

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och vissa lagar i samband med den samt om godkännande av avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden samt till lag om genomförande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att det stiftas en lag om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, en lag om myndigheten för finansiell stabilitet samt en lag om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet. Vidare föreslås ändringar i lagen om Finansinspektionen, i kreditinstitutslagen och i lagen om Finlands Bank. Lagen om statens säkerhetsfond och lagen om tillfällig bank-skatt föreslås bli upphävda. I denna proposition föreslås att riksdagen skulle godkänna avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden samt lagen om genomförande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen. Det föreslås också ändringar i flera andra lagar som gäller närmast inlåningsbanker.

Avsikten med propositionen är att genomföra Europeiska unionens s.k. resolutionsdirektiv och direktivet om ändring av insättningsgarantidirektivet, göra de ändringar i den nationella lagstiftningen som orsakas av unionens resolutionsförordning samt att genomföra avtalet om en gemensam resolutionsfond.

Den föreslagna resolutionslagen gäller utöver kreditinstitut och värdepappersföretag dessutom företag som hör till samma företagsgrupp som dom. Lagen gäller i vissa avseenden tredjeländers kreditinstituts och värdepappersföretags filialer i Finland. I lagen föreskrivs om företags beredskap för resolution, om resolution av företag som råkat i finansiella svårigheter och om omorganisering eller avveckling av verksamheten i företag under resolution. Myndigheten för finansiell stabilitet har enligt förslaget befogenhet att

besluta om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och att använda resolutionsverktyg och -befogenheter i stället för att försätta ett företag i likvidation eller konkurs. Den viktigaste befogenheten innebär enligt förslaget täckning av ett företags förluster med aktie- eller andelskapital och ogiltigförklaring av aktier eller andelar i samma förhållande samt vid behov nedskrivning av skulder och konvertering av skulder till aktier eller andelar.

I unionens resolutionsförordning föreskrivs om inrättande av en gemensam europeisk resolutionsmyndighet och en gemensam resolutionsfond, som tillsammans med rådet, kommissionen och de nationella resolutionsmyndigheterna bildar en gemensam resolutionsmekanism för de medlemsstater som deltar i bankunionen. Resolutionsförordning ska tillämpas på kreditinstitut som är belägna i medlemsstater, på moderföretag som omfattas av Europeiska centralbankens gruppbase-rade tillsyn och bedriver gränsöverskridande verksamhet samt på sådana i en deltagande medlemsstat belägna värdepappersföretag och finansiella institut vilkas moderföretag står under tillsyn som avses ovan. Sådana nämnda institut och grupper som omfattas av Europeiska centralbankens gruppbase-rade tillsyn samt grupper som bedriver gränsöverskridande verksamhet står under resolutions-nämndens primära behörighet. Dessutom ska förordningen tillämpas på alla kreditinstitut som den gemensamma resolutionsfonden utnyttjas för. Förordningen ska tillämpas på resolution av sådana institut och företag som avses i den. De nationella resolutionsmyndigheterna ansvarar för genomförandet av re-

solutionsnämndens beslut. I förordningen föreskrivs om resolutionsnämndens organisation, ledning och ekonomiförvaltning samt om inrättande av resolutionsfonden. Den föreslagna resolutionslagen ska tillämpas på institut inom förordningens tillämpningsområde endast till den del som något annat inte föreskrivs i förordningen.

Genom lagen om myndigheten för finansiell stabilitet inrättas Verket för finansiell stabilitet, som i egenskap av nationell resolutionsmyndighet använder de resolutionsverktyg och -befogenheter som avses i resolutionslagen. Verket samarbetar med resolutionsnämnden och de nationella finansmarknadsmyndigheterna. Till verkets uppgifter hör också att hos instituten ta ut stabilitetsavgifter i enlighet med resolutionsförordning och att överföra de insamlade medlen, dvs. Finlands finansieringsandel, till gemensamma resolutionsfond. Insättningsgarantifondens uppgifter om att säkerställa inlåningsbankens insättares tillgodohavanden ska överföras till verket. Insättningsgarantifonden ska inom en 10 års övergångsperiod utökas genom insättningsgarantiavgifter upp till fondens miniminivå, 0,8 procent av de garanterade insättningarna. Verket förvaltar fonden som står utanför statsbudgeten och utgörs av stabilitetsavgifterna som betalas till resolutionsfonden samt av insättningsgarantiavgifterna som betalas till insättningsgarantifonden. Verkets driftsutgifter täcks genom avgifter som tas ut hos instituten. Den föreslagna lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet föreskrivs om förvaltningsavgifter som tas ut för att täcka verkets driftsutgifter.

Det föreslås att lagen om statens säkerhetsfond och lagen om tillfällig bankskatt upphävs. Det är inte längre motiverat att ta ut bankskatt hos inlåningsbankerna eftersom instituten enligt lagen om myndigheten för finansiell stabilitet blir skyldiga att betala EU:s

stabilitetsavgift och nationell stabilitetsavgift. Det föreslås att de medel som bankskatten inbringat överförs dels till resolutionsfonden och dels till statens budget. Skatten vid beräkningen av stabilitetsavgifterna från och med 2015 ska räknas inlåningsbankerna till godo i samma förhållande som de betalat bankskatt.

Den gemensamma resolutionsmekanismen för medlemsstaterna i bankunionen inrättas dels genom resolutionsförordning och dels genom ett internationellt fördrag varmed medlemsstaterna inom euroområdet och övriga medlemsstater som deltar i mekanismen antar detaljerade bestämmelser om överföring av medel till den gemensamma resolutionsfonden samt om successiv sammanslagning av tillgångarna. Den föreslagna lagstiftningen uppfyller de krav som ställs på parterna enligt det ovan nämnda fördraget.

Till kreditinstitutslagen föreslås bestämmelser om kreditinstituts skyldighet att utarbeta en återhämtningsplan och om tryggnad av den fortsatta verksamheten efter en betydande försämring av ett kreditinstituts finansiella situation. Finansinspektionen föreslås få samtidigt utökade befogenheter att i ett tidigt skede vidta åtgärder som gör det möjligt att ingripa då det skett en försämring av den finansiella situationen.

I de övriga lagar som ingår i propositionen föreslås ändringar som föranleds av resolutionslagen.

Propositionen har samband med budgetpropositionen för 2015 och avses bli behandlad i samband med den.

Avsikten är att lagarna ska träda i kraft den 1 januari 2015. Lagen om genomförande av de bestämmelser i avtalet om en gemensam resolutionsfond som hör till området för lagstiftningen ska träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom statsrådets förordning, samtidigt som avtalet träder i kraft för Finlands del.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	3
ALLMÄN MOTIVERING	7
1 INLEDNING	7
2 NULÄGE	9
2.1 Lagstiftning och praxis	9
2.1.1 Nationell lagstiftning	9
2.1.2 Finlands system för insättningsgaranti	15
2.1.3 Praxis i enskilda fall	17
2.2 Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen inom utland och EU	18
2.2.1 Den internationella utvecklingen och resolutionslagstiftningen i andra länder	18
2.2.2 Insättningsgarantilagstiftningens internationella utveckling och lagstiftningen i andra länder	26
2.2.3 Resolutionsdirektivet	30
2.2.4 Förordningen om en gemensam resolutionsmekanism samt avtalet om en gemensam resolutionsfond	45
2.2.5 Insättningsgarantidirektivet	53
2.3 Bedömning av nuläget	54
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	56
3.1 Målsättning	56
3.2 Genomförandealternativ	56
3.2.1 Inrättande av en nationell resolutionsmyndighet	56
3.2.2 Inrättande av en fond utanför statsbudgeten	60
3.2.3 Resolutionsbeslut och överklagande samt förvaltning av fonden	62
3.2.4 Användningen av den tillfälliga bankskattens avkastning	65
3.3 De viktigaste förslagen	65
3.3.1 Verket för finansiell stabilitet	65
3.3.2 Tidigt ingripande samt resolutionsverktyg	66
3.3.3 Finansiering av resolution	67
3.3.4 Upphävande av lagen om tillfällig bankskatt	69
3.3.5 Överklagande och omprövningskrav	69
3.3.6 Administrativa påföljder	69
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	69
4.1 Ekonomiska konsekvenser	69
4.1.1 Allmänna konsekvenser	69
4.1.2 Konsekvenser för instituten, företagen och hushållen	71
4.1.3 Statsekonomiska konsekvenser	78
4.2 Samhälleliga konsekvenser	82
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	83
5.1 Beredningsskeden och beredningsmaterial	83
5.2 Remissyttranden och hur de beaktats	83
6 SAMBAND MED ANDRA PROPOSITIONER	85
DETALJMOTIVERING	86
1 LAGFÖRSLAG	86
1.1 Lag om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag	86
AVDELNING I ALLMÄNT	86

1 kap.	Allmänna bestämmelser	86
AVDELNING II		89
BEREDSKAP FÖR RESOLUTION		89
2 kap.	Resolutionsplan	89
3 kap.	Bedömning av avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter	93
AVDELNING III		96
RESOLUTION		96
4 kap.	Ställning av institut under resolutionsförvaltning	96
5 kap.	Värdering av tillgångar och skulder	99
6 kap.	Nedskrivning av aktier, andelar och andra poster i eget kapital samt in- dragning av aktier och andelar	101
7 kap.	Allmänna principer för resolutionsverktyg	102
8 kap.	Skuldnedskrivning och konvertering av skulder till kapitalbasinstrument	107
9 kap.	Överföring av affärsverksamhet	111
10 kap.	Tillfälliga institut	112
11 kap.	Egendomsförvaltningsbolag	114
AVDELNING IV		115
VERKETS BEFOGENHETER OCH SKYDDSSÅTGÄRDER		115
12 kap.	Verkets befogenheter	115
13 kap.	Skyddsåtgärder	119
AVDELNING V		121
KONCERNRESOLUTION SAMT FÖRHÅLLANDE TILL TREDJELÄNDER		121
14 kap.	Koncernresolution	121
15 kap.	Tredjeländers resolutionsbeslut och tredjeländers filialer	126
AVDELNING VI		128
BEGRÄNSNING AV VERKSAMHET SAMT SEKRETESS, ÖVERKLAGANDE OCH PÅFÖLJDER		128
16 kap.	Begränsning av verksamhet	128
17 kap.	Sekretess och överklagande	129
18 kap.	Administrativa påföljder	131
19 kap.	Ikraftträdande	132
1.2	Lag om myndigheten för finansiell stabilitet	132
1 kap.	Allmänna bestämmelser	132
2 kap.	Förvaltning	136
3 kap.	Fondens tillgångar och placeringen av dem samt kostnader och upplå- ning	140
4 kap.	EU:s stabilitetsavgift till EU:s gemensamma resolutionsfond och stabili- tetsavgiften till den nationella resolutionsfonden	142
5 kap.	Insättningsgaranti	144
6 kap.	Fondens bokslut och revision	149
7 kap.	Särskilda bestämmelser	150
8 kap.	Ikraftträdande och övergångsbestämmelser	152

1.3	Lag om godkännande av avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden samt med förslag till lag om genomförande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen.....	153
1.4	Lag om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet	168
1.5	Lag om Finansinspektionen	171
	4 kap. Administrativa påföljder	171
1.6	Kreditinstitutslag.....	172
	1 kap. Allmänna bestämmelser	172
	AVDELNING II.....	173
	FÖRVALTNING OCH STYRNING	173
	8 a kap. Återhämtningsplan.....	173
	9 a kap. Finansiellt stöd till finansiella företagsgrupper.....	178
	11 kap. Tillsyn över finansiell ställning.....	180
	14 kap. Insättningsgaranti.....	182
	17 kap. Tredjeländers kreditinstituts rätt att etablera och öppna representationer i Finland	182
	19 kap. Resolution och avveckling av utländska kreditinstitut.....	182
	20 kap. Administrativa påföljder	182
1.7	Lag om en sammanslutning av inlåningsbanker	184
	3 kap. Styrning av sammanslutningen, riskhantering och kapitaltäckning	184
1.8	Lag om investeringstjänster	184
	6 kap. Ekonomiska verksamhetsförutsättningar för tillhandahållande av investeringstjänster samt tillsyn över den ekonomiska stabiliteten.....	184
	13 a kap. Likvidation och konkurs	184
	14 kap. Särskilda bestämmelser om utländska värdepappersföretag	185
	15 kap. Administrativa påföljder	185
1.9	Lag om statens säkerhetsfond	185
1.10	Lag om Finlands Bank	186
1.11	Lag om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform	186
1.12	Lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform	186
1.13	Sparbankslag	186
1.14	Lag om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet.....	187
1.15	Lag om stadganden om rättsvård som ansluter sig till medlemskapet i Europeiska unionen. 188	
1.16	Värdepappersmarknadslag	188
	11 kap. Offentliga uppköpserbudanden och skyldighet att lämna erbjudanden	188
1.17	Lag om tillfällig bankskatt	188
1.18	Lag om företagssanering	188
2	FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN SAMT LAGSTIFTNINGSORDNING ...	188
2.1	Befogenheter som tillkommer Verket för finansiell stabilitet.....	188
2.2	Förvaltningskostnaderna vid Verket för finansiell stabilitet	192
2.3	Inrättande av en fond utanför statsbudgeten	193
2.4	Insättningsgarantifondens ställning.....	195
2.5	Behovet av riksdagens samtycke och behandlingsordningen för avtalet om en gemensam resolutionsfond	196
	LAGFÖRSLAG	200
	Lag om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag	200
	Lag om myndigheten för finansiell stabilitet.....	250

Lag om godkännande av avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden samt med förslag till lag om genomförande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen	268
Lag om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet.....	269
Lag om ändring av lagen om Finansinspektionen	273
Lag om ändring av kreditinstitutslagen	276
Lag om ändring av lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker	291
Lag om ändring av lagen om investeringstjänster	292
Lag om upphävande av lagen om statens säkerhetsfond	294
Lag om ändring av lagen om Finlands Bank	294
Lag om ändring av 21 och 24 f § i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform	295
Lag om ändring av 30 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform.....	296
Lag om ändring av 118 § i sparbankslagen	297
Lag om ändring av lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet.....	298
Lag om ändring av 1 § i lagen om stadganden om rättsvård som ansluter sig till medlemskapet i Europeiska unionen	301
Lag om ändring av 11 kap. i värdepappersmarknadslagen	302
Lag om upphävande av lagen om tillfällig bankskatt.....	302
Lag om ändring av 2 § i lagen om företagssanering	303
BILAGOR.....	304
FÖRDRAGSTEXT	304
PARALLELLTEXT	338
Lag om ändring av lagen om Finansinspektionen	338
Lag om ändring av kreditinstitutslagen	343
Lag om ändring av lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker	371
Lag om ändring av lagen om investeringstjänster	372
Lag om ändring av lagen om Finlands Bank.....	375
Lag om ändring av 21 och 24 f § i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform	376
Lag om ändring av 30 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform.....	377
Lag om ändring av 118 § i sparbankslagen	378
Lag om ändring av lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet.....	379
Lag om ändring av 1 § i lagen om stadganden om rättsvård som ansluter sig till medlemskapet i Europeiska unionen	386
Lag om ändring av 11 kap. i värdepappersmarknadslagen	387
Lag om ändring av 2 § i lagen om företagssanering.....	388

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Kreditinstitut och värdepappersföretag, nedan *institut*, tillhandahåller livsviktiga tjänster till medborgare, företag och över huvud taget till ekonomin. Institutens verksamhet är baserad på förtroende, vilket innebär att de snabbt blir funktionsodugliga om kunder och motparter tappar förtroendet för institutens förmåga att klara av sina åtaganden. Det är önskvärt att institutens misslyckanden kan avhjälpas med sedvanliga insolvensförfaranden. Institutens interna beroendeförhållanden kan dock orsaka systemrisker då ett instituts problem sprider sig över hela systemet. Också ett enskilt instituts ekonomiska betydelse kan ge upphov till systemrisker. Sedvanliga insolvensförfaranden är inte alltid en lämplig metod att lösa problem som drabbar institut. Lagstiftningen saknar samtidigt verktyg för krishantering och -lösning, vilket innebär att man i krissituationer blir tvungen att förlita sig på offentlig finansiering för att återställa förtroendet för institutet och för att förhindra att en krissituation i ett enskilt institut får negativa konsekvenser för hela real ekonomin.

Ett välfungerande finansieringssystem är en viktig faktor för samhällsutvecklingen. Av denna anledning vill varje stat i sista hand trygga stabiliteten i sitt eget finansiella system. Den ekonomiska historien visar dock vilka enorma kostnader bankkriserna har inneburit för skattebetalarna. En del av dessa kostnader orsakas av direkt och indirekt bankstöd och delvis beror de indirekt på att totalproduktionen minskar. Internationella valutafonden, nedan *IMF*, konstaterar att den genomsnittliga längden på en bankkris i ett industriland åren 1970—2011 var tre år och ledde till en synnerligen kraftig minskning av totalproduktionen, vilket i förhållande till den orsakade 3,8 procents direkta kostnader för den offentliga ekonomin.

De senaste årens internationella finanskris har haft synnerligen allvarliga konsekvenser också inom EU. Enligt kommissionens uppskattning tog EU:s medlemsländer åren

2008—2011 i användning bankstöd (rekapitalisering samt garantier för medelsanskaffning och tillgångar) i olika former till ett belopp av ca 1 600 miljarder euro, vilket motsvarar ca 13 procent av totalproduktionen i EU. Dessutom har krisens indirekta kostnader varit synnerligen omfattande. I flera av EU:s medlemsstater är totalproduktionen fortfarande på en lägre nivå än år 2008.

Ledarna för G20-staterna har understrukt behovet att förnya resolutionsmetoderna och insolvenslagstiftningen för att säkerställa att stora krisdrabbade institut som bedriver komplicerad gränsöverskridande verksamhet på ett ändamålsenligt sätt kan avvecklas och deras verksamhet vid behov avslutas under kontrollerade former. Dessutom har rådet för finansiell stabilitet, *Financial Stability Board (FSB)* gjort utredningar om behovet av en resolutionsram. (*Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*, oktober 2011; *Recovery and Resolution Planning for Systemically Important Financial Institutions: Guidance on Developing Effective Resolution Strategies*, juli 2013; *Recovery and Resolution Planning for Systemically Important Financial Institutions: Guidance on Identification of Critical Functions and Critical Shared Services*, juli 2013 och *Recovery and Resolution Planning for Systemically Important Financial Institutions: Guidance on Recovery Triggers and Stress Scenarios*, juli 2013).

De reella kostnaderna för bankkriserna har uppvisat stora variationer länderna emellan. Utredningarna visar att dessa skillnader till stor del kan förklaras med de resolutionsverktyg som myndigheterna har till sitt förfogande och hur de används. Ineffektiv tillsyn, obegränsat insättningsskydd samt avsaknad av myndighetsåtgärder har ofta inneburit en kännbar ökning av kriskostnaderna för skattebetalarna.

En orsak till den förvärrade krisen inom eurområdet anses vara institutens och deras hemstaters inbördes beroendeförhållanden. Institutens verksamhetsförutsättningar är i stor utsträckning beroende dels av hemsta-

ternas ekonomiska situation och dels av räntnivån på statslånen. Den försvagade ekonomiska aktiviteten i förening med stigande räntor har försämrat institutens lönsamhet och samtidigt inverkat negativt på deras tillgång till finansiering och kreditgivning. För att upprätthålla stabiliteten på finansmarknaden har staterna varit tvungna att ställa garantier för kreditinstituten, vilket ytterligare har försämrat staternas ekonomiska balans.

I maj 2012 föreslog kommissionen att det inrättas en bankunion som dels skulle återställa förtroendet för bankerna och euron samt på längre sikt främja den ekonomiska och finanspolitiska integrationen inom EU och dels bryta ödesgemenskapen mellan instituten och staterna. Bankunionen skulle i det första skedet omfatta den gemensamma banktillsynen inom EU och i ett senare skede en gemensam resolutionsmyndighet och ett gemensamt insättningskydd.

Ett viktigt syfte med bankunionen är att bryta ödesgemenskapen mellan kreditinstituten och deras hemstater. I enlighet med den målsättningen ska användningen av offentligt stöd inom bankunionen minimeras så att det skapas ett system som innebär att investerarna och instituten själv ansvarar för de kostnader som orsakas av finanskriser.

Kommissionen offentliggjorde den 12 september 2012 Europeiska centralbankens, nedan *ECB*, förslag till en förordning om särskilda tillsynsuppgifter samt ett förslag till ändring av förordningen om Europeiska bankmyndigheten (*EBA*) (*förordningen om gemensam banktillsyn*). Genom förordningarna inrättas en enhetlig ram för banktillsynen, inom vilken ECB i november 2014 övertar huvudansvaret för tillsynen över kreditinstitutens stabilitet och varmed det säkerställs att ett enhetligt regelverk konsekvent tillämpas på EU:s inre marknad.

Europeiska kommissionen antog den 6 juni 2012 ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag. Syftet med kommissionens förslag är att säkerställa fortsatta vitala finansiella tjänster, avvärja skadliga verkan på finansiella systemets stabilitet, minimera användningen av offentliga medel, undvika förluster och minimera kostnaderna

för resolution samt trygga skyddade insättningar och skydda kundmedel. Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, nedan *återhämtnings- och resolutionsdirektivet*, *resolutionsdirektivet*, blev klart i december 2013 och medlemsstaterna ska implementera det i sin lagstiftning från och med den 1 januari 2015. Medlemsstaterna ska dock senast den 1 januari 2016 tillämpa de bestämmelser om nedskrivning av skulder som givits med tanke på tillämpningen av avdelning IV kapitel IV avsnitt 5.

Genom en ändring (2009/14/EG) av insättningsgarantidirektivet eliminerades skillnaderna i de nationella insättningsgarantisystemen och höjdes nivån på insättningsgarantin till 100 000 euro. I det sammanhanget togs i direktivet in en omprövningsklausul enligt vilken kommissionen förutsätts göra en grundlig revidering av direktivet. Kommissionen antog därför den 12 juli 2010 ett förslag till ett nytt insättningsgarantidirektiv. Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU om insättningsgarantisystem (omarbetning) ersätter direktiv 94/19/EG och ändringsdirektivet 2009/14/EG och det publicerades i juni 2014.

Då tillsynen över instituten inom den monetära unionen överförs till den gemensamma tillsynsmekanismen ansåg det också behövliga att en gemensam resolutionsmekanism som har de befogenheter som behövs för att säkerställa att det finns ett enhetligt verktyg för att lösa krissituationer som drabbar institut i de deltagande medlemsstaterna. En gemensam resolutionsmekanism är nödvändig för att bankkriser ska kunna åtgärdas effektivt och för att sambandet mellan den offentliga sektorn och krisdrabbade institut ska kunna brytas. Kommissionen antog den 10 juli 2013 ett förslag till förordning om en gemensam resolutionsmekanism, (Europaparlamentets och rådets förordning

(2014/806/EU) om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond samt om ändring förordning (EU) nr 1093/2010) nedan *EU:s resolutionsförordning, förordningen*. Enligt förslaget ska för länderna inom den monetära unionen inrättas en gemensam europeisk resolutionsmyndighet och en gemensam resolutionsfond, vilka tillsammans med kommissionen och de nationella resolutionsmyndigheterna bildar EU:s gemensamma resolutionsmekanism. På mekanismen ska enligt förslaget tillämpas EU:s resolutionsförordning och resolutionsdirektivet.

Enligt rådets allmänna riktlinjer i december 2013 ska en gemensam resolutionsmekanism inrättas dels genom förordningen och dels genom ett internationellt fördrag mellan medlemsstaterna. De fördragsslutande staterna antar närmare föreskrifter om överföring av medel till den gemensamma resolutionsfonden samt om succesiv sammanslagning av medlen. De deltagande staternas regeringar har förhandlat om fördraget vid en konferens med deltagare också från sådana länder utanför euroområdet, vilka överväger att godkänna fördraget. Europaparlamentet och övriga länder utanför euroområdet deltar i förhandlingarna som observatörer. Europaparlamentet och rådet nådde politiskt samförstånd om förordningen i mars 2014 och den antogs i juli 2014.

Den föreslagna förordningen förutsätter vissa lagändringar för att resolutionsdirektivet, insättningsgarantidirektivet, EU:s resolutionsförordning och fördraget ska kunna genomföras. Dessutom föreslås att riksdagen ger sitt samtycke till att Finland i samband med att ratifikationshandlingen deponeras ger en förklaring. I den understryks att fördraget om en gemensam resolutionsfond och EU:s resolutionsförordning ska tolkas så att de inte skapar förpliktelser vad gäller medlemsstaternas gemensamma ansvar, ändring av Europeiska stabilitetsmekanismen, nedan *ESM*, eller i synnerhet användningen av offentliga medel på ett sätt som begränsar de fördragsslutande parternas ekonomiska självbestämmanderätt eller ekonomiska ansvar.

Finland gav motsvarande förklaring tillsammans med flera andra medlemsstater också då de ständiga representanternas kommitté godkände förhandlingsresultatet gällande EU:s resolutionsförordning och då fördraget om en gemensam resolutionsfond undertecknades.

2 Nuläge

2.1 Lagstiftning och praxis

2.1.1 Nationell lagstiftning

Den i Finland gällande lagstiftningsramen om hantering av bankkriser bygger i beviljande av offentligt finansiellt stöd till kreditinstitut som hamnat i allvarliga svårigheter, får att på så sätt avvärja allvarliga störningar på finansmarknaden. Lagen om statens säkerhetsfond (379/1992), nedan *LSSF*, innehåller en viktig del av resolutionsramen i Finland. Under den finansiella krisen kompletterades resolutionsramen tillfälligt dels med lagen om statens kapitalplaceringar i inlåningsbanker (1171/2009) och dels genom regeringens proposition till riksdagen med förslag till beviljande av statsborgen för inlåningsbankers och hypoteksbankers upplåning (RP 255/2009 rd). Sist nämnda statsborgen är inte längre i kraft. Den inhemska resolutionsramen har de senaste åren kompletterats med resolutionsverktyg på euroområdets nivå. En förutsättning för beviljande av offentligt finansiellt stöd är dessutom alltid att Europeiska kommissionen ger sitt godkännande i enlighet med reglerna för statligt stöd. Dessa regler ställer ett flertal villkor för beviljande av offentligt stöd. Trots detta har krishantering inom euroområdet försvårats på grund av att EU-staternas nationella resolutionslagstiftning inte har varit harmoniserad.

Lagen om statens säkerhetsfond

Statens säkerhetsfond, nedan *SSF*, inrättades genom en lag som trädde i kraft år 1992 i samband med de åtgärder som vidtogs i samband med den finländska bankkrisen i början

av 1990-talet. I lagen föreskrivs om formerna offentligt bankstöd till inlåningsbanker med solvensproblem, om villkoren för bankstöd och om förfarandet för beviljande av stöd samt om finansiering av fondens verksamhet, fondens förvaltning, bokföring och bokslut.

Syftet med SSF är att trygga stabiliteten i inlåningsbankernas verksamhet för att upprätthålla insättarnas och övriga borgenärs förtroende för banksystemet i Finland. Avsikten är att med bankstöd som beviljas av fondens medel eller i statsbudgeten trygga inlåningsbankernas kapitaltäckning så som lagstiftningen förutsätter. Till åtskillnad från förslaget till återhämtnings- och resolutionsdirektiv är utgångspunkten för lagen att offentliga medel kan användas för att rädda problembanker.

SSF kan bevilja finansiellt stöd på ansökan av en bank, dess holdingföretag, centralinstitut eller egendomsförvaltningsbolag. Dessutom kan statsrådet ålägga en bank eller dess holdingföretag att till fonden lämna in en ansökan om finansiellt stöd, om

1) kreditinstitutets kapitaltäckning har blivit eller kan väntas bli så mycket sämre att den inte finns förutsättningar att fortsätta den koncessionsenliga verksamheten,

2) kreditinstitutet inte kan föreslå tillräckliga åtgärder för att säkerställa eller upprätthålla sin lagstadgade kapitaltäckning och det inte utan statligt finansiellt stöd är möjligt att trygga kapitaltäckningen, och om

3) kreditinstitutets likvidation eller konkurs kan leda till allvarliga störningar på finansmarknaden.

De bestämmelser om fondens stödformer som ingår i LSSF är så utformade att de tillåter många typer av finansiellt stöd till krisdrabbade banker. De i praktiken viktigaste stödformerna var i samband med bankkrisen på 1990-talet teckning av aktier och kapitalbevis samt beviljande av lån till bankerna. Dessutom kan säkerhetsfonden också äga aktier i holdingföretag om det anses nödvändigt för att trygga en banks verksamhet och finansmarknadens funktion.

Säkerhetsfondens stödsystem är inte avsett att användas för eventuella tillfälliga solvensproblem. Det är i sista hand Finlands Bank som ansvarar för kreditinstitutens likviditet. Enligt lagen kan dock Finlands Bank

ställa borgen för en inlåningsbank i en situation där centralbanken i syfte att sköta sina egna uppgifter har beslutat bevilja banken kredit för att trygga dess likviditet och banken inte kan ställa sådan säkerhet för krediten som inom det europeiska centralbankssystemet förutsätts för nödfinansiering av det slaget. Enligt 7 § i lagen om Finlands Bank (214/1998) ska Finlands Bank ha tillräckliga säkerheter i sin kreditgivning.

LSSF har ändrats tre gånger sedan år 1992. År 1996 gjordes i lagen ändringar som innebär att statsrådets allmänna sammanträde ska fatta beslut om stöd som beviljas krisbanker av SSF:s medel eller inom ramen för anslag och befogenheter som beviljats i statsbudgeten. År 2001 fogade till lagen bestämmelser om ägaransvar och år 2009 kompletterades lagen bl.a. med bestämmelser som innebär att krisdrabbade inlåningsbanker ska ansöka om stöd hos SSF. Samtidigt ströks bestämmelsen om att finansiellt stöd kunde beviljas frivilliga säkerhetsfonder som avses i kreditinstitutslagen (610/2014).

Frivilliga säkerhetsfonder

En inlåningsbank kan i enlighet med kreditinstitutslagens 13 kap. frivilligt höra till en säkerhetsfond som bildats av flera banker tillsammans och vars medel används för att trygga stabiliteten i de inlåningsbankers verksamhet som hör till fonden. Medlen kan användas för stödåtgärder som avses i 1 § i LSSF. Stöd från en säkerhetsfond ska återbetalas på yrkande av fonden. Säkerhetsfonden kan hos sina medlemmar ta ut en årlig riskbaserad garantiavgift och den kan ta lån för sin verksamhet endast med särskilt tillstånd av finansministeriet.

Fonder utanför statsbudgeten

Staten har för närvarande 11 sådana fonder utanför statsbudgeten som avses i 87 § i grundlagen (731/1999). Sådana är bl.a. SSF, Statens pensionsfond, Försörjningsberedskapsfonden, Oljeskyddsfonden och Kärnavfallshanteringsfonden. Fonderna utanför statsbudgeten beräknades år 2013 haft in-

komster på ca 5 miljarder euro och ca 4,6 miljarder euro i utgifter.

Med tanke på tryggheten av budgetmakten är inställningen till att inrätta nya statliga fonder synnerligen restriktiv. I förarbetena till grundlagen (RP 1/1998 rd) framhålls att det genom olika arrangemang som säkerställer riksdagens beslutanderätt är möjligt att minska inskränkningen av riksdagens budgetmakt. Exempelvis de utgifter som betalas ur en fond på ett uttömmande sätt kan regleras genom en speciallag om fonden, så att riksdagen genom sin lagstiftningsmakt kan anses styra fondens medelsanvändning. Några allmänna definitioner av uppgiftsområden som förutsätter fondering har inte utformats, eftersom fonder har inrättats för synnerligen varierande uppgifter och av många olika orsaker. Det kan anses att skötseln av en viss uppgift oundgängligen förutsätter att en fond inrättas då uppgiften i fråga permanent hör till staten och sådana metoder inom ramen för budgetekonomin som t.ex. nettobudgetering, mångårig budgetering eller förslags- eller reservationsanslag väl skulle lämpa sig för skötseln av uppgiften.

I Statens revisionsverks effektivitetsrevisionsberättelse (184/2009) konstateras det i fråga om styrningen och förvaltningen av fonderna utanför statsbudgeten att det är skäl att fästa särskilt avseende vid styrningen av fonderna utanför statsbudgeten eftersom dessa fonders medel eventuellt kan ägnas mindre uppmärksamhet än budgetmedlen och eftersom användningen av fondmedel inte nödvändigtvis från resultatsynpunkt övervakas lika effektivt som budgetmedlen. Då fonderna utanför statsbudgeten dessutom från ekonomisk synpunkt utgör en betydande helhet måste de ministerier som styr fonderna se till att riksdagen årligen hålls informerad om fondernas verksamhet.

Fonderingen styr också medel utanför beslutsfattandet när det gäller prioritering av verksamheten och ekonomin inom budgetprocessen samt allokering av resurser till beslutsfattandet i särskilda sammanhang. Sådant beslutsfattande separat från den ekonomiska helheten leder i allmänhet till partiell optimering och sålunda till svagare resultat med tanke på den ekonomiska effektiviteten än då beslut om ekonomiska och verksam-

hetsrelaterade prioriteringar fattas på en gång och som en helhet. Det är därför motiverat att förhålla sig ytterst restriktivt till fondering och i praktiken tolka de fonderingsvillkor som anges i grundlagens 87 § ytterst snävt.

Syftet med fondernas verksamhet bör vara att åstadkomma effektiv och ändamålsenlig förvaltning. Organiseringen och förvaltningen av fonderna utanför statsbudgeten bör ordnas enligt enhetliga principer. Eventuella avvikelser från principerna måste motiveras. Fondernas verksamhet och olikheter i omfattningen eller aktiviteten utgör inget hinder för att samordna fondernas förvaltning.

Lagen och förordningen om statsbudgeten

I 21 § i lagen om statsbudgeten (423/1988) föreskrivs om ämbetsverkens och inrättningarnas bokslut och verksamhetsberättelser. Ämbetsverken och inrättningarna ska i bokslutet och den verksamhetsberättelse som utarbetas för fullgörandet av resultatansvaret ge riktiga och tillräckliga uppgifter om hur budgeten har följts och om ämbetsverkets och inrättningens intäkter och kostnader, ekonomiska ställning och resultatet av verksamheten.

I lagens 21 a § föreskrivs om tillämpning av lagen på statliga fonders bokslut, bokföring och redovisning.

Enligt 41 § i förordningen om statsbudgeten (1243/1992) hör till statens bokföring, ämbetsverkets och inrättningarnas bokföring, bokföringen för statliga fonder utanför budgeten samt statens centralbokföring. Ämbetsverkens och inrättningarnas bokföring samt centralbokföringen består av affärsbokföring och budgetbokföring. Bokföringen av statliga fonder utanför budgeten är affärsbokföring.

I förordningens 65 b § föreskrivs att bokslutet för statliga fonder utanför budgeten ska innehålla

1) en verksamhetsberättelse som redogör för resultatet av verksamheten och utvecklingen av det samt dess effekt på utvecklingen av de samhälleliga verkningarna,

2) en intäkts- och kostnadskalkyl som redogör för intäkterna och kostnaderna,

3) en balansräkning som redogör för den ekonomiska ställningen på bokslutsdagen,

4) en finansieringsanalys som redogör för penningflödet,

5) uppgifter som lämnas i bilagor (noter), till vilka hör uppgifterna om utfallet av dispositionsplanen för fondens medel eller av den budget som fastställts för fonden.

Enligt förordningens 68 a § ska varje ministerium senast den 30 april efter finansåret till finansministeriet lämna de fastställda boksluten för affärsverken och de statliga fonderna utanför budgeten inom sitt förvaltningsområde samt sådana andra förslag som uppgörandet av stadens bokslutsberättelse förutsätter och som gäller redogörelser vilka ska ingå i berättelsen, samt översättningarna av dem till det andra nationalspråket.

Lagen om statens kapitalplaceringar i inlåningsbanker

Till följd av de allvarliga störningar på finansmarknaden som fick sin början i USA beslöt man komplettera den resolutionsram som gällde år 2009 med åtgärder som skulle vidtas i ett tidigt stadium. Störningarna ledde till en allmän förtroendekris på finansmarknaden, på grund av ovissheten om hur utvecklingen av hela banksystemets solvens, inte enbart på grund av enskilda bankers problem.

Staten skulle i enlighet med kapitalplaceringslagen i ett tidigt skede ha kunnat göra kapitalplaceringar i funktionsdugliga inlåningsbanker som uppfyllde kapitaltäckningskraven genom att teckna kapitallån som emitterats av finländska inlåningsbanker. Staten hade kunnat rekapitalisera bankerna också genom att teckna kapitallån som emitterats av finländska inlåningsbanker, finländska holdingföretag eller av centralinstitutet för sammanslutningen av andelsbanker. Kapitallån fick sålunda inte tecknas om emittenten inte uppfyllde det lagstadgade kapitaltäckningskravet. Enligt lagen skulle staten ha fått teckna kapitallån till ett belopp av högst fyra miljarder euro eller inom ramen för anslag eller befogenheter som beviljats i statsbudgeten.

På kapitallån skulle betalas årlig ränta. Räntan skulle bestämmas utifrån referensräntan på statens fem års obligationer plus ett tillägg på sex procentenheter. Kapitallånen skulle förenas också med andra villkor. I synnerhet om emittenten inte hade kunnat betala hela räntan på kapitallånet skulle enligt lånevillkoren begränsningar ha gällt bl.a. i fråga om emittentens vinstutdelning och affärsverksamhet i övrigt. Lagens giltighetstid förlängdes en gång år 2010 och gick ut i oktober samma år. Då hade lagen inte behövt tillämpas en enda gång.

Statsborgen för inlåningsbankers och hypoteksbankers upplåning

Riksdagen beslöt under finanskrisen, utöver åtgärderna för att trygga kreditinstitutens kapitaltäckning, i två omgångar åren 2009—2010 göra det möjligt att bevilja statsborgen för livskraftiga och solventa inlåningsbankers och hypoteksbankers upplåning (RP 255/2009 rd). Syftet med propositionen var att säkerställa solventa finländska kreditinstituts upplåning i en situation där allvarliga störningar på finansmarknaden försämrade tillgången på finansiering, i synnerhet på långfristig upplåning. På detta sätt ville man minska risken för att kreditinstitutens problem återverkade på företagens och hushållens möjligheter att få lån eller på deras lånekostnader och sålunda på hela Finlands ekonomi.

Avsikten var att lagen om statens långivning samt statsborgen och statsgaranti (449/1988) skulle tillämpas på statsborgen och avgifterna i samband därmed. Statsborgen hade vid behov kunnat beviljas utan betryggande säkerhet, för obligationslån på högst fem år. I det första skedet skulle statsborgen ha beviljats som säkerhet för skulder till ett nominellt belopp på högst 50 miljarder euro, senare som säkerhet för skulder till ett belopp på högst 17 miljarder euro. Avsikten var att på temporär statsborgen tillämpa statsrådets förordning om avgifter för depositionsbanker och hypoteksbanker för temporär statsborgen (67/2009). Enligt förordningen skulle avgifterna bestämmas på marknadsvillkor och baseras på ECB:s rekommenda-

tion. Befogenheten att bevilja statsborgen gällde till utgången av 2010. De finländska kreditinstituten behövde inte i något skede ansöka om statsborgen.

Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten

Våren 2010 beslöts det att resolutionsramen för finanssektorn skulle kompletteras så att på nivån av euroområdets medlemsstater inrättades Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten, som en del av stabilitetsmekanismen för den europeiska ekonomin. Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten inrättades som ett temporärt arrangemang för att till sommaren 2013 bevilja finansiellt stöd till krisdrabbade medlemsstater inom euroområdet. Genom Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten beviljades åren 2010 och 2011 Portugal, Irland och Grekland stöd i form av lån. För rekapitalisering av krisdrabbade kreditinstitut beviljades genom dessa låneprogram sammanlagt ca 95 miljarder euro.

Våren 2011 utvidgades verksamhetsprinciperna för Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten så att det genom den blev möjligt att bevilja stöd i form av lån till euroområdets medlemsstater för rekapitalisering av i dessa medlemsstater verksamma finansiella institut också utanför det makroekonomiska stabiliseringsprogrammet för medlemsstaten i fråga. Sådant riktat stöd tillämpades sommaren 2012 i samband med det bankstödsprogram som beviljades Spanien. Spaniens bankstödspaket överfördes emellertid i november 2012 så att det genomfördes via ESM.

Det ramavtal om Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten som ingåtts mellan euroområdets medlemsstater har, liksom avtalet om ändring av ramavtalet, i Finland satts i kraft genom en lag (668/2010). För Europeiska finansiella stabiliseringsfacilitetens upplåning beviljas statsborgen av medlemsstaterna inom euroområdet. Finlands andel av garantierna för de lån som tagits av Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten är ca 1,92 procent.

Europeiska stabilitetsmekanismen

I november 2010 beslöt euroområdets medlemsstater inrätta Europeiska stabilitetsmekanismen, som en permanent resolutionsmekanism. ESM:s verksamhetsprinciper preciserades senare så att det genom mekanismen är möjligt att på motsvarande sätt som genom Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten bevilja stöd i form av lån till euroområdets medlemsstater för rekapitalisering av finansinstitut som är verksamma i dem, också utanför det makroekonomiska stabiliseringsprogrammet för medlemsstaten i fråga. Avtalet om inrättande av EVM undertecknades i december 2011 och trädde i kraft i oktober 2012. Efter att ESM:s verksamhet inletts överfördes till mekanismen det bankstödspaket på högst 100 miljarder euro som tidigare beviljats Spanien. I slutet av 2012 hade Spanien beviljats stöd på 39,5 miljarder euro.

Det mellan euroområdets medlemsstater ingångna fördraget om inrättande av ESM genomfördes i Finland genom en lag (402/2012). ESM är ett internationellt finansinstitut med eget kapital. Finlands andel av ESM:s kapital är 1,79 procent, dvs. 12,58 miljarder euro, varav 1,44 miljarder är inbetalt kapital och 11,14 miljarder är infordringsbart kapital.

I juni 2012 kom stats- och regeringscheferna för euroområdets medlemsstater överens om att ESM, efter att det i anslutning till ECB inrättats en effektiv gemensam banktillsynsmekanism, kunde rekapitalisera banker också direkt. Syftet med förslaget var att bryta ödesgemenskapen mellan kreditinstituten och deras hemstater. Samtidigt var det fråga om en viktig principiell ändring eftersom mellan euroområdets medlemsstater godkändes en riskfördelning med tanke på problem inom banksektorn. En sådan riskfördelning har av tradition ansetts vara helt nationell.

Beslutet om det nya stödinstrumentet fattas i det förfarande som avses i artikel 19 i ESM-avtalet. I samband med att stödinstrumentet inrättas bemyndigar ESM:s råd styrelsen att godkänna riktlinjer som i detalj reglerar stödinstrumentets verksamhet. Detta förfarande motsvarar artiklarna 14–18 i ESM-fördraget, vilket innebär att ESM:s styrelse ska anta närmare riktlinjer om formerna för

genomförande av det förebyggande finansiella stödet. Beslutet om stödinstrumentet och dess verksamhetsprinciper ska fattas av ESM:s förvaltningsorgan hösten 2014 innan ECB tar emot banktillsynsuppdraget inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen. Politisk enighet om principerna för stödinstrumentet uppnåddes i juni 2014 inom ramen för eurogruppen.

Direkt rekapitalisering kan användas för banker som är belägna i ESM:s medlemsstater. En medlemsstat kan ansöka om ett sådant instrument också då den redan omfattas av ett finansiellt anpassningsprogram. Stödinstrumentet är villkorligt både för medlemsstaten och för den stödmottagande banken.

Syftet med stödet är att trygga hela euroområdet och dess medlemsstaters finansiella stabilitet i situationer där en medlemsstats finansiella system har drabbats av allvarliga problem och medlemsstaten inte kan klara upp situationen utan att riskera sin egen skuldtålighet eller marknadsfinansiering. Avsikten med direkt rekapitalisering är att bryta en utveckling som innebär att ett sårbart finansiellt system och en skuldsatt stat försvarar varandra. För att det direkta rekapitaliseringsinstrumentet ska kunna användas måste medlemsstaten vara oförmögen att rekapitalisera ett kreditinstitut helt ensam, utan att riskera sin egen skuldtålighet eller marknadsfinansiering. Institutet ska från medlemsstatens synpunkt vara så betydande att en likvidation av institutet skulle äventyra statens eller hela euroområdets finansiella stabilitet.

ESM:s direkta rekapitaliseringsinstrument kan efter att resolutionsdirektivets och EU:s resolutionsförordnings bestämmelser om investeransvar tillämpat från den 1 januari 2016 användas endast i situationer som avses i direktivets artikel 44.7 och förordningens artikel 27.9, efter att skulder som motsvarar minst åtta procent av det instituts balansräkning som är försatt i resolution och alla dess nedskrivningsbara osäkrade skulder har skrivits ned och resolutionsfonden har deltagit i kostnaderna för resolutionsåtgärderna med ett belopp som motsvarar fem procent av det instituts balansräkning som är föremål för resolution.

Innan bestämmelserna om investeransvar i resolutionsdirektivet och EU:s resolutions-

förordning träder i kraft förutsätts tillämpning av ett investeransvar som motsvarar minst åtta procent av värdet av det stödmottagande instituts balansräkning och resolutionsfondens deltagande högst med ett belopp som motsvarar målnivån för fondens första år. Om den nationella lagstiftningen i ett stödsökande instituts hemstat inte gör det möjligt att upprätthålla en sådan nivå på investeransvaret som principerna för stödinstrumentet förutsätter, är ett villkor för att ESM ska kunna bevilja finansiellt stöd att medlemsstaten ändrar sin lagstiftning i överensstämmelse med resolutionsdirektivet och EU:s resolutionsförordning.

Lagen om tillfällig bankskatt

I lagen om tillfällig bankskatt (986/2012) föreskrivs det om bankskatt som ska betalas till staten under skatteåren 2013—2015. Lagen grundar sig på behovet att på förhand samla in medel för finansiering av eventuella kriser som drabbar kreditinstituten och att begränsa skattebetalarnas ansvar för kris-kostnaderna. I lagens förarbeten (RP 167/2012 rd) konstateras det att om man på unionsnivå når en lösning i fråga om kommissionens förslag till krishanteringsdirektiv, ska beslut om användning av medlen fattas utifrån direktivet. Enligt motiveringen till propositionen är avsikten den att skatt inte längre ska uppbäras när stabilitetsavgift börjar tas ut i enlighet med direktivet.

Bankskatten utgör 0,125 procent av den summa av riskvägda poster som inlåningsbanken tillämpar i sin kapitaltäckningsanalys. Beloppet av bankskatten för ett skatteår bestäms enligt summan av riskvägda poster den sista dagen i det kalenderår som föregår skatteåret. Enligt 2013 års budget skulle i bankskatt tas ut uppskattningsvis 170 miljoner euro, vilket belopp i en tilläggsbudget minskades med 37 miljoner euro. År 2014 tas i bankskatt ut uppskattningsvis 133 miljoner euro. De beräknade inkomsterna av bankskatten har beaktats på statsbudgetens moment 11.01.05 Bankskatt.

I statsbudgeterna för åren 2013 och 2014 har belopp motsvarande intäkterna från bankskatten beaktats som anslag under moment 28.99.87 Användning av intäkterna från

bankskatten, som är ett treårigt reservationsanslag. Anslaget får användas till betalning av finansinvesteringsutgifter som är nödvändiga för att trygga stabiliteten på finansmarknaden.

Avgifter av samma typ som bankskatten tas ut bl.a. i Sverige, Tyskland, Frankrike, Storbritannien och Nederländerna.

Centralbankens nödfinansiering

Till centralbankens centrala uppgifter hör att trygga det finansiella systemets stabilitet. Till dessa uppgifter hör, utöver stabilitetsanalys, allmän tillsyn och andra krisförebyggande åtgärder, att delta i krishantering inom det finansiella systemet och att i samband därmed delta i tryggandet av banksystemets likviditet också i krissituationer (*lender of last resort*). Finlands Banks beredskap för nödfinansiering och krishantering när det gäller det finansiella systemet ingår i dess lagstadgade uppgift enligt 3 § i lagen om Finlands Bank att för sin del sörja för betalningssystemets och det övriga finansiella systemets tillförlitlighet och effektivitet samt att delta i utvecklandet av systemet.

Finlands Banks viktigaste instrument när det gäller krishantering i anslutning till det finansiella systemet är att bevilja en eller flera banker nödfinansiering när dessa har drabbats av solvens- eller likviditetsproblem. Nödfinansiering kan beviljas på villkor som avviker från dem som gäller för normal centralbanksfinansiering i situationer där ett finansinstitut inte kan få normal likviditetskredit eller finansiering från marknaden. Centralbanken är dock inte skyldig att bevilja nödfinansiering, utan den har endast denna möjlighet om den anser att situationen kräver det.

Nödfinansiering är en exceptionell åtgärd eftersom man också i allvarliga problemsituationer i första hand måste försöka vidta åtgärder på marknadsvillkor innan nödfinansiering beviljas. Bankerna sköter normalt sin likviditet direkt på marknaden eller med likviditetskrediter inom ramen penningpolitiska operationer.

En viktig faktor när nödfinansiering beviljas är att det ställs godtagbara säkerheter för

krediterna. Vid beviljande av nödfinansiering tillämpas inte normala, för penningpolitiska operationer fastställda villkor för mottagande av säkerheter, utan centralbanken avgör själv vad den godtar som kreditsäkerhet. Användningen av säkerheter begränsas dock av 7 § i lagen om Finlands Bank enligt vilken Finlands Bank ska ha tillräckliga säkerheter i sin kreditgivning.

Nödfinansiering hör till de nationella centralbankernas uppgifter, men på grund av finanskrisen har ECB i allt större utsträckning börjat fästa avseende också vid användningen av nödfinansiering. ECB:s råd ansvarar för att begränsa nödfinansieringsoperationer om det anser att de står i konflikt med eurosystemets mål och uppgifter.

2.1.2 Finlands system för insättningsgaranti

I kreditinstitutslagens 14 kap. föreskrivs om Finlands system för insättningsgaranti. Alla inlåningsbanker ska höra till insättningsgarantifonden vars syfte är att skydda insättarna vid fallissemang. Med inlåningsbank avses ett kreditinstitut som enligt sin koncession får ta emot insättningar från allmänheten. Med insättningar avses enligt lagen medel som finns på konto i en inlåningsbank samt medel som inte ännu förts in på ett konto och är föremål för transaktioner, inklusive upplupna räntor.

Till insättningsgarantifonden som inrättades 1998 hörde vid utgången av 2013 264 medlemsbanker. Insättningsgarantifondens uppgift är att trygga insättarnas tillgodohavanden i en medlemsbank i situationer där medlemsbanken är insolvent. I slutet av 2013 uppgick de skyddade insättningarna i medlemsbankerna till sammanlagt 77 miljarder euro. Insättningsgarantifondens fonderingsgrad var 1,2 procent och beräknas till utgången av 2013 öka till 1,3 procent. Insättningsgarantifondens verksamhet övervakas av Finansinspektionen.

Av insättningsgarantifondens medel ersätts en insättares tillgodohavanden upp till 100 000 euro per bank. Ett undantag utgör medel från försäljning av en bostad som varit helt i insättares eget bruk då medlen används för köp av en ny bostad och har satts in

på konto i en inlåningsbank högst sex månader före den dag då inlåningsbanken har försummat att betala insättarens fordran. Vissa insättningar, t.ex. insättningar som gjorts av en annan inlåningsbank och brottsligt förvärvade medel, omfattas inte av skyddet.

Finansinspektionen beslutar om insättningsgarantifondens betalningsskyldighet. Då Finansinspektionen har fått vetskap om att en bank har försummat att betala insättning som är fordran som förfallit till betalning ska Finansinspektionen inom fem arbetsdagar besluta om förutsättningarna för ersättning ur insättningsgarantifonden är uppfyllda. En förutsättning är att det är bankens betalnings- eller andra ekonomiska svårigheter som är orsak till att fordringarna inte har betalats och att dessa svårigheter inte är tillfälliga. Finansinspektionen kan besluta att insättningar ska ersättas också i samband med att ett kreditinstituts koncession återkallas. Finansinspektionen ska informera insättningsgarantifonden, inlåningsbankens säkerhetsfond, inlåningsbanken, finansministeriet samt tillsynsmyndigheten och skyddssystemet i en eventuell filials etableringsstat om sitt beslut. Dessutom ska insättarna underrättas. För att insättarna i praktiken ska ha nytta av det lagstadgade skyddet ålägger lagen inlåningsbanken att informera sina insättare om det skydd som insättningsgarantifonden erbjuder samt att genom en offentlig kungörelse meddela vilka åtgärder de ska vidta för att trygga sina fordringar.

Insättningsgarantifonden ska betala insättarnas fordringar inom 20 arbetsdagar från Finansinspektionens beslut eller från det beslut om att försätta kreditinstitutet i likvidation som föregår beslutet. Om det föreligger exceptionella förhållanden eller särskilda orsaker kan Finansinspektionen förlänga tidsfristen med 10 arbetsdagar. Banken ska för utbetalningarna lämna in uppgifter om insättarna och deras fordringar. Då insättarnas fordringar betalas av fondens medel får fonden en fordran mot den krisdrabbade banken. I enlighet med *ex ante*-principen finansieras insättningsgarantifonden med avgifter som årligen tas ut hos medlemsbankerna samt med avkastningen av fondens placeringstillgångar. Medlemsavgiftens storlek beräknas per bank på basis av kapitaltäckningen och

bankens skyddade inlåningsstock. För sammanslutningen av inlåningsbanker beräknas en gemensam avgift. År 2013 togs ut 66,3 miljoner euro i stödavgifter. Om insättningsgarantifondens egna medel inte räcker för betalningen av ersättningar är det enligt kreditinstitutslagens 14 kap. 12 § möjligt att låna också av medlemsbankerna som är skyldiga att bevilja lån. Insättningsgarantifonden hade inte ännu år 2013 utnyttjat sin upplåningsrätt.

Insättningsgarantifonden verkar i enlighet med sina stadgar som fastställts av finansministeriet. I administrativt hänseende verkar fonden i anslutning till Finansbranschens Centralförbund, men dess beslut fattas av en självständig delegation och av styrelsen som väljs av delegationen. Delegationen utses av insättningsgarantifondens medlemsbanker. Fonden placerar sina tillgångar på ett sätt som stöder dess grundläggande uppgift. Tillgångarna ska placeras tillförlitligt, effektivt och på ett sätt som tryggar likviditeten. Vid placeringen ska också iakttas riskspridningsprincipen. I kreditinstitutslagens 14 kap. 13 § förbjuds placeringar i medlemsbanker och i värdepapper som de emitterar. Fondens tillgångar kan i praktiken inte placeras i högriskobjekt, utan fonden ska placera i obligationslån och i penningmarknadsinstrument.

Om en inlåningsbank har en filial utomlands är banken skyldig att underrätta insättningsgarantifonden och Finansinspektionen om hur insättningarna i den utländska filialen är säkrade.

Också utländska kreditinstituts filialer i Finland kan höra till det finländska insättningsgarantisystemet. I insättningsgarantifondens stadgar ska i enlighet med kreditinstitutslagens 14 kap. 2 § föreskrivas om medlemskap för utländska kreditinstituts filialer i Finland. I fråga om stater i Europeiskt ekonomiskt samarbetsområde, nedan *EES-stater*, kreditinstitut fattar insättningsgarantifonden på ansökan beslut om medlemskap i insättningsgarantifonden efter att ha inhämtat yttranden från Finlands Bank och Finansinspektionen. Finansinspektionen beslutar om medlemskap för andra filialer än filialer till kreditinstitut i EES-stater. Utländska kreditinsti-

tuts filialer ska vara representerade i insättningsgarantifondens styrelse.

En filial till ett kreditinstitut i en EES-stat kan höra till det finländska insättningsskyddet endast som ett komplement till insättningsskyddet i sin hemstat. En ansökan om medlemskap kan avslås om det skydd som kreditinstitutets hemstat erbjuder kan anses vara tillräckligt. Insättningar i medlemsfilialer till andra än EES-staters kreditinstitut kan ersättas i den utsträckning som konstaterats i samband med att medlemskapet fastställdes, dock högst till ett belopp av 100 000 euro om kreditinstitutet har försatts i konkurs eller likvidation och dess tillgångar inte räcker för betalning av insättningarna. Filialer till institut som är belägna utomlands kan frivilligt lämna det finländska insättningsgarantisystemet. Om de inte iakttar kreditinstitutslagen, med stöd av den utfärdade föreskrifter eller insättningsgarantifondens stadgar, kan insättningsgarantifonden upphäva medlemskapet när det är fråga om ett kreditinstitut i en EES-stat eller ett kreditinstitut i någon annan stat än en EES-stat. Före beslutet om att upphäva medlemskapet ska insättningsgarantifonden höra kreditinstitutet, Finansinspektionen, Finlands Bank och tillsynsmyndigheten i kreditinstitutets hemstat. Finansinspektionen ska för sin del höra Finlands Bank och tillsynsmyndigheten i kreditinstitutets hemstat.

2.1.3 Praxis i enskilda fall

Kaupthing Bank hf., tryggandet av insättningar i bankens filial i Finland

De isländska bankernas kris som ledde till att de isländska myndigheterna hösten 2008 övertog ledningen av de tre största isländska bankerna, återverkade både på bankgruppernas enheter i Finland och på de övriga isländska bankernas verksamhet i Finland. Två av de krisdrabbade bankerna bedrev dessutom inlåningsverksamhet i Finland: Glitnir Bank Abj bedrev i Finland verksamhet som inlåningsbank i dotterbolagsform, medan Kaupthing Bank hade en filial i Finland. Ställningen för insättarna i Glitnirs in-

låningsbank stabiliserades genom företagsregleringar. I fråga om Kapthings filial ansvarade däremot det isländska insättningsgarantisystemet för insättningar upp till 20 800 euro medan det finländska insättningsgarantisystemet ansvarade för insättningar som översteg 20 800 euro, upp till maximibeloppet för Finlands då gällande insättningsskydd (25 000 euro; maximibeloppet höjdes under år 2008 till 50 000 euro). Islands insättningsgaranti ansvarade för ca 67 miljoner euro medan Finlands insättningsgaranti ansvarade för minst tre miljoner euro. I det fallet kunde det isländska insättningsgarantisystemets betalningsförmåga dock ifrågasättas, då hela den isländska banksektorn kraschade på en gång.

Finansinspektionen hindrade med stöd av 19 § i lagen om Finansinspektionen (587/2003) de isländska bankerna att flytta bort sina finländska enheters tillgångar från Finland. Kaupthing Bank hf. finländska filials verksamhet avbröts genom Finansinspektionens beslut den 9 oktober 2008 med stöd av 7 § i lagen om utländska kreditinstitut och finansiella instituts verksamhet i Finland (1608/1993) i syfte att trygga jämlikheten mellan insättarna. Samtidigt tillsatte Finansinspektionen med stöd av 22 § i lagen om Finansinspektionen ett ombud för filialen. Filialens insättningsstock var ca 115 miljoner euro fördelad på ca 10 000 insättare.

Finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen bad insättningsgarantifonden utreda om insättarnas tillgodohavanden kunde betalas ut utan statens eller insättningsgarantifondens medverkan. Syftet med förfarandet var att trygga förtroendet för bankinsättningar och att göra det möjligt att avveckla filialers verksamhet under kontrollerade former samt snabbt och effektivt.

De finländska myndigheterna och insättningsgarantifonden agerade i bakgrunden i samband med de åtgärder inom den privata sektorn som innebar att de tre stora finländska bankerna till fullt belopp mellanfinansierade återbetalningen av de finländska insättarnas tillgodohavanden i Kaupthing Bank. OP-Pohjola Group, Nordea Bank Finland Abp och Sampo Bank Abp (numera Danske Bank Abp) beviljade mellanfinansiering via ett separat bolag som de grundat. Som kredit-

säkerhet överlämnades till bolaget Kaupthing Banks inhemska lånefordringar och övriga tillgångar. De finländska bankerna förband sig att bära den med finansieringsarrangemanget sammanhängande risken för att intäkterna av realiseringen av säkerheten inte skulle räcka som täckning för den beviljade krediten. Insättningsgarantifonden förband sig att svara för de avvecklings- och advokatkostnader som orsakades av förhandlingarna om avtalsarrangemanget och av dokumenteringen.

Trots att arrangemanget hade godkänts av de isländska myndigheterna krävde kreditinstitutet statsgaranti för vissa rättsliga risker. Det var fråga om riskerna i den situationen att Kaupthing Banks övriga borgenärer i ett senare krävde återvinning av insättningarna till konkursboet. Riksdagen gav genom sitt beslut 642/2008 (RP 182/2008 rd) den 24 oktober 2008 sitt samtycke till att statsrådet eller finansministeriet utan krav på motsäkerhet kunde bevilja finländska banker och filialers insättare statsgaranti mot ovan nämnda rättsliga risker. Statsgarantin maximibelopp fastställdes till ett sammanlagt insättningsbelopp på maximalt 115 miljoner euro. Om den rättsliga risken förverkligades skulle staten på de finländska insättarnas vägnar genom Kaupthing Banks konkursbo betala ut ett belopp som från konkursboets synpunkt översteg det belopp som tillkom bankens finländska insättare. På garantin tillämpades lagen om statens långivning samt statsborgen och statsgaranti.

Tack vare det arrangemang som beskrivs ovan kunde insättarnas fordringar på Kaupthing Bank hf:s filial i Finland betalas i sin helhet den 31 oktober 2008, utan att man behövde utnyttja insättningsgarantisystemet eller skattemedel. Filialen skötte återbetalningen av krediten i enlighet med tidtabellen före utgången av januari 2009. Filialens verksamhet i Finland upphörde den 30 januari 2009.

Den finansiella lösning för den privata sektorn som genomfördes i Finland var exceptionell i jämförelse med övriga länder. Arrangemanget genomfördes i en exceptionell marknadssituation, efter att investeringsbanken Lehman Brothers i USA försatts i likvidation i september 2008.

Insättningarna i Sofia Bank Abp

Finansinspektionen återkallade den 28 mars 2010 Sofia Bank Abp:s koncession för inlåningsverksamhet. Orsaken var att bankens kapitaltäckning inte uppfyllde lagstadgade krav. Då banken försattes i likvidation hade den över 5 500 insättare. Dess insättningsstock var ca 150 miljoner euro.

Med Finansinspektionens och insättningsgarantifondens samtycke betalade banken i början av likvidationen 85 procent av sina kunders insättningar. I maj 2010 betalade insättningsgarantifonden de återstående tillgodo-havandena upp till insättningsgarantins då gällande maximibelopp 50 000 euro, sammanlagt 20,7 miljoner euro. Bankens insättare fick full betalning för sina fordringar till ett maximibelopp på ca 340 000 euro, dels av institutets egna medel och dels genom insättningsgarantifondens ersättning.

De för insättningsgarantifonden bindande ständigt kortare tidsfristerna för ersättningar kan i fortsättningen bromsas upp genom de strukturella förfaranden som beskrivs ovan. Detta innebär att insättningsgarantifonden i framtiden kommer att ställas inför större enskilda ersättningsbelopp, samtidigt som fondens ställning som en betydande fordringsägare i förhållande till bankens administrationsbo.

2.2 Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen inom utland och EU

2.2.1 Den internationella utvecklingen och resolutionslagstiftningen i andra länder

Tillämpning av den nya lagstiftningen i Nederländerna

I Nederländerna började man i februari 2013 för att stabilisera finansmarknaden tillämpa en ny *bail in* -positiv lagstiftning, då det inom bank- och försäkringsbranschen verksamma bolaget SNS Reaal nationaliserades. SNS Reaal är en koncern inom finansbranschen. Dotterbolaget SNS Bank N.V. är Nederländernas fjärde största bank och koncernens dotterbolag REAAL N.V. inom försäkringsbranschen är en av landets största ak-

törer inom den branschen. Ända till nationaliseringen var SNS Reaal noterat på Amsterdams börs. Nederländernas regering har fastställt att bolaget är en systemviktig bank.

År 2006 köpte moderbolaget SNS Reaal N.V. av den nederländska banken ABN AMRO dess fastighetsverksamhet *Bouwfonds property Finance* som döptes om till *SNS Property Finance*. Till den i förhållande till SNS Reaals storlek omfattande fastighetsportföljen hör huvudsakligen nederländska fastigheter vilkas värde avsevärt har försvagats under den finansiella krisen. Verksamhetens lönsamhet försämrades dessutom av den stora andelen betalningsinställelser för fastighetslån samt av SNS Banks så kallade *double leverage* -problem som beror på att moderbolaget delvis placerat lånemedel i aktier i dotterbolag. De ekonomiska problem som härrörde från fastighetsverksamheten ledde till att nederländska staten på ansökan beviljade SNS Reaal 750 miljoner euro i statsstöd redan år 2008. I samband med statsstödet effektiviserades centralbankens tillsyn över *de Nederlandsche Bank*, nedan *DNB*. Både SNS Reaal och myndigheterna deltog i utredningen av olika offentliga och privata alternativ i syfte att lösa problemen. SNS Reaal har inte återbetalt statsstöden i enlighet med betalningsprogrammen.

DNB konstaterade i början av år 2013 att SNS Bank hade ett kapitalunderskott på minst 1,84 miljarder euro. DNB satte för bolaget ut tidsgränsen den 31 januari 2013 då underskottet skulle vara avhjälpt. Efter att förhandlingarna med en privat köpespekulant strandat konstaterades det att det inte fanns några alternativ som skulle ha räddat banken från konkurs. Utifrån denna information tillämpade Nederländernas finansministerium för första gången sin befogenhet enligt interventionslagen (*Interventiewet*) som trätt i kraft den 13 juni 2012 och nationaliserade SNS Reaal. Interventionslagen är en resolutionslag som är baserad på *bail in* -idén och tillåter nationalisering av finansinstitut som ett sista handsalternativ. Lagen ger DNB befogenheter att vidta återhämtnings- och resolutionsåtgärder i ett tidigt skede. DNB kan exempelvis upprätta en överföringsplan som innebär att ett instituts tillgångar överförs till

ett existerande finansinstitut eller egendomsförvaltningsbolag.

Interventionen bestod av fem delar: nedskrivning av aktier och efterställda skulder, rekapisering, separering av fastighetsverksamheten, brolån samt engångsbetalningar från nederländska banker. Nationaliseringen genomfördes med stöd av finansministerns förordning som innebär att moderbolaget SNS Reaals och dotterbolaget SNS Banks aktier och förlagsobligationer, SNS Reaals och SNS Banks efterställda skulder samt alla eventuella relaterade krav den 1 februari 2013 exproprierades till nederländska staten. Inget vederlag betalades i samband med expropriationen. *Bail in* -arrangemanget var värt en miljard euro.

Staten stödde enligt resolutionsplanen SNS Reaal med kapital till ett värde av 2,2 miljarder euro. Det tidigare statsstödet skrevs ned med 0,8 miljarder och separeringen av fastighetsverksamheten kostade 0,7 miljarder euro. Staten stödde sålunda SNS Reaal med sammanlagt 3,7 miljarder euro. Dessutom beviljade staten 1,1 miljarder euro i lån och 5 miljarder i garantier.

Banksektorn deltar i resolutionen med en miljard euro som i samband med beskattningen år 2014 samlas in hos de banker som hör till insättningsgarantisystemet. SNS Reaals investerares tillgodohavanden har varit skyddade och disponibla under hela resolutionen. SNS Reaals ledning byttes ut i samband med resolutionen.

Avsikten med resolutionen är att SNS Reaal åter ska privatiseras efter saneringen. SNS Reaal meddelade i juni 2013 att förlusterna fortsatte, men detta hade beaktats vid planeringen av resolutionen. Myndigheterna krävde därför inga åtgärder.

Nederländerna behöver kommissionens godkännande för statsstödet och måste därför tillställa kommissionen en resolutionsplan i augusti 2013. Allmänna åklagaren i Nederländerna undersöker om det förekommit bedrägerier i den krisdrabbade fastighetsverksamheten. Ett påstående om att exproprieringen utan ersättning var olaglig ledde till åtal. DNB och finansministeriet har kritiserats för att de ingripit i ett sent skede och vidtagit överdrivna åtgärder och man har därför börjat utreda deras agerande. Finansministern

har dock konstaterat att det inte funnits några realistiska alternativ till nationaliseringen och att denna var nödvändig för att upprätthålla stabiliteten på finansmarknaden. Ministern underströk också vikten av man genom internationell lagstiftning säkerställer att den privata sektorn svarar för resolutionskostnaderna.

Danmarks nya resolutionslagstiftning och resolutionen av Amagerbanken

Danmarks nya lagstiftning om resolution av krisdrabbade danska banker (*det tredje bankstödsprogrammet*) trädde i kraft den 1 oktober 2010. Syftet med den nya lagstiftningen är att skapa ett nytt förfarande för resolution av krisdrabbade banker så att danska statens kostnader minimeras. Avsikten är sålunda att institutens ägare och borgenärer samt den danska bankbranschen ska svara för resolutionskostnaderna.

I Danmarks första och andra bankstödsprogram hade staten en viktig roll både i fråga om genomförandet av stödåtgärderna enligt bankstödsprogrammen och i fråga om kostnaderna för bankstödsprogrammen. Bankstödsprogrammen, som gällde till den 30 september 2010, var huvudsakligen av följande innehåll. Danmarks parlament och finanssektor avtalade hösten 2008 om ett tvåårigt statligt bankstödsprogram (*det första bankstödsprogrammet*) som innebar att danska staten i praktiken garanterade återbetalningen av bankinsättares samt övriga (*non-subordinated*) borgenärers tillgodohavanden. Om en bank inte uppfyllde de lagstadgade kapitalkraven skulle dess tillgångar och skulder överföras till det statsägda bolaget för finansiell stabilitet (*Finansiel Stabilitet A/S*) för avveckling. Som vederlag för danska statens garanti deltog de danska bankerna i kostnaderna för det första bankstödsprogrammet med 35 miljarder kronor (4,69 miljarder euro). Det viktigaste syftet med Danmarks första bankstödsprogram var att trygga de danska bankernas likviditet.

I februari 2009 godkände Danmarks parlament det andra bankstödsprogrammet som innebar att danska staten beviljade 43 danska banker *Tier 1* -kapitalstöd till ett sammanlagt belopp av 46 miljarder kronor (6,17 miljarder

euro). Samtidigt inledde danska staten också ett program som innebar att de danska bankerna kunde ansöka om bankspecifikt statsstöd för högst treåriga rekapitaliseringsprojekt efter att giltighetstiden för det första bankstödsprogrammet gått ut. I programmet deltog 50 banker som vid utgången av 2010 hade beviljats garantier för sammanlagt 193 miljarder kronor (25,87 miljarder euro). Det huvudsakliga syftet med Danmarks andra bankstödsprogram var att trygga bankernas likviditet.

Resolution av ett krisdrabbat instituts verksamhet eller avslutande av verksamheten genom ett ofta flerårigt sedvanligt likvidationsförfarande är för bankens kunder och place-rare (aktieägare och övriga borgenärer), banksektorn och staten nästan alltid det sämsta alternativet procedurmässigt och från ekonomisk synpunkt. Om en krisdrabbad banks verksamhet avbryts leder detta till en onödigt kraftig sänkning av värdet på bankens tillgångar och ofta också till ökade likvidationskostnader.

Det huvudsakliga syftet med Danmarks tredje bankstödsprogram är att snabbt klarlägga en krisdrabbad banks finansiella ställning och vid behov avsluta dess verksamhet i en kontrollerad och procedurmässigt förutsägbar process som bygger på frivillighet och snabbhet.

Om institutet har förlorat eller om det föreligger ett omedelbart hot om att banken kommer att förlora sina verksamhetsförutsättningar, sin solvens eller likviditet och om den krisdrabbade bankens situation inte kan hjälpas upp på marknadsvillkor t.ex. genom en extra kapitalinsats eller ett ägararrangemang, kan bankens ledning och Finansiel Stabilitet A/S avtala att bankens tillgångar och affärsverksamhet ska överföras till Finansiel Stabilitet A/S:s dotterbolag som inrättats för ändamålet.

Finansiel Stabilitet A/S och institutets ledning avtalar om ett preliminärt överlåtelsepris för de balansposter som ska överföras. Det preliminära överlåtelsepriset justeras på basis av en uppskattning som görs av två oberoende revisorer. Vid bedömningen fastställs realiseringsvärdet på den krisdrabbade bankens balansposter, dvs. balansposternas marknadsvärde vid överlåtelse tidpunkten

med avdrag för realiseringskostnaderna. I bedömningen ingår inte goodwill eller värdet av eventuella immateriella rättigheter. Betalningen av de balansposter som överförs till det nya dotterbolaget bekräftas så att det nya institutet övertar ansvaret för det krisdrabbade institutets (*non-subordinated*) skulder till ett belopp som motsvarar överlåtelsepriset. Om balansposternas slutliga värde underskrider den preliminära uppskattningen ska underskottet täckas med medel ur Danmarks stabilitetsfond.

För att säkerställa att det krisdrabbade institutet, aktieägarna och övriga borgenärer får full ersättning för de balansposter som överlåtits till det nya institutet, ska i överlåtelseavtalet tas in villkoret att alla överlåtelser ska ske till marknadspris.

För att en ny bank ska kunna fortsätta med en krisdrabbad banks affärsverksamhet ansvarar Finansiell Stabilitet A/S för att den nya bankens kapitaltäckning och likviditet når upp till lagstadgad nivå.

Kännetecknande för resolutionsmodellen är att den är snabb. Målet är att vissa av ett krisdrabbat instituts balansposter ska överföras till ett nytt institut under ett veckoslut, med andra ord mellan fredag eftermiddag och måndag morgon.

Amagerbanken var den första danska bank vars verksamhet utvecklades i enlighet med resolutionsmodellen i det tredje bankstödsprogrammet. Amagerbanken rapporterade åren 2005-2011 att det skedde en kraftig ökning av utlåningen som klart överskred de danska bankernas genomsnittliga motsvarande ökning. En betydande del av Amagerbankens utlåning gick till fastighetsplaceringsprojekt. Amagerbankens marknadsandel av de danska bankernas totala utlåning i slutet av 2010 var emellertid liten, endast 1,6 procent.

Då 2008 års finansiella kris djupnade blev Amagerbanken tvungen att ta emot både likviditetsstöd som erbjöds instituten enligt det första bankstödsprogrammet och kapitalstöd som erbjöds enligt det andra bankstödsprogrammet. I anslutning till kapitalstödsbeslutet genomförde Finanstilsynet en inspektion som visade att det fanns anledning att skriva ned värdet på vissa balansposter och att i samband därmed öka Amagerbankens aktie-

kapital med ca en miljard kronor (134 miljoner euro). Efter ökningen av aktiekapitalet beviljades Amagerbanken i december 2009 1,1 miljarder kronor (147 miljoner euro) i kapitalstöd enligt det andra bankstödsprogrammet.

Utöver kapitalstödet undertecknade Amagerbanken och Finansiell Stabilitet A/S i juni 2010 ett avtal enligt vilket Amagerbanken beviljades statlig garanti på sammanlagt 13,5 miljarder kronor (1,81 miljarder euro) för sina refinansieringsprojekt. Ett villkor enligt det undertecknade avtalet var att Amagerbanken senast den 15 september 2010 skulle öka sitt aktiekapital med 750 miljoner kronor (100,5 miljoner euro) och godta att två personer som utsågs av Finansiell Stabilitet A/S skulle väljas in i Amagerbankens styrelse. I september ökade Amagerbanken avtalsenligt sitt aktiekapital med 900 miljoner kronor (120,6 miljoner euro) och valde en ny styrelse vid en extra bolagsstämma i november 2010, varefter styrelsen utsåg en ny verkställande direktör för banken.

Amagerbankens nya ledning inledde omedelbart en grundlig utredning av institutets finansiella situation. Utredningen visade att det var skäl att ytterligare skriva ned värdet på vissa balansposter, vilket innebar att Amagerbanken inte längre uppfyllde lagstadgade kapitaltäckningskrav. Detta ledde till att Amagerbanken och Finansiell Stabilitet A/S avtalade att bankens affärsverksamhet den 6 februari 2011 skulle överföras till en ny bank som grundats av Finansiell Stabilitet A/S, dvs. Amagerbanken af 2011. Överföringen av affärsverksamheten genomfördes eftersom ingen var villig att bli ägare till Amagerbanken trots de subventioner som danska staten erbjöd.

Det preliminära överlåtelsepriset för Amagerbanken af 2011:s balansposter var 18,5 miljarder kronor (2,5 miljarder euro). Amagerbanken af 2011 betalade överlåtelsepriset så att den övertog Amagerbankens ansvarsförbindelser till ett värde av sammanlagt 15,2 miljarder kronor (2 miljarder euro). Detta resulterade i ett skuldsaldo (en buffertfond) på 3,3 miljarder kronor (440 miljoner euro).

Amagerbanken af 2011 övertog, med undantag för kapitallån, ansvaret för Amager-

bankens skulder till ett motvärde av 58,8 procent av skuldernas nominella belopp. Detta innebar att borgenärernas fordringar reducerades med 41,2 procent. Av Amagerbankens insättare fick 99 procent ut sina fordringar. Aktieägarna och de som hade kapitallån förlorade sina placeringar i sin helhet.

Då Amagerbanken af 2011 inledde sin verksamhet den 7 februari 2011 kunde bankens tidigare och nya kunder utnyttja den nya bankens tjänster på normalt sätt. Det kan noteras att danska och utländska motparter kunde göra inbetalningar till Amagerbanken af 2011 utan hot om att de gick till bankens konkursbo.

I maj 2011 sålde Amagerbanken af 2011 alla sina detaljkunder till Faroese bank P/F BankNordik för 235 miljoner kronor (31,5 miljoner euro). Amagerbanken af 2011:s övriga kreditstock på 13 miljarder kronor (1,74 miljarder euro) fördelades på ca 200 (risk)kunder. Omorganiseringen av denna kreditstock fortsattes genom bankens och Finansiell Stabilitet A/S:s försorg.

Reduceringen av Amagerbankens skulder fick återverkningar på Danmarks banksektor, eftersom de internationella ratinginstituten sänkte ratingen för landets största bankers långfristiga finansiering.

Resolutionslagstiftningens utveckling

Den internationella resolutionslagstiftningen har hittills varit föga utvecklad. Efter att den finansiella krisen bröt ut 2007 har flera länder infört resolutionslagstiftning eller förnyat sin lagstiftning, men det finns fortfarande stora skillnader i krislösningsmetoderna och -systemen. I vissa stater, exempelvis Storbritannien, USA och Tyskland, har för kreditinstituten godkänts en egen lagstiftning om placeransvar och minimering av offentligt stöd, medan krislösningen i andra stater, exempelvis Sverige, närmast bygger på offentligt stöd.

Krislösningslagstiftningen i de stater som tagits med i den internationella jämförelsen uppvisar olikheter. Jämförelsen tar upp sådana helheter som myndighetsverksamhet, fi-

nansiering, lagstiftningens struktur samt det finansiella stödet i sista hand.

I vissa referensstater förnyades resolutionslagstiftningen redan före finanskrisen som började 2007. I USA tillämpas vid resolution av kreditinstitut *FDICIA-lagen* (*Federal Deposit Insurance Improvement Corporation Act*) som trädde i kraft 1991 och den s.k. *least cost resolution method* -principen. Enligt denna princip ska den resolutionsmetod användas som är minst kostnadskrävande för insättningsgarantifonden. *FDICIA-lagens* resolutionsbestämmelser är tillämpliga på institut som tar emot insättningar. I *FDICIA-lagen* föreskrivs också om undantag gällande systemrisker. Enligt lagen bemyndigas insättningsgarantimyndigheten *FDIC* (*Federal Deposit Insurance Corporation*) att vidta andra åtgärder eller bevilja stöd för avveckling av systemviktiga kreditinstitut. Bestämmelserna om undantag i fråga om systemrisker togs inte in i den gällande s.k. *Dodd-Frank* -lagstiftningen (*Dodd-Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act*) som trädde i kraft 2010. Lagen innebar en genomgripande revidering av lagstiftningen gällande finansbranschen i USA. Genom den inrättades t.ex. en myndighet för övervakning av den finansiella stabiliteten och reglerades förfarandet för avveckling av sådana systemviktiga kreditinstitut som uttryckligen definieras i lagen (*systemically important, non-bank financial institutions*). *FDIC* kan enligt lagen utse en likvidator för ett kreditinstitut som hotar den finansiella stabiliteten om det går omkull. *Dodd-Frank* -lagen är baserad på principen att konkursmogna kreditinstitut inte ska hållas vid liv. Likvidation innebär enligt *Dodd-Frank* sålunda ett undantag i situationer där ett fallissemang skulle få omfattande konsekvenser för det finansiella systemet. På institut som tar emot insättningar tillämpas fortfarande *FDICIA-lagens* resolutionsbestämmelser eller också kan man när det är fråga om sådana institut inleda ett sedvanligt insolvensförfarande i enlighet med konkurslagstiftningen. Ett sedvanligt insolvensförfarande kan tillämpas också när det är fråga om kreditinstitut som inte uppfyller systemriskkriterierna i *Dodd-Frank* -lagstiftningen.

I Storbritannien trädde en permanent resolutionslagstiftning i kraft i februari 2009 i samband med att kreditinstitutslagen (*Banking Act*) genomfördes. Resolutionssystemet består av fyra alternativ, dvs. alternativet att ett krisdrabbat institut köps upp av den privata sektorn, alternativet att institutet övergår till ett kapitalförvaltningsbolag som administreras av centralbanken, alternativet att institutet temporärt nationaliseras och konkursalternativet som innebär att insättarnas tillgodohavanden betalas av insättningsgarantifonden.

I Sverige trädde lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut i kraft 2008. Enligt lagen får stöd lämnas för fortsatt verksamhet i kreditinstitut som är livskraftiga eller för resolution eller avveckling i ordnade former av kreditinstitut som inte kan förväntas uppnå lönsamhet på lång sikt. En förutsättning för finansiellt stöd är dessutom att den finansiella stabiliteten i Sverige är hotad. Eftersom det sist nämnda villkoret är relativt flexibelt ger det staten tillräckligt utrymme för prövning av stödbehovet.

Det danska resolutionssystemet är baserat på en politisk överenskommelse mellan bankerna och Folketinget, medan genomförandet av resolutionsbestämmelserna är baserat på ett antal lagar. Sedan år 2008 har i Danmark tillämpats olika statsgaranti- och resolutionsprogram som möjliggör olika stödåtgärder.

I Tyskland togs en första resolutionsram i bruk år 2008 då det inrättades en särskild fond för stabilisering av finansmarknaden. Lagstiftningen om omstruktureringsförfaranden för kreditinstitut från år 2010 (*Gesetz zur Restrukturierung und geordneten Abwicklung von Kreditinstituten, zur Errichtung eines Restrukturierungsfonds für Kreditinstitute und zur Verlängerung der Verjährungsfrist der Aktienrechtlichen Organhaftung*) består av en resolutionslag med bestämmelser om återhämtnings- och omstruktureringsförfaranden. Dessutom inrättades en omstruktureringsfond vars tillgångar används för omorganisering av systemviktiga kreditinstitut. I kreditinstitutslagen (*Kreditwesengesetz*) stadgar om förbundsstatens finansinspektion krishanteringsbefogenheter. I juni 2013 förstärktes resolutionssystemet genom en ny lag som ålägger instituten att upprätta sanerings-

och avvecklingsplaner (*Gesetz zur Abschirmung von Risiken und zur Planung der Sanierung und Abwicklung von Kreditinstituten und Finanzgruppen*). Lagen gäller endast systemviktiga kreditinstitut på den tyska finansmarknaden. Genom lagen inrättades också en särskild resolutionsenhet till vilken utöver de uppgifter som föreskrivs i den nya lagen överfördes vissa uppgifter som avses i kreditinstitutslagen, exempelvis befogenhet att beordra överföring av kreditinstituts tillgångar till ett existerande fristående företag.

Resolutionsmyndigheter och myndighetssamarbete

Insättningsgarantimyndigheten i USA har omfattande befogenheter att enligt prövning genomföra resolutionsåtgärder. Enligt FDI-CIA-lagens resolutionsbestämmelser ges insättningsgarantimyndigheten omfattande befogenheter att vidta olika typer av resolutionsåtgärder och i fråga om *Dodd-Frank*-likvidation fungerar den som likvidationsmyndighet med befogenhet att överföra eller sälja tillgångar till tredje part. Om kreditinstitut uppfyller kriterierna för likvidation enligt *Dodd-Frank*-lagen ger direktionen för *Federal Reserve* tillsammans med insättningsgarantimyndigheten eller på begäran av finansministeriet en skriftlig rekommendation till finansministern om att utse en likvidator för ett krisdrabbat kreditinstitut, efter att ha konstaterat att den finansiella stabiliteten är hotad om kreditinstitutet blir insolvent. Finansministerns beslut kan överklagas i domstol. Domstolen ska inom 24 timmar ta ställning till frågan om beslutet är "godtyckligt och oberäkneligt" (*arbitrary and capricious*).

I Storbritannien styrs resolutionsprocessen av centralbanken, *Bank of England*, när det inte är fråga om nationalisering av kreditinstitut. Enligt kapitel 78 i kreditinstitutslagen (*Banking Act 2009*) kan centralbanken inte vidta resolutionsåtgärder utan finansministeriets samtycke, om åtgärderna berör offentliga medel. Tillsynsmyndighetens uppgift är att besluta om resolution ska inledas. Trots att centralbanken kan ge rekommendationer om resolutionsåtgärder ska beslut om sådana alltid fattas av tillsynsmyndigheten.

I Sverige fattas bankstödsbeslut av regeringen eller av den stödmyndighet som den utsett, dvs. enligt lagen av Riksgälden.

I Danmark sköts ärenden som gäller resolution av kreditinstitut däremot av det statsägda bolaget Finansiell Stabilitet A/S. Resolutionsförfarandet baseras på principen om placerarnas och den privata sektorns ansvar. Resolutionsförfarandet inleds av tillsynsmyndigheten som då vissa tröskelvillkor är uppfyllda ska sätta ut en tidsfrist inom vilken kreditinstitutet ska hitta en privat köparkandidat. Efter att tidsfristen löpt ut övergår förvaltningen av kreditinstitutet till Finansiell Stabilitet A/S.

I Tyskland gör finansmarknadsmyndigheten (*Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht*) på anmälan av kreditinstitutet en ansökan om upprättande av en saneringsplan och vidtagande av ytterligare åtgärder, men besluten fattas av domstol. Ansökan om omorganisering görs av en särskild resolutionsenhet och besluten fattas av domstolen efter att den hört förbundsstatens finansinspektion och centralbanken *Deutsche Bundesbank*. Förbundsstatens finansinspektion vidtar saneringsåtgärder i enlighet med kreditinstitutslagen. Beslut om överföring av tillgångar ska dock fattas av resolutionsenheten. Saneringsbefogenheterna enligt 2013 års resolutionslag utövas av förbundsstatens finansinspektion och resolutionsbefogenheterna utövas av resolutionsenheten. Förbundsstatens finansinspektion och centralbanken ska tillsammans besluta vilka kreditinstitut som orsakar sådan systemrisk som avses i lagen och som lagen därför ska tillämpas på.

Finansiering av resolution och utnyttjande av fonder samt förhållandet mellan dessa

För resolution enligt FDICIA-lagen används i USA insättningsgarantifonden (*Deposit Insurance Fund*). Insättningsgarantisystemets medlemsinstitut gör årliga inbetalningar till fonden. Insättningsgarantimyndigheten kan också ta ut extra avgifter eller förhandsavgifter hos medlemsinstituten. I sista hand kan insättningsgarantifonden finansieras genom begränsad upplåning. *Dodd-Frank*-lagstiftningen innebär att förluster inte kan överföras på skattebetalarna. Det är i första

hand investerarna som bär ansvaret för likvidationskostnader. Insättningsgarantimyndigheten kan dock låna medel av finansministeriet för att täcka likvidationskostnader. Skulder återbetalas då genom att *ex post* -stabilitetsavgifter i första hand tas ut hos bankerna och i andra hand hos kreditinstitutet. Finanssektorn deltar sålunda i kostnaderna först efter resolutionen, men återbetalningen av lånen innebär att förbudet mot användning av offentliga medel iakttas. Låne-medlen och de stabilitetsavgifter som tagits ut hos finanssektorn deponeras i en särskild resolutionsfond inom finansministeriets förvaltningsområde (*Orderly Liquidation Fund*).

I Storbritannien ersätts insättningsgarantifonden av insättningsgarantifonden när det är fråga om konkursförfarande (*Financial Services Compensation Scheme*). I samband med att *Banking Act* sattes i kraft utvidgades insättningsgarantifondens mandat så att dess medel kan användas för andra resolutionsändamål än konkursförfaranden, men kostnaderna får inte överskrida kostnaderna för ett konkursförfarande. Samtidigt fogades till gällande *Financial Services and Markets Act 2000* en bestämmelse enligt vilken insättningsgarantifonden med stöd av finansministeriets förordning kan avsätta *ex ante* -medel till en separat reservfond. Finansministeriet beviljades i samband med lagstiftningsreformen rätt att bevilja insättningsgarantifonden lån ur den statliga lånefonden (*National Loans Fund*), som i samband med den nationella lånelagen år 1998 inrättades i anslutning till centralbanken och vars uppgift det är att ansvara för statens upplåning och utlåning.

I 7 kap. i Sveriges lag om statligt stöd till kreditinstitut föreskrivs om stabilitetsfonden som förvaltas av Riksgälden. Syftet med fonden är att täcka statens kostnader. I den mån fondens medel inte räcker till kan Riksgälden bevilja fonden obegränsad kredit. Kreditinstitutet ska varje räkenskapsår betala en stabilitetsavgift. Också alla de medel som staten får in som en del av bankstödet ska återbetalas till fonden. Målet är att fonden år 2023 ska uppgå till 2,5 procent av bruttonationalprodukten. Dess värde uppgick i juni 2013 till 46 miljarder svenska kronor.

I Danmark används inte offentliga medel för finansiering av åtgärder som vidtas av

stabilitetsbolaget efter att det första statsgarantiprogrammet löpt ut i oktober 2010. Insättningsgarantifonden garanterar insättningar upp till 100 000 euro. Insättningsgarantifonden finansieras av finanssektorn som betalar årliga stabilitetsavgifter till fonden. Ett kreditinstituts skyldighet att betala stabilitetsavgift upphör om det avgiftsbelopp som kreditinstitutet betalat in överstiger en procent av nettoinsättningen. Fonden har också en separat likvidationsavdelning. Likvidationsavdelningen svarar för statsbolagets av resolutionsprogrammen orsakade förluster som insättningsgarantin inte täcker. Likvidationsavdelningens kapital uppgår till 3,2 miljarder danska kronor.

I Tyskland tillämpas *bail in* -principen i samband med omorganiseringsförfarandet, eftersom det på detta sätt är möjligt att i stor utsträckning påverka tredje parter rättigheter, exempelvis genom reducering av skulder eller konvertering av skulder till kapital. Också för fondernas vidkommande har man slutat använda offentliga medel. Stabilitetsfonden för finansmarknaden utnyttjades i samband med den första resolutionsramen år 2008. Möjligheten att vidta åtgärder i enlighet med den upphörde i slutet av 2010. Stabilitetsfonden lånefinansierades av Tysklands finansministerium. Fondens stödåtgärder har två gånger återaktiverats. Med stöd av den s.k. tredje stabilitetslagen kunde fonden utnyttjas 1.1.2013—1.1.2014. Den år 2011 inrättade omorganiseringsfondens medel används för omorganisering av systemviktiga kreditinstitut och för finansiering av stödåtgärder i enlighet med lagen om stabiliseringsfonden. Fondens medel används framför allt för kapitalförvaltningsbolag och rekapitalisering samt för garantier. Fonden finansieras genom *ex ante* -avgifter från alla kreditinstitut som fått verksamhetstillstånd i Tyskland. Avgiftens belopp beror på institutets storlek och förbindelser med andra institut. Båda fonderna administreras av förbundsstatens institut för stabilitet av finansmarknaden.

Finansiellt stöd i sista hand

Trots att det i USA i enlighet med *Dodd-Frank* -lagstiftningen är förbjudet att använ-

da offentliga medel för ändamålet, kan centralbanken *Federal Reserve* bevilja nödlån för upprätthållande av den finansiella stabiliteten. Genom *Dodd-Frank* -lagstiftningen slopades möjligheten att bevilja nödlån till privata institut. Lån beviljas endast mot tillräckliga säkerheter, för att skattebetalarna inte ska åsamkas förluster. Centralbankens direktion ska i samråd med finansministeriet utveckla förfaranden som gäller användning av samt regler för nödlån. Finansministern ska godkänna varje låneprogram och dess varaktighet innan programmet inleds.

Storbritanniens kreditinstitutslag ger finansministeriet befogenheter att med parlamentets medverkan bevilja finansiellt stöd i form av statsgarantier. Finansiellt stöd beviljas direkt ur en reservfond i sådana fall då behovet av stöd är så brådskande att man inte hinner invänta parlamentets medverkan. Finansministeriet ska i så fall rapportera till parlamentet om användningen av reservfonden.

I Sverige sker finansieringen i praktiken alltid inom ramen för offentligt stöd. Staten kan bevilja ett kreditinstitut finansiellt stöd eller nationalisera kreditinstitutet, dvs. överta äganderätten. Det sist nämnda alternativet kommer i fråga då kreditinstitutets kapital underskrider en viss gräns och kreditinstitutet har avböjt statligt stöd eller brutit mot reglerna för beviljande av finansiellt stöd.

Genom det s.k. fjärde resolutionsprogrammet tog man i Danmark år 2012 åter i bruk institutsspecifika statsgarantier. Stabilitetsbolaget kan med statliga medel ställa säkerheter för fusion av två finansinstitut. En förutsättning är att det ena institutet har råkat i finansiella svårigheter och att det andra är att ett livskraftigt finansinstitut till vilket det först nämnda institutets tillgångar överförs för fortsatt verksamhet.

I Tyskland finansieras stabilitetsfonden för finansmarknaden med offentliga lånemedel, medan omorganiseringsfonden finansieras av banksektorn. Målet är att skattemedel inte längre ska användas för resolution. Fonderna har därför kombinerats så att omorganiseringsfonden ansvarar för eventuella förluster på grund av stabiliseringsåtgärder som vidtagits genom stabilitetsfonden. Dessutom kan

omorganiseringsfondens medel användas för samma syften som stabilitetsfondens medel.

2.2.2 Insättningsgarantilagstiftningens internationella utveckling och lagstiftningen i andra länder

Lagstiftningen om insättningsgaranti genomförs på varierande sätt i olika stater. Antalet skyddssystem och -fonder varierar, liksom också de rättsliga formerna. Också bestämmelserna om insättningsgarantisystemets förhållande till de statliga resolutionssystemen och de därtill hörande fonderna har genomförts på olika sätt. I vissa stater, exempelvis USA, Storbritannien, Danmark, Norge och Spanien kan insättningsgarantifondernas medel användas för resolution, medan man i andra stater använder andra medel för resolutionskostnaderna.

I det följande görs en jämförelse mellan stater med olika typer av insättningsgarantisystem. Jämförelsen omfattar Storbritannien, Sverige, Danmark, Tyskland och Spanien, EES-staten Norge samt USA.

Lagstiftningsramen för insättningsgarantin i huvuddrag

I USA tillämpas två insättningsgarantisystem på federal nivå. Den federala insättningsgarantimyndigheten (*Federal Deposit Insurance Corporation, FDIC*) garanterar insättningar i statliga banker och sparkassor genom en insättningsgarantifond (*Deposit Insurance Fund*). Verksamheten regleras i insättningsgarantilagen (*Federal Deposit Insurance Corporation Act*). Insättningarna i kreditföreningar garanteras av den nationella kreditföreningsadministrationen (*National Credit Union Administration, NCUA*), som regleras i lagen om federala kreditföreningar (*Federal Credit Union Act*). NCUA förvaltar fonden (*National Credit Union Share Insurance Fund, NCUSIF*). Både FDIC och NCUA är självständiga federala ämbetsverk från 1930-talet. Genom *Dodd-Frank* -lagen från 2010 förnyades insättningsgarantilagstiftningen med beaktande av de problem som finanskrisen medförde, t.ex. genom att skyddsnivån höjdes till 250 000 dollar. I

USA finns också privata insättningsgarantisystem.

I Storbritannien stiftades år 2000 en lag om finansiella tjänster och marknader (*Financial Services and Markets Act 2000*) enligt vilken alla inlåningsinstitut som fått koncession i Storbritannien måste höra till ersättningssystemet för finansiella tjänster (*Financial Services Compensation Scheme Limited*), nedan *ersättningsfonden*. Ersättningsfonden är ett av regeringen och finanssektorn oberoende bolag som utan vinstsyfte verkar som ersättningsfond för finanssektorn i insättnings-, placerings-, bostadslåne- och försäkringsärenden. Ersättningsfonden betalar ersättning för insättningar upp till 85 000 pund, motsvarande 100 000 euro, om ett av dess medlemsinstitut inte kan eller sannolikt inte kommer att kunna betala vissa fordringar.

I Sverige är Riksgälden den av regeringen utsedda insättningsgarantimyndighet som avses i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti. Riksgälden ansvarar för vissa åtgärder i samband med finansiella kriser, exempelvis för resolution och i samband därmed för förvaltningen av Stabilitetsfonden. År 2010 höjdes insättningsgarantins nivå till nuvarande 100 000 euro. Enligt lagen om insättningsgaranti garanterar svenska staten insättningar jämte ränta hos banker, kreditmarknadsföretag och vissa värdepappersföretag, om de har tillstånd att ta emot kunders medel på konto. Insättning betalas om ett institut som avses i lagen går i konkurs eller om Finansinspektionen, som övervakar finansmarknaden i Sverige, beslutar bevilja skydd på grund av institutets insolvens.

I Danmark är insättningsgarantin en del av resolutionssystemet i enlighet med lagen om en garantifond för insättare och investerare (*lov om en garantifond for indskydere og investorer nr. 133 af 22 februar 2011*). Garantifonden för insättare och investerare är ett privat och självständigt institut som inrättats genom lag. Fonden övervakas av tillsynsmyndigheten för Danmarks finansmarknad (*Finanstilsynet*). Banksektorn och Danmarks konsumentråd ska vara representerade i tillsynsmyndighetens styrelse som utses av ekonomiministern. Fonden betalar insättarnas och investerarnas förluster i omorganisering- och konkurssituationer. Insättningar

jämte ränta ersätts upp till 100 000 euro. Från insättningsbeloppet dras först av insättarens skulder till institutet som försatts i likvidation eller konkurs. Vissa typer av insättningar ersätts till fullt belopp, utan eventuell nettning.

I Norge verkar en säkerhetsfond för bankerna (*Bankenes Sikringsfond*). Enligt bankgarantilagen (lov 1996-12-06 nr 75 om sikringsordninger for banker, forsikringssselskaperes garantiordninger og offentlig administrasjon m.v av finansinstitusjoner) ska av fondens medel ersättas kundernas insättningar i inlånings- och affärsbanker jämte ränta, upp till två miljoner norska kronor. Bankernas säkringsfond är en privat fond som enligt lagen är en självständig juridisk person och som inte kan vara föremål för konkurs eller skuldsaneringsförfarande. I direktivet 2009/14/EG av den 11 mars 2009 om ändring av direktiv 94/19/EG om system för garanti av insättningar, vad gäller täckningsnivån och utbetalningsfristen fastställdes nivån på insättningsgarantin till 100 000 euro, vilket utgör ca 40 procent av den garanti som erbjuds i Norge. Direktivet har inte ännu fogats till EES-avtalet och det ska sålunda inte tillämpas på Norge som är ett EES-land. Också enligt det nya insättningsgarantidirektivet ska skyddsnivån fortfarande vara 100 000 euro. Norges regering och finansministerium har utövat påtryckningar för att hålla kvar den norska skyddsnivån på nuvarande två miljoner.

I det tyska insättningsgarantisystemet delas skyddsformerna i institutgarantisystem och insättningsgarantisystem. Till institutgarantisystemen hör den offentliga sektorns inlåningsbanker (*Sparkassen*), de statliga bankerna (*Landesbanken*), sparbankerna som är specialiserade på statliga bostadslån (*Landesbausparkassen*) samt andelsbankerna (*Genossenschaftsbanken*). Institutgarantisystemet skyddar sina medlemsinstituts solvens och likviditet och på så sätt garanteras också insättningarna. De i lagen angivna institut som inte hör till institutgarantisystemet ska vara medlemmar i insättningsgarantisystemet. Finansministeriet utser enskilda juridiska personer till obligatoriska insättningsgarantisystem. Förbundsstatens finansinspektion bestämmer till vilket insättningsgarantisystem ett enskilt system ska höra på grund

av sin form. Det är möjligt att utöver till de obligatoriska systemen också höra till frivilliga garantisystem som erbjuder en högre skyddsnivå. I lagen om insättningsgaranti och ersättning till placerare (*Einlagensicherungs- und Anlegerentschädigungsgesetz*) föreskrivs om insättningsgaranti.

Spaniens nuvarande insättningsgarantifond (*Fondo de Garantia de Depósitos, FGD*) är en privaträttslig fond som inrättades den 14 november 2010. Syftet med fonden är att skydda investerare, antingen genom att garantera insättningar eller genom att trygga fondmedlemmarnas livskraft. Fonden garanterar insättningar och värdepapper hos kreditinstitut upp till 100 000 euro.

Finansiering av insättningsgarantin

I USA finansieras insättningsgarantisystemet med avgifter från fondernas medlemsinstitut. *FDIC*:s styrelse ska varje år för insättningsgarantifonden fastställa en målnivå som beräknas så att fondens täckning divideras med de skyddade insättningarna. Den lagstadgade miniminivån är 1,35 procent. *FDIC* kan också ta ut extra avgifter eller förhandsavgifter hos sina medlemsinstitut. Insättningsgarantifondens värde uppgick vid utgången av år 2012 till 33 miljarder dollar. De kreditföreningar som är medlemmar i *NCUA* är skyldiga att till fonden betala in en procent av insättningarna. Dessutom har *NCUA*:s styrelse befogenheter att hos medlemsinstituten ta ut avgifter för finansiering av sin verksamhet. Fondens solvensgrad var år 2012 1,3 procent av de ersättningsberättigade insättningarna på 839,4 miljarder dollar. Trots att för insättningsgarantisystemet vanligen inte används skattemedel verkar både *FDIC* och *NCUA* med obegränsad garanti av *USA*:s regering.

Storbritanniens ersättningsfond finansieras med avgifter från de institut som omfattas av skyddet. Avgiften består av åtta delar. För ett institut fastställs den årliga avgiften så att andelarna för olika åtgärder beräknas separat, vilket innebär att institutet betalar i förhållande till omfattningen av sin verksamhet. Andelens belopp bestäms enligt vad ersättningsarna i fråga om institut som tillhandahåller åtgärderna i fråga väntas uppgå till under

de följande 12 månaderna eller om det beloppet är större utgör avgiften en tredjedel av vad ersättningen till institut som tillhandahåller en viss åtgärd väntas uppgå till under de följande 36 månaderna. Avgiften fastställs i fråga om insättningar av den myndighet som övervakar verksamhetens stabilitet. Om de avgifter som årligen flyter in inte räcker för att täcka kostnaderna, kan ersättningsfonden ta ut extra avgifter hos instituten. Finansministeriet kan dessutom bevilja ersättningsfonden lån ur statens lånefond (*National Loans Fund*). Ersättningsfondens nettotillgångar var i mars 2013 18 miljarder pund negativa och insättningsdelens nettotillgångar var 950 miljoner pund negativa.

Svenska statens insättningsgaranti finansieras genom att en årlig avgift tas ut hos de institut som avses i lagen. Avgiften betalas till insättningsgarantimyndigheten, dvs. till Riksgälden, som också bestämmer avgiftens storlek. Avgiften är 0,1 procent av institutets ersättningsberättigade insättningar. De insamlade medlen placeras i en fond som administreras av Riksgälden. Riksgälden ska placera medlen på räntebärande konto eller i svenska statsobligationer. I slutet av 2012 var fondens värde 28,3 miljarder svenska kronor.

Den danska garantifonden för placerare och investerare har fyra avdelningar: en kreditinstitutsavdelning, en hypoteksbanksavdelning, en placeringsbolagsavdelning och en likvidationsavdelning som inrättades år 2010. Kreditinstitutsavdelningens, hypoteksbanksavdelningens och placeringsbolagsavdelningens sammanlagda kapital ska uppgå till minst 3,2 miljarder danska kronor. Fonden finansieras genom att dess medlemsinstitut betalar årliga avgifter till den avdelning som respektive institut hör till. Avgiften till kreditinstitutsavdelningen är 0,25 procent av de ersättningsberättigade insättningarna. Den avgift som ska betalas av ett enskilt institut bestäms på basis av dess ersättningsberättigade insättningar, kontanter och värdepapper. Vid utgången av 2012 var kreditinstitutsavdelningens värde 1,9 miljarder danska kronor. Likvidationsavdelningens kapital ska uppgå till minst 3,2 miljarder danska kronor och bestå av garantier som ställts av avdelningens medlemsinstitut. Dessutom förutsätts det att avdelningen ytterligare har ett kapital på en

miljard som garantier och kontanter för resolution. Eventuella ersättningar till ett institut betalas av den avdelning som institutet hör till. Om avdelningens tillgångar inte räcker för betalning av ersättningar ska de övriga avdelningarna låna ut medel till den i förhållande till sina avgiftsintäkter. Likvidationsavdelningen kan dock inte delta i utlåningen mellan avdelningarna. Om en avdelnings tillgångar fortfarande inte räcker till, efter att den lånat från de andra avdelningarna, kan den på marknaden ta upp lån som garanteras av danska staten.

Den norska bankgarantifonden finansieras med avgifter som tas ut hos medlemsinstituten. Sedan år 2013 är de årliga avgifterna oberoende av fondens storlek. Avgiften utgör en tusendel av de skyddade insättningarnas sammanlagda belopp och 0,5 tusendelar av det belopp som används för beräkning av kapitalkravet. Ett medlemsinstituts avgift justeras i överensstämmelse med dess kapitaltäckning. Medlemsfilialers avgift utgör en promille av filialens skyddade insättningar. Enligt lagen utgör kapitalkravet för fonden 1,5 procent av de skyddade insättningarna och 0,5 procent av det belopp som används för beräkning av kapitalkravet för andra medlemmar än filialerna. Då fondens storlek inte uppfyller kraven ska underskottet täckas med garantier som ställs av medlemsinstituten. Fonden kan i sista hand ta upp lån som endast med samtycke av Norges kung får överskrida det dubbla kapitalkravet på fonden. Fondens eget kapital uppgick vid utgången av 2012 till 24,3 miljarder norska kronor, vilket motsvarar 2,7 procent av de skyddade insättningarna.

Det tyska systemet består av 13 fonder som har ett solidariskt ansvar. Fonderna finansieras med riskrelaterade avgifter. De obligatoriska insättningsgarantisystemen ska enligt lagen finansieras med medlemsinstitutens årliga avgifter. När ett ersättningsfall inträffar är det dessutom möjligt att i efterskott (*ex post*) ta ut avgifter hos medlemsinstituten. Om det inte är möjligt att inom en viss tid ta ut avgifter i efterskott kan insättningsgarantisystemet också ta upp lån för betalning av ersättningar. För återbetalningen tas avgifter ut i efterskott.

Spaniens insättningsgarantifond ska finansieras på förhand (*ex ante*). Medlemsinstituten ska betala årliga avgifter enligt ett fastställt relationstal. År 2013 var relationstalet 2/1000 av medlemsinstitutets inlåningsstock och det kan uppgå till högst 3/1000 av inlåningsstocken. Ekonomiministern kan sänka relationstalet om fonden anses räcka till för uppgifterna eller också kan ministern avbryta avgiftsuttaget om fondens tillgångar uppgår till en procent av de ersättningsberättigade insättningarna. Om de lagstadgade förutsättningarna är uppfyllda kan fonden också ta ut extra avgifter. I sista hand kan garantifonden ta upp för att finansiera sin verksamhet, lån också av Spaniens centralbank. Insättningsgarantifondens tillgångar uppgick vid utgången av 2012 till 3,8 miljarder euro.

Förhållandet mellan insättningsgaranti och resolution

I USA är FDIC den centrala aktören när det gäller resolution. För finansieringen av resolutionsåtgärder används insättningsgarantifondens tillgångar. FDIC kan, då de lagstadgade förutsättningarna är uppfyllda, bemyndigas att genomföra resolutionsåtgärder. Enligt insättningsgarantilagen ska FDIC välja den resolutionsförfarandet som är minst kostnadskrävande för insättningsgarantifonden. Alla sådana finansinstituts kostnader som eventuellt blir föremål för resolution kan dock inte ersättas ur insättningsgarantifonden. Resolutionskostnaderna för sådana institut kan ersättas ur en separat likvidationsfond (*Orderly Liquidation Fund*) som administreras av FDIC. Också NCUA har vissa resolutionsrelaterade uppgifter. NCUA administrerar också t.ex. stabilitetsfonden för kreditföreningar.

Storbritanniens lag om finansiella tjänster och finansmarknader ger också möjlighet att använda ersättningsfondens medel för resolution. Genom kreditinstitutslagen (*Banking Act 2009*) infördes ett system för s.k. special-resolution (*Special Resolution Regime*) som består av fyra resolutionsverktyg. Finansministeriet kan inte endast bestämma att ersättningsfondens medel ska användas för sedvanliga insolvenssituationer utan det kan också bestämma att ett institut ska säljas till

den privata sektorn, att ett institut ska övertas av ett kapitalförvaltningsbolag som förvaltas av centralbanken eller att det tillfälligt ska nationaliseras. De medel som ersättningsfonden ska använda för resolution får dock inte enligt vad som närmare föreskrivs i lagen överskrida de kostnader som skulle uppkomma i en normal ersättningssituation.

I Sverige spelar Riksgälden en viktig roll för upprätthållandet av den finansiella stabiliteten, då den både är insättningsgarantimyndighet och är den myndighet som sköter statsstödsärenden inom ramen för resolutionssystemet. Stabilitetsfondens medel används dock endast för stödåtgärder enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut, medan de medel som samlats in för insättningsgaranti är placerade i enlighet med insättningsgarantilagen.

I Danmark ingår insättningsgarantisystemet i ett mera omfattande resolutionssystem. Garantifonden för insättare och investerare svarar för alla resolutionskostnader. Resolutionen sköts av det statsägda bolaget Finansiell Stabilitet A/S. Fondens fristående likvidationsavdelning ansvarar för bolagets av resolutionsprogrammen orsakade förluster som insättningsgarantin inte täcker. Avdelningen har dessutom möjlighet att bevilja vissa lättnader åt institut under resolution.

Norge garantifond för bankerna arbetar i förebyggande syfte för att förhindra att dess medlemsinstitut får finansiella problem, t.ex. genom att analysera institutens finansiella situation och erbjuda rådgivning till mindre institut. I bankgarantilagen föreskrivs också att garantifonden kan stödja sina medlemsinstitut så att de kan fullgöra sina åtaganden och fortsätta med sin verksamhet. Garantifondens medel kan i detta syfte användas t.ex. för borgen eller annat stöd för ersättningsberättigade insättningar eller för beviljande av lån så att ett medlemsinstitut kan fullgöra sina övriga åtaganden. Fondens medel kan också användas för rekapitalisering av ett medlemsinstitut som fortsätter med sin verksamhet eller försätts i likvidation, eller för betalning av borgenärers förluster till följd av likviditets- eller solvensstörningar. Fondens styrelse beslutar om stöd till medlemsinstitut och om stöd villkoren. Norges centralbank och tillsynsmyndigheten för finansmarknaden utser

vardera en styrelsemedlem medan de övriga medlemmarna utses bland medlemsbankernas representanter. Om stödåtgärdernas värde överskrider det dubbla kapitalkravet på fonden, krävs norske kungens samtycke för stödet.

I Tyskland finansieras resolutionsåtgärder med medel från en särskild stabilitetsfond och från en omorganiseringsfond. Garantisystemets medel kan också användas för att förebygga att medlemsinstitut blir insolventa, t.ex. genom att rekapitalisera institut som råkat i svårigheter eller garantera lån.

I Spanien deltar två fonder i krishantering och resolution. Insättningsgarantifonden har befogenheter att vidta åtgärder för att trygga insättares eller egna intressen. Fonden kan vidta åtgärder för att förbättra och återställa kreditinstituts likviditet eller solvens och för att stödja resolution av kreditinstitut. Insättningsgarantifonden verkar i enlighet med principen *least cost* -principen och vidtar stimulansåtgärder endast då detta är förmånligare för fonden än ett normalt solvensförfarande. I juni 2009 inrättades i Spanien en omstruktureringsfond (*Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria, FROB*). Fondens medel används i första hand för resolution av den spanska banksektorn. Insättningsgaranti- och omstruktureringsfondens befogenheter överlappar delvis varandra, men endast omstruktureringsfonden har befogenheter att överta ledningen av finansinstitut. Omstruktureringsfonden har utvecklats för att vara den primära resolutionsfonden i Spanien. Insättningsgarantifondens medel kan användas för omstruktureringsfondens verksamhet.

2.2.3 Resolutionsdirektivet

I resolutionsdirektivet föreskrivs om minimiharmonisering av resolutionsregleringen inom unionen.

I resolutionsdirektivets avdelning I föreskrivs om direktivets tillämpningsområde samt om definitioner och myndigheter. Direktivets tre centrala delområden är avdelningen II om beredning, avdelning III om tidigt ingripande samt avdelning IV om resolution. I avdelningarna V—XI föreskrivs om gränsöverskridande resolution på koncernnivå, om förbindelser med tredjeländ, om fi-

nansieringsarrangemang för resolution samt om sanktioner.

Avdelning I Tillämpningsområde, definitioner och myndigheter

Direktivet ska enligt artikel 1.1 för det första tillämpas på kreditinstitut som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG, nedan *kreditinstitutsdirektivet*. Direktivet ska vidare tillämpas på de flesta värdepappersföretag som är etablerade inom unionen, dvs. på företag som avses i artikel 4.1.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2003 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, nedan *EU:s tillsynsförordning*, och på vilka tillämpas kapitalkrav enligt kreditinstitutsdirektivets artikel 28.2. Med institut avses i direktivet kreditinstitut och värdepappersföretag.

Dessutom ska direktivet tillämpas på finansiella holdingföretag, finansiella holdingföretag med blandad verksamhet och på holdingföretag med blandad verksamhet samt på finansiella holdingföretag som i en medlemsstat eller på unionsnivå verkar som moderbolag, på finansiella holdingföretag som i unionen verkar som moderföretag och på finansiella holdingföretag med blandad verksamhet. Direktivet ska också tillämpas på finansinstitut som är dotterföretag till kreditinstitut, värdepappersföretag eller ovan nämnda bolag och omfattas av den gruppbaseade tillsynen över moderföretag i enlighet med EU:s tillsynsförordnings artiklar 6 och 17. Vidare ska direktivet tillämpas på i tredjeländer etablerade kreditinstituts och värdepappersföretags filialer inom EU så som närmare föreskrivs i direktivet.

I resolutionsdirektivets definitioner finns i artikel 2. Enligt direktivets artikel 3 ska medlemsstaterna utse en eller flera administrativa myndigheter med befogenhet att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna, nedan *resolutionsmyndighet* el-

ler *myndighet*. Varje medlemsstat får enligt egen prövning definiera myndigheten närmare. Enligt artikelns punkt 3 kan tillsynsmyndigheten, nedan *behörig myndighet*, enligt EU:s tillsynsförordning och kreditinstitutsdirektivet endast i undantagsfall utses till resolutionsmyndighet. Om resolutionsmyndigheten utöver vad som föreskrivs i resolutionsregleringen har andra uppgifter ska dessa uppgifter, för undvikande av intressekonflikter och för att trygga verksamhetens oberoende, separeras från resolutionsmyndighetens övriga funktioner. Om resolutionsmyndigheten och tillsynsmyndigheten är separata enheter ska medlemsstaterna enligt artikel 3.4 kräva att de samarbetar vid förberedandet, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut. Enligt artikelns punkt 8 ska medlemsstaterna säkerställa att myndigheterna har den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs för att tillämpa resolutionsåtgärder. I artikeln anvisas EBA olika förfaranden gällande uppgifter och befogenheter för en enhetlig tillsyn.

Medlemsstaten ska också utse ett behörigt ministerium. Om något ministerium inte har utsetts för uppgiften ska resolutionsmyndigheten enligt artikelns punkt 6 informera ministeriet om sina beslut enligt direktivet samt, om något annat inte föreskrivs nationellt, utverka ministeriets förhandsgodkännande för beslut som kan få direkt budgeteffekter eller systemeffekter. De behöriga myndigheternas, resolutionsmyndigheternas och EBA:s beslut enligt resolutionsdirektivet ska beaktas beslutets eventuella negativa konsekvenser för de medlemsstater där ett institut eller en grupp verkar och samtidigt ska minimeras de negativa konsekvenserna för de berörda medlemsstaternas finansiella stabilitet samt övriga negativa finansiella och sociala konsekvenser.

Avdelning II Beredning

1 kap. Planer för återhämtning och resolution

I fråga om enskilda aktörer och konsolideringsgrupper föreskrivs separat om återhämtnings- och resolutionsplaner. Återhämtnings-

och resolutionsplaner upprättas i regel för hela koncernen.

I artikel 4 beaktas proportionalitetsprincipen så att det i enskilda fall föreskrivs om lättnader i fråga om innehållet och detaljnivån i de planer som myndigheten kräver. Myndigheten ska ta hänsyn till de effekter som ett instituts obestånd, till följd av arten av dess verksamhet, dess storlek eller dess grad av sammanlänkning med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet, skulle kunna få på finansmarknaderna, på andra institut och på finansieringsvillkor. Enligt artikel 2 ska bedömningen i fråga utföras av tillsyns- eller eventuellt av resolutionsmyndigheten efter att den vid behov inhämtat den nationella makrotillsynsmyndighetens yttrande. Myndigheten kan också besluta att inte kräva planer av kreditinstitut som är permanent underställda ett centralt organ enligt EU:s tillsynsförordnings artikel 10.

Återhämtningsplan

Enligt direktivets artikel 5 ska ett institut upprätta en återhämtningsplan varav framgår institutets åtgärder för att i ett tidigt skede återställa dess finansiella ställning efter en betydande försämring. Planen får inte förutsätta tillgång till eller erhållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd. I planen ska dock i tillämpliga delar bedömas under vilka förutsättningar och med vilka säkerheter institutet kan utnyttja centralbanksfaciliteter. Bestämmelser om det närmare innehållet i återhämtningsplanen finns dessutom i bilagans del A. Medlemsstaterna kan ställa ytterligare villkor på innehållet.

Planen ska uppdateras minst en gång per år. Planen ska ställas till den myndighet för bedömning som är behörig enligt kreditinstitutsdirektivet när institutets ledning har godkände det. Den behöriga myndigheten ska i enlighet med artikel 5.8 ha befogenhet att kräva att ett institut för detaljerade register över finansiella avtal där det berörda institutet är part.

Den behöriga myndigheten ska i enlighet med artikel 6 bedöma planen efter samråd med den behöriga myndigheten i den medlemsstat där det finns sådana betydande filial

som avses i kreditinstitutsdirektivet. Den behöriga myndigheten ska överlämna planen till resolutionsmyndigheten som kan rekommendera att det görs ändringar i planen om resolutionsmyndigheten i planen konstaterar faktorer som kan försämra möjligheterna att avveckla institutet. Om den behöriga myndigheten anser att institutets återhämtningsplan inte är godtagbar kan myndigheten enligt artikel 6.5—7 förutsätta att institutet vidtar rimliga åtgärder, exempelvis sänker institutets riskprofil, omprövar institutets strategi och struktur eller rekapitaliseringen av institutet. Institutet ska enligt artikel 9 i återhämtningsplanen ange kvantitativa och kvalitativa faktorer som bestämmer tidpunkten då åtgärder enligt planen kan vidtas. Faktorerna är emellertid inte bindande för institutets ledning.

Om ett institut hör till en koncern som är föremål för gruppbaserad tillsyn, behöver det inte upprätta någon separat återhämtningsplan, utan planen ska enligt artikel 7 upprättas för hela koncernen. Återhämtningsplanen ska upprättas av moderföretaget på unionsnivå och i planen ska anges åtgärder som avser både moderföretaget och enskilda dotterföretag. Syftet med konsolideringsgruppens plan bör enligt artikelns 4 punkt vara att stabilisera och trygga verksamhetsförutsättningarna för hela koncernen och det berörda institutet på ett sätt som beaktar de finansiella verksamhetsförutsättningarna för alla institut som hör till gruppen. Den behöriga myndigheten kan dock kräva att dotterföretagen upprättar separata återhämtningsplaner. I direktivets artikel 8.1 föreskrivs att tillsynsmyndigheten för koncernen och de behöriga myndigheterna för dotterföretagen ska i samråd bedöma konsolideringsgruppens återhämtningsplan efter att ha inhämtat yttranden från tillsynskollegiet och från de behöriga myndigheterna för betydande filialer. Vid bedömningen ska beaktas återhämtningsåtgärdernas eventuella effekter på den finansiella stabiliteten i de medlemsstater där koncernen verkar.

Resolutionsplan

Resolutionsmyndigheten ska enligt artikel 10.1 upprätta en resolutionsplan för varje sådant institut som inte hör till en koncern. I re-

solutionsplanen ska tas in alternativ för användning av olika resolutionsverktyg och -befogenheter för den händelse att villkoren för resolution uppfylls. Syftet med planen är att ett institut ska kunna rekonstrueras så att dess livsviktiga funktioner tryggas. Planen ska upprättas av resolutionsmyndigheten efter att den inhämtat yttranden från de behöriga myndigheterna och från resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där en eventuellt betydande filial är belägen. Planen ska hållas uppdaterad. Institutet ska på begäran lägga fram all information som behövs och biträda vid upprättandet och uppdateringen av planen. Resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna ska samarbeta vid inhämtandet av informationen. Resolutionsplanen ska sändas till den behöriga myndigheten för kännedom.

I samband med att planen upprättas ska också möjligheten att i enlighet med artiklarna 15 eller 16 avveckla eller omorganisera institutet bedömas. I direktivets artikel 10.3 konstateras att i planen ska beaktas att förutsättningarna för resolution kan uppfyllas antingen som en enskild händelse eller som en del av mera omfattande finansiell instabilitet eller övergripande systempåverkande händelser. I planen får inte förutsättas tillgång till ovanligt offentligt finansiellt stöd eller akut likviditetsstöd från centralbanker. Resolutionsmyndigheten bör ha befogenheter att kräva att ett institut eller en koncern för en förteckning över sådana finansiella avtal där institutet är part. I artikel 7 nämns de uppgifter som ska ingå i resolutionsplanen.

En resolutionsplan för en koncern ska i enlighet med artikel 12 upprättas i samråd med resolutionsmyndigheten för koncernen och resolutionsmyndigheten för dotterföretagen efter att de hörde krishanteringsmyndigheterna för betydande filialer. Resolutionsmyndigheterna ska i enlighet med artikel 13.4 fatta ett gemensamt beslut om godkännande av planen. Resolutionsplanen ska sändas för kännedom till den behöriga myndigheten. Resolutionsplanen kan baseras på en resolution av koncernen på moderföretagets nivå eller uppspjälkning av resolutionen på dotterföretagsnivå så att den avser enskilda institut. I artikel 12.3 räknas upp de uppgifter som ska framgå av resolutionsplanen. I artikelns

punkt 5 konstateras att koncernresolutionsplaner inte får ha en oproportionerlig verkan på någon medlemsstat.

2 kap. **Möjlighet till resolution och omorganisering**

I direktivets artiklar 15 och 16 föreskrivs att resolutionsmyndigheten samtidigt som den upprättar en resolutionsplan ska bedöma möjligheterna till resolution eller avveckling av ett institut eller en koncern, utan användning av annat offentligt finansiellt stöd än sådana finansieringsarrangemang som avses i direktivet. Myndigheten ska före bedömningen konsultera resolutionsmyndigheterna för en eventuell betydande filial till institutet. När det är fråga om bedömning av möjligheterna till resolution eller omorganisering av en koncern ska bedömningen göras i samråd med resolutionsmyndigheterna för dotterbolagen. I bilagans del C föreskrivs närmare om minimiinnehållet i bedömningen.

Enligt artikel 15.1 andra leden anses en resolution av ett institut eller en koncern vara möjlig om det är rimligt och trovärdigt att resolutionsmyndigheten kan avveckla institutet enligt normala insolvensförfaranden eller försätta institutet eller koncernen i resolution. Vid resolutionen ska betydande negativa effekter på de finansiella systemen i största möjliga mån undvikas. Om resolutionsmyndigheten gör bedömningen att det finns betydande hinder för avveckling eller omorganisering av ett institut eller en koncern, kan den i enlighet med artikel 17.1 kräva att institutet eller koncernen vidtar åtgärder för att undanröja hindren. Om myndigheten anser att de alternativa åtgärder som institutet eller koncernen föreslår inte är tillräckliga kan den i enlighet med 5 punkten kräva att institutet t.ex. begränsar riskkoncentrationer, avstår från vissa tillgångar, slutar utveckla nya produkter eller upphör med försäljning eller gör ändringar i institutets rättsliga eller funktionella uppbyggnad.

I direktivets artikel 18 föreskrivs att resolutionsmyndigheten på koncernnivå, tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen, ska sträva efter ett gemensamt beslut om de åtgärder som krävs av koncernbolagen för undanröjande av hindren.

3 kap.

Finansiellt stöd inom koncerner

I direktivets artikel 19 föreskrivs om medlemsstaternas skyldighet att säkerställa möjligheten att ingå avtal om koncerninternt finansiellt stöd då villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda. Enligt artikel 19.4 kan medlemsstaterna dock begränsa rätten till koncerninterna finansiella stödtransaktioner om den nationella lagstiftningen förutsätter att delar av en koncern eller verksamheter som genomförs inom en koncern ska separeras, av skäl hänförliga till finansiell stabilitet. En medlemsstat får inte förutsätta att ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd i enskilda fall eller över huvud taget för verksamhet i medlemsstaten ska vara en förutsättning för all slags koncerninternt finansiellt stöd. Kapitlets bestämmelser gäller inte koncerninterna finansieringsarrangemang där ingen av parterna uppfyller direktivets villkor för tidigt ingripande.

Stödet kan omfatta lån, garanti eller säkerhet. Stödet ska baseras på ett avtal som på förhand ingåtts mellan parterna och som enligt artikel 20.1 ska tillställas tillsynsmyndigheten på koncernnivå för godkännande. Avtal enligt artikel 19.8 får ingås endast om ingen av parterna, vid den tidpunkt då det föreslagna avtalet ingås, enligt deras respektive behöriga myndigheter, uppfyller villkoren för tidigt ingripande. Tillsynsmyndigheten på koncernnivå ska bevilja tillstånd att ingå avtal om avtalsvillkoren är förenliga med artikel 23. Om de nämnda förutsättningarna inte uppfylls kan tillsynsmyndigheten förbjuda parterna att ingå avtal. Tillsynsmyndigheten på koncernnivå ska om möjligt fatta ett gemensamt beslut med de behöriga myndigheterna för dotterbolagen. I beslutet ska beaktas avtalets eventuella effekter, inklusive de ekonomiska effekterna i de medlemsstater där koncernen verkar. Den behöriga myndigheten ska överlämna de avtal om finansiellt stöd som den godkännt till respektive resolutionsmyndigheter.

Enligt direktivets artikel 21 är avtalet bindande endast för de institut eller företag vilkas aktieägare har godkännt avtalet. I artikel 23 ingår uttömmande bestämmelser om förutsättningarna för koncerninternt finansiellt

stöd. I artikel 24 föreskrivs att beslut om finansiellt stöd ska fattas av ledningsorganet för den koncernenhet som tillhandahåller det finansiella stödet. Enligt direktivets artikel 25 ska ledningsorganet innan finansiellt stöd ges anmäla detta till behörig myndighet samt till EBA. Den behöriga myndigheten kan förbjuda eller begränsa stödet om det inte uppfyller de förutsättningar som föreskrivs i artikel 23. I en sådan situation kan den behöriga myndigheten, om koncernens återhämtningsplan hänvisar till koncerninternt finansiellt stöd, be resolutionsmyndigheten på koncernnivå ompröva återhämtningsplanen. I artikel 26 om offentliggörande av stöd förutsätts det att de allmänna avtalsvillkoren och parternas namn offentliggörs.

Avdelning III Tidigt ingripande

Den behöriga myndigheten kan genom att vidta åtgärder i ett tidigt skede ingripa då ett instituts ekonomiska situation försämrats. Direktivet kompletterar kreditinstitutsdirektivets bestämmelser om åtgärder för tidigt ingripande. I direktivets artikel 27 konstateras vilka minimiåtgärder den behöriga myndigheten har befogenheter att vidta. Den behöriga myndigheten kan t.ex. kräva att ett institut genomför åtgärder som anges i återhämtningsplanen, upprättar en handlingsplan eller kräva ändringar i institutets affärsstrategi. Enligt artikel 27.2 ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål underrätta resolutionsmyndigheten om att villkoren för tidigt ingripande är uppfyllda, så att myndigheten ska kunna kräva att institutet kontaktar potentiella köpare för att förbereda en resolution av institutet.

Vid allvarliga störningar och då åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 27 inte är tillräckliga för att vända den förvärrade situationen, kan den behöriga myndigheten enligt artikel 28 kräva att institutets ledning byts ut eller enligt artikel 29 utse en eller flera tillfälliga förvaltare eller ombud som ska ersätta ledningen eller samråda med den. Syftet med att tillsätta en förvaltare är att upprätthålla eller återställa institutets finansiella ställning och att återställa en tillförlitlig ledning i enlighet med principerna för en god förvaltning. Förvaltaren ska i allmänhet tillsättas för

högst ett år. I direktivets artikel 30 föreskrivs om tidigt ingripande i fråga om koncerner.

Avdelning IV Resolution

1 kap. Mål, villkor och allmänna principer

När resolutionsmyndigheterna använder resolutionsverktyg och utövar resolutionsbefogenheter ska de ta hänsyn till resolutionsmålen och välja de verktyg och befogenheter som bäst uppfyller de mål som är relevanta, beroende på om omständigheterna i varje enskilt fall. Resolutionsmålen räknas upp i artikel 31. Resolutionsmålen är att säkerställa upprätthållande av kritiska funktioner, undvikande av betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten och upprätthållande av marknadsdisciplin, minimering av användningen av offentliga medel, skyddande av insättare och investerare som omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 97/9/EG samt skyddande av kundmedel och kundtillgångar. Resolutionsmyndigheten ska i strävandet att uppfylla målen minimera resolutionskostnaderna och undvika värdeförstörelse såvida detta inte krävs för att uppnå resolutionsmålen.

En förutsättning för användning av resolutionsverktyg och utövande av resolutionsbefogenheter är enligt artikel 32 att fastställande av att institutet fallerar eller sannolikt kommer att falla har gjorts av den behöriga myndigheten, efter samråd med resolutionsmyndigheten, att det med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter inte finns några rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från privata sektorn inom rimlig tid skulle kunna förhindra att institutet fallerar samt att en resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset. I artikelns punkt 3 föreskrivs uttryckligen att en tidigare vidtagen åtgärd för tidigt ingripande inte är ett villkor för att vidta resolutionsåtgärder. Ett institut anses sannolikt falla om det inte kommer att uppfylla villkoren för sin koncession och koncessionen därför kan återkallas då institutets tillgångar underskrider eller inom den närmaste framtiden kommer att underskrida dess skulder, om institutet inte kan eller inom den närmaste framtiden

den inte kommer att kunna betala sina skulder eller, med vissa undantag, om institutet kommer att behöva offentligt stöd. Frågan om behovet av offentligt finansiellt stöd är förenad med undantag då finansiellt stöd i enlighet med bestämmelserna om statligt stöd erbjuds ett solvent institut. I direktivets artikel 33 föreskrivs om resolutionsvillkor med avseende på finansinstitut och holdingföretag.

När resolutionsmyndigheterna använder resolutionsverktyg och utövar resolutionsbefogenheter ska de beakta de allmänna principer för resolution som nämns i artikel 34, dvs. att aktieägarna i institutet under resolution ska bära de första förlusterna, varefter borgenärerna ska bära förluster efter aktieägarna i enlighet med den nationella prioritetsordningen, utom då det uttryckligen föreskrivs något annat i direktivet, att ledningsorganet för institutet ska ersättas, utom då det anses nödvändigt att, beroende på omständigheterna, behålla ledningsorganet för att kunna uppfylla resolutionsmålen, att ledningsorganet ska bistå med all hjälp som krävs för att uppnå resolutionsmålen, att fysiska och juridiska personer ska göras ansvariga i överensstämmelse med civil- eller straffrätten i medlemsstaten för att institutet har fallerat, att borgenärer i samma klass ska behandlas likvärdigt, att ingen borgenär ska åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden i stället för att försättas i resolution, att garanterade insättningar ska skyddas helt och resolutionsåtgärder vidtas i enlighet med de skyddsåtgärder som föreskrivs i direktivet.

Då resolutionsåtgärderna avser ett institut som hör till en koncern ska enligt artikel 34.2 verktygen användas och befogenheterna utövas på ett sätt som minimerar påverkan på andra koncernenheter och minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten i unionen och dess medlemsstater.

Enligt artikel 35 får resolutionsmyndigheten utse en särskild förvaltare som ersätter ledningsorganet för institutet under resolution. Förvaltaren ska vidta de åtgärder som krävs för att nå resolutionsmålen och genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med resolutionsmyndighetens beslut. Förvaltaren ska

ha alla befogenheter som institutets aktieägare och ledningsorgan har, men får dock utöva befogenheterna endast under resolutionsmyndighetens kontroll. Resolutionsmyndigheten får när som helst avsätta den särskilda förvaltaren och sätta gränser för förvaltarens åtgärder. En särskild förvaltare får inte utses för mer än ett år.

2 kap. Värdering

Innan resolutionsmyndigheten vidtar resolutionsåtgärder eller utövar befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument, ska den säkerställa en rättvis, väl avvägd och realistisk värdering i enlighet med artikel 36 av tillgångarna och skulderna i ett institut som fallerar eller sannolikt kommer att falla. Värderingen ska utföras av en person med oberoende ställning i förhållande till institutet och offentliga myndigheter. I undantagsfall kan resolutionsmyndigheten göra en preliminär värdering, men en värdering av en oberoende sakkunnig ska göras så snabbt som möjligt. Efter den definitiva värderingen kan resolutionsåtgärderna anpassas på det sätt som avses i artikel 36.11.

I artikel 36.4 föreskrivs om syftena med värderingen och i 5 punkten om de omständigheter som ska beaktas vid värderingen. I samband med värderingen ska dessutom beaktas sådana ekonomiska uppgifter som framgår av det instituts bokföring som försatts i resolution. I samband med värderingen ska i enlighet med artikelns punkt 8 också anges hur borgenärerna indelas i klasser enligt deras prioritetsnivåer samt göras en bedömning av vilken behandling varje klass av borgenärer skulle ha förväntats få om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden.

3 kap. Resolutionsverktyg

Allmänna principer

Enligt direktivets artikel 37 ska resolutionsmyndigheterna ha de befogenheter som är nödvändiga för att använda ett eller flera av följande verktyg: verktyget försäljning av affärsverksamhet, broinstitutverktyget, verktyget avskiljande av tillgångar och skuldned-

skrivningsverktyget eller verktyget konvertering av skulder till eget kapital. Medlemsstaterna kan också föreskriva om andra resolutionsverktyg förutsatt att de är kompatibla med resolutionsmålen och de allmänna principerna i artiklarna 31 och 34.

Resolutionsverktygen kan användas individuellt eller i kombination med ett annat resolutionsverktyg. Verktyget avskiljande av tillgångar får dock användas endast tillsammans med ett annat resolutionsverktyg. I en mycket exceptionell situation med en systemkris får resolutionsmyndigheten, när de förutsättningar som anges i artikel 37.10 är uppfyllda, söka finansiering från alternativa finansieringskällor genom att använda de statliga stabiliseringsverktyg som avses i artiklarna 56—58, om medlemsstaten har tagit dessa verktyg i användning.

Om användningen av resolutionsverktyg skulle leda till förluster för borgenärerna eller till konvertering av deras skulder, kan resolutionsmyndigheten skriva ned skulderna och konvertera kapitalet på det sätt som nämns i artikel 59 omedelbart före eller i samband med användningen av verktyget. När tillgångarna eller skulderna i ett institut som är föremål för resolution delvis överläts eller överförs till ett tillfälligt institut, ska den resterande delen av institutet i enlighet med artikel 37.6 avvecklas enligt normala insolvensförfaranden inom en tid som är rimlig med hänsyn till genomförandet av resolutionen.

Sådana rimliga kostnader som i samband med användningen av resolutionsverktyg eller utövande av resolutionsbefogenheter för resolutionsmyndigheten eller ett finansieringsarrangemang som avses i artikel 101 kan på det sätt som avses i 37.7 ersättas i form av en viss typ av kvittning eller genom en prioriterad borgenärs rättigheter.

Verktyget försäljning av verksamhet

I direktivets artiklar 38 och 39 föreskrivs om försäljning av verksamhet till en köpare som inte är ett sådant broinstitut eller tillfälligt institut som avses i artikel 40. Försäljning kan ske i en eller flera etapper, antingen som försäljning av äganderättsinstrument eller som försäljning av institutets tillgångar el-

ler skulder. Överföringen ska göras på affärsmässiga villkor och för den behövs inte medgivande från aktieägarna. Till den del som något annat inte följer av artikel 37.7 ska det vederlag som köparen betalar för aktierna i institutet under resolution tillfalla aktieägarna, medan intäkterna från försäljningen av tillgångarna eller skulderna tillfaller institutet.

Köparen ska ha tillstånd att fortsätta med affärsverksamheten. Den behöriga myndigheten ska utföra sina uppgifter i anslutning till försäljningen av verksamheten så att försäljningen inte fördröjs på ett sätt som hindrar att resolutionsmålen uppnås. I artikelns 9 punkt föreskrivs om den situationen att den behöriga myndigheten inte har utfört de uppgifter som behövs för försäljningen av verksamheten. Enligt artikelns punkt 12 ska medlemsstaterna se till att köparen får fortsätta att utöva sin rätt till medlemskap i t.ex. clearing- och avvecklingssystem samt i insättningsgarantisystem.

I direktivets artikel 39 föreskrivs om förfarandena vid försäljning av affärsverksamhet, t.ex. om marknadsföring av verksamheten till potentiella köpare.

Tillfälligt institut eller broinstitut

I artiklarna 40 och 41 föreskrivs om användning av ett tillfälligt institut, dvs. om broinstitutsverktyget. Ett broinstitut är enligt artikel 40.2 en juridisk person som helt eller delvis ägs eller kontrolleras av en eller flera offentliga myndigheter, vilket kan omfatta resolutionsmyndigheten. Till broinstitutet ska utan aktieägarnas medgivande i en eller flera delar kunna överföras hela affärsverksamheten eller en del av verksamheten i ett institut under resolution. Vederlaget som broinstitutet har betalat för aktierna i institutet under resolution tillhör aktieägarna medan vederlagen för försäljningen av tillgångarna eller skulderna tillhör institutet. I direktivets artikel 40.7 föreskrivs om situationer där affärsverksamhet eller tillgångar som överförts till ett broinstitut kan föras tillbaka till institutet under resolution eller till de ursprungliga ägarna.

Ett broinstitut anses fortsätta med den till institutet överförda verksamheten i oföränd-

rad form, som en fortsättning på institutet under resolution. Medlemsstaterna ska enligt artikel 40.10 se till att broinstitutet trots försäljningen kan fortsätta att utöva sin rätt till medlemskap t.ex. i clearing- och avvecklingssystem samt i insättningsgarantisystem. I enlighet med artikel 41.2 ska broinstitutets centrala funktioner upprätthållas och målet ska vara att på affärsmässiga villkor sälja bolaget till en köpare inom den privata sektorn. Om man inte lyckas sälja broinstitutets verksamhet eller tillgångar eller om bolagets verksamhet inte annars kan avslutas, ska resolutionsmyndigheten i regel avveckla broinstitutet senast två år efter försäljningen av det sista institutet under resolution.

Egendomsförvaltningsbolag

Enligt direktivets artikel 42 ska problematiska balansposter i ett institut eller broinstitut kunna avskiljas och överföras till en eller flera tillgångsförvaltningsenheter eller eigendomsförvaltningsbolag som står under offentlig tillsyn. En tillgångsförvaltningsenhet ska i enlighet med artikel 42.2 vara en juridisk person som ägs helt eller delvis av en eller flera offentliga myndigheter och kontrolleras av resolutionsmyndigheten. Enligt artikelns punkt 5 kan balansposter överföras endast om en likvidation av de tillgångarna enligt normala insolvensförfaranden kan få negativa effekter på en eller flera finansiella marknader eller om en sådan överföring är nödvändig för att se till att institutet under resolution eller broinstitutet fungerar väl, eller om en sådan överföring är nödvändig för att maximera behållningen efter likvidation. Syftet med tillgångsförvaltningsenhetens verksamhet är att maximera värdet på de tillgångar som överförts till enheten när tillgångarna säljs eller verksamhetens upphör. Vederlaget för de överförda tillgångarna tillhör institutet under resolution.

Realisering av investeransvaret

Realisering av investeransvaret ger resolutionsmyndigheterna befogenheter att skriva ned skulder och konvertera dem till aktiekapital. Verktyget bör kunna användas för att

uppnå de resolutionsmål som avses i artikel 31, med iakttagande av de allmänna resolutionsprinciper som framgår av artikel 34 för syften som avses i 43.2. Det är för det första fråga om att rekapitalisera institutet så att det blir möjligt att återställa institutets eller enhetens möjligheter att uppfylla villkoren för auktorisation, att fortsätta med de verksamheter för vilka det har auktoriserats samt att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet eller enheten. En förutsättning är att det finns rimliga utsikter för att användningen av verktyget tillsammans med andra relevanta åtgärder, förutom att uppnå de relevanta resolutionsmålen, kommer att återställa den sunda finansiella ställningen och den långsiktiga bärkraften hos institutet. För det andra bör verktyget kunna användas för konvertering av kapitalet eller för nedskrivning av fordringar eller skuldinstrument som överförs till ett broinstitut eller när de är föremål för en försäljning av affärsverksamheten eller när det fattas beslut om att använda ett eigendomsförvaltningsbolag.

I direktivets artikel 44 föreskrivs om verktygets tillämpningsområde. Investeransvar bör kunna tillämpas på ett instituts alla förpliktelser, nedan *nedskrivningsbara skulder*. I artikelns punkt 2 föreskrivs om skulder som inte är nedskrivningsbara. Verktyget kan inte användas i förhållande till insättningar som är garanterade enligt insättningsgarantidirektivet, nedan *garanterade insättningar*, säkrade skulder upp till säkerhetens belopp, kundtillgångar, skulder som hänför sig till en förtroenderelation mellan institutet och en annan person, under förutsättning att en sådan mottagare åtnjuter skydd enligt tillämplig insolvensrätt eller civilrätt, skulder till institut, med undantag för enheter inom en och samma koncern, med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar, skulder med en återstående löptid på mindre än sju dagar som hänför sig till system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG eller till deras deltagare och som uppstår till följd av deltagande i ett sådant system, exempelvis lönefordringar, skulder som hänför sig till tjänster som är kritiska för institutets löpande verksamhet, skatte- och socialförsäkringsmyndigheters fordringar eller insättningsgarantiavgifter.

Dessutom får resolutionsmyndigheten i enlighet med artikel 44 punkt 3 under exceptionella omständigheter, när skuldnedskrivningsverktyget används, från tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna helt eller delvis undanta vissa skulder. Myndigheten ska dock i sin prövning beakta principen om investerarnas och borgenärernas primära ansvar för institutets förluster, deras förmåga att hantera institutets förluster och behovet att trygga finansieringen av resolutionsåtgärder. I undantagssituationer kan man när det är fråga om övriga skuldförbindelser skriva ned eller konvertera kapitalet i högre grad. I artikelns punkt 4 föreskrivs att i de fall där en resolutionsfond beslutar att helt eller delvis undanta en kvalificerad skuld och de förluster som skulle ha tillkommit de skulderna inte fullt ut har överförts på andra borgenärer, får ett bidrag göras från finansieringsarrangemanget för resolution till institutet under resolution eller också kan institutet rekapitaliseras när förutsättningarna i 5 punkten är uppfyllda. I den sist nämnda punkten förutsätts att i institutet har genomförts ett s.k. totalt ägaransvar på åtta procent och att bidraget från finansieringsarrangemanget för resolution inte överstiger fem procent av de totala skulderna inklusive kapitalbasen. Resolutionsmyndigheten kan i exceptionella situationer använda alternativa finansieringskällor utöver fondens tillgångar.

I direktivets artikel 45 föreskrivs om minimikrav för kapitalbas och balansposter som kan användas för realisering av investerarsvaret. Minimikravet ska beräknas på kapitalbasen och kvalificerade skulder, uttryckt som en procentandel av de totala skulderna och kapitalbasen i institutet. Minimikravet ska inte tillämpas på hypoteksbanker som inte får ta emot insättningar. Enligt artikelns punkt 14 kan minimikravet delvis täckas med avtalsbaserade verktyg som kan användas för realisering av investerarsvaret.

Resolutionsmyndigheten fastställer efter samråd med den behöriga myndigheten minimikravet som gäller för ett enskilt institut. Enligt direktivets artikel 45.6 ska vid bedömningen beaktas åtminstone behovet att säkerställa att institutet kan försättas i resolution, återställande av en godtagbar kapitaltäckningsgrad samtidigt som investeraran-

svaret realiserar, undantagande av eventuella kvalificerade skulder från verktygets tillämpningsområde, institutets verksamhet och organiseringen av den, i vilken utsträckning insättningsgarantisystemet kan bidra till att finansiera resolutionen samt i vilken utsträckning institutets fallissemang skulle få negativa effekter på den finansiella stabiliteten. Koncernens moderföretag på unionsnivå ska i regel iakttä det minimikrav som gäller för koncernen. Resolutionsmyndigheterna ska enligt artikel 9 fastställa minimikravet för varje enskilt dotterbolag och om möjligt i samråd med resolutionsmyndigheten för koncernen fatta ett gemensamt beslut om den nivå som ska tillämpas.

I artikelns punkt 19 föreskrivs om EBA:s skyldighet att senast hösten 2016 till kommissionen lämna in en rapport åtminstone om hur minimikravet för kapitalbas har tillämpats på nationell nivå och hur regleringen har fungerat. I rapporten ska beaktas bl.a. minimikravets effekter på finansmarknadens funktion och utveckling samt på aktörernas verksamhetsförutsättningar samt regleringens kompatibilitet med eventuellt motsvarande internationell reglering.

I direktivets artikel 46 föreskrivs om bedömning av beloppet för skuldnedskrivning. Resolutionsmyndigheten ska bedöma det totala belopp med vilket kvalificerade skulder måste skrivas ned för att säkerställa att substansvärdet i institutet under resolution är lika med noll, och på motsvarande sätt det relationstal varmed kvalificerade skulder måste konverteras till aktier eller andra typer av kapitalinstrument för att kärnprimärkapitalrelationen ska kunna återställas. Enligt artikelns punkt 2 ska det belopp fastställas varmed kvalificerade skulder behöver skrivas ned eller konverteras för att återställa kärnprimärkapitalrelationen, för att bevara ett tillräckligt markandsförtroende och göra det möjligt för institutet att under åtminstone ett år fortsätta uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 47 se till att resolutionsmyndigheterna när de använder skuldnedskrivningsverktyget eller nedskrivningen eller konverteringen av kapitalinstrument drar in äganderättsinstrument eller spä-

der ut äganderätten för existerande aktieägare. Detta sker genom att kapitalinstrument som emitterats av ett institut vars tillgångar är större än dess skulder, eller nedskrivningsbara skulder konverteras till aktier eller annat eget kapital. De skyldigheter som orsakas av användningen av verktyget, exempelvis åtgärder som föranleds av skyldigheten att rapportera om förändringar i ägandet, ska vidtas av den behöriga myndigheten så att målen för och genomförandet av resolutionen inte äventyras.

I direktivets artikel 48.1 föreskrivs om ordningsföljden för nedskrivning och konvertering. Om de åtgärder som först ska vidtas räcker ska följande åtgärder inte vidtas. Till att börja med ska kärnprimärkapitalposter minskas i förhållande till förlusterna (led a). Om detta inte räcker ska myndigheterna sänka kapitalbeloppet i övriga primärkapitalinstrument i den utsträckning som krävs, i proportion till förlusterna (led b). Därefter ska myndigheter ska myndigheterna sänka kapitalbeloppet i supplementärkapitalinstrument (c). Endast om den totala nedsättningen av aktier eller andra äganderättsinstrument och tillämpliga kapitalinstrument enligt leden a, b och c är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c ska myndigheterna i den utsträckning som krävs och i överensstämmelse med rangordningen av fordringar vid normala insolvensförfaranden sänka kapitalbeloppet för efterställda skulder (led d). Endast om den totala nedskrivningen av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder i enlighet med leden a, b och c är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och d ska myndigheterna i den utsträckning som krävs sänka kapitalbeloppet för resten av de kvalificerade skulderna (led e). Nedskrivningarna enligt artikel 48.1 d och e ska göras i den rangordning som iakttas vid normalt insolvensförfarande. Utgångspunkten är den att åtgärderna på ett rättvist sätt ska hänföra sig till tillgångar av samma typ.

I artikel 49 föreskrivs om tillämpning av verktyget på derivat. Före realiseringen av investeransvaret i fråga om derivat ska avtalen beslutas vad resolutionsmyndighetens befogenheter enligt artikel 49.2 omfattar.

Enligt artikel 50 ska det säkerställas att resolutionsmyndigheten, när den utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter, tillämpar olika konverteringskurser för olika kapitalinstruments- och skuldklasser. Konverteringskursen ska då lämpligen kompensera den berörda borgenären för eventuell förlust till följd av att nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna utövats. Den konverteringskurs som tillämpas för skulder som anses vara prioriterade ska vara högre än konverteringskursen för efterställda skulder.

I samband med att investeransvaret realiserats ska i enlighet med artikel 51 utarbetas och genomföras en återhämtningsplan för affärsverksamheten. Resolutionsmyndigheten kan utse en person som ska utarbeta och genomföra en omstruktureringsplan. I planen ska det enligt artikel 52.4 fastställas åtgärder som syftar till att inom en rimlig tid återställa bärkraften på lång sikt. Planen ska i regel upprättas och tillställas resolutionsmyndigheten inom en månad efter realiseringen av investeransvaret. I artikelns punkter 4–6 föreskrivs närmare om planens innehåll och hur den ska upprättas. Resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten ska tillsammans godkänna planen.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 53 se till att om en resolutionsmyndighet utövar befogenheter ska åtgärderna få verkan och vara omedelbart bindande för institutet under resolution samt för berörda borgenärer och aktieägare. Dessutom ska resolutionsmyndigheten ha befogenhet att genomföra eller kräva åtgärder som avses i artiklarna 59 och 63. Den ska t.ex. rapportera om ändring av alla relevanta register samt om listning, upptagande till handel eller avlistning av aktier.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 54.1 i tillämpliga fall kräva att institut och enheter alltid innehar ett tillräckligt aktiekapital eller andra kärnprimärkapitalinstrument för att institutet eller enheterna under resolution ska kunna konvertera skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument på ett effektivt sätt. De nämnda instituten och enheterna ska också se till att det i deras stadgar eller bolagsordningar inte finns några förfarandemässiga hinder för konvertering. Enligt artikel 55 ska medlemsstaterna också kräva inkludering av ett villkor enligt vilken den bor-

genär eller avtalspart i ett avtal som upprättar skulden medger att skulden kan komma att omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter och går med på att vara bunden av alla minskningar av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, om inte lagstiftningen i ett tredjeland erkänner förverkligandet av investeransvaret. Resolutionsmyndigheten kan vid behov förutsätta att ett visst institut vidtar ovan nämnda åtgärder, när det behövs för upprättande och uppdatering av resolutionsplaner.

Enligt artikel 56 får medlemsstaterna tillhandahålla extraordinärt offentligt finansiellt stöd genom ytterligare finansiella stabiliseringsverktyg. Som verktyg kan enligt artikel 57 användas offentligt aktiekapitalstöd eller tillfälligt offentligt ägande enligt artikel 58. Under användningen av verktygen ska institutet fortsättningsvis förvaltas på marknadsmissiga och professionella grunder och dess andel i institutet ska överföras till den privata sektorn så snart som möjligt. Verktygen används av det behöriga ministeriet eller av regeringen, i samråd med resolutionsmyndigheten.

De statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska enligt artikel 56.3 tillgripas som en sista utväg efter det att andra resolutionsverktyg så långt som det är praktiskt möjligt har bedömts och utnyttjats samtidigt som den finansiella stabiliteten upprätthållits, i enlighet med det behöriga ministeriets eller regeringens bedömning efter samråd med resolutionsmyndigheten. De statliga finansiella stabiliseringsverktygen kan enligt artikel 56.4 tillämpas endast om det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten efter samråd med centralbanken och den behöriga myndigheten avgör att tillämpningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att undvika betydande negativa följdverkningar på det finansiella systemet eller, om det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten avgör att tillämpningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att skydda allmänintresset, efter det att institutet beviljats extraordinärt likviditetsstöd. I en mycket exceptionell situation med en systemkris får resolutionsmyndigheten enligt artikel 37.10 söka

finansiering från alternativa finansieringskällor, när följande villkor är uppfyllda:

a) ett bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering motsvarande ett belopp som minst motsvarar åtta procent av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen i institutet under resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden i överensstämmelse med den värdering som föreskrivs i artikel 36, har gjorts av aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument, innehavare av tillämpliga kapitalinstrument och andra kvalificerade skulder genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt,

b) de ska villkoras av ett godkännande i förväg och ett slutgiltigt godkännande enligt unionens regler om statligt stöd.

4 kap.

Nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument

I artiklarna 59—62 föreskrivs närmare om nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument. Nedskrivningen eller konverteringen kan göras separat eller i samband med en resolutionsåtgärd. Resolutionsmyndigheten ska göra en nedskrivning så snart den konstaterat att ett institut eller en enhet uppfyller förutsättningarna för resolution eller att institutet eller gruppen utan nedskrivning eller konvertering inte längre kommer att vara bärkraftig eller att aktören i fråga är i behov av extraordinärt offentligt stöd.

Enligt artikel 60 ska nedskrivningen eller konverteringen göras i enlighet med fordringarnas prioritetsgrad vid normala insolvensförfaranden så att poster i kärnprimärkapitalet först minskas i proportion till förlusterna, varefter kapitalbeloppet före tillämpliga övriga primärkapitalinstrument skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument. I artikel 60.3 föreskrivs närmare om förutsättningarna för konvertering. Resolutionsmyndigheterna får kräva att institut och enheter emitterar kärnprimärkapitalinstrument till innehavarna av de tillämpliga kapitalinstrumenten. Till myndighet som ansvarar för fastställande av att nedskrivnings- eller konverteringsförutsättningarna är uppfyllda kan enligt artikel 61 utses antingen den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten. Med tanke på koncernsituationer

föreskrivs i artikel 62 om konsoliderad tillämpning av förfaranden för fastställanden.

5 kap. Resolutionsbefogenheter

I direktivets artiklar 63—71 föreskrivs om myndigheternas befogenheter. Resolutionsmyndigheterna ska nödvändiga befogenheter att använda resolutionsverktyg antingen var för sig eller i kombination. En resolutionsmyndighet ska framför allt ha befogenhet att

a) kräva att ett institut eller en enhet lämnar den information som krävs för att resolutionsmyndigheten ska kunna besluta om och förbereda en resolutionsåtgärd (artikel 63.1 a),

b) ta kontroll över ett institut under resolution och att utöva alla de rättigheter som tilldelats aktieägarna och ledningen (led b),

c) överföra aktier, tillgångar eller skulder till ett annat institut (led c och d),

d) skriva ned och konvertera kvalificerade skulder i ett institut (led e och f).

e) dra in skuldinstrument som utfärdats av ett institut (led g),

f) sänka, även sänka till noll, värdet av aktier som emitterats av nämnda institut och företag (led h) och att kräva emission av aktier eller andra kapitalinstrument (led i),

g) ändra eller anpassa löptiden för skuldinstrument och andra kvalificerade skulder som emitterats av ett institut eller att ändra den ränta som ska betalas för sådana instrument, däribland genom temporär betalningsinställelse samt befogenhet att säga upp och avsluta finansiella avtal eller derivatkontrakt (led j och k),

h) avsätta eller ersätta ledningsorganet (led l), samt att

i) kräva att den behöriga myndigheten i god tid bedömer köparen av ett kvalificerat innehav (led m).

Dessutom ska myndigheterna enligt artikel 64 ha vissa kompletterande befogenheter när det gäller användning av resolutionsverktyg. Medlemsstaterna ska enligt punkt 3 se till att resolutionsmyndigheterna när de utövar en resolutionsbefogenhet har befogenhet att vidta de åtgärder för att tillgodose kontinuitet som krävs för att säkerställa att resolutionsåtgärden är ändamålsenligt och, i tillämpliga

fall, att den överförda verksamheten kan bedrivas av den mottagande enheten.

Resolutionsmyndigheterna ska enligt artikel 65 också ha befogenhet att kräva att ett institut under resolution, eller någon av dess koncernenheter, tillhandahåller alla tjänster och faciliteter som är nödvändiga för att en mottagande enhet ska kunna bedriva den verksamhet som överförs till den effektivt.

Enligt artikel 66 ska medlemsstaterna se till att om en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder omfattar tillgångar som finns i en annan medlemsstat än resolutionsmyndighetens medlemsstat, eller rättigheter eller skyldigheter enligt en annan medlemsstats rätt än resolutionsmyndighetens medlemsstat, ska överföringen få verkan i den andra medlemsstaten eller enligt dess rätt. Medlemsstaterna ska också se till att aktörer som berörs av överföringen inte har rätt att förhindra, bestrida eller bortse från överföringen enligt en bestämmelse i rätten i den medlemsstat där tillgångarna finns.

I artikel 67 föreskrivs om befogenhet avseende tillgångar, rättigheter, skulder, aktier och andra äganderättsinstrument som är belägna i tredjeland. Resolutionsmyndigheterna ska kunna kräva att förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person som utövar kontroll över institutet under resolution samt den mottagande enheten vidtar alla nödvändiga åtgärder för att se till att överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden får verkan. Samma krav ska kunna ställas vid överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som är belägna i tredjeland eller vid överföring av aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter och skulder som styrs av tredjelandets rätt.

I direktivets artikel 68 föreskrivs närmare om uteslutande av vissa avtalsvillkor vid tidigt ingripande och resolution, exempelvis gällande en krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd faller inte i resolution.

Enligt artikel 69 ska resolutionsmyndigheterna ha befogenhet att skjuta upp en betalning eller en leveransskyldighet som följer av ett avtal som institutet är part i, till och med midnatt följande vardag. Detta ska dock inte gälla för garanterade insättningar, krav som hänför sig till system eller operatörer av sy-

stem som är utsedda enligt direktiv 98/26/EG, centrala motparter och centralbanker, eller fordringar vid tillämpning av direktiv 97/9/EG.

Enligt artikel 70 ska resolutionsmyndigheterna ha befogenhet att begränsa möjligheterna för borgenärer med säkerhetsrätt i ett institut under resolution att göra säkerhetsrätter gällande avseende tillgångar i det institutet. Begränsningen gäller fram till midnatt följande vardag men inte säkerhetsrätter som innehas av centralbanker, centrala motparter eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG och som institutet har pantsatt eller tillhandahållit genom marginalsäkerhet eller full säkerhet.

För att resolutionsverktygen ska kunna användas effektivt ska resolutionsmyndigheterna enligt artikel 71 dessutom ha befogenhet att skjuta upp uppsägningsrätten för en part i ett avtal eller i ett institut under resolution. Under vissa förutsättningar kan befogenheten gälla uppsägningsrätten för en part i ett avtal med ett dotterföretag. En sådan befogenhet att tillfälligt skjuta upp uppsägningsrätt kan enligt artikeln få verkan högst till midnatt vardagen efter offentliggörande av beslutet om uppskjutandet. När resolutionsmyndigheten utövar befogenheter enligt artiklarna 69—71 ska den beakta de effekter på finansmarknadens funktion som utövande av befogenheterna eventuellt får.

I direktivets artikel 72 föreskrivs om utövande av resolutionsbefogenheter. För att resolutionsmyndigheterna ska kunna vidta en resolutionsåtgärd måste de utöva kontroll över institutet under resolution i syfte att driva verksamheten och tillhandahålla tjänsterna i institutet med alla de befogenheter som dess aktieägare och ledningsorgan har samt förvalta och förfoga över tillgångar och egendom i institutet. Resolutionsmyndigheten ska också kunna vidta en resolutionsåtgärd i enlighet med administrativa befogenheter och förfaranden, utan att utöva kontroll över institutet under resolution.

6 kap. Skyddsåtgärder

Resolutionsbefogenheterna balanseras av direktivets artiklar 73—80 om skyddsåtgärder som gäller aktieägare och borgenärer. I

bestämmelserna konstateras för det första att dessa inte ska drabbas av större förluster än om institutet under resolution hade avvecklats under normala solvensförfaranden. I direktivets artikel 74 föreskrivs om värdering av skillnad i behandling efter att resolutionsåtgärder vidtagits i ett institut. Dessutom föreskrivs i kapitlet om skyddsåtgärder som avser motparter i situationer där endast en del av ett instituts tillgångar, rättigheter eller skulder överförs till en tredje part samt om särskilda skyddsåtgärder vid överföring av säkerställda fordringar.

7 kap. Förfaranderegler

I direktivets artikel 81 föreskrivs närmare om förfaranderegler som gäller ledningsorganet för ett institut, tillsynsmyndigheterna och resolutionsmyndigheterna. Bestämmelserna gäller framför allt informationen mellan myndigheterna. Efter att den behöriga myndigheten har meddelat resolutionsmyndigheten att den anser att ett institut uppfyller resolutionsvillkoren ska resolutionsmyndigheten göra motsvarande bedömning och besluta om den vidtar resolutionsåtgärder. I artikel 84 föreskrivs om konfidentialitet.

8 kap. Rätten att överklaga samt uteslutande av andra åtgärder

I artikel 85 föreskrivs att alla åtgärder som avses i direktivet ska kunna hänskjutas till en domstol. Dessutom kan en medlemsstat föreskriva att en resolutionsåtgärd på förhand ska godkännas av en rättslig myndighet. Efter som också ett instituts aktier, tillgångar, rättigheter och skulder måste skyddas, kan användningen av ett rättsmedel dock inte leda till att en transaktion blir ogiltig.

Enligt artikel 86 får normalt insolvensförfarande inledas endast på initiativ av resolutionsmyndigheten och ett beslut om normalt insolvensförfarande kan inte fattas utan att resolutionsmyndigheten har godkänt detta, om det har konstaterats att institutet eller enheten uppfyller villkoren för resolution. Av denna anledning ska den behöriga myndighe-

ten och resolutionsmyndigheten underrättas om ansökningar om att få inleda normala insolvensförfaranden.

lemsstat har två eller flera dotterbolag som är etablerade inom unionen.

Avdelning V **Resolution av gränsöverskridande koncerner**

I artikel 87 föreskrivs att när resolutionen kan få effekt i en eller flera medlemsstater ska medlemsstaternas myndigheter samarbeta med varandra för att se till att beslut fattas och åtgärder vidtas på ett samordnat och effektivt sätt samt för att hålla resolutionskostnaderna så låga som möjligt. Enligt artikel 88 ska resolutionskollegier inrättas för enheter. Kollegierna skapar ramar för resolutionsmyndigheternas och vid behov för tillsynsmyndigheternas samarbete. Kollegiemedlemmar är resolutionsmyndigheterna på koncernnivå, resolutionsmyndigheterna för koncernbolag, de samordnande tillsynsmyndigheterna, vissa andra myndigheter på nationell nivå samt EBA.

Resolutionskollegierna ska bl.a. svara för utbyte av uppgifter, information, upprättande av koncernresolutionsplaner, bedömning av möjligheten till resolution av koncernen och realisering av investerarskyddet samt fastställande av minimikrav för koncerner på konsoliderad nivå. Dessutom ska kollegiet bedöma om ett dotterföretag som inom en koncern uppfyller villkoren för resolution i enlighet med artikel 91 ska upprätta en resolutionsordning med en beskrivning av planerade resolutionsåtgärder och samordningen av dem samt upprätta en finansieringsplan. En myndighet som har invändningar mot resolutionsordningen ska ange skälen till invändningarna och informera de övriga resolutionsmyndigheterna om de åtgärder den kommer att vidta. En koncernresolutionsordning kan upprättas också i situationer som avses i artikel 92, dvs. där ett moderföretag inom unionen uppfyller villkoren för resolution. Om ingen koncernresolutionsordning genomförs ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå fatta besluten efter samråd med resolutionskollegiets övriga medlemmar. Ett resolutionskollegium ska inrättas också då ett moderföretag som är beläget i en annan med-

Avdelning VI **Förbindelser med tredjeland**

Eftersom institut som är verksamma inom unionen ofta bedriver verksamhet i tredjeland, förutsätter en effektiv resolutionslagstiftning samarbete med myndigheter i tredjeland. Samarbetet kan baseras på ett avtal som i enlighet med artikel 93 ingåtts mellan EU och ett tredjeland eller på ett sådant icke-bindande samarbetsarrangemang som EBA ingått i enlighet med artikel 97. Medlemsstaterna ska också enligt artikel 94 erkänna resolutionsförfaranden i tredjeland då dessa gäller institut som har ett dotterbolag eller en filial i medlemsstaten i fråga eller som annars har tillgångar, rättigheter eller skulder i medlemsstaten eller på vilka tillämpas medlemsstatens lagstiftning. Om ett dotterbolag inom unionen inte omfattas av tredjelandets resolutionsförfarande eller om den medlemsstat där dotterbolaget är beläget, på de grunder som föreskrivs i artikel 95 har vägrat erkänna tredjelandets resolutionsåtgärder, ska denna medlemsstat i enlighet med artikel 96 ha befogenhet att erkänna resolutionen av dotterbolaget. I artikel 97 föreskrivs om samarbete med myndigheter i tredjeland och i artikel 98 om utbyte av konfidentiella uppgifter.

Avdelning VII

Finansieringsarrangemang

Genom direktivet upprättas ett europeiskt system för finansieringsarrangemang. Det ska enligt artikel 99 bestå av nationella finansieringsarrangemang, lån mellan nationella finansieringsarrangemang, samt av övergången till ömsesidig bolagsform för nationella finansieringsarrangemang i fall av koncernresolution.

Medlemsstaterna ska i enlighet med artikel 100 ha finansiella finansieringsarrangemang som resolutionsmyndigheten kan använda i samband med resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter. Finansieringsarrangemang

kan inrättas genom en fond eller baseras på obligatoriska bidrag som betalas av instituten inom tillämpningsområdet och som omedelbart ställs till resolutionsmyndighetens förfogande. Finansieringsarrangemangen får i enlighet med artikel 101 användas endast av resolutionsmyndigheten för de ändamål som nämns i artikeln. Myndigheten måste kunna börja använda finansieringsarrangemangen.

Medlemsstaterna ska säkerställa de finansiella tillgångarna för att resolutionsverktygen och -befogenheterna ska kunna tillämpas på ett effektivt sätt. Enligt direktivets artikel 102 ska medlemsstaterna senast den 31 december 2024 säkerställa att de finansiella tillgångarna för deras finansieringsarrangemang uppgår till minst en procent av alla garanterade insättningar i auktoriserade institut inom deras territorium. Medlemsstaterna ska enligt artikel 103 säkerställa att bidrag samlas in minst en gång per år från institut som är auktoriserade på deras territorium. Bidragen ska i enlighet med artikel 102.2 fördelas så jämnt som möjligt över perioden tills målnivån uppnås. Efter det att målnivån initialt har uppnåtts och de tillgängliga finansiella medlen därefter har minskats till mindre än två tredjedelar av målnivån, ska de bidragen uppgå till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.

Bidragen ska enligt artikel 103 baseras på institutens riskprofil som beräknas på riskexponeringen i relation, exklusive eget kapital och efter avdrag för garanterade insättningar, till alla inom medlemsstaten etablerade instituts riskexponeringar. Kommissionen kan anta delegerade akter om samordning av bidragen med riskprofilen. Medlemsstaterna ska enligt artikel 104 säkerställa att extraordinära efterhandsbidrag tagits upp från instituten, för att täcka de supplementära beloppen. Extraordinära efterhandsbidrag får inte vara högre än tre gånger det årliga beloppet för bidrag. Om beloppen inte är tillräckliga för finansieringsarrangemangen och de extraordinära efterhandsbidragen enligt artikel 104 inte omedelbart är tillgängliga eller tillräckliga föreskrivs i artikel 105 att finansieringsarrangemanget ska ha möjlighet att ta upp offentliga lån eller andra former av stöd från institut, finansinstitut eller andra tredje parter.

Enligt artikel 106 ska medlemsstaterna se till att finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion får begära att få låna från alla andra finansieringsarrangemang inom unionen, i händelse att beloppen inte är tillräckliga för att täcka förlusterna, kostnaderna eller andra utgifter som uppstår genom användningen av finansieringsarrangemangen. Ett finansieringsarrangemang ska likaså ha befogenhet att låna ut till andra finansieringsarrangemang som uppfyller villkoren. Lånen från varje deltagande finansieringsarrangemang ska ha samma villkor, såvida inte alla deltagande finansieringsarrangemang enas om något annat. Antal av lånen ska bestämmas som en proportion mot de garanterade insättningarna i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution, med avseende på de totala garanterade insättningarna i medlemsstaterna för deltagande finansieringsarrangemang.

I enlighet med artikel 107 ska medlemsstaterna säkerställa att det nationella finansieringsarrangemanget för varje institut som är en del av en koncern bidrar till finansieringen av koncernresolutionen. Finansieringen baseras på en gemensam finansieringsplan som utgör en del av koncernresolutionsordningen. I artikel 107.3 föreskrivs närmare om finansieringsplanens innehåll.

I direktivets artikel 108 föreskrivs om den rangordning för insättningar som ska tillämpas i samband med nationella insolvensförfaranden. För det första ska insättningar från fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag ha en prioritet som är högre än den prioritet som ges fordringar från vanliga oprioriterade borgenärer utan säkerhet. Garanterade insättningar ska också ha en högre prioritet än den överstigande andelen av skyddet när det är fråga om fysiska personers, mikroföretags samt små och medelstora företags insättningar.

I direktivet föreskrivs vidare om förhållandet mellan insättningsgarantifonden och finansieringen av resolutionsåtgärder. Enligt artikel 109 ska insättningsgarantisystemet vara ansvarigt för garanterade insättares förluster vid tillämpning av ett normalt insolvensförfarande. Detta gäller fall där resolutionen garanterar insättarna fortsatt tillgång till insättningarna och där insättningsgarantin

så att säga löser ut. Insättningsgarantifonden kan dock finansiera resolutionen högst med ett belopp som motsvarar det skyddade insättningsbelopp som insättningsgarantifonden skulle ha ersatt till insättarna om institutet skulle ha försatts i konkurs istället för resolution. Ett insättningsgarantisystems ansvar ska enligt artikel 109.5 inte under några omständigheter överskrida ett belopp som motsvarar 50 procent av dess målnivå. Medlemsstaterna får fastställa en högre procentuell andel.

Avdelning VIII

Sanktioner

Enligt artikel 110 ska medlemsstaterna fastställa regler för administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ska tillämpas när nationella bestämmelser inte har efterlevts. De administrativa sanktionerna och övriga administrativa åtgärder ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande. Också en enskild person som t.ex. i ledningen för ett institut ansvarar för att institutets skyldigheter uppfylls kan vara föremål för sanktioner och åtgärder. I direktivets artikel 111 räknas upp ett antal situationer där sanktioner åtminstone ska kunna påföras. Som exempel kan nämnas underlåtenhet att upprätta återhämtningsplaner samt underlåtenhet att tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för utarbetandet av resolutionsplaner. I artikelns 2 punkt räknas också upp vilka sanktioner och åtgärder som åtminstone ska kunna tillämpas. En juridisk person ska kunna påföras administrativa avgifter på upp till 10 procent av den juridiska personens totala årliga nettoomsättning medan en fysisk person ska kunna påföras administrativa avgifter på upp till fem miljoner euro. I direktivets artikel 114 föreskrivs vilka omständigheter som ska beaktas när sanktioner påförs. Enligt artikel 112 ska myndigheterna offentliggöra sanktioner på sin webbplats. Vidare föreskrivs i artikel 113 att myndigheterna ska informera EBA om alla administrativa sanktioner. EBA ska upprätthålla en central databas över sanktioner som rapporteras, då syftet är

utbyte av information mellan resolutionsmyndigheterna.

Avdelningarna IX och X

Verkställande befogenheter och ändringar av EU-lagstiftning

I direktivets artikel 115 föreskrivs om kommissionens befogenhet att under de förutsättningar som anges i artikeln anta delegerade akter. I artiklarna 116—126 föreskrivs vilka ändringar som ska göras i direktiv och förordningar med anledning av resolutionsdirektivet.

Avdelning XI Slutbestämmelser

I slutbestämmelserna föreskrivs om den permanenta interna kommitté som EBA ska inrätta, om samarbete mellan EBA och de nationella myndigheterna, om granskning av direktivet samt om införlivande och ikraftträdande av direktivet. Direktivet träder i kraft den tjugonde dagen efter att det offentliggjorts i EU:s offentliga tidning. De nationella bestämmelser som direktivet föranleder ska utfärdas och offentliggöras senast den 31 december 2014 och tillämpas från och med den 1 januari 2015. Bestämmelserna om nedskrivningar, skulder och konvertering av skulder till aktiekapital ska börja tillämpas senast den 1 januari 2016. Kommissionen ska se över genomförandet av direktivet senast den 1 juni 2018.

2.2.4 Förordningen om en gemensam resolutionsmekanism samt avtalet om en gemensam resolutionsfond

Genom EU:s resolutionsförordning inrättas för länderna i den monetära unionen en gemensam resolutionsmekanism som enligt förordningens artikel 1 består av enhetliga regler och förfaranden som kommissionen ska tillämpa tillsammans med en nämnd och de deltagande medlemsstaternas resolutionsmyndigheter. Genom förordningen inrättas också en gemensam resolutionsfond till stöd för den gemensamma resolutionsmekanismen. Förordningens bestämmelser har

samordnats med resolutionsdirektivet och med rådets förordning (EU) nr 1024/2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut, nedan *ECB:s banktillsynsförordning*. Förordningen kompletterar det mellanstatliga avtalet om en gemensam resolutionsfond. Avtalet innehåller bestämmelser om överföring av medlemsstaternas avgifter till en gemensam resolutionsfond samt om sammanslagning av de nationella fondandelarna under en övergångsperiod på åtta år. Det ska tillämpas på de medlemsstater som deltar i den gemensamma banktillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen.

Tillämpningsområde och förhållande till resolutionsdirektivet samt allmänna principer

EU:s resolutionsförordning ska enligt artikel 4 tillämpas på de medlemsstater som har euron som valuta. Förordningen ska tillämpas också på andra medlemsstater om de beslutar ansluta sig till den gemensamma resolutionsmekanismen. Enligt artikel 2 ska förordningen tillämpas också på kreditinstitut och på moderföretag etablerade i en av de deltagande medlemsstaterna, inbegripet finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag som omfattas av grupp-baserad ECB-tillsyn enligt ECB:s banktillsynsförordning samt på värdepappersföretag och finansinstitut som är etablerade i de deltagande medlemsstaterna. Nedan används den gemensamma benämningen *enhet*.

Om kommissionen eller den resolutionsmyndighet som inrättas genom EU:s resolutionsförordning, nedan *resolutionsnämnden*, med stöd av förordningen sköter uppgifter eller utövar befogenheter som i enlighet med resolutionsdirektivet hör till den nationella resolutionsmyndigheten ska resolutionsnämnden i enlighet med artikel 5 betraktas som nationell resolutionsmyndighet. De nationella resolutionsmyndigheterna ska i sin verksamhet tillämpa de nationella bestämmelserna om genomförande av resolutionsdirektivet.

I artikel 6 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om de allmänna principer som resolutionsnämnden, kommissionen och den na-

tionella resolutionsmyndigheten ska tillämpa. Det är viktigt att beakta de effekter som åtgärderna eventuellt får i de medlemsländer som deltar i resolutionsmekanismen samt över huvud taget inom unionen. Resolutionsnämnden eller kommissionen kan inte bestämma att en medlemsstat ska bevilja extraordinärt offentligt finansiellt stöd som i resolutionsdirektivet definieras som offentligt stöd till finansinstitut eller värdepappersföretag och som ska betraktas som statligt stöd enligt artikel 107 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Tillämplig materiell lagstiftning

I del II i EU:s resolutionsförordning ingår de materiella bestämmelser som ska tillämpas i fråga om den gemensamma resolutionsmekanismen. Bestämmelserna motsvarar till innehållet resolutionsdirektivet, men de har delvis preciserats i syfte att begränsa resolutionsnämndens prövningsrätt på det sätt som unionsdomstolens rättspraxis förutsätter (tolkningen av den s.k. Meronidomen). I bestämmelserna föreskrivs om de nationella behöriga myndigheternas, resolutionsmyndigheternas och ECB:s deltagande i resolutionsmekanismen samt om genomförande av resolutionsnämndens, kommissionens och rådets direktiv och beslut.

I artikel 8 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om resolutionsplaner. Resolutionsnämnden ska i samråd med de behöriga myndigheterna och nationella resolutionsmyndigheterna upprätta resolutionsplaner för företagsenheter som står under ECB:s direkta tillsyn samt för alla gränsöverskridande koncerner. De nationella myndigheterna utarbetar preliminära resolutionsplaner för resolutionsnämnden. Enligt förordningens artikel 9 ska resolutionsplaner för andra enheter än sådana som nämns ovan utarbetas av den nationella resolutionsmyndigheten.

Resolutionsnämnden eller den nationella resolutionsmyndigheten ska enligt artikel 10 göra en bedömning av om institut och koncerner kan försättas i resolution i samband med utarbetandet av resolutionsplaner enligt artiklarna 8 eller 9. Om det för en resolution finns hinder som de facto inte kan avhjälpas genom åtgärder som företagsenheten själv

föreslår, kan resolutionsnämnden ålägga de nationella resolutionsmyndigheterna att kräva eller, när bedömningen görs av den nationella resolutionsmyndigheten, kan den också kräva att enheten genomför åtgärder för att avlägsna hindren. Resolutionsnämnden eller den nationella resolutionsmyndigheten kan i enlighet med artikel 11 besluta att en enhet får tillämpa förenklade krav på utarbetandet av resolutionsplaner eller bevilja undantag från kravet på att utarbeta dem.

I förordningens artikel 12 föreskrivs om minimikrav som i samband med en resolutionsplan ska ställas på tillgångar och skulder som kan vara föremål för nedskrivning eller konvertering. Resolutionsnämnden ställer minimikrav på enheter som avses i artikel 8 och de nationella resolutionsmyndigheterna ställer minimikrav på övriga enheter. Definitionerna ska göras i samråd med respektive tillsynsmyndighet.

I förordningens artikel 13 föreskrivs om tidigt ingripande. ECB och medlemsstaternas behöriga myndigheter ska informera resolutionsnämnden om alla åtgärder som de ålägger ett institut eller en koncern att vidta i enlighet med artiklarna 27.1, 28 eller 29 i resolutionsdirektivet eller artikel 104 i tillsynsdirektivet. Eventuella tilläggsåtgärder som är baserade på nämnda bestämmelser och som åläggs innan den första åtgärd som rapporterats till resolutionsnämnden har utförts får utföras efter samråd med resolutionsnämnden. Nämnden kan förbereda en resolution av institutet och kräva att det kontaktar potentiella köpare eller nationella resolutionsmyndigheter, för utarbetande av ett förslag till preliminär resolutionsordning för institutet.

I artiklarna 14 och 15 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om resolutionsmålen och de allmänna resolutionsprinciperna. Nämnden, rådet, kommissionen och, i tillämpliga fall, de nationella resolutionsmyndigheterna ska - inom ramen för sina respektive befogenheter - med hänsyn till resolutionsmålen välja de resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter som ur deras synvinkel bäst kan uppfylla de för omständigheterna relevanta resolutionsmålen. I artikel 16 föreskrivs om resolution av finansiella institut och moderföretag. I förordningens artikel 17 föreskrivs om den prioritetsordning för

fordringar som används vid nedskrivning eller konvertering av skulder. Prioritetsordningen är densamma som enligt artikel 108 i resolutionsdirektivet. Vid användning av skuldnedskrivningsverktyget ska insättningsgarantisystemet ersätta ett sådant belopp av garanterade insättningar som skulle ha skrivits ned om investeransvaret hade tillämpats på garanterade insättningar.

I artikel 18 föreskrivs om resolutionsförfarandet. Resolutionsmyndigheten bedömer i fråga om de enheter som dess befogenhet omfattar, antingen på ECB:s eller eget initiativ, om det finns förutsättning för att försätta en enhet i resolution. Om villkoren är uppfyllda antar resolutionsnämnden för den nationella resolutionsmyndigheten en resolutionsordning med bestämmelser om att enheten ska försättas i resolution, om användning av resolutionsverktyg och om användning av resolutionsfondens medel till stöd för resolutionen. Resolutionsnämnden beslut träder i kraft om inte kommissionen inom 24 timmar invänder mot det eller kräver att det görs ändringar i beslutet. Om kommissionen anser att villkoren för resolution inte är uppfyllda med hänsyn till allmänintresset enligt artikel 18, eller kräver sådana ändringar i resolutionsordningen som skulle leda till en betydande ändring av resolutionsfondens kostnader, ska kommissionen sända förslaget till nämnden för avgörande inom 12 timmar från mottagandet av resolutionsordningen. Resolutionsordningen träder i kraft om nämnden inte inom 24 timmar från att ha mottagit resolutionsordningen har gjort invändningar mot den eller krävt ändringar. Nämnden fattar i sådana fall sitt beslut med enkel majoritet.

Resolutionsnämnden ska säkerställa att de nationella resolutionsmyndigheterna genomför resolutionsordningen. Enligt artikel 23 ska resolutionsordningen innehålla detaljerade uppgifter om de resolutionsverktyg som ska tillämpas enligt artiklarna 24—27. I artiklarna föreskrivs om verktyget för försäljning av affärsverksamhet (artikel 24), broinstitutetsverktyget (artikel 25), verktyget för avskiljande av tillgångar (26) och om skuldnedskrivningsverktyget (artikel 27). Regleringen av dessa verktyg stämmer överens med motsvarande reglering i resolutionsdirektivet. I

resolutionsordningen beskrivs också i vilken utsträckning och för vilka ändamål resolutionsfondens medel ska användas. I förordningens artikel 22 föreskrivs om allmänna principer för resolutionsverktyg.

Om resolutionsåtgärder innebär offentligt stöd enligt EU:s bestämmelser om statligt stöd eller användning av den gemensamma resolutionsfondens medel, ska kommissionen på det sätt som anges i artikel 19 godkänna åtgärderna i enlighet med bestämmelserna om statligt stöd. I förordningens artikel 19 föreskrivs om förfaranden i anslutning till kommissionens tillsyn över statligt stöd, inklusive tredjeparters rätt att lämna in kommentarer till kommissionen.

Innan beslut om en resolutionsåtgärd eller om utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument utövas, ska resolutionsnämnden enligt artikel 20 se till att en skälig, försiktig och realistisk värdering görs av tillgångar och skulder i enheten. Om en oberoende värdering inte är möjlig, får nämnden genomföra en preliminär värdering före den definitiva värderingen av tillgångarna och skulderna. I förordningens artikel 21 föreskrivs om nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument som kan användas separat eller tillsammans med resolutionsåtgärder. Resolutionsnämnden beslutar om nedskrivning eller konvertering efter att ha konstaterat att de villkor som anges i artikel 21.1 är uppfyllda. ECB, den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten ska underrätta resolutionsnämnden om en enhet enligt deras bedömning uppfyller villkoren för nedskrivning eller konvertering. Om användning av resolutionsverktygen skulle åsamka borgenärerna förluster ska resolutionsmyndigheten genomföra nedskrivning eller konvertering enligt artikel 21 innan åtgärder vidtas eller i samband med åtgärderna.

De nationella resolutionsmyndigheterna ska i enlighet med artikel 29 genomföra resolutionsbeslut. Om den nationella resolutionsmyndigheten inte tillämpar eller inte följer ett beslut, vilket leder till att resolutionsmålen inte kan nås, har resolutionsnämnden befogenheter att vidta de åtgärder som behövs för genomförande av beslutet. Resolutionsnämnden följer upp det nationella ge-

nomförandet. De nationella resolutionsmyndigheterna ska i enlighet med artikel 28 bistå resolutionsnämnden och samarbeta med den samt ge den information om genomförandet och om utövandet av sina befogenheter.

Resolutionsnämnden, kommissionen, ECB, de nationella behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna är i enlighet med artiklar 30 skyldiga att samarbeta effektivt och utbyta information. I artikel 30.1 föreskrivs om tystnadsplikt. Resolutionsnämnden utser på begäran en representant till ECB:s tillsynsorgan samt sin representant i EBA:s resolutionskommitté. Resolutionsnämnden kan också samarbeta med Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten och Europeiska stabilitetsmekanismen ESM. I artikel 31 föreskrivs om förhållandet mellan resolutionsnämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna. En medlemsstat kan också besluta överföra sina befogenheter på resolutionsnämnden. I artikel 32 föreskrivs om resolutionsnämndens uppgift att representera de deltagande medlemsstaternas nationella resolutionsmyndigheter i samarbetet med andra än deltagande medlemsstater och tredjeländer.

I förordningens 5 kap. ges resolutionsnämnden ett antal utredningsbefogenheter. Enligt artikel 34 har nämnden trots tystnadsplikten rätt att be om och få information från enheter och deras anställda samt från aktörer till vilka enheterna har lagt ut funktioner. Resolutionsnämnden kan också i enlighet med artikel 35 utföra utredningar av nämnda personer och i enlighet med artikel 36 göra inspektioner på plats. Resolutionsrådet ska utöva dessa befogenheter i första hand genom förmedling av den nationella resolutionsmyndigheten. Om en person motsätter sig utredningar eller inspektioner ska vederbörande nationella resolutionsmyndighet erbjuda handräckning efter att ha ansökt om tillstånd av den nationella rättsliga myndigheten.

Resolutionsnämnden har också befogenheter att i enlighet med artiklarna 38 och 39 påföra administrativa sanktioner och viten. Resolutionsnämnden ska inrätta en besvärinstans för att parterna ska kunna överklaga nämndens beslut. Beslut om administrativa sanktioner och viten är verkställbara direkt med stöd av förordningen. Medlemsstaterna

ska utse en nationell myndighet som i enlighet med nationella procedurbestämmelser ger ett förordnande om verkställighet.

Den gemensamma resolutionsmyndigheten och dess beslutsfattande

I resolutionsförordningens del III föreskrivs om den institutionella ramen för resolution. Resolutionsnämnden är enligt artikel 42 en av unionens byråer och ska betraktas som en separat juridisk person. Nämnden ska ha sitt säte i Bryssel (artikel 48). Nämnden består av en ordförande, en vice ordförande, fyra heltidsledamöter och av ledamöter som utses av de deltagande medlemsstaterna och företräder de nationella resolutionsmyndigheterna. Nämnden företräds av dess ordförande som svarar för den dagliga ledningen av nämnden. Nämndens beslut förbereds och verkställs av sekretariatet. Kommissionen ger nämnden en lista över kandidater till posterna som ordförande och ledamöter, efter att ha hört nämndens plenarsession. Nämnden utser ordförande och ledamöter efter att ha hört Europaparlamentet.

Enligt förordningens artikel 47 ska resolutionsnämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna agera med oberoende och i det allmännas intresse. Nämndens ledamöter ska agera på ett oberoende och objektivt sätt, i hela unionens intresse och varken efterfråga eller ta emot instruktioner från utomstående. I förordningens artikel 45 föreskrivs om nämndens skyldighet att rapportera till Europaparlamentet, de nationella parlamenten, rådet, kommissionen och Europeiska revisionsrätten om utförandet av sina uppgifter. Europaparlamentet har rätt att höra ordföranden. Med tanke på nämndens speciella uppgifter får de nationella parlamenten enligt artikel 46 begära att nämnden svarar på eventuella synpunkter eller frågor som de har lämnat in till nämnden. Nämndens ordförande är också skyldig att på uppmaning delta i de nationella parlamentens utfrågningar.

Resolutionsnämnden fattar beslut i två olika sammansättningar, dvs. plenarsessioner och verkställande sessioner. I en session deltar samtliga ledamöter, dvs. ordföranden, vice ordföranden och den representant för den nationella resolutionsmyndigheten som

utsetts av varje medlemsstat. Kommissionen och ECB utser vardera en permanent observatör som har rätt att närvara vid plenarsessioner och verkställande sessioner. Plenarsessionens uppgifter räknas upp i artikel 50. Plenarsessionen ska bl.a. besluta om resolution då åtgärderna förutsätter användning av den gemensamma resolutionsfonden utöver ett visst tröskelvärde, frivilliga lån mellan finansieringsarrangemangen för en resolution och placering av fondens tillgångar.

Enligt artikel 52 i resolutionsförordningen ska nämnden i sin plenarsession fatta beslut med enkel majoritet. Varje ledamot ska ha en röst. Vid lika röstetal ska ordföranden ha utslagsröst. Beslut som gäller nettoutnyttjande av fonden utöver tröskelvärdet enligt artikel 50.1 d eller frivilliga lån mellan finansieringsarrangemang ska emellertid fattas med två tredjedels majoritet, som också företräder minst 50 procent av inbetalningarna till fonden.

Ordföranden och fyra permanenta ledamöter ska delta i de verkställande sessionerna. När det är fråga om resolutionsbeslut ska i sammansättningen delta också de medlemsstaters resolutionsmyndigheter där den enhet är belägen som är föremål för resolution. Den verkställande sessionen fattar merparten av resolutionsbesluten och förbereder beslut som ska fattas av plenarsessionen. Den verkställande sessionen ska om möjligt fatta ett gemensamt beslut, men om ett sådant beslut inte fattas inom utsatt tid ska resolutionsnämndens permanenta ledamöter fatta beslutet med enkel majoritet.

Budget

Resolutionsnämnden ska enligt artikel 57 svara för att anslå nödvändiga finansiella och personella resurser. Nämnden ska ha en egen budget som inte ingår i unionens budget. Uppskattningen av alla nämndens inkomster och utgifter ska beräknas för varje budgetår och redovisas i budgeten. Nämndens plenarsession ska enligt artikel 61 godkänna budgeten utifrån ordförandens budgetförslag. Budgeten ska enligt artikel 58 bestå av två delar, dvs. del I för administrativ budget och del II för gemensamma resolutionsfondens budget.

Budgeten för nämndens administration ska enligt artikel 59 täcka nämndens alla administrativa utgifter. Utgifterna ska i enlighet med artikel 65 täckas med årliga stabilitetsavgifter som betalas av alla enheter inom tillämpningsområdet för resolutionsmekanismen. Fördelningen av stabilitetsavgifterna mellan de betalningsskyldiga fastställs genom kommissionens delegerade akter. Bestämmelsen påverkar inte medlemsstaternas rätt att ta upp avgifter för att täcka nationella myndigheters kostnader för uppgifter som de sköter i enlighet med förordningen. Resolutionsfondens budget består av två delar. I budgetens del I ingår resolutionsnämndens driftskostnader som täcks genom de administrativa avgifter som avses i artikel 65. I budgetens del II ingår den gemensamma resolutionsfondens kostnader för egentliga resolutionsåtgärder, dvs. kostnader som täcks genom stabilitetsavgifter som avses i artikel 70 samt intäkter av fondens placeringar och medel som fonden lånat. Närmare bestämmelser om budgetförfarandet finns i de finansiella regler som resolutionsnämnden ska fastställa enligt artikel 64.

Enligt resolutionsförordningens artikel 62 ska inom resolutionsnämnden inrättas en intern revisionsfunktion som ska granska verksamheten och ge råd till nämnden i fråga om riskhantering. I förordningens artikel 63 föreskrivs om redovisning och förfarande för ansvarsfrihet. I artikel 66 föreskrivs om åtgärder för att förebygga bedrägerier, t.ex. genom att ålägga nämnden att ansluta sig till det interinstitutionella avtalet av den 25 maj 1999 om interna utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF).

Den gemensamma resolutionsfonden

Genom EU:s resolutionsförordning inrättas en gemensam bankresolutionsfond. Bestämmelser om överföring av medel till den gemensamma resolutionsfonden och om dess verksamhet finns också i avtalet om en gemensam resolutionsfond.

Enligt resolutionsförordningens artikel 67 ägs fonden av resolutionsnämnden, som också förvaltar dess tillgångar och i enlighet med

resolutionsmålen och -principerna använder dem för att säkerställa en effektiv tillämpning av resolutionsverktygen och -befogenheterna. EU:s medel får under inga omständigheter användas för fondens åtaganden. I resolutionsförordningens artikel 76 föreskrivs om användning av fondens medel och i artikel 79 föreskrivs på motsvarande sätt som i resolutionsdirektivet om användning av insättningsgarantifonden.

Enligt resolutionsförordningens artikel 57 är målnivån för förhandsfinansieringen av fonden en procent av de i de deltagande medlemsstaterna auktoriserade kreditinstitutens garanterade insättningar i enlighet med direktiv 94/19/EG. Medlen ska enligt huvudregeln samlas in under åtta år och i dem kan enligt artikel 70 ingå säkerställda betalningsåtaganden. Stabilitetsavgifter tas ut minst en gång per år och ska fördelas mellan de auktoriserade instituten i de deltagande medlemsstaterna i proportion till beloppet av respektive instituts skulder (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar. Stabilitetsavgifterna fastställs på de grunder som anges i de delegerade akter som kommissionen antagit med stöd av resolutionsdirektivet. I rådets genomförandeförordning föreskrivs om tillämpning av dessa grunder inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen.

Om de på förhand insamlade stabilitetsavgifterna inte räcker för att täcka resolutionskostnaderna är det enligt resolutionsförordningens artikel 71 möjligt att dessutom samla in extraordinära efterhandsbidrag. Efterhandsbidragen ska fördelas mellan enheterna på samma grunder som förhandsbidragen och bidragsbeloppet är inte begränsat. Kommissionen kan anta delegerade akter om finansieringen, exempelvis genom periodisering av finansieringsandelarna, om förfarandet för beräkning av förhandsbidragen och om undantagande av ett institut från betalning av efterhandsbidragen.

De avtalsslutande parterna förbinder sig enligt artikel 3 i avtalet om en gemensam resolutionsfond att senast den sista juni till fonden överföra de bidrag som de uppbär i enlighet med artiklarna 70 och 71 i EU:s resolutionsförordning. Avgifter som med stöd av resolutionsdirektivet uppburits innan fördraget börjat tillämpas ska överföras senast den

31 januari 2016 eller en månad efter den dag då avtalet trädde i kraft. Från de belopp som överförs ska dras av belopp som betalats i samband med resolutionsåtgärder som genomförts på den avtalsslutande partens territorium.

Stabilitetsavgifter som på nationell nivå uppburits under övergångsperioden åtta år ska hänföras till respektive avtalsslutande parts motsvarande nationella fondandelar. Enligt artikel 4 i avtalet bestäms andelarnas storlek med stöd av resolutionsförordningens artiklar 69 och 70 på basis av de stabilitetsavgifter som ska betalas av instituten. Avkastningen från placeringen av fondtillgångarna överförs till de nationella fondandelarna i förhållande till dessas tillgångar. De nationella fondandelarna blir efter övergångsperioden en del av den gemensamma fonden.

Enligt resolutionsförordningens artikel 72 ska resolutionsnämnden besluta att begära lån till resolutionsfonden från finansieringsarrangemang för resolution i icke-deltagande medlemsstater om förhandsfinansieringen inte är tillräcklig, om efterhandsfinansieringen inte är omedelbart tillgänglig och om alternativ finansiering inte är omedelbart tillgänglig på rimliga villkor. Dessutom får nämnden i enlighet med artikel 73 ta upp lån och andra former av stöd från finansiella institut och andra tredje parter, om förhands- och efterhandsfinansieringen inte är omedelbart tillgänglig eller inte tillräcklig. I artikel 74 konstateras uttryckligen att resolutionsnämnden ska för fondens räkning ingå finansieringsarrangemang, inbegripet offentliga finansieringsarrangemang, för att säkerställa tillgång till ytterligare finansiella medel.

Resolutionsnämnden ska i enlighet med resolutionsförordningens artikel 75 förvalta resolutionsfonden. Fondens tillgångar ska investeras i obligationer som utfärdas av medlemsstater eller mellanstatliga organisationer, eller i höglitiska tillgångar med hög kreditvärdighet. Avkastningen på sådana investeringar ska tillfalla resolutionsfonden. Vid en koncernresolution som innefattar institut som är etablerade i en eller flera deltagande medlemsstater och institut som är etablerade i en eller flera icke-deltagande medlemsstater ska resolutionsfonden i enlighet med artikel 78 bidra till finansieringen av koncernresolutioner

så som avses i resolutionsdirektivets artikel 107.

Resolutionsnämnden ska vid genomförande av en enskild resolutionsåtgärd använda fondens medel för att täcka kostnaderna i den ordning som anges i avtalets artikel 5. Kostnaderna ska i första hand täckas utgående från den avtalsslutande parts nationella fondandel som institutet eller enheten under resolution hänför sig till. Om det är fråga om en enhet som är etablerad i flera medlemsstater ska kostnaderna i första hand fördelas i proportion till de bidrag som var och en av de enheter eller den koncern som är föremål för resolution har erlagt till sina nationella delar. Om tillämpningen av denna grund för kostnadsfördelningen skulle leda till en stor disproportion mellan å ena sidan fördelningen av kostnaderna mellan fondandelarna och å andra sidan de enheters riskprofiler som är föremål för resolution, kan en avtalsslutande part be resolutionsnämnden ompröva fördelningsgrunden i enlighet med resolutionsdirektivet.

Under det första året av övergångsperioden är den nationella fondandelen primärt ansvarig för resolutionskostnaderna med hela det fonderade beloppet. Under det andra året sjunker ansvaret till 60 procent av det fonderade beloppet och under det tredje året till 40 procent av de tillgängliga medlen. Därefter minskas fondandelarnas medel årligen med så många procentenheter som beräknas så att 40 divideras med 6, till dess att de nationella fondandelarna upphör att existera efter övergångsperioden på åtta år och den gemensamma fonden svarar för kostnaderna helt solidariskt.

Om medlemsstaternas fondandelar inte räcker för täckning av fondens mål ska i enlighet med den ovan nämnda modellen användas också medel i fondens gemensamma andel så att de övriga nationella fondandelarnas maximala ansvarsandelar årligen ökar på motsvarande sätt. Om de medel som hänför sig till en gemensam andel inte räcker ska de återstående nationella fondandelarna användas. Om de återstående nationella fondandelarna inte räcker ska till fonden överföras extra stabilitetsavgifter som tagits ut i efterhand i enlighet med resolutionsförordningens artikel 71. Om dessa stabilitetsavgifter inte är

omedelbart tillgängliga kan den gemensamma resolutionsnämnden be om lån eller annat stöd till fonden eller i enlighet med avtalets artikel 7 på initiativ av en fördragsslutande part göra tillfälliga överföringar mellan den nationella delarna. De avtalsslutande parterna har rätt att motsätta sig lån från sin fondandel.

De stater vilkas andelar har använts till finansiering av en enskild resolutionsåtgärd ska säkerställa att deras banksektor inom en rimlig tid kompletterar den nationella delen med förhandsbidrag. Enligt avtalets artikel 6 ska fonden fyllas på genom förhandsbidrag, som ska betalas in inom de tidsperioder som anges i artikel 69.2—4 i EU:s resolutionsförordning och som ska uppgå till ett belopp som motsvarar det som krävs för att den målnivå som anges i artikel 69.1 i EU:s resolutionsförordning ska uppnås. Under övergångsperioden ska den stat inom vilken ett institut eller en enhet under resolution är etablerad, överföra stabilitetsavgifterna till sin nationella del. Alla stater som deltar i fonden ska överföra avgifter till den gemensamma fondandelen.

I avtalet finns bestämmelser om avtalsslutande parter som inte har euron som valuta (artikel 8) samt om respekt för de allmänna principer och mål för resolution som nämns i EU:s resolutionsförordning (artikel 9). Om reglerna för resolution försämrats eller upphävs har de avtalsslutande parterna rätt att åberopa Wienkonventionen om traktaträtten. Om en avtalsslutande part åberopar sådana följder kan varje annan fördragsslutande part hänskjuta ärendet till Europeiska unionens domstol och eventuellt i enlighet med grundfördraget ansöka om intermistiska åtgärder medan behandlingen pågår.

De avtalsslutande parterna ska enligt avtalets artikel 10 vidta åtgärder för att säkerställa att deras skyldighet att överföra bidragen uppfylls. Resolutionsnämnden får på eget initiativ eller på begäran av en avtalsslutande part överväga om en avtalsslutande part har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att överföra bidragen till fonden. Om en avtalsslutande part inte vidtar de åtgärder som krävs ska den inte kunna utnyttja andra avtalsslutande parter delar för finansiering av resolutionsåtgärder. Endast resolutionsnämndens

permanenta ledamöter får delta i beslutsfattandet.

EU-domstolen är behörig att avgöra meningsskiljaktigheter om tolkningsfrågor och dess domar är bindande (artikel 14). I avtalet finns också bestämmelser om sanktioner i anslutning till utomobligatoriskt ansvar (artikel 15). Den sist nämnda artikeln gäller den situationen att en åtgärd som vidtagits inom ramen för resolutionsmekanismen leder till ersättningsskyldighet för unionen i enlighet med EU-domstolens beslut. De avtalsslutande parterna förbinder sig då att till länder utanför bankunionen betala ett belopp som motsvarar deras andel av ersättningsskyldigheten.

Slutbestämmelserna i och genomförandet av EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet om en gemensam resolutionsfond

I artiklarna 80—92 i EU:s resolutionsförordning finns bestämmelser om resolutionsnämndens och dess anställdas privilegier och immunitet, om nämndens interna språkkodning, om nämndens personal, ansvar, tystnadsplikt och informationsutbyte, samt om säkerhetsbestämmelser om skydd av sekretessbelagda uppgifter.

I artiklarna 93—99 finns bestämmelser om genomförandebefogenheter och slutbestämmelser. Enligt förordningens artikel 94 ska kommissionen senast den 31 december 2018 och därefter vart tredje år offentliggöra en rapport om tillämpningen av förordningen. I syfte att understryka att förordningen är primär i förhållande till resolutionsdirektivet föreskrivs i förordningens artikel 96 att resolutionsfonden ska betraktas som de deltagande medlemsstaternas finansieringsarrangemang för resolution.

Enligt det mellanstatliga avtalets artikel 16 ska resolutionsnämnden senast två år från och med det datum då avtalet träder i kraft och därefter var artonde månad framlägga en rapport till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av detta avtal, särskilt om huruvida den ömsesidiga användningen av fonden fungerar väl och om dess inverkan på den finansiella stabiliteten och den inre marknaden. Avtalsparterna förbinder sig att

inom tio år i enlighet med EU-fördraget vidta nödvändiga åtgärder i syfte att införliva innehållet i avtalet i unionens rättsliga ram (artikel 16).

EU:s resolutionsförordning träder i kraft den tjugonde dagen efter att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning. Förordningen ska börja tillämpas stegvis. Bestämmelserna om resolutionsnämndens rättsliga ställning och organiseringen av dess verksamhet ska tillämpas från den tidpunkt då villkoren för överföring av de nationellt insamlade stabilitetsavgifterna till den gemensamma resolutionsfonden är uppfyllda, dvs. då det mellanstatliga avtalet träder i kraft. Bestämmelserna om nämndens befogenhet att samla in information och samarbeta med de nationella resolutionsmyndigheterna i samband med resolutionsplaneringen ska tillämpas från och med den 1 januari 2015. Till övriga delar ska förordningen tillämpas från och med den 1 januari 2016, då resolutionsnämnden får fulla befogenheter enligt förordningen.

Avtalet träder i kraft då så många avtalsslutande parter av de länder som omfattas av tillämpningsområdet för rådets förordning (EU) nr 1024/2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut, nedan *SSM-förordningen*, och EU:s resolutionsförordning har deponerat sina ratifikationsinstrument, att detta motsvarar minst 90 procent av fondandelarna, och det ska tillämpas under förutsättning att EU:s resolutionsförordning har trätt i kraft. Avtalet ska från och med den 1 januari 2016 tillämpas på de länder inom tillämpningsområdet för SSM-förordningen och EU:s resolutionsförordning som har ratificerat avtalet före utgången av 2015 (artiklarna 11 och 12). Denna proposition innehåller ett förslag till lag om godkännande av avtalet om en gemensam resolutionsfond samt med förslag till lag om genomförande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen.

2.2.5 Insättningsgarantidirektivet

Direktivet om insättningsgarantisystem, som ersätter direktiv 94/19/EG, och änd-

ringsdirektivet 2009/14/EG, är en omarbetning.

Tillämpningsområde, definitioner och tillsyn

Enligt artikel 1 ska direktivet tillämpas på alla insättningsgarantisystem som regleras genom lagstiftning och avtal samt på garantisystem som avses i kreditinstitutdirektivets artikel 80.8, som en tillsynsmyndighet enligt kreditinstitutdirektivet har erkänt som insättningsgarantisystem, nedan *garantisystem*.

I direktivets artikel 2.3 a och artikel 5 preciseras begreppet garanterade insättningar. Som en insättning betraktas bl.a. inte en insättares tillgodohavanden som är baserade på ett fordringsbevis som är ställt på innehavaren och inte heller tillgodohavanden vilkas återbetalning av kapitalvärde är bunden till en föränderlig grund, exempelvis ett aktieindex. Den omständigheten att avkastningen på en insättning är bunden till en sådan grund utesluter däremot inte begreppet insättning från definitionen. Som en garanterad insättning betraktas inte heller en insättning som gjorts av ett offentligt samfund, ett kreditinstitut, ett värdepappersföretag eller en försäkringsanstalt.

Enligt direktivets artikel 4 ska det i varje medlemsstat finnas minst ett sådant garantisystem som avses i direktivet och som inlåningsbankerna ska höra till. Enligt den nämnda artikeln ska det för tillsynen över att direktivet efterlevs utses en nationell tillsynsmyndighet enligt artikel 3, som bl.a. ska stresstesta insättningsgarantisystemet.

Belopp som ersätts

Enligt artikel 6 ska garantinivån fortfarande vara 100 000 euro. Inga nationella undantag får göras i detta avseende. Medlemsstaterna ska säkerställa att belopp över 100 000 euro täcks när det gäller insättningar som hänförs till fastighetstransaktioner avseende privatbostäder eller insättningar som är förknippade med vissa livssituationer samt insättningar som baseras på utbetalning av försäkringar eller ersättningar för skador till följd av brott eller felaktiga domar, för minst tre och högst 12 månader. I artikeln föreskrivs

dessutom att medlemsstaterna ska säkerställa att återbetalningar görs i alternativa valutor.

I direktivets artikel 7 preciseras principen om ersättning för upplupen ränta och föreskrivs om kvittning av insättarens skulder mot insättningar.

Återbetalning

Den tid under vilken det insättningar ska finnas tillgängligt förkortas i artikel 8 från nuvarande 20 till 7 arbetsdagar. Övergången till en återbetalningstid på sju arbetsdagar ska ske stegvis fram till den 31 december 2023. Insättaren behöver inte be om ersättningen. Insättarna ska dessutom inom fem arbetsdagar efter begäran ha tillgång till ett lämpligt belopp av sina garanterade insättningar för att täcka levnadsomkostnader.

Finansiering av insättningsgarantisystem och utlåning mellan insättningsgarantisystem

I direktivets artiklar 10 och 11 föreskrivs med avvikelse från det gällande direktivet om finansiering av insättningsgarantisystem enligt artikel 9. Insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel ska stå i proportion till skyldigheterna. Medlen ska i första hand samlas in genom årliga bidrag från medlemsbankerna. De tillgängliga finansiella medlen ska senast den 3 juli 2024 nå upp till en målnivå på 0,8 procent av deltagarnas ersättningsberättigade insättningar. Om insättningsgarantifondens tillgängliga finansiella medel har minskat till mindre än två tredjedelar av målnivån ska den regelbundna avgiften uppgå till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år. Om de medel som samlats in på förhand inte räcker för att ersätta insättningar ska medlemsbankerna betala extra avgifter på högst 0,5 procent av deras ersättningsberättigade insättningar per kalenderår. Medlemsbankernas avgifter till garantisystemen ska enligt artikel 13 baseras på respektive deltagares risknivå.

Om de medel som samlats in genom avgifter inte räcker för att ersätta insättningarna, aktualiseras de nationella garantisystemens solidariska ansvar. I direktivet föreskrivs att ett garantisystem som behöver medel har rätt att från andra garantisystem ta upp lån på

högst 0,5 procent av de garanterade insättningarna i det låntagande insättningsgarantisystemet. I sista hand krävs det att medlemsstaterna har tillgång också till alternativa finansieringsarrangemang som gör det möjligt att få kortfristig finansiering.

Gränsöverskridande samarbete

Enligt direktivets artikel 14 ska insättningsgarantisystem omfatta insättare hos filialer som upprättats av deras medlemskreditinstitut i andra medlemsstater. Världstatens garantisystem ska emellertid göra återbetalningar i enlighet med instruktioner från hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem. För att underlätta det praktiska samarbetet åläggs garantisystemen att upprätta inbördes samarbetsavtal. EBA ges rätt att vid behov reglera avtalsrelaterade tvister.

Information till insättare

Enligt artikel 16 ska insättarna ges bättre information om insättningsgarantin och om garantisystemets funktion, bl.a. med ett informationsblad som riktar sig till insättarna.

2.3 Bedömning av nuläget

Resolution

Finlands gällande lagstiftning om resolution bygger på användning av offentliga medel och stämmer sålunda inte överens med grunderna i det nya resolutionsdirektivet och inte över huvud taget med dess innehåll. Det är därför nödvändigt att det stiftas en ny heltäckande resolutionslag som uppfyller de krav som resolutionsdirektivet ställer. Eftersom direktivet innehåller mera detaljerade bestämmelser än EU:s resolutionsförordning och bestämmelserna kommer att tillämpas också när det gäller EU:s gemensamma resolutionsmekanism samt eftersom tillämpningsområdet för direktivet är mera omfattande än tillämpningsområdet för EU:s resolutionsförordning, är det nödvändigt att genomföra direktivet i dess helhet, trots den nämnda förordningen.

När direktivet genomförs nationellt är det dessutom skäl att beakta att resolutionsdirek-

tivet har karaktären av en minimiharmonisering, vilket möjliggör ytterligare nationell reglering. Det finns emellertid inga grunder för sådan ytterligare reglering, med beaktande av direktivets täckningsgrad samt den omständigheten att ytterligare nationella bestämmelser skulle vara problematiska i förhållande till tillämpningsområdet för EU:s resolutionsförordning som är direkt förpliktande.

Den administrativa organiseringen av de nationella resolutionsåtgärderna lämnas i resolutionsdirektivet beroende av nationell prövning. Trots att den nationella resolutionsmyndighetens betydelse minskar i och med att den gemensamma resolutionsmekanismen inrättas, ska direktivets bestämmelser också till denna del sättas i kraft nationellt. Vid bedömningen av den administrativa organiseringen av de nationella resolutionsåtgärderna är det skäl att säkerställa i synnerhet den nationella resolutionsmyndighetens oberoende, snabbhet och effektivitet samt samarbetet med övriga finansmarknadsmyndigheter. Dessutom måste det beaktas att resolutionsbesluten, trots intentionerna med den nya lagstiftningen, kan få sådana konsekvenser för statsekonomin att det är motiverat att den administrativa styrningen av resolutionsmyndigheten fortfarande hänförs till statsrådets parlamentariska ansvar.

Resolutionsdirektivet gör det möjligt att nationellt genomföra bestämmelserna om investeransvar före den tidpunkt som anges i direktivets övergångsbestämmelser. Med beaktande av investeransvarets centrala betydelse för lagens syften är det skäl att med avvikelse från direktivets minimikrav överväga att genomföra bestämmelserna om investeransvar från och med att lagen trätt i kraft.

Tidigt ingripande och gruppstöd

I samband med den internationella utvecklingen av banktillsynen har på senaste tid accentuerats bl.a. behovet att kraftigare och i ett tidigare skede ingripa när kreditinstitut och värdepappersföretag råkat i ekonomiska svårigheter som senare kan leda till en kris. I resolutionsdirektivet föreslås därför att kreditinstitut och värdepappersföretag ska åläggas att upprätta en särskild återhämtningsplan då deras finansiella situation på det sätt

som avses ovan har försvagats eller kommer att försvagas. Dessutom förutsätter direktivet att tillsynsmyndigheterna får vissa extra befogenheter i sådana situationer. I den gällande kreditinstitutslagen och lagen om investeringstjänster finns inte bestämmelser om återhämtningsplaner. Inte heller de bestämmelser i lagen om Finansinspektionen som gäller Finansinspektionens tillsynsbefogenheter når i alla avseenden upp till direktivets krav. Det är sålunda skäl att också i dessa avseenden se över lagstiftningen så att den motsvarar direktivets krav. Samtidigt är det emellertid skäl att se till att Finansinspektionens tillsynsbefogenheter uppfyller allmänna krav på lagstiftningens och myndighetsverksamhetens förutsebarhet.

I direktivet föreskrivs dessutom om finansiella koncerners rätt att så som närmare föreskrivs i direktivet upprätta koncerninterna avtal om finansiellt stöd som överskrider koncerngränserna också då den nationella lagen ställer gränser för koncerninternt finansiellt stöd till koncernföretag i andra stater. Trots att Finlands gällande lag inte ställer sådana begränsningar kan det vara skäl att i lagen ta in mot direktivet svarande bestämmelser om att en koncern har rätt att i enlighet med direktivet ingå interna avtal om finansiellt stöd, oberoende av om koncernföretagens rätt att ingå sådana avtal har begränsats någon annanstans i lag.

Insättningsgaranti

De gällande bestämmelserna om insättningsgaranti når inte i alla avseenden upp till kraven i det nya insättningsgarantidirektivet. Det är sålunda skäl att justera bestämmelserna så att de motsvarar direktivet, i synnerhet när det gäller definitionen av ersättningsberättigade insättningar, maximitiden för utbetalning av ersättningar samt definitionen av insättningsgarantifondens målnivå och de avgifter som ska samlas in för ändamålet.

Det är dessutom skäl att ompröva insättningsgarantifondens rättsliga ställning. Det kan anses vara en viktig offentlig uppgift att upprätthålla en lagstadgat insättningsgaranti. Det är emellertid branschen själv som ansvarar för förvaltningen av den nuvarande insättningsgarantifonden och vid behov för ut-

betalning av ersättningar till insättarna, trots att det är finansministeriet som fastställer fondens stadgar. I lagen finns ingen uttrycklig definition av insättningsgarantifondens juridiska status och rättsliga karaktär. Insättningsgarantisystemet administreras i praktiken i anslutning till Finansbranschens Centralförbund.

Av de skäl som nämns ovan bör man överväga att överföra förvaltningen av insättningsgarantin på en offentlig myndighets ansvar, varvid är det motiverat att insättningsgarantifonden får status av en fond utanför statsbudgeten, eftersom direktivet innehåller uttömmande bestämmelser både om de avgifter som branschens aktörer ska betala till fonden och om användning av fondens medel för betalning av ersättningar till insättarna eller i vissa fall för resolution av banker. Förvaltningen av insättningsgarantifonden innebär sålunda inte i något avseende överväganden av det slag som hör till riksdagens budgetmakt. Frågan om att ge insättningsgarantifonden status som en fond utanför statsbudgeten behandlas närmare i den allmänna motiveringens avsnitt 3.2 och 3.3, medan frågan om lagstiftningsordningen behandlas i detaljmotiveringens avsnitt 3.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Målsättning

Denna proposition innebär att resolutionsdirektivet, ändringen av insättningsgarantidirektivet samt EU:s förordning om en gemensam resolutionsmekanism genomförs nationellt. Dessutom föreslås att det mellanstatliga avtalet om en gemensam resolutionsfond godkänns samt att det föreskrivs om genomförande av det mellanstatliga avtalet.

Genomförande av resolutionsdirektivet

Avsikten med propositionen är att i enlighet med resolutionsdirektivets syften bryta det nuvarande sambandet mellan den offentliga ekonomin och banksektorns problem genom lagstiftning som innebär att branschen

själv får överta ansvaret för de kostnader som orsakas av en finansiell kris. I enlighet med denna målsättning är avsikten med propositionen att införa ett effektivt ägar- och investeransvar och att sålunda minimera användningen av offentliga medel för att lösa framtida bankkriser.

Ett annat är, likaså i enlighet med målsättningarna i resolutionsdirektivet, att säkerställa att resolutionsmyndigheten har befogenheter att snabbt och effektivt omorganisera verksamheten i systemviktiga kreditinstitut och värdepappersföretag som råkat i ekonomiska svårigheter. Avsikten med de föreslagna bestämmelserna är framför allt att säkerställa kontinuiteten i sådana kreditinstituts kärnfunktioner och sålunda att upprätthålla förtroendet för det finansiella systemets funktioner.

Ett syfte med propositionen är också att i överensstämmelse med målsättningarna i resolutionsdirektivet främja Finansinspektionens befogenheter att göra tidiga ingripanden. Avsikten är att till denna del säkerställa att Finansinspektionen i ett tidigt skede med tillräckliga befogenheter kan ingripa i ett sådant kreditinstituts verksamhet, vars ekonomiska situation har försvagats på ett sätt som närmare anges i lagen, innan kreditinstitutet drabbas av en egentlig kris.

Genomförande av insättningsgarantidirektivet

Syftet med propositionen är att i enlighet med målsättningarna i insättningsgarantidirektivet främja en rättvis konkurrens mellan medlemsstaternas inlåningsbanker, framför allt genom att precisera definitionen av begreppet ersättningsberättigade insättningar och principerna för förhandsfinansiering av insättningsgarantin.

Ett syfte med propositionen är dessutom att förbättra insättarnas ställning genom att förkorta maximitiden för betalning av ersättningar och genom att i detalj reglera informationen om insättningsgarantin.

3.2 Genomförandalternativ

3.2.1 Inrättande av en nationell resolutionsmyndighet

Enligt resolutionsdirektivets artikel 3.1 och 3 ska medlemsstaterna utse en eller i undantagsfall flera myndigheter till nationell rekonstruktionsmyndighet. Myndigheten kan vara en nationell centralbank, ett behörigt ministerium eller någon annan myndighet, eller i undantagsfall också den tillsynsmyndighet för kreditinstitut som utsetts med stöd av tillsynsdirektivet. Om resolutionsuppgifter åläggs en myndighet som sköter också andra uppgifter, måste medlemsstaterna se till att resolutionsuppgifterna operativt har avskilts från myndighetens övriga uppgifter och att det skapas lämpliga arrangemang för undvikande av intressekonflikter på grund av skötseln av uppgifterna, i synnerhet i sådana fall då resolutionsuppgifter åläggs en sådan tillsynsmyndighet för kreditinstitut som avses i tillsynsdirektivet.

Sådana förebyggande befogenheter som avses i direktivet innebär uppgifter som enligt den gällande lagstiftningen tillkommer Finansinspektionen. Egentliga resolutionsbefogenheter enligt direktivet har däremot enligt den nationella lagstiftningen inte ålagts någon myndighet. I samband med beredningen har man övervägt olika alternativ för ingripande i efterhand, dvs. att låta finansministeriet, Finlands Bank, Finansinspektionen eller en helt ny myndighet sköta uppgifterna antingen ensam eller tillsammans med någon annan myndighet. Med undantag för statens säkerhetsfond som hör till finansministeriets ansvarsområde har de ovan nämnda myndigheterna för närvarande inga uppgifter som kan jämföras med sådana uppgifter eller befogenheter som avses i resolutionsdirektivet. Statens säkerhetsfonds medel kan användas för teckning av aktier eller andelar i finländska inlåningsbanker, för borgensförbindelser, för lån och annat finansiellt stöd om det är nödvändigt för att trygga ett instituts verksamhet och stabiliteten på finansmarknaden.

Man har övervägt möjligheterna att vid finansministeriet överföra uppgifterna till finansmarknadsavdelningen eller controllerfunktionen, eller till Statskontoret som verkar inom ministeriets förvaltningsområde. Finansmarknadsavdelningen ansvarar vid ministeriet för de uppgifter som regleras i LSSF, dvs. uppgifter som innebär offentligt överta-

gande av institut som råkat i svårigheter samt offentligt finansiellt stöd. En ändring av Statens säkerhetsfonds uppgifter i överensstämmelse med resolutionsdirektivet, EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet samt en utvidgning av uppgifterna så att de omfattas också trygghandlet av insättningsgarantin skulle innebära en så väsentlig ändring av fondens uppdrag att det inte vore ändamålsenligt att basera resolutionsramen på den gällande lagstiftningens struktur. De uppgifter som kommer att tilldelas resolutionsmyndigheten har samband både med förebyggande av och en kontrollerad hantering av kriser, utan att det blir fråga om befogenheter som avser offentligt övertagande eller offentligt finansiellt stöd. Finansmarknadsavdelningen är tillståndsmyndighet för börsen och värdepapperscentralen samt för den centrala motparten. Den har dock inga uppgifter som innebär kontinuerlig daglig tillsyn. Dessutom står avdelningen under politisk styrning.

Finanscontrollerfunktionen är en del av ministeriet och till dess uppgifter hör statsrådets gemensamma utvärdering av statsfinanserna och resultaten av verksamheten (lagen om statsbudgeten, 24 f §). Funktionen betjänar statsrådet och ministeriernas ledning genom att ge råd till den högsta ledningen, styra förvaltningen och i egenskap av en operativt oberoende tillsynsmyndighet kvalitativt säkerställa och utveckla styrnings- och rapporteringssystemen inom statsfinanserna samt trygga redovisningsskyldigheten. De uppgifter som resolutionsmyndigheten föreslås få motsvarar emellertid till sin karaktär inte finanscontrollerfunktionens nuvarande uppgifter och resolutionsfunktionen har i princip inga kopplingar till statsbudgeten.

Statskontoret verkar under finansministeriets resultatansvar och till dess uppgifter hör att ordna service i samband med finansiering, placering, skötsel av skulder och lån samt personalservice för statliga ämbetsverk och inrättningar, sköta statens centralbokföring samt handlägga statens skadeståndsärenden. Till uppgifterna hör emellertid inte tillsyn över finansmarknaden och inte heller andra uppgifter som har nära samband med resolution.

Organiseringen av resolutionsmyndighetens uppgifter kan i administrativt hänseende hänföras också till finansministeriet. Detta kunde eventuellt äventyra uppfattningen om myndighetens oberoende, framför allt i förhållande till det politiska beslutsfattandet. Uppgifterna skulle inte heller på ett naturligt sätt passa in i den existerande förvaltningsstrukturen.

Till Finlands Banks uppgifter hör att genomföra den monetära politik som Europeiska centralbankens råd har utformat. Finlands Bank ska också för sin del svara för penningförsörjningen och sedelutgivningen, inneha och förvalta valutareserven, sörja för betalningssystemets och det övriga finansiella systemets tillförlitlighet och effektivitet samt delta i utvecklande av systemet, samt sörja för att det sammanställs och offentliggörs statistik som behövs för bankens verksamhet. Finlands Bank har expertis på makrotillsyn.

Till ECB:s uppgifter hör bl.a. att tillsammans med nationella tillsynsmyndigheter utöva tillsyn över kreditinstitutens kapitaltäckning inom sitt behörighetsområde. Finansinspektionen är tillsynsmyndighet i Finland. ECB:s tillsynsfunktion har avskilts från det penningpolitiska beslutsfattandet. Strukturen för beslutsfattandet ska enligt EU:s resolutionsförordning planeras så att ECB eller den nationella tillsynsmyndigheten inte är beslutsfattare i fråga om resolution. Besluten ska i stället fattas av en separat myndighet, dvs. resolutionsnämnden. För att resolutionsförfarandet också på nationell nivå ska kunna avskiljas från det penningpolitiska beslutsfattandet och från tillsynen över kreditinstitutens kapitaltäckning är det motiverat att varken Finlands Bank eller Finansinspektionen åläggs uppgifter som tillkommer en myndighet som ska utöva tillsyn över den finansiella stabiliteten.

Finansinspektionen, som verkar i samband med Finlands Bank, ska bl.a. utöva tillsyn över kreditinstitut och värdepappersföretags verksamhet i Finland. Finansinspektionen deltar i tillsynssamarbetet tillsammans med övriga tillsynsmyndigheter och ECB, och den har omfattande kännedom om institutens finansiella situation och eventuella riskfaktorer. Till Finansinspektionens uppgifter ska

enligt resolutionsdirektivet höra tidigt ingripande i instituts eventuella problem. Om en separat resolutionsfunktion skulle inrättas i anslutning till Finansinspektionen kunde man ifrågasätta dess oberoende av de beslut som Finansinspektionens övriga funktioner fattar i anslutning till den operativa tillsynen över institut.

Den myndighet som ska utöva tillsyn över den finansiella stabiliteten bör enligt resolutionsdirektivet vara självständig och oberoende både operativt och i sitt beslutsfattande. Vid övervägandet av myndighetens placering har man beaktat också den administrativa effektiviteten och möjligheten att utnyttja existerande kompetens. Bara ett administrativt samband med en existerande organisation och den ekonomiska nytta som detta skulle innebära i förhållande till totalkostnaderna för verksamheten är inte en så betydande argument att det av den anledningen är skäl att organisera myndigheten i anslutning till en redan existerande myndighet. Finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen har kompetens som det kunde vara motiverat att utnyttja i myndighetens verksamhet. Eftersom direktivet dock utgår ifrån att verksamheten ska vara oberoende och självständig skulle synergieffekten endast i begränsad utsträckning kunna utnyttjas inom en organisation, och jämfört med två samarbetande myndigheter skulle den i detta fall inte vara så betydande att det på den grunden vore skäl att organisera uppgifterna i anslutning till någon av de nämnda myndigheterna. Detta hindrar emellertid inte att myndigheten för finansiell stabilitet eventuellt utnyttjar en annan myndighets existerande administrativa tjänster.

Det föreslås att det inrättas en ny självständig myndighet för finansiell stabilitet till vars uppgifter bl.a. hör att utarbeta resolutionsplaner, bereda resolutionsåtgärder samt att finansiera och fatta beslut om finansiering av åtgärderna. Det kunnande som krävs för resolution och i synnerhet vikten av kännedom om branschen talar för att myndigheten för finansiell stabilitet trots sin självständighet ska verka i nära samarbete med finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen. Samarbetet är en garanti för att myndig-

heten och dess resolutionsåtgärder åtnjuter alla centrala myndigheters förtroende.

Alternativa modeller för organisering av myndighetssamarbetet är att en annan myndighet deltar i beredningen med stöd av en allmän eller särskilt reglerad samarbetsförpliktelse, informationsutbyte mellan myndigheterna, inrättande av ett särskilt samarbetsorgan för beredningen och avskiljande av beslutsfattandet till statsrådet och/eller riksdagen. Det föreslås att i synnerhet Finlands Bank och Finansinspektionen uttryckligen åläggs att samarbeta med myndigheten för finansiell stabilitet. Samarbetsförpliktelsen innebär att de ska ge myndigheten för finansiell stabilitet råd och yttranden om beredning och planering av resolutionsbeslut samt om konkreta åtgärder. Enligt förslaget ska lagstiftningen dessutom trygga ett effektivt och snabbt informationsutbyte mellan myndigheterna.

Enligt förslaget tillsätts en särskild direktion eller nämnd som kan ges beslutsbefogenheter. Hos en myndighet har en direktion ofta allmänna lednings- och beslutsbefogenheter. Exempelvis enligt lagen om Finansinspektionen uppställer direktionen de särskilda målen för Finansinspektionens verksamhet och beslutar om riktlinjerna för verksamheten samt styr och övervakar måluppfyllelsen och iakttagandet av riktlinjerna.

Med hjälp av organet är det möjligt att främja ett brett kunnande inom organisationen. Myndigheten för finansiell stabilitet har inte i större utsträckning uppgifter för vilka det vore ändamålsenligt att tillämpa direktionsmodellen. Det föreslås att i samband med myndigheten inrättas en delegation med uppgift att trygga informationsutbytet och samarbetet mellan olika myndigheter på finansmarknaden. För ett effektivt myndighetssamarbete tillämpas dessutom andra arrangemang.

Den snabbhet och effektivitet som krävs av beslutsfattandet i en krissituation talar för att det inrättas ett s.k. chefsverk där det i första hand är chefen som fattar besluten. På senaste tid har man i lagstiftningen stannat för denna lösning bl.a. i fråga om det nya Konkurrens- och konsumentverket (RP 108/2012 rd) samt Säkerhets- och kemikalieverket (RP 132/2010 rd). I motiveringarna till lagarna

om de nämnda myndigheterna konstateras det att direktionsmodellen äventyrar myndighetsverksamhetens opartiskhet och oberoende. Dessutom konstateras det att beslutsmodellen förtydligar lednings- och styrningssystemen.

Personalen i den föreslagna myndighetsorganisationen dimensioneras enligt det s.k. normala marknadsläget. Detta innebär att personalen i en krissituation utökas t.ex. med hjälp av finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen. Placeringen av myndigheten måste lösas på ett ändamålsenligt sätt för att de stödfunktioner som andra myndigheter eller utomstående serviceproducenter erbjuder ska kunna utnyttjas effektivt.

Hur andra medlemsstater har löst frågan om en resolutionsmyndighet

I nästan alla medlemsstater pågår förberedelser för att genomföra resolutionsdirektivet nationellt. Därför har några slutgiltiga beslut om en sådan myndighetsstruktur som direktivet förutsätter inte ännu fattats. I Tyskland sköts resolutionsuppgifter för närvarande närmast av verket för stabilisering av finansmarknaden (FMSA) som är en fristående och självständig myndighet inom finansministeriets förvaltningsområde. Myndigheten verkar i hyrda lokaler och tar bl.a. sina IT-tjänster från centralbanken. I Tyskland, Österrike och Irland har man inte ännu fattat några beslut om myndighetsstrukturen.

I Danmark kommer det existerande bolaget Finansiell Stabilitet A/S sannolikt att ombildas till resolutionsmyndighet. Bolaget är helt statsägt och det förvaltar det statliga ägandet i danska krisinstitut. Bolaget kommer däremot samtidigt att ombildas till ett statligt verk.

I Spanien kommer uppgifterna som resolutionsmyndighet sannolikt att skötas av den nuvarande statliga stabilitetsfonden för kreditinstitut FROB. Den kommer att vara en fristående och självständig myndighet inom finansministeriets förvaltningsområde. FROB verkar för närvarande i anslutning till Spaniens centralbank men har en egen, från centralbanken fristående personal som inte deltar i skötseln av centralbankens övriga uppgifter. Centralbanken och tillsynsmyndigheten

digheten har för närvarande representanter i FROB:s direktion, men förvaltningsmodellen kommer till denna del att omprövas i samband med genomförandet av resolutionsdirektivet.

I Polen kommer man sannolikt att ombilda den nuvarande stabilitetsfonden för kreditinstitut till en resolutionsmyndighet. Stabilitetsfonden inrättades på 1990-talet för administrationen av statliga bankstödsprogram samt insättningsgarantisystemet. Myndigheten kommer sannolikt att fortsätta som en fristående och självständig myndighet inom finansministeriets förvaltningsområde. Stabilitetsfonden har för närvarande en direktion där de centrala ministerierna, centralbanken, tillsynsmyndigheten och bankernas branschorganisation är representerade. Direktionens ställning kommer att omprövas i samband med att resolutionsdirektivet genomförs. Stabilitetsfonden förvaltar också insättningsgarantisystemet.

I Storbritannien kommer sannolikt resolutionsenheten (*Special Resolution Unit*) att verka som resolutionsmyndighet i anslutning till centralbanken. Resolutionsenheten fungerar i centralbanken i branschen som är ansvarig för finansiella stabiliteten. Resolutionsenheten är i operativt hänseende fristående från centralbankens övriga funktioner och har sin egen personal. Resolutionsenhetens tjänstemän är dock formellt centralbankens tjänstemän. Centralbankens uppgift är att utöva tillsyn över kreditinstitutens kapitaltäckning (*Prudential Regulatory Authority*) och förfaranden (*Financial Conduct Authority*). Dessa uppgifter har separerats från varandra till olika sektorer av centralbanken och för ledningen av dem ansvarar särskilda direktionsmedlemmar. I samband med att resolutionsdirektivet genomförs kommer arbetsfördelningen mellan resolutionsenheten och tillsynsmyndigheten sannolikt att ändras så att utarbetandet av resolutionsplaner och beslutsfattandet om undanröjande av resolutionshinder, så som direktivet förutsätter kommer att överföras från tillsynsmyndigheten till resolutionsmyndigheten.

I Grekland har man tills vidare inte avgjort vilken myndighet som ska verka som en sådan resolutionsmyndighet som avses i direktivet. Resolutionsuppgifterna sköts för närva-

rande dels av en resolutionsenhet som verkar i anslutning till centralbanken och dels av en stabilitetsfond för kreditinstitut. I Grekland är centralbanken också tillsynsmyndighet för kreditinstitut. Resolutionsuppgifterna avskildes år 2012 till en självständig fristående enhet. Resolutionsenheten är i operativt hänseende självständig och fristående, den har sin egen personal och beslutsfattandet om resolutionsåtgärder har avskilts från centralbankens övriga förvaltning.

I Ungern kommer resolutionsbefogenheterna sannolikt att överföras till en fristående avdelning i anslutning till centralbanken. Avdelningen har 11 sakkunniga och en direktion. Den ungerska insättningsgarantifonden är en fristående statlig aktör som förvaltas av en direktion bestående av representanter för tillsynsmyndigheten, centralbanken och ministeriet. Avsikten är att inrätta en resolutionsfond i anslutning till insättningsgarantifonden.

Enligt preliminära uppgifter kommer man i Nederländerna att överföra resolutionsbefogenheterna till centralbanken, som också verkar som tillsynsmyndighet. Centralbankens tillsynsavdelning har för närvarande en enhet som berett tidigare resolutionsärenden.

I Malta kommer man sannolikt att i administrativt hänseende inrätta resolutionsmyndigheten i anslutning till tillsynsmyndigheten. I praktiken kommer sambandet mellan myndigheterna att vara uttryckligen administrativt till sin karaktär, eftersom myndigheten kommer att ha egen personal och en fristående direktion och dessutom kommer den att arbeta separat från tillsynsmyndigheten också fysiskt, dvs. i skilda lokaler.

I Rumänien kommer resolutionsbefogenheterna sannolikt att tilldelas centralbanken, där en resolutionsenhet för närvarande verkar. En sådan operativ separering och separering av beslutsfattandet från bankens övriga verksamhet är i planeringsstadiet. Centralbanken verkar också som tillsynsmyndighet.

3.2.2 Inrättande av en fond utanför statsbudgeten

Statens säkerhetsfond. Finansministeriet förvaltar den fond utanför statsbudgeten som avses i LSSF och vars uppgift är att trygga

stabiliteten i inlåningsbankernas verksamhet. Fondens medel kan användas för teckning av aktier i finländska inlåningsbanker och dessas finländska holdingföretag, nedan *holdingföretag*, bevilja lån till banker och deras holdingföretag samt till det centralinstitut som avses i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010), ställa borgen för lån som upptas av dessa samt bevilja banker, deras holdingföretag och centralinstitutet också annat finansiellt stöd, om sådant behövs för att trygga bankens eller sammanslutningens verksamhet och stabiliteten på finansmarknaden. En väsentlig utvidgning av en existerande fond utanför statsbudgeten eller fondens användningsändamål skulle förutsätta att lagförslaget godkänns med sådan kvalificerad majoritet som avses i grundlagens 87 §.

Inrättande av en ny fond utanför statsbudgeten

Enligt resolutionsdirektivet ska medlemsstaterna stifta att myndigheten svarar på resolutionsåtgärder. För att trygga ett effektivt genomförande av resolutionsåtgärderna och -befogenheterna föreskrivs i direktivets artikel 100 att medlemsstaterna ska upprätta finansieringsarrangemang och att myndigheten ska besluta om användningen av det. Att upprätta finansieringsarrangemang och att för ändamålet bygga upp en beslutsmekanism har karaktären av bestående statliga uppgifter.

Enligt resolutionsdirektivet och EU:s resolutionsförordning ska stabilitetsavgifter tas ut hos betalningsskyldiga institut. Enligt EU:s resolutionsförordning ska en nationell resolutionsmyndighet som medlemsstaterna utsett samla in stabilitetsavgifter och överföra dem till den fond som avses i förordningen. Härav följer att det är staten som genom myndigheten ansvarar för att avgifterna tas ut och överförs. Staten ansvarar inte för betalningen av stabilitetsavgifter eller eventuella underskott.

Enligt grundlagens 87 § kan en fond utanför statsbudgeten inrättas om skötseln av någon bestående statlig uppgift nödvändigtvis kräver det.

Bestående uppgift. Skötseln av en bestående statlig uppgift kan på det sätt som bestämmelsen avser förutsätta att det inrättas en

fond när det är svårt att förutse betydande utgiftsposter i samband med skötseln av en uppgift. Funktioner som avser olika typer av statliga borgensförbindelser eller garantier kan anses höra till denna kategori. Som exempel på en sådan fond kan nämnas statsgarantifonden. Vidare kan nämnas också funktioner av försäkringskaraktär inom miljöskyddsområdet, dvs. närmast oljeskyddsfonden och kärnavtalshanteringsfonden. Också insamling av betydande belopp för framtida, förutsebara behov kan förutsätta fondering. Som exempel på sådana funktioner av sparaktör kan nämnas statens nuvarande pensionsfond. Sådan låne- och räntestödsverksamhet som i stor skala bedrivs av statens bostadsfond kan också förutsätta fondering.

Nödvändighet. Enligt förarbetena (RP 1/1998 rd) kan nödvändighetskriteriet anses vara uppfyllt om uppgiften är en bestående statlig uppgift och de budgetekonomiska redskapen, så som nettobudgetering, flerårsbudgetering eller förslags- eller reservationsanslag, inte är lämpliga för uppgiften i fråga. Som exempel nämns situationer då det är svårt att förutse eventuella betydande utgiftsposter eller där insamling av betydande penningssummor för förutsebara behov kan förutsätta fondering.

Stabilitetsavgifter och insättningsgarantiavgifter ska betalas varje år. Arrangemanget ska säkerställa användningen av avgifterna för de ändamål som föreskrivs i lagen, vilket bäst kan tryggas med hjälp av en fond utanför statsbudgeten.

Förutsebarhet. Det är exceptionellt svårt att förutse när ett institut eventuellt ska försättas i resolution och när det uppkommer behov av resolutionsfinansiering eller betalning av insättningsgaranti. Resolutionsdirektivet utgår ifrån att tillsynsmyndigheterna redan på förhand ska ingripa i problem som eventuellt drabbar kreditinstitut. Resolutionsbefogenheterna ska utövas i sista hand för att trygga fortsatt verksamhet i ett livskraftigt kreditinstitut. Det är svårt att förutse när det uppkommer en krissituation i ett kreditinstitut och att på förhand bedöma kostnaderna för resolutionsåtgärder. Beslutsfattandet inom EU:s resolutionsmekanism överförs i stor utsträckning till den nämnda som avses i EU:s resolutionsförordning. Den nationella

resolutionsmyndigheten kommer fortfarande att fatta beslut som gäller små kreditinstitut, men behovet att finansiera resolutionsåtgärder ur en gemensam EU-resolutionsfond innebär att befogenheterna överförs från den nationella myndigheten till resolutionsnämnden.

Beslut om betalning av insättningsgaranti kan ha samband med resolution av en inlåningsbank, men också med avveckling av institutets verksamhet till följd av sanering eller konkurs. Det är också svårt att förutse när insättningsgaranti kommer att betalas och det blir ännu mera osannolikt att ersättning betalas då kraven på inlåningsbankernas kapitaltäckning skärps och tillsynen blir effektivare.

Begränsning av riksdagens budgetmakt. Enligt förarbetena till grundlagen bör utgångspunkten vara att budgeten ska uppta statens samtliga inkomster och utgifter och att fonder ska inrättas endast i undantagsfall, eftersom fonder som står utanför statsbudgeten utgör undantag från principen om budgetens fullständighet och anses kringskära riksdagens budgetmakt. De avgifter som de betalningsskyldiga betalat till fonden hör inte till budgeten, eftersom staten inte deltar i insamlingen av avgifterna och avgifterna inte ska användas för finansiering av utgiftsposter i budgeten.

3.2.3 Resolutionsbeslut och överklagande samt förvaltning av fonden

Enligt resolutionsdirektivet kan medlemsstaterna genomföra finansieringen av resolutionsåtgärder enligt olika alternativ. De kan som sin handlingsmodell välja att inrätta en fristående resolutionsfond eller också kan de använda redan existerande resolutions- eller insättningsgarantifonder för finansieringen. Det sist nämnda alternativet innebär att insättningsgarantifondens roll utvidgas så att den utöver skyddande av insättares medel också i begränsad utsträckning omfattar resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag.

Finansieringen av resolutionsåtgärder kan genomföras på tre alternativa sätt. Det första är det alternativ som föreslås i propositionen, dvs. att resolutionsmyndigheten förvaltar båda fonderna och att fonderna i administra-

tivt hänseende sammanslås till en gemensam resolutions- och insättningsgarantifond. Som en alternativ modell har man övervägt ett system där insättningsgarantifonden och resolutionsfonden hålls åtskilda från varandra, men båda fonderna förvaltas av resolutionsmyndigheten. Av de skäl som nämns nedan har man stannat för alternativet att sammanslå fonderna. Som det tredje alternativet har man övervägt en modell där resolutionsmyndigheten förvaltar resolutionsfonden och en fristående juridisk person i branschens regi förvaltar insättningsgarantifonden.

Myndighetens beslutsfattande och alternativet en fond som förvaltas av myndigheten. En fördel med det första alternativet som ska införas enligt förslaget är att beslutsfattandet centraliseras. Genom att fonderna förvaltas av en oberoende myndighet förebyggs eventuella konflikter i samband med beslutsfattandet i krissituationer. En fördel med den valda modellen är att beslutsfattandet om fonderna koncentreras till en enda myndighet.

Den gemensamma förvaltningen av resolutionsfonden och insättningsgarantifonden ger dessutom vissa synergieffekter och skalfördelar samt gör det möjligt att koordinera fonderna. Koncentreringen av förvaltningen till en enda institution ger t.ex. kostnadsbesparingar jämfört med den situationen att fonderna skulle administreras av olika myndigheter. Den gemensamma förvaltningen av fonderna och elimineringen av onödiga överlappande funktioner ger dels synergifördelar och dels också skalfördelar, då de genomsnittliga kostnaderna för fondförvaltningen minskar.

Sammanslagningen av fonderna och centraliseringen av förvaltningen möjliggör också en effektiv och enhetlig förvaltning av fondernas verksamhet. Koncentreringen av fondförvaltningen till en enda myndighet, dvs. resolutionsmyndigheten, är på det hela taget en klar lösning från rättslig synpunkt eftersom inrättande av en separat juridisk person måste bedömas som sådan överföring av förvaltningsuppgifter på andra än myndigheter som avses i grundlagens 124 §.

Myndighetens beslutsfattande, en resolutionsfond som förvaltas av en myndighet och en insättningsgarantifond som förvaltas av

en enskild juridisk person. Som det tredje alternativet har man övervägt en modell där resolutionsmyndigheten under sig har en resolutionsfond som förvaltar fondtillgångarna, medan en fristående juridisk person skulle förvalta insättningsgarantifonden. Också enligt denna modell ska resolutionsmyndigheten fatta beslut om användning av fondtillgångarna för att täcka resolutionskostnader eller betala garanterade insättningar. Enligt resolutionsdirektivets artikel 109 ska det nationella insättningsgarantisystemet användas vid resolution i stället för garanterade insättningar. Insättningsgarantisystemets ansvar ska inte i något fall vara större än beloppet av de förluster som det hade varit tvunget att betala om institutet hade avvecklats under normala insolvensförhållanden. Denna modell är förenad med vissa problem i synnerhet med avseende på grundlagens 124 §. Denna problematik behandlas i korthet som följande.

Överföring av förvaltningsuppgifter på andra än myndigheter

Av de tre alternativa modeller som refereras ovan aktualiserar en frågan om sådan överföring av förvaltningsuppgifter på andra än myndigheter som avses i grundlagens 124 §.

Enligt 124 § kan offentliga förvaltningsuppgifter anföras till andra än myndigheter endast genom lag eller med stöd av lag, om det behövs för en ändamålsenlig skötsel av uppgifterna och om det inte äventyrar de grundläggande fri- och rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning. Uppgifter som innebär betydande utövning av offentlig makt får dock ges endast myndigheter. Då myndighetsuppgifter överförs på andra än myndigheter måste det bl.a. på grund av rättssäkerhetssynpunkter stadgas i lag om skötseln av uppgifterna och om det förfarande som ska iakttas i samband därmed.

Överföring av offentliga förvaltningsuppgifter på andra än myndigheter får inte äventyra de grundläggande rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på en god förvaltning. Med en offentlig uppgift kan avses en i lagstiftningen definierad uppgift som tilldelas en viss aktör och som är avsedd att utföras i

offentligt eller allmänt intresse. Enligt grundlagens förarbeten avses med offentliga förvaltningsuppgifter bl.a. uppgifter i anslutning till beslutsfattande som gäller enskilda personers och sammanslutningars rättigheter, skyldigheter och intressen. Till denna kategori hör sådana ensidiga normgivnings-, rättsskipnings- och förvaltningsbeslut vilkas verkningar sträcker sig till enskilda rättssubjekt.

Utgångspunkten är sålunda den att offentliga förvaltningsuppgifter ska skötas av myndigheter och att sådana förvaltningsuppgifter endast i undantagsfall får överföras på andra än myndigheter. Om en myndighet fattar beslut som avser användning av fondtillgångar medan förvaltningen sköts av en enskild fond eller om myndigheten ansvarar både för beslutsfattandet och för förvaltningen, inverkar detta på fondens uppgifter och på bedömningen av den offentliga maktutövningen. Institutens fonderade tillgångar har samband med skötseln av offentliga uppgifter, eftersom tillgångarna i fråga har samlats in för ett lagstadgat användningsändamål och är så placerade att en myndighet har bestämmanderätt över dem.

Beslut om utbetalning av resolutions- och insättningsgarantifondens medel berör fysiska och juridiska personers rättigheter, skyldigheter och intressen. Förvaltningen av resolutions- och insättningsgarantifonden är en offentlig förvaltningsuppgift som får tilldelas en aktör som inte är en myndighet endast om det behövs för en ändamålsenlig skötsel av uppgifterna. Offentliga uppgifter får tilldelas andra än myndigheter endast genom eller med stöd av lag. Den måste då påvisas varför privatisering är ett mera ändamålsenligt alternativ än att organisera uppgifterna i en myndighets regi. Vid en bedömning av ändamålsenligheten kan beaktas t.ex. förvaltningens effektivitet, resurserna, uppgifternas speciella karaktär samt frågan om det aktuella förvaltningsområdet kräver sådan specialsakkunskap som kan erbjudas av en aktör som inte är en myndighet. Dessutom ska det fästas avseende vid hur väl uppgifterna lämpar sig för att skötas vid sidan av den övriga verksamhet som uppgiftsmottagaren eventuellt bedriver samt arbets- och ansvarsfördelningen mellan myndigheten och den privata

aktören. Grundlagsutskottet har också beaktat vedertagen praxis som ett bevis på att arrangemanget är ändamålsenligt.

För att uppgifterna ska kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt är det inte motiverat att överföra förvaltningen av resolutions- och insättningsgarantifonden på någon annan aktör än en myndighet. Både med tanke på den administrativa effektiviteten och ett ekonomiskt utnyttjande av resurserna måste inrättandet av en resolutionsmyndighet anses vara det enda motiverade alternativet när det gäller förvaltningen av fonderna. Det är synnerligen viktigt att säkerställa att resolutionsmyndigheten har alla nödvändiga befogenheter och uppgifter bl.a. om insättarna och användningsmöjligheterna för fondernas tillgångar, för att den ska kunna fatta de snabba beslut som krävs i en resolutionssituation. Eftersom resolutionsfonden kommer att vara en helt ny typ av fond finns det för närvarande ingen sådan utomstående expertis som kan motivera att förvaltningen överförs på någon annan aktör än en myndighet. Användningen av insättningsgarantifondens medel för resolutionsåtgärder begränsas inte till tryggnad av insättares fordringar, utan medlen kan användas i samband med resolutionsverktyg. Resolutionsfondens roll förändras då det blir mera sannolikt att det vidtas resolutionsåtgärder än att ett institut försätts i konkurs. Syftet med den nya lagstiftningen är att ändra förutsättningarna för utnyttjande av insättningsgaranti i traditionell bemärkelse.

Endast myndigheter kan utöva betydande offentlig makt. En enskild aktör kan t.ex. inte ges ett bemyndigande som innebär att den kan påföra administrativa påföljder av sanktionskaraktär — ett sådant bemyndigande kan enligt grundlagsutskottets praxis ges endast en myndighet. Både resolutionsfonden och insättningsgarantifonden kan anses sköta uppgifter som är av betydelse för allmänintresset, dvs. säkerställande av en stabil verksamhet i värdepappersföretagen samt skyddande av insättningarna då ett kreditinstitut blir insolvent eller försätts i konkurs. Verksamheten i fråga har betydelse för den allmänna finansiella stabiliteten och sålunda för den offentliga ekonomin. Resolutionsuppgifterna och förvaltningen av fonderna i samband med dem kan innebära sådan betydande

offentlig maktutövning som inte över huvud taget kan överföras på någon annan aktör än en myndighet. Detta innebär att de alternativa modeller som refereras ovan inte hade kunnat genomföras.

Överklagande

Ett alternativt besvärssystem kunde införas för beslut som gäller överskridning av insättningsgarantifondens ersättnings- och deltagandetröskel. Sådana beslut ska enligt förslaget fattas av myndigheten för finansiell stabilitet. I ett betänkande av en arbetsgrupp vid justitieministeriet (Uppgiftsfördelningen mellan förvaltningsdomstolarna. Betänkande av arbetsgruppen för förvaltningsprocessnivåerna, 78/2010) konstateras det att det framtida målet bör vara ett allmänt omprövningsssystem där huvudregeln är att det första skedet vid sökande av ändring utgör en begäran om omprövning till förvaltningsmyndigheten.

Omprövningsbegäran kan indelas i 1) rättelse av sak- och skrivfel, 2) rättelse genom besvär till den myndighet som fattat beslutet och 3) obligatorisk omprövningsbegäran som en del av överklagandet. Omprövningssystemet har tagits i bruk bl.a. vid överföring av offentlig makt till indirekt offentlig förvaltning eller till helt privata aktörer.

Exempelvis skatterättelsenämnden utgör i organisatoriskt hänseende en del av skatteförvaltningen. Den verkar i praktiken självständigt, som en nämnd som är fristående från den övriga skatteförvaltningen. I fråga om kommunala ärenden riktas en begäran om omprövning av en tjänsteinnehavares beslut däremot ofta till ett kollegialt organ. Den tjänsteinnehavare som fattat beslutet kan bereda eller föredra ärendet. Klaganden kan rikta en begäran om omprövning också till den myndighet som i första instans har fattat beslutet eller också kan begäran riktas till en högre eller ordinarie förvaltningsmyndighet.

Med tanke på insättarnas rättssäkerhet kan det vara motiverat att utveckla omprövningsystemet så att det inrättas en fristående nämnd i anslutning till myndigheten. Då det sannolikt i praktiken inte kommer att begäras omprövning i särskilt många fall är det utifrån en helhetsbedömning inte motiverat att överföra uppgifterna på en prövningsnämnd,

detta för undvikande av att besvärssystemet blir onödigt tungrott och kostnadskrävande.

3.2.4 Användningen av den tillfälliga bankskattens avkastning

Den tillfälliga bankskattens avkastning kan räknas de betalningsskyldiga instituten till godo på olika sätt. Ett belopp som motsvarar avkastningen kan användas för betalning av kreditinstitutens stabilitetsavgift enligt EU:s resolutionsförordning på så sätt att kreditinstituten de facto helt eller delvis undantas från betalning av stabilitetsavgift sådana år då bankskattens avkastning kan användas för att täcka de finländska kreditinstitutens betalningsandel enligt målnivån för den fond som avses i EU:s resolutionsförordning.

Kreditinstitutens skyldighet att betala stabilitetsavgifter börjar år 2015. Befrielse från betalningsskyldighet kunde genomföras under en övergångsperiod t.ex. genom olika lösningar i ett tidigt skede, vilket innebär att kreditinstituten undantas från betalningsskyldigheten under de första åren, eller i ett senare skede, vilket innebär att kreditinstituten undantas från betalningsskyldigheten temporärt, ca sex eller sju år efter betalningsföreläggandet.

Alternativt kunde ett belopp motsvarande bankskattens avkastning lämnas i resolutionsfonden som en nationell kapitalbuffert som kan användas för finansiering av kreditinstitutens eventuella betalningsförpliktelser i efterhand, t.ex. då en fond som avses i EU:s resolutionsförordning måste ta upp extra stabilitetsavgifter.

Det föreslås att bankskatten från och med år 2015 ska användas delvis för betalning av inlåningsbankernas avgiftsandelar i proportion till den bankskatt som de betalat. Detta innebär att institut som inte har betalt bankskatt blir skyldiga att betala stabilitetsavgifter från och med år 2015. Bankskatten skulle inte betalas i skatteår 2015.

3.3 De viktigaste förslagen

3.3.1 Verket för finansiell stabilitet

Det föreslås att en fristående ny resolutionsmyndighet inrättas, dvs. *Verket för fi-*

nansiell stabilitet, nedan *verket*, inrättas i Finland. Inrättandet av en fristående myndighet för uppgiften understryker resolutionsverksamhetens betydelse samt den omständigheten att verksamheten är fristående i förhållande till övriga existerande finansmarknadsmyndigheter och deras uppgifter. Det är fråga om en myndighet som ska utöva helt nya befogenheter och i enskilda fall betydanligt makt. Myndigheten har också ett klart avgränsat eget verksamhetsområde. Det är ändamålsenligt att organisera verksamheten som en helt ny myndighet.

Det föreslås att verket inrättas inom finansministeriets förvaltningsområde, eftersom ministeriet i enlighet med reglementet för statsrådet ansvarar för finansmarknadens funktion. Det finns inte något annat naturligt placeringsalternativ för verket inom statens centralförvaltning.

Myndighetens verksamhet styrs enligt allmänna principer. Skötseln av verksamheten förutsätter kompetens och kännedom om branschen, oberoende i förhållande till övriga myndigheter samt tillräcklig ansvarsspridning, kostnadseffektivitet och påverkan på den offentliga ekonomin, snabbt och effektivt beslutsfattande samt säkerställande av ett smidigt gränsöverskridande myndighetssamarbete, flexibilitet i förhållande till EU:s gemensamma resolutionsmekanism och finansieringen av den, resolutions- och insättningsgarantifondens uppbyggnad samt rätts-säkra beslut.

De samarbetsförpliktelser för myndigheterna som följer av direktivet kan indelas i en allmän och en särskild samarbetsförpliktelse, i informationsutbyte mellan resolutions- och tillsynsmyndigheterna och i särskilda samarbetsorgan.

Skötseln av resolutionsmyndighetens uppgifter förutsätter inte nödvändigtvis alltid en stor ordinarie personal. Personalen måste emellertid kunna sköta de uppgifter som den tilldelas också när det inte är fråga om kris-situationer, exempelvis godkännande och testning av resolutionsplaner samt deltagande i internationellt samarbete och tillsyn. Dessutom måste det ses till att personalen får utbildning och kontinuerligt hålls informerad om läget. I enlighet med förslaget till förordningen om en gemensam resolutionsmekani-

nism ska de nationella resolutionsmyndigheterna bistå resolutionsnämnden vid skötseln av dess uppgifter.

Enligt den föreslagna lagen ska finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen ställa personal till resolutionsmyndighetens förfogande i krissituationer. Dessutom är det möjligt att utnyttja sakkunskapen hos och personalen vid institutet under resolution när det gäller att vidta åtgärder och få information, vilket bidrar till att minska resolutionsmyndighetens behov av resurser. Myndighetens behov av ordinarie personal uppskattas till ca 12 personer. Bland annat utarbetandet av resolutionsplaner kommer att sysselsätta verket i synnerhet under de första åren av verksamheten. Då ska enligt förslaget anlitas visstidsanställd personal (ca fem personer). Löne- och förvaltningskostnaderna ska enligt förslaget täckas med förvaltningsavgifter som tas ut hos instituten inom branschen. Det föreslås att en särskild lag stiftas om förvaltningsavgifterna.

3.3.2 Tidigt ingripande samt resolutionsverktyg

Verkets uppgifter ska regleras i den föreslagna resolutionslagen och i en särskild lag om verket. Dessutom ska EU:s resolutionsförordning tillämpas på uppgifterna. I resolutionsdirektivet föreskrivs om tidigt ingripande och om åtgärder i samband med att institut ställas under resolutionsförvaltning. Institut skulle ha en återhämtningsplan för att säkra fortsättning av dess operation om institutets finansiella belägenhet har ändrats betydligt. Finansinspektionen har befogenhet att vidta åtgärder för tidigt ingripande om den gör bedömningen att ett instituts kapitalbas kommer att underskrida eller har underskridit den tillåtna gränsen, t.ex. på grund av försämrad likviditet eller ökad upplåning. Finansinspektionen kan bl.a. kräva att ett instituts ledning vidtar åtgärder enligt en återhämtningsplan eller andra åtgärder för att hjälpa upp situationen, kräva att bolagsstämman sammankallas, kräva att den högsta ledningen eller någon som hör till den avsätts samt kräva ändringar i institutets affärsstrategi eller i dess rättsliga eller operativa struktur.

Verket för finansiell stabilitet skulle uppställa en resolutionsplan för institut. Om ett tidigt ingripande inte visar sig vara effektivt eller om det inte längre är motiverat att vidta sådana åtgärder och om institutet riskerar att falla eller håller på att falla och det med hänsyn till allmänintresset är nödvändigt att vidta resolutionsåtgärder, kan institutet ställas under resolutionsförvaltning. Enligt förslaget ska Verket för finansiell stabilitet avgöra om förutsättningarna för resolutionsförvaltning är uppfyllda och besluta om att ställa institut under resolutionsförvaltning. I fråga om kreditinstitut som hör till tillämpningsområdet för EU:s resolutionsförordning ska befogenheterna enligt förslaget delas upp mellan de nationella myndigheterna och resolutionsnämnden. Nämnden ska då utöva verkets befogenheter enligt den nationella lagstiftningen.

Då förutsättningarna för att ställa institut under resolutionsförvaltning är uppfyllda ska verket ha befogenhet att använda resolutionsverktygen. Dessa är nedskrivning av skulder, försäljning av affärsverksamheten, inrättande av ett tillfälligt institut eller egendomsförvaltningsbolag. Dessutom ska verket besluta om finansiering av resolution. Från och med år 2016 ska de stabilitetsavgifter som de nationella kreditinstituten betalar för att täcka kostnaderna för nationella resolutionsåtgärder överföras till den gemensamma fond som avses i EU:s resolutionsförordning och i det mellanstatliga avtalet. Verket ska förvalta den nya fond utanför statsbudgeten som består av resolutionsfondens stabilitetsavgifter och insättningsgarantifondens insättningsgarantiavgifter. Värdepappersföretagens stabilitetsavgifter överförs endast till den nationella resolutionsfonden. För värdepappersföretagens skyldighet att betala stabilitetsavgifter kan enligt förslaget uppställas nationella begränsningar som avviker från direktivet.

Kommissionen anser att insättningsflykt med stöd av resolutionsdirektivet inte kan förhindras genom temporärt avbrytande av verksamheten, men att det är skäl att i resolutionsplanerna beakta alla situationer och åtgärder som krävs för att insättningsflykt ska kunna förhindras. Enligt förslaget upphävs emellertid inte lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet och

inte heller myndighetens rätt att enligt lagen temporärt avbryta en banks verksamhet, eftersom det nationellt kan vara nödvändigt att använda mera omfattande befogenheter än resolutionsverktyg för att förhindra spridning av en allvarlig systemrisk. Direktivet är ett s.k. minimiharmoniseringsdirektiv, vilket innebär att medlemsstaterna kan lagstifta om resolutionsverktyg som är mera omfattande än de som avses i direktivet.

I propositionen föreslås inga bestämmelser som innebär att insättningsgarantifonden kan bevilja en annan EES-stats insättningsgarantifond lån på det sätt som avses i insättningsgarantidirektivets artikel 12. I propositionen föreslås inte heller genomförande av insättningsgarantidirektivets artikel 11.3, enligt vilken medlemsstaterna får tillåta ett insättningsgarantisystem att använda tillgängliga finansiella medel för alternativa åtgärder i syfte att undvika kreditinstitutfallissemang.

3.3.3 Finansiering av resolution

Om det visar sig att de ovan i kapitel 3.3.1 beskrivna resolutionsverktyg som Verket för finansiell stabilitet använder inte räcker till som åtgärder för omorganisering av ett instituts verksamhet, kan verket för finansiering av resolutionsåtgärderna använda stabilitetsavgifter som tas ut hos instituten.

Det föreslås att LSSF upphävs eftersom fondens uppgifter i väsentliga avseenden måste ändras som en följd av att resolutionsdirektivet, EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet om EU:s gemensamma fond genomförs.

Den fond för finansiell stabilitet som enligt förslaget ska bildas av resolutionsfonden och insättningsgarantifonden är en utanför statsbudgeten stående fond vars uppgifter, förvaltning och placeringspolitik regleras genom lag. Enligt grundlagens 87 § kan genom lag bestämmas att en statlig fond ska lämnas utanför statsbudgeten, om skötseln av någon bestående statlig uppgift nödvändigtvis kräver det. Att en fond står utanför statsbudgeten innebär ett undantag från principen om budgetens fullständighet och existensen av sådana fonder minskar riksdagens budgetmakt. I riksdagen krävs minst två tredjedels majoritet av de avgivna rösterna för godkän-

nande av ett lagförslag som avser inrättande av en fond utanför statsbudgeten eller som innebär en väsentlig utvidgning av en sådan fond eller dess användningsändamål.

Fondens uppgift föreslås vara att trygga stabiliteten i kreditinstitutens och värdepappersföretagens verksamhet och att sköta de uppgifter som avses i resolutionslagen. Kris-situationer av det slag som avses i lagstiftningen om fonden kan komma överraskande och sådana betydande utgiftsposter som fonden är avsedd för kan vara svåra att förutse. Fonden för finansiell stabilitet skulle som en del av resolutionsåtgärderna och beslutsfattandet om dem höra till de bestående statliga uppgifterna. På grund av fondens karaktär lämpar sig sådana budgetekonomiska förfaranden som nettobudgetering inte för budgeteringen när det gäller skötseln av uppgifterna i fråga. Verket för finansiell stabilitet ska förvalta fonden och ska sålunda organisera verksamheten på ett effektivt och ändamålsenligt sätt. Verket ska enligt förslaget sköta den allmänna ledningen och tillsynen av fonden.

I grundlagens förarbeten nämns som en fördel med fonderna att de är självständiga samt möjliggör en flexibel medelsanvändning och sammankoppling av vissa inkomster med vissa utgifter. Fonderna gör det också möjligt att upprätthålla beredskap för utgifter som över huvud taget är osäkra. Då man beaktar att det krävs snabba beslut om resolutionsåtgärder och insättningsgaranti kan det konstateras att en fond utanför statsbudgeten till sin uppbyggnad är ämnad att främja en så smidig betalningsprocess som möjligt.

Som en del av Verket för finansiell stabilitet ska fonden revideras och dess verksamhet ska stå under tillsyn av statens revisionsverk. För att öka fondverksamhetens transparens föreslås att det upprättas ett separat bokslut för fondens verksamhet.

Medel som förökar till fonden för resolution respektive för insättningsgaranti ska enligt förslaget hållas åtskilda från varandra, trots att fonderna administreras gemensamt. Medlemsstaterna ska enligt artikel 100 i resolutionsdirektivet inrätta en nationell fond till vilken samlas in stabilitetsavgifter för att täcka resolutionskostnader. I enlighet med

förordningens ikraftträdandebestämmelse ska bestämmelserna om EU:s gemensamma resolutionsfond och om inbetalningen av stabilitetsavgifter tillämpas från och med år 2016. Resolutionsdirektivet träder dock i kraft redan år 2015 vilket innebär att i Finland ska inrättas ett arrangemang varmed det i enlighet med direktivet säkerställs att stabilitetsavgifter betalas från och med år 2015.

Det föreslås att de stabilitetsavgifter som värdepappersföretagen i enlighet med resolutionsdirektivets artikel 103 har betalat in ska överföras till den nationella resolutionsfonden.

Efter år 2016 ska Verket för finansiell stabilitet samla in och i enlighet med EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet årligen överföra de stabilitetsavgifter som kreditinstituten betalat in till EU:s gemensamma fond. Under övergångsperioden ska EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet om en gemensam fond tillämpas i fråga om ersättningsgraden mellan de nationella finansieringsarrangemangen och EU:s fond, i samband med en eventuell resolution. Efter övergångsperioden är det ämbetsverkets uppgift att ansvara för att kreditinstituten betalar stabilitetsavgifterna och potentiella övriga stabilitetsavgifterna till fullt belopp och i tid. För att trygga detta ska avgifterna enligt förslaget överföras till den nationella fonden varefter verket överför dem vidare till EU:s fond. Verket ska dels se till att stabilitetsavgifterna betalas in till fonden och dels ansvara för att avgifterna samlas in och överförs för att täcka den nämnds administrativa kostnader som avses i EU:s resolutionsförordning.

Insättningsgarantifonden som förvaltas av Verket för finansiell stabilitet ska inom en 10 års övergångsperiod utökas så att miniminivån för insättningsgarantin, 0,8 procent av de garanterade insättningarna, ska överföras till den nya insättningsgarantifonden antingen genom insättningsgarantiavgifter som betalas av inlåningsbankerna eller så att den gamla insättningsgarantifonden överför motsvarande medel till den nya fonden. Den del som överskrider miniminivån av skyddet skulle bli kvar i den nuvarande garantifonden och skulle fortsättningsvis förvaltas av branschen. Insättningsgarantifondens uppgifter

ska överföras till den nya insättningsgarantifonden och till Verket för finansiell stabilitet när lagstiftningen träder i kraft. Om den nya insättningsgarantifondens tillgångar inte räcker till för att sköta den nya fondens åtaganden tillräckligt snabbt och på ett sätt som säkerställer stabiliteten genom extra avgifter, ska tillgångarna som förvaltas av branschen användas. Då den gamla insättningsgarantifonden upplöses, skall de återstående förbindelserna överföras till insättningsgarantifonden. Syftet med insättningsgarantifonden är att skydda kundernas insättningar i inlåningsbankerna. Fonden har en offentligrettslig uppgift då avsikten med den är att tillgodose allmänintresset. De medel som betalas in till insättningsgarantifonden är inte inlåningsbankernas egendom. Enligt insättningsgarantidirektivet är ett insättningsgarantisystem som regleras i lag ett alternativt sätt att garantera insättningar.

Avsikten med den föreslagna ändringen är att trygga ett så heltäckande beslutsfattande som möjligt vid resolution av kreditinstitut och eventuell likvidation eller konkurs. Då Verket för finansiell stabilitet bedömer om ett institut ska försättas i resolution eller om ett insolvensförfarande ska inledas eller om institutets verksamhet temporärt ska avbrytas får beslutet eventuellt återverkningar också på beslut om betalning av insättningsgarantiavgifter och på insättningsgarantifondens deltagande i resolutionskostnaderna. Medlen ska vid behov vara snabbt tillgängliga och verket ska alltid ha omfattande och aktuell kunskap både om realisering av medel samt om garanterade insättningar och insättningsbas. Information om insättare är nödvändig både i institutets resolution och i föregripande av insättningsgaranterings utlösning.

Insättningsgarantifondens placeringsverksamhet har gett resultat. För att trygga en fortsatt högklassig placeringsverksamhet ska för Verket för finansiell stabilitet genom finansministeriets beslut tillsättas en styrelse som ansvarar för fondens placeringsverksamhet. Av styrelsens fem ledamöter ska två representera branschen. Styrelseledamöterna sköter sitt uppdrag under tjänsteansvar.

Om de förhållanden som berör insättningsgarantisystemet undergår betydande förändringar i och med den europeiska utveckling-

en, kan det bli aktuellt att ompröva behovet av en insättningsgarantifond som upprätthålls av branschföretagen.

3.3.4 Upphävande av lagen om tillfällig bankskatt

Lagen om tillfällig bankskatt ska enligt dess förarbeten inte tillämpas samtidigt som resolutionsdirektivet. Det föreslås att lagen upphävs. De medel som influtit som bankskatt ska enligt förslaget överföras dels till den nya resolutionsfonden och intäktsföra dels till statens budget. De medel som överförs till resolutionsfonden ska enligt förslaget användas för att från och med år 2015 betala inlåningsbankernas årliga stabilitetsavgiftsandelar i ett förhållande som motsvarar deras betalningsandelar.

3.3.5 Överklagande och omprövningskrav

Beslut som Verket för finansiell stabilitet har utfärdat med stöd av resolutionslagen kan enligt förslaget överklagas genom besvär till Helsingfors förvaltningsdomstol. Verket har rätt att överklaga Helsingfors förvaltningsdomstols beslut till högsta förvaltningsdomstolen. Beslut om förvaltningsavgifter kan i första instans överklagas till verket, så som föreskrivs i förvaltningslagen (434/2003). Förslaget stämmer överens med de lösningar för reglering av besvärsförfaranden som föreslagits i samband med den senaste tidens lagstiftningsprojekt gällande finansmarknaden.

3.3.6 Administrativa påföljder

I resolutionsdirektivet föreskrivs om förpliktelser som medlemsstaterna ska uppfylla för att undgå påföljder. Det är fråga om försummelse att utarbeta, upprätthålla och uppdatera återhämtningsplaner, försummelse att rapportera om koncerninternt finansiellt stöd, försummelse att lämna uppgifter som behövs för utarbetande av resolutionsplaner och försummelse att rapportera om resolutionsförutläggningar.

Av de förseelser som räknas upp ovan är endast försummelse att rapportera uppgifter som behövs för utarbetande av resolutionsplaner en försummelse av det slag som hör till verkets befogenhet. Det är inte motiverat att bygga upp ett administrativt påföljdssystem inom en liten myndighetsstruktur, eftersom det sannolikt inte skulle vara möjligt att utnyttja systemet effektivt och förfarandet skulle inte heller vara förenligt med proportionalitetsprincipen. Påföljder för försummelse att lämna uppgifter för utarbetande av resolutionsplaner ska enligt förslaget påföras av Finansinspektionen, till vars uppgifter det hör att påföra påföljder också för de övriga förseelser som räknas upp ovan.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Ekonomiska konsekvenser

4.1.1 Allmänna konsekvenser

De negativa konsekvenser som en finansiell kris får för den ekonomiska utvecklingen är ofta betydande. Den senaste finanskrisen har i detta avseende varit exceptionellt skadlig. Krisen har också visat att efter att banksektorn eller stora kreditinstitutskoncerner råkat i allvarliga svårigheter har den offentliga sektorn varit tvungen att vidta stödåtgärder för att säkerställa den för ekonomin och samhällsfunktionerna nödvändiga finansieringsverksamheten. Myndigheterna har inte haft metoder eller lagstadgade verktyg för att lösa akuta nationella eller gränsöverskridande bankkriser utan att vidta i vissa fall synnerligen omfattande stödåtgärder och använda offentliga medel. I vissa av EU:s medlemsstater, exempelvis Irland och Spanien, har uttryckligen stöden till kreditinstituterna också lett till en kraftig försämring av den statliga ekonomin och en snabb ökning av skuldsättningen samt till ökad osäkerhet på marknaden, vilket har bidragit till att den allmänna ekonomiska krisen förlängts samtidigt som de sociala kostnaderna ökat.

Utöver de statliga stödåtgärderna har ECB under den finansiella krisen stött finansieringssystemet inom euroområdet genom

öppna marknadsoperationer som pågått längre än vanligt och genom okonventionella penningpolitiska åtgärder. Styrräntorna har hållits på en extremt låg nivå redan i flera års tid och ECB har beviljat krediter med en längsta löptid på tre år. Dessutom kan ECB:s utfästelse att under vissa förutsättningar köpa problemländers statsobligationer ses som ett indirekt stöd till kreditinstitut med portföljer som innehåller stora mängder obligationer som emitterats framför allt av den egna hemstaten.

Syftet med den föreslagna lagstiftningen samt med de föreslagna resolutionsmyndigheterna och EU:s gemensamma resolutionsfond är dels att minska sannolikheten för finanskriser och dels också att minska de kostnader som en eventuell kris innebär för den offentliga sektorn. Den föreslagna ramen innehåller flera element som syftar till att målen ska kunna nås. Inom resolutionsramen accentueras framför allt investeransvaret som redan i det nuvarande krishanteringssystemet har förverkligats i en viss utsträckning. Den modell som i mars 2013 tillämpades i samband med bankkrisen i Cypern gick ut på att minimera den offentliga finansieringsandelen genom realisering av investeransvaret. Då utnyttjades också insättningar som överskred insättningsgarantins 100 000 euros gräns för att täcka institutens förluster, eftersom det i institutens balansräkningar inte fanns tillräckligt med andra nedskrivningsbara skuldinstrument. Åtgärderna utföll planenligt och de hade inte sådana betydande smittoeffekter eller andra konsekvenser som man på vissa håll befärade.

Erfarenheterna av finanskrisen visar att det inte räcker med enbart realisering av investeransvaret. Den föreslagna resolutionsramen innefattar också andra åtgärdshelheter som syftar till att förbättra krishanteringsförmågan, effektivisera resolutionsåtgärderna samt minimera institutets resolutionsrelaterade förluster då de råkat i ekonomiska svårigheter. Tillsynsmyndigheterna kommer att få verktyg för tidigt ingripande som, om de används effektivt, får en stor krisförebyggande betydelse. Kreditinstitutet och värdepappersföretagen ska dessutom utarbeta återhämtningsplaner och utverka tillsynsmyndigheternas godkännande för dem, medan myndigheterna

för sin del ska upprätta resolutionsplaner för institutet. Dessa planer hjälper både institutet och myndigheterna att identifiera och förebygga risker och dessutom underlättar de vidtagandet av åtgärder i krissituationer.

Som en del i den föreslagna resolutionsramen ingår inbetalning av avgifter till resolutionsfonden. De stabilitetsavgifter som årligen betalas in av kreditinstitutet inom tillämpningsområdet för EU:s resolutionsförordning används för att bygga upp en gemensam resolutionsfond för de länder som deltar i bankunionen. Fondens medel används för finansiering av resolutionsåtgärder, vilket sålunda kommer att minska behovet att använda offentliga medel i en eventuell krissituation. Dessutom deltar värdepappersföretagen i uppbyggnaden av den nationella resolutionsfonden.

Målnivån för EU:s gemensamma resolutionsfond är en procent av de garanterade insättningarna, en nivå som det är meningen att uppnå senast år 2024. Fonden, som enligt dagens uppgifter kommer att uppgå till ca 55 miljarder euro eller 0,2 procent av de inom euroområdet verksamma kreditinstitutens sammanlagda balansräkningar, har i vissa sammanhang kritiserats för att vara alltför liten. Det bör emellertid konstateras att EU:s gemensamma resolutionsfond utgör endast en del av den mekanism som avses i lagstiftningen om resolution inom finanssektorn och som i sin helhet för det första ska främja stabiliteten inom sektorn och minska sannolikheten för finanskriser och för det andra öka ägarnas och finansiärernas ansvar i eventuella krissituationer. Resolutionsnämnden kan fatta beslut om användning av EU:s gemensamma resolutionsfond först när posterna kreditinstitutets kapitalbasposter eller skuldernas nominella belopp har skrivits ned med ett belopp som motsvarar minst åtta procent av kreditinstitutets sammanlagda skulder. Motsvarande investeransvar skulle under den kris på finansmarknaden som började år 2008 ha räckt som åtgärd för att lösa merparten av kreditinstitutets problem, och EU:s gemensamma resolutionsfond skulle slutligen ha behövt tas i anspråk för resolution av relativt få institut. Det är dessutom möjligt att öka den gemensamma resolutionsfondens kapacitet genom att täcka de förluster som

orsakas av resolutionsverksamheten med extra avgiftuttag eller upplåning. Målnivån för EU:s gemensamma resolutionsfond är sålunda motiverad och när fonden har nått sin fulla kapacitet kan den anses vara ett viktigt verktyg åtminstone i fråga om enskilda krisfall.

På det hela taget kan resolutionsramen beräknas få positiva nettoeffekter på den framtida ekonomiska utvecklingen. Enligt den effektbedömning som gjordes på basis av kommissionens ursprungliga direktivförslag skulle de sammantagna effekterna av de olika åtgärderna inom EU resultera i en nettonyttä på ca 0,7—1,0 procent av EU:s bruttonationalprodukt på årsnivå. Enligt en beräkning utifrån 2012 års nationalprodukt skulle detta betyda ca 90—130 miljarder euro. Beräkningarna är baserade på att den föreslagna lagstiftningen minskar sannolikheten för en kris som omfattar hela det finansiella systemet, med åtföljande allvarliga störningar för den ekonomiska verksamheten och sjunkande bruttonationalprodukt. De negativa konsekvenserna av en eventuell kris skulle å andra sidan bli mindre, tack vare den effektiva resolutionen. Den föreslagna regleringen orsakar naturligtvis också kostnader då investeransvaret ökar bankernas finansieringskostnader och sålunda leder till högre låneräntor. Nettonyttan kan dock antas bli betydande trots att man vid bedömningen måste komma ihåg de problem som sammanhänger med teoretiska beräkningar.

Den nya reglering av kreditinstitutens kapitaltäckning som införs samtidigt som resolutionsregleringen och den centraliserade tillsynen över systemviktiga institut i ECB:s regi kommer att få betydelse för banksektorns stabilitet och verksamhet i Europa. Effekterna av samtliga pågående regleringsprojekt går i princip i samma riktning, vilket innebär att det är svårt att separat från de övriga objekten göra en exakt bedömning av vilka effekter den föreslagna regleringen kommer att få.

4.1.2 Konsekvenser för instituten, företagen och hushållen

De föreslagna resolutionsbestämmelserna kommer att få konsekvenser för instituten

och deras kunder samt för investerarna. För ingen grupp vidkommande blir konsekvenserna dock entydiga eller exakt mätbara. Konsekvenserna kommer dessutom inte att vara desamma för institut som bedriver olika typer av verksamhet och de kommer också att variera både på kort och på lång sikt.

På kort sikt måste instituten och deras kunder samt investerarna anpassa sig till den nya regleringen, vilket innebär kostnader för förvaltningen och affärsverksamheten. På längre sikt blir de positiva effekterna tydligare i form av bättre finansiell stabilitet och mindre sannolikhet för kriser, vilket leder till lägre finansieringskostnader, samt i form av kortare fluktuationer på marknaden.

Kreditinstitut och värdepappersföretag

Merparten av de direkta kostnader som orsakas av resolutionsramen hänförs i första hand till branschen. Det är mycket svårt att på förhand bedöma och delvis är det beroende av konkurrenssituationen i vilken utsträckning branschen överför dessa ökade kostnader på sina kunder.

I vilken utsträckning kostnaderna hänförs till olika aktörer varierar beroende på dessas särdrag. Allt som allt omfattar resolutionslagstiftningens tillämpningsområde i Finland ca 300 kreditinstitut och tio värdepappersföretag. Tillämpningsområdet omfattar utöver inlåningsbankerna också Hypoteksföreningen, Kommunfinansiering Abp, två hypoteksbanker, OP-Processtjänster Ab samt tre finansieringsbolag.

Konsekvenser för kreditinstitutens balansstruktur och finansieringskostnader

En av de direkta konsekvenserna för branschen sammanhänger med kreditinstitutens balansstruktur. Kreditinstitutet ska säkerställa att deras balansräkningar innehåller så stora skuldposter att de tillsammans med kapitalbasen utgör minst åtta procent av balansräkningen och kan användas för att i en resolutionssituation realisera investeransvaret. Ett kreditinstituts förluster och den rekapi-

lisering som koncessionen förutsätter täcks genom nedskrivning och konvertering av borgenärernas fordringar till egna medel. När investeransvaret realiserar används eget kapital först för att täcka förluster, därefter används olika icke säkerställda skuldinstrument i avtalad ordning och till sist ersättningsberättigade insättningar (*insättningar som inte omfattas av insättningsgarantin*). Till nedskrivningsbara skulder räknas å andra sidan bl.a. insättningar som ska ersättas (*insättningar som omfattas av insättningsgarantin*), vissa skuldinstrument med en löptid på mindre än sju dagar och säkerställda skuldinstrument.

Den nationella resolutionsmyndigheten eller staten kan enligt resolutionsdirektivet av stabilitetsskäl enligt prövning undanta vissa tillgångsposter från reduceringen av skuldinstrumentens nominella värde. Också i detta fall ska dock investeransvaret täcka kreditinstitutets förluster till minst åtta procent av balansräkningens värde.

De inhemska inlåningsbankerna hade i september 2013 i medeltal ca 44 procent av balansomslutningen i instrument som investeransvaret kunde tillämpas på. Det bör emellertid beaktas att alla skuldinstrument som omfattas av investeransvaret inte kan beaktas när minimikravet i fråga om nedskrivningsbara skulder beräknas (*minimum requirement for own funds and eligible liabilities, MREL*). Samtliga finländska kreditinstitut uppfyller sålunda det föreslagna minimikravet gällande nedskrivningsbara skulder, en del av dem visserligen med relativt liten marginal.

Den föreslagna lagstiftningen inverkar dels på institutens balansstruktur och dels också på priset på kreditinstitutens upplåning. Den inverkan som införandet av resolutionsregleringen har på kreditvärderingen av kreditinstitut och de skuldinstrument som de emitterar är i första hand negativ, eftersom statsstödselementet faller bort i en krissituation och sannolikheten för att förlusterna realiserar i fråga om kreditinstitutet eller enskilda skuldinstrument sålunda ökar. I en del av de kreditinstitut inom euroområdet vilkas kreditvärdering har påverkats positivt av ett eventuellt statsstödselement har kreditvärde-

rarna redan justerat värderingarna nedåt till följd av den föreslagna lagen.

Kreditvärderingen ger sålunda i fortsättningen en korrektare bild av de enskilda institutens riskprofil. Detta leder sannolikt till att skillnaderna mellan kreditinstitutet växer i fråga om investerarnas och kreditvärderarnas riskvärdering samt till att investerarnas genomsnittliga krav på risktillägg ökar på branschnivå. Om det inte vidtas korrigerande åtgärder kommer detta sannolikt att leda till dyrare upplåning, även om det också i detta avseende kan finnas betydande skillnader mellan instituten. För de nordiska ländernas kreditinstitut har den inverkan som statliga stöd haft på värderingarna uppgått till uppskattningsvis en eller högst två kreditvärderingsklasser. IMF har på basis av enkäter gjort bedömningen att om värderingen av ett kreditinstitut och dess skuldinstrument håller sig på nivån en investeringsklass så kommer investerarnas intresse för instrumenten att vara i stort sett oförändrat, trots att en del av institutens skulder kommer att vara nedskrivningsbara till nominellt värde.

På det hela taget kommer kreditinstitutens kapital- och skuldstruktur sålunda att förändras i och med regleringen, vilket vid sidan av de ändrade värderingarna kommer att påverka investerarnas bedömningar och agerande. Kreditinstitutet ska dels uppfylla minimimålet åtta procent när det gäller kapitalbasen och skuldinstrumenten som omfattas av investeransvaret och å andra sidan måste de, beroende på sin affärsmodell och sitt marknadstillträde, avgöra vilka instrument som ska användas för att uppnå målet.

Garanterade och vissa icke-garanterade insättningars prioritet vid en resolution har relevans också för prissättningen av icke säkerställda seniorlån (lån med högre prioritet) och juniorlån (lån med lägre prioritet) och för hur de värderas i förhållande till varandra, beroende på andelen skulder som omfattas av investeransvaret samt, som en följd därav, den beräknade förlustgraden vid en likvidation. Detta kan leda till att det genomsnittliga priset på upplåning stiger, trots att kreditinstitutet uttryckligen med denna motivering kan sträva efter att öka t.ex. andelen säkerställda seniorlån, garanterade insättningar eller andra sådana skuldposter i balansräkning-

en med vilka den genomsnittliga kostnaden för medelsanskaffningen kan sänkas. Av en central betydelse är ett instituts uppskattade kreditvärdighet och totala exponering i förhållande till referensgruppen.

Stabilitetsavgifternas kostnader för branschen

Varje instituts betalningsandel när det gäller målnivån för EU:s gemensamma resolutionsfond bestäms så att dess skulder, exklusive eget kapital och efter avdrag för garanterade insättningar, ställs i proportion till hela sektorns skulder, exklusive eget kapital och efter avdrag för garanterade insättningar. Stora institut täcker sålunda merparten av sina stabilitetsavgifter på den grunden att de, med större sannolikhet än när det är fråga om små institut, ökar systemrisken. När stabilitetsavgiften bestäms ska utöver institutens storlek beaktas flera faktorer som var och en ger en bild av de risker som varje aktör eventuellt innebär för finansieringssystemet. Stabilitetsavgiften återspeglar sålunda för det första sannolikheten för att institutet måste använda medel ur fonden och för det andra hur mycket institutet eventuellt kommer att behöva.

Från branschens synpunkt är stabilitetsavgiften en betydande kostnadspost. De riskrelaterade faktorerna när det gäller stabilitetsavgiften är inte ännu kända, men om man utgår från kommissionens icke riskvägda preliminära beräkningar kommer de finländska kreditinstitutens betalningsandel av EU:s gemensamma resolutionsfond att vara ca 2,2 procent, dvs. ca 1,2 miljarder euro. Vid bedömningen av avgiftsbeloppet kan det konstateras att i Finland redan har tagits ut en bankskatt vars avkastning år 2013 uppgick till ca 133 miljoner euro.

Beräkningsgrunden leder till att stabilitetsavgifterna sålunda påförs aktörer vilkas upplåning i stor utsträckning sker på marknadsvillkor. Som motivering kan för det första anföras att inbetalningarna till insättningsgarantifonden baseras på de garanterade insättningarnas belopp. Marknadsfinansieringens roll återspeglar dessutom i allmänhet sannolikheten för att instituten ökar sin risk i det finansiella systemet. Det bör emellertid konstateras att trots att en viss typ av aktörer, ex-

empelvis Kommunfinans Abp och hypoteksbankerna, baserar sin verksamhet på finansiering från marknaden, kan sannolikheten för att de måste använda resolutionsfondens medel anses vara liten. Det är i sista hand Kommunernas garanticentral som ansvarar för Kommunfinans Abp:s åtaganden, medan hypoteksbankernas finansiering är helt säkerställd. Det är av denna anledning motiverat att varje aktörs stabilitetsavgift i tillräckligt stor utsträckning återspeglar också riskerna i dess balansräkning.

Insättningsgarantifonden och resolutionsfonden bildar tillsammans fonden för finansiell stabilitet. Insättningsgarantifondens medel kan i fortsättningen användas både för betalning av ersättningar till insättare och i samband med resolutionsåtgärder. En begränsning i fråga om det sist nämnda användningsändamålet är att det belopp som betalas ur insättningsgarantifonden inte får överskrida den ersättningsförpliktelse som skulle gälla för fonden i det fall att institutet försattes i konkurs. En omständighet som ökar bankernas kostnader är emellertid att den betalningstid på sju arbetsdagar som insättningsgarantisystemet förutsätter, räknat från ersättningsbeslutet, kommer att förutsätta ändringar i inlåningsbankernas och insättningsgarantifondens IT-system.

Målnivån för den nationella resolutionsfonden som består av värdepappersföretagens avgifter skulle enligt dagens uppgifter inte bli särskilt hög. Enligt preliminära uppgifter utgör värdepappersföretagens stabilitetsavgift årligen ca 0,005 procent av deras omsättning under tio år.

De administrativa kostnaderna för myndighetens verksamhet

Det föreslås att driftskostnaderna för Verket för finansiell stabilitet ska täckas genom administrativa avgifter som betalas av kreditinstitutet och värdepappersföretagen. Förvaltningsavgift betalas enligt förslaget av närmare 300 kreditinstitut och 10 värdepappersföretag. Förvaltningsavgiften för en aktör baseras dels på en uppskattning av den arbetsmängd som den orsakar för myndigheten

och dels på sannolikheten för att aktören i fråga kan orsaka s.k. systemrisk på finansmarknaden. En del av avgiften är en s.k. grundavgift som är densamma för alla aktörer och i stort sätt täcker de arbetsrelaterade kostnader som orsakas av de minsta aktörerna. Avgiftens andra del, dvs. den proportionella avgiftsdelen, fastställs i relation till aktörernas finansieringsandel av verkets driftskostnader på den grunden att sannolikheten för att stora aktörer ökar systemrisken är större än motsvarande sannolikhet för små aktörer.

Kreditinstitutens proportionella avgift är bunden till balansräkningens storlek, medan värdepappersföretagens avgift är bunden till omsättningen. Dessa avgiftsgrunder återspeglar den betydelse som dessa olika typer av aktörer har för finansieringssystemet. Kreditinstitutens dominerande roll jämfört med värdepappersföretagen återspeglar det faktum att kreditinstitutet enligt dagens uppgifter kommer att svara för 99 procent av verkets driftskostnader.

Verkets driftskostnader uppskattas bli relativt små i förhållande till branschens storlek. Omständigheter som under de första verksamhetsåren kommer att öka myndighetens

arbetsmängd är utarbetandet av resolutionsplaner samt bedömning av möjligheterna till avveckling och omorganisering. Om krissituationer kan undvikas kommer däremot uppdateringen av planerna i fortsättningen att kräva mindre resurser för verksamheten. Under de första verksamhetsåren beräknas verkets driftsutgifter uppgå till maximalt tre miljoner euro, vilket i förhållande till kreditinstitutens sammanlagda balansräkning utgör 0,0006 procent. I en reell krissituation skulle verkets driftskostnader naturligtvis bli betydligt större, men då skulle också nyttoeffekterna av verksamheten öka.

Förvaltningsavgifterna belastar branschen och eventuellt dess kunder, medan nyttoeffekterna av verksamheten i stor utsträckning gagnar samhällsekonomin i och med att förutsägbarheten för eventuella finansiella krissituationer blir bättre. Också sannolikheten för att ett institut själv ska råka i en krissituation minskar som en följd av verksamheten, på grund av att resolutionsplanerna till sin karaktär är förebyggande. Redan i det fall att verket genom sin verksamhet förhindrar en allvarlig störning i det finansiella systemet innebär detta att nyttoeffekterna av verksamhet klart överstiger kostnaderna.

	Grundavgift	Proportionell avgift	Beräknad %-andel av budgeten
Kreditinstitut	300	0,0006 % av balansräkningen	99 %
Värdepappersföretag	300	0,03 % av omsättningen	1 %

Tabell 1. Förslag till förvaltningsavgift till myndigheten för finansiell stabilitet åren 2015 och 2016.

Därutöver deltar ca 6 000 europeiska kreditinstitut, inklusive de finländska kreditinstitutet, i resolutionsnämndens administrativa kostnader enligt EU:s resolutionsförordning. Enligt kommissionens preliminära förslag måste man av tidtabellsskäl åren 2015 och 2016 tillämpa ett temporärt arrangemang för förvaltningsavgiften, men därefter ska förvaltningsavgiften tas ut på motsvarande sätt som ECB:s tillsynsavgift. Förslaget motiveras med att de avgiftsrelaterade förfarandena inom branschen bör vara så tydliga och kon-

sekventa som möjligt. Varje instituts betalningsandel baseras sannolikt på balansräkningens storlek samt på exponeringen i balansräkningen. Resolutionsnämndens kostnader beräknas under det första verksamhetsåret utgöra 50 procent och från och med det andra verksamhetsåret 100 procent av budgeten. Kommissionen har gjort bedömningen att nämnden behöver 309 anställda. Nämndens sammanlagda årliga utgifter kommer från och med år 2016 att uppgå till 61—66 miljoner euro och andelen per institut en-

ligt en grov beräkning till i genomsnitt ca 11 000 euro per år.

Återhämtningsplanernas verkningar

På kort sikt kommer utarbetandet av återhämtningsplaner för kreditinstitutens och värdepappersföretagens affärsfunktioner att för företagen innebära vissa administrativa kostnader, som dock uppskattas bli relativt låga. Institutet blir dessutom eventuellt tvungna att omorganisera sina funktioner så att planerna kan genomföras. Utarbetandet av återhämtningsplaner kan å andra sidan lyfta fram och identifiera risker på ett sätt som förbättrar institutens stabilitet.

Exempel på genomförande av investerarsvar

När ett institut inom finansbranschen på grund av ekonomiska svårigheter har underskridit solvenskravet och/eller likviditetskravet har det ofta uppkommit en situation där endast offentliga medel använts för att lösa det krisdrabbade institutets problem. Det har varit nödvändigt att säkerställa systemviktiga aktörers affärsverksamhet bl.a. genom statligt kapitalstöd och/eller genom omorganisering av ett krisdrabbat instituts verksamhet eller försäljning av hela institutet eller delar av det, genom överföring av institutets tillgångar och skulder till ett tillfälligt institut och eller till ett holdingföretag. I flera fall har re-

kapitalisering av ett institut genomförts i en situation där dess eget kapital har varit negativt. I en sådan situation accentueras risken för att skattebetalarna får bära kostnaderna för rekapitalisering av kreditinstitutet.

När det är fråga om små finansiella institut som inte är systemviktiga kan deras svårigheter åtminstone i teorin lösas i ett sedvanligt insolvensförfarande, genom företagssanering, genom likvidation eller konkurs. I ett sådant sedvanligt insolvensförfarande genomförs investeransvaret alltid fullt ut.

Då ett systemviktigt, krisdrabbat instituts problem löses i ett sedvanligt insolvensförfarande innebär detta, på grund av att affärsverksamheten avbryts, dock med stor sannolikhet att värdet på institutets tillgångar sjunker avsevärt, vilket ytterligare skulle öka förlusterna för institutets aktieägare och borgenärer. En konkurs skulle sannolikt också utgöra ett hot mot hela finansmarknadens stabilitet samt orsaka från den ekonomiska utvecklingens synpunkt skadliga avbrott i betalningstrafiken.

Genomförandet av investeransvaret innebär nedskrivning av det krisdrabbade institutets skulder och dess syfte är att sanera institutets affärsverksamhet samt att återställa institutets ekonomiska stabilitet och livskraft på längre sikt. I lagen föreskrivs om principerna för ett krisdrabbat instituts aktieägars och övriga borgenärer ansvar för förlusterna av institutets affärsverksamhet samt för en eventuell rekapitalisering av institutet.

I exemplet har Institutet Abp:s förenklade balansräkning under dess normala affärsverksamhet följande innehåll:

Institutet Abp:s balansräkning under dess normala verksamhet			
Tillgångar		Skulder	
Lån och övriga fordringar	100	Eget kapital	10
Obligationer	100	Kapitallån	10
		Seniorskulder	80
		Garanterade insättningar	75
		< 7 dagars skulder	25
Tillgångar sammanlagt	200	Skulder och eget kapital sammanlagt	200

Till följd av en lågkonjunktur eller av andra orsaker måste värdet av institutets balansposternas värde skrivas ned med 40 procent.

Nedskrivningarna är sammanlagt 80 (40 + 40), vilket överskrider institutets eget kapital (20). Institutet är de facto i konkurs.

Institutet Abp:s balansräkning före resolutionen			
Tillgångar		Skulder	
Lån och övriga fordringar	60	Eget kapital	- 70
Obligationer	60	Kapitallån	10
		Seniorskulder	80
		Garanterade insättningar	75
		< 7 dagars skulder	25
Tillgångar sammanlagt	120	Skulder och eget kapital sammanlagt	120

Verket för finansiell stabilitet har beslutet försätta institutet i resolution och tillämpa lagens bestämmelser om investeransvar på institutet. Till följd av nedskrivningen av institutets tillgångar ska i fråga om institutets skulder i enlighet med lagen göras följande ändringar:

- i syfte att återställa negativt eget kapital (70) redovisas för det första kapitallån (10) som förlorade,
- ytterligare nedskrivning (60) av följande icke-säkerställda seniorskulder:

Institutet Abp:s balansräkning efter nedskrivning av skuldernas nominella värde			
Tillgångar		Skulder	
Lån och övriga fordringar	60	Eget kapital	0
Obligationer	60	Kapitallån	0
		Seniorskulder	20
		Garanterade insättningar	75
		< 7 dagars skulder	25
Tillgångar sammanlagt	120	Skulder och eget kapital sammanlagt	120

Till följd av värdeminskningarna var man tvungen att skriva ned skuldernas värde för att balansera balansräkningen. Eftersom institutets eget kapital och kapitallån redovisats som förlorade måste institutet ytterligare rekapitaliseras.

Rekapitaliseringen av institutet genomförs så att de återstående seniorskulder (20) konverteras till aktiekapital (8) genom att tilldela seniorborgenärerna nyemitterade aktier. Nedskrivningen av skuldernas nominella värde och rekapitaliseringen har i detta förenklade exempel för tydlighetens skull visats som separata åtgärder men i praktiken skulle de genomföras som en helhet.

Efter omvärderingen av tillgångarna, nedskrivningen av skuldernas nominella värde och rekapitaliseringen har institutets livskraft i princip återställts. Det är emellertid sannolikt att institutet för att det ska kunna bedriva verksamhet behöver stödåtgärder på kort sikt, eftersom insättningsstocken sannolikt kommer att krympa och institutets behov av rekapitalisering kommer att öka. Institutet kommer inte att omedelbart efter genomförandet av krisåtgärderna kunna bedriva helt självständig verksamhet på marknaden. Verket för finansiell stabilitet ska enligt förslaget besluta om eventuellt temporärt stöd och stödvillkoren. Stödet betalas av resolutionsfondens medel.

Institutet Abp:s balansräkning efter rekapitaliseringen			
Tillgångar		Skulder	
Lån och övriga fordringar	60	Eget kapital	8
Obligationer	60	Kapitallån	0
		Seniorskulder	12
		Garanterade insättningar	25
		< 7 dagars skulder	75
Tillgångar sammanlagt	120	Skulder och eget kapital sammanlagt	120

Insättningsgarantifonden kan bli tvungen att delta i finansieringen av ett institut som omorganiseras, om institutet inte i tillräcklig utsträckning har säkerställda seniorskulder eller insättningar utanför insättningsgarantin för att rekapitalisera institutet. Insättningsgarantifonden kan betala ersättningen kontant antingen till institutet eller till ett holdingföretag, beroende på vilket resolutionsverktyg som tillämpas på institutet.

Insättningsgarantifondens betalning till ett bolag motsvarar det nettobelopp som påförs bolaget vid insolvensförfarande, dvs. ersättningen med avdrag för återkravet. Följden av insättningsgarantifondens nettobetalning är att insättningsgarantifonden inte får rätt till bolagets aktier.

Kommissionens simuleringsanalys

Kommissionen har utarbetat en analys av alternativa sätt att genomföra investeransvaret och en översikt av hur den nuvarande finansiella strukturen påverkas i 45 institut som är verksamma i EU:s medlemsstater.

Kommissionens analys bygger på antagandet att kreditinstitutens inlåningsstruktur ligger på medelvärdet för instituten i EU:s medlemsstater, eftersom det inte finns närmare uppgifter om hur insättningarna fördelar sig mellan garanterade respektive icke garanterade insättningar. Enligt kommissionens bedömning ligger i medeltal ca 50 procent av institutens skulder inom ramen för investeransvaret. Av detta utgör den sammanlagda andelen eget kapital och juniorskuld ca sex procentenheter, andelen seniorskuld och insättningar med lägre prioritet ca 20 procent-

enheter och andelen insättningar med högre prioritet ca 24 procentenheter.

I simuleringsanalysen granskas situationen där ett kreditinstituts förluster motsvarar 25 procent av dess sammanlagda åtaganden. I granskningen delas kreditinstituten in i tre klasser (medelstora institut, stora inlåningsbanker, stora interbanker) och analysen baseras på genomsnittet för respektive klass. Under den nuvarande krisen hade 12,5 procent av de rekapitaliserade probleminstituten större förluster än genomsnittet, medan 87,5 procent hade mindre.

I kommissionens simuleringsövning skulle aktieägarnas, juniorborgenärernas och de osäkrade seniorborgenärernas samt resolutionsfondens betalning räcka till för att täcka i genomsnitt 25 procent av förlusterna endast i fråga om stora inlåningsbanker, då fondens tillgångar nått upp till målnivån. I fråga om övriga institut skulle också ersättningsberättigade insättningar som inte ersätts ur insättningsgarantifonden bli tvungna att delta i täckandet av institutets förluster.

I kommissionens analys görs också en bedömning av hur kreditinstitutens rekapitaliseringsbehov som konstaterats under finanskrisen skulle ha kunnat täckas om återhämtnings- och resolutionsregleringen hade gällt under krisen. Enligt kommissionens bedömning skulle två tredjedelar av krisbankerna åren 2008—2011 ha klarat förlusterna med ägarnas och borgenärernas investeransvar. Nio kreditinstitut skulle ha varit tvungna att använda medel ur resolutionsfonden och i åtta av krisbankerna översteg förlusterna 13 procent av balansräkningen. I fråga om dessa institut skulle man ha varit tvungen att konvertera ytterligare seniorskulder samt andra

än ersättningsberättigade insättningar och i ett fall skulle också insättningsgarantifonden ha varit tvungen att delta i täckandet av institutets förluster.

Företag och hushåll

Den föreslagna lagstiftningens konsekvenser för företag och hushåll härrör från finanssektorn. Företagens och hushållens tillgång till krediter beräknas i allmänhet inte bli sämre som en följd av den föreslagna regleringen. Övergångsskedet när det gäller de krav som den nya lagstiftningen ställer kan emellertid på kort sikt ha betydelse för enskilda bankers kreditgivning i den nuvarande miljön, där den ekonomiska utvecklingen efter finanskrisen fortfarande är svag i många EU-länder.

Sannolikt kommer kreditinstituten att överföra åtminstone en del av sina i genomsnitt växande kostnader för medelsanskaffningen till kundmarginalerna. Konkurrenssituationen inom olika kundkategorier kommer i stor utsträckning att bli avgörande för hur stora kostnader som kan skjutas på framtiden. Enligt kommissionens effektbedömning kommer finansieringskostnaderna för kreditinstituten i EU:s medlemsstater att stiga med 5—15 räntepoäng till följd av investeransvaret och kostnaderna för inrättandet av fonden. Om branschen överför sina ökade finansieringskostnader på sina kunder kommer räntetöckningen enligt de makroekonomiska modellerna att bromsa upp bruttonationalproduktens årliga tillväxt med 0,1—0,5 procent.

På längre sikt väntas företagen och hushållen, liksom över huvud taget den ekonomiska utvecklingen, dra nytta av den nya lagstiftningen tack vare den förbättrade stabilitet som den för med sig. Den minskade sannolikheten för finanskriser och de effektivare lagstadgade verktygen för hanteringen av finanskriser kommer att förbättra verksamhetsmiljön för företagen och hushållen. Nettoeffekterna av den föreslagna lagstiftningen väntas bli positiva.

4.1.3 Statsekonomiska konsekvenser

De stöd som beviljats instituten har i många av EU:s medlemsstater lett till en klar

ökning av skuldsättningsgraden och därmed till tunga kostnader för skattebetalarna. Exempelvis för direkt stöd till banksektorn i Grekland har i det andra anpassningsprogrammet reserverats 50 miljarder euro, vilket utgör ca 26 procent av landets nationalprodukt år 2012. Stödet består av lån som tagits upp av grekiska staten och som i sinom tid ska återbetalas med skatteintäkter till den del som lånet inte kan betalas med intäkterna från försäljning av placeringar. På motsvarande sätt har spanska staten från ESM fått ett lån på över 40 miljarder euro för stöd till instituten, utöver investeransvaret. I samband med krisen på Cypern, där bankstödet spelade en viktig roll, lyckades man genom att i stor utsträckning realisera investeransvaret minska behovet av finansiering i form av lån, vilket förhindrade statlig skuldsättning upp till en ohållbar nivå.

I det allvarligaste skedet av finanskrisen förband sig finska staten år 2009 genom riksdagens beslut att vid behov, inom ramen för kommissionens bestämmelser om statligt stöd, garantera kreditinstitutens medelsanskaffning och ge kapitalstöd till livskraftiga kreditinstitut. Det fanns dock inte något behov av sådana åtgärder, vilket ledde till att utfästelserna förföll utan att de hade utnyttjats.

Ett viktigt syfte med propositionen är att väsentligen minska det statliga stödet i en eventuell krissituation. Sålunda ska i första hand institutens ägare och innehavarna av institutens skuldinstrument ansvara för resolutionskostnaderna. För det andra ska de resolutionsfonder till vilka instituten betalat avgifter vid behov delta i finansieringen av resolutionsarrangemangen.

Enligt kommissionen beviljade EU:s medlemsstater åren 2008—2011 sina institut ca 473 miljarder euro i kapitalstöd eller garantier. Om resolutionsdirektivet hade varit kraft under krisen skulle man uppskattningsvis ha kunnat täcka 79 procent av det offentliga stödet genom nedskrivningar av eget kapital och konvertering av juniorskulder. Senior-skuldens andel skulle ha utgjort sju procent, andra än garanterade insättningar andel fem procent, resolutionsfondens andel sex procent, andelen insättningar med bättre prioritet två procent och insättningsgarantifondernas

andel 0,4 procent. Inte i en enda av krisbankerna har kapitalet och juniorskulderna, så som den föreslagna lagstiftningen kräver, uppgått till åtta procent av institutets åtaganden.

Konsekvenser för myndigheternas verksamhet

Propositionen leder till en ökning av myndigheternas uppgift och kräver större personalresurser. Det föreslås att inom finansministeriets förvaltningsområde inrättas Verket för finansiell stabilitet som ska inleda sin verksamhet den 1 januari 2015. Verket kommer under de första åren av sin verksamhet att ha högst ca 16–17 anställda och senare, om krissituationer kan undvikas, ca 12 anställda. Verket har till uppgift att utarbeta t.ex. resolutionsplaner, bedöma förutsättningarna för avveckling av institut, delta i resolutionskollegiernas arbete samt samarbeta med resolutionsmyndigheter och tillsynsmyndigheter. Verket ska ansvara för resolutionsplanerna för sådana institut under Finansinspektionens tillsyn som inte i betydande utsträckning bedriver gränsöverskridande verksamhet. Verket ska också utarbeta ett utkast till resolutionsplan för institut som står under ECB:s tillsyn och för vilka det har upprättats planer som ska godkännas av den resolutionsnämnd som avses i EU:s resolutionsförordning. Dessutom ska verket verkställa nämndens beslut.

Verket ska enligt förslaget ansvara för utarbetandet av resolutionsplaner för de ca 300 kreditinstitut och tio värdepappersföretag som lagstiftningen tillämpas på. Utarbetandet av planerna kommer att sysselsätta verket framför allt under dess första verksamhetsår. I praktiken kommer dock ett mindre antal detaljerade planer att utarbetas, eftersom t.ex. en gemensam plan behövs utarbetas för sammanslutningen av inlåningsbanker. På motsvarande sätt ansvarar myndigheten i moderföretagets hemstat för utarbetandet av resolutionsplan för kreditinstitut som hör till utländska koncerner som är verksamma i Finland. Det är emellertid möjligt att Verket för finansiell stabilitet förutsätter att det utarbetas separata resolutionsplaner för sådana institut.

Verket ska enligt förslaget förbereda, genomföra och vid behov följa upp också resolutionsåtgärderna. För sådana undantagssituationer och för extra personalbehov ska det enligt förslaget finnas beredskap för att finansministeriet, Finansinspektionen och Finlands Bank med samtycke av de berörda personerna anvisar verket sakkunnigresurser. Verket ska enligt förslaget ansvara för löne- kostnaderna och övriga kostnader.

Kostnaderna för verksamheten ska enligt förslaget finansieras med kreditinstitutens och värdepappersföretagens årliga förvaltningsavgifter, i överensstämmelse med den budget för verket som finansministeriet godkänner. I exceptionella situationer, exempelvis då ett institut ställts under resolutionsförvaltning och resolutionsåtgärder vidtas, ska för verket upprättas en tilläggsbudget.

Verkets driftsutgifter beräknas under de första åren uppgå till ca 2,4 miljoner euro. Av detta belopp behövs ca 1,5 miljoner euro för personalens lönekostnader inklusive bijkostnader. För verkets administrativa funktioner (lokaler, maskiner och anordningar samt resor) och stödtjänster (ekonomi, och personalförvaltning, IT-tjänster, telefon och kostnader för arbetsredskap) har budgeterats sammanlagt ca 900 000 euro. Eftersom inrättandet av det nya verket kan orsaka oväntade eller större kostnader än väntat och eftersom t.ex. resekostnaderna kan uppgå till större belopp än beräknat, till följd av deltagandet i den resolutionsnämnd som avses i EU:s resolutionsförordning, tas i budgeten dessutom in en årlig buffert på 600 000 euro. Den budgeterade nivån uppgår sålunda under verkets första år till tre miljoner euro. I fortsättningen kommer driftsutgifterna, om krissituationer kan undvikas, att sjunka med ca 25 procent. En omständighet som inverkar på kostnadsnivån är naturligtvis också om verket och förvaltningen inrättas i anslutning till en existerande myndighet, vilket gör det möjligt att spara lokal-, arbetsredskaps- och förvaltningskostnader. Med beaktande av att organisationen blir relativt liten skulle detta vara motiverat.

Insättningsgarantifondens förvaltningskostnader inklusive personalkostnaderna var år 2013 ca 400 000 euro. Förslaget innebär inga väsentliga förändringar när det gäller in-

sättningsgarantifondens administrativa kostnader. Den betalningstid på sju arbetsdagar som insättningsgarantidirektivet förutsätter när det är fråga om utbetalningsbeslut kommer att innebära att inlåningsbankerna och insättningsgarantifonden måste se över sina IT-system, vilket innebär extra kostnader också för myndigheten.

Finansinspektionen får till följd av propositionen nya uppgifter, exempelvis i form av bedömning och godkännande av återhämtningsplaner för kreditinstitut samt samarbete mellan tillsynsmyndigheterna vid bedömning och godkännande av återhämtningsplaner för gränsöverskridande företagsgrupper. Dessutom ska Finansinspektionen bedriva effektivt samarbete med verket.

I propositionen föreslås inga sådana väsentliga ändringar av finansministeriets eller Finlands Banks uppgifter som bedöms få ekonomiska konsekvenser.

Ändringar till förordnande om finansiell stabilitet och budgetpropositionen i 2015 statsbudgeten

Lagförslaget har samband med budgetpropositionen för 2015 och avsikten är att det ska behandlas i samband med den.

Verket för finansiell stabilitet beräknas år 2015 ha omkostnader på uppskattningsvis tre miljoner euro och dess utgifter i 2015 års budgetproposition föreslås bli budgeterade till bruttobelopp på moment 28.92.03 (Omkostnader för Verket för finansiell stabilitet). Kostnaderna för verksamheten ska enligt förslaget täckas med avgifter av skattekaraktär som tas ut hos företagen inom branschen och av denna anledning beräknas det att på moment 11.19.11 (Förvaltningsavgifter till Verket för finansiell stabilitet) flyter in uppskattningsvis tre miljoner euro vilket motsvarar omkostnaderna för verksamheten.

Balansomslutningen för statens säkerhetsfond uppgick enligt bokslutet för 2013 till 2,18 miljoner euro, varav 1,04 miljoner utgjordes av aktier i egendomsförvaltningsbolaget Arsenal Ab som är försatt i likvidation. Det föreslås att lagen om statens säkerhetsfond upphävs och att statens säkerhetsfonds verksamhet avslutas. Finansministeriet ska ombesörja de åtgärder för avslutande av fon-

dens verksamhet som behövs när lagen träder i kraft samt fondens återstående åtaganden, inklusive ärenden som har samband med fullmäktige och resolutionsnämnden. För fondens fullmäktige återstår att i början av 2015 upprätta fondens bokslut för 2014.

Statens säkerhetsfonds uppgifter består huvudsakligen i att övervaka avvecklingen av egendomsförvaltningsbolaget Arsenal Ab och Yrityspankki Skop Oyj samt ägarstyrningen i samband med dem. Fonden koordinerar dessutom de skadeståndsrättegångar som har inletts på grund av specialgranskningar som utförts med stöd av lagen om statens säkerhetsfond. År 2015 kommer statens säkerhetsfonds penningmedel, ca 1,1 miljoner euro, att inkomstföras på moment 12.28.87 (Inkomster av stabiliseringen av finansmarknaden) och fondens innehav av aktier i Arsenal Ab överförs till finansministeriet. Enligt den senaste uppskattningen kommer likvidationen av Arsenal Ab att pågå i ytterligare tre-fyra år och under den tiden kan Arsenal redovisa 15 miljoner euro till staten, inklusive fem miljoner som ska återbetalas i slutet av 2014. Uppskattningen är dock osäker, eftersom det är synnerligen svårt att förutspå hur länge de för likvidationen relevanta skadeståndsrättegångar som Arsenal är part i kommer att pågå.

Enligt propositionen inrättas en ny fond utanför statsbudgeten, dvs. fonden för finansiell stabilitet, som består av resolutionsfonden och insättningsgarantifonden. Den nya fondens tillgångar utgörs av EU:s stabilitetsavgifter och de insättningsgarantiavgifter som i regel årligen tas ut hos kreditinstituten samt av de nationella stabilitetsavgifter som i enlighet med särskilda bestämmelser tas ut hos värdepappersföretagen. Dessutom består tillgångarna av bankskattens avkastning som delvis överförs från statsbudgeten till stabilitetsfonden och därav framåt till resolutionsfonden samt insättningsavgifter som betalas..

Kreditinstituten ska enligt förslaget årligen till resolutionsfonden betala EU:s stabilitetsavgift vars belopp årligen före riskvägningen av de enskilda instituten uppgår till ca 135 miljoner euro och som ska överföras vidare till EU:s gemensamma resolutionsfond. Till den nya insättningsgarantifonden ska i 10 års övergångsperiod i enlighet med den minimi-

nivå för det insättningsgarantisystemet som anges i insättningsgarantidirektivet betalas in 0,8 procent av de garanterade insättningarna. Kostnaderna för den verksamhet som fonden för finansiell stabilitet bedriver ska enligt förslaget täckas med avgifter som tas ut hos kreditinstituten och värdepappersföretagen. Omkostnaderna beräknas år 2015 uppgå till högst tre miljoner euro.

I statsbudgeterna för 2013 och 2014 har ett belopp motsvarande bankskattens avkastning, 133 miljoner euro vartdera året, beaktats som ett anslag under moment 28.99.87 (Användning av intäkterna från bankskatten), som är ett treårigt reservationsanslag. Anslaget får användas till betalning av finansinvesteringar som är nödvändiga för att trygga stabiliteten på finansmarknaden. Enligt propositionen upphävs lagen om tillfällig bankskatt och 2015 ska inlåningsbankerna inte längre betala bankskatt till staten.

Av anslagen för användning av intäkterna från bankskatten ska sammanlagt 266 miljoner euro överföras 166 miljoner euro till stabilitetsfonden medan 100 miljoner euro ska redovisas till staten.

I budgetpropositionen för 2015 innebär detta att anslagen på moment 28.99.87 i 2013 och 2014 års budget återtas och ombudgeteras. Beloppet 166 miljoner euro som överförs till stabilitetsfonden ska enligt förslaget beaktas som ett reservationsanslag på moment 28.92.60. Återtagandet av anslaget på 266 miljoner euro ska enligt förslaget beaktas i inkomstposten på moment 12.39.04 (Återtagande av överförda anslag).

Enligt regeringsprogrammets rambestämmelser faller utgifterna inom respektive utanför den finansiella ramen. Anslaget som budgeterats på åren 2013 och 2014, motsvarande intäkterna från bankskatten, har varit en finansiell placeringskostnad utanför ramen. Överföringen till resolutionsfonden och vidare till EU:s gemensamma resolutionsfond är emellertid inte en finansiell placering utan enligt rambestämmelserna en utgift som faller inom den finansiella ramen. Under den innevarande valperioden har redan en gång gjorts ett undantag från rambestämmelserna i regeringsprogrammet (fondöverföringar motsvarande den s.k. yle-skatten behandlades som utgifter utanför den finansiella ramen).

Beloppet 166 miljoner euro som överförs till fonden ska enligt förslaget år 2016 överföras vidare till EU:s gemensamma resolutionsfond. Summan ska dras av från de betalande inlåningsbankernas skyldighet att betala EU:s stabilitetsavgift år 2015 och delvis år 2016. Enligt direktivet ska medlemsstaterna hos bankerna ta ut stabilitetsavgifter redan 2015, men de stabilitetsavgifter som samlats in för EU:s gemensamma resolutionsfond ska överföras vidare först år 2016, eftersom EU:s resolutionsförordning om den gemensamma resolutionsfonden tillämpas från den 1 januari 2016. Stabilitetsavgifterna för 2015 ska överföras till den gemensamma resolutionsfonden senast den 31 januari 2016, medan stabilitetsavgifterna för 2016 ska överföras den 30 juni 2016. Den nationella resolutionsfondens kapital kommer att bestå av de stabilitetsavgifter som betalats av värdepappersföretagen och det kommer enligt de senaste uppgifterna att uppgå till sammanlagt endast ca 35 000 euro.

Stabilitetsfondens balans för eget kapital uppgår av bankskattens avkastning som överförs.

Nettointäkterna från insättningsgarantifondens placeringsverksamhet var enligt bokföringen 14,7 miljoner euro år 2013 medan bruttointäkterna var 16,2 miljoner euro, varav räntetäckningens andel utgjorde 13,8 miljoner euro och försäljningsvinster 2,3 miljoner euro. Kostnaderna för placeringsverksamheten var 1,5 miljoner euro, varav försäljningsförlusternas andel utgjorde 0,8 miljoner euro och egendomsförvaltningsarvodena till förvaltare 0,7 miljoner euro. Insättningsgarantifondens förvaltningskostnader uppgick i slutet av 2013 till 0,4 miljoner euro. Fonden hade inte tagit upp lån för sin verksamhet. Det sammanlagda beloppet av garanterade insättningar i de finländska inlåningsbankerna och sålunda fondens eventuella maximiansvar var 77 miljarder euro i slutet av 2013.

Enligt propositionen ska insättningsgarantifondens verksamhet överföras till det nya Verket för finansiell stabilitet som ska ombesörja att insättningsgarantifondens uppdrag och andra åtaganden som hör till potentiell överförande egendom vederbörligen överförs till verket och fonden senast den 31 decem-

ber 2015 i sätt som föreskrivs närmare. Efter- som insättningsgarantifondens rättigheter och skyldigheter överförs till verket med undan- tag av investeringsmedel som står över till den gamla fonden omedelbart då lagen träder i kraft, är avsikten att t.ex. överföringen av IT-systemen och uppdateringen av avtalen ska ske under övergångsperioden. Överfö- ringen ska genomföras så snart som möjligt. Förbindelser som är kvar ska överföras till insättningsgarantifonden då den gamla in- sättningsgarantifonden upplösas.

Enligt propositionens lagförslag 2 ska fon- den för finansiell stabilitet med statsrådets tillstånd och på villkor som statsrådet be- stämmer kunna ta upp lån inom gränserna för de lånefullmakter som riksdagen beviljar i samband med behandlingen av statsbudge- ten. I budgetpropositionen för 2015 föreslås ingen lånefullmakt för fonden. Resolutions- fondens eventuella lånebehov sammanhänger med artikel 106.1 i resolutionsdirektivet. Det är också möjligt att EU:s gemensamma reso- lutionsfond hos de medlemsstater som deltar i fonden ansöker om alternativ finansiering i enlighet med artikel 73 i EU:s resolutions- förordning, varvid lån som eventuellt beviljas av finska staten kan genomföras via resolu- tionsfonden.

Fonden för finansiell stabilitet kan med samtycke av statsrådet bevilja lån med stöd av artikel 106.2 i resolutionsdirektivet. Enligt artikeln ska medlemsstaterna se till att finan- sieringsarrangemang under deras jurisdiktion har befogenhet att låna ut till andra finansie- ringsarrangemang inom unionen, under vissa omständigheter. Det antas att den nationella resolutionsfonden blir så liten att lånefull- makten sannolikt i praktiken inte kommer att utnyttjas. I lagen föreslås inga mot artikel 12 i insättningsgarantidirektivet svarande be- stämmelser om medlemsstaternas möjlighe- ter lagstifta om lån mellan de nationella in- sättningsgarantisystemen.

4.2 Samhälleliga konsekvenser

Propositionen får betydande samhälleliga konsekvenser. De ekonomiska konsekvenser som de föreslagna resolutionsbestämmelserna får för samhället är huvudsakligen positi- va och härrör framför allt från förebyggandet

av kriser samt från de förbättrade möjlighe- terna att hantera kriser. Finanskrisen har visat på brister i förebyggandet och hanteringen av kriser inom den för ett fungerande samhälle viktiga finanssektorn. Marknadsdisciplinen har inte fungerat och statliga stöd till stora bankkoncerner, som bedömts varit alltför sto- ra för att gå under, har lett till snedvridning av konkurrensen i förhållande till mindre ak- törer inom branschen och sannolikt också till att de stora bankkoncernerna tagit större ris- ker än de skulle ha tagit om det statliga skydds nätet inte fanns. Efter att krisen för- värrats blev man i flera av EU:s medlemssta- ter tvungen att använda hundratals miljarder euro i skattemedel för att säkerställa kontinu- iteten i den systemviktiga finansieringsverk- samheten. I flera medlemsstater har detta också lett till kraftiga underskott i den offent- liga ekonomin och till snabbt växande skul- der, dvs. en situation som för att den ska kunna stabiliseras och balanseras kräver en mycket lång och från samhällets synpunkt kostsam process.

Avsikten med den föreslagna regleringen är för det första att förebygga uppkomsten av allvarliga kriser. Det har ofta sagts att finans- kriser är cykliskt återkommande och inte är påverkbara genom politiska åtgärder. Sanno- likheten och kostnaderna för sådana kriser kan dock påverkas. Genom att de europeiska kreditinstituten tillämpar enhetliga resolu- tionsregler förbättras transparensen och förtroendet. Utarbetandet av återhämtnings- och resolutionsplaner förbättrar å andra sidan, i kombination med en omsorgsfull krisplane- ring, sannolikheten för att kriser faktiskt uppkommer.

Kriser kan dock aldrig helt förhindras. Av denna anledning föreskrivs i de föreslagna resolutionsbestämmelserna om flera typer av verktyg för återhämtnings och resolution. Vid användningen av dessa redskap beaktas möj- ligheterna att minimera resolutionskostna- derna och trygga den finansiella stabiliteten. Också i en resolutionssituation eftersträvas sålunda ett från samhällets synpunkt optimalt ekonomiskt slutresultat. Om en finanskris i framtiden allvarligt hotar en medlemsstats el- ler EU:s finansiella stabilitet, kan det vid si- dan av resolutionsåtgärder bli nödvändigt att använda också andra redskap för att t.ex.

nedskrivning av skulders nominella värde ska kunna genomföras under kontrollerade former.

5 Beredningen av propositionen

5.1 Beredningsskeden och beredningsmaterial

Finansministeriet tillsatte den 5 februari 2013 en arbetsgrupp med uppgift att bedöma möjligheterna att genomföra resolutionsåtgärder i systemviktiga kreditinstitut med finansiella svårigheter och finansiera åtgärder samt upprätthålla insättningsgarantin på ett så ändamålsenligt sätt som möjligt och vidta åtgärder för genomförande av EU:s lagstiftning om återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag samt lägga fram övriga nödvändiga lagförslag. Arbetsgruppen gavs i uppdrag att utarbeta förslagen i form av en regeringsproposition.

Medan arbetsgruppen arbetade med förslagen enades kommissionen, rådet och parlamentet om innehållet i resolutionsdirektivet och insättningsgarantidirektivet. Kommissionen antog under arbetsgruppens mandatperiod ett förslag till EU:s resolutionsförordning och medlemsstaterna förhandlade om innehållet i ett mellanstatligt avtal. Då arbetsgruppen avslutade sitt arbete hade förslagen inte ännu blivit klara. Arbetsgruppen beaktade dock de preliminära förslagen i sitt arbete.

Utöver representanter för finansministeriet hörde till arbetsgruppen representanter för justitieministeriet, Finlands Bank, Finansinspektionen och Finansbranschens Centralförbund. Arbetsgruppen utformade i enlighet med uppdraget sitt förslag som en regeringsproposition. Arbetsgruppen föreslog att det inrättas en resolutionsmyndighet och att det stiftas en lag om resolutionsbefogenheter. Vidare föreslog arbetsgruppen att det inrättas en fond utanför statsbudgeten.

5.2 Remissyttranden och hur de beaktats

Arbetsgruppens propositionsutkast sändes på remiss den 27 mars 2014 (Statsrådets projektregister VM/015:00/2013). Remisstiden

gick ut den 2 maj 2014. Propositionsutkastet har lagts ut på ministeriets internetsidor.

Utkastet sändes på remiss till sammanlagt 22 myndigheter och organisationer. Sammanlagt 18 remissvar inkom. 14 av de instanser som ombads inkomma med yttranden svarade, dvs. justitieministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, högsta förvaltningsdomstolen, ECB, Finlands Bank, Finansinspektionen, Konkurrens- och konsumentverket, Konkurrensombudsmannen, Statens revisionsverk, Statskontoret, Finansbranschens Centralförbund, Kommunfinans Abp, Egenomsförvaltningsbolaget Arsenal Ab samt Insättningsgarantifonden. Dessutom har OP-Pohjola Group på eget initiativ inkommit med ett yttrande. Inrikesministeriet, Helsingfors polisinrättning och Riksåklagarämbetet har meddelat att de inte önskar yttra sig om arbetsgruppens promemoria. Arbets- och näringsministeriet, marknadsdomstolen, Advokatförbundet, Paikallisuusspankkiliitto och Sparbanksförbundet har inte inkommit med yttranden.

Den allmänna inställningen till arbetsgruppens målsättningar och centrala lagförslag är huvudsakligen positiv. Förslagen till ny lagstiftning om lösning av kriser på finansmarknaden, till ny myndighetsstruktur för resolution samt till inrättande av en ny insättningsgaranti- och resolutionsfond anses huvudsakligen vara ändamålsenliga. I yttrandena berörs framför allt ikraftträdandebestämmelserna om investeransvar, placeringsorten för myndigheten för finansiell stabilitet och ändringen av insättningsgarantifondens rättsliga status. Flera remissvar berör också frågor om detaljer i propositionsutkastet samt materiella aspekter. Finansministeriet har gett ut en sammanfattande promemoria av remissvaren (den 22 maj 2014).

Finlands Bank samt Statskontoret stöder förslagen i arbetsgruppens betänkande. Också Finansinspektionen stöder i huvudsak arbetsgruppens målsättningar och de centrala lagförslagen. ECB ställer sig positiv till de uppgifter som enligt lagförslagen tilldelas Finlands Bank. Konkurrens- och konsumentverket anser att lagförslaget på det hela taget innehåller effektiva resolutionsrelaterade element. Justitieministeriet har ingenting att anmärka när det gäller målsättningarna eller

sättet att behandla frågan om hur de förpliktelser som EU ålägger ska genomföras nationellt.

Finansbranschen Centralförbund anser att det inte fanns något särskilt behov att sätta i kraft bestämmelserna om investeransvar i brådskande ordning, utan att den nationella marginal som EU-regleringen tillåter bör utnyttjas i full utsträckning. Ikraftträdandebestämmelserna har justerats i samband med den fortsatta beredningen. Under den fortsatta beredningen beaktades den ett års övergångsperiod som direktivet möjliggör i fråga om genomförandet av det första lagförslaget bestämmelser om investeransvar på så sätt att 8 kap. 6 § 4–6 mom. i det första lagförslaget ska tillämpas först från den 1 januari 2016.

Social- och hälsovårdsministeriet, Finansinspektionen, Finansbranschen Centralförbund, Konkursombudsmannen och Statens revisionsverk anser det vara viktigt att man för att säkerställa kostnadseffektiviteten under den fortsatta beredningen utreder möjligheten att inrätta myndigheten för finansiell stabilitet i anslutning till något existerande verk. I fråga om placeringen av myndigheten för finansiell stabilitet är propositionen efter den fortsatta beredningen baserad på resolutionsarbetsgruppens promemoria. En omständighet som talar för inrättande av en självständig myndighet inom finansministeriets förvaltningsområde är bl.a. att den myndighet som direktivet avser ska vara självständig och oavhängig i operativt hänseende och i sitt beslutsfattande. Arbetsgruppens förslag stämmer överens också med ECB:s åsikt enligt vilken resolutionsmyndighetens och tillsynsmyndighetens uppgifter ska hållas åtskilda från varandra. Finlands Bank anser också att arbetsgruppens förslag är motiverat.

Myndigheten för finansiell stabilitet ska för utförandet av sina uppgifter ha de redskap, befogenheter och resurser som nämns i arbetsgruppens förslag. Finansinspektionen, ECB och Statens revisionsverk anser det också vara viktigt att myndigheten för finansiell stabilitet har tillräckliga befogenheter för skötseln av sina uppgifter.

Insättningsgarantifondens uppgifter som inrättats för att trygga insättarnas fordringar i inlåningsbankerna och förvaltningen av fondens tillgångar ska överföras till myndighe-

ten för finansiell stabilitet. Statens revisionsverk anser att förslaget att ändra insättningsgarantifonden till en fond utanför statsbudgeten är motiverat eftersom de ansvars- och tillsynsfrågor som ansluter sig till fondens verksamhet då i skenet av grundlagen blir organiserade på ett tydligare sätt. Finansinspektionen anser att den centraliserade förvaltningsmodellen främjar verksamhetens effektivitet och stöder de möjligheter som myndigheten för finansiell stabilitet har att agera i resolutionssituationer där det förutsätts att insättningsgarantifondens medel används för betalning av insättningar. Finlands Bank anser också att arbetsgruppens förslag till fondstruktur är motiverat.

Finansbranschen Centralförbund och Insättningsgarantifonden understöder inte förslaget att insättningsgarantifondens uppgifter och förvaltningen av fondens medel skall överföras till den myndighet för finansiell stabilitet som ska inrättas enligt förslaget. Förslaget har i samband med den fortsatta beredningen omarbetats så att branschföretagen får möjlighet att förvalta den del av insättningsgarantifondens tillgångar. Finansbranschen Centralförbund och Insättningsgarantifonden anser att den sex månaders övergångsperiod som arbetsgruppen föreslagit för överföringen av Insättningsgarantifondens tillgångar är alltför kort. Övergångsperioden har under den fortsatta beredningen förlängts till 12 månader.

I samband med den fortsatta beredningen av propositionen har på basis av remissvaren beaktats förhållandet mellan förslagen och insolvenslagstiftningen. Motiveringarna har preciserats med hänvisning till de begrepp som används i solvenslagstiftningen.

Som en följd av remissvaren har de föreslagna bestämmelserna om stabilitets- och insättningsgarantiavgifter samt administrativa avgifter justerats.

I bestämmelserna om överklagande och påföljdssystem har gjorts justeringar framför allt med anledning av högsta förvaltningsdomstolens remissvar. Dessutom har i de bifogade lagarnas bestämmelser om överklagande gjorts preciseringar i överensstämmelse med nuvarande lagstiftningspraxis.

I motiveringen till bestämmelserna om lagstiftningsordningen har också behandlats frå-

gor gällande administrativa sanktioner, exempelvis *ne bis in idem* -förbudet.

Den fortsatta beredningen av propositionen har utförts som tjänsteuppdrag vid finansministeriet.

6 Samband med andra propositioner

Propositionen ansluter sig till budgetpropositionen för 2015.

I artikel 66 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om resolutionsnämndens skyldighet att beräkna de enskilda årliga stabilitetsavgifterna för institut som hör till den gemensamma resolutionsmekanismen. Enligt resolutionsdirektivets artikel 103.7 ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter och specificera begreppet bidragsjusteringar i förhållande till institutens riskprofil, med avseende på fastställandet av stabilitetsavgiften och förvaltningsavgiften. Kommissionen har inte ännu antagit delegerade akter eller genomförandebestämmelser och i denna

proposition kan därför inte läggas förslag till beräkning av stabilitetsavgiftens storlek per institut. Avsikten är att kommissionen ska anta de delegerade akterna innan direktivet träder i kraft den 1 januari 2015.

Bestämmelserna om beskattning av insättningsgarantiavgifter och stabilitetsavgifter har beretts som tjänsteuppdrag vid finansministeriets skatteavdelning. I fråga om behandling om skattningen för stabilitetsavgifterna och insättningsgarantiavgifterna som ska betalas till det nya Verket för finansiell stabilitet kommer att avlåtas ett separat lagförslag. I resolutionsdirektivets föreskrivs inte om beskattning av avgifterna. Enligt inledande stycket (10) i avtalet om EU:s gemensamma resolutionsfond erinrar de avtalsslutande parterna erinrar om att det är deras mål att bibehålla lika villkor och att minimera de övergripande resolutionskostnaderna för skattebetalarna, och de kommer att beakta den övergripande bördan för sina respektive banksektorer när de utformar bidragen till fonden och deras skattemässiga behandling.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag**1.1 Lag om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag**

AVDELNING I ALLMÄNT

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 §. Tillämpningsområde. I denna paragraf föreskrivs om lagens tillämpningsområde. Enligt paragrafens 1 mom. ska lagen tillämpas på kreditinstitut och värdepappersföretag, nedan *institut*. Av lagförslagets 3 § 1 mom. 2 punkten följer dock att lagen ska tillämpas endast på värdepappersföretag som bedriver handel med finansiella instrument för egen räkning och/eller garanterar emissioner.

Enligt paragrafens 2 mom. ska lagen dessutom tillämpas på företag som avses i momentet och som hör till samma företagsgrupp enligt 3 § 1 mom. 7 punkten. Sådana företag är enligt 8—10 punkten i det nämnda momentet finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet samt sådana finansiella institut som definieras i momentets 4 punkt och är dotterföretag till ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag eller ett sådant holdingföretag som nämns ovan. På sådana företag ska lagen dock tillämpas endast i samband med resolution av institut som hör till samma grupp.

I paragrafens 3 mom. hänvisas till lagens 15 kap. där det föreskrivs om resolution av institut och filialer då en myndighet i en stat utanför EES i första hand ansvarar för koncernresolutionen.

I paragrafens 4 mom. konstateras för tydlighetens skull att denna lag ska tillämpas endast om inte något annat följer av EU:s resolutionsförordning eller av det mellan de deltagande staterna ingångna avtal som avses i förordningens artikel 1.3. Det sist nämnda avtalet gäller överföring av avgifter som samlas in på nationell nivå till den gemensamma resolutionsfond som avses i EU:s resolutionsförordning. EU:s resolutionsförordning ska enligt förslaget tillämpas på kredit-

institut etablerade i stater som deltar i den gemensamma resolutionsmekanism som avses i förordningen. Dessutom ska EU:s resolutionsförordning tillämpas på moderföretag som är etablerade i en medlemsstat som deltar i EU:s gemensamma resolutionsmekanism samt på värdepappersföretag och finansiella institut som är etablerade i en medlemsstat, om ECB i enlighet med artikel 4.1 g i förordningen om en gemensam tillsynsmekanism utövar gruppbaserad tillsyn över deras moderföretag. Sådana ovan nämnda institut och grupper som omfattas av ECB:s gruppbaserade tillsyn samt grupper som bedriver gränsöverskridande verksamhet hör till resolutionsnämndens primära behörighet. Denna behörighet omfattar dessutom alla sådana kreditinstitut för vilkas resolution den gemensamma resolutionsfonden används. Den föreslagna lagen ska sålunda i sin helhet tillämpas endast på andra än ovan nämnda kreditinstitut samt på andra till lagens tillämpningsområde hörande värdepappersföretag och finansiella institut än sådana som nämns ovan.

Det inbördes förhållandet mellan tillämpningen av EU:s resolutionsförordning och denna lag kommer i praktiken, när det är fråga om institut som omfattas av förordningen, att för detaljernas vidkommande bestämmas i och med att samarbetsformerna mellan den gemensamma resolutionsmekanismen enligt förordningen och den nationella resolutionsmyndigheten stabiliseras.

EU:s resolutionsförordning ska i stället för denna lag tillämpas på sådana institut som enligt förordningens artikel 2 hör till förordningens tillämpningsområde. I EU:s resolutionsförordning föreskrivs om enhetliga bestämmelser och förfaranden som den resolutionsnämnd som i enlighet med förordningens artikel 42 tillsammans med rådet, kommissionen och de deltagande medlemsstaternas nationella resolutionsmyndigheter ska tillämpas inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen.

I artikel 5 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om situationer där resolutionsnämnden utövar befogenheter som tilldelats den

nationella resolutionsmyndigheten. Delta-gande medlemsstater inom förordningens tillämpningsområde är de medlemsstater som hör till och har anslutit sig till bankunionen samt kreditinstitut som hör till resolutionsnämndens primära behörighet och i de delta-gande medlemsstaterna står under ECB:s tillsyn samt institut som bedriver gränsöverskridande verksamhet. Nordea Bank Finland Abp, Danske Bank Abp och OP-Pohjola Group och deras medlemsbanker omfattas i Finland av resolutionsnämndens primära behörighet. Andra kreditinstitut ska vara primär behörighet av det nationella Verket för finansiell stabilitet som avses i lag om myndigheten för finansiell stabilitet. Om man vid resolution av dessa s.k. små kreditinstitut måste utnyttja den gemensamma resolutionsfond som avses i EU:s resolutionsförordning, överförs behörigheten enligt förordningen till resolutionsnämnden.

Den nationella resolutionsmyndigheten ska i enlighet med EU:s resolutionsförordning t.ex. upprätta resolutionsplaner för små institut och delta i utarbetandet av resolutionsplaner för institut som hör till resolutionsnämndens behörighet (artikel 8), bedöma resolutionsmöjligheterna i fråga om små institut och undanröja också sådana i resolutionsnämndens beslut angivna hinder för resolution som avser institut inom resolutionsnämndens behörighet (artikel 10), för resolutionsnämnden lägga fram förslag till förenklade skyldigheter för vissa institut (artikel 11), samråda om minimikrav för kapitalbas och nedskrivningsbara skulder (artikel 12), utöva befogenheter i samband med nedskrivning av skulder och konvertering (artikel 17) och delta i utbyte av information med andra myndigheter (artikel 30).

Resolutionsnämnden utarbetar i enlighet med EU:s resolutionsförordning t.ex. resolutionsplaner för institut som står direkt under ECB:s tillsyn samt, i samarbete med de behöriga myndigheterna och nationella resolutionsmyndigheterna, för alla gränsöverskridande koncerner. Resolutionsnämnden eller den nationella resolutionsmyndigheten ska i samband med utarbetandet av resolutionsplanerna bedöma möjligheterna att avveckla och omorganisera instituten. Om det finns sådana hinder för avveckling eller omorganisering

av verksamheten som de facto inte kan elimineras genom åtgärder som institutet själv föreslår, kan resolutionsnämnden ge de nationella resolutionsmyndigheterna anvisningar att kräva att institutet vidtar åtgärder som behövs för att undanröja hindren. Resolutionsnämnden kan besluta att ett institut får tillämpa förenklade skyldigheter vid utarbetande av resolutionsplanen eller att ett institut får undantas från skyldigheten att utarbeta en plan.

Resolutionsnämnden ska fastställa minimikravet för en enhet för vilken den utarbetar en resolutionsplan, när det gäller tillgångar och skulder som kan vara föremål för nedskrivning eller konvertering. Dessutom bedömer resolutionsnämnden på ECB:s eller på eget initiativ t.ex. om förutsättningarna för resolution av en enhet av uppfyllda. När förutsättningarna är uppfyllda fattar resolutionsnämnden beslut också om ramen för de resolutionsverktyg som ska tillämpas samt om den ram för användning av resolutionsfondens medel som stöder resolutionen.

2 §. Myndigheten för finansiell stabilitet. I paragrafens 1 mom. föreskrivs i överensstämmelse med artikel 3.1 i resolutionsdirektivet om den myndighet som ska ansvara för myndighetsuppgifterna enligt denna lag. Enligt momentet är denna myndighet Verket för finansiell stabilitet som det föreskrivs om i den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet, nedan *verklagen*. Enligt det föreslagna momentet ska verket sköta de myndighetsuppgifter som avses i denna lag endast om inte något annat följer av EU:s resolutionsförordning. Den i förordningen nämnda resolutionsnämndens behörighet åsidosätter det nationella verkets behörighet så som föreskrivs i förordningen. Verket ansvarar emellertid för genomförande av den gemensamma resolutionsmekanismens beslut som avses i förordning och verket ska i samband därmed iaktta denna lag, till den del som den inte står i konflikt med den gemensamma resolutionsmekanismens beslut.

Enligt den föreslagna paragrafens 2 mom. ska planeringsuppgifterna i samband med en koncernresolution skötas av verket, om koncernens moderföretag är ett finländskt företag som inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat.

Med moderföretag avses i detta sammanhang, om inte något annat uttryckligen föreskrivs, koncernens och gruppens yttersta moderföretag på unionsnivå. Av momentet följer att bestämmelserna i 2 kap. om resolutionsplaner för en koncern och bestämmelserna i 3 kap. om hinder för avveckling och omorganisering inte ska tillämpas på underkoncerner eller undergrupper, om inte något annat uttryckligen föreskrivs i denna lag.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att de uppgifter som vid en koncernresolution enligt 4–14 kap. ska skötas av resolutionsmyndigheten hör till verket, om kreditinstitutet eller värdepappersföretaget eller dess moderföretag enligt 1 § 2 mom. 1 punkten är ett finländskt företag som inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat. Verkets behörighet är på motsvarande sätt som enligt 2 mom. beroende av om institutet eller dess moderföretag är gruppens högsta moderföretag inom hela EES-området.

3 §. Definitioner. I denna paragraf föreskrivs om de definitioner som används i den föreslagna lagen. De motsvarar definitionerna i resolutionsdirektivets artikel 2 och huvudsakligen de som används i kreditinstitutslagen.

Enligt paragrafens 1 mom. 1 punkten avses med kreditinstitut detsamma som i 1 kap. 7 § i kreditinstitutslagen. Enligt resolutionsdirektivets artikel 2.2 avses med kreditinstitut inte sådana enheter som avses i kreditinstitutsdirektivets artikel 2.5. Enligt kreditinstitutsdirektivets artikel 2.5.21 ska kreditinstitutsdirektivet i Finland inte tillämpas på Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete Ab och Finnvera Oyj/Finnvera Abp. De sist nämnda enheterna är inte sådana institut som avses i denna lag.

I paragrafens 1 mom. 7, 11 och 12 punkten föreskrivs med avvikelse från tillämpningsområdet för gruppbaserad tillsyn enligt EU:s tillsynsförordning om definitionen av begreppen grupp samt moderföretag för en grupp och dotterföretag till en grupp. Med avvikelse från tillämpningsområdet för gruppbaserad tillsyn ska till begreppet grupp enligt lagen som moderföretag hänföras också begreppet finansiellt holdingföretag och dess dotterföretag.

I momentets 20 punkt definieras begreppet betydande filial. Därmed avses en filial som i enlighet med kreditinstitutsdirektivets artikel 51.1 är belägen i en annan EES-stat anses vara betydande i etableringsstaten. Definitionen stämmer överens med resolutionsdirektivets artikel 2.1.34.

I momentets 24 punkt föreskrivs i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artikel 2.1.28 om extraordinärt offentligt stöd.

I paragrafens 2 mom. definieras begreppet finansiella avtal. Definitionen stämmer överens med resolutionsdirektivets artikel 2.1.100.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att vad som i lagen föreskrivs om koncerner och grupper ska tillämpas på sammanslutningar som avses i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker samt att vad som föreskrivs om koncerners och grupper moderföretag ska tillämpas på en sammanslutnings centralinstitut och vad som föreskrivs om dotterföretag ska tillämpas på medlemsinstitut och på andra företag som hör till sammanslutningen än på centralinstitutet.

I paragrafens 4 mom. föreslås med avvikelse från 1 § 1 mom. en bestämmelse enligt vilken med institut avses i 4–14 kap. ett institut under resolution och företag som hör till samma grupp som detta.

I paragrafens 5 mom. föreskrivs att användning av stabilitetsavgifter som avses i 4 kap. i verklagen inte är extraordinärt offentligt finansiellt stöd. Denna precisering motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 10.3 a och 12.3 f.

4 §. Europeiska unionens lagstiftning och Europeiska bankmyndigheten. I paragrafen definieras en del av de EU-författningar samt EBA, som det hänvisas till i lagen.

5 §. Europeiska unionens tekniska standarder. Denna paragraf är informativ till sin karaktär och innehåller ett konstaterande om att resolutionsbestämmelser finns i denna lag och dessutom i de tekniska standarder som avses i resolutionsdirektivet och antagits genom Europeiska kommissionens förordning eller beslut. Det är EBA:s uppdrag att förbereda standarder till kommissionen.

6 §. Resolutionslagens syften och allmänna tillämpningsprinciper. I paragrafens 1 mom. föreslås bestämmelser om de allmänna reso-

lutionssyften som verket ska beakta när det tillämpar lagen. Verket ska välja de verktyg och befogenheter som i det enskilda fallet gör det möjligt att bäst nå de målsättningar som är relevanta i ett enskilt fall. Med avvikelse från resolutionsdirektivet föreslås att målen ska regleras med avseende på tillämpningen av hela lagen och inte enbart i fråga om de egentliga resolutionsåtgärderna, eftersom målen måste beaktas såväl vid utarbetande av resolutionsplaner enligt 2 kap. och undanröjande av resolutionshinder som i samband med egentlig resolution i enlighet med 3—13 kap.

I den föreslagna paragrafens 2 mom. föreskrivs om verkets skyldighet att på ett balanserat sätt bedöma syftena enligt 1 mom. som en helhet.

Enligt paragrafens 3 mom. ska verket vid tillämpningen av lagen i enlighet med proportionalitetsprincipen i fråga om institut och företag som avses i 1 § 2 mom. beakta bland annat arten och omfattningen av affärsverksamheten samt i vilka former den bedrivs, den juridiska formen och ägarstrukturen, riskprofilen, bindningar till andra institut eller finansiella system, om något av undantagen i artikel 113.6 eller 7 i EU:s tillsynsförordning är tillämpligt, samt om företaget eventuellt tillhandahåller investeringstjänster enligt lagen om investeringstjänster.

Förslaget motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 1.1 andra stycket och 31.

7 §. Bestämmelser om lagval. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med artikel 117.2 i resolutionsdirektivet och artiklarna 20—27 och 30—32 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut vilken stats lagstiftning som ska tillämpas då resolutionsåtgärder vidtas i fråga om ett sådant företags tillgångar och skulder som är föremål för resolutionsåtgärder i en annan EES-stat. I överensstämmelse med lagvalsbestämmelserna i 24 a—24 k § i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001), nedan *affärsbankslagen*, ska lagen i kreditinstitutets hemstat tillämpas om inte något annat följer av de nämnda lagrummen. I den föreslagna paragrafen konstateras emellertid för tydlighetens skull att lagvalsbestämmelserna i den före-

slagna lagen åsidosätter de ovan nämnda bestämmelserna.

AVDELNING II

BEREDSKAP FÖR RESOLUTION

2 kap. Resolutionsplan

1 §. Skyldighet att upprätta en resolutionsplan. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artikel 10.1 om verkets skyldighet att för ett institut upprätta en resolutionsplan varav framgår vilka resolutionsåtgärder verket vidtar efter det att institutet har uppfyllt förutsättningarna för resolution. Enligt momentet ska i planen närmare anges eventuella materiella hinder för avveckling och omorganisering och vid behov nämnas vilka betydande åtgärder som krävs för att undanröja hindren.

I den föreslagna paragrafens 2 mom. föreskrivs att någon resolutionsplan inte behöver upprättas om institutet hör till en koncern för vilken enligt 5 § ska upprättas en koncernresolutionsplan.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att i resolutionsplanen ska anges alternativa sätt både när det gäller att komma till rätta med enskilda instituts problem och när det gäller avhjälpande av omfattande instabilitet inom den finansiella sektorn.

Enligt den föreslagna paragrafens 4 mom. får resolutionsplanen inte bygga på antaganden om att institutet beviljas extraordinärt offentligt finansiellt stöd enligt momentets 1 punkt, på akut likviditetsstöd från centralbanken som nämns i 2 punkten eller på likviditetsstöd från centralbanken med icke-standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser, så som nämns i 3 punkten. Extraordinärt offentligt finansiellt stöd är inte användning av tillgångar som samlats in genom stabilitetsavgifter enligt verklagens 4 kap.

Enligt paragrafens 5 mom. ska i resolutionsplanen bl.a. ges en utredning om hur och när institutet kan ansöka om centralbankens

stöd och närmare anges eventuella tillgångar som kan användas som säkerhet.

I paragrafens 6 mom. föreskrivs att verket vid behov kan ålägga ett institut att bistå vid upprättandet av en resolutionsplan och vid uppdatering av planen. Verket kan förutsätta att institutet dels lämnar sådana uppgifter som avses i 4 § och dels att institutet upprättar förslag till sådana planer för vissa delområden som ansluter sig till dess verksamhet och ska ingå i resolutionsplanen.

I paragrafens 7 mom. föreskrivs att verket kan besluta att institutet och företag som hör till samma grupp som detta ska föra en detaljerad förteckning över finansiella avtal i vilka institutet eller ett företag som hör till samma grupp som detta är part. Verket kan bestämma en tid då förteckningen senast ska upprättas och inom vilken uppgifter om avtalen ska tillställas verket. Momentet ska tillämpas på finansiella avtal som definieras i 1 kap. 3 § 2 mom. Motsvarande tidsgräns ska tillämpas på alla institut och på företag som hör till samma koncern som dessa. Verket kan bestämma olika tidsgränser för de olika avtalstyper som anges i definitionen av begreppet finansiellt avtal.

Förslaget motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 10.1—5 och 10.8. Den föreslagna paragrafens 6 mom. motsvarar resolutionsdirektivets artikel 11.1 a.

2 §. Uppdatering av resolutionsplanen. I paragrafens 1 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 10.6 att verket årligen ska uppdatera institutens resolutionsplaner. En plan ska uppdateras vid behov.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att en resolutionsplan, utöver vad som föreskrivs i 1 mom., dessutom ska uppdateras efter varje sådan förändring i institutets rättsliga eller funktionella struktur, affärsverksamhet eller finansiella ställning som kan ha relevans för planens genomförbarhet eller annars förutsätter att planen uppdateras. Enligt momentet ska institutet och Finansinspektionen utan dröjsmål rapportera förändringarna till verket.

3 §. Resolutionsplanens innehåll. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om de krav som ställs på innehållet i en resolutionsplan.

Enligt paragrafens 2 mom. föreskrivs genom förordning av finansministeriet närmare om de krav som ställs på resolutionsplanens innehåll, för genomförande av resolutionsdirektivets artikel 10.7.

4 §. Uppgifter som behövs för upprättande av en resolutionsplan. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om ett instituts skyldighet att tillställa verket de uppgifter och utredningar som behövs för att upprätthålla och genomföra en resolutionsplan. Enligt momentet ska genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om uppgifterna och utredningarna. I resolutionsdirektivets bilaga B föreskrivs om de uppgifter som resolutionsmyndigheten kan kräva att få för upprättande och underhållande av resolutionsplaner. Genom förordning av finansministeriet utfärdas bestämmelser som behövs för genomförande av bestämmelserna i fråga.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs i syfte att undvika dubbelrapportering att Finansinspektionen är skyldig att på verkets begäran tillställa detta de uppgifter och utredningar som avses i 1 mom.

Den föreslagna paragrafen motsvarar resolutionsdirektivets artikel 11.1.

5 §. Skyldighet att upprätta en koncernresolutionsplan. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artiklar 12.1 och 12.2 om skyldigheten att upprätta en koncernresolutionsplan och om grunderna för upprättandet. Detta kapitel bestämmelser om koncerner samt 3 kap. ska tillämpas på hela koncernen i redovisningshänseende. Tillämpningsområdet skiljer sig i det avseendet från tillämpningsområdet för 4—15 kap. att en koncerns resolutionsplan ska omfatta också andra koncernföretag än institut och företag som nämns i 1 kap. 1 § 2 mom., exempelvis försäkringsbolag.

Enligt paragrafens 1 mom. är verket, i det fall att en koncerns moderföretag inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat, behörigt att upprätta en koncernresolutionsplan i samråd med de myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernens utländska dotterföretag och efter att ha hört resolutionsmyndigheterna i den stat där betydande filialer har sitt säte, till den del som det är relevant från filialernas synpunkt. I koncernresolutionsplanen ska tas

in en för hela koncernen gällande plan för eventuell resolution på moderföretagets nivå eller uppdelad på dotterföretagens nivå.

I paragrafens 2 mom. räknas upp de företag i fråga om vilka resolutionsåtgärderna ska preciseras i koncernresolutionsplanen.

Enligt paragrafens 3 mom. ska en koncernresolutionsplan upprättas på basis av de uppgifter som avses i 4 §.

6 §. *Vad en koncernresolutionsplan ska innehålla.* I paragrafens 1 mom. föreskrivs på motsvarande sätt som i resolutionsdirektivets artikel 12.3 om innehållet i en koncernresolutionsplan.

Enligt paragrafens 2 mom. får koncernresolutionsplanen inte bygga på ett antagande om att institutet beviljas sådant extraordinärt offentligt finansiellt stöd eller likviditetsstöd från centralbanken som avses i 1 § 4 mom. Enligt momentet ska principerna för ansvarsfördelningen när det gäller finansieringen av resolutionsåtgärder fastställas opartiskt. I dem ska beaktas i synnerhet resolutionsdirektivets artikel 107.5 och dess inverkan på finansmarknadens stabilitet i respektive medlemsstater. I koncernresolutionsplanen ska ingå en beskrivning av hur avvecklingsalternativen enligt 3 kap. 2 § ska bedömas.

Den föreslagna paragrafen motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 12.3—12.5.

7 §. *Förfaranden i anslutning till en koncernresolutionsplan.* I paragrafens 1 mom. föreskrivs att moderföretaget i en koncern i enlighet med 4 § ska tillställa verket uppgifter och utredningar om sig självt och om andra koncernföretag.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att verket ska förmedla information som avses i 1 mom. till EBA, till resolutionsmyndigheterna i de till koncernen hörande dotterföretagens hemstater och till de behöriga myndigheter som avses i kreditinstitutsdirektivets artiklar 115 och 116.

Enligt paragrafens 3 mom. ska verket tillställa de myndigheter som avses i 2 mom. all den information som är relevant för att dessa myndigheter ska kunna sköta sina uppgifter. I paragrafens 4 mom. föreskrivs att verket inte är skyldigt att förmedla information om dotterföretag i tredjeländer utan samtycke av de behöriga tillsyns- och resolutionsmyndigheterna.

I paragrafens 5 mom. föreskrivs om behandlingen av koncernresolutionsplanen i resolutionskollegiet som avses i 14 kap. 2 §.

I paragrafens 6 och 7 mom. föreskrivs om uppdatering av resolutionsplanen.

Förslaget motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 13.1—13.3.

8 §. *Godkännande av resolutionsplaner.* I denna paragraf föreskrivs om förfarandet för godkännande av en koncernresolutionsplan då företag i flera medlemsstater hör till koncernen.

Enligt paragrafens 1 mom. ska verket besluta om godkännande av en koncernresolutionsplan i samråd med de myndigheter som ansvarar för resolutionen av dotterbolagen.

Enligt paragrafens 2 mom. ska de resolutionsmyndigheter som avses i 1 mom. eftersträva ett gemensamt beslut inom fyra månader från den dag då verket i enlighet med koncernresolutionsplanen tillställer resolutionskollegiets medlemmar de uppgifter och utredningar som det fått med stöd av 5 § 3 mom.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om förfarandet i en situation där resolutionsmyndigheterna inte kan fatta ett gemensamt beslut inom fyra månader. I så fall ska verket fatta sitt eget beslut om resolutionsplanen för hela verket.

Verket ska i sitt beslut beakta övriga resolutionsmyndigheters synpunkter och reservationer. Verket ska skicka beslutet till koncernens moderföretag. I lagen föreslås ingen uttrycklig bestämmelse om verkets skyldighet att motivera beslutet, eftersom denna skyldighet följer av 44 § i förvaltningslagen (434/2003).

I paragrafens 4 mom. föreskrivs att verket i sådana fall som avses i 3 mom. ska fatta ett beslut om en separat resolutionsplan för de dotterföretag som omfattas av verkets behörighet. I momentet föreskrivs om vad som ska framgå av beslutet och om verkets skyldighet att underrätta det i 14 kap. 2 § avsedda resolutionskollegiets övriga medlemmar om sitt beslut.

I paragrafens 5 mom. föreskrivs om förfarandet i en situation där verket eller någon annan resolutionsmyndighet som avses i 1 mom. har överfört en tvist till EBA. Verket ska då uppskjuta sitt beslut och invänta

EBA:s bindande beslut samt slutgiltigt avgöra ärendet i enlighet med det beslutet.

I paragrafens 6 *mom.* föreskrivs att den fyramånadersperiod som avses i 2 *mom.* är liktydig med förlikningsperioden enligt artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen (EU) nr 1093/2010. Ärendet kan inte över-sändas till EBA för avgörande efter fyramånadersperioden och inte heller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. EBA ska avgöra ärendet inom en månad efter att ärendet har överförs till den. Om EBA inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket fatta ett beslut enligt 3 eller 4 *mom.* Verket kan i stället för att självt avgöra ärendet fatta ett gemensamt beslut om koncernresolutionsplanen i samråd med de övriga resolutionsmyndigheterna.

I paragrafens 7 *mom.* föreskrivs att verket i sådana fall som avses i 4 *mom.* och där något gemensamt beslut inte har kunnat fattas ska erkänna och tillämpa en annan resolutionsmyndighets beslut om dotterföretag som hör till dess behörighet.

I paragrafens 8 *mom.* föreskrivs om omprövning av en koncernresolutionsplan och om förutsättningarna för sådan omprövning.

Förslaget motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 13.4—13.6 samt 13.7, 13.8 och 13.10.

9 §. Informationsskyldighet om resolutionsplaner. I denna paragraf föreskrivs om verkets skyldighet att tillställa Finansinspektionen sådana resolutionsplaner och koncernresolutionsplaner som avses i detta kapitel samt informera om ändringar i planerna. Bestämmelsen motsvarar resolutionsdirektivets artikel 14.

10 §. Förenklade skyldigheter för vissa institut. I paragrafens 1 *mom.* föreskrivs att verket ska fastställa villkoren för avvikelser med beaktande av de syften och tillämpningsprinciper som nämns i 1 kap. 6 § 3 *mom.* samt de betydande negativa konsekvenser som det har för finansmarknadens funktion, övriga institut, tillgången på finansiering och över huvud taget för ekonomin, att ett institut försätts i konkurs. I momentets 1—4 *punkt* föreskrivs om de krav gällande resolutionsplaner enligt detta kapitel som verket kan avvika från i fråga om ovan nämnda institut.

I paragrafens 2 *mom.* föreskrivs att verket före en sådan bedömning som avses i 1 *mom.* ska samråda med Finansinspektionen.

Enligt paragrafens 3 *mom.* ska verket rapportera till EBA om tillämpningen av denna paragraf.

Verket kan vid tillämpning av förenklade skyldigheter som avses ovan vid behov bestämma att fullständiga skyldigheter ska tillämpas när som helst samt vid behov tillämpa bestämmelserna i 4—14 kap.

Förslaget motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 4.1—4.4 och 4.7.

11 §. Förpliktelser som gäller sammanslutningar. I paragrafens 1 *mom.* föreskrivs att verket kan besluta att 1—9 § om resolutionsplanering inte ska tillämpas på institut som hör till en sammanslutning som avses i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker och som i enlighet med 9 kap. 1 § i kreditinstitutslagen helt eller delvis har beviljats undantag från de tillsynskrav som avses i artikel 10 i EU:s tillsynsförordning. Verkets beslut som avses ovan är till sin karaktär ett förvaltningsbeslut gällande ett enskilt institut.

I paragrafens 2 *mom.* föreskrivs att 1—9 § i sådana fall som avses i 1 *mom.* ska tillämpas på ett centralinstitut och på institut som på det sätt som avses i artikel 10 i EU:s tillsynsförordning har anslutit sig till centralinstitutet. Centralinstitutet ska upprätta en resolutionsplan för hela sammanslutningen.

I paragrafens 3 *mom.* föreskrivs att 1—4 § trots vad som föreskrivs ovan ska tillämpas på ett institut som i enlighet med artikel 6.4 i SSM-förordningen står under EBA:s tillsyn eller som har en betydande andel av det finansiella systemet. På sådana institut ska tillämpas vad som i 1—4 § föreskrivs om en särskild resolutionsplan.

I paragrafens 4 *mom.* föreskrivs om villkoren för att ett institut ska anses ha en betydande andel av det finansiella systemet.

I paragrafens 5 *mom.* föreskrivs att verket ska rapportera till EBA om tillämpningen av denna paragraf.

Förslaget motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 4.7—4.10.

12 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförordning. Denna paragraf är informativ till sin karaktär. I den konstateras för tydlighetens

skull att det föreskrivs i EU:s resolutionsförordning om resolutionsplanering inom ramen för EU:s gemensamma resolutionsmekanism.

I EU:s resolutionsförordning föreskrivs om enheter och koncerner vilkas resolutionsplaner ska upprättas och godkännas av resolutionsnämnden (artikel 8). Resolutionsnämnden kan kräva att en nationell resolutionsmyndighet bereder och tillställer nämnden utkast till resolutionsplaner och att en resolutionsmyndighet på koncernnivå bereder och tillställer nämnden ett utkast till en koncernresolutionsplan. I EU:s resolutionsförordning föreskrivs om andra enheter och koncerner vilkas resolutionsplaner ska upprättas och godkännas av den nationella resolutionsmyndigheten (artikel 9).

3 kap. **Bedömning av avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter**

1 §. Skyldighet att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av institut. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 15 om skyldigheten att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av institut. Kommissionen kommer att anta en teknisk genomförandeförordning med närmare bestämmelser om de omständigheter och kriterier som ska beaktas vid bedömningen. Närmare bestämmelser om de omständigheter som ska beaktas kommer dessutom att utfärdas genom en förordning av finansministeriet.

I paragrafens *1 mom.* föreskrivs om förutsättningarna för verkets bedömning samt om verkets skyldighet att höra Finansinspektionen och att i ett enskilt fall eventuellt höra den behöriga resolutionsmyndigheten för en betydande filial.

I paragrafens *2 mom.* föreskrivs om tre olika sätt att avveckla eller omorganisera ett institut, för att dess verksamhet ska anses uppfylla kraven i *1 mom.*

I paragrafens *3 mom.* föreskrivs ytterligare om förutsättningen att avvecklingen i enlighet med *2 mom.* ska genomföras så att den får så få negativa konsekvenser som möjligt för stabiliteten i EES-staternas finansiella system. Vid bedömningen av konsekvenserna

ska beaktas framför allt de mera omfattande konsekvenser för systemen som avvecklings- eller omorganiseringsförfarandena får samt möjligheten att fortsätta med institutets kärnfunktioner.

I paragrafens *4 mom.* konstateras det att den bedömning som avses i paragrafen ska göras samtidigt som bedömningen av institutets resolutionsplan. Avsikten är att säkerställa att den resolutionsplan som upprättas eller uppdateras är genomförbar. Om verket anser att ett institut inte uppfyller villkoren i denna paragraf ska det rapportera till EBA.

2 §. Skyldigheten att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av en koncern. I paragrafen föreskrivs i enlighet med direktivets artikel 16 om verkets skyldighet att bedöma möjligheterna att avveckla och omorganisera instituten i en koncern. När det är fråga om resolution av en koncern kan man, beroende på fallet, gå in för att avveckla eller omorganisera ett eller flera institut i koncernen eller mer allmänt för att avveckla och omorganisera koncernförhållandena. Kommissionen reglerar närmare genom en teknisk genomförandeförordning vilka omständigheter och kriterier som ska beaktas. I finansministeriets förordning som avses i *3 §* föreskrivs närmare om de omständigheter som ska beaktas vid bedömningen.

I paragrafens *1 mom.* föreskrivs om verkets skyldighet att bedöma om en koncern kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i *1 §* när verket svarar på institutets koncernresolution. Bedömningen ska utföras i samråd med de myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernens dotterföretag. I samband med bedömningen ska de behöriga myndigheter höras som räknas upp i momentet.

I paragrafens *2 mom.* föreskrivs om motsvarande förutsättningar som ovan i *1 §*. Enligt momentets *3 punkt* kan de instituts verksamhet som hör till koncernen omorganiseras så att kontinuiteten i institutens kärnfunktioner säkras, antingen så att de separeras från övriga funktioner när detta kan göras på ett enkelt sätt och utan onödigt dröjsmål, eller på något annat lämpligt sätt.

Paragrafens *3 mom.* motsvarar det som föreskrivs i *1 § 3 mom.* I paragrafens *4 mom.* föreskrivs att bedömningen som avses i para-

grafen ska behandlas i det resolutionskollegium som avses i 14 kap. 2 §. Bedömningen ska göras i enlighet med 5 §.

Enligt paragrafens 5 mom. ska bedömningen av möjligheterna att avveckla och omorganisera en koncern på motsvarande sätt som enligt 1 § 4 mom. göras samtidigt som koncernresolutionsplanen upprättas eller uppdateras. Vid bedömningen ska iaktas det beslutsförfarande som föreskrivs i 2 kap. 8 §.

I paragrafens 6 mom. föreskrivs i överensstämmelse med 1 § 4 mom. om verkets skyldighet att underrätta EBA.

3 §. Omständigheter som är relevanta för bedömningen. I denna paragraf föreskrivs om finansministeriets bemyndigande att utfärda förordning. I förordningen ska i syfte att genomföra avsnitt C i direktivets bilaga närmare föreskrivas om omständigheter som verket åtminstone ska beakta vid bedömningen av om villkoren enligt 1 och 2 § är uppfyllda.

4 §. Undanröjande av hinder för avveckling av ett institut och omorganisering av verksamheten. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 17 om undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av ett institut.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs om verkets skyldighet att skriftligen underrätta ett institut om det konstaterar enligt 1 § att det finns ett väsentligt hinder för avveckling av institutet eller för omorganisering av dess verksamhet. Underrättelsen ska riktas till institutet i fråga, till Finansinspektionen och till resolutionsmyndigheterna i de stater där institutet har betydande filialer.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om den tidsfrist inom vilken institutet för verket ska föreslå åtgärder för undanröjande av hinder som verket konstaterat.

Efter institutets förslag enligt 2 mom. ska verket enligt paragrafens 3 mom. bedöma om de föreslagna åtgärderna är tillräckliga. Vid bedömningen ska verket samråda med Finansinspektionen. Om verket anser att de åtgärder som institutet föreslagit inte räcker för att undanröja hindret, ska verket precisera vilka åtgärder institutet ska vidta för att hindret ska kunna undanröjas. Verket ska också skriftligen underrätta institutet om de åtgärder som krävs. Vidare ska verket visa i vilka

avseenden de åtgärder som institutet föreslagit inte räcker för att undanröja hindret, till åtskillnad från de åtgärder som verket krävt. Verket ska i sin bedömning beakta vilken inverkan hindret i fråga om avvecklings- och omorganiseringsmöjligheterna har på finansmarknadens stabilitet samt åtgärdernas inverkan på institutets affärsverksamhet, på stabiliteten i dess verksamhet och på institutets betydelse för samhällsekonomin.

I paragrafens 4 mom. räknas upp de åtgärder som verket kan kräva. En del av åtgärdskraven kan avse själva institutet medan en del kan avse också företag som hör till samma koncern som institutet. EBA utfärdar med stöd av direktivet närmare anvisningar om detaljerna i de åtgärder som räknas upp i momentet och i vilka situationer det kan krävas att olika åtgärder vidtas.

I paragrafens 5 mom. föreskrivs om verkets skyldighet att innan det kräver en åtgärd som avses i 3 mom. bedöma de konsekvenser som åtgärden eventuellt får för institutet i fråga, för den inre marknaden för finansiella tjänster samt för det finansiella systemets stabilitet i andra EES-stater och i Europeiska unionen. Verket ska vid bedömningen samråda med Finansinspektionen och vid behov också med Finlands Bank och finansministeriet.

Eftersom bedömningen enligt 1 § ska utföras samtidigt som bedömningen av institutets resolutionsplan, kan planen inte utarbetas innan ett hinder som avses i detta moment har undanröjts i enlighet med denna paragraf.

I paragrafens 6 mom. föreskrivs att upprättandet av en resolutionsplan och utformningen av ett gemensamt beslut om godkännande av ett förslag till koncernresolution ska avbrytas till dess att verket har beslutat om åtgärder för undanröjande av ett relevant hinder.

5 §. Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 18 om undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av verksamheten i institut som hör till en koncern.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs om sådan bedömning som avses i 2 § och om åtgärder som avses i 4 § 4 mom. i koncernföretag, i sådana fall då verket ansvarar för koncernre-

solution av institutet. Bedömningen ska om möjligt göras av det i 14 kap. 2 § avsedda resolutionskollegiet i samråd med de övriga myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernföretagen samt så att också de behöriga tillsynsmyndigheterna och de behöriga resolutionsmyndigheterna för filialerna hörs.

I paragrafens 2—7 mom. föreskrivs om beslutsfattandet i enlighet med Europeiska banktillsynsförordningen. I paragrafens 2 mom. föreskrivs om upprättande av en rapport och om rapportens innehåll. Rapporten ska sändas till gruppens moderföretag samt till de myndigheter som ansvarar för resolution av dotterföretagen och som ska sända berättelsen till dotterföretagen inom sin behörighet. Rapporten ska sändas också till resolutionsmyndigheterna i betydande filialers hemstater.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om den tidsfrist inom vilken koncernens moderföretag för verket kan föreslå alternativa åtgärder för undanröjande av de hinder som nämns i rapporten.

Om moderföretaget i enlighet med 3 mom. har föreslagit alternativa åtgärder ska verket enligt 4 mom. sträva efter att resolutionskollegiet inom fyra månader efter rapporten fattar ett gemensamt beslut om saken. I beslutet ska beaktas åtgärdernas eventuella inverkan i alla de EES-stater där koncernen bedriver verksamhet och de i momentet nämnda behöriga myndigheterna ska höras. Om ett gemensamt beslut inte har fattats inom den tid som avses i 4 mom. ska verket enligt 5 mom. besluta om åtgärder som ska genomföras på koncernnivå. I verkets beslut ska dock beaktas de synpunkter och reservationer som framförts av andra resolutionsmyndigheter.

I paragrafens 6 mom. föreskrivs om uppskjutande av verkets beslut i en situation där en annan resolutionsmyndighet har hänskjutit ett ärende till EBA.

I paragrafens 7 mom. föreskrivs om tidsfristerna för EBA:s beslutsfattande.

6 §. Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern i en situation där planeringen av koncernresolutionen ska skötas av resolutionsmyndigheten i en annan EES-stat. I denna paragraf före-

skrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 17 om undanröjande av hinder för avveckling och omorganisation av institut som hör till en koncern, i en situation där planeringen av koncernresolutionen ska skötas av resolutionsmyndigheten i en annan EES-stat.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs hur resolutionskollegiet ska göra en bedömning enligt 1 § i en situation där planeringen av koncernresolutionen ska skötas av resolutionsmyndigheten i en annan EES-stat och verket är behörig resolutionsmyndighet för ett dotterbolag som hör till koncernen. Verket ska delge den rapport som avses i 5 § 2 mom. till de dotterbolag i koncernen för vilka verket är behörig resolutionsmyndighet.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om tidsfristen för beslutsfattandet och om verkets skyldighet att besluta om åtgärder som enligt 4 § 4 mom. ska genomföras på dotterföretagsnivå i det fall att ett gemensamt beslut inte har fattats inom tidsfristen. När verket fattar beslutet ska det dock beakta synpunkter som har framförts av andra resolutionsmyndigheter. Verket ska delge beslutet till vederbörande finländska dotterföretag och till den resolutionsmyndighet som ansvarat för planeringen av koncernresolutionen.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att verket ska uppskjuta sitt beslut i en situation där en annan resolutionsmyndighet har hänskjutit ärendet till EBA.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om tidsfristerna för EBA:s beslutsfattande och i 5 mom. om verkets rätt att hänskjuta ärenden som avses i 1 mom. till EBA.

7 §. Tidigt ingripande. I denna paragraf föreskrivs delvis på basis av direktivets artikel 27.2 att verket innan resolutionen av ett institut inleds kan ålägga institutet att börja förhandla med eventuella köpare om överlåtelse av institutets tillgångar eller affärsfunktioner. I paragrafen räknas upp tre situationer där verket har sådan befogenhet. Eftersom avsikten är att upprätta beredskap för användning av resolutionsverktyg, är det skäl att i den mån det är möjligt iaktta de nämnda förfarandena vid användningen av verktygen. I sådana sammanhang ska på motsvarande sätt som enligt 9 kap. 2 § 1 mom. potentiella köpare bemötas opartiskt och ges en rättvisande bild av institutet och dess ekonomiska situa-

tion. För att skydda resolutionens syften ska potentiella köpare behandla uppgifter om förhandlingarna och information som de fått i samband med dem som affärshemligheter.

8 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförordning. Paragrafen innehåller en informativ hänvisning enligt vilken det i artikel 10 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om bedömning av möjligheten att avveckla och omorganisera institut och koncerner samt om åtgärder för att undanröja hinder för avveckling och omorganisering.

AVDELNING III

RESOLUTION

4 kap. Ställning av institut under resolutionsförvaltning

1 §. Villkor för resolutionsförvaltning. I denna paragraf föreskrivs om villkoren för resolution på motsvarande sätt som i direktivets artikel 32. Med resolutionsförvaltning avses i den föreslagna lagen ett sådant på ett beslut enligt 2 § baserat särskilt rättsläge där ett instituts lagstadgade organ, så som närmare föreskrivs nedan i denna lag, i stor utsträckning förlorar sin befogenhet att bestämma över företaget.

I paragrafens 1 mom. räknas upp villkoren för ställning under resolutionsförvaltning. I 2 mom. föreskrivs närmare om bedömning av villkoret i 1 punkten. I 3 mom. föreskrivs närmare om villkoret i momentets 3 punkt.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om bedömningen av det villkor som avses i 1 mom. 1 punkten, dvs. när ett institut anses ha blivit i den bemärkelsen oförmöget att fortsätta sin verksamhet att det kan ställas under resolutionsförvaltning. I momentets 1 punkt nämns som en central grund att institutet bryter mot koncessionsvillkoren. Enligt 26 § i lagen om Finansinspektionen ska ett verksamhetstillstånd återkallas om det inte längre finns väsentliga förutsättningar för beviljande av verksamhetstillstånd. I momentet nämns som en grund för ställande under resolutionsförvaltning inte uttryckligen att institutets skulder överstiger tillgångarna, eftersom denna grund i praktiken är densamma som den som

avses i 1 punkten. Punkten gäller enligt förslaget också den situationen att institutet sannolikt inte i en nära framtid förmår uppfylla koncessionsvillkoren. Avsikten är att bestämmelsen till denna del ska tillämpas på motsvarande sätt som enligt kreditinstitutslagens 11 kap. 5 a § 1 mom. 1 punkten, dvs. så att institutet inte ska försättas i likvidation i en situation där villkoren för tidigt ingripande enligt det nämnda lagrummet inte ännu är uppfyllda.

I momentets 2 punkt hänvisas likaså i enlighet med direktivet till institutets betalningsoförmåga som en grund för att ställa institut under resolutionsförvaltning. Sådant betalningsoförmåga eller sannolik betalningsoförmåga som avses i punkten kan delvis jämföras med insolvens eller hotande insolvens enligt lagen om företagssanering. Enligt 3 § 1 mom. 3 punkten i den nämnda lagen avses med insolvens att gäldenären är oförmögen att betala sina skulder när de förfaller till betalning och att denna oförmåga inte är endast tillfällig. Enligt 4 punkten i samma moment avses med hotande insolvens att gäldenären riskerar att bli insolvent.

Enligt momentets 3 punkt uppfylls villkoren för att ställa institut under resolutionsförvaltning också enbart på den grunden att institutet behöver offentligt kapital- eller likviditetsstöd för att kunna fortsätta sin verksamhet. I punkten räknas upp undantagssituationer där villkoren dock inte uppfylls. Det är fråga om tillfällig statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanken eller också om rekapitalisering på normala villkor av ett institut som inte uppfyller villkoren i 1 och 2 punkten eller i 6 kap. 1 § 2 mom., när dessa åtgärder behövs för att avhjälpa en allvarlig störning på finansmarknaden. Sådant kapitalisering omfattas i enlighet med direktivets artikel 32.4 d av undantaget endast i det fall att den allvarliga störningen har fastställts i stresstest på nationell nivå, unionsnivå eller inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen, tillgångsöversyner eller motsvarande genomgångar som Europeiska centralbanken, EBA eller nationella myndigheter genomfört. Avsikten är att momentets 3 punkt ska tillämpas på samma sätt som 11 kap. 5 a § 2 mom. i den föreslagna kreditinstitutslagen.

En sådan grund som avses i denna punkt utgör sålunda också en grund för tidigt ingripande, som i stället för att ställa institut under resolutionsförvaltning kommer i fråga då de övriga förutsättningarna för att ställa institut under resolutionsförvaltning inte uppfylls.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om bedömning av frågan om ett sådant viktigt allmänt intresse som avses i 1 § 3 punkten uppfylls. Ett viktigt allmänt intresse avser i synnerhet tryggnad av finansmarknadens stabilitet. I detta syfte är ställning av institut under resolutionsförvaltning en proportionerlig och behövlig åtgärd. Av momentet följer att verket alltid i första hand ska bedöma konsekvenserna av att försätta ett institut i likvidation eller konkurs. Av momentet följer också att ett institut alltid i första hand ska försättas i likvidation eller konkurs om detta kan ske utan att äventyra de syften som föreskrivs i 1 kap. 6 §.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om institutets skyldighet att på eget initiativ meddela Finansinspektionen om det anser att de villkor som avses i 1 mom. 1 punkten är uppfyllda samt att Finansinspektionen ska underrätta verket om meddelandet. I paragrafens 5 mom. föreskrivs om verkets och Finansinspektionens skyldighet att underrätta behöriga myndigheter om bedömningen av huruvida institutet uppfyller de villkor som avses i 1 mom. 1 eller 2 punkten. Skyldigheterna i dessa avseenden är baserade på direktivets artikel 81.

2 §. Beslut om resolutionsförvaltning av ett institut. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 82 om beslut att ställa ett institut under resolutionsförvaltning.

Verket ska enligt 1 mom. antingen på eget initiativ eller efter att från Finansinspektionen ha fått ett sådant meddelande som avses i 1 mom. bedöma om de villkor för att ställa ett institut under resolutionsförvaltning som avses i 1 § är uppfyllda. Efter bedömningen ska verket besluta om institutet ska ställas under resolutionsförvaltning eller inte. I momentet beskrivs dessutom om minimiinhållet i beslutet om resolutionsförvaltning. Av beslutet ska framgå datum och klockslag då resolutionen inleds, institutets skyldighet att offentliggöra beslutet på sin webbplats och

vilka resolutionsåtgärder verket beslutat vidta eller ett beslut om att tillsätta ett ombud för institutet, avveckla institutet eller vidta åtgärder i enlighet med insolvenslagstiftningen. I lagen föreskrivs inte om skyldighet att motivera beslut i enlighet med direktivets artikel 82.2, eftersom myndigheterna har sådan skyldighet direkt med stöd av förvaltningslagen.

I paragrafens 2 mom. konstateras de centrala rättsverkningarna av ett resolutionsbeslut. Beslutet åsidosätter på det sätt som närmare föreskrivs i denna lag de befogenheter som tillkommer institutets bolagsrättsliga organ och ger resolutionsmyndigheten rätt att utöva sina lagstadgade befogenheter.

Paragrafens 3 mom. ska tillämpas på situationer där verket när det fattar beslut om resolution av ett institut inte har förutsättningar att precisera vilka resolutionsåtgärder som behövs. I en sådan situation är det inte ändamålsenligt att kräva att ett sådant beslut som avses i denna paragraf måste ange alla åtgärder som kommer att vidtas, eftersom beslutet om resolutionsförvaltning i de flesta fallen måste fattas med mycket kort varsel och innan myndigheten har hunnit bilda sig en uppfattning om de enskilda åtgärder som behövs. Verket för finansiell stabilitet kan sålunda i ett senare skede, när som helst under resolutionsförfarandet fatta ett eller flera beslut om precisering av resolutionsåtgärderna. Enligt det föreslagna momentet ska på senare beslut tillämpas sådana krav i fråga om beslutens innehåll som avses i 1 mom. och i fråga om offentliggörande av besluten enligt 3 och 4 §.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om skyldigheten att återkalla ett beslut om att ställa institut under resolutionsförvaltning om en värdering av institutet efter beslutet visar att villkoren för resolutionsförvaltning inte är uppfyllda.

Paragrafens 5 mom. är en informativ hänvisningsbestämmelse till lagens 17 kap. 3 § där det föreskrivs om överklagande av verkets beslut.

3 §. Delgivning av beslut. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 83.1 och 83.2 om delgivning av beslut enligt 2 § till det institut som beslutet avser och till de myndigheter som avses i artikelns punkt 2.

4 §. Offentliggörande av beslut om inledande av resolutionsförfarande. I paragrafens 1—4 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 83.4 om offentliggörande av resolutionsbeslut. I enlighet med direktivet ska vid offentliggörande av konsekvenserna fästas särskilt avseende vid insättarnas och övriga slutkunders ställning. I detta syfte ska i samband med offentliggörandet alltid konstateras tillämpningsområdet och tillämpningsförutsättningarna för insättningsgarantin samt att resolutionen av institutet inte i sig påverkar insättningsgarantin. I de sist nämnda avseendena är bestämmelsen inte baserad på direktivet, men den är motiverad för undvikande av insättningsflykt i en situation där det offentliggörs att ett kreditinstitut försätts i resolution.

Paragrafens 4 mom. är en förtydligande bestämmelse enligt vilken ett beslut är i kraft oberoende av om det har offentliggjorts eller inte. I paragrafens 5 mom. föreskrivs om beaktande av informationsskyldigheten enligt värdepappersmarknadslagen och i 6 mom. föreskrivs att om aktierna, andelarna eller skuldinstrumenten i det institut som förfarandet avser inte är föremål för handel på en reglerad marknad, ska de uppgifter som avses i 1 mom. tillställas institutets kända aktie- eller andelsägare samt borgenärer.

I paragrafens 7 mom. föreskrivs om informationsskyldigheten då ett beslut som avses i 1 mom. innebär att de rättigheter som ett instituts avtalspart har enligt lag och avtal skjuts upp eller annars begränsas.

5 §. Resolutionsförvaltning av företag som hör till en grupp. I paragrafens 1 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 33 om situationer där också ett sådant företag ska ställas under resolutionsförvaltning som hör till samma grupp enligt 1 kap. 3 § 1 mom. 7 punkten som det företag som ställts under resolutionsförvaltning. I 14 kap. föreskrivs om gruppresolution och i 15 kap. om frågor i anslutning till tredjeländer.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om skyldigheten att bedöma företag som avses i 1 mom. med beaktande av förutsättningarna i 1 § 1 mom., både i fråga om företag och gruppen. Om ett dotterföretag som avses i 1 mom. 1 punkten är etablerat i ett tredjeland ska bedömningen av frågan om företaget en-

ligt tredjelandets lagstiftning uppfyller förutsättningarna för att ställa institut under resolutionsförvaltning, i överensstämmelse med direktivets artikel 33.2 göras av den behöriga tillsynsmyndigheten i tredjelandet i fråga. Om ett dotterföretag till ett blandat finansiellt holdingföretag direkt eller indirekt förvaltas via ett finansiellt holdingföretag, ska användningen av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter i samband med koncernresolutionen inte inriktas på det blandade finansiella holdingföretaget.

6 §. Allmänna principer för resolution. I denna paragraf föreskrivs om de allmänna principer för resolution som avses i direktivets artikel 34.

Verket och de övriga parter som deltar i resolutionen ska vid resolution av ett institut iaktta de principer som räknas upp i 1 mom. Momentets 1—3 punkt gäller framför allt institutets aktie- eller andelsägares samt borgenärernas ställning och hur de behandlas i samband med en resolution. Prioritetsordningen när det gäller täckande av institutets förluster ska baseras på den gällande insolvenslagstiftningen. Borgenärerna ska liksom andels- och aktieägarna behandlas likvärdigt. Vidare förutsätts det i momentet att resolutionsåtgärderna inte leder till större förluster för de nämnda aktörerna än om normalt insolvensförfarande skulle ha tillämpats på institutet.

Enligt momentets 4 punkt är huvudregeln vid resolution att institutets styrelse, verkställande direktör och högsta ledning byts ut. För att resolutionsmålen ska nås kan det vara motiverat att hålla kvar institutets gamla ledning eller vissa nyckelpersoner, om dessa har de bästa förutsättningarna att bistå verket under resolutionen. Ledningen ska redan på grund av sina allmänna omsorgs- och lojalitetsförpliktelser på allt sätt främja möjligheterna att uppnå resolutionsmålen då bestämmanderätten under resolutionsförvaltning helt eller delvis överförs till verket. Med den högsta ledningen avses i punkten uttryckligen institutets ledningsgrupp eller de personer som ansvarar för affärsfunktionerna.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om den princip som ska iaktas vid resolution av ett gränsöverskridande institut, dvs. att de negativa konsekvenserna för en koncern och dess

koncernföretag samt över huvud taget för övriga EES-stater ska minimeras.

7 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförordning. I paragrafens informativa hänvisning konstateras det att i artikel 15 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om allmänna resolutionsprinciper, i artikel 16 om resolution av finansiella institut och moderbolag enligt artikel 2 b samt i artikel 18 om villkoren för att ställa institut under resolutionsförvaltning och om resolutionsförfarandet.

5 kap. Värdering av tillgångar och skulder

1 §. Värdering. I denna paragraf föreskrivs delvis i överensstämmelse med direktivets artikel 36 om verkets skyldighet att värdera tillgångarna och skulderna i ett institut som ställts under resolutionsförvaltning, innan värdet på aktier och andelar skrivs ned som föreskrivs i 6 kap. och innan resolutionsåtgärder vidtas i enlighet med 7 kap.

Värderingen ska baseras på allmänt vedertagna redovisningsprinciper och med iakttagande av försiktighetsprincipen. Bestämmelsen i paragrafens 2 mom., enligt vilken värderingens resultat ska vara rimligt och rättvist, hänvisar till situationer där det är nödvändigt och motiverat att i något avseende avvika från sedvanliga värderingsprinciper och -metoder när det gäller tillgångarna och skulderna. Kommissionen kan i enlighet med direktivet genom en teknisk regleringsstandard utfärda närmare föreskrifter om de metoder och beräkningar som ska användas vid värderingen.

Värderingen ska i regel göras efter det att beslutet om resolutionsförvaltning har fattats, eftersom beslutet om att ställa institut under resolutionsförvaltning i de flesta fallen ska göras med så kort varsel att det inte finns tid att på förhand göra en sådan värdering som avses i paragrafen. Enligt den föreslagna paragrafen kan verket emellertid fatta beslut om värderingen också före beslutet om att ställa institut under resolutionsförvaltning, för att utreda om villkoren för resolutionsförvaltning är uppfyllda.

2 §. Värderare. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om kompetenskraven för värderare. I praktiken förutsätts värderaren vara CGR-

revisor eller ha motsvarande kompetens. Det föreslagna momentet är inte baserat på direktivet.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 36.1 att värderaren ska vara oberoende. I den tekniska regleringsstandard som kommissionen senare utfärdat med stöd av direktivet anges närmare under vilka förhållanden en värderare kan anses vara oberoende.

3 §. Värderingens syfte. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 36.3 och 36.4 om målsättningarna och syftet med värderingen. I paragrafens 1 mom. räknas upp syftena med värderingen och i 2 mom. konstateras det uttryckligen att avsikten med värderingen är att fastställa institutets alla eventuella förluster vid den tidpunkt då resolutionen inleds.

Det centrala syftet med värderingen är att säkerställa att villkoren för att ställa institutet under resolutionsförvaltning är uppfyllda. Om bedömningen har gjorts efter att institutet har ställts under resolution och det visar sig att villkoren för resolutionsförvaltning inte är uppfyllda, ska verket i enlighet med 4 kap. 2 § 4 mom. återkalla beslutet om att ställa institutet under resolutionsförvaltning. Avsikten med värderingen är också att producera information som behövs för dimensionering av resolutionsåtgärderna.

Ett viktigt syfte med värderingen är vidare att fastställa det förlustbelopp varmed värdet på eget kapital ska skrivas ned i enlighet med 6 kap. eller skulder ska konverteras till aktier, samt identifiering och värdering av de tillgångar som i enlighet med 9—11 kap. ska överföras till ett annat företag.

4 §. Kompletterande bestämmelser om värdering. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 36.5 och 36.8 närmare om värderingsförfarandet, om de kostnader som ska påföras ett institut som försätts i resolution samt om räntor och andra avgifter som ska betalas till resolutionsfonden.

De åtgärder som avses i paragrafens 1 mom. är helt fristående från det värderingsförfarande som avses i 12 och 13 §, trots att samma element ingår i de värderingar som ska göras med stöd av bestämmelserna. En vedömning som ska göras med stöd av mo-

mentet får inte styra det värderingsförfarande som avses i 12 och 13 §, utan det sist nämnda förfarandet ska vara helt oberoende av värdering enligt detta moment och av värderingens slutresultat. Kommissionen kan med stöd av direktivet anta en teknisk regleringsstandard med närmare bestämmelser om hur dessa värderingar ska hållas isär från varandra.

Eventuella avgifter enligt paragrafens 2 mom. ska beaktas framför allt i fråga om de slutsatser av värderingen som räknas upp också i 3 §.

Enligt paragrafens 3 mom. får värderingen inte baseras på antagandet om att institutet under eller efter resolutionen kommer att beviljas offentligt stöd, varmed avses också akut likviditetsstöd från centralbanken eller likviditetsstöd med icke standardmässiga villkor. Frågan om stödet beviljas på icke-standardmässiga villkor ska inte bedömas i förhållande till en sådan aktuell marknadssituation som påverkas av exceptionella eller över huvud taget betydande marknadsstörningar.

5 §. Utredning om och bilagor till värdering. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 36 om minimiinhållet i en utredning som görs i samband med en värdering. Eftersom värderingen i enlighet med 10 § ska fogas till verkets beslut måste en utredning som avses i denna paragraf också i brådskande fall ges i skriftlig form.

6 §. Godkännande av värdering. Enligt denna paragraf ska verket genom ett särskilt beslut godkänna en sådan utredning som avses i 5 §. Den föreslagna paragrafen är inte baserad på direktivet. En värdering och utredning som godkänts av verket är i princip sådana offentliga handlingar som avses i 1 § 1 mom. i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999). Det kan antas att resolutionens syften äventyras om den information offentliggörs som ingår i verkets beslut om värderingen och utredningen, samt om den information offentliggörs som verkets beslut baserats på. Handlingarna i fråga kommer sannolikt att betraktas som sekretessbelagda myndighetshandlingar med stöd av 24 § 1 mom. 12 eller 20 punkten i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet.

7 §. Preliminär värdering. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 36.2 och 36.9 att verket självt kan göra en preliminär värdering och med stöd av den, så som avses i 6 kap., skriva ned värdet på institutets eget kapital eller konvertera skulder till kapital samt överföra tillgångar och skulder på det sätt som avses i 9—11 kap. En förutsättning för tillämpning av paragrafen är att värderingen genomförs i brådskande ordning eller att det finns något annat vägande skäl för tillämpning av paragrafen. Värderingen ska trots dess preliminära karaktär utföras i enlighet med de principer som föreskrivs i detta kapitel, i den mån som det är möjligt.

En sådan reservation för eventuella ytterligare förluster som avses i paragrafens 3 mom. behövs på grund av att en preliminär värdering per definition skiljer sig från en egentlig värdering. Villkoret är också förenligt med den försiktighetsprincip som i allmänhet ska tillämpas i samband med värdering.

8 §. Komplettering av en preliminär värdering så att den blir definitiv. I paragrafens 1 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 36.10 om verkets skyldighet att i enlighet med ovan föreslagna 1—6 § komplettera värderingen. Av bestämmelsen följer bl.a. att kompletteringen ska göras av en utomstående oberoende värderare. Trots att den slutliga värderingen kan göras samtidigt som en värdering enligt 12 §, ska dessa värderingar göras separat från varandra.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om ytterligare villkor för komplettering av en preliminär värdering.

9 §. Annullering av skuldnedskrivning samt betalning av ytterligare vederlag. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 36.11 om ersättning till borgenärerna för skada som uppkommit till följd av skillnaden mellan en preliminär värdering och en sådan komplettering som avses i 8 §, då skulderna på grund av den preliminära värderingen har skrivits ned i enlighet med 8 kap. eller med stöd av 9—11 kap. överförts till ett annat företag. Med avvikelse från direktivet ska verket alltid ersätta skillnaden om ersättningsvillkoren är uppfyllda. Bestämmelsen gäller inte sådan nedskrivning av

finansiella instrument i eget kapital som avses i 4 kap.

10 §. Värdering som fogas till verkets beslut. I denna paragraf föreskrivs om verkets skyldighet att foga utredning som avses i 5 § till beslut som avses i 6 kap. 1 § och 7 kap. 1 §. På grund av värderingens syfte enligt 3 § utgör den en väsentlig del av verkets beslut som nämns ovan. Enligt direktivets artikel 36.13 får värderingen inte överklagas separat genom besvär.

11 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförfordning. Enligt denna informativa paragraf föreskrivs i förordningens artikel 20 om värdering av en sådan enhets tillgångar och skulder som avses i förordningens artikel 2.

12 §. Bedömningen av behandlingen av aktieägare, andelsägare och borgenärer. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 74.1 om sådan separat bedömning efter att resolutionsåtgärder genomförts, vars syfte är att säkerställa att aktie- och andelsägare inte till följd av resolutionsåtgärderna lider större förluster än om institutet skulle ha försatts i konkurs.

13 §. Bedömningsförfarande. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 74.2 och 74.3 om förfarandet vid bedömning i enlighet med 12 §. Kommissionen kan anta en teknisk regleringsstandard med närmare bestämmelser om det bedömningsförfarande som avses i paragrafen, i synnerhet om bedömning som avses i 1 mom. 1 punkten.

6 kap. **Nedskrivning av aktier, andelar och andra poster i eget kapital samt indragning av aktier och andelar**

1 §. Skyldighet att skriva ned det nominella värdet på eget kapital. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 59 och 60 om verkets skyldighet att skriva ned värdet på aktier och andelar samt övriga poster i eget kapital för att täcka förluster i samband med värdering enligt 5 kap. Bestämmelserna i detta kapitel gäller endast poster i bokföringsmässigt eget kapital. På kapitallån och efterställda skulder ska bestämmelserna i 8 kap. tillämpas. Enligt denna paragraf ska verket i samband med nedskriv-

ning av värdet på aktier och andelar samtidigt dra in aktier eller andelar i motsvarande mån eller överföra ifrågavarande aktier eller andelar som ersättning till vissa av institutets borgenärer. Verket kan vid behov besluta ändra bolagsordningen eller stadgarna så att varje aktie eller andel delas i så många aktier eller andelar att ett behövligt antal aktier eller andelar i sin helhet kan dras in.

Enligt paragrafens 1 mom. ska nedskrivningen i ett institut som försatts i resolution göras efter värderingen, men innan resolutionsåtgärder vidtas i enlighet med 8—11 kap. I paragrafens 2 mom. föreskrivs om situationer då verket ska vidta åtgärder enligt 1 mom. i ett institut som inte är försatt i resolution. I paragrafens 3 mom. föreskrivs när ett institut uppfyller förutsättningen i 2 mom. 1 punkten.

I paragrafens 4 mom. preciseras vad som i 2 mom. 2 punkten avses med extraordinärt offentligt stöd.

Det finns inget behov att i paragrafens 5 mom. reglera prioritetsordningen lika detaljerat som i direktivet, eftersom den konkursrättsliga prioritetsordningen när det gäller att täcka skulder i enlighet med finsk lag motsvarar direktivets bestämmelser. Det enda undantaget är nedskrivning av kapitallån enligt artikel 54 i EU:s tillsynsförordning och därmed jämförbara andra poster i primärkapitalet än sådana som enligt förordningen hänförs till kärnkapitalet. Enligt den nämnda artikeln ska förluster i första hand täckas genom nedskrivning av värdet på sådana finansiella instrument, om kärnprimärkapitalrelationen enligt den nämnda förordningen sjunker till minst 5,125 procent.

I momentet föreskrivs dessutom i överensstämmelse med direktivets artikel 60.2 b om ägarens skyldigheter i fråga om nedskrivna poster. I fråga om nedskrivna poster kan efter nedskrivningen inte göras gällande andra förpliktelser eller krav mot ägaren. Ägaren ansvarar för förpliktelserna endast på basis av postens nya värde. Om det före nedskrivningen har riktats skadestånds- eller andra förpliktelser mot posterna i fråga slipper ägaren inte dessa förpliktelser då posternas värde skrivs ned. Om en åtgärd som avses i 1 mom. överklagas och det på denna grund fastställs ett skadestånd som hänför sig till de ned-

skrivna posterna kan ägaren inte undantas från skadeståndsskyldigheten i fråga om det nedskrivna värdet.

Paragrafens 6 mom. gäller situationer där nedskrivningen avser poster som hänförs till det egna kapitalet i ett företag som hör till samma grupp som institutet. I momentet föreskrivs att nedskrivningen av värdet på aktier eller andelar i ett dotterföretag inte får överstiga nedskrivningen av motsvarande poster i moderföretaget.

Enligt 7 mom. kan verket besluta om nedskrivning enligt paragrafen utan medverkan av institutets förvaltningsorgan och utan att heller i andra avseenden iaktta vad som i lagen föreskrivs om nedskrivning av eget kapital, inklusive skyldigheten att höra borgenärerna. Utdelningsbegränsningar till följd av att aktie- eller andelskapitalet skrivits ned ska dock iakttagas. Dessutom ska nedskrivning av eget kapital anmälas för registrering med iakttagande av vad som föreskrivs någon annanstans i lag. Nedskrivningen ska registreras oberoende av vad som föreskrivs om förutsättningarna i aktiebolagslagens 14 kap. 5 § och i motsvarande bestämmelser om andra former av företag och organisationer.

Enligt paragrafens 8 mom. ska vad som i detta kapitel föreskrivs om aktier och andelar tillämpas också på sparbankers grundfundsandelar. Med avvikelse från direktivet föreskrivs i paragrafens 9 mom. om verkets rätt att ombilda en andelsbank till ett andelsbanksaktiebolag och en sparbank till ett sparbanksaktiebolag. Verket kan i enlighet med bestämmelserna i 7 kap. fatta beslutet utan att inhämta samtycke av andels- eller sparbankens förvaltningsorgan eller borgenärer, men i övrigt ska på en sådan ändring av bolagsformen tillämpas lagen andelslag och lagen om andelsbanker samt på motsvarande sätt sparbankslagen. Detta bemyndigande behövs i synnerhet av den anledningen att möjligheten att räkna in placerings- och grundfundsandelar i bankens kärnkapital kommer att begränsas avsevärt i enlighet med EU:s tillsynsdirektiv.

2 §. *Samråd med övriga myndigheter.* I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 62 om verkets skyldighet att höra tillsynsmyndigheter och övriga resolutionsmyndigheter samt att i en-

lighet med 1 § överväga beslut om alternativa åtgärder.

3 §. *Nedskrivning av eget kapital i företag som hör till samma grupp.* I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 59 om nedskrivning av eget kapital i företag som hör till samma grupp.

4 §. *Beslutsinformation till andra myndigheter.* I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 62 att Finansinspektionen och de myndigheter som ansvarar för resolution av företag som hör till samma grupp eller för tillsynen i en annan EES-stat ska informeras om beslut som avses i 1 §.

5 §. *Offentliggörande av beslut.* I denna paragraf föreskrivs om verkets skyldighet att på sina webbsidor offentliggöra beslut som avses i 1 § eller en beslutssammanfattning. Till beslutet ska som en väsentlig del fogas en sådan utredning om värderingen som avses i 5 kap. 5 §. Utredningen kan dock i ett enskilt fall vara sekretessbelagd med stöd av lagen om offentlig i myndigheternas verksamhet.

6 §. *Tillämpning av EU:s resolutionsförordning.* Paragrafen innehåller en informativ bestämmelse enligt vilken i artikel 21 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om nedskrivning och konvertering av aktier och andelar när det gäller enheter som avses i direktivets artikel 2 och koncerner som är etablerade i en deltagande medlemsstat.

7 kap. Allmänna principer för resolutionsverktyg

1 §. *Tillämpning av resolutionsverktyg.* I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 37 om de förutsättningar under vilka verket kan besluta tillämpa resolutionsverktyg på ett institut som är ställt under resolutionsförvaltning. Med ett resolutionsverktygs bokföringsmässiga motvärde avses i paragrafens 1 mom. bokföringsmässigt motvärde enligt aktiebolagslagens 3 kap. 5 §. Detta värde ska användas i det fall att institutets finansiella instrument i eget kapital, enligt lagstiftningen och bolagsordningen eller stadgarna för respektive företagsform, inte har något nominellt värde.

Enligt paragrafens 2 mom. kan beslut om tillämpning av ett eller flera resolutionsverk-

tyg fattas antingen samtidigt som ett beslut om nedskrivning av poster i eget kapital enligt 6 kap. 1 § eller senare en eller flera gånger.

Det föreslås att i 11 kap. 1 § föreskrivs om kravet enligt artikel 37.5, vilket innebär att ett egendomsförvaltningsbolag som avses i 2 § 1 mom. 4 punkten kan användas endast tillsammans med resolutionsverktyg som avses i det nämnda momentets 1–3 punkter.

2 §. Resolutionsverktyg. I paragrafens 1 mom. räknas i överensstämmelse med direktivets artikel 37.3 upp verkets resolutionsverktyg, dvs. nedskrivning och konvertering av skulder (s.k. *bail-in*), överföring av affärsverksamhet, tillfälligt institut och egendomsförvaltningsbolag. De resolutionsverktyg som avses i paragrafen får enligt den användas endast efter det att institutets tillgångar har värderats på det sätt som avses i 5 kap. och ägarnas ansvar har realiserats så som avses i 6 kap. I lagen föreslås inte bestämmelser om andra resolutionsverktyg än sådana som avses i direktivet. I lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet föreskrivs med avvikelse från resolutionsdirektivets artikel 69 om möjligheten att temporärt förhindra s.k. insättningsflykt från inlåningsbanker.

I paragrafens 1 mom. 1 punkten föreskrivs om realisering av investeransvaret i enlighet med direktivets artikel 37.3 d. Nedan i 8 kap. föreskrivs närmare om saken. Nedskrivning av det nominella värdet på skulder och konvertering av skulder till finansiella instrument i eget kapital kan tillämpas såväl på ett instituts skulder som på skulder som uppkommit innan institutet ställts under resolutionsförvaltning och som har överförts till ett sådant tillfälligt institut som avses i momentets 3 punkt.

I momentets 2 punkt föreskrivs om överföring av affärsverksamhet så som avses i artikel 37.3 a. Närmare bestämmelser om överföring av affärsverksamhet finns i 9 kap.

Affärsverksamhet kan för det första överföras i enlighet med direktivets artikel 38.1 a genom inlösen av ett instituts aktier eller andelar från deras ägare och överföring av dem till en ny ägare. På den nya ägaren ska enligt förslaget tillämpas vad som i kreditinstitutslagen och lagen om investeringstjänster

föreskrivs om anmälningsskyldighet gällande förvärv av aktier och andelar samt vad som i lagen om Finansinspektionen föreskrivs om ägarnas tillförlitlighet. Av den nämnda artikeln följer att aktier och andelar ska lösas in till verkligt värde, som fastställs på basis av en värdering enligt 5 kap. Punkten gäller endast sådana finansiella instrument i eget kapital som ger rösträtt i institutet. Sådan överföring av äganderätt som avses i punkten är inte ensam för sig relevant för institutets fortsatta verksamhet, men på institutet kan efter överföringen av verksamheten genom ett särskilt beslut tillämpas andra resolutionsverktyg som nämns i momentet.

Enligt den föreslagna punkten kan affärsverksamheten dessutom överföras genom att institutets tillgångar och skulder i enlighet med artikel 38.1 b antingen helt eller delvis överförs till ett annat företag. Om den överförda verksamheten förutsätter verksamhetstillstånd ska mottagaren ha tillstånd att utöva den. Med tillgångar och skulder avses i momentet, liksom exempelvis i aktiebolagslagens bestämmelser om fusion, också immateriella rättigheter och skyldigheter. Affärsverksamhet kan överföras antingen genom sådan absorptions- eller kombinationsfusion eller delning som avses i bolagslagstiftningen eller genom att en del av institutets tillgångar och skulder överförs till ett annat företag utan att institutet samtidigt avvecklas.

I momentets 3 punkt föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 37.3 b om överföring av ett instituts funktioner till ett tillfälligt institut. I 10 kap. föreskrivs närmare om tillämpning av denna punkt. På ett tillfälligt institut ska i första hand tillämpas de koncessionskrav som gäller för institutet. Institutets funktioner kan på det sätt som avses i denna punkt överföras antingen genom en dotterbolagsfusion eller genom en delning, eller också genom att institutets tillgångar och skulder överförs till ett nybildat institut. Dessutom är det med stöd av denna punkt möjligt att lösa in aktier eller andelar från deras ägare och överlåta dem till ett tillfälligt institut.

I momentets 4 punkt föreskrivs om överlåtelse av ett instituts tillgångar och skulder helt eller delvis till ett egendomsförvaltningsbolag som avses i artikel 37.2 c. I

11 kap. föreskrivs närmare om tillämpningen av denna punkt. Tillgångarna och skulderna kan överföras till ett egendomsförvaltningsbolag antingen genom delning eller genom att tillgångarna och skulderna på något annat sätt överförs till ett nybildat eller till ett tidigare bildat egendomsförvaltningsbolag. I momentet konstateras för tydlighetens skull, med beaktande av ett egendomsförvaltningsbolags karaktär, att syftet med ett sådant bolag är att så snart som möjligt omvandla dess tillgångar till pengar och avsluta bolagets verksamhet.

I direktivets svenskspråkiga version används om det redskap som avses i 2 punkten benämningen ”broinstitutswerktyget” (*bridge institution tool*). Nationellt har man dock valt att använda denna benämning liksom enligt momentets 4 punkt i fråga om ”verktyget avskiljande av tillgångar” (*asset separation tool*) som avses i direktivets artikel 37.3 c. Nationellt avses med begreppet egendomsförvaltningsbolag redan vedertaget sådana åtgärder som kan hänföras till verktyget avskiljande av tillgångar. Det verktyg som i direktivet kallas broinstitutswerktyget kallas i lagförslaget tillfälligt institut, vilket bättre beskriver dess karaktär.

I sådana fall som avses i paragrafens 2 mom. ska institutet i enlighet med direktivets artikel 37.6 utan dröjsmål avvecklas genom att det försätts i likvidation eller konkurs, dock med iakttagande av de allmänna resolutionsprinciperna samt utan att grundlöst äventyra verksamhetsförutsättningarna för de aktörer som avses i momentet och utan att äventyra resolutionsmålen.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 37.7 om tillämpning av resolutionsverktygen för att täcka verkets resolutionskostnader. I enlighet med artikeln kan kostnaderna täckas antingen genom avdrag av ersättningen för överföringen av institutets tillgångar och skulder, från det inlösenpris för aktierna eller andelarna som avses i 1 mom. 2 punkten, genom att kostnaderna tas ut direkt hos institutet eller i samband med avvecklingen av ett tillfälligt institut eller egendomsförvaltningsbolag, genom att det tillfälliga institutets eller egendomsförvaltningsbolagets återstående nettotillgångar används för att täcka kostnaderna.

Kostnaderna ska ha uppkommit genom användning av resolutionsverktyg och de får inte överstiga verkets sammanlagda kostnader för resolutionen. Verket ska likaså i egenskap av myndighet se till att användningen av resolutionsverktygen inte orsakar obefogade eller oändamålsenliga kostnader. Verkets på momentet baserade fordran ska i enlighet med artikeln ha bästa förmånsrätt vid institutets, det tillfälliga institutets eller egendomsförvaltningsbolagets konkurs. Med avvikelse från direktivet förtydligas dessutom en sådan fordrans prioritet i förhållande till säkrade fordringar och insättare med bättre förmånsrätt så att den förmånsrätt som avses i momentet inte kränker säkerhetsbörnärernas separationsrätt och inte heller insättarnas förmånsrätt.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 38.4 och 40.4 att skillnaden mellan det pris på aktier eller andelar som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten och ett pris som är lägre än detta ska fullt ut ersättas till institutets aktie- eller andelsägare. Transaktionskostnaderna för en sådan överlåtelse betraktas som verkets kostnader för resolutionsverktyg för vilka verket i enlighet med 3 mom. kan få ersättning.

Det finns inget behov att i lagen uttryckligen föreskriva om den princip som framgår av de nämnda artiklarna, dvs. att vinsten i samband med överföring av ett instituts tillgångar och skulder tillhör institutet, eftersom försäljningspriset också annars tillhör säljaren om inte något annat uttryckligen föreskrivs.

3 §. Beslutsfattande, registrering och rättsverkniningar. I paragrafens 1 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 63.2 att verkets befogenhet att fatta beslut om användning av resolutionsverktyg är primär, om inte någon annanstans i lag föreskrivs om de befogenheter och det beslutsfattande som tillkommer institutets förvaltningsorgan. Verket kan sålunda fatta beslut som avses i 8—11 kap. utan medverkan av bolagets verkställande direktör, styrelse, ett eventuellt förvaltningsråd och bolagsstämman eller något annat organ som i institutet utövar den högsta beslutanderätten. De sedvanliga organen har dock kvar de uppgifter och befogenheter som tillkommer dem till den del som de

inte enligt lag eller verkets beslut tillkommer verket. Verket behöver inte huvudsakligen anvisas vissa administrativa eller motsvarande uppgifter som är viktiga för ett instituts dagliga verksamhet. Momentet gäller också åtgärder i anslutning till beslut om resolutionsverktyg i ett institut, exempelvis lagstadgade meddelanden till registermyndigheten. Det föreslagna momentet innebär att verket har befogenhet att på institutets vägnar göra också andra anmälningar om aktieägarna och ansökningar till myndigheterna.

I paragrafens 2 *mom.* föreskrivs dessutom att ett institut som har försatts i resolution inte utan verkets tillstånd får företa rättshandlingar, exempelvis överlåta tillgångar eller skulder eller ställa borgen eller andra garantier. Verket ska sålunda i sitt beslut om att ställa ett institut under resolutionsförvaltning ange i vilken utsträckning institutet får fortsätta sin normala affärsverksamhet och i vilka avseenden institutet måste få verkets tillstånd för rättshandlingar.

I momentet föreskrivs på motsvarande sätt som i 29 § i lagen om företagssanering (47/1993) om rättshandlingar som ett institut företar i strid med 1 *mom.* Enligt momentet får motparten i en sådan rättshandling godtrosskydd.

I paragrafens 3 *mom.* föreskrivs om verkets befogenhet att ålägga ett tillfälligt institut eller ett egendomsförvaltningsbolag att överlåta tillgångar och skulder på villkor som verket bestämmer. Däremot kan verket inte, till åtskillnad från institutet självt, direkt utöva befogenheter som enligt lag tillkommer lagstadgade organ i ett tillfälligt institut eller egendomsförvaltningsbolag.

I momentet konstateras för tydlighetens skull att allmän lagstiftning ska tillämpas på anmälningar till handelsregistret och andra meddelanden till myndigheter. Undantag görs också i fråga om registrering av aktiekapital som betalats i form av apport, på vilket inte ska tillämpas vad som föreskrivs om revisorsyttrande. Allmän bolagslagstiftning ska också tillämpas på andra mottagande företag än tillfälliga institut och egendomsförvaltningsbolag.

I paragrafens 4 *mom.* föreskrivs dessutom att på användning av resolutionsredskap som

avses i 1 § inte ska tillämpas konkurslagstiftningens återvinningsbestämmelser.

I momentet föreskrivs också att på överföring av tillgångar och skulder inte ska tillämpas vad som i bolagslagstiftningen föreskrivs om hörande av borgenärer. För att skydda insättarnas ställning ska dock tillämpas vad som i affärsbankslagen, lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013), nedan *andelsbankslagen*, och i sparbankslagen (1502/2001) föreskrivs om insättarens rätt att säga upp insättningar innan de överförs.

I paragrafens 5 *mom.* hänvisas till 12 kap. 7 § där det föreskrivs om de rättsverkningar som verkets beslut har i fråga om privaträttsliga avtal och avtalsparters rättigheter.

Enligt paragrafens 6 *mom.* ska verket underrätta Finansinspektionen, om användning av resolutionsverktyg enligt 8—11 kap. skulde leda till att något av Finansinspektionens tillsynsobjekt inte längre uppfyller sina lagstadgade åtaganden.

I lagen föreslås inga uttryckliga bestämmelser om rättsverkningarna av att aktier och skulder skrivs ned i enlighet med direktivets artiklar 53.1, 53.3 och 53.4 och om verkets rättigheter som avses i artikel 53.2, eftersom rättsverkningarna och verkets rättigheter följer av tillämpningen av de föreslagna bestämmelserna också utan några särskilda bestämmelser om saken. Rättsverkningarna träder sålunda i varje fall i kraft omedelbart i enlighet med de nämnda artiklarna, och aktie- eller andelsägarna samt borgenärerna förlorar slutgiltigt sina rättigheter till den del som värdet på en aktie, andel eller skuld har skrivits ned och aktier eller andelar har dragits in.

4 §. Offentliggörande av beslut. I denna paragraf föreskrivs om offentliggörande av beslut om enskilda resolutionsåtgärder. Skyldigheten gäller alla sådana beslut av verket som är relevanta för tredjepersoners rättigheter och som inte har offentliggjorts med stöd av 4 kap. 4 §. Beslut kan dock eventuellt vara sekretessbelagda med stöd av lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet.

5 §. Tillämpning av värdepappersmarknadslagstiftningen. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 38.1 och 40.1 att vad som i värde-

pappersmarknadslagen föreskrivs om prospekt och uppköpserbjudanden inte ska tillämpas vid överföring eller förvärv av aktier med stöd av 9—11 kap.

6 §. Tillämpning av bestämmelserna om ägartillsyn. Enligt paragrafens 1 mom. ska när skulder konverteras till aktier eller andelar i enlighet med 8 kap. eller när aktier eller andelar överförs med stöd av 9 kap. 1 § 2 mom. 4 punkten, på konverteringen och överföringen i första hand tillämpas bestämmelserna om ägartillsyn av institut i kreditinstitutslagen eller i lagen om investerings-tjänster samt i lagen om Finansinspektionen.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att i sådana fall som avses i 1 mom. inte ska tillämpas de tidsfrister som avses i 32 b § i lagen om Finansinspektionen. Förutsättningen att Finansinspektionen ska fatta beslut utan obefogat dröjsmål och beakta behovet av resolutionsåtgärder och syftet med resolutionen innebär i sådana fall som avses i momentet att beslutet i regel ska fattas inom en betydligt kortare tid än tidsfristen 60 dagar som föreskrivs i den nämnda lagparagrafen.

Enligt paragrafens 3 mom. ska, med avvikelse från vad som föreskrivs i 3 kap. 2 § 2 mom. i kreditinstitutslagen och i motsvarande bestämmelse i lagen om investerings-tjänster, äganderätten till aktier eller andelar i enlighet med 8 och 9 kap. överföras omedelbart, dock så att verket har rätt att utöva de rättigheter som är förenade med aktierna eller andelarna till dess att Finansinspektionen eller ECB har godkänt överföringen.

Frånsett detta undantag ska på aktie- eller andelsägare tillämpas de allmänna bestämmelserna om ägartillsyn i det fall att Finansinspektionen inte godkänner överföringen. Aktie- eller andelsägaren ska sålunda omedelbart avstå från sina aktier eller sina andelar, vid hot om sådana påföljder som föreskrivs i lagen om Finansinspektionen.

7 §. Tillsättning av ombud. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 35 om verkets rätt att tillsätta ett ombud för ett institut samt om behörighetskraven för ombudet och om ombudets tjänsteansvar. Ombudet kan på verkets vägnar, inom de gränser som verket bestämmer, utöva befogenheter som tillkommer institutets förvaltningsorgan. Ombudets ställning i

ett institut som försatts i resolution kan i många avseenden jämföras med en sådan boförvaltares ställning som avses i konkurslagen. Enligt konkurslagstiftningen gäller dock inte ett motsvarande förhållande som i enlighet med denna lag mellan ombudet och verket.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om de krav som ställs på ombudet och om ombudets allmänna skyldigheter. Bestämmelsen om ombudets kompetens och lämplighet motsvarar i många avseenden konkurslagens 8 kap. 5 § om behörighetsvillkoren för boförvaltare. Liksom en boförvaltare ska ombudet ha med avseende på uppdragets art och omfattning tillräcklig förmåga, erfarenhet och yrkesskicklighet. Ombudet kan t.ex. ha erfarenheter av tidigare motsvarande uppdrag eller av uppgifter i anslutning till resolutionsförfaranden eller över huvud taget av kreditinstitutsverksamhet. Vid bedömningen av om vederbörande har tillräcklig yrkesskicklighet måste man naturligtvis beakta institutets och resolutionsåtgärdernas omfattning och art. Att den som utses till ombud ska vara lämplig för uppdraget är ett allmänt behörighetsvillkor, varmed framför allt avses förmåga att kunna sköta uppgifterna som ombud. Lämpligheten ska bedömas utifrån ombudets yrkesskicklighet och personliga egenskaper.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att ombudet kan tillsättas för högst ett år och att verket utan begränsningar kan återkalla tillsättningen. I paragrafens 4 mom. föreskrivs att samma ombud om möjligt ska tillsättas för instituten inom samma grupp. Ombudet kan biträdas av annan behörig personal.

I paragrafens 5 mom. föreskrivs att då ombudet utövar befogenheter som tillkommer institutets förvaltningsorgan ska uppgifter om detta föras in i handelsregistret med iakttagande av vad som föreskrivs om registrering av personer som hör till respektive förvaltningsorgan.

8 §. Registrering i andra EES-stater. I denna paragraf föreskrivs om verkets skyldighet att till registret i en annan EES-stat anmäla de uppgifter som förutsatts av lagstiftningen i den EES-staten.

9 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförordning. Denna paragraf innehåller en informativ bestämmelse enligt vilken det i artikel

17 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om fordringars förmånsrätt, i artikel 22 om allmänna principer för resolutionsverktyg och i artikel 23 om resolutionsordning som ska innehålla detaljerade uppgifter om de resolutionsverktyg som tillämpas på institut under resolution.

8 kap. **Skuldnedskrivning och konvertering av skulder till kapitalbasinstrument**

1 §. *Rätt att skriva ned skulder och konvertera dem till kapitalbasinstrument.* I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 43—46 och 49—53 om skuldnedskrivning och konvertering av skulder till kapitalbasinstrument. I bestämmelsen föreskrivs om konvertering av vanliga skulder till skulder med sämre förmånsrätt, till kapitallån eller till aktier eller andelar, om konvertering av skulder med sämre förmånsrätt till kapitallån eller till aktier eller andelar och dessutom om konvertering av kapitallån till aktier eller andelar. Alla andra skulder än sådana som avses i 4 § är enligt förslaget nedskrivningsbara. Skulderna kan skrivas ned till ett belopp som räcker för att trygga institutets eller det tillfälliga institutets kapitalbas enligt tröskelvärdena i den återhämtningsplan som avses i den föreslagna kreditinstitutslagens 8 a kap. 1 §.

Verket för finansiell stabilitet ska i enlighet med 4 kap. 2 § 1 mom. fatta beslut om att försätta ett institut i resolution innan det kan skriva ned institutets skulder eller konvertera skulderna till finansiella instrument i eget kapital eller använda andra resolutionsverktyg.

Som skuld betraktas i kapitlet alla skulder och kapitallån i balansräkningen, inklusive skulder som härrör från utestående ränta eller annan avkastning på finansiella instrument. Utanför tillämpningsområdet för kapitlet faller sålunda endast poster som kan hänföras till det bokföringsmässiga egna kapitalet och som kan skrivas ned i enlighet med 6 kap.

Enligt paragrafens 1 mom. kan verket skriva ned ett sådant tillfälligt instituts skulder

som i enlighet med 10 kap. har försatts i resolution.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs för tydlighetens skull att endast sådana skulders nominella värde kan skrivas ned i ett tillfälligt institut, vilka har uppkommit i ett institut som är försatt i resolution och har överförts till det tillfälliga institutet i enlighet med denna lag.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivet att ett institut som ställts under resolutionsförvaltning ska ha adekvata system för att säkerställa att verket vid behov utan dröjsmål kan få tillgång till information som behövs för tillämpning av bestämmelserna i detta kapitel.

2 §. *Förslag till omorganisering av verksamheten.* I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 52 om ett instituts skyldighet att lägga fram ett förslag till omorganisering av verksamheten efter det att sådan nedskrivning av skulderna och konvertering av skulder till kapitalbasinstrument som avses i denna lag har genomförts. I paragrafens 2 mom. föreskrivs närmare om behandlingen av förslaget och om tidsfristerna. I paragrafens 3 mom. föreskrivs om förslag som gäller grupper.

Enligt 4 mom. ska verket regelbundet rapportera till Finansinspektionen hur genomförandet av förslaget framskrider. Om genomförandet av förslaget eller dess framskridande inte uppfyller planens målsättningar och villkor, kan verket i samråd med Finansinspektionen förutsätta att institutet kommer in med ett nytt förslag till hur målen ska uppnås.

3 §. *Genomförande av nedskrivning och konvertering.* Enligt paragrafens 1 mom. ska tillämpningen av paragrafen i överensstämmelse med direktivets artikel 46.1 baseras på värdering av institutets tillgångar i enlighet med 5 kap.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 46.1 a om nedskrivning av skulder till den del som institutets nettotillgångar är negativa. I en sådan situation är det inte ändamålsenligt att konvertera skulder till kapitalbasinstrument, eftersom sådana finansiella instruments värde omedelbart måste nollas och instrumenten ogiltigförklaras.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 46.1 b om konvertering av skulder till kapitalbasinstrument efter det att skulderna skrivits ned i enlighet med 2 mom. I en sådan situation kan de återstående skulderna efter tillämpning av 2 mom. konverteras, till det belopp som behövs för att kapitalbasen i enlighet med återhämtningsplanen enligt den föreslagna kreditinstitutslagens 8 a kap. ska nå upp till tröskelvärdet. Det föreslagna momentet täcker också punkt 4 i den nämnda artikeln, enligt vilken konvertering som avses i detta moment omfattar också skulder av vilkas nominella värde fortfarande återstår en del efter nedskrivningen enligt 2 mom.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 48 att om ett institut har skulder med sämre förmånsrätt vid konkurs, ska på dem tillämpas bestämmelserna i denna paragraf fullt ut, före skulder med bättre förmånsrätt. I 6 kap. 1 § föreslås bestämmelser om nedskrivning av kapitalbasinstrument före sådana skulder som avses i denna paragraf. I momentet föreskrivs dessutom i överensstämmelse med direktivets artikel 46.2 a att om ett institut har finansiella instrument som enligt villkoret kan konverteras till instrument som vid en konkurs har sämre förmånsrätt, ska instrumenten i enlighet med de villkor som gäller för dem konverteras, innan detta moment tillämpas.

Enligt paragrafens 5 mom. kan konverteringsförhållandet ändras i fråga om skulder som vid konkurs har avvikande förmånsrätt på så sätt att på fordringar med bättre förmånsrätt alltid ska tillämpas ett förmånligare konverteringsförhållande än på fordringar med bättre förmånsrätt. Vid bedömning av konverteringsförhållandet ska dock iaktas principerna i momentets 1 eller 2 punkt. Om ett institut t.ex. har 100 enheter vanlig skuld och 100 enheter skuld med sämre förmånsrätt, vilka ska konverteras till aktiekapital på sammanlagt 200 enheter, kan verket besluta att innehavarna av skulder med sämre förmånsrätt ska få t.ex. 80 enheter aktier och att innehavare av vanliga skulder ska få 120 enheter. Avsikten är att bestämmelsen ska tillämpas i enlighet med anvisningar som utfärdas med stöd av artikel 50 i EBA.

I paragrafens 6 mom. föreskrivs om en borgenärs rätt att få ett belopp som motsvarar nedskrivningen av en skuld konverterat till kapitalbasinstrument. Trots att direktivet inte uttryckligen förutsätter att en borgenär ges sådan rätt har ett beslut om att antingen endast skriva ned en skulds nominella värde eller som innebär att som vederlag ges finansiella instrument som räknas in i institutets kapitalbas, en så avgörande betydelse för borgenärens förmögenhetsställning att det är skäl att i lagen ta in en bestämmelse om saken. Verket kan dock inom ramen för de allmänna målsättningsarna och principerna för resolutionen besluta vilken typ av kapitalbasinstrument det belopp som motsvarar nedskrivningen ska konverteras till.

Enligt den föreslagna bestämmelsen är borgenären inte skyldig att ta emot sådant vederlag. Bestämmelsen är nödvändig i synnerhet med tanke på den situationen att en skuld skrivs ned med ett så litet belopp att ett motsvarande finansiellt instrument i praktiken inte har något värde för borgenären eller att de placeringsbegränsningar som tillämpas på borgenären hindrar mottagandet av vederlag.

I paragrafens 7 mom. föreskrivs för tydlighetens skull att vad som i kapitlet föreskrivs om institut ska tillämpas också på tillfälliga institut.

I lagen föreskrivs inte uttryckligen om tillämpning av artiklarna 42.1—42.3, eftersom de föreslagna bestämmelserna följer av förslaget till 3 mom. och 4 kap. 1 §. I en situation där förlusterna uppgår till ett större belopp än aktie- eller andelskapitalet ska aktierna eller andelarna ogiltigförklaras. I annat fall kommer en aktie- eller andelsägares relativa andel av samtliga aktier eller andelar att minska.

4 §. Skulder vars nominella värde inte kan skrivas ned. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 44 om skulder vilkas nominella värde inte kan skrivas ned mot förluster i enlighet med 1 §.

Enligt paragrafen är i princip alla sådana skulder nedskrivningsbara som i institutets balansräkning har tagits upp som annat än eget kapital. Som institutets skuld kan inte räknas kundmedel som innehas av institutet eller över huvud taget medel som institutet

förvaltar för någon annans räkning. I momentet räknas upp skulder vilkas värde inte kan skrivas ned. I 5 § föreskrivs om andra undantag i fråga om nedskrivningsbara skulder. På nedskrivning av värdet av ett instituts kapitalbasinstrument ska tillämpas enbart bestämmelserna i 6 kap. De undantag som avses i denna paragraf ska sålunda tillämpas också på kapitallån, skulder och debenturer som ingår i institutets kapitalbas.

Enligt paragrafens 1 punkt ska nedskrivningsbara skulder inte betraktas som garanterade insättningar. Den del av en insättning som faller utanför insättningsgarantin ska enligt huvudregeln dock skrivas ned.

Enligt paragrafens 2 punkt ska inte heller säkrade skulder betraktas som nedskrivningsbara, till den del som säkerhetens verkliga värde täcker skuldbeloppet.

Enligt paragrafens 3 punkt är inte heller skulder baserade på anställningsförhållanden nedskrivningsbara, med undantag för rörliga ersättningar. Med rörliga ersättningar avses ersättningar enligt kreditinstitutslagens 8 kap.

Inte heller skulder för köp av råvaror och tjänster som institutet eller företaget enligt 4 punkten behöver i sin verksamhet är nedskrivningsbara. Sådana skulder som avses i punkten är framför allt kortfristiga skulder som redovisats som anläggningstillgångar samt kortfristiga skulder för tjänster och råvaror som sådana institut behöver i sin verksamhet och som direkt redovisas som kostnader. Som sådana kortfristiga skulder som avses i punkten betraktas däremot inte t.ex. kortfristiga skulder som är baserade på köp av andra finansiella instrument än aktier och andelar som redovisas som anläggningstillgångar.

Enligt paragrafens 5 punkt är en ursprungligen högst sju dagars skuld till ett institut som inte hör till samma grupp som institutet i fråga inte en nedskrivningsbar skuld. Denna punkt ska emellertid inte tillämpas på gruppinterna skulder.

Enligt paragrafens 6 punkt är inte eller sådana skulder nedskrivningsbara som har uppkommit i samband med clearing och avveckling av betalningar eller värdepapper inom ett avvecklingssystem som avses i 2 § i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem

(1084/1998). Enligt 7 punkten är inte heller insättningsgarantiavgifter nedskrivningsbara skulder.

Enligt direktivet är inte heller sådana skulder till skatte- och socialförsäkringsmyndigheterna nedskrivningsbara som vid institutets konkurs har bättre förmånsrätt än övriga skulder. En sådan bestämmelse föreslås inte i lagen eftersom sådana skulder inte har förmånsrätt enligt den gällande konkurslagstiftningen. I lagen föreslås inte heller något undantag för kundmedel, eftersom dessa enligt finsk lag inte räknas som kreditinstitutets skulder och därför inte behöver nämnas särskilt.

5 §. Fakultativa undantag gällande nedskrivningsbara skulder. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 44.3 om undantag som enligt prövning kan tillämpas på nedskrivning av skulder.

Enligt paragrafens 1 mom. ska paragrafen tillämpas endast på finansiella instrument som inte hänförs till kapitalbasen.

I paragrafens 2 mom. räknas upp situationer där paragrafen ska tillämpas. I sådana situationer kan också syftet med resolutionen äventyras i det fall att det inte görs undantag från regeln att skulden kan nedskrivas. Kommissionen kan anta en delegerad akt med närmare bestämmelser om sådana situationer som avses i momentet.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om möjligheten att täcka ett belopp motsvarande undantaget genom att skriva ned värdet på övriga godkända skulder. Vid nedskrivningen ska emellertid beaktas principen enligt vilken borgenärerna inte ska försättas i en sämre ställning än i det fall att institutet försätts i konkurs. Verket kan också besluta att det återstående beloppet i enlighet med 6 § ska täckas ur resolutionsfonden.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om de omständigheter som verket bl.a. ska beakta när det överväger sådana undantag som avses i denna paragraf.

I paragrafens 5 mom. föreskrivs om verkets skyldighet att underrätta kommissionen om tillämpning av undantag enligt denna paragraf. Kommissionen kan enligt 44 artikel 12 punkt besluta att undantag inte får verkställas.

6 §. Användning av resolutionsfonden i särskilda fall. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 44.4 och 44.5 hur sådan minskning av medlen för resolution som beror på tillämpning av de undantag som föreskrivs ovan i 3 § kan täckas med medel ur resolutionsfonden.

Enligt paragrafens 1 mom. kan resolutionsfondens medel endast under de förutsättningar som föreskrivs i paragrafen användas för täckning av finansiella underskott till följd av tillämpning av undantag.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs närmare om för vilka ändamål resolutionsfondens medel får användas i situationer som avses i 1 mom. Enligt momentets 1 punkt kan resolutionsfondens medel för det första användas för täckning av institutets förluster då de överskrider institutets nettotillgångar värderade enligt bestämmelserna i 5 kap. I en sådan situation är det inte ändamålsenligt att investera nytt aktie- eller andelskapital i institutet, eftersom kapitalet omedelbart måste sänkas med ett belopp som motsvarar förlusterna.

Enligt momentets 2 punkt kan resolutionsfondens medel användas för ökning av institutets solvenskapital. Verket kan då besluta om institutets nya kapitalstruktur.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att verket kan som villkor för tillämpning av 2 mom. 2 punkten ställa ett belopp som med stöd av punkten betalats till institutet senare ska återbetalas av institutets utdelningsbara fria egna kapital. Verket har sålunda också rätt att avstå från eller skjuta upp betalningen av vederlaget om det är motiverat med tanke på nämnda syften och principer.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs i överensstämmelse med artikel 44.5 om kvantitativa begränsningar för användning av den resolutionsfonds medel som avses i paragrafen. Avsikten är inte att de gränser som nämns i momentet ska tillämpas alternativt. Maximibeloppet bestäms utifrån vilken av de gränser som avses i momentet mest begränsar användningen av medel.

I paragrafens 5 och 6 mom. föreskrivs om möjligheten att avvika från de begränsningar som föreskrivs i 4 mom. Som sådana insättningar som avses här ska enligt den föreslagna paragrafens 5 mom. betraktas insättningar

enligt 1 kap. 3 § 1 mom. 11 punkten i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. I föreslagna 5 mom. föreskrivs inte med vilka medel kostnaderna för tillämpning av det undantag som avses i momentet ska täckas. Momentet ska sålunda tillämpas i sådana exceptionella situationer där det inte är motiverat att på förhand fastställa eller begränsa finansieringskällorna, utan där prövningen ska ske från fall till fall. En förutsättning för ett sådant beslut som avses i momentet är enligt förslaget dessutom att det finns andra medel än fondmedel att tillgå.

7 §. Minimikrav för nedskrivningsbara skulder. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 45 om minimikrav som gäller nedskrivningsbara skulder.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs att ett institut ständigt ska ha en kapitalbas och nedskrivningsbara skulder som sammanlagt uppgår till minst ett belopp som verket bestämmer. Minimikravet ska i enlighet med den nämnda artikeln beräknas på balansomslutningen. Derivatbaserade instrument ska beaktas till nettobelopp såvida motsatta derivatpositioner får nettas då avtalet sluts. I momentet nämns omständigheter som verket åtminstone ska beakta i sin bedömning.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om tillämpning av 1 mom. på institutets konsoliderade kapitalbas, konsoliderade nedskrivningsbara skulder och konsoliderade balansräkning. I paragrafens 3 mom. föreskrivs om andra skulder än sådana som hänförs till kapitalbasen och som inte får räknas in i det minimibelopp som avses i 1 mom.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om beaktande av skulder på vilka ett tredjeland lag tillämpas och i 5 mom. om undantag som gäller hypoteksbanker, eftersom deras verksamhet enligt lagen uteslutande är baserad på säkerställd upplåning.

8 §. Skulder som är nedskrivningsbara enligt avtal. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 53 om konvertering av avtalsbaserade skulder till finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen.

9 §. Tillsyn över minimikrav för nedskrivningsbara skulder. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att ett institut fortlöpande ska kunna

övervaka beloppet av sina nedskrivningsbara skulder.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att verket ska underrätta EBA om de minimikrav som ska tillämpas i fråga om varje instituts nedskrivningsbara skulder. Detta ska i praktiken ske när lagen träder i kraft samt därefter separat för varje institut som har beviljats undantag i enlighet med 7 § 1 mom.

10 §. Samarbete med andra EES-staters resolutionsmyndigheter. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 45.9 om gemensamt beslutsfattande med en annan EES-stats myndighet om minimikrav i fråga om nedskrivningsbara skulder, då institutet hör till samma grupp som ett eller flera företag i en annan EES-stat.

11 §. Undantag från tillämpning av minimikraven för nedskrivningsbara skulder i en grupp. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 45 om tillämpning av minimikravet i fråga om nedskrivningsbara skulder på konsoliderad nivå. Avsikten är att bestämmelsen ska tillämpas både på grupper som enbart omfattar finländska dotterföretag och på grupper som omfattar ett eller flera utländska dotterföretag.

12 §. Hur nedskrivning och konvertering tillämpas på derivat. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 49 om de principer som ska tillämpas vid nedskrivning av derivatskulder. Enligt paragrafens 1 mom. ska derivatkontraktet först avslutas, vilket verket kan besluta om oberoende av vad som i villkoren för derivatkontraktet har avtalats mellan parterna. Om institutet på grund av avtalet blir betalningsskyldigt ska det behandlas som en nedskrivningsbar skuld. Också på en sådan skuld ska tillämpas de allmänna principerna i 1 § för konvertering av skulder till kapitalbasinstrument. I paragrafens 2 och 3 mom. föreskrivs om fastställande av skuldbelopp och värdering.

13 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförfordning. I denna informativa paragraf konstateras det att i artikel 12 i EU:s resolutionsförfordning föreskrivs om de minimikrav som institut och moderföretag enligt artiklarna 8 och 9 ska vara skyldiga att följa när det gäller egna medel och nedskrivningsbara skulder

som omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter. I artikel 27 i samma förordning föreskrivs om nedskrivning av skulder och om konvertering av skulder till kapitalbasinstrument.

9 kap. Överföring av affärsverksamhet

1 §. Rätt att överföra ett instituts verksamhet. I denna paragraf definieras i överensstämmelse med direktivets artikel 38.1 begreppet överföring av affärsverksamhet. Med sådan överföring avses i paragrafen dels partiell överföring av tillgångar och skulder till ett annat företag och dels också kombinations- och absorptionsfusion samt delning och likaså tvångsinlösen och vidareöverföring av ett instituts aktier och andelar. Paragrafen omfattar också den princip som framgår av punkt 5 i den nämnda artikeln, dvs. att sådana åtgärder som avses i paragrafen kan genomföras på en gång eller stegvis.

I paragrafen föreskrivs inte uttryckligen om den princip som framgår av artikel 38.1.2, dvs. att på överföringen inte ska tillämpas procedurbestämmelserna i bolags- och värdepappersmarknadslagstiftningen, eftersom det finns tillräckligt noggranna bestämmelser om saken i 7 kap.

2 §. Principer för överföring av affärsverksamhet. I denna paragraf föreskrivs om principerna för överföring av affärsverksamhet. Vid överföringen ska i allmänhet iaktas sedvanliga förfaranden.

Enligt paragrafens 2 mom. kan återföring av affärsverksamhet ske endast med förvärvarens samtycke på sådana sedvanliga villkor som gäller överföring av affärsverksamhet. För återföringen förutsätts inte samtycke av institutet eller dess aktie- eller andelsägare.

Enligt paragrafens 3 mom. ska sådana skyddsåtgärder som avses i 13 kap. tillämpas också på överföring av affärsverksamhet.

I lagen föreslås inte bestämmelser motsvarande artikel 38.7, eftersom ett sådant auktorisationskrav också annars gäller med stöd av kreditinstitutslagen och lagen om investeringstjänster. I lagen föreslås inte heller någon

uttrycklig bestämmelse om den princip som avses i artikel 38.11, enligt vilken innehavare av finansiella instrument vilkas instrument inte har överförs i enlighet med detta kapitel inte har några rättigheter som baserar sig på överföringen av instrumenten. Denna princip måste anses gälla redan på grund av de allmänna skuld-, sak- och bolagsrättsliga principerna.

3 §. Förfarandet vid överföring av affärsverksamhet. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 39 om förfarandet vid överföring av affärsverksamhet.

Enligt paragrafens 1 mom. ska verket offentligt bjuda ut sådan affärsverksamhet till försäljning som ska överföras, om detta inte äventyrar resolutionens syften. Informationen ska offentliggöras i enlighet med allmänna förvaltningsprinciper och godkännandet av anbud ska ske enligt opartiska, genomskinliga och objektiva principer. Momentet hindrar inte att verket i enlighet med det andra stycket i den nämnda artikelns punkt 2 separat kontakter potentiella köpare, men det slutliga utbudandet till försäljning ska göras offentligt och med iakttagande av de ovan nämnda principerna.

Med det förmånligaste anbudet avses i paragrafens 3 mom. det anbud som bäst uppfyller resolutionens allmänna syften. Verket är sålunda inte skyldigt att i samtliga fall godkänna endast anbudet med det förmånligaste priset.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om den princip i det tredje stycket i den nämnda artikelns punkt 2 enligt vilken rätten att i enlighet med värdepappersmarknadslagens 6 kap. 5 § skjuta upp offentliggörandet av information alltid kan tillämpas i fråga om bestämmelserna i detta kapitel utan ett uppskovet i övrigt behöver motiveras.

4 §. Försättning av affärsverksamheten. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 38.11 och 38.12 om överföring av vissa tillstånd och medlemskap till den som övertar affärsverksamheten. Syftet med regleringen är att trygga fortsättningen av den överförda verksamheten och att förbättra möjligheterna för överföring av affärsverksamheten under en resolution. Enligt paragrafens 1 mom. ska det mottagande

företaget ha koncession för den affärsverksamhet som överförs. Förvärvarens gällande verksamhetstillstånd ändras inte utan särskilda åtgärder på grund av överföringen. Där emot kan förvärvaren i enlighet med 2 och 3 mom. temporärt på grund av överföringen av affärsverksamheten genom verkets beslut få rätt att delta i betalnings- och avvecklings-system, verka på en reglerad marknad och höra till insättningsgarantifonden och ersättningsfonden för investerare, eller få andra jämförbara rättigheter.

5 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförordning. I denna informativa paragraf konstateras det att i artikel 24 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om överföring av affärsverksamhet inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen.

10 kap. Tillfälliga institut

1 §. Inrättande av ett tillfälligt institut samt överlåtelse av tillgångar och skulder. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 40 om inrättande av ett tillfälligt institut och om överlåtelse av tillgångar och skulder till ett sådant institut. Enligt paragrafens 1 mom. kan tillgångarna och skulderna i ett institut som har fötts i resolution överlåtas till ett redan existerande institut som inrättats t.ex. i samband med en tidigare resolution av ett institut. Momentet omfattar också den princip enligt artikel 40.5 enligt vilken åtgärder som avses i paragrafen kan genomföras på en gång eller i flera steg.

Ett tillfälligt institut är antingen ett kreditinstitut eller värdepappersföretag i aktiebolagsform och på det ska enligt förslaget tillämpas kreditinstitutslagen, affärsbankslagen eller lagen om investeringstjänster, om inte något annat följer av bestämmelserna i lagförslaget. I paragrafens 2 mom. föreskrivs att verket ska utöva bestämmanderätt i institutet, men ett tillfälligt institut kan också ha andra offentliga eller enskilda ägare. Syftet med det tillfälliga institutets verksamhet är dock alltid att göra det möjligt att fortsätta de centrala affärsfunktionerna i ett institut som ställts under resolutionsförvaltning och att vidare-

överföra de tillgångar och skulder som överförs till det tillfälliga institutet.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om möjligheten att under de förutsättningar som nämns i momentet återföra tillgångarna och skulderna till det institut som ställts under resolutionsförvaltning eller aktierna och andelarna till de förra ägarna.

I paragrafens 4 mom. konstateras att de skyddsåtgärder som föreskrivs i 13 kap. ska tillämpas.

I paragrafen föreskrivs inte uttryckligen om principen enligt vilken på överlåtelser som det här är fråga om inte ska tillämpas procedurbestämmelserna i bolags- och värdepappersmarknadslagstiftningen, eftersom det finns tillräckligt noggranna bestämmelser om saken i lagförslaget 7 kap. 3 och 5 §.

I kapitlet föreskrivs inte uttryckligen om de principer som framgår av artiklarna 40.4 och 40.11, eftersom de gäller redan med stöd av de allmänna skuld-, sak- och bolagsrättsliga principerna.

2 §. Fortsatt verksamhet. Av syftet med ett tillfälligt institut följer att verket vid överlåtelser av tillgångar och skulderna ska säkerställa att det tillfälliga institutet kan fortsätta den affärsverksamhet som överförs med tillgångarna och skulderna. Enligt paragrafens 1 mom. ska verket försäkra sig om att institutet har bl.a. de tillstånd och registreringar samt resurser som behövs för att fortsätta affärsverksamheten. Enligt paragrafens 2 mom. anses verksamheten fortsätta utan avbrott när det gäller rätten att tillhandahålla tjänster och att etablera sig i en annan EES-stat.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om beviljande av verksamhetstillstånd samt om möjligheten att bedriva verksamhet i ett tillfälligt institut med avvikelse från de förutsättningar som nämns i Finansinspektionens verksamhetstillstånd. Syftet med ett tillfälligt institut är att fortsätta de centrala funktionerna och att vidareöverföra den överförda affärsverksamheten, vilket innebär att det med tanke på att dessa syften och likaså för att syftet med resolutionen ska kunna nås i vidare bemärkelse kan vara motiverat att avvika från de likviditets- och solvenskrav som gäller normala kreditinstitut och värdepappersföretag.

Paragrafens 4 och 5 mom. motsvarar i stort sett 9 kap. 4 § 2 och 3 mom.

3 §. Ägande och ledande av ett tillfälligt institut. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 41 om ägande och ledande av ett tillfälligt institut.

Enligt paragrafens 1 mom. ska verket ha bestämmanderätt i ett tillfälligt institut under hela den tid det är verksamt.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om verkets allmänna krav när det gäller ett tillfälligt instituts ledning och personalens yrkesskicklighet.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs närmare om styrelsens och verkställande direktörens skyldigheter. Den verksamhetsplan som avses i momentet ska i överensstämmelse med direktivets artikel 41 omfatta bl.a. det tillfälliga institutets strategi och riskprofil. I paragrafen nämns inte uttryckligen verkets skyldighet att godkänna avtalet om inrättande av institutet och institutets bolagsordning eller stadgar och att välja en styrelse för institutet, eftersom verket enligt de föreslagna bestämmelserna i varje fall utövar de befogenheter i institutet som tillkommer bolagsstämman. I paragrafen föreskrivs inte heller uttryckligen om skyldigheten att iaktta kreditinstitutslagen eller lagen om värdepappersföretag eftersom detta följer direkt av föreslagna 1 §, enligt vilken ett tillfälligt institut är antingen ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag. I paragrafens 4 mom. konstateras uttryckligen att ett tillfälligt institut ska skötas på ett sätt som tryggar dess syfte.

4 §. Avslutande av ett tillfälligt instituts verksamhet. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 41.3—41.6 om avslutande av ett tillfälligt instituts verksamhet. Ett tillfälligt institut ska avvecklas så snart som möjligt som detta kan ske utan betydande förluster och utan att äventyra kontinuiteten i institutets kritiska funktioner. De tidsfrister som föreskrivs i paragrafens 1 och 2 mom. är baserade på den omständigheten att institut som avses i detta kapitel bedriver verksamhet av visstidskaraktär. På överlåtelse av medel i samband med avveckling av verksamheten tillämpas samma principer som vid överföring av affärsverksamheten i enligt med 7 kap.

I lagen behöver inte särskilt föreskrivas om de principer som föreskrivs i artikel 41.7—

41.9, eftersom de framgår av lagens allmänna bestämmelser.

5 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförordning. Enligt denna informativa bestämmelse konstateras det att i artikel 25 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om egendomsförvaltningsbolag som motsvarar tillfälliga institut inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen.

11 kap. Egendomsförvaltningsbolag

1 §. Bildande av egendomsförvaltningsbolag samt överlåtelse av tillgångar och skulder. I denna paragraf föreskrivs det i överensstämmelse med direktivets artikel 42 om bildande av egendomsförvaltningsbolag och om överlåtelse av tillgångar och skulder till ett sådant bolag. Till åtskillnad från ett tillfälligt institut kan ett egendomsförvaltningsbolag enligt förslaget inte överlåta insättningar eller annan affärsverksamhet som förutsätter verksamhetstillstånd. Enligt den nämnda artikeln är syftet med ett egendomsförvaltningsbolag att realisera de tillgångar som överförts till bolaget till ett så högt pris som möjligt, medan det centrala syftet med ett tillfälligt institut däremot är att fortsätta bedriva de överförda affärsfunktionerna. Ett sådant egendomsförvaltningsbolag som avses i denna lag skiljer sig inte i väsentliga avseenden t.ex. från Egendomsförvaltningsbolaget Arsenal Ab som bildades med anledning av bankkrisen på 1990-talet och fortfarande är verksamt men har försatts i likvidation.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om situationer där verket kan besluta om användning av ett egendomsförvaltningsbolag i samband med resolution. Liksom i ett tillfälligt institut enligt 10 kap. ska verket ha bestämmanderätt i ett egendomsförvaltningsbolag så länge det är verksamt. Verket kan sålunda ge egendomsförvaltningsbolagets ledning anvisningar om hur verksamheten ska bedrivas eller fastställa bindande och vägledande verksamhetsprinciper för ledningen.

2 §. Ägande och ledande av egendomsförvaltningsbolag. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar

42.4, 42.9 och 42.10 om ägande och ledande av ett egendomsförvaltningsbolag. Regleringen motsvarar i många avseenden bestämmelserna om tillfälliga institut. Den verksamhetsplan som ett egendomsförvaltningsbolag ska följa och de principer som verket fastställer kan dock vid behov vara mera detaljerade än när det är fråga om ett tillfälligt institut. Ett egendomsförvaltningsbolag bedriver inte i likhet med ett tillfälligt institut verksamhet som kräver auktorisation och i vilken det snarare är motiverat att iakttä de allmänna principer som gäller för affärsverksamhet. Ett egendomsförvaltningsbolag ska följa de principer som gäller i fråga om målsättningarna och metoderna för förvaltningen av tillgångarna samt ledningens befogenheter. Dessutom är det skäl att fastställa principer för ett egendomsförvaltningsbolags verksamhet på marknaden, t.ex. då bolaget förvärvar och realiserar tillgångar som utgör säkerhet. Principerna för ett egendomsförvaltningsbolag bör innebära skyldighet att behandla gäldenärerna opartiskt och att sålunda fastställa principer för indrivning av fordringar och skuldsanering när det är fråga om överskuldssatta kreditkunder.

Ett egendomsförvaltningsbolag har sålunda när det gäller överförda tillgångar också sådana speciella uppgifter som indrivning av fordringar och i samband därmed ett utredningsintresse. Med tanke på resolutionsmålen kan det vara motiverat att egendomsförvaltningsbolaget också t.ex. ansvarar för ett medellöst konkursbos kostnader och för utredning av eventuell klandervärd eller brottslig verksamhet i anslutning till tillgångar eller skulder som överförts till bolaget. Efter en sådan utredning kan tillgångar som förts utom räckhåll för borgenärerna återföras till konkursboet. Utredningsintresset har också en förebyggande effekt när det gäller missbruk.

3 §. Avslutande av egendomsförvaltningsbolags verksamhet. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 42 om skyldigheten att avveckla ett egendomsförvaltningsbolag så snart detta kan ske utan betydande förluster eller störningar på finansmarknaden. Med beaktande av syftet med resolutionsförfarandet är det möjligt att egendomsförvaltningsbolagets verksam-

het fortsätter under en längre tid, eftersom verksamhetstidens längd är bunden till målsättningarna för avvecklingen och till konsekvenserna. Verksamheten kan avvecklas genom fusion, likvidation eller konkurs eller genom att egendomsförvaltningsbolagets aktier säljs. Verket ska innan aktierna säljs ändra egendomsförvaltningsbolagets bolagsordning så att i den inte längre hänvisas till bolagets verksamhet som egendomsförvaltningsbolag.

4 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförordning. Denna paragraf innehåller en informativ bestämmelse där det konstateras att det i artikel 26 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om resolutionsverktyg som motsvarar egendomsförvaltningsbolag som används inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen. I paragrafens konstateras för tydlighetens skull till vilka delar EU:s resolutionsförordning omfattar de omständigheter som avses i detta kapitel.

AVDELNING IV

VERKETS BEFOGENHETER OCH SKYDDSÅTGÄRDER

12 kap. Verkets befogenheter

1 §. Befogenheter. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 63 om verkets befogenheter. Verket kan utöva befogenheter som avses i denna paragraf endast i den utsträckning som det är nödvändigt för skötseln av dess lagstadgade uppgifter.

I paragrafens *1 mom.* föreskrivs om verkets allmänna rätt att få information och utföra inspektioner i enlighet med artikel 63.1 a. Enligt föreslagna 44 b § i lagen om Finansinspektionen kan verket också be Finansinspektionen om att få sådana handlingar och uppgifter som avses i momentet, till den del som Finansinspektionen har sådana handlingar och uppgifter.

I paragrafens *2 mom.* föreskrivs om verkets befogenheter enligt artikel 63.1 b—m. Ver-

ket kan använda dessa befogenheter endast i den utsträckning som det är nödvändigt för en effektiv användning av de resolutionsverktyg som föreskrivs i 6—11 kap. och med beaktande av de begränsningar för utövande av befogenheterna som föreskrivs i detta kapitel och i 13 kap. Vid tillämpningen av bestämmelsen ska dessutom fästas särskilt avseende vid den allmänna proportionalitetsprincipen som tillämpas inom förvaltningen, med beaktande av att befogenheterna kan innebära kraftiga ingrepp i vissa personers lagliga rättigheter.

I momentets *1 punkt* föreskrivs om verkets rätt att i stället för ett instituts bolagsrättsliga organ ta kontroll över institutet. Lagen åsidosätter inte automatiskt dessa organs befogenheter utan verket ska fatta ett särskilt beslut om att helt eller delvis begränsa befogenheterna.

I momentets *2 punkt* föreskrivs om verkets rätt att lösa in aktier och andelar som institutet emitterat och överföra dem vidare till en ny ägare. Avsikten är att denna punkt ska tillämpas endast i samband med överlåtelse av affärsverksamhet enligt bestämmelserna i 9 kap.

Enligt momentets *3 punkt* har verket rätt att överföra institutets tillgångar och skulder antingen genom att sälja dem till ett tillfälligt institut som avses i 10 kap., till ett egendomsförvaltningsbolag som avses i 11 kap. eller till en utomstående aktör, eller genom överlåtelse av tillgångarna i samband med en fusion, delning eller överföring av affärsverksamheten på det sätt som avses i 9 kap.

Enligt momentets *4—7 punkt* har verket rätt att skriva ned det nominella värdet på institutets skulder och konvertera det nedskrivna värdet till aktier eller andelar i institutet eller det tillfälliga institutet, dra in skuldinstrument som institutet emitterat samt skriva ned aktier och andelar mot förluster och ogiltigförklara aktier och andelar. Verket kan utöva befogenheter som avses i punkterna endast i enlighet med 6 och 8 kap. Rätten att dra in skuldförbindelser som institutet emitterat gäller inte säkerställda skulder som avses i 8 kap. 4 §.

Enligt momentets *8 punkt* kan verket kräva att ett institut eller dess moderföretag emitterar nya aktier eller andelar. På emissionen

ska utöver bestämmelserna om bolagsrättsligt beslutsfattande tillämpas vad som föreskrivs någon annanstans i lag.

Enligt momentets 9 och 10 punkt har verket rätt att ändra förfallodagen för skulder samt räntan för skuldförbindelser och nedskrivningsbara skulder, flytta räntans förfalldatum och avbryta betalningsskyldigheten för viss tid. Denna rätt gäller inte säkerställda skulder som avses i 8 kap. 4 §. Dessutom har verket rätt att säga upp och avsluta derivatkontrakt vid tillämpning av 8 kap. 11 §. Verket kan utöva de befogenheter som avses i punkterna vid tillämpning av 8—11 § i detta kapitel.

Enligt momentets 11 punkt har verket rätt att avsätta medlemmar i institutets förvaltningsråd och styrelse samt verkställande direktören och säga upp andra personer som hör till den verkställande ledningen enligt 1 kap. 20 § i kreditinstitutslagen, samt att utse nya personer i stället för dem.

Enligt momentets 12 punkt kan verket ålägga Finansinspektionen att fatta beslut om ägarens lämplighet och tillförlitlighet inom en rimlig tid som den föreslår, trots vad som i 32 b § i lagen om Finansinspektionen föreskrivs om tidsfrister.

Enligt paragrafens 3 mom. ska vad som i 1 mom. föreskrivs om institut tillämpas också på företag som på uppdrag av ett institut sköter uppgifter i anslutning till dess affärsverksamhet, bokföring, datasystem, riskhantering eller interna kontroll. Motsvarande bestämmelse finns inte i direktivet.

I paragrafens 4 mom. konstateras i överensstämmelse med artikel 63.2.3 att verket kan utöva de rättigheter som avses i denna paragraf trots vad som föreskrivs någon annanstans i lag, beslutas med stöd av lag eller avtalas mellan avtalsparterna.

Enligt paragrafens 5 mom. ska denna paragraf tillämpas trots vad som föreskrivs någon annanstans i lag eller i institutets bolagsordning eller stadgar eller annars avtalas om skyldigheten att utverka en annan myndighets eller persons samtycke till utövande av en befogenhet. Momentet motsvarar direktivets artikel 63.2.1. I 7 kap. 5 § föreslås bestämmelser om verkets rätt att inte upprätta prospekt och om offentliga uppköpserbjudanden.

2 §. Kompletterande befogenheter. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 64 om verkets kompletterande befogenheter vid utövande av befogenheter enligt 1 § i samband med användning av resolutionsverktyg som avses i 8—11 kap. Också när det gäller sådana kompletterande befogenheter ska beaktas de krav gällande skyddsåtgärder som avses i 13 kap.

Enligt paragrafens 1 mom. 1 punkten kan verket med de begränsningar som föreskrivs i 13 kap. överföra ett instituts tillgångar och skulder så att ansvarsförbindelser i samband med dem kvarstår hos institutet.

I momentets 2 punkt föreskrivs om verkets rätt att upphäva rätten att förvärva aktier eller andelar i institut som är föremål för resolutionsåtgärder. Om teckningsrätt har förvärvats utan vederlag, ska teckningsrätten lösas in hos innehavaren till verkligt värde. Om rätten att förvärva aktier eller andelar är baserad på en aktie eller andel som tecknats vid en emission, ska denna punkt tillämpas till dess att teckningen har godkänts. Därefter kan verket lösa in aktierna eller andelarna hos ägaren med stöd av 9 kap. 2 mom. 4 punkten.

Enligt momentets 3 punkt ska Finansinspektionen på yrkande av verket avbryta handeln med finansiella instrument vid ett institut som är försatt i resolution eller skjuta upp upptagandet till handel på en sådan reglerad marknad som avses i 2 § i lagen om handel med finansiella instrument (748/2012).

Enligt momentets 4 punkt kan verket besluta att mottagaren i samband med överföringen av ett instituts tillgångar och skulder har samma rättigheter och skyldigheter att delta i handeln på en reglerad marknad och i betalnings- och avvecklingssystemen samt i lagstadgad fonden, med undantag för rättigheter och skyldigheter till följd av begränsningar av förvaltningsorgans befogenheter. Denna punkt ska tillämpas i sådana fall som avses i 9 kap. 2 § 5 mom. och 10 kap. 1 § 6 mom.

Enligt momentets 5 punkt kan verket besluta att institutet och mottagaren av tillgångarna eller skulderna ska ge varandra information som är relevant för överföringen eller någon annan åtgärd och sålunda bidrar till att

resolutionsåtgärderna genomförs på ett effektivt sätt.

Enligt momentets 6 punkt har verket rätt att annullera eller ändra villkoren i ett avtal där institutet är part samt besluta att den part som tar emot rättigheterna, tillgångarna eller skulderna blir avtalspart i stället för institutet som är ställt under resolutionsförvaltning. Denna punkt ska tillämpas endast i sådana situationer, exempelvis vid tillämpning av 8 §, då verket uttryckligen enligt denna lag har getts rätt att ändra eller upphäva avtalsvillkor. Verket får i enlighet med direktivets artikel 64.2 utöva rättigheter enligt 1 mom. endast i den utsträckning som det behövs för att säkerställa resolutionsåtgärdernas effektivitet eller resolutionens syfte. I paragrafen föreslås emellertid inte särskilda bestämmelser om detta krav eftersom kravet med stöd av den allmänna proportionalitetsprincipen som tillämpas inom förvaltningen gäller verkets samtliga beslut också utan en uttrycklig bestämmelse om saken.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 64.3 om verkets rätt att fatta beslut om kontinuitetsarrangemang enligt vad som närmare föreskrivs i momentet.

Genom paragrafens 3 mom. genomförs direktivets artikel 64.4. I momentet föreskrivs om undantag i fråga om verkets befogenheter enligt denna paragraf.

3 §. Befogenheter att kräva tjänster och faciliteter. Denna paragraf stämmer överens med direktivets artikel 65. Enligt den föreslagna paragrafens 1 mom. kan verket under de förutsättningar som närmare föreskrivs i paragrafen besluta att ett institut ska tillhandahålla mottagaren av tillgångarna sådana tjänster och faciliteter som är nödvändiga för att affärsverksamheten ska kunna bedrivas effektivt och som inte inbegriper någon form av finansiellt stöd.

Enligt paragrafens 2 mom. ska verket genomföra ett sådant beslut av en annan EES-stats resolutionsmyndighet som avser en grupp till vilken ett i Finland registrerat företag hör.

I paragrafens 3 mom. föreslås bestämmelser om villkoren för tillhandahållande av tjänster och faciliteter. Tjänster och faciliteter ska tillhandahållas enligt villkoren i ett avtal

som trätt i kraft innan institutet ställts under resolutionsförvaltning eller, om avtalet har gått ut eller om något avtal inte har upprättats, på rimliga villkor.

4 §. Hur andra EES-staters beslut om resolutionsåtgärder genomförs i Finland. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 66.1—66.5 om de rättsverkningar som resolutionsbeslut i en annan EES-stat har i Finland.

Då en resolutionsmyndighet i en annan EES-stat har fattat eller planerar att fatta ett beslut om överföring av aktier, andelar eller andra tillgångar, rättigheter eller skulder, ska beslutet utan något särskilt beslut enligt 1 mom. gälla i Finland, samtidigt som resolutionsbeslutet träder i kraft i den andra EES-staten.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om rättsverkningarna i Finland av ett beslut som gäller nedskrivning av aktier, andelar eller skulder eller konvertering av skulder till aktier eller andelar enligt lagstiftningen i en annan EES-stat. Ett sådant resolutionsbeslut träder i kraft utan något särskilt beslut samtidigt som resolutionsbeslutet träder i kraft i den andra EES-staten. Dessutom föreslås i överensstämmelse med direktivets artikel 66.5 att ett resolutionsbeslut enligt lagstiftningen i en annan EES-stat ska träda i kraft i Finland trots att på aktierna, andelarna eller skulderna tillämpas finsk lag eller en fysisk person i egenskap av borgenär är bosatt i Finland, en juridisk person i egenskap av borgenär är registrerad i Finland eller trots att borgenären är ett finländskt offentligt samfund.

Momentet ska i enlighet med 3 mom. tillämpas också på ett beslut enligt 6 kap. om nedskrivning av värdet på aktier, andelar och andra poster i eget kapital samt på ogiltigförklaring av aktier och andelar.

I 4 mom. föreskrivs om genomförande i Finland av beslut som fattats av resolutionsmyndigheten i en annan EES-stat. Verket ska på begäran av den myndighet som avses ovan vidta åtgärder för att genomföra beslutet i enlighet med resolutionsdirektivets artikel 66.2.

Ett sådant beslut enligt 1—3 mom. om aktier, andelar, övriga tillgångar, rättigheter eller skulder som fattats i en annan EES-stat får inte överklagas i Finland med stöd av lag,

utan beslutet ska överklagas i enlighet med den lagstiftning som ska tillämpas på den resolutionsmyndighet som fattat beslutet. I 5 mom. föreskrivs om denna förutsättning i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artikel 66.6.

5 §. Kompletterande bestämmelser om skyddsåtgärder. I denna paragraf föreslås bestämmelser om överklagande i situationer där verket har fattat beslut om en resolutionsåtgärd eller om nedskrivning av aktier, andelar eller skulder eller om konvertering av skulder och beslutet gäller sådana tillgångar eller skulder i en annan EES-stat på vilka tillämpas den andra EES-statens lagstiftning. I så fall kan verkets beslut enligt föreslagna 1 mom. överklagas på det sätt som avses i 17 kap. 3 §.

Enligt paragrafens 2 mom. kan ett beslut om nedskrivning av aktier eller andelar överklagas också före vidtagande av eventuella resolutionsåtgärder.

Om verkets beslut gäller delvis överföring av egendom, ska på beslutet i enlighet med 3 mom. tillämpas skyddsbestämmelserna om delvis överföring.

6 §. Befogenheter att överföra egendom som är belägen i ett tredjeland. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 67 om verkets rätt att vidta resolutionsåtgärder i fråga om egendom som är belägen i ett tredjeland samt i fråga om tillgångar och skulder på vilka tillämpas ett tredjelandets lagstiftning. Om genomförandet av resolutionsåtgärderna till vissa delar visar sig vara exceptionellt osäkert, ska verket inte fatta något sådant beslut eller också ska verket återkalla beslutet.

7 §. Hur vissa avtalsvillkor påverkas av resolution och tidigt ingripande. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att resolutionsåtgärder inte betraktas som insolvensförfarande enligt lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem eller lagen om finansiella säkerheter och inte heller som en händelse som berättigar till netting eller annat genomförande av avtal, om de centrala avtalsvillkoren och förpliktelserna fortfarande efterlevs. Med resolutionsåtgärder avses dels användning av resolutionsverktyg enligt 8–11 kap. och dessutom sådana åtgärder som avses i 3 kap., värdering

av ett instituts tillgångar och skulder enligt 4 kap. samt nedskrivning av aktier och andelar enligt 5 kap. Med resolutionsåtgärder avses dessutom sådana resolutionsåtgärder som ett tredjelandets resolutionsmyndighet har beslutat om enligt 15 kap. 2 §.

Enligt paragrafens 2 och 3 mom. berättigar en resolutionsåtgärd och en händelse som har direkt samband med tillämpning av momentet inte i sig åtgärder som syftar till att säga upp eller häva ett avtal, avbryta genomförandet av ett avtal, netta betalningsförpliktelser eller kvitta skulder. En resolutionsåtgärd en händelse som har samband med den berättigar inte heller åtgärder som syftar till att komma i besittning av institutets egendom, utöva kontroll över sådan egendom eller realisera säkerheter, eller att påverka institutets avtalsenliga rättigheter.

Bestämmelserna i paragrafens 2 och 3 mom. ska tillämpas endast då avtalsvillkor fortfarande tillämpas oberoende av en resolutionsåtgärd eller en händelse som har samband med den (4 mom.).

Vad som föreskrivs i paragrafen ska enligt 5 mom. inte begränsa en persons rätt att vidta en åtgärd om rätten är baserad på någon annan omständighet än en åtgärd i samband med ett tidigt ingripande, en resolutionsåtgärd eller en händelse som har direkt samband med denna. Nedan i förslaget till 11 kap. 13 b § i kreditinstitutslagen föreskrivs om tillämpning av denna paragraf också på tidigt ingripande enligt 5 a och 10 a § i det nämnda kapitlet.

Bestämmelsen motsvarar resolutionsdirektivets artikel 68.

8 §. Befogenheter att skjuta upp genomförandet av avtal. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 69 om verkets rätt att avbryta genomförandet av ett avtal samt om rättsverkningarna av avbrottet. Lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet ska tillämpas oberoende av den föreslagna paragrafen.

Enligt paragrafens 1 mom. har verket rätt att inom den tidsfrist som föreskrivs i 4 kap. 2 § avbryta genomförandet av ett instituts avtalade betalnings- eller leveransskyldigheter.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om situationer där vissa förpliktelser upphör att gälla då de skulle ha förfallit under uppskovstiden.

Avtalsparternas betalnings- eller leveransskyldigheter avbryts för samma tid som genomförandet av förpliktelserna skulle avbrytas enligt 1 mom. (3 mom.).

I paragrafens 4 mom. räknas upp ett antal avtal vilkas genomförande verket inte kan ingripa i med stöd av bestämmelsen.

9 §. Befogenheter att begränsa möjligheter att göra säkerhetsrätt gällande. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 70 om verkets rätt att begränsa borgenärs möjligheter att göra säkerhetsrätt gällande med avseende på ett instituts tillgångar. När verket utövar befogenheter enligt denna paragraf ska det beakta åtgärdernas eventuella konsekvenser för finansmarknadens funktion.

Enligt paragrafens 1 mom. kan verket begränsa genomförandet av säkerhetsrätter högst under den uppskovstid som avses i 8 §.

Verkets rätt att begränsa borgenärs möjligheter att göra säkerhetsrätt gällande gäller enligt 2 mom. inte säkerhetsrätt inom avvecklingssystem och deras deltagare och inte heller centrala motparter och centralbankers säkerhetsrätter som avser tillgångar som ställts som säkerhet eller marginal för ett institut som är ställt under resolutionsförvaltning.

Vid tillämpning av skyddsåtgärder för aktieägare och borgenärer ska verket i enlighet med 3 mom. säkerställa att begränsningarna på samma sätt gäller alla de företag som hör till en grupp och är föremål för resolutionsåtgärder.

10 §. Befogenheter att tillfälligt skjuta upp rätten att säga upp eller häva avtal. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 71.1—71.3 om verkets rätt att oberoende av avtalsvillkoren och samtycket av avtalets motpart förlänga avtalets giltighet, med de begränsningar som föreskrivs i 11 §.

Paragrafens 1 mom. gäller förlängningen av sådana avtals giltighet där ett institut är part. Avtalet kunde vara i kraft högst under avbrottstiden.

Paragrafens 2 mom. ska tillämpas på avtal där ett instituts dotterföretag är part. Momettet gäller endast sådana avtal som närmare definieras i det.

Enligt paragrafens 3 mom. kan 2 mom. tillämpas endast den tid som föreskrivs i 8 § 1 mom. och avbrottstidens längd bestäms i enlighet med lagstiftningen i den stat där dotterföretaget har sitt säte.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs att paragrafen inte ska tillämpas på avvecklingssystem eller på deltagare i systemen och inte heller på centrala motparter och centralbanker.

11 §. Kompletterande bestämmelser om utövande och uppskjutande av rätt att säga upp eller häva avtal. I paragrafens 1 och 2 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 71.4—71.7 om begränsningar gällande tillämpning av 10 § samt om rätten att få information om tillämpning av paragrafen. Verket ska i samband med att det vidtar åtgärder beakta de eventuella konsekvenserna för finansmarknadens funktion.

Enligt 3 mom. kan verket och Finansinspektionen kräva att institutet för en förteckning över avtal som omfattas av tillämpningsområdet för 10 § eller på något annat sätt ser till att verket omedelbart får information om avtal som hör till tillämpningsområdet för paragrafen.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs att transaktionsregistret är skyldigt att ge verket och Finansinspektionen information för att de ska kunna uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 81 i Europaparlamentets och rådets förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

13 kap. Skyddsåtgärder

1 §. Skyddsåtgärder för aktieägare och borgenärer. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artikel 73 om skyddsåtgärder för aktieägare och borgenärer. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att borgenärerna inte får drabbas av större förluster än om institutet skulle ha försatts i likvidation eller konkurs omedelbart före resolutionsbeslutet (den s.k. *no creditor worse off*-principen).

Paragrafens 2 mom. gäller den situationen att endast en del av aktieägarnas eller borgenärernas egendom i ett institut ställts under resolutionsförvaltning har överförts. Då har

de aktieägare och borgenärer vilkas ägande- eller fordringsrätt inte berörts rätt till ersättning. Ersättningen ska motsvara minst det belopp som de hade fått om institutet skulle ha försatts i likvidation eller konkurs.

2 §. Ågares och borgenärs rätt till ersättning. I denna paragraf föreskrivs om ersättningar som ska betalas till aktieägare och borgenärer. Ersättning ska betalas i enlighet med EU:s resolutionsförordning då det vid en värdering enligt 5 kap. fastställs att en aktieägare, en borgenär eller insättningsgarantifonden får en mindre ersättning än den skulle ha fått vid institutets likvidation eller konkurs. Genom bestämmelsen genomförs resolutionsdirektivets artikel 75.

3 §. Skyddsåtgärder för motparter vid delvis överföring. Denna bestämmelse motsvarar artikel 76 i resolutionsdirektivet. Enligt paragrafens 1 mom. ska skyddsåtgärder tillämpas när verket överför endast en del av ett instituts tillgångar eller skulder till en annan enhet eller utövar befogenheter enligt 12 kap. Skyddsåtgärder ska tillämpas också på delvis överföring av egendomsförvaltningsbolags och tillfälliga instituts tillgångar och skulder.

Skyddsåtgärder kan tillämpas på arrangemang och motparter när det är fråga om finansiell äganderättsöverföring i samband med att säkerhet ställs eller då annan säkerhet ställs, kvittning, nettning av förpliktelser, emission av täckta obligationer, värdepapperisering och andra strukturerade finansiella arrangemang samt finansiella instrument som i väsentlig utsträckning används i skyddssyfte (2 mom.). Genom kommissionens förordning föreskrivs närmare om sådana arrangemang och motparter.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs i fråga om skyddsåtgärder om begränsningar som avser den inverkan som resolution och tidigt ingripande har på avtalsvillkor, verkets befogenhet att avbryta genomförande av avtal och begränsa realisering av säkerheter samt verkets befogenhet att tillfälligt överföra rätten att säga upp eller häva avtal. Skyddsåtgärderna påverkas inte av antalet parter i sådana arrangemang som avses i 2 mom., uppkomstgrund eller tillämplig lagstiftning.

4 §. Skydd av arrangemang för finansiell säkerhet, kvittning och nettning. I paragrafens 1 mom. tryggs i enlighet med resolu-

tionsdirektivets artikel 77 skulder som omfattas av den finansiella säkerheten, kvittningen eller nettningen på så sätt att verket har rätt att endast delvis överföra dessa.

I paragrafens 2 mom. skyddas de tillgångar och skulder som avses i 1 mom. så att verket inte kan tillämpa kompletterande befogenheter på dem.

Med skyddande av tillgångar avses att en part i ett arrangemang har rätt att kvitta eller netta dem (3 mom.).

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om undantag som gäller ersättningsberättigade insättningar. Verket får överföra ersättningsberättigade insättningar utan att överföra andra rättigheter, tillgångar eller skulder som ingår i samma arrangemang, om det är nödvändigt för att säkerställa tillgången till insättningar. På motsvarande sätt kan verket besluta att inte överföra ersättningsberättigade tillgångar om det är nödvändigt att trygga dem på så sätt att verket överför eller avvecklar endast tillgångar och skulder som avses i 1 mom.

5 §. Skydd av säkerhetsarrangemang. I paragrafens 1 mom. begränsas verkets rätt att ingripa i säkerhetsarrangemang. Skyddet av säkerhetsarrangemang gäller i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artikel 78 för det första tillgångar för vilka har ställts säkerhet. Skyddet gäller emellertid inte situationer där säkerhetsrelaterade rättigheter och skulder överläts samtidigt. Verket får överlåta ett säkerhetsobjekt endast i det fall att avkastningen på säkerheten överläts samtidigt. På motsvarande sätt får verket inte överföra avkastningen på en säkerhet om inte säkerheten överförs samtidigt. Skyddet av säkerhetsarrangemang inbegriper också villkoren för arrangemangen som verket inte får ändra eller avveckla genom användning av kompletterande befogenheter på så sätt att skulden inte längre skulle vara säkrad.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om undantag i fråga om skydd av säkerhetsarrangemang. Verket får överföra ersättningsberättigade insättningar som omfattas av arrangemanget om det är nödvändigt för att säkerställa sådana insättningar. Dessutom får verket överföra eller avveckla rättigheter, tillgångar eller skulder i anslutning till arrangemanget eller ändra villkoren för dem. I sådana fall ska ersättningsberättigade insättningar

inte överföras och verkets åtgärder ska inriktnas på att säkerställa ersättningsberättigade insättningar.

6 §. Skydd av strukturerade finansieringsarrangemang och täckta obligationer. Denna bestämmelse motsvarar resolutionsdirektivets artikel 79. Verket får inte endast delvis överföra ett instituts tillgångar eller skulder då institutet är part i ett strukturerat finansieringsarrangemang, exempelvis i en värdepapperisering (*1 mom.*). Skyddet av ett strukturerat finansieringsarrangemang hindrar också verket att avveckla kompletterande befogenheter genom att använda rättigheter, tillgångar eller skulder som omfattas av finansieringsarrangemanget.

I paragrafens *2 mom.* föreskrivs om undantag som gäller ersättningsberättigade insättningar. Verket får överföra ersättningsberättigade insättningar som ingår i ett finansieringsarrangemang eller avveckla eller överföra tillgångar som omfattas av finansieringsarrangemanget eller ändra villkoren för dem utan att överföra de ersättningsberättigade insättningarna. En förutsättning är då att åtgärden är nödvändig för att säkra tillgången till ersättningsberättigade insättningar.

Enligt paragrafens *3 mom.* ska vad som i 1 och 2 mom. föreskrivs om strukturerade finansieringsarrangemang på motsvarande sätt tillämpas på täckta obligationer.

7 §. Skydd av handels- och avvecklingssystem vid delvis överföring. I denna paragraf föreskrivs om den inverkan som delvis överföring har på sådana avvecklingssystemers funktioner som avses i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem. Användningen av resolutionsverktyg inverkar inte på avvecklingssystemens funktion och inte heller på tillämpningen av bestämmelserna om sådana, då verket överlåter endast en del av tillgångarna eller skulderna i ett institut som är föremål för resolution. Då verket utövar kompletterande befogenheter för ändring av ett instituts avtalsvillkor eller för hävning av ett avtal eller beslutar att mottagaren av överföringen ska bli part i avtalet i stället för institutet, inverkar dessa åtgärder inte på avvecklingssystemets funktion eller på tillämpningen av bestämmelserna om det. Genom den före-

slagna bestämmelsen genomförs artikel 80 i resolutionsdirektivet.

AVDELNING V

KONCERNRESOLUTION SAMT FÖRHÅLLANDE TILL TREDJELÄNDER

14 kap. Koncernresolution

1 §. Allmänna principer för beslutsfattande och åtgärder. Enligt denna paragraf ska verket i sitt beslutsfattande och i sin verksamhet tillämpa vissa allmänna principer då dessa kan vara relevanta med avseende på en annan EES-stat eller ett i denna verksamt dotterföretag eller en betydande filial. Bestämmelsen motsvarar artikel 87 i resolutionsdirektivet.

Enligt *1 punkten* ska beslut fattas och åtgärder vidtas effektivt, i rätt tid och vid behov skyndsamt. Effektivitetskravet avser både beslutsprocessen och kostnaderna för den. Att besluten ska fattas i rätt tid innebär att de ska fattas i enlighet med de allmänna principer som framgår av förvaltningslagen och ska tillämpas på myndigheternas verksamhet samt att verket ska förvissa sig om resolutionsåtgärdernas nödvändighet innan åtgärder vidtas och beslut fattas. Besluten och åtgärderna ska med beaktande av resolutionens exceptionella karaktär vid behov fattas och vidtas synnerligen snabbt.

De finländska myndigheter som deltar i resolutionen ska, liksom även motsvarande utländska myndigheter, i enlighet med *2 punkten* samarbeta med varandra för att beslut ska kunna fattas och åtgärder vidtas på ett samordnat och effektivt sätt. I detta syfte ska myndigheternas roller och uppgifter vara tydligt definierade (*3 punkten*).

Enligt *4 punkten* ska verket i samband med beslutsfattandet eller åtgärderna ta hänsyn till intressena där den stat där moder- och dotterföretag har sitt säte samt till den sannolika effekt som ett beslut eller en åtgärd har på den finansiella stabiliteten, samhällsekonomin, tillstånd, resolutionsfonden, insättningsgarantifonden och ersättningsfonden för investerare. Förfarandet ska då alltid vara öppet. Enligt *5 punkten* ska hänsyn dessutom tas till intressena i den värdstad där en betydande fili-

al är etablerad samt till den effekt som ett beslut eller en åtgärd har på den statens finansiella stabilitet. I 6 punkten föreskrivs att i samband med beslutsfattandet eller åtgärderna ska verket avväga olika EES-staters intressen mot varandra och det ska undvikas att en eller flera EES-staters intressen skyddas på ett orättvist sätt. Detta innebär också att en orättvis ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna bör undvikas.

Enligt 7 punkten ska verket följa den resolutionsplan som avses i 2 kap. om inte verket gör bedömningen att resolutionens syften effektivare kan uppnås genom åtgärder som inte ingår i resolutionsplanen.

Skyldigheten att samråda med andra medlemsstaters myndigheter gäller med stöd av 8 punkten exempelvis situationer där beslut och åtgärder kan få konsekvenser för moderföretaget, dotterföretaget eller filialen eller för medlemsstaternas finansiella stabilitet.

Verket ska beakta att resultat som uppnås genom myndighetssamarbete sannolikt sänker totalkostnaderna för resolutionen.

2 §. Inrättande av resolutionskollegiet. I resolutionsförordningen föreskrivs att i första hand resolutionsnämnden ska delta i resolutionskollegierna i stället för representanterna för de medlemsstater, exempelvis Finland, som hör till bankunionen. Till tillämpningsområdet för EU:s resolutionsförordning hör, med avvikelse från resolutionsdirektivet inte värdepappersföretag som överskrider gränsvärdena i direktivet och på vilka inte tillämpas ECB:s gruppbaseade tillsyn över kreditinstitut. För dessas vidkommande bör det vara möjligt att den nationella resolutionsmyndigheten vid behov kan sammankalla resolutionskollegiet. I 2—6 § föreskrivs om inrättande av ett resolutionskollegium, om dess medlemmar, uppgifter och verksamhet samt om ett europeiskt resolutionskollegium.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs att verket ska inrätta ett resolutionskollegium om det ansvarar för resolutionen av ett institut och om till gruppen hör ett institut som en behörig myndighet i en annan EES-stat har auktoriserat. Resolutionskollegiet är ett organ som består av resolutionsmyndigheterna i ett instituts hem- och värdstater och vars deltagare utses från fall till fall. Det är i praktiken verket som ansvarar för att sammankalla resolu-

tionskollegiet i sådana fall då ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som bedriver verksamhet i flera EES-stater har sitt huvudkontor och minst ett fast driftställe i Finland.

Verket ska med stöd av 2 mom. inrätta ett kollegium om förutsättningarna att ställa institut under resolutionsförvaltning är uppfyllda enligt en bedömning av verket eller av en annan resolutionsmyndighet av institut som hör till gruppen. Ett kollegium ska också inrättas om resolutionsmyndigheten och resolutionskollegiet i ett tredjeland ska uppnå enighet om att godkänna eller förkasta resolutionsåtgärder i ett tredjeland.

Paragrafens 3 mom. gäller situationer där det inte är nödvändigt att inrätta ett resolutionskollegium. Om ett annat kollegium eller motsvarande organ redan sköter kollegiets uppgifter och iakttar i detta kapitel föreskrivna villkor eller motsvarande procedurstämmelser, är det inte nödvändigt att inrätta ett kollegium. Paragrafen är baserad på artiklarna 88.1 och 81.6 i resolutionsdirektivet.

3 §. Resolutionskollegiets medlemmar och observatörer. I denna paragraf föreskrivs om medlemmar och andra aktörer som kallas till kollegiet. Bestämmelsen motsvarar direktivets artiklar 88.2—88.4. Medlemmar i kollegiet är enligt den föreslagna paragrafens 1 mom. verket, varje resolutionsmyndighet för ett dotterföretag eller ett moderföretag som omfattas av gruppbasead tillsyn i en annan EES-stat samt resolutionsmyndigheten för en betydande filial som är belägen i en annan EES-stat. Medlemmar i kollegiet kan dessutom vara den för den gruppbaseade tillsynen ansvariga tillsynsmyndigheten och den behöriga myndigheten, då resolutionsmyndigheten är medlem i kollegiet. Då ska den statliga centralbanken i enlighet med 2 mom. ha rätt att delta i kollegiet, om den inte är en sådan tillsynsmyndighet som avses ovan.

Medlem i kollegiet är också det behöriga ministeriet i en annan EES-stat om medlemmen i kollegiet inte företräder det behöriga ministeriet, och den myndighet som ansvarar för medlemsstatens insättningsgarantisystem då den statens resolutionsmyndighet är medlem i kollegiet. Som medlem ska betraktas också EBA, med uppgift att främja och övervaka att kollegiets verksamhet är rationell,

effektiv och enhetlig. EBA har emellertid inte rösträtt i kollegiet och den kan inte heller tilldelas uppgifter på samma sätt som kollegiets övriga medlemmar (3 mom.).

Verket kan i enlighet med den föreslagna paragrafens 4 mom. inkalla ett tredjeland's resolutionsmyndighet som observatör i resolutionskollegiet, om institutet i fråga har ett dotterföretag eller en betydande filial i ett tredjeland och om myndigheten enligt verkets bedömning är bunden av motsvarande sekretessförpliktelser som enligt den föreslagna lagen.

4 §. Resolutionskollegiets uppgifter och verksamhet. Denna bestämmelse är baserad på direktivets artikel 88.1.2. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om resolutionskollegiets uppgifter. Kollegiet ska utbyta information om koncernresolution som berör flera EES-stater. Kollegiet ska också utbyta information om utveckling av koncernresolutionsplaner, om tillämpning av förberedande och förebyggande befogenheter, utveckla koncernresolutionsplaner, bedöma förutsättningarna för avveckling och omorganisering av företag som hör till samma koncern som institutet och för avveckling av koncernförhållandet samt vidta åtgärder för undanröjande av hinder i dessa avseenden, besluta om inrättande av en koncernresolutionsordning och upprätta ett avtal om ordningen, överväga tillämpning av minimikrav på koncernnivå, samordna koncernresolutionsstrategierna och informationen om ordningen, samordna användningen av finansieringsarrangemang som enligt verklagen gäller resolutionsfonden samt uppställa gruppbaseade minimikrav för skuldinstrument på dotterbolagsnivå.

Paragrafens 2 mom. gäller kollegiets ordförande och ordförandens uppgifter. Bestämmelsen ska tillämpas då verket är ordförande för kollegiet. Skyldigheten att inrätta ett kollegium följer av 2 §. När verket är ordförande ska det enligt 3 mom. för resolutionskollegiet fastställa skriftliga riktlinjer för tillsynssamarbetet, efter samråd med kollegiets övriga medlemmar, organisera resolutionskollegiets verksamhet, sammankalla resolutionskollegiet och upprätta dagordning för sammanträdena samt underrätta resolutionskollegiets övriga medlemmar om planerade sammanträden. Verket ska också informera reso-

lutionskollegiets medlemmar om sammanträdet's beslut och resultat samt sköta informationen mellan myndigheterna.

Dessutom ska verket besluta vilka medlemmar och observatörer som ska kallas till resolutionskollegiets sammanträden, med beaktande av ärendenas betydelse för dem som inkallas från andra medlemsstater och i synnerhet ärendenas eventuella betydelse för den finansiella stabiliteten i respektive medlemsstat. Resolutionsmyndigheterna har dock med stöd av 4 mom. rätt att delta i kollegiets sammanträden när det ärende som behandlas gäller ett grupp företag och har samband med utformningen av ett gemensamt beslut eller med ett institut som hör till gruppen och är beläget inom myndighetens behörighetsområde.

5 §. Verkets deltagande i ett utländskt resolutionskollegium. Enligt denna paragraf ska verket delta i ett tredjeland's resolutionskollegium om ett finländskt institut hör till gruppen och är dotterföretag till ett utländskt institut eller om det finländska institutet har en betydande filial i en annan EES-stat. I ett resolutionskollegium för finländska institut som hör till tillämpningsområdet för EU:s resolutionsförordning ska i stället för Verket för finansiell stabilitet delta resolutionsnämnden.

6 §. Europeiska resolutionskollegier. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artikel 89 om inrättande av europeiska resolutionskollegier. Enligt paragrafens 1 mom. ska ett europeiskt resolutionskollegium inrättas i det fall att ett institut som är auktoriserat i ett tredjeland har ett dotterföretag eller två eller flera betydande filialer i en eller flera EES-stater.

Bestämmelserna i detta kapitel ska med stöd av 2 mom. tillämpas också när det är fråga om verkets skyldighet att inrätta ett europeiskt resolutionskollegium. Medlemmarna ska välja och utse ordförande för kollegiet om instituten inte hör till en grupp som avses i kreditinstitutsdirektivets artikel 127.3, vilket innebär att ordföranden är den myndighet som svarar för den gruppbaseade tillsynen.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om situationer där EES-staternas resolutionsmyndigheter kan besluta att inte inrätta ett europeiskt resolutionskollegium. Ett sådant beslut kan

fattas om ett annat collegium eller motsvarande organ redan sköter de uppgifter som är avsedda för collegiet och iakttar de villkor som föreskrivs i detta kapitel samt motsvarande procedurbestämmelser.

7 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförordning. I EU:s resolutionsförordning föreskrivs om resolutionsförfarandet och om samarbetet mellan myndigheterna när det är fråga om sådana medlemsstater som i enlighet med artikel 4 deltar i samarbetet. Med deltagande medlemsstat avses en medlemsstat vars valuta är euro eller en medlemsstat vars valuta inte är euro men som samarbetar på det sätt som avses i artikel 7 i EU:s banktillsynsförordning. Enligt förordningens artikel 31 ska resolutionsdirektivets artiklar 13.4—13.10 samt 88—92 inte tillämpas på förhållandena mellan medlemsstaternas nationella resolutionsmyndigheter, eftersom resolutionsnämnden verkar som den europeiska resolutionsmyndigheten. Enligt förordningens artikel 32 ska resolutionsnämnden tillsammans med en myndighet i en stat utanför euroområdet delta i myndigheternas collegium i stället för de deltagande staternas nationella resolutionsmyndigheter. De nationella resolutionsmyndigheterna ska med stöd av resolutionsförordningens artikel 29 genomföra de åtgärder som resolutionsrådets beslut förutsätter.

Den föreslagna bestämmelsen är av informativ karaktär. Enligt paragrafen ska således EU:s resolutionsförordning tillämpas i stället för de bestämmelser om resolutionskollegier som avses i kapitlet. Verket ska dock i sin verksamhet iaktta de allmänna principerna för beslutsfattande och vidtagande av åtgärder. De nationella myndigheterna spelar en viktig roll när det gäller att bistå resolutionsnämnden med att utse institut som ska bli föremål för eventuella återhämtnings- och resolutionsåtgärder.

8 §. Verkets skyldighet att meddela att resolutionsvillkoren är uppfyllda. Bestämmelser om resolutionsförfarandet finns i 8—14 §, som motsvarar artiklarna 91 och 92 i resolutionsdirektivet. Verket kan å ena sidan i sådana situationer som avses i artikel 91 verka som resolutionsansvarig myndighet och å andra sidan ska verket i situationer som avses i artikel 92 delta i koncernresolution av

ett institut som inrättats i en EES-stat. Vid tillämpning av artiklarna 31 och 32 i EU:s resolutionsförordning är resolutionsnämnden behörig myndighet i stället för verket.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 91.1 om verkets skyldighet att underrätta resolutionsmyndigheterna för företag som hör till samma grupp som ett finländskt institut som uppfyller resolutionsvillkoren om ett beslut enligt vilket resolutionsförutsättningarna är uppfyllda samt om vissa resolutionsåtgärder.

Informationen ska ges också till den myndighet och tillsynsmyndighet som ansvarar för resolutionen i den andra EES-staten, till resolutionskollegiets övriga medlemmar och till Finansinspektionen, då det finländska institutet hör till en grupp för vilken ska inrättas ett resolutionskollegium i den andra EES-staten (2 mom.). Bestämmelsen motsvarar artikel 92.1 i direktivet.

9 §. En annan EES-stats koncernresolutionsmyndighets svar till verket samt verkets åtgärder. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att om en koncernresolutionsmyndighet i en annan EES-stat meddelar att resolutionsvillkoren sannolikt inte är uppfyllda i ett företag som har sitt säte i någon annan EES-stat än Finland, kan verket vidta sådana åtgärder som avses i 8 §.

I överensstämmelse med direktivets artikel 91.4 föreskrivs i 2 mom. om situationer där verket ska invänta en annan EES-stats resolutionsmyndighets beslut om resolutionsram. Verket ska invänta beslutet då den andra EES-statens resolutionsmyndighet anser att förutsättningarna för resolution är uppfyllda.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om situationer där den andra EES-statens koncernresolutionsmyndighet inte föreslår en koncernresolutionsordning inom 24 timmar, och inte heller efter en längre tid som myndigheterna avtalat sinsemellan. Verket kan då vidta åtgärder i enlighet med sitt meddelande enligt 8 §.

Om den andra EES-statens koncernresolutionsmyndighet föreslår en koncernresolutionsordning under den tidsfrist som nämns i 3 mom. ska verket överväga om det godkänner förslaget samt åtgärderna och förfarandena i samband med det (4 mom.).

Verket kan besluta att det inte godkänner en resolutionsram, att det avviker från den eller att den anser att andra resolutionsåtgärder är motiverade. I enlighet med 5 mom. ska verket då underrätta resolutionskollegiets övriga medlemmar om sitt beslut och skälen. I sitt beslut ska verket beakta beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i övriga berörda EES-stater och på de övriga företagen i gruppen.

Verket kan i enlighet med direktivets artikel 91.9 tillsammans med de övriga resolutionsmyndigheterna för gruppen fatta ett gemensamt beslut om godkännande av resolutionsordningen, trots att resolutionsmyndigheterna i en eller flera EES-stater motsätter sig (6 mom.).

10 §. Verkets informationsskyldighet och uppgifter när det i egenskap av koncernresolutionsmyndighet bedömer förutsättningarna för resolution av ett institut. Verket ska i egenskap av koncernresolutionsmyndighet i enlighet med 1 mom. bedöma de sannolika effekter som resolutionsåtgärder eller ett likvidations- eller konkursförfarande får på gruppen och på de företag som hör till den. Bestämmelsen motsvarar artikel 91.2 i resolutionsdirektivet.

Resolutionsförutsättningarna ska bedömas i synnerhet då företaget har säte i två eller flera stater. Om resolutionsförutsättningarna sannolikt inte uppfylls ska verket informera de övriga kollegiemedlemmarna i enlighet med direktivets artikel 91.3 (2 mom.).

Om verket däremot gör bedömningen att resolutionsförutsättningarna är uppfyllda ska det i enlighet med 3 mom. upprätta en koncernresolutionsordning som det tillställer rekonstruktionskollegiets övriga medlemmar. Momentet motsvarar direktivets artikel 91.4.

Om en annan resolutionsmyndighet har meddelat att förutsättningarna är uppfyllda ska verket sända resolutionsordningen till kollegiets övriga medlemmar inom 24 timmar eller avtala med den behöriga myndigheten om förlängning av tidsfristen (4 mom.).

I paragrafens 5 mom. föreskrivs om tidpunkten då en koncernresolutionsordning kan upprättas. En sådan ordning kan upprättas i samband med resolutionsåtgärder, likvidation eller konkurs. Andra förutsättningar är enligt förslaget att resolutionsåtgärder och andra

åtgärder i moderbolaget visar att något av gruppens institut uppfyller resolutionsvillkoren och att åtgärderna inte längre är tillräckliga för att stabilisera situationen eller sannolikt inte kommer att leda till ett optimalt resultat. En resolutionsordning kan upprättas också då en behörig myndighet i en EES-stat gör bedömningen att ett eller flera dotterföretag uppfyller resolutionsvillkoren. Verket kan upprätta en koncernresolutionsordning också om resolutionsåtgärderna eller andra åtgärder kommer att omfatta dotterföretag på ett sätt som gör en koncernresolutionsordning lämplig. Genom momentet genomförs direktivets artikel 92.1 a—d.

11 §. Koncernresolutionsordning som upprättas av verket. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artiklar 91.6 och 92.2 om innehållet i koncernresolutionsordningen. I den ska beskrivas resolutionsåtgärderna och hur de ska samordnas, upprättas en finansieringsplan, beaktas resolutionsplanen samt beslutets effekter på den finansiella stabiliteten i övriga EES-stater som berörs av resolutionen.

12 §. Godkännande av en koncernresolutionsordning. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att verket med övriga myndigheter ska försöka nå ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsordning.

Om en eller flera myndigheter godkänner verkets förslag ska verket fatta ett gemensamt beslut om ordningen med dessa myndigheter (2 mom.). Beslutet ska tillämpas på grupp företag som har sitt säte i EES-staten i fråga. Paragrafen motsvarar artiklarna 91.7 och 92.3 i resolutionsdirektivet.

13 §. Finansiering av en resolution. Resolutionsmyndigheterna för en grupp ska upprätta en finansieringsplan innan resolutionsåtgärderna genomförs och verket ska föreslå att planen utarbetas i enlighet med 1 mom. då verket är resolutionsmyndighet på gruppnivå. Varje nationellt finansieringsarrangemang för ett institut som hör till en grupp ska enligt resolutionsdirektivet delta i finansieringen av koncernresolutionen.

I paragrafens 2 mom. föreslås bestämmelser om finansieringsplanens innehåll.

I 3 mom. föreskrivs om bidraget från nationella finansieringsarrangemang. I finansieringsplanen kan avtalas också om någon an-

nan fördelningsgrund mellan instituten i en grupp. I denna lag föreslås inga särskilda bestämmelser om möjligheten att söka finansiering på marknaden, utan det föreslås bestämmelser om resolutionsfondens upplåning i 3 kap. 8 § i den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

Enligt paragrafens 4 mom. ska finansieringsmedlen för koncernresolutionen fördelas mellan deltagarna i det nationella finansieringsarrangemanget i enlighet med deras bidrag.

Genom denna bestämmelse genomförs artikel 107 i resolutionsdirektivet.

14 §. Särskilda bestämmelser om koncern-resolution. Verket ska i enlighet med 1 mom. vidta åtgärder enligt resolutionsplanen utan obefogat dröjsmål och med vederbörlig hänsyn till hur brådskande situationen är.

Om man inom gruppen inte uppnår enighet om koncernresolutionsordningen ska verket bedriva ett nära samarbete med resolutionskollegiets övriga medlemmar för att uppnå en samordnad resolutionsstrategi för de institut som är oförmögna eller sannolikt kommer att bli oförmögna att fortsätta med sin verksamhet (2 mom.).

I 3 mom. föreskrivs att verket ska ge resolutionskollegiets övriga medlemmar information om åtgärder som det vidtagit och om hur resolutionen framskrider. Genom denna paragraf genomförs artiklarna 91.11—91.13 och 92.7 i direktivet.

15 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförordning. I denna bestämmelse av informativ karaktär hänvisas till artiklarna 31 och 32 i EU:s resolutionsförordning, som i stället för denna lag ska tillämpas vid resolution.

15 kap. **Tredjeländers resolutionsbeslut och tredjeländers filialer**

1 §. Tillämpning. I denna paragraf föreskrivs om tillämpning av kapitlets bestämmelser. Enligt paragrafens 1 mom. ska bestämmelserna i detta kapitel 1—4 § tillämpas då Finland med ett tredjeland har avtalat om ömsesidigt erkännande av en resolution. Bestämmelsen är inte baserad på direktivet. Ett avtal som avses i detta moment ska ingås med iakttagande av vad som föreskrivs om mellanstatliga avtal. Ett sådant avtal som av-

ses i momentet ska inte ingås om det redan när avtalet ingås kan anses sannolikt att tredjeländets resolutionsförfarande inte kommer att uppfylla någon av de grunder för vägran som avses i 3 §. Enligt direktivets artikel 93.4 kan medlemsstaterna ingå bilaterala avtal med tredjeländer till dess att motsvarande EU-avtal har trätt i kraft, om de bilaterala avtalen inte står i konflikt med bestämmelserna i denna avdelning.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om den situationen att EU har ingått ett avtal med ett tredjeland, vilket innebär att det avtalets bestämmelser ska iakttagas i stället för bestämmelserna i detta kapitel.

2 §. Erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeländer. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 94.1—94.3 om erkännande av tredjeländers resolutionsförfaranden.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs om sådana situationer där ett europeiskt resolutionskollegium i enlighet med 14 kap. 6 § har inrättats för en koncernresolution. Verket ska då i egenskap av kollegiemedlem sträva efter att kollegiet fattar ett gemensamt beslut om erkännande av resolutionsförfarandet i tredjelandet i sådana situationer som föreskrivs i momentet. Frågan om var tillgångar, skulder och rättigheter är belägna ska bedömas i enlighet med bestämmelserna i direktivet om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut. De nämnda bestämmelserna har nationellt genomförts i affärsbankslagens 6 kap. om likvidation och konkurs. Det föreslås att i detta kapitel 3 § föreskrivs om de grunder på vilka verket kan vägra ingå avtal.

Enligt paragrafens 2 mom. ska verket genomföra beslut som avses i 1 mom. i enlighet med finsk lag.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att om ett sådant gemensamt beslut som avses i 1 mom. inte har fattats eller ett europeiskt resolutionskollegium inte har inrättats kan verket erkänna tredjeländets resolutionsförfarande. Verket ska i sitt beslut beakta alla de EES-staters intressen där ett tredjelands institut eller moderföretag bedriver verksamhet. I synnerhet ska verket beakta beslutets eventuella inverkan på gruppen i övrigt samt på finansmarknadens stabilitet i EES-staterna i fråga.

3 §. Rätt att vägra erkänna resolutionsförfaranden i tredjeländer. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 95 om verkets rätt att under de förutsättningar som föreskrivs i paragrafen vägra erkänna tredjeländers resolutionsförfaranden. Med erkännande avses dels erkännande av resolutionsförfarandet och dels också genomförande av verkställighetsåtgärder i samband därmed.

4 §. Genomförande av tredjeländers resolutionsförfarande. Genom denna paragraf genomförs direktivets artiklar 94.4—94.6. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om verkets befogenhet att använda resolutionsverktyg och -befogenheter som avses i 7 kap. 2 § och 12 kap. på sådana tillgångar, skulder och rättigheter som avses i momentet.

I paragrafens 2 mom. räknas upp de befogenheter som verket kan utöva i situationer som avses i 1 mom.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om förutsättningarna för att verket ska kunna utöva resolutionsbefogenheter och använda resolutionsverktyg som avses i 8—12 kap. till förmån för ett tredjelands instituts moderföretag som har sitt säte i Finland. I sådana fall tillämpas 12 kap. 7 §.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs att paragrafen inte ska tillämpas om ett konkursförfarande gällande tredjelandets institut pågår i Finland.

5 §. Verkets beslut om resolution av en filial i ett tredjeland. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 96 om verkets beslut som gäller resolution av en i Finland belägen filial till ett institut i ett tredjeland.

Enligt paragrafens 1 mom. kan verket besluta om resolutionsförfaranden som avser en i Finland belägen filial till ett tredjelands institut, då förfarandena inte är baserad på tredjelandets resolutionsförfarande, om det är nödvändigt med hänsyn till allmänintresset och om något av de tre villkor som nämns i momentet är uppfyllt. Bestämmelsen gäller både situationer där en filial inte är föremål för ett tredjelands resolutionsförfarande och situationer där filialen är föremål för sådant förfarande men någon av de grunder för vägran som nämns i 3 § är uppfyllt.

Enligt paragrafens 2 mom. ska verket i samband med ett beslut som avses i 1 mom. i enlighet med 14 kap. 6 § samråda med de resolutionsmyndigheter som deltar i ett europeiskt resolutionskollegium.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att när verket i en situation som avses i 1 och 2 mom. vidtar resolutionsåtgärder ska det beakta resolutionens syften enligt 1 kap. 6 § och handla i enlighet med de principer för användning av resolutionsverktyg som föreskrivs i 4 kap. 6 §.

6 §. Samarbete med tredjeländers myndigheter. I denna paragraf föreskrivs om verkets samarbete med myndigheter i tredjeländer. Paragrafen är delvis baserad på direktivets artikel 97.4.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs att trots vad som föreskrivs i artikel 33 i EU:s resolutionsförordning ska verket vid behov avtala om samsarbetsarrangemang med myndigheterna i ett tredjeland, om sådant inte nämns i EU-avtalet som avses i 1 § 2 mom. Samarbetsarrangemang får inte vara förpliktande för parterna och får inte hindra verket att i enlighet med artikel 33 i EU:s banktillsynsförordning ingå bilaterala eller multilaterala avtal.

Verket får inte avtala om samsarbetsarrangemang med myndigheterna i ett tredjeland i situationer där EU:s resolutionsförordning är tillämplig. Enligt artikel 33 i EU:s resolutionsförordning har kommissionen och resolutionsnämnden inom sina respektive ansvarsområden uteslutande ansvar för sådana icke-bindande samsarbetsarrangemang som avses i direktivets artikel 97.4 på sina nationella resolutionsmyndigheters vägnar, och de ska informera om dessa arrangemang i enlighet med 6 punkten i den nämnda artikeln.

Resolutionsmyndigheten kan inte heller avtala om samsarbetsarrangemang med ett tredjelands myndighet om EU har ingått ett sådant avtal om arrangemangen som avses i resolutionsdirektivets artikel 93.1.

Samsarbetsarrangemang enligt paragrafen ska baseras på en sådan samsarbetsram i EBA:s regi som avses i resolutionsdirektivets artikel 97.2, om en sådan existerar. Avtalen kan gälla bl.a. i direktivets artikel 97.3 uppräknade omständigheter, exempelvis arrangemang för utbyte av information som be-

hövs för utarbetandet och upprätthållandet av resolutionsplaner samt samarbete för utveckling av resolutionsplaner, informationsutbyte i samband med användning av resolutionsverktyg och utövande av resolutionsbefogenheter samt hörande av parter innan betydande resolutionsåtgärder vidtas.

Enligt paragrafens 2 mom. ska verket underrätta EBA om samarbetsarrangemang som avses i 1 mom.

7 §. Information till tredjeländers myndigheter. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 98 om information till tredjeländers myndigheter. Enligt paragrafens 1 mom. har verket rätt att till tredjeländers myndigheter lämna endast information som behövs för utförande av motsvarande resolutionsuppgifter som enligt denna lag. Verket får lämna ut information till tredjeländers myndigheter endast om de är bundna av motsvarande tystnadsplikt som verket.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att verket inte utan uttryckligt samtycke av den myndighet som lämnat ut sekretessbelagd information får lämna vidare informationen till tredjeländers myndigheter. Informationen får användas endast för ändamål som samtycket avser.

Enligt den informativa bestämmelsen i paragrafens 3 mom. ska personuppgiftslagen tillämpas i fråga om utlämnande av personuppgifter.

AVDELNING VI

BEGRÄNSNING AV VERKSAMHET SAMT SEKRETESS, ÖVERKLAGANDE OCH PÅFÖLJDER

16 kap. Begränsning av verksamhet

I detta kapitel föreslås bestämmelser om statsrådets rätt att i vissa situationer och för viss tid begränsa finansmarknadsföretags verksamhet enligt auktorisationen och likaså att besluta om begränsningar och förbud som gäller handeln med värdepapper. Regleringen ingår i lagen om statens säkerhetsfond, vars 19 b § med i sak oförändrat innehåll föreslås bli överförd till detta kapitel. I regeringens

proposition med förslag till den ursprungliga bestämmelsen (RP 5/2009 rd) ansågs det att den gällande lagstiftningen inte gav myndigheterna befogenheter att i förebyggande syfte ingripa i finansmarknadsaktörernas verksamhet eller i de förfaranden som tillämpades på marknaden, trots att allvarliga internationella störningar på finansmarknaden och andra statliga myndigheters åtgärder kunde hota stabiliteten och marknadsaktörernas verksamhetsförutsättningar på den finländska marknaden. Myndigheterna saknade exempelvis befogenheter att förbjuda eller begränsa s.k. blankning av värdepapper.

1 §. Beslut om begränsning av verksamhet. I denna paragraf föreslås det att statsrådet bemyndigas att för viss tid besluta om begränsningar och förbud gällande finansmarknadsaktörer som räknas upp i paragrafens 1 punkt eller värdepappershandel som regleras i paragrafens 2 punkt.

I paragrafen anges snäva villkor för utövande av befogenheterna och de kan tillämpas endast i exceptionella situationer. En förutsättning är för det första att behovet av åtgärderna i Finland är en följd av allvarliga internationella störningar på finansmarknaden eller av åtgärder som vidtagits av andra staters myndigheter. Befogenheterna kan sålunda inte utövas när det är fråga om inhemska ekonomiska problem.

För det andra ska de allvarliga internationella störningarna på finansmarknaden eller åtgärderna av andra staters myndigheter hota stabiliteten och en störningsfri verksamhet på den finländska finansmarknaden. Statsrådet kan endast besluta om åtgärder som behövs för att trygga stabiliteten och en störningsfri verksamhet på den finländska finansmarknaden.

En förutsättning för tillämpning av bestämmelsen är dessutom att statsrådets beslut är nödvändigt för att det syfte ska kunna uppnås som nämns i bestämmelsen, dvs. trygga stabiliteten och en störningsfri verksamhet. Av denna förutsättning följer att bestämmelsen kan tillämpas endast om syftet med den inte kan nås med hjälp av myndigheternas övriga befogenheter.

Av förutsättningen att åtgärderna ska vara nödvändiga följer också att statsrådets beslut ska avse en så kort period som möjligt för att

syftet med beslutet ska kunna uppnås. I paragrafen föreskrivs att statsrådets beslut ska avse endast en viss tid, högst sex månader. Om grunden för begränsningen eller förbudet upphör att gälla under tidsfristen ska statsrådet omedelbart upphäva beslutet. Också detta krav på en begränsad giltighetstid understryker ett faktum att det är fråga om ett bemyndigande som är avsett att användas endast i exceptionella situationer.

2 §. Beslutsförfarande. Enligt paragrafen ska beslut som avses i 1 § fattas vid statsrådets allmänna sammanträde. Finansministeriet ska före föredragningen av beslut som avses i paragrafen inhämta yttranden från Finlands Bank, Finansinspektionen och verket. Syftet med det lagstadgade yttrandeförfarandet är att säkerställa att beslut som är viktiga för aktören i fråga och ekonomiskt betydelsefulla baseras på en så mångsidig sakkunskap som möjligt om samtliga centrala finansmarknadsmyndigheter. Om ärendet är synnerligen brådskande behöver yttrandeförfarandet i undantagsfall inte iakttas. I sådana problemsituationer som avses i paragrafen ska finansmarknadsmyndigheterna hålla kontakt med varandra och samarbeta effektivt. Sålunda ska ministeriet i praktiken känna till Finlands Banks, Finansinspektionens och verkets åsikter också i sådana brådskande situationer där det formella yttrandeförfarandet inte är möjligt.

3 §. Tillsyn över efterlevnaden av beslut. I denna paragraf föreskrivs att Finansinspektionen övervakar efterlevnaden av statsrådsbeslut.

17 kap. Sekretess och överklagande

1 §. Sekretessplikt. I denna paragraf föreskrivs om tillämpning av lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet på information som erhållits i anslutning till verksamhet som regleras med stöd av denna lag. På informationssekretess ska också tillämpas speciallagstiftningen om kreditinstitut och värdepappersföretag som är föremål för resolutionsåtgärder. Bestämmelsen är informativ till sin karaktär och baserad på direktivets artikel 84.

2 §. Rätt och skyldighet att lämna information. I paragrafens 1 mom. föreskrivs i över-

ensstämmelse med direktivets artikel 84 om undantag i fråga om resolutionsmyndigheternas sekretessplikt. I lagen behöver inte uttryckligen föreskrivas om verkets och andra myndigheters sekretessplikt eftersom de omfattas av lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet och eftersom i lagen inte uttryckligen föreskrivs om t.ex. Finansinspektionens sekretessplikt. Handlingar som gäller resolution är i praktiken sekretessbelagda med stöd av 24 § 1 mom. 12 eller 20 punkten i den nämnda lagen. I lagen föreskrivs sålunda endast om sådana undantag i fråga om sekretessplikten som avses i den nämnda artikeln.

Resolutionens syften äventyras genom att t.ex. sådan information offentliggörs som verket fått för värdering och utredning enligt 5 kap. 6 § och för annat beslutsfattande. Sådana handlingar ska sålunda sannolikt betraktas som sekretessbelagda myndighetshandlingar.

Värdering och utredning kan i princip betraktas som sådana i den nämnda lagens 24 § 12 punkten avsedda utredningar som gjorts för att de myndigheter som övervakar finansmarknaden och försäkringsverksamheten samt svarar för finansmarknadens och försäkringsväsendets funktionsduglighet ska kunna utföra sina uppgifter enligt lag och som utredningar med uppgifter om marknadens funktionsduglighet eller om finansinstitut, försäkrings- och pensionsanstalter eller deras kunder, ifall utlämnandet av uppgifter ur utredningarna skulle orsaka skada eller olägenhet för finans- eller försäkringssystemets tillförlitlighet och funktion. Ett av syftena med ett effektivt resolutionssystem är att minimera risken för att ett instituts problem smittar av sig, dvs. att begränsa spridningen av negativa konsekvenser på finansmarknaden.

Handlingarna i fråga innehåller sannolikt också sådana i den nämnda paragrafens 20 punkt avsedda uppgifter om en privat affärs- eller yrkeshemlighet samt uppgifter om någon annan motsvarande omständighet som har samband med privat näringsverksamhet, om utlämnandet av uppgifter ur dem skulle medföra ekonomisk skada för näringsidkaren. Det kan vara fråga om en sådan situation t.ex. då värderingen bygger på avsevärda

osäkerhetsfaktorer som innebär att institutets ekonomiska ställning senare kan visa sig vara betydligt bättre än värderingen angett och ett offentliggörande av värderingen därför kunde orsaka onödiga störningar på marknaden. I enskilda fall måste det emellertid bedömas om handlingarna innehåller information som har betydelse för bevakningen av deras rättigheter som lider skada av institutets verksamhet. Resolutionsförutsättningarna inbegriper behovet att trygga ett viktigt allmänintresse.

Som skadelidande när det gäller resolutionsåtgärder eller ett sådant instituts verksamhet som är föremål för verkets värdering ska i stället för enskilda konkreta aktörer betraktas finansmarknadens stabilitet och funktion i ett vidare perspektiv samt de därmed sammanhängande samhällsliga behoven. När det gäller tryggheten av resolutionens syften och därmed de intressen som nämns ovan är det i princip inte ändamålsenligt att offentliggöra uppgifter om värdering i syfte att bevaka rättigheter som avses i 20 punkten, åtminstone inte förrän resolutionen inletts och medan den pågår.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om verkets skyldighet att underrätta kreditinstitutet och övriga myndigheter om att resolutionen inletts och om enskilda resolutionsåtgärder. Momentet är baserat på direktivets artiklar 81 och 83.

Med avvikelser från direktivets minimikrav gäller informationsskyldigheten enligt den föreslagna paragrafens 3 mom. sådana myndigheter i EES-stater som avses i 2 mom. och där ett kreditinstitut eller ett företag som hör till dess grupp har ett dotterföretag eller en filial. Med en myndighet som ansvarar för makrotillsyn avses en myndighet som i EES-staten i fråga har rätt att ställa kapitalkrav som motsvarar sådana kontracykliska buffertkrav som avses i kreditinstitutslagens 10 kap. 4 §.

I paragrafens 4 mom. ingår i överensstämmelse med direktivets artikel 84 ett förbud mot att utan resolutionsföretagets eller verkets samtycke lämna vidare information av det slag som avses i paragrafen.

Föreslagna 5 mom. motsvarar direktivets artikel 83.3.

3 §. Överklagande. I denna paragraf föreskrivs om överklagande av verkets beslut enligt denna paragraf. Enligt paragrafens 1 mom. får verkets beslut enligt denna lag överklagas genom beslut hos Helsingfors förvaltningsdomstol. Enligt momentet har verket rätt att överklaga Helsingfors förvaltningsdomstols beslut varmed förvaltningsdomstolen har ändrat eller upphävt verkets beslut. I fråga om överklagande gäller för övrigt förvaltningsprocesslagen (586/1996). Bestämmelsen motsvarar 73 § 1 och 4 mom. i lagen om Finansinspektionen.

Enligt paragrafens 2 mom. ska verket tillstålla förvaltningsdomstolen de ekonomiska uppskattningar som verkets beslut är baserade på. Förvaltningsdomstolen ska behandla ärendet i brådska ordning. Bestämmelsen motsvarar resolutionsdirektivets artikel 85.3, enligt vilken medlemsstaterna ska säkerställa en skyndsam prövning och se till att de nationella domstolarna använder den komplexa ekonomiska bedömning som utförts av resolutionsmyndigheten som grund för sin egen bedömning.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att om ett beslut som avses i 1 mom. upphävs påverkar detta inte giltigheten av en överlåtelse till en tredje part av tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i det upphävda beslutet, om förvärvaren var i god vid överlåtelsen.

En tredje part har enligt förslaget rätt att få ersättning för förlust som den lidit till följd av ett upphävt beslut. Enligt paragrafens 4 mom. ska till den som lidit skada på grund av ett upphävt beslut betalas ersättning av resolutionsfondens medel. Verket fattar på ansökan beslut om utbetalning av ersättning. Ersättningen ska betalas ut i enlighet med en dom som har vunnit laga kraft.

I paragrafens 5 mom. föreslås en bestämmelse enligt vilken verkets resolutionsbeslut kan sättas i kraft trots att det överklagats, om inte tillsynsmyndigheten beslutar något annat. När besvär har anförts kan besvärsmyndigheten enligt förvaltningsprocesslagens 32 § 1 mom. förbjuda att beslutet verkställs eller bestämma att verkställigheten ska avbrytas eller föreskriva något annat om verkställigheten. Enligt resolutionsdirektivet ska resolutionsmyndighetens beslut träda i kraft omedelbart och det ska skapa en presumtion

som kan motbevisas att det skulle strida mot allmänintresset att skjuta upp verkställandet av beslutet. Konsekvenserna av att avbryta verkställigheten ska bedömas med beaktande av resolutionens allmänna syften.

Förslaget stämmer överens med resolutionsdirektivets artiklar 85.2—85.4.

4 §. Resolutionens inverkan på likvidation, konkurs, företagssanering och temporärt avbrytande av verksamheten. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att om ett institut har ställts under resolutionsförvaltning får institutet och företaget som hör till samma grupp inte försättas i likvidation eller konkurs och mot institutet får inte inledas saneringsförfarande enligt lagen om företagssanering eller avbrottsförfarande enligt lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet, om inte verket har tagit initiativ till förfarandet.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att en domstol eller myndighet som behandlar en ansökan som avses i 1 mom. ska utan dröjsmål underrätta verket och Finansinspektionen om ansökan eller om beredningen av beslutet.

Enligt paragrafens 3 mom. är en förutsättning för ett beslut som avses i 1 mom. att verket har meddelat att det inte har för avsikt att vidta resolutionsåtgärder eller att verket inte har besvarat ett meddelande som avses i 2 mom. inom sju dygn från det att meddelandet sändes.

Förslaget motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 86.1 och 86.2.

5 §. Begäran om anstånd med rättegång eller annat rättsligt förfarande. I denna paragraf föreskrivs att verket har rätt att be domstolen skjuta upp en rättegång eller ett annat rättsligt förfarande där ett institut som är ställt under resolutionsförvaltning är eller kan bli part. Verket kan be om uppskov om detta behövs för att resolutionsverktyg ska kunna tillämpas eller för att resolutionsbefogenheterna ska fungera effektivt. Detta begränsar emellertid inte verkställigheten av säkerhetsrättigheter som tagits i bruk med stöd av 12 kap. 9 §. Uppskov kan begäras för den tid som behövs för att målen ska uppnås.

Frågan om en effektiv tillämpning av resolutionsverktyg ska bedömas i enlighet med bestämmelserna i denna lags avdelning IV,

4—11 kap. Genom bestämmelserna i de kapitlen genomförs bestämmelserna i resolutionsdirektivets avdelning IV kapitel I om resolutionens mål, villkor och allmänna principer, bestämmelserna i kapitel II om tillsättning av en särskild förvaltare, bestämmelserna i kapitel III om värdering av tillgångar och skulder, bestämmelserna i kapitel IV om resolutionsverktyg och bestämmelserna i kapitel VI om nedskrivning av kapitalinstrument. I lagen genomförs inte artiklarna 56—58 i direktivets kapitel IV om statliga finansiella stabiliseringsverktyg.

Frågan om en effektiv användning av resolutionsbefogenheterna ska bedömas med stöd av 12 kap. 1—4 och 6—11 § samt 7 kap. 3 § i denna lags avdelning IV om verkets befogenheter. Dessa bestämmelser motsvarar artiklarna 63—71 och 72.1 a om resolutionsbefogenheter i resolutionsdirektivets avdelning IV kapitel VI.

Förslaget motsvarar resolutionsdirektivets artikel 86.3.

18 kap. Administrativa påföljder

1 §. Påföljdsavgift. I denna paragraf föreskrivs om sådana mot resolutionslagen stridande gärningar och försummelser för vilka Finansinspektionen påför påföljdsavgift enligt vad som närmare föreskrivs i lagen om Finansinspektionen. Enligt den föreslagna paragrafens 1 mom. påförs påföljdsavgift för försummelse eller överträdelse av bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen, dvs. 2 kap. 4 § om uppgifter som behövs för upprättande av en resolutionsplan och 4 kap. 1 § 4 mom. om skyldighet att underrätta Finansinspektionen. Bestämmelsen är baserad på direktivets artikel 111.1 c och d. För överträdelse och försummelse av bestämmelserna i fråga ska tillämpas vad som i 41 § 6 mom. i lagen om Finansinspektionen och i direktivets artikel 111.2 d och e föreskrivs om påföljdsavgiftens maximibelopp.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs närmare om de bestämmelser som är förenade med hot om påföljdsavgift.

Enligt den föreslagna paragrafens 3 mom. kan påföljdsavgift, utöver eller i stället för en påföljdsavgift som för en juridisk person, på-

föras en sådan person i den juridiska personens ledning vars förpliktelser har åsidosatts genom en handling eller försummelse som avses i denna paragraf. Bestämmelsen är baserad på direktivets artikel 110.2. En förutsättning för att personen i fråga ska påföras påföljdsavgift är att denne på ett avgörande sätt har bidragit till handlingen eller försummelsen. Juridiska personer som hör till ledningen är sådana personer som avses i kreditinstitutslagens 1 kap. 20 §.

2 §. Påförande och verkställighet av administrativa påföljder. I denna paragraf hänvisas till lagen om Finansinspektionen i vars 4 kap. föreskrivs om påförande, offentliggörande och verkställighet av administrativa påföljder samt om behandling av ärenden i marknadsdomstolen.

Finansinspektionen kan vid behov utöva också andra befogenheter att vidta åtgärder och påföra påföljder enligt direktivets artikel 111.2, som en följd av överträdelse och försummelse av de bestämmelser i resolutionslagen som avses i 1 §. Det är här fråga om begränsning av ledningens verksamhet för viss tid enligt 28 § i lagen om Finansinspektionen och om verkställighetsförbud enligt 33 § i samma lag. Finansinspektionen kan också i stället för påföljdsavgift meddela offentlig varning under de förutsättningar som anges i 42 § i lagen om Finansinspektionen.

19 kap. Ikraftträdande

1 §. Ikraftträdande. Det föreslås att lagen träder i kraft den 1 januari 2015, dvs. det datum då resolutionsdirektivet ska genomföras nationellt. I fråga om tidpunkten bör det beaktas att EU:s resolutionsförordning träder i kraft den tjugonde dagen efter att den antagits och att förordningens bestämmelser från och med 2015 ska tillämpas vid utarbetande av resolutionsplaner.

Enligt resolutionsdirektivet kan bestämmelserna om nedskrivning av skulders nominella värde tillämpas från och med den 1 januari 2015, men bestämmelserna ska sättas i kraft senast den 1 januari 2016. Det föreslås att 8 kap. 6 § 4—6 mom. dock ska tillämpas från början av 2016. Detta innebär att täck-

andet av resolutionskostnader under år 2015 inte kommer att vara bundet till förutsättningarna för investeransvar enligt 8 kap. 6 § 4—6 mom. och utnyttjandet av eventuella andra finansieringskällor än den nationella resolutionsfonden och kompletterande finansieringskällor. När ikraftträdandet av bestämmelserna i 6 § i det nämnda kapitlet graderas ska det beaktas att resolutionsfonden inte ännu år 2015 kommer att ha tillgång till medel för finansiering av institut som eventuellt är föremål för resolutionsåtgärder. Frågan om nivån på genomförandet av investeransvaret och eventuella kompletterande myndighetsåtgärder ska avgöras från fall till fall. Om myndighetsåtgärder vidtas i förening med extraordinärt offentligt finansiellt stöd, som betraktas som statligt stöd, ska i besluten iakttas de krav som följer av bestämmelserna om statligt stöd.

1.2 Lag om myndigheten för finansiell stabilitet

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 §. Tillämpningsområde. Denna paragraf är informativ till sin karaktär och i den räknas upp de omständigheter som regleras i lagen. Det föreslås att en ny tillsynsmyndighet inrättas, dvs. Verket för finansiell stabilitet, vars uppgift ska vara att använda de resolutionsverktyg som avses i resolutionslagen för att lösa kreditinstituts och värdepappersföretags kriser samt för att förvalta en fond utanför statsbudgeten. Myndigheten ska verka självständigt inom finansministeriets förvaltningsområde.

2 §. Verket för finansiell stabilitet och dess verksamhetsområde. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om Verket för finansiell stabilitet, vars uppgift det är att säkerställa stabiliteten på finansmarknaden och att omorganisera verksamheten i kreditinstitut som avses i kreditinstitutslagens 8 § och i värdepappersföretag som avses i 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster samt sådana grupper verksamhet som avses i 1 kap. 3 § 1 mom. 8 punkten i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, då instituten

eller grupperna inte längre är livskraftiga men det inte är ändamålsenligt att försätta dem i likvidation eller konkurs. Verket ska enligt förslaget vara den nationella resolutionsmyndighet som avses i resolutionsdirektivets artikel 3.1.

Verket ska enligt paragrafens 2 *mom.* inrättas inom finansministeriets förvaltningsområde och ministeriet ska ansvara för styrningen av verket. Ministeriet ska också fastställa budgeten för verket. Finansministeriet är det behöriga ministerium som avses i resolutionsdirektivets artikel 3.5.

Enligt paragrafens 3 *mom.* förvaltar verket en sådan fond utanför statsbudgeten som avses i grundlagens 87 §. Fonden är sammansatt av resolutionsfonden och insättningsgarantifonden. Dess namn är fonden för finansiell stabilitet.

3 §. Definitioner. I denna paragraf föreskrivs om lagens definitioner. I paragrafens 1 *punkt* definieras begreppet EU:s resolutionsförordning. EU:s resolutionssystem består av de nationella resolutionsmyndigheterna, EU:s resolutionsnämnd, kommissionen och rådet, som i enlighet med den ansvarsfördelning som framgår av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen fattar resolutions- och planeringsbeslut. System bestämmelser finns i EU:s resolutionsförordning och dessutom i resolutionsdirektivet och i det mellanstatliga avtalet om resolutionsfonden. Till förordningens tillämpningsområde hör eurostaterna och de stater som anslutit sig till den. Tillämpningsområdet motsvarar SSM-förordningens tillämpningsområde. Resolutionsdirektivet ska genomföras i alla medlemsstater. Parter i det mellanstatliga avtalet är eurostaterna och de stater som eventuellt ansluter sig till det i ett senare skede och vill höra till bankunionen.

Resolutionsdirektivets bestämmelser ska enligt förslaget huvudsakligen genomföras genom resolutionslagen. EU:s resolutionsförordning är direkt tillämplig i Finland, men det måste föreskrivas i lag om de uppgifter som enligt förordningen ska tilldelas de nationella resolutionsmyndigheterna. Resolutionsnämnden som ska inrättas enligt förordningen utövar de befogenheter som enligt resolutionsdirektivet och den nationella lag-

stiftningen tillkommer resolutionsmyndigheterna.

I paragrafen hänvisas till EU:s resolutionsförordning där det föreskrivs om de förfaranden som kommissionen och rådet ska tillämpa i samråd med gruppens resolutionsnämnden och de deltagande medlemsstaternas nationella resolutionsmyndigheter.

Resolutionsnämnden använder behörigheter av de nationella resolutionsmyndigheterna om ingen annan skilt stadgas. Förordningens tillämpningsområde omfattar de medlemsstater som hör till bankunionen samt dessas kreditinstitut som står under tillsyn av ECB samt institut som bedriver gränsöverskridande verksamhet. Nordea Bank Finland Abp, Danske Bank Abp och OP-Pohjola Group samt deras medlemsbanker omfattas i Finland av resolutionsnämndens primära behörighet. Övriga kreditinstitut omfattas av verkets primära behörighet. Om vid resolution av s.k. små kreditinstitut måste användas medel ur den gemensamma resolutionsfond som avses i EU:s resolutionsförordning, övergår befogenheterna enligt förordningen till resolutionsnämnden.

Enligt EU:s resolutionsförordning ska den nationella resolutionsmyndigheten t.ex. utarbeta resolutionsplaner för små institut och delta i utarbetandet av resolutionsplaner för institut som står under resolutionsnämndens tillsyn (artikel 8), bedöma resolutionsmöjligheterna i fråga om små institut och genom resolutionsnämndens beslut undanröja hinder i detta avseende när det är fråga om institut som omfattas av resolutionsnämndens befogenheter (artikel 10), för resolutionsnämnden föreslå förenklade skyldigheter för vissa institut (artikel 11), delta i fastställandet av minimikrav för kapitalbas (artikel 12), utöva befogenheter för nedskrivning av skulders nominella värde och konvertering av skulder till aktier eller andelar (artikel 17) och delta i informationsutbyte med övriga myndigheter (artikel 30).

Enligt paragrafens 2 *punkt* avses med det mellanstatliga det mellan euroområdet medlemsstater och andra EU-stater ingångna avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden. Avtalet gäller dessa staters gemensamma deltagande i kostnaderna för resolution av

kreditinstitut eller värdepappersföretag i en medlemsstat.

Enligt paragrafens 3 punkt avses med resolutionslagen lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag.

I paragrafens 4 punkt hänvisas till definitionen av begreppet kreditinstitut i 1 kap. 7 § i kreditinstitutslagen. Definitionen motsvarar definitionen av begreppet inlåningsbank i 10 punkten. Det är nödvändigt att ta in båda definitionerna i lagen eftersom begreppet kreditinstitut hänvisar till institut som hör till tillämpningsområdet för resolutionsdirektivet och EU:s resolutionsförordning medan begreppet inlåningsbank hänvisar till institut som är skyldiga att betala insättningsgarantavgifter.

I paragrafens 5 punkt definieras begreppet värdepappersföretag med hänvisning till lagen om investeringstjänster. Värdepappersföretag hör till tillämpningsområdet för resolutionsdirektivet men de omfattas i princip inte av tillämpningsområdet för EU:s resolutionsförordning. I resolutionsdirektivet definieras värdepappersföretag som lokala företag enligt tillsynsförordningens artikel 4.1.2 b på vilka ska tillämpas det krav på ett 730 000 euros startkapital som avses i kreditinstitutsdirektivets artikel 28.2.

Som ett värdepappersföretag enligt resolutionsdirektivet och denna lag betraktas sålunda inte ett företag som inte har auktorisation för sidotjänster enligt 2 kap. 3 § i lagen om investeringstjänster, men som tillhandahåller sina kunder mottagande och förmedling av order som gäller finansiella instrument, utförande av order för kunders räkning, portföljförvaltning eller investeringsrådgivning, dock utan att inneha kunders medel eller värdepapper (delvis 6 kap. 1 § 2 mom. i lagen om investeringstjänster). I Finland finns det vid tidpunkten för beredning av förslaget tio värdepappersföretag som har ett aktiekapital på minst 730 000 euro, så som föreskrivs i 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster.

Med grupp avses i 6 punkten en sådan grupp som avses i resolutionslagens 1 kap. 3 § 1 mom. 7 punkten.

Enligt 7 punkten avses med stabilitetsavgifter nationella avgifter som överförs till resolutionsfonden. Enligt resolutionsdirektivets

artikel 103 är kreditinstitut och värdepappersföretag skyldiga att betala förhandsbidrag. Trots att värdepappersföretag inte har några insättningar kan de påföras en kalkylerad avgiftsandel. EU:s resolutionsförordning tillämpas i princip inte på värdepappersföretag, vilket innebär att deras stabilitetsavgifter hålls kvar i den nationella fonden.

Kreditinstituten är enligt EU:s gemensamma resolutionsförordning skyldiga att betala EU:s stabilitetsavgift. Med EU:s stabilitetsavgift avses enligt 8 punkten avgifter som tas ut med stöd av EU:s resolutionsförordning och används för finansiering av resolution av kreditinstitut. Stabilitetsavgifterna överförs årligen genom verkets försorg från den nationella resolutionsfonden till EU:s gemensamma resolutionsfond.

Enligt resolutionsdirektivets artikel 102.1 ska medlemsstaterna säkerställa att de finansiella tillgångarna för deras finansieringsarrangemang uppgår till en procentuell andel av alla garanterade insättningar i auktoriserade institut. Enligt artikel 103.2 i resolutionsdirektivet och artikel 70 i EU:s resolutionsförordning ska bidraget från varje institut vara proportionellt mot dess skulder minus garanterade insättningar när de gäller de sammanlagda skulderna minus garanterade insättningar för alla auktoriserade institut inom medlemsstatens territorium.

Med avgiftsskyldig avses ett kreditinstitut (9 punkten).

I paragrafens 10 punkt definieras begreppet inlåningsbank på motsvarande sätt som i kreditinstitutslagen.

I paragrafens 11 punkt definieras begreppet insättning på motsvarande sätt som i insättningsgarantidirektivets artikel 2.1.3. Med avvikelse från gällande lag konstateras det uttryckligen att värdepapper som avses i värdepappersmarknadslagen och sådana insättningar med varierande kapital som inlåningsbanken enligt avtalsvillkoren har rätt eller skyldighet att betala tillbaka enligt något annat värde än det nominella beloppet inte är insättningar i den bemärkelse som avses i lagen. Som en insättning ska enligt lagen däremot betraktas en insättning med fast kapital vars avkastning bestäms t.ex. på basis av ett aktieindex. I fråga om sådana fondinsättningar ska den del av avkastningen som bestäms

uteslutande på basis av kapitalbeloppet och den tid som förlöpt omfattas av insättningsgarantin men inte på någon annan grund, som exempelvis avkastningen på grund av en ändring som påverkar ett referensindex eller ett referensvärdepapper.

I paragrafens 12 punkt definieras begreppet ”ersättningsberättigade insättningar” i överensstämmelse med insättningsgarantidirektivets artikel 5.1. Detta innebär inte någon större förändring i sak, med undantag för offentliga samfunds insättningar som med avvikelse från den gällande lagen inte kommer att omfattas av insättningsgarantin. Underpunkten e ska tillämpas endast i fråga om sådana konton för kundmedel som avses i det lagrum som nämns i punkten. Förvaltningskonton som öppnats i en kunds namn omfattas däremot av insättningsgarantin också i det fall att ett värdepappersföretag eller någon annan förvaltare har fått uteslutande dispositionsrätt till medlen på kontot.

I 13 punkten definieras begreppet ”juridisk person som agerar på finansmarknaden”. Därmed avses ett tillsynsobjekt enligt lagen om Finansinspektionen eller någon annan finansmarknadsaktör.

I paragrafens 14 punkt definieras i överensstämmelse med insättningsgarantidirektivets artikel 5 begreppet garanterad insättning. Bestämmelsens sakinhåll är oförändrat.

I paragrafens 15 punkt definieras begreppet insättare. Någon motsvarande definition finns inte i den gällande lagen, men den behövs framför allt med beaktande av insättningsgarantidirektivets artiklar 7.2 och 7.3. Enligt definitionen avses med insättare den som i ett insättningsavtal antecknats som kontoinnehavare. En person som endast har dispositionsrätt till ett konto ska sålunda inte betraktas som en insättare enligt denna lag. Om en sammanslutning av flera personer har antecknats som kontoinnehavare, exempelvis ett dödsbo, ska sammanslutningen betraktas som en separat insättare vid tillämpning av 5 kap. 8 § 1 mom. där det föreskrivs om den övre gränsen för insättningsgaranti per insättare. Ett dödsbo har en självständig insättningsgaranti till dess att medlen på dödsboets konto har överförts eller förmedlas till en eller flera delägares konton. Enbart ett avtal om avvittring eller arvsskifte inverkar sålun-

da inte på dödsboets insättningsgaranti. Avsikten är att föreslagna 5 kap. 8 § 1 mom. på motsvarande sätt som enligt gällande praxis ska tillämpas så att också en registrerad firma som antecknats som kontoinnehavare får självständig insättningsgaranti enligt det föreslagna momentet. Definitionen i denna punkt kompletteras beträffande vissa specialsituationer i den föreslagna paragrafens 2 mom.

Med insättningsgarantiavgift avses enligt punkt 16 en avgift som inlåning betalar till insättningsgarantifonden.

I paragrafens 17 punkt definieras EU:s tillsynsförordning.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs i överensstämmelse med insättningsgarantidirektivets artiklar 7.2 och 7.3 om beräkning av det maximibelopp som ersätts då flera personer har antecknats som kontoinnehavare i insättningsavtalet.

Enligt momentets 1 punkt ska i det fall att som kontoinnehavare har antecknats flera personer, var och en av den betraktas som insättare av ett belopp som motsvarar dennas relativa andel av medlen på kontot.

I momentets 2 punkt föreskrivs om beräkning av det maximibelopp som ersätts i ett sådant fall då någon annan kontoinnehavare än den som tillhandahåller investeringstjänsten, t.ex. en advokat eller en allmän intressebevakare, förvaltar flera personers tillgångar via ett gemensamt kundmedelskonto.

4 §. Uppgifter. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om verkets allmänna befogenheter och uppgifter. En viktig uppgift är att använda resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter i enlighet med resolutionslagen samt att i samråd med Finansinspektionen övervaka efterlevnaden av resolutionslagen. Verket ska sköta också andra uppgifter som det tilldelas enligt resolutionslagen, exempelvis utarbeta resolutionsplaner.

Verket ska delta i den resolutionsnämnds arbete som avses i EU:s resolutionsförordning, samarbeta med resolutionsnämnden och ge nämnden den information som den behöver. I resolutionslagen hänvisas mera i detalj till de övriga bestämmelser i förordningen som gäller verkets uppgifter.

I resolutionsförordningen föreskrivs om den gemensamma resolutionsfonden till vil-

ken medlemsstaterna under en övergångsperiod på högst åtta år i enlighet med fondens målnivå ska betala in medel som resolutionsnämnden kan använda för resolution av institut som hör till tillämpningsområdet för förordningen. Verkets uppgift är enligt förslaget att samla in stabilitetsavgifterna, förvalta de insamlade medlen och överföra dem till den gemensamma fonden, i enlighet med EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet.

Verket ska dessutom i enlighet med artikel 65 i EU:s resolutionsförordning och med stöd av kommissionens delegerade akter fastställa bidragen för täckning av resolutionsnämndens budget och säkerställa att bidragen betalas in i sin helhet och i tid.

Verket ska verkställa resolutionsnämndens beslut i enlighet med artikel 29 i EU:s resolutionsförordning.

Dessutom ska verket sköta resolutionsfondens uppgifter, samla in insättningsgarantavgifter, förvalta medlen samt besluta om utbetalningar.

Enligt förordningens artikel 73 kan resolutionsnämndens besluta skaffa alternativ finansiering eller annat stöd till fonden på marknadsvillkor, i syfte att optimera lånekostnaderna och upprätthålla trovärdigheten, då de medel som samlats in till fonden inte direkt kan användas eller inte täcker kostnaderna för användningen av fondens medel. EU:s resolutionsförordning ålägger emellertid inte medlemsstaterna att bevilja fonden finansiellt stöd och ett stödbeslut är beroende av medlemsstaternas fria prövning. Om man i Finland i en exceptionell situation anser att det är förenligt med Finlands intresse och nödvändigt att låna till fonden, vore det ändamålsenligt att verket och finansministeriet i samarbete för riksdagen bereder villkoren för lån eller garantier till den fond som avses i EU:s resolutionsförordning.

Verket ska ta initiativ och lägga fram förslag till utveckling av bestämmelserna och föreskrifterna om resolution. Detta innebär i praktiken t.ex. att verket ska utarbeta förslag för finansministeriet eller delta i de konsultationer som ordnas av Europeiska kommissionen. Verket kan lägga fram förslag också till EU:s gemensamma resolutionsmyndighet.

Verket ska dels sköta resolutionsrelaterade uppgifter och dels också sådana uppgifter i samband med tidig beredskap som föreskrivs i kreditinstitutslagen. Verket ska samarbeta med övriga inhemska och utländska myndigheter. Förpliktelsen att samarbeta i hemlandet gäller i synnerhet samarbetet med finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen, som enligt förslaget ska regleras separat. Dessutom ska verket sköta utbildningen t.ex. för andra myndigheter inom området samt de övriga uppgifter som åläggs verket.

Enligt paragrafens 2 *mom.* föreskrivs i resolutionslagen och EU:s resolutionsförordning närmare om målet för verkets verksamhet och om dess uppgifter.

De nationella resolutionsmyndigheterna ska enligt förordningen bl.a. utarbeta resolutionsplaner för små kreditinstitut, utkast till resolutionsplaner för kreditinstitut vilkas moderföretag finns i medlemsstaten i fråga och som i enlighet med förordningen omfattas av resolutionsnämndens befogenheter, delta i genomförandet av resolutionsnämndens uppgifter enligt förordningen, utbyta och leverera information samt delta i den tillsyn som utförs på plats i en medlemsstat. Resolutionsnämnden ska med stöd av förordningens artiklar 31 och 32, i stället för den nationella resolutionsmyndigheten, delta t.ex. i resolutionskollegiet tillsammans med sådana medlemsstater i EU, som inte har anslutit sig till bankunionen.

2 kap. Förvaltning

1 §. Ledning. Enligt paragrafens 1 *mom.* utses för ledningen av verket en överdirektör i tjänsteförhållande. Överdirektören utövar offentlig makt och ska därför utnämnas av statsrådet. Framställning om att utse eller avsätta överdirektören görs av finansministeriet, eftersom verket verkar inom ministeriets förvaltningsområde. Överdirektören ansvarar för att verkets mål nås samt för utvecklingen av verkets verksamhet och för dess resultat. Dessutom ska överdirektören ansvara för bl.a. beslut om användning av sådana resolutionsverktyg som avses i resolutionslagen.

I paragrafens 2 *mom.* föreskrivs att överdirektörens mandatperiod är fem år. Överdirektören kan väljas om för högst två på varandra följande mandatperioder, eftersom han eller hon har en stark ställning i verkets ledning och omfattande befogenheter när det gäller att utse personal. För att balansera den starka ställningen i verkets ledning begränsas antalet mandatperioder till två (UtUB 5/2006 rd).

Enligt paragrafens 3 *mom.* är behörighetsvillkor för överdirektörstjänsten en för tjänsten lämplig högre högskoleexamen, sådan mångsidig erfarenhet och kännedom om finansmarknaden som uppgiften förutsätter samt i praktiken visad ledarförmåga och ledarerfarenhet. I statstjänstemannalagens (750/1994) 8 § 2 *mom.* föreskrivs att om det inte är bestämt i lag om examina som krävs för en statlig tjänst och om övriga motsvarande särskilda behörighetsvillkor, kan det bestämmas om dem genom en statsrådsförfordning, ifall detta är motiverat för skötseln av de uppgifter som hör till tjänsten. Det föreslås att i lag föreskrivs om behörighetsvillkor för tjänsten som verkets överdirektör. Sådana högre högskoleexamina som avses i momentet är högre högskoleexamen t.ex. i rättsvetenskap, ekonomiska vetenskaper eller nationalekonomi. Sådan mångsidig erfarenhet och kännedom om finansmarknaden som krävs för uppgiften kan förvärfvas t.ex. genom arbete i uppgifter i anslutning till tillsyn över institut, uppgifter i anslutning till lagstiftningen om solvens- och konkursförfaranden eller uppgifter i anslutning till tryggnad av stabiliteten på finansmarknaden.

I praktiken visad ledarförmåga och ledarerfarenhet innebär att den som söker tjänsten ska ha deltagit t.ex. i ledningen av projekt. I praktiken visad ledarförmåga innebär att personen i fråga ska ha verkat i chefsuppgifter.

För överdirektören ska utses en eller flera ställföreträdare (4 *mom.*). Dessa ska utses av finansministeriet på förslag av överdirektören. Syftet med bestämmelsen är att i alla situationer säkerställa kontinuiteten i verkets beslutsfattande. Närmare bestämmelser om hur ställföreträdare ska utses kan enligt 5 *mom.* utfärdas genom statsrådets förordning.

2 §. Beslutanderätt. Enligt paragrafens 1 *mom.* ska överdirektören avgöra bl.a. alla

ärenden som gäller användning av resolutionsverktyg och utövande av resolutionsbefogenheter samt insättningsgarantifonden i enlighet med resolutionslagen, med undantag för ärenden som gäller beslut om fondens placeringsverksamhet.

Enligt paragrafens 2 *mom.* ska överdirektören fastställa arbetsordningen för verket. I arbetsordningen kan tas in bestämmelser om verkets organisation, behandlingen av ärenden samt över huvud taget om organiseringen av verkets funktioner. I arbetsordningen kan också i enlighet med nuvarande praxis föreskrivas att en tjänsteman vid verket i egenskap av ombud för fonden i praktiken ska ansvara för resolutions- och insättningsgarantifondens verksamhet.

I paragrafens 3 *mom.* föreskrivs om förfarandet i samband med resolutionsbeslut som har betydelse för statsbudgeten och för vilka statsrådets samtycke ska utverkas. Om finansministeriet inte gör en framställning om saken till riksdagen kan verket inte vidta de åtgärder som avses i ett resolutionsbeslut. Genom detta moment och resolutionslagens bestämmelser genomförs resolutionsdirektivets artikel 3.6.

Genom förordning av statsrådet kan med stöd av föreslagna 4 *mom.* utfärdas närmare bestämmelser om verkets ledning och beslutanderätt. I förordningen kan tas in bestämmelser t.ex. om ställföreträdare för överdirektören och om delegering av beslutanderätt från överdirektören till dennes underlydande. Exempelvis resolutionsbeslut av mindre betydelse kan delegeras till någon av verkets tjänstemän.

3 §. Oberoende. Enligt paragrafens 1 *mom.* ska verkets verksamhet ordnas så att oberoendet och opartiskheten vid skötseln av uppgifterna är tryggad. Enligt direktivets artikel 3.3 ska medlemsstaterna i synnerhet säkerställa att den behöriga myndigheten, de nationella centralbankerna, de behöriga ministerierna eller andra myndigheter är operativt oberoende av resolutionsfunktionen och den relevanta myndighetens tillsynsfunktion eller av övriga funktioner. Den föreslagna bestämmelsen innebär att verkets oberoende genomförs i större utsträckning än enligt direktivet. Om finansministeriet samtycker enligt lagen ska utverkas för verkets beslut an-

ses detta dock inte äventyra verkets oberoende.

I paragrafens 2 *mom.* föreskrivs att verkets tjänstemän ska vara oberoende i förhållande till institut som eventuellt är försatta i resolution. Enligt förslaget får en tjänsteman inte höra till ett instituts högsta ledning eller revisorer och inte heller stå i tjänste- eller uppdragsförhållande till dessa. Till innehållet motsvarar momentet 15 § 1 *mom.* i lagen om Finansinspektionen.

Paragrafens 3 *mom.* är en informativ hänvisning till förvaltningslagen där det föreskrivs om jäv för tjänstemän.

4 §. *Delegation.* För säkerställande av samarbetet och informationsutbytet mellan verket och övriga centrala myndigheter ska enligt förslaget inrättas en delegation vid verket. Delegationen ska bestå av företrädare för verket, finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen.

Delegationens uppgift är att säkerställa informationsutbytet och främja samarbetet mellan myndigheterna. Delegationens uppgift är av koordinerande natur och delegationen får enligt förslaget inte beslutanderätt i fråga om verkets verksamhet. Finansministeriet tillsätter delegationen för tre år i sänder.

5 §. *Tjänstemän.* Enligt paragrafens 1 *mom.* utnämns verkets tjänstemän av överdirektören. Under normala perioder anses verket behöva en personal på ca 12 personer som sköter de uppgifter som enligt resolutionslagen ankommer på verket. Då verket har inlett sin verksamhet och då det framgår hur omfattande och krävande uppgifterna är i synnerhet i förhållande till EU:s gemensamma resolutionsmekanism, kan frågan om verkets personella resurser vid behov omprövas. Utarbetandet av resolutionsplaner kommer under de inledande åren att innebära en stor arbetsbörda för verket.

I paragrafens 2 *mom.* föreskrivs om behörighetsvillkor för verkets experttjänstemän. Som allmänna behörighetsvillkor nämns lämplig högskoleexamen och omfattande förtrogenhet med området. Förtrogenheten kan ha förvärvats inom finansmarknadssektorn, i uppgifter som regleras i insolvens- eller konkurslagstiftningen eller i uppgifter som har samband med företagsregleringar.

I paragrafens 3 *mom.* föreskrivs att på tjänstemännen i övrigt ska tillämpas stats-tjänstemannalagen. I resolutionsdirektivets artikel 3.12 föreskrivs att medlemsstaterna får begränsa resolutionsmyndighetens, den behöriga myndighetens och deras respektive personals ansvar i enlighet med nationell rätt, när det gäller åtgärder och underlåtenhet att handla vid utförandet av uppgifter enligt direktivet. I lagen föreslås ingen motsvarande bestämmelse.

I paragrafens 4 *mom.* föreskrivs om verkets möjlighet att i krissituationer anlita personal från andra myndigheter för sina uppgifter. Verket ska göra en framställning om saken till statsrådet som för viss tid kan utse tjänstemän vid finansministeriet, Finlands Bank eller Finansinspektionen med uppgift att sköta uppgifter vid verket. Före framställningen ska verkets överdirektör höra vederbörande och på ett ändamålsenligt sätt bereda utnämningen tillsammans med de nämnda myndigheterna. Den persons samtycke som föreslås bli utnämnd måste inhämtas på förhand. Verket ska svara för tjänstemännens löner och övriga kostnader.

6 §. *Anmälningsskyldighet.* I denna paragraf föreskrivs om verkets överdirektörs och tjänstemäns skyldighet att före utnämningen lämna uppgifter om sin förmögenhet och sina bindningar. Vidare föreskrivs om dessa uppgifters offentlighet.

Enligt paragrafens 1 *mom.* ska överdirektören före utnämningen ge en utredning om sin näringsverksamhet, sitt ägande i företag och om betydande annan förmögenhet, sina skulder, borgensförbindelser och övriga ansvarsförbindelser samt om övriga bindningar som kan ha betydelse för bedömningen av överdirektörens förutsättningar att sköta tjänsteuppgifterna. Exempelvis den omständigheten att överdirektören har betydande lån hos ett institut som hör till tillämpningsområdet för resolutionslagstiftningen kan innebära att överdirektören är jävig att behandla en resolutionsplan för institutet eller eventuella resolutionsåtgärder.

En person som utnämnts till statstjänsteman ska enligt paragrafens 2 *mom.* också uppge om han eller hon i sina tjänsteuppdrag annat än tillfälligt har tillgång till sekretessbelagda uppgifter om finansmarknaden eller

om enskilda företags eller personers ekonomiska ställning eller affärshemligheter. I en sådan relativt liten organisation som verket, vars uppgifter är synnerligen begränsade, har i praktiken alla experttjänstemän tillgång till information av det slag som avses i momentet.

Enligt paragrafens 3 mom. utsträcks redogörelseskyldigheten också till dem som utnämns till ett tjänsteförhållande för att sköta uppgifter som hör till en tjänst enligt 1 eller 2 mom. En utredning ska ges t.ex. av en tjänsteman vid finansministeriet, Finlands Bank eller Finansinspektionen som i enlighet med 5 § i detta kapitel tjänstgör vid verket under en viss tid.

En tjänsteman som avses i paragrafens 2 mom. ska utan dröjsmål anmäla väsentliga förändringar i de uppgifter som ingår i redogörelsen, rätta bristfälligheter i uppgifterna och vid behov komplettera sin redogörelse (4 mom.). Dessutom ska tjänstemannen vid behov på begäran av verket även annars lämna uppgifter om omständigheter som avses i 1 mom.

I paragrafens 5 mom. föreskrivs att verkets överdirektör och tjänstemän till den förteckning som förs av finansministeriet ska göra anmälan om krediter som de fått av institut som hör till tillämpningsområdet för resolutionslagen samt om borgens- eller andra ansvarsförbindelser. Anmälningsskyldigheten gäller också förbindelser som har beviljats företag där överdirektören eller en tjänsteman utövar sådan betydande bestämmanderätt som avses i bokföringslagen (1336/1997).

Enligt paragrafens 6 mom. ska överdirektören och tjänstemännen göra anmälan om aktier och finansiella instrument som är föremål för handel på en offentlig marknad och vars värde bestäms utifrån aktierna eller instrumenten i fråga, till den insiderförteckning som avses i 7 § och som upprätthålls av finansministeriet.

Redogörelsens uppgifter om omständigheter som nämns i 1 mom. 1—3 punkten är sekretessbelagda. Var och en har dock i enlighet med lagstiftningen om marknadsmissbruk rätt till insyn i den förteckning som avses i 6 mom. (7 mom.).

Genom förordning av statsrådet kan enligt 8 mom. utfärdas närmare bestämmelser om hur redogörelsen ska ges.

7 §. *Insideranmälan.* I paragrafens 1 mom. föreskrivs att verkets överdirektör och tjänstemän ska göra insideranmälan inom en månad efter att ha tillträtt uppdraget.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om de uppgifter som ska lämnas i insideranmälan. Momentet motsvarar 16 a § 2 mom. i lagen om Finansinspektionen. I insideranmälan ska nämnas omyndig, vars intressebevakare den anmälningsskyldige är, organisationer och stiftelser där den anmälningsskyldige eller en omyndig direkt eller indirekt har bestämmande inflytande samt finansiella instrument som ägs av en organisation eller stiftelse där den omyndige eller den anmälningsskyldige har bestämmande inflytande.

Enligt paragrafens 3 mom. ska insideranmälan innehålla uppgifter som behövs för att identifiera personen eller den juridiska personen samt uppgifter om de finansiella instrumenten.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om undantag från anmälningsskyldigheten. Enligt bestämmelsen behöver uppgifter inte lämnas till den del de gäller bostadsaktiebolag, ömsesidiga fastighetsaktiebolag, ideella eller ekonomiska föreningar eller organisationer som drivs utan vinstsyfte, utom i det fall att en organisation bedriver regelbunden handel med finansiella instrument.

Den som är anmälningsskyldig ska inom 14 dagar underrätta verket om ändringar i innehav som uppgår till minst 5 000 euro (5 mom.).

8 §. *Finansiering av verksamheten.* Verkets verksamhet ska finansieras med avgifter som betalas av kreditinstitut och värdepappersföretagen. Bestämmelser om förvaltningsavgifterna och om grunderna för hur de bestäms ska tas in i en separat lag. Finansieringen av verkets verksamhet kan inte ordnas som en andel av stabilitetsavgifterna, eftersom de nationella fondernas medel inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen under en övergångsperiod på åtta år överförs till unionens gemensamma resolutionsfond. Det är ändamålsenligt att samla in avgifterna i samband med stabilitetsavgifterna.

3 kap. **Fondens tillgångar och placeringen av dem samt kostnader och upplåning**

1 §. Fondens tillgångar. I denna informativa bestämmelse räknas upp de poster som utgör tillgångar i fonden för finansiell stabilitet.

2 §. Separering av tillgångar. I denna paragraf föreskrivs att de stabilitetsavgifter som betalas av kreditinstitut och värdepappersföretag ska separeras från de insättningsgarantiavgifter som betalas av inlåningsbankerna. Trots att fonderna enligt förslaget ska slås ihop i administrativt hänseende, ska fondernas bokföring och kontostruktur ordnas på ett sådant sätt att tillgångarna inte kan sammanblandas.

3 §. Fondens driftskostnader. I denna informativa bestämmelse konstateras att driftskostnaderna för fonden för finansiell stabilitet ska täckas genom att avgifter tas ut hos kreditinstitutet och värdepappersföretagen i enlighet med den föreslagna lagen om förvaltningsavgifter till Verket för finansiell stabilitet. Kostnaderna från fondens investeringsverksamhet ska ändå betäckas från fondens medel. Eftersom resolutionsfondens och insättningsgarantifondens bokföring skiljas, kostnaderna från fondens investeringsverksamhet är möjligt att bokföra i basis av kostnaderna.

4 §. Placeringsbeslut om fondtillgångar. I denna paragraf föreslås att det inrättas ett självständigt förvaltningsorgan vid verket, dvs. styrelsen för fonden för finansiell stabilitet, som ska besluta om fondens riskhantering, placeringsplaner och -principer samt styra placeringen av tillgångarna (*1 mom.*). Fonder utanför statsbudgeten står ofta under ministeriernas förvaltning men har självständiga beslutandeorgan och eventuellt egen personal. Fonden för finansiell stabilitet ska i administrativt hänseende höra till Verket för finansiell stabilitet. Det är ändamålsenligt att separera beslutsfattandet om placeringsverksamheten från verkets övriga beslutsfattande, eftersom placeringsverksamheten avsevärt skiljer sig från verkets övriga uppgifter. Syftet med bestämmelsen är att säkerställa att fondens tillgångar placeras på ett behörigt och betryggande sätt men så lönsamt som

möjligt, vilket för sin del tryggar en hög nivå på insättningsgarantin för insättarna. Bestämmelsen innebär också att insättningsgarantifondens beslutsstruktur kan bibehållas sådan den nu är. Placeringstillgångarna är uttryckligen beroende av de insättningsgarantiavgifter som tas ut för att trygga insättningsgarantin, eftersom stabilitetsavgifterna endast tillfälligt finns i fonden innan de överförs till den fond som avses i EU:s resolutionsförordning, med undantag för värdepappersföretagens stabilitetsavgifter.

Styrelsen utses av finansministeriet för tre år i sänder. Ordföranden ska vara en person som inte är anställd vid verket. Styrelsen ska utöver en ordförande och en vice ordförande ha minst tre och högst fem andra medlemmar. För varje medlem ska utses en personlig ersättare.

I paragrafens *2 mom.* föreskrivs om branschens representation i styrelsen. Finansministeriet ska utse minst två medlemmar och deras personliga ersättare bland personer som föreslås av intresseorganisationerna för kreditinstitutet och sammanslutningarna av inlåningsbanker. Finansministeriet kan entlediga styrelsemedlemmar och deras ersättare. Ministeriet bestämmer också arvoden på framställning av verket samt fastställer styrelsens arbetsordning.

Enligt paragrafens *3 mom.* är styrelsen beslutförmålig när tre medlemmar eller ersättare samt ordföranden eller vice ordföranden är närvarande. Ärendena avgörs med enkel majoritet så att varje styrelsemedlem och ersättare samt ordföranden och vice ordföranden har en röst var. Vid lika röstetal avgör mötesordförandens röst.

I paragrafens *4 mom.* föreskrivs om tillämpning av anmälningsskyldigheten och skyldigheten att göra insideranmälan i fråga om ordföranden, vice ordföranden, medlemmarna och ersättarna. Eftersom styrelsemedlemmarna handlar under tjänsteansvar är det motiverat att på dem tillämpas samma bestämmelser om anmälningsskyldighet som på verkets tjänstemän.

I paragrafens *5 mom.* föreskrivs om styrelseordförandens, vice ordförandens, medlemmarnas och ersättarnas tjänsteansvar.

5 §. Placering av fondtillgångar. Verket ska placera de fondtillgångar som det förval-

tar så att placeringarna tryggar säkerhet, avkastning och likviditet samt har lämplig spridning. I paragrafen föreskrivs också om placeringsplanens innehåll och om de faktorer som styrelsen ska beakta när den utarbetar planen.

6 §. Särskilda bestämmelser om placering av insättningsgarantifondens tillgångar. I denna paragraf föreskrivs delvis på motsvarande sätt som i den gällande kreditinstitutslagen om begränsningar när det gäller placering av insättningsgarantifondens tillgångar. Genom den föreslagna bestämmelsen genomförs insättningsgarantidirektivets artikel 10.7. Med avvikelse från den gällande lagen får dock insättningsgarantifondens tillgångar i enlighet med den definition av begreppet lågriskstillgångar som ingår i direktivets artikel 2.1 placeras endast i skuldinstrument på vilka tillämpas en riskvikt på högst 50 procent då den s.k. standardmetoden används.

7 §. Fondens riskhantering. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om ett allmänt krav gällande verkets interna förvaltnings- och styrsystem så att systemen ska vara tillräckligt effektiva för identifiering, hantering, begränsning och uppföljning av risker som är förenade med insättningsgarantifondens tillgångar. Momentet är delvis baserat på direktivets artikel 4.12. Motsvarande bestämmelse finns inte i den gällande lagen.

I paragrafens 2–4 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 4.10 och 4.11 om verkets skyldighet att regelbundet utföra stresstester i syfte att säkerställa att ersättningar till insättarna vid behov kan betalas ut på ett tillförlitligt sätt. Dessutom ska verket regelbundet testa inverkan av olika marknadssituationer på de placerade tillgångarnas värde och avkastning.

Enligt paragrafens 5 mom. ska bestämmelserna i 1 mom. tillämpas också på fondens förvaltnings- och styrsystem.

8 §. Upplåning och utlåning. I denna paragraf föreskrivs om de grunder på vilka verket kan göra framställning till finansministeriet om upplåning från en annan resolutionsfond eller insättningsgarantifond eller annan person. Lån eller garanti som staten eventuellt beviljar fonden ska behandlas i enlighet med grundlagens 82 §.

Paragrafens 1 och 3 mom. ska tillämpas på resolutionsfonden och dessutom på insättningsgarantifonden. Enligt insättningsgarantidirektivets artikel 10.9 ska medlemsstaterna se till att insättningsgarantisystemen förfogar över lämplig alternativ finansiering för att med kort varsel erhålla finansiering för att kunna tillgodose de fordringar som ställs på dessa insättningsgarantisystem. Det kan uppkomma behov av tillfällig upplåning t.ex. om betalning av insättningar efter år 2019 inom sju dagar inte kan ske i en situation där insättningsgarantifondens tillgångar inte räcker för att täcka alla garanterade insättningar, det är inte möjligt att finansiera underskott i full av fonden som branschföretagen administreras och inlåningsbankerna inte så som avses i 5 kap. 6 § 2 mom. till insättningsgarantifonden kan låna det belopp av den extra insättningsgarantiavgiften som saknas. Insättningsgarantifondens behov av snabb finansiering inskränker sig inte enbart till lån mellan insättningsgarantifonderna utan fonden kan också ansöka om finansiering från den övriga marknaden. Till insättningsgarantifonden samlas som insättningsgarantiavgifter i efterskott från inlåningsbankerna in medel som behövs för lånebetalning och övriga förpliktelser. Verkets beslut enligt 5 kap. 6 § att inlåningsbanken är skyldiga att låna medel till insättningsgarantifonden är upplåning som avses i 1 mom.

En framställning kan göras om stabilitetsavgifterna inte räcker för att täcka de förluster, kostnader eller övriga utgifter som orsakas av användningen av resolutionsfonden och då extra stabilitetsavgifter som betalats i efterhand inte direkt är tillgängliga samt då övriga alternativa finansieringsarrangemang inte omedelbart kan användas till rimliga villkor. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att fonden kan ta upp lån med statsrådets tillstånd och på villkor som det bestämmer, inom ramen för de lånefullmakter som riksdagen beviljar i samband med behandlingen av statsbudgeten.

I resolutionsdirektivets artikel 106 föreskrivs om lån mellan nationella finansieringsarrangemang. Paragrafens 2 mom. motsvarar de förutsättningar för upplåning som avses i artikel 106.1.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs i enlighet med artikel 106.4 om den allmänna principen när det gäller enhetliga ränte- och övriga villkor för alla långivare.

Paragrafens 4 mom. gäller resolutionsfondens rätt att bevilja lån till en annan EES-stats resolutionsfond. Lånebeloppet ska motsvara beloppet av de garanterade insättningar i den mottagande fondens hemstat i förhållande till det sammanlagda beloppet av de garanterade insättningar i samtliga beviljande fonders hemstater, om inte de fonder som beviljar lånen kommer överens om något annat arrangemang med den mottagande fonden. Verket ska till finansministeriet göra en framställning om statsrådets samtycke. Eftersom den nationella resolutionsfonden blir relativt liten är det inte sannolikt att fondens tillgångar räcker för att bevilja en annan fond lån. Om fonden själv söker lån för att bevilja lån enligt detta moment, ska på upplåningen tillämpas 1 mom. I artikel 72 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om EU:s gemensamma resolutionsfonds upplåning och utlåning.

4 kap. **EU:s stabilitetsavgift till EU:s gemensamma resolutionsfond och stabilitetsavgiften till den nationella resolutionsfonden**

EU:s gemensamma resolutionsfond

1 §. Beräkning av EU:s stabilitetsavgift. I artiklarna 70 och 71 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om beräkning av EU:s stabilitetsavgift per institut. Dessutom ska kommissionen anta en delegerad förordning om hur riskerna i fråga om enskilda institut ska bedömas. Riskvikten har relevans för stabilitetsavgiftens storlek. De betalnings-skyldiga ska betala stabilitetsavgiften årligen senast den 30 april.

Kommissionen ska anta en delegerad akt om den administrativa avgiften till EU:s resolutionsnämnd och om grunderna för avgiften.

2 §. Betalningsförfarande för EU:s stabilitetsavgift. Enligt paragrafens 1 mom. ska

verket beräkna stabilitetsavgiften för varje institut samt uppbära och överföra avgiften i enlighet med EU:s resolutionsförordning, det mellanstatliga avtalet och kommissionens delegerade akt.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att verket kan utfärda närmare föreskrifter om betalningsförfarandet när det gäller EU:s stabilitetsavgift.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att beloppet av EU:s årliga stabilitetsavgift kan sänkas i motsvarighet till resolutionsfondens avkastning på placeringen av EU:s stabilitetsavgifter. Genom bestämmelsen skapas beredskap för användningen av avkastningen från resolutionsfondens placeringsverksamhet. Den årliga räntan ger en relativt liten avkastning eftersom stabilitetsavgifterna inte kan placeras långsiktigt. Minskningen av stabilitetsavgiften kan beräknas i förhållande till institutets betalningsandel. Avkastningen ska beräknas separat från avkastningen på de stabilitetsavgifter som betalats av värdepappersföretagen och som ska hållas kvar i den nationella resolutionsfonden som kapitalbuffertar.

Enligt paragrafens 4 mom. kan genom förordning av statsrådet utfärdas närmare bestämmelser om debiteringen av EU:s stabilitetsavgifter och om informationsförfarandet. Bemyndigandet att utfärda förordning innebär de facto en begränsning i förhållande till EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet.

3 §. Överföring av EU:s stabilitetsavgifter. Artikel 3 i det mellanstatliga avtalet sätts i kraft genom denna paragraf. Verket ska årligen senast den 30 juni överföra EU:s stabilitetsavgifter som samlats in på förhand till den fond som avses i EU:s resolutionsförordning. Eventuella extra stabilitetsavgifter som samlas in i efterhand ska överföras omedelbart efter att de samlats in.

4 §. Hänvisning till EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet. I denna paragraf som är informativ till sin karaktär hänvisas till bestämmelserna i EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet i fråga om målnivån för EU:s stabilitetsavgift, fastställande av betalningsandelen, uttag av extra stabilitetsavgift och användningen av EU:s stabilitetsavgifter.

Resolutionsfonden

5 §. *Den nationella stabilitetsavgiften och målnivån för resolutionsfonden.* I denna paragraf föreskrivs om den nationella stabilitetsavgiften. Då de finländska kreditinstituten hör till tillämpningsområdet för EU:s resolutionsförordning ska den nationella stabilitetsavgiften samlas in hos de värdepappersföretag som avses i denna lag. Stabilitetsavgiften ska betalas kalenderårsvis senast den sista april.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs om värdepappersföretagens skyldighet att betala den nationella stabilitetsavgiften senast den 30 april.

Med paragrafen genomförs resolutionsdirektivets artikel 102.1 enligt vilken medlemsstaterna ska säkerställa att de finansiella tillgångarna för deras finansieringsarrangemang uppgår till en viss procent av alla garanterade insättningar i auktoriserade institut inom deras territorium. Då värdepappersföretag inte tar emot insättningar kan målnivån inte beräknas utifrån värdepappersföretagens ersättningsberättigade insättningar. Det föreslås att målnivån beräknas som en procentuell andel av de i Finland i enlighet med direktivbestämmelserna auktoriserade kreditinstituten ersättningsberättigade insättningar, trots att kreditinstituten ska betala endast EU:s stabilitetsavgift och inte över huvud taget någon nationell stabilitetsavgift. Målnivån ska direkt i enlighet med artikel 102.1 fastställas till en procent av de finländska kreditinstituten ersättningsberättigade insättningar och det sammanlagda beloppet ska enligt 2 mom. före utgången av år 2024 nå upp till målnivån. Stabilitetsavgifterna ska samlas in så jämt som möjligt. Eftersom stabilitetsavgifterna är avgifter av skattekaraktär som måste regleras genom detaljerade bestämmelser i lag, föreslås i bestämmelsen inte i enlighet med direktivets artikel 102.2 att vederbörlig hänsyn ska tas till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som procykliska avgifter kan ha på de bidragande institutens finansiella ställning.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om kriterierna för fondens målnivå.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs att värdepappersföretag i tio års tid ska betala ett be-

lopp som motsvarar sammanlagt tio procent av målnivån.

Paragrafens 5 mom. motsvarar direktivets artikel 102.3. Om stabilitetsavgifternas belopp efter tio år sjunker under målnivån, ska verket ta ut stabilitetsavgifter till dess att målnivån åter har nåtts.

Genom förordning av statsrådet kan utfärdas närmare bestämmelser om debitering av EU:s stabilitetsavgifter samt om informationsförfarandet (6 mom.).

6 §. *Grunderna för fastställande av den nationella stabilitetsavgiften.* I paragrafens 1 mom. föreskrivs om beräkning av värdepappersföretagens årliga betalningsandel. Bestämmelsen motsvarar resolutionsdirektivets artikel 103.2.

Enligt paragrafens 2 mom. ska när stabilitetsavgiftens storlek bestäms beaktas kommissionens delegerade akt där det föreskrivs om justering av stabilitetsavgiften i förhållande till kreditinstitutens och värdepappersföretagens riskprofil, om åtgärder för att trygga en effektiv betalning av stabilitetsavgifter och om säkerställande av avgifterna.

7 §. *Extra nationella stabilitetsavgifter.* Med denna paragraf genomförs resolutionsdirektivets artikel 104 där det föreskrivs om extraordinära efterhandsbidrag. Om resolutionsfondens tillgångar inte räcker för att täcka förluster, kostnader eller andra utgifter som orsakats av ett värdepappersföretags resolutionsåtgärder, ska verket i enlighet med 1 mom. hos värdepappersföretagen ta ut extra stabilitetsavgifter till dess att fondens målnivå åter har uppnåtts. Enligt det andra stycket i den nämnda artikelns punkt 1 får extraordinära efterhandsbidrag inte vara högre än tre gånger det årliga beloppet för bidragen.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om verkets rätt att skjuta upp uttaget av avgifter med högst sex månader, om betalningen skulle äventyra ett värdepappersföretags likviditet eller betalningsförmåga. Med avvikelse från direktivet begränsas verkets befogenheter så att betalningstiden kan förlängas till högst ett år.

8 §. *Användning av nationella stabilitetsavgifter.* I denna paragraf föreskrivs om användning av stabilitetsavgifter för finansiering av kostnaderna för resolution av värdepappersföretag. Resolutionsåtgärder för vilka

finansieringsarrangemang får användas är enligt resolutionsdirektivets artikel 101 för att garantera de tillgångar eller skulder institutet under resolution, dess dotterföretag, ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet har, för att lämna lån till institutet under resolution, dess dotterföretag, ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet och för att köpa tillgångar som institutet under resolution har samt för att lämna bidrag till ett broinstitut och en tillgångsförvaltningsenhet. Dessutom är det möjligt att använda stabilitetsavgifter för sådan betalning till ett institut under resolution som har gjorts i stället för nedskrivning av en skulds nominella värde i enlighet med resolutionslagens 8 kap. 5 och 6 §, då verket har skrivit ned skuldernas värde i enlighet med resolutionslagen och beslutat att i enlighet med 8 kap. 5 § i resolutionslagen undanta en del av skulderna från nedskrivning. Dessutom är det möjligt att använda stabilitetsavgifter för finansiering av vilken som helst kombination av de ovan nämnda resolutionsåtgärderna.

Enligt paragrafens 2 mom. kan verket använda stabilitetsavgifter för resolution av värdepappersföretag då det överlåter ett institut till köparen av institutets affärsverksamhet.

9 §. Resolutionsfondens deltagande i koncernresolution. I denna paragraf föreskrivs om resolutionsfondens möjlighet att delta i en koncernresolution då de förutsättningar som närmare anges i resolutionslagen är uppfyllda.

10 §. Tillsyn. Finansinspektionen ska enligt förslaget övervaka att kreditinstitutet och värdepappersföretagen iakttar lagens bestämmelser om betalningsskyldighet. Verket kan ge Finansinspektionen uppgifter t.ex. om att ett kreditinstitut inte har betalat i tid. Då verket inte föreslås få befogenheter att påföra administrativa påföljder föreskrivs i denna lags 7 kap. om Finansinspektionens rätt att påföra ordningsavgift för underlåtelse att betala stabilitetsavgift eller insättningsgarantavgift enligt 5 kap. eller för försenad betalning. Dessutom kan Finansinspektionen i sådana situationer som avses i 39 § i lagen om Finansinspektionen påföra offentlig varning. I 7 kap. föreskrivs om indrivning av avgifter utan dom.

5 kap.

Insättningsgaranti

1 §. Insättningsgarantifondens uppgifter. I denna paragraf föreskrivs om insättningsgarantifondens uppgift, dvs. att trygga insättarnas tillgodohavanden. Detta motsvarar fondens uppgift enligt den gällande lagen. En inlåningsbank åläggs liksom för närvarande att i enlighet med insättningsgarantidirektivets artikel 4.4 höra till insättningsgarantisystemet. Eftersom insättningsgarantifonden ska förvaltas av en myndighet kommer det nuvarande kravet på medlemskap inte längre att upprätthållas. På lagstiftningens nivå är det dock nödvändigt att se till att inlåningsbankerna t.ex. har IT-system för att säkerställa att verket får uppdaterad information om de garanterade insättningarna och att insättningarna kan betalas inom den stadgade tiden.

Branschföretagen har enligt förslaget, så som föreskrivs i kreditinstitutslagens övergångsbestämmelse, möjlighet att förvalta insättningsgarantifondens tillgångar i enlighet med den gällande lagen. Medel kan användas bara till de insättningsgarantifondens uppgifter som föreskrivs i detta lag. För insättningsgarantifondens åtaganden används tillgångarna i den fond som bildats i enlighet med denna lag. Om tillgångarna inte räcker efter att inlåningsbankerna betalat extra avgifter eller de är inte till reds snabb och sätt som garanterar stabilitet, ska enligt förslaget användas tillgångarna i den fond som förvaltas av branschföretagen.

Inlåningsbankerna har enligt förslaget inte rätt till insättningsgarantifondens tillgångar. Om insättningsgarantifondens miniminivå enligt 3 § överskrids kan det överskjutande beloppet inte återbetalas till bankerna.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om en inlåningsbanks skyldighet att höra till insättningsgarantisystemet.

2 §. Inlåningsbankernas interna system och information till verket. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 4.8, 7.6 och 8.6 att inlåningsbankerna ska ha interna system för att säkerställa kontinuerlig uppföljning av varje insättares ersättningsberättigade insättningar inom den tid som föreskrivs i 10 § och att verket och Finansinspektionen redan på förhand ska kunna

kontrollera att inlåningsbankerna har tillräcklig beredskap för eventuella ersättningar.

3 §. Miniminivån för insättningsgarantifondens tillgångar. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med insättningsgarantidirektivets artikel 10.2 att insättningsgarantifondens tillgångar ska uppgå till miniminivån.

4 §. Insättningsgarantiavgift och insättningsgarantisystemets anslutningsavgift. I paragrafens 1 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 10.1 om inlåningsbankernas skyldighet att till insättningsgarantifonden betala en årlig avgift som med avvikelse från den gällande lagen kallas insättningsgarantiavgift. Med avvikelse från den gällande lagen upphör skyldigheten att betala insättningsgarantiavgift då insättningsgarantifonden har uppnått den miniminivå som föreskrivs i 3 §. Enligt den nämnda artikeln börjar betalningsskyldigheten åter då fondens tillgångar sjunker under den nämnda miniminivån.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att en ny inlåningsbank som ansluter sig till Finlands insättningsgarantisystem ska betala en anslutningsavgift. Anslutningsavgiften är motiverad på grund av att en ny inlåningsbank omedelbart får tillgång till insättningsgarantin trots att den inte från början har deltagit i finansieringen av den. För att säkerställa att anslutningsavgiften inte i strid med inre marknadsrätten och övriga internationella konventioner blir ett hinder för marknadstillträde föreslås det att anslutningsavgiften bestäms på samma grunder som skyldigheten att betala till en insättningsgarantifond i de länder som för närvarande inte har någon fond som inrättats på förhand. Anslutningsavgiften ska dock betalas med tyngdpunkten förlagd till början av perioden, på det sätt som närmare föreskrivs i momentet, jämfört med den betalningsskyldighet som föreskrivs i insättningsgarantidirektivet. Momentet ska dock enligt 3 mom. inte tillämpas på företags regleringar där parterna är kreditinstitut som redan hör till insättningsgarantisystemet. Om en part är ett utländskt kreditinstitut som fusioneras med ett finländskt kreditinstitut, ska kreditinstitutet dock i anslutningsavgift betala ett belopp som motsvarar det utländska

kreditinstitutets relativa andel av hela kreditinstitutets garanterade insättningar.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om varaktigheten av de medel som samlats in till insättningsgarantifonden som anslutnings- och insättningsgarantiavgifter. Det följer av moment att ett belopp som är större än målnivån kan inte återställas till inlåningsbanker.

Enligt paragrafens 5 mom. kan genom förordning av statsrådet utfärdas närmare bestämmelser om debitering av de avgifter som avses i paragrafen och om informationsförhållandet.

5 §. Insättningsgarantiavgiftens belopp. I denna paragraf föreskrivs om enskilda medlemsbankers årliga insättningsgarantiavgifter. Bestämmelsen motsvarar direktivets artikel 11 men är mera detaljerad. Insättningsgarantiavgiften ska på motsvarande sätt som enligt den gällande lagen bestämmas på basis av inlåningsbankens kapitaltäckning och garanterade insättningar, men avgiftsbeloppet ska med avvikelse från den gällande lagstiftningen bestämmas så att miniminivån enligt 8 § uppnås under de följande sex åren. I övrigt motsvarar bestämmelsen den gällande lagen. Kapitalkravet enligt paragrafen ska beräknas i enlighet med den metod som banken också i övrigt använder för beräkning av kapitaltäckningen.

6 §. Tilläggsfinansiering. I paragrafens 1 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 10 om möjligheten att ta ut extra insättningsgarantiavgifter.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om insättningsgarantifondens kompletterande finansieringskällor. På motsvarande sätt som enligt den gällande lagen kan verket enligt förslaget fortfarande ålägga inlåningsbankerna att till fonden låna belopp som saknas, om de insättningsgarantiavgifter som avses i 4 § och de extra avgifter som avses i 1 mom. inte räcker för betalning av ersättningarna. Insättningsgarantiavgifterna kan användas för återbetalning av lån till inlåningsbanker, om fondens målnivå har uppnåtts. Avsikten är att branschen ska finansiera fondens eventuella lånekostnader genom att betala avgifter i efterskott. När kompletterande finansieringskällor används är det skäl att beakta bl.a. finansieringssystemets stabilitet och eventuella procykliska effekter. Med avvikelse från den

gällande lagen fördelas låneskyldigheten mellan de banker som hör till insättningsgarantisystemet enligt samma principer som den årliga insättningsgarantiavgiften. Verket kan ansöka om statsgaranti för fondens upplåning med iakttagande av vad som i lagen föreskrivs om statsgaranti och med beaktande av EU:s bestämmelser om statsstöd. I 3 kap. 8 § föreskrivs om fondens upplåning och utlåning.

I paragrafens 3 mom. förskrivs om möjligheten att insättningsgarantifonden tar upp tillfälligt lån i en situation där en realisering av fondens placeringar inte kunde ske tillräckligt snabbt. På upplåningen ska enligt förslaget tillämpas 3 kap. 8 §. Lån kan tas för högst ett år, men lånetiden kan förlängas med högst ett år i sänder om de villkor för att ta upp lån som föreskrivs i momentet fortfarande uppfylls. Den föreslagna bestämmelsen hindrar inte att det upprätthålls en ständig kreditlimit som innebär att fonden vid behov kan ta upp lån under de förutsättningar som föreskrivs i momentet.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 10 om möjligheten att undanta en enskild medlemsbank från den utlåningsskyldighet som avses i paragrafen, om detta skulle äventyra bankens finansiella ställning.

Genom förordning av finansministeriet föreskrivs närmare om villkoren för låneavtal som inlåningsbanker måste ingå (5 mom.).

7 §. Användning av insättningsgarantifondens tillgångar. I paragrafens 1 mom. föreskrivs i enlighet med insättningsgarantidirektivets artikel 11.1 att insättningsgarantifondens tillgångar inte får användas för andra ändamål än betalning av ersättningar till insättare, under de förutsättningar som anges i 2 och 3 mom. för finansiering av arrangemang som syftar till överföring av inlåningsstocken till en annan inlåningsbank och för resolutionsfinansiering på det sätt som avses i 14 §. Dessutom kan fondens tillgångar enligt förslaget i samband med överföring av inlåningsstocken överföras till en annan EES-stats insättningsgarantifond på det sätt som föreskrivs i 13 §. Av den föreslagna paragrafen följer bl.a. att fondens tillgångar inte kan inkomstföras i statsbudgeten utan att det uttryckligen föreskrivs om detta i lag.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs i enlighet med direktivets artikel 11.6 om möjligheten att använda insättningsgarantifondens tillgångar för finansiering av arrangemang varmed inlåningsstocken i en inlåningsbank som råkat i svårigheter överförs på en annan inlåningsbank. Avsikten är att momentet ska tillämpas i en situation där insättningsgarantin aktualiseras och det för minimering av totalkostnaderna är motiverat att överföra inlåningsstocken till en livskraftig bank i stället för att utnyttja insättningsgarantin. Förutsättningarna för ett sådant beslut uppfylls alltid då verket efter att av en insättare ha fått ett meddelande som avses i 9 § 1 mom. har konstaterat att banken är insolvent. Verket kan emellertid också, oberoende av om det fått ett sådant meddelande som avses ovan, bedöma om banken är insolvent i den bemärkelsen att det finns förutsättningar för betalning av ersättningar omedelbart då en insättare gör anmälan om att banken är insolvent. Verket gör en helhetsbedömning av situationen också med avseende på eventuella resolutionsåtgärder.

Det föreslagna momentet innebär inte att verket får rätt att besluta om överföring av inlåningsstocken utan samtycke av den överlåtande och den mottagande banken. En överföring av inlåningsstocken måste sålunda baseras på ett frivilligt avtal mellan bankerna. I rättspraxis har ett sådant arrangemang godkänts som innebär att bankerna kan ingå avtal av detta slag utan att insättaren på förhand gett sitt uttryckliga samtycke. Den överlåtande banken ska emellertid då på förhand underrätta insättaren om överföringen av inlåningsstocken och oberoende av avtalsvillkoren inom en rimlig tidsfrist som bestämts av den överlåtande banken tillåta att insättaren tar ut sina pengar eller överför dem till någon annan bank än den mottagande banken. I annat fall anses insättaren efter tidsfristens slut ha godkänt utbytet av gäldenären. Verket ska i samband med beslutet om att finansiera överföringen av inlåningsstocken samtidigt förvissa sig om att inlåningsstocken överförs på ett sätt som inte innebär betydande juridiska risker, som sammanhänger med utbytet av gäldenären utan borgenärens uttryckliga samtycke.

Om den överlåtande banken med stöd av resolutionslagen har ställas under resolutionsförvaltning, kan verket med stöd av sina befogenheter enligt resolutionslagen besluta om överföring av inlåningsstocken till en annan inlåningsbank, trots vad som ovan har sagts om att en överföring av inlåningsstocken ska vara baserad på en frivillig överenskommelse mellan bankerna. Också i så fall ska på användningen av insättningsgarantifondens tillgångar för finansiering av överföringen tillämpas vad som i denna paragraf föreskrivs om förutsättningarna.

I paragrafens 3 mom. 1 punkten föreskrivs som en förutsättning för finansiering av en överföring av inlåningsstocken att de sammanlagda kostnaderna för överföringen ska vara mindre än kostnaderna i det fall att insättningsgarantifonden betalar ut ersättningar till insättarna. Vid bedömningen av kostnaderna för utbetalning av ersättningar ska enligt förslaget beaktas dels det sammanlagda beloppet av de garanterade insättningarna och dels de administrativa kostnaderna för betalningen. Oberoende av om den ovan nämnda förutsättningen uppfylls eller inte kan verket besluta att en överföring av inlåningsstocken ska finansieras också i en situation då den anser det vara sannolikt att en aktualisering av insättningsgarantin skulle leda till att förtroendet för den finländska finansmarknadens stabilitet rubbas.

I momentets 2 punkt föreskrivs i syfte att trygga investerarnas ställning att insättningsgarantifondens tillgångar inte får användas för finansiering av en överföring då möjligheterna att använda inlåningskontot avsevärt skulle försvåras. Insättningsgarantifondens tillgångar får sålunda inte användas för finansiering av arrangemang som innebär att inlåningsstocken överförs t.ex. till en bank där kunderna inte kunde uträtta ärenden på sitt modersmål eller vars servicenät i viktiga avseenden regionalt eller tekniskt skiljer sig från den överlåtande bankens servicenät.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs för tydlighetens skull att för verket på grund av finansieringen av överföringen av inlåningsstocken uppkommer en motsvarande regressfordran på inlåningsbanken som vid betalning av ersättningar till insättarna enligt 9 §.

8 §. Garanterade insättningar. I paragrafen föreskrivs, huvudsakligen i överensstämmelse med den gällande kreditinstitutslagen, vilka delar av ersättningsberättigade insättningar som ska ersättas till insättarna. Med avvikelse från den gällande lagen kan en ersättning lämnas obetald om kontot inte har använts på 24 månader och om det garanterade beloppet underskrider de administrativa kostnaderna för utbetalningen av ersättningen. Den föreslagna bestämmelsen är till denna del baserad på insättningsgarantidirektivets artikel 8.5.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs i överensstämmelse med den gällande lagen och direktivets artikel 5.3 om undantag i sådana situationer då insättaren byter bostad. Avsikten är att bestämmelsen i enlighet med nuvarande praxis ska tillämpas på fysiska personers och dödsbans bankinsättningar då saldot grundar sig på försäljning av bostadsaktier eller andelar eller en bostadsfastighet. Sådana medel i anslutning till ett bostadsbyte som avses i momentet ska ersättas utöver det belopp som nämns i 1 mom. I vilken stad den sålda bostaden är belägen saknar betydelse för tillämpningen av bestämmelsen. I lagen föreslås inga andra bestämmelser om sådana undantag enligt den nämnda direktivpunkten som kunde tillåtas nationellt.

9 §. Avgiftsskyldighetens inträde. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med insättningsgarantidirektivets artikel 4 om tidpunkten då en insättare får rätt till ersättning enligt detta kapitel. Paragrafen stämmer huvudsakligen överens med motsvarande bestämmelse i den gällande kreditinstitutslagen. Insättaren ska dock med avvikelse från den gällande lagen göra en anmälan om inlåningsbankens insolvens till verket och verket ska fatta beslut i enlighet med paragrafen. Med beaktande av ett sådant besluts inverkan på hela finansmarknadens funktion ska verket fatta beslutet i nära samarbete med Finlands Bank och Finansinspektionen.

I paragrafen föreskrivs dessutom i överensstämmelse med den gällande lagen om verkets skyldighet att med stöd av paragrafen underrätta banken och dess insättare om sitt beslut. Dessutom ska till lagen fogas bestämmelser om motsvarande anmälnings-

skyldighet gentemot andra finansmarknadsmyndigheter.

10 §. Utbetalning av ersättningar. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med insättningsgarantidirektivets artikel 8 om den maximitid inom vilken ersättning ska betalas till insättaren efter det att verket har fattat ett beslut som avses i 9 § 2 mom.

Enligt paragrafens 1 mom. ska ersättning med avvikelse från vad som föreskrivs i den gällande lagen i regel betalas den sjunde arbetsdagen från ett sådant beslut som avses i 9 § 2 mom. Med avvikelse från den gällande lagen konstateras i momentet i enlighet med direktivet att ersättningen ska betalas till insättaren utan särskild ansökan.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om verkets rätt att av särskilda skäl skjuta upp utbetalningen av ersättningen med högst tre månader. Momentet är baserat på insättningsgarantidirektivets artikel 8.5.

I enlighet med den nämnda direktivpunkten ska som ett sådant särskilt skäl som avses i momentet anses att

- 1) insättarens rätt till ersättning är oklar,
- 2) insättarens rätt att förfoga över kontot har begränsats genom ett myndighetsbeslut,
- 3) kontot inte har använts på 24 månader,
- 4) ersättningsbeloppet är högre än enligt 8 § 2 mom., eller att
- 5) det är fråga om en insättning på ett konto i en utländsk filial som avses i 11 §.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om verkets skyldighet att deponera ett belopp som motsvarar ersättningen hos regionförvaltningsverket inom den tid som anges i 1 eller 2 mom., i sådana fall då verket inte har den information som behövs för betalning direkt till insättaren. Momentet är inte baserat på direktivet och motsvarande bestämmelse ingår inte i den gällande kreditinstitutslagen.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om den valuta som ersättningen ska betalas i. Momentet är baserat på insättningsgarantidirektivets artikel 6.4 enligt vilken ersättningen kan betalas antingen i euro, i valutan i den medlemsstat där kontot finns eller i valutan i den medlemsstat där kontohavaren är bosatt eller i en avtalad valuta. Uttryckligen med beaktande av att det inte är ändamålsenligt att överföra kursrisken för insättningar i valuta på insättningsgarantifonden, föreslås det att

ersättningen ska betalas i euro eller, om insättningen har gjorts i en inlåningsbanks utländska filial, i valutan i den stat där filialen har sitt säte. Om kontovalutan inte är euro eller valutan i den stat där filialen har sitt säte kan ersättningen betalas i kontovalutan eller i euro.

I enlighet med den övergångsbestämmelse som föreslås i 8 kap. 2 § ska den föreslagna maximitiden på sju dagar som föreslås i denna paragraf tillämpas fullt ut först från den 1 januari 2020.

11 §. Ersättning till filialers insättare. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med insättningsgarantisystemets artikel 14 om betalning av ersättningar till en i en annan EES-stat belägen filials insättare. Enligt den nämnda direktivpunkten ska hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem tillhandahålla de medel som krävs före utbetalningen och kompensera värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem för alla kostnader som det ådragit sig.

Vidare föreslås att till lagen, för att förbättra dess flexibilitet, fogas en bestämmelse enligt vilken verket med den myndighet som ansvarar för insättningsgarantin i den andra EES-staten kan komma överens om att den information som avses i paragrafen ska lämnas och ersättningarna betalas ut på något annat sätt, som inte försämrar insättarnas ställning. Om exempelvis ersättningar till en filials insättare kan betalas snabbare och på ett mera tillförlitligt sätt med anlitande av en annan inlåningsbank i värdmedlemsstaten, kan myndigheterna sinsemellan avtala att insättningarna ska ersättas med hjälp av en annan representant för en sådan hemstats insättningsgarantifond.

12 §. Hur insättningsgarantin påverkas av att en inlåningsbanks koncession återkallas. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med den gällande kreditinstitutslagen att Finansinspektionen när den beslutar om återkallande av en inlåningsbanks koncession samtidigt ska bedöma dess inverkan på insättningsgarantin och vid behov för verket lägga fram ett förslag om att inlåningen ska ersättas i enlighet med denna lag.

13 §. Hur insättningsgarantin påverkas av inlåningssstocken överförs. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direkti-

vets artikel 14.3 om konsekvenserna av att inlåningsstocken överförs.

14 §. *Insättningsgarantifondens resolutionsfinansiering.* I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artikel 109 om insättningsgarantifondens deltagande i resolutionskostnaderna.

15 §. *Verkets regressrätt.* I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med insättningsgarantidirektivets artikel 10.3 om verkets regressrätt till det belopp varmed insättningarna har ersatts ur insättningsgarantifonden eller använts för resolution i enlighet med 14 §. Med avvikelse från den gällande lagen föreskrivs i fråga om räntan på regressfordringar att den allmänna bestämmelsen om referensränta i räntelagens (633/1982) 12 § ska tillämpas. Dröjsmålsränta ska betalas räknat från den tidpunkt som föreskrivs i räntelagens 7 §.

16 §. *Samarbete med andra EES-staters insättningsgarantifonder.* I denna paragraf föreskrivs om verkets allmänna samarbetsförpliktelser i förhållande till andra EES-staters insättningsgarantifonder. Genom paragrafen genomförs insättningsgarantidirektivets artiklar 14.6 och 14.7.

17 §. *Rapporteringsskyldighet till Europeiska bankmyndigheten.* Denna paragraf motsvarar direktivets artikel 10.10.

18 §. *Inlåningsbankernas informationskyldighet.* I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med insättningsgarantidirektivets artikel 16 att en inlåningsbank i tillräcklig utsträckning ska informera sina insättare om insättningsgarantin. Informationen ska utöver vad som föreskrivs i direktivets artikel 16 vid behov också omfatta sådana uppgifter som avses i artikel 8.7. Dessutom ska investerarna regelbundet informeras om insättningsgarantin på en blankett som utgör bilaga till direktivet. På grund av de omfattande bestämmelserna om information föreslås det att närmare bestämmelser om informationsskyldigheten utfärdas genom förordning av finansministeriet.

19 §. *Tillsyn.* I paragrafens 1 mom. föreskrivs för tydlighetens skull att Finansinspektionen övervakar inlåningsbankerna också i fråga om de förpliktelser som föreskrivs i denna lag. I lagen behöver inte tas in en bestämmelse som motsvarar den nuvarande

kreditinstitutslagens 14 kap. 1 § 2 mom. om inlåningsbankers skyldighet att meddela Finansinspektionen hur bankens utländska insättares tillgodohavanden är tryggade, eftersom Finansinspektionen också annars har rätt att få de för tillsynen behövliga uppgifterna från tillsynsobjekten.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om Finansinspektionens skyldighet att meddela verket om det observerat betydande brister.

6 kap. Fondens bokslut och revision

1 §. *Fondens bokslut och revision.* Bestämmelserna om fondens bokslut och revision gäller de arrangemang som avses i resolutionsdirektivets artikel 103.4 för säkerställande av att verket vederbörligen ser till att stabilitetsavgifterna samlas in till fullt belopp. På verkets bokslut och revision ska enligt förslaget tillämpas lagen om statsbudgeten. Enligt 21 § i den nämnda lagen ska ämbetsverken och inrättningarna i bokslutet och i den verksamhetsberättelse som utarbetas för fullgörandet av resultatansvaret ge riktiga och tillräckliga uppgifter om hur budgeten har följts och om ämbetsverkets on inrättningens intäkter och kostnader, ekonomiska ställning och resultatet av verksamheten (rättvisande bild).

Enligt den föreslagna paragrafens 1 mom. är fondens räkenskapsperiod ett kalenderår.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att verket med avvikelse från huvudregeln i bokföringslagens 3 kap. 1 § 4 mom. ska upprätta ett separat bokslut över fondens verksamhet. I fondernas bokföring ska iakttas handboken som gäller statens bokföring. Resolutionsfonden ska revideras separat från insättningsgarantifonden.

Eftersom fonden är av allmänt intresse är det motiverat att rapporteringen av dess verksamhet är så utförlig som möjligt. Statens revisionsverk anser i sin effektivitetsrevisionsberättelse (Styrningen och förvaltningen av fonderna utanför statsbudgeten, 184/2009) att riksdagen enligt vad som framgår av statens bokslutsberättelse har fått allt för lite information om fonderna utanför statsbudgeten. I 17 § i lagen om statsbudgeten föreskrivs att i regeringens bokslutsberättelse ska tas in boksluten för statliga fonder utanför budgeten

samt de viktigaste uppgifterna om affärsverkens och fondernas verksamhet och resultat. Revisionsverket påpekar i sin utredning att i statens bokslutsberättelse ska tas in de uppgifter som föreskrivs i lagen om statsbudgeten om samtliga fonder och att riksdagen också i övrigt måste få mera information om fonderna utanför statsbudgeten. Den separata verksamhetsberättelse som ska utarbetas om resolutions- och insättningsgarantifonden främjar också riksdagens tillgång till information om fondens verksamhet. Fonden är en fond som avses i 2 § i lagen om statens revisionsverk och som statens revisionsverk har rätt att granska.

I paragrafens 3 *mom.* föreskrivs om behörighetsvillkoren för fondens revisorer. De två revisorer som utses ska vara antingen CGR-revisorer eller OFR-revisorer. Revisorerna ska utses av finansministeriet.

I paragrafens 4 *mom.* föreskrivs om revisionen. Revisorerna ska granska fondens förvaltning, bokföring och bokslut. Revisionsberättelsen ska innehålla yttranden särskilt om huruvida bokslutet är upprättat i enlighet med de bestämmelser och föreskrifter som gäller för upprättande av bokslut, huruvida bokslutet ger riktiga och tillräckliga uppgifter om resultatet av fondens verksamhet och om dess ekonomiska ställning, huruvida fondens förvaltnings och verksamhet har skötts i enlighet med gällande bestämmelser och föreskrifter, om fastställande av bokslutet samt om disponering av fondens resultat på det sätt som verket föreslagit.

I paragrafens 5 *mom.* föreskrivs vad som ska antecknas i bokslutet. I anvisningen ska hänvisas till revisionsberättelsen samt tas in ett yttrande om huruvida bokslutet har upprättats i enlighet med god bokföringssed. Om en revisor under räkenskapsperioden finner att det finns skäl till betydande anmärkning i fråga om fondens förvaltning och ekonomi, ska finansministeriet underrättas om saken. Verket och fonden är skyldiga att vid behov bistå revisorerna vid verkställande av revisionen.

2 §. *Fastställande av fondens bokslut.* Fondens bokslut ska fastställas av finansministeriet, som i det sammanhanget beslutar om de åtgärder som fondens bokslut och revisionsberättelsen samt de övriga utredningar och

bedömningar om verkets ekonomi, verksamhet och resultat som ministeriet inhämtat ger anledning till.

Finansministeriet ska senast den 30 april efter räkenskapsåret besluta om fastställande av fondens bokslut.

3 §. *Fondens årsberättelse.* I denna paragraf föreskrivs om verkets skyldighet att upprätta separata årsberättelser för resolutionsfonden och insättningsgarantifonden. Med avvikelse från insättningsgarantidirektivets artikel 4.12 föreslås en bestämmelse enligt vilken av årsberättelsen ska framgå respektive fonds inkomster och utgifter under kalenderåret samt dess tillgångar och skulder vid räkenskapsårets slut, enligt vad som föreskrivs i revisionslagen.

4 §. *Statens revisionsverks granskningsrätt.* I grundlagens 90 § föreskrivs om statens revisionsverks rätt att granska statens ämbetsverk, inrättningar och fonder. Den föreslagna bestämmelsen är av informativ karaktär och i den hänvisas till 2 § i lagen om statens revisionsverk där det räknas upp vilka objekt revisionsverket har rätt att granska. Eftersom fonden enligt förslaget är en fond utanför statsbudgeten ska revisionsverket med stöd av den nämnda bestämmelsen ha rätt att granska dess verksamhet.

7 kap. Särskilda bestämmelser

1 §. *Samarbete med finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen samt med övriga myndigheter.* Enligt resolutionsdirektivets artikel 3.4 ska medlemsstaterna kräva att de myndigheter som utövar tillsyns- och resolutionsfunktioner och de personer som utövar de funktionerna på myndigheternas vägar samarbetar nära vid förberedandet, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut. I den föreslagna paragrafen föreskrivs att verket ska samarbeta med finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen. Samarbetsförpliktelsen gäller framför allt planeringen och beredningen av resolutionsåtgärder enligt resolutionslagen, uppföljning av besluten samt fastställande av stabilitets- och insättningsgarantiavgifter. Det är motiverat att verket i samband med fastställandet av stabilitetsavgiften samråder med

Finansinspektionen t.ex. i fråga om riskbedömningen av kreditinstitut. Verket ska också underrätta Finansinspektionen om ett kreditinstitut försummar att betala avgiften, för att Finansinspektionen ska kunna vidta tillsynsåtgärder enligt denna lag och lagen om Finansinspektionen.

Enligt paragrafens 2 mom. ska verket dessutom samarbeta med övriga inhemska myndigheter och med den resolutionsnämnd som avses i EU:s resolutionsförordning.

2 §. Rätt att få information. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om verkets rätt att utan hinder av sekretessbestämmelserna få information från Finlands Bank och Finansinspektionen samt från övriga myndigheter. Information som är nödvändig för att verket ska kunna sköta sina uppgifter måste lämnas utan dröjsmål. Med informationsutbyte enligt denna bestämmelse avses både rätten att begära och skyldigheten att på eget initiativ lämna ut information till en annan myndighet. Syftet med bestämmelsen är framför allt att trygga verkets möjlighet att utan dröjsmål från Finansinspektionen få uppgifter om eventuella återhämtningsåtgärder för dess tillsynsobjekt samt om institutens finansiella ställning, för att så långt som möjligt skapa beredskap för eventuella resolutionsåtgärder. Verkets behov av information från Finlands Bank sammanhänger t.ex. med Finlands Banks beslut om nödfinansiering eller olika riskanalyser inom sektorn.

I paragrafens 2 mom. föreslås en bestämmelse enligt vilken verket dessutom har rätt att utan dröjsmål från Finlands Bank och Finansinspektionen få information som kan ha betydelse för stabiliteten på finansmarknaden eller annars för finansmarknadens utveckling eller orsaka betydande störningar i det finansiella systemets funktion.

3 §. Informationsskyldighet. I denna paragraf föreskrivs om verkets skyldighet att överlämna information till finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen samt till övriga myndigheter. Enligt paragrafens 1 mom. ska verket, trots sekretessbestämmelserna, överlämna information om ärenden som enligt verkets bedömning kan ha betydelse för stabiliteten på finansmarknaden eller annars ha betydelse för finansmarknadens utveckling, orsaka betydande störningar i det

finansiella systemets funktion eller påverka kontinuiteten i kreditinstitutens eller värdepappersföretagens verksamhet. Omständigheter som påverkar kontinuiteten i ett instituts verksamhet är t.ex. verkets beslut att ställa institutet under resolutionsförvaltning eller vidta vissa resolutionsåtgärder samt avslutande av resolutionsåtgärder.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om verkets skyldighet att trots sekretessbestämmelserna utan dröjsmål också till andra myndigheter överlämna information som är nödvändig för utförande av deras lagstadgade uppgifter, om inte något annat följer av denna eller någon annan lag.

I fråga om informationsskyldigheten tillämpas också lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet.

4 §. På finansmarknaden verksamma juridiska personers informationsskyldighet. Verket ska på motsvarande sätt som enligt 18 § i lagen om Finansinspektionen ges rätt att trots sekretessbestämmelserna och utan obefogat dröjsmål få information och utredningar från juridiska personer som är verksamma på finansmarknaden och fysiska personer i dessas anställning. Den begärda informationen eller utredningen ska vara nödvändig för skötseln av verkets lagstadgade uppgifter.

5 §. Vite. Verket har enligt denna bestämmelse rätt att påföra vite när en juridisk person som är verksam på finansmarknaden eller en fysisk person i dess anställning underlåter att iaktta föreskrifter eller förbud som verket utfärdat med stöd av denna lag, om försummelsen inte är obetydlig. Bestämmelsen motsvarar 33 a § i lagen om Finansinspektionen.

6 §. Överklagande. Verkets beslut kan enligt 1 mom. kan överklagas genom besvär hos Helsingfors förvaltningsdomstol. Verket beslutar t.ex. om användning av resolutionsverktyg och fondmedel samt om tidpunkten för betalningsskyldighetens inträde. Det är motiverat att centralisera handläggningen av besvär till Helsingfors förvaltningsdomstol bl.a. av den orsaken att domstolen behandlar besvär över Finansinspektionens beslut och har kännedom om finansmarknadens funktion. På besvärsförfarandet ska tillämpas förvaltningsprocesslagen. På överklagande av beslut som fattats av EU:s resolutionsnämnd

ska tillämpas EU:s resolutionsförordning. Verket har rätt att till högsta förvaltningsdomstolen överklaga Helsingfors förvaltningsdomstols beslut varmed den har ändrat eller upphävt verkets beslut.

Verkets beslut t.ex. om användning av resolutionsverktyg eller fondmedel förutsätter snabba åtgärder. Enligt den föreslagna paragrafens 2 mom. kan verkets beslut sättas i kraft trots att de inte vunnit laga kraft. Om ett beslut överklagas ska det iakttas tills vidare, om inte besvärsmyndigheten beslutar något annat eller om det inte föreskrivs annat någon annanstans. Bestämmelsen motsvarar, med undantag för överklagande av påföljdsavgifter, 73 § i lagen om Finansinspektionen.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att verkets beslut kan verkställas trots att de överklagats.

7 §. *Verkställighet av vite.* I denna paragraf föreskrivs att vite jämte ränta som har dömts ut i enlighet med denna lag får drivas in utan dom eller beslut så som föreskrivs i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

8 §. *Dröjsmålsränta på stabilitetsavgift och insättningsgarantiavgift samt indrivning i ut-sökningsväg.* Enligt den föreslagna paragrafens 1 mom. föreskrivs att om en stabilitetsavgift eller insättningsgarantiavgift inte betalas i tid ska dröjsmålsränta tas ut.

Enligt paragrafens 2 mom. får verket utan dom eller beslut driva in stabilitetsavgifter jämte ränta.

9 §. *Ordningsavgift.* Finansinspektionen övervakar kreditinstituts, värdepappersföretags och inlåningsbankers skyldighet att i enlighet med 3—5 kap. betala stabilitetsavgift och insättningsgarantiavgift. Om ett institut betalar avgiften för sent eller inte alls kan Finansinspektionen påföra institutet ordningsavgift enligt lagen om Finansinspektionen. I 39 § i den sist nämnda lagen föreskrivs om offentlig varning i det fall att ett tillsynsobjekt eller en annan finansmarknadsaktör uppsåtligt eller av oaksamhet handlar i strid med andra bestämmelser om finansmarknaden än de som avses i 38 § 1 mom. eller 40 § 1 eller 2 mom. eller i strid med föreskrifter som utfärdats med stöd av de bestämmelserna.

10 §. *Påförande och verkställighet av administrativa påföljder.* I denna bestämmelse

av informativ karaktär hänvisas till förfarandet vid påförande av ordningsavgift enligt 9 § och till verkställighet av påföljden.

8 kap. **Ikraftträdande och övergångsbestämmelser**

1 §. *Ikraftträdande.* I denna paragraf föreskrivs om tidpunkten då lagen träder i kraft. Enligt paragrafens 2 mom. kan finansministeriet innan denna lag träder i kraft vidta åtgärder för utnämning av verkets överdirektör och dennes ställföreträdare samt för organisering av verksamheten i övrigt. Detta är viktigt eftersom de nationella resolutionsmyndigheterna enligt resolutionsdirektivets ikraftträdandebestämmelser ska inleda sin verksamhet den 1 januari 2015.

Insättningsgarantidirektivets bestämmelser ska nationellt sättas i kraft den 1 juli 2015. De bestämmelser som gäller insättningsgarantifonden ska enligt förslaget dock tillämpas redan då lagen träder i kraft, med undantag för de bestämmelser som räknas upp i övergångsbestämmelsen.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att finansministeriet ska sköta verkets uppgifter till dess att verket blir funktionsdugligt. Tidsfristen går ut senast den 1 januari 2016.

2 §. *Övergångsbestämmelser.* I denna paragraf föreskrivs om övergångsperioden för den maximala betalningstiden när det är fråga om ersättningar enligt 5 kap. 10 §. Med avvikelse från insättningsgarantidirektivet ska övergången till en betalningstid på sju dagar för betalningen av ersättningar ske senast den 1 januari 2020. Under övergångsperioden har insättaren i enlighet med direktivets artikel 8.4 rätt att inom den nämnda tidsfristen på sju dagar kräva betalning av en garanterad insättning på högst 1 000 euro eller ett mindre belopp. Kravet ska kunna motiveras med särskilda skäl som är relaterade till insättarens personliga ekonomiska ställning. Avsikten är att bestämmelsen till denna del ska tillämpas i situationer där förhandsersättning enligt momentet är nödvändig med tanke på insättarens utkomst. Ersättningen ska då betalas den femte arbetsdagen efter ut-

gången av den nämnda tidsfristen på sju dagar.

Till insättningsgarantifonden ska senast den 3 juli 2024 i enlighet med den miniminivå för det nationella insättningsgarantisystemet som anges i insättningsgarantidirektivet betalas in 0,8 procent av de garanterade insättningarna i de inlåningsbanker som är verksamma i Finland. Den årliga garantiavgiften utgör enligt förslaget 0,08 procent av de garanterade insättningarna, och miniminivån ska under övergångsperioden uppnås med så jämna betalningar som möjligt. Den gamla insättningsgarantifonden kan överföra sina medlemsinstituts andel av miniminivån till insättningsgarantifonden som årliga garantiavgifter.

Verket ska ombesörja enligt 4 mom. ombesörja att när insättningsgarantifonden i den nuvarande formen avslutar sin verksamhet på grund av att lagförslag 6 träder i kraft, ska de tekniska överföringarna i samband med fondens egendom, tillgångar och skulder samt åtaganden, exempelvis överföringen av IT-systemen, genomföras så snabbt som möjligt och senast under år 2015.

Insättningsgarantifonden är en privaträttslig arbetsgivare vars personal är anställd i anställningsförhållande. Vid överlåtelse av insättningsgarantifondens verksamhet ska iaktas arbetsavtalslagens (55/2001) 1 kap. 10 §, enligt vilken fondens personal ska övergå i verkets anställning. På grund av karaktären av verkets verksamhet är det motiverat att ombudets uppgifter enligt 5 mom. ombildas till ett tjänsteförhållande.

Stabilitetsavgiften per institut bestäms med stöd av EU:s resolutionsförordning som träder i kraft år 2015 och kommissionens förordning. EU:s resolutionsförordning ska dock inte tillämpas förrän år 2016. Av denna anledning ska stabilitetsavgiften år 2015 beräknas i enlighet med resolutionsdirektivets artikel 103 så att stabilitetsavgiften per institut utgör en andel av det totala skuldbeloppet, med undantag för institutets eget kapital och garanterade insättningar i förhållande till det sammanlagda beloppet av alla finländska kreditinstituts skulder, med undantag för eget kapital och garanterade insättningar (6 mom.).

Den stabilitetsavgift som de avgiftsskyldiga under år 2015 betalar som stabilitetsavgift motsvarar 0,1 procent av det sammanlagda beloppet av de finländska kreditinstituts garanterade insättningar, medan målnivån för den gemensamma resolutionsfond som avses i EU:s resolutionsförordning är en procent av beloppet av samtliga deltagande medlemsstaters kreditinstituts garanterade insättningar fram till år 2025. De stabilitetsavgifter som ska betalas in under övergångsperioden på tio år utgör således under det första året sammanlagt 0,1 procent.

I paragrafens 7 mom. föreskrivs att paragrafen innan EU:s resolutionsförordning träder i kraft ska tillämpas också på kreditinstitut och på resolutionsåtgärder som avses sådana.

I paragrafens 8 mom. föreskrivs om överföring av tillfällig bankskatt till stabilitetsfonden år 2015. Beloppen ska överföras vidare från stabilitetsfonden till EU:s gemensamma resolutionsfond i enlighet med EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet på det sätt som finansministeriet närmare bestämmer.

Enligt paragrafens 9 mom. ska bankskatten från och med år 2015 beaktas när stabilitetsavgifterna fastställs, på så sätt att den minskar institutens andel av de stabilitetsavgifter som ska samlas in. Det beräknas att intäkterna från bankskatten som överförs till fonden räcker för att täcka knappt två års stabilitetsavgifter. Den del av bankskatten som föreslås bli överförd till fonden ska räknas de skattskyldiga instituten till godo i samma förhållande som de har betalat bankskatt.

1.3 Lag om godkännande av avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden samt med förslag till lag om genomförande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen

Avtalets innehåll och förhållande till Finlands lagstiftning

Inledning

I inledningens stycke 1 hänvisas till att Europeiska unionen under senare år har antagit

ett antal rättsakter som är av grundläggande betydelse för fullbordandet av den inre marknaden på området finansiella tjänster och för säkerställandet av den finansiella stabiliteten i euroområdet och unionen som helhet samt för processen mot en djupare ekonomisk och monetär union.

I inledningens *stycke 2* hänvisas till att Europeiska rådet i juni 2009 uppmanade till inrättande av ett enhetligt europeisk regelverk som ska tillämpas på alla finansinstitut på den inre marknaden samt till enhetliga harmoniserade tillsynsbestämmelser som kreditinstitut i hela unionen måste följa och som ingår i EU:s tillsynsdirektiv och kreditinstitutsdirektiv.

I inledningens *stycke 3* hänvisas till de europeiska tillsynsmyndigheterna som tilldelats ett antal uppgifter inom mikrotillsyn. Dessa är EBA, Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten samt Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten. Detta åtföljdes av inrättandet av Europeiska systemrisknämnden som tilldelats ett antal uppgifter som rör makrotillsyn.

I inledningens *stycke 4* konstateras det att genom banktillsynsförordningen har ECB tillsammans med de nationella behöriga myndigheterna tilldelats tillsynsbefogenheter över de kreditinstitut som är etablerade i de medlemsstater som har euron som valuta och i de medlemsstater som inte har euron som valuta, och som har upprättat ett nära samarbete med ECB för tillsynsändamål.

I inledningens *stycke 5* hänvisas till resolutionsdirektivet som harmoniserar unionens nationella lagar och förordningar om resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag, inklusive inrättande av nationella finansieringsarrangemang för resolution.

I inledningens *stycke 6* hänvisas till att Europeiska rådet i sina slutsatser från toppmötet i december 2012 konstaterade att den gemensamma resolutionsmekanismen bör grundas på bidrag från finanssektorn och innefatta lämpliga och effektiva säkerhetsarrangemang samt även att detta säkerhetsarrangemang bör vara finanspolitisk neutralt på medellång sikt. I stycket hänvisas i detta avseende till att unionen sedermera antagit SRM-förordningen.

I inledningens *stycke 7* beskrivs närmare innehållet i EU:s resolutionsförordning. I resolutionsdirektivet och EU:s resolutionsförordning fastställs de allmänna kriterierna för beräkning av de stabilitetsavgifter från kreditinstitut som är nödvändiga för att finansiera den gemensamma resolutionsfonden, liksom medlemsstaternas skyldighet att ta ut avgifterna på nationell nivå. Det understryks att de deltagande medlemsstaterna fortfarande har befogenhet att föra över stabilitetsavgifter till den gemensamma resolutionsfonden och att överföringsskyldigheten i fråga inte härrör från unionsrätten utan från avtalet om den gemensamma resolutionsfonden. Avtalet fastställer de villkor på vilka de avtalslutande parterna i enlighet med sina konstitutionella bestämmelser gemensamt kommit överens om att överföra stabilitetsavgifterna som de uppbär på nationell nivå till den gemensamma resolutionsfonden.

I inledningens *stycke 8* konstateras det att varje deltagande medlemsstat bör utöva sina befogenheter att överföra stabilitetsavgifter som uppburits på nationell nivå på ett sådant sätt att de efterlever principen om lojalt samarbete i artikel 4.3 i fördraget om Europeiska unionen samt säkerställer att de finansiella resurserna kanaliseras enhetligt till den gemensamma resolutionsfonden och därmed garanterar att den fungerar som den ska.

I inledningens *stycke 9* konstateras det att de avtalsslutande parterna har ingått detta avtal varigenom de bland annat fastställer sin skyldighet att överföra stabilitetsavgifter som uppburits på nationell nivå till den gemensamma resolutionsfonden i enlighet med enhetliga kriterier, bestämmelser och villkor, särskilt fördelningen under en övergångsperiod av de stabilitetsavgifter som de uppbär på nationell nivå till nationella delar som motsvarar varje avtalsslutande part liksom en gradvis ömsesidighet vid användningen av delarna så att delarna kommer att upphöra att existera i slutet av den övergångsperioden.

Enligt inledningens *stycke 10* erinrar de avtalsslutande parterna om att det är deras mål att bibehålla lika villkor och att minimera de övergripande resolutionskostnaderna för skattebetalarna, och att de kommer att beakta den övergripande bördan för sina respektive banksektorer när de utförar stabilitetsavgif-

terna till den gemensamma resolutionsfonden och deras skattemässiga behandling.

Enligt inledningens *stycke 11* har innehållet i detta avtal begränsats till det särskilda inslag beträffande den gemensamma resolutionsfonden som kvarstår inom medlemsstaternas befogenhetsområde. Detta avtal påverkar inte de gemensamma regler som fastställs i unionsrätten och inte heller deras tillämpningsområde. Avtalet har snarare utformats som ett komplement till unionslagstiftningen om bankresolution och som stöd med stark koppling till uppnåendet av unionens politik, i synnerhet upprättandet av den inre marknaden på området finansiella tjänster.

I inledningens *stycke 12* hänvisas till att nationella lagar och bestämmelser om genomförande av resolutionsdirektivet, inbegripet de som avser upprättandet av nationella finansieringsarrangemang, börjar gälla den 1 januari 2015, och till att bestämmelserna om inrättandet av den gemensamma resolutionsfonden i princip kommer att vara tillämpliga från och med den 1 januari 2016. Följaktligen kommer de avtalsslutande parterna att uppbära stabilitetsavgifter som är öronmärkta för det nationella finansieringsarrangemang för resolution som de ska upprätta till och med den dag då EU:s resolutionsförordning börjar tillämpas, dvs. samma dag som de kommer att börja uppbära stabilitetsavgifter som är öronmärkta för den gemensamma resolutionsfonden. För att stärka fondens finansiella kapacitet redan från starten åtar sig de avtalsslutande parterna att till fonden överföra de stabilitetsavgifter som de har uppburit enligt resolutionsdirektivet fram till den dag då EU:s resolutionsförordning börjar tillämpas.

I inledningens *stycke 13* hänvisas till situationer som eventuellt uppkommer då de medel som finns tillgängliga i den gemensamma resolutionsfonden inte är tillräckliga inför en särskild resolutionsåtgärd och där stabilitetsavgifter som samlas in i efterhand inte finns omedelbart tillgängliga. För att under övergångsperioden kunna säkerställa en fortlöpande finansiering som är tillräcklig bör, i enlighet med uttalandet från eurogruppen och rådet av den 18 december 2013, de avtalsslutande parter som berörs av en viss resolutionsåtgärd tillhandahålla bryggfinansiering

från nationella källor eller Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM) i enlighet med överenskomna förfaranden, vilket inbegriper att införa möjligheter till tillfälliga överföringar mellan nationella delar. ESM behandlas ovan i stycke 2.1.1. Enligt inledningens stycke 13 bör de avtalsslutande parterna ha infört förfaranden som gör det möjligt att utan dröjsmål behandla en eventuell begäran om tillfällig finansiering. I detta stycke hänvisas till att målet är att under övergångsperioden utarbeta ett gemensamt säkerhetsarrangemang som kommer att göra det lättare för den gemensamma resolutionsfonden att låna.

Det föreslås att det nationella förfarandet för tillfälliga överföringar i Finland regleras i lagen om genomförande av avtalet om den gemensamma resolutionsfonden. Finlands begäran kan jämföras med en sådan statsgaranti som avses i grundlagens 82 § 2 mom. Det föreslås att statsrådet får befogenhet att besluta om förbud mot lån från Finlands andel.

Avsikten är att om frågan om att erbjuda fonden tillfällig nationell finansiering blir aktuell för Finlands vidkommande ska regeringen i enlighet med grundlagens 86 § överlämna en tilläggsbudgetproposition till riksdagen.

I samband med undertecknandet av avtalet om den gemensamma resolutionsfonden förklarade sig Finland om Tysklands deklaration där det framhålls att avtalet och EU:s resolutionsförordning ska tolkas så att de inte från medlemsstaternas synpunkt innebär solidariskt ansvar, inte leder till ändring av ESM-avtalet och i synnerhet inte till förpliktelser att använda av offentliga medel på ett sätt som begränsar avtalssparternas budgetsuveränitet eller fiskaliska ansvar.

I inledningens stycke 13 påpekas det att banksektorn kommer att ha den yttersta ansvarsskyldigheten för att göra återbetalningar genom stabilitetsavgifter i alla deltagande medlemsstater, inbegripet stabilitetsavgifter som betalas i efterhand. Dessa arrangemang kommer att säkerställa lika behandling för alla avtalsslutande parter som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen, även avtalsslutande parter som ansluter sig i ett senare skede. Arrangemangen kommer att ta

hänsyn till lika villkor i förhållande till medlemsstater som inte deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och inte heller i den gemensamma resolutionsmekanismen.

I inledningens *stycke 14* konstateras det att detta avtal bör ratificeras av alla medlemsstater som har euron som valuta och av de medlemsstater som inte har euron som valuta och som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen.

I inledningens *stycke 15* konstateras det att medlemsstater som inte har euron som valuta och som inte är avtalsslutande parter bör anslutas till detta avtal med fulla rättigheter och skyldigheter, i linje med dem som gäller för de avtalsslutande parterna, från och med den dag då de faktiskt antar euron som valuta eller från och med den dag då ECB:s beslut om nära samarbete enligt artikel 7.2 i SRM-förordningen träder i kraft.

I inledningens *stycke 16* hänvisas det till att företrädarna för medlemsstaternas regeringar bemyndigat de avtalsslutande parterna att uppmana Europeiska kommissionen och den gemensamma resolutionsnämnden att utföra de uppgifter som föreskrivs i detta avtal.

I inledningens *stycke 17* beskrivs de allmänna resolutionsprinciperna i EU:s resolutionsförordning och hänvisas till ett antal förfaranderegler för beslutsfattande i den allmänna resolutionsnämnden och unionens institutioner, vilka utgör en väsentlig förutsättning för att de avtalsslutande parternas samtycke ska vara bundna av detta avtal.

I inledningens *stycke 18* konstateras det att de avtalsslutande parterna är medvetna om att de relevanta bestämmelserna i Wienkonventionen om traktaträtten (FördrS 32—34/1980) liksom internationell sedvanerätt kommer att gälla i fråga om varje eventuell fundamental förändring av omständigheter som skett mot parternas vilja och som påverkas en väsentlig förutsättning för de avtalsslutande parternas samtycke till att vara bundna av bestämmelserna i detta avtal. De avtalsslutande parterna får följaktligen åberopa följderna av varje eventuell fundamental förändring av omständigheter som skett mot parternas vilja i enlighet med folkrätten. Om en avtalsslutande part åberopar sådana följder kan varje annan fördragsslutande part

hänskjuta ärendet till EU-domstolen. EU-domstolen bör beviljas befogenhet att bekräfta att det föreligger en fundamental förändring av omständigheter och konsekvenserna därav. En sådan situation leder till en tvist enligt artikel 273 i EUF-fördraget och kan därför i kraft av den bestämmelsen hänskjutas till EU-domstolen. Varje fördragsslutande part kan också inkomma med en ansökan om interimistiska åtgärder till domstolen i enlighet med artikel 738 i EUF-fördraget och artiklarna 160—162 i domstolens rättegångsregler. När EU-domstolen avgör tvister bör den beakta de avtalsslutande parternas skyldigheter i enlighet med EU-fördraget, inbegripet skyldigheter som hänför sig till den gemensamma resolutionsmekanismen och dess integritet.

Enligt inledningens *stycke 19* hör det till domstolens befogenheter att avgöra huruvida unionens institutioner, den gemensamma resolutionsnämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna tillämpar skuldnedskrivningsverktyget på ett sätt som är förenligt med unionsrätten, i enlighet med de rättsmeddel som fastställs i EU-fördraget och EUF-fördraget, närmare bestämt i artiklarna 258, 259, 260, 263, 265 och 266 i EUF-fördraget.

I inledningens *stycke 20* konstateras det att som ett folkrättsligt instrument omfattas de rättigheter och skyldigheter som fastställs i detta avtal av ömsesidighetsprincipen. Följaktligen är varje avtalsslutande parts samtycke till att vara bunden av detta avtal anhängigt av likvärdiga prestationer i fråga om de rättigheter och skyldigheter som ålägger var och en av de avtalsslutande parterna. Härav följer att om en avtalsslutande part åsidosätter sin skyldighet att överföra bidrag till fonden bör detta följaktligen få till konsekvens att enheterna auktoriserade på dess territorier utesluts från tillgång till fonden. Den gemensamma resolutionsnämnden och domstolen bör ges befogenhet att avgöra och förklara huruvida de avtalsslutande parterna har underlåtit att fullgöra sitt åtagande att överföra stabilitetsavgifter. Vidare konstateras det i stycket att den enda rättsliga konsekvensen i händelse av åsidosättande av skyldigheten att överföra stabilitetsavgifter kommer att bli att den avtalsslutande part som gjort sig skyldig till åsidosättandet utesluts från finansiering

inom ramen för fonden och att de andra avtalsslutande parternas skyldigheter enligt avtalet förblir opåverkade.

I inledningens *stycke 21* hänvisas det till att i avtalet fastställs en mekanism varigenom de avtalsslutande parterna förbinder sig att gemensamt och med ränta skyndsamt till varje medlemsstat som inte deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i EU:s gemensamma resolutionsmekanism återbetala det belopp som den icke-deltagande medlemsstaten har betalat in i egna medel motsvarande användningen av unionens allmänna budget vid utomobligatoriskt ansvar och kostnader relaterade till detta med avseende på unionsinstitutionernas utövande av befogenheter i enlighet med EU:s resolutionsförordning. Varje enskild medlemsstats ansvar inom ramen för detta förfarande bör vara enskilt, inte solidariskt, och därför bör varje enskild deltagande medlemsstat endast svara för deras andel av återbetalningsskyldigheten som fastställts i överensstämmelse med detta avtal.

I inledningens *stycke 22* konstateras det att tvister som uppstår mellan de avtalsslutande parterna rörande tolkningen och tillämpningen av detta avtal, inklusive de som rör efterlevnaden av de skyldigheter som fastställs i detta, bör hänskjutas till EU-domstolen i enlighet med artikel 273 i EUF-fördraget. Också medlemsstater som inte har euron som valuta och som inte är parter i detta avtal bör till EU-domstolen kunna hänskjuta tvister rörande tolkningen och verkställigheten av de bestämmelser om kompensation för utomobligatoriskt ansvar och kostnader relaterade till detta som fastställs i detta avtal.

Enligt inledningens *stycke 23* bör den överföring av bidrag från avtalsslutande parter som blir en del av den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen vid en tidpunkt efter den dag då detta avtal börjar tillämpas, göras med iakttagande av principen om likabehandling i förhållande till de avtalsslutande parter som den dag då avtalet börjar tillämpas deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen. Det är inte meningen att avtalsslutande parter som den dag då detta avtal börjar tillämpas deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen

och den gemensamma resolutionsmekanismen ska bära ansvar för resolutioner till vilka det nationella finansieringsarrangemanget för de som deltar i ett senare skede skulle ha bidragit. Likaledes är det inte meningen att de senare ska stå för kostnaden för resolutioner som uppstår före det datum då de blir deltagande medlemsstater, för vilka fonden bör vara ansvarig.

I inledningens *stycke 24* konstateras det att om det nära samarbetet mellan ECB och en avtalsslutande part som inte har euron som valuta avslutas i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 1024/2013, bör beslut fattas om en rättvis uppdelning av de sammanlagda bidragen från den berörda avtalsslutande parten, med beaktande av både den berörda avtalsslutande partens och fondens intressen. I artikel 4.3 i EU:s resolutionsförordning fastställs följaktligen metoder, kriterier och förfarande för den gemensamma resolutionsnämndens överenskommelse med den medlemsstat som berörs av avslutningen av det nära samarbetet om återbetalningen av stabilitetsavgifter som denna medlemsstat har överfört.

I inledningens *stycke 25* konstateras det att de avtalsslutande parternas målsättning är att snarast möjligt i enlighet med EU-fördraget och EUF-fördraget införliva de materiella bestämmelserna i detta avtal i unionens ram, samtidigt som de förfaranden och krav i fördragen som ligger till grund för Europeiska unionen respekteras fullt ut.

Avdelning I Syfte och tillämpningsområde

I avtalets svenska språkversion saknas avtalsparten konungariket Danmark. Dessutom är hänvisningarna i samtliga språkversioners artiklar 1—6 till EU:s resolutionsförordning huvudsakligen felaktiga. I den finska språkversionens artikel 12.4.3 hänvisas felaktigt till den gemensamma tillsynsmekanismen. Dessa felaktigheter kommer att korrigeras så snart som möjligt.

Artikel 1. Avtalsparterna förbinder sig genom avtalet om en gemensam resolutions-

fond att föra över de stabilitetsavgifter som insamlats på nationell nivå i enlighet med resolutionsdirektivet och EU:s resolutionsförordning till den gemensamma resolutionsfond som inrättats genom den förordningen. Avtalsparterna förbinder sig dessutom att under en övergångsperiod från och med den dag då detta avtal börjar tillämpas enligt artikel 12.2 i detta avtal till och med den dag då fonden når den målnivå för finansieringen som avses i artikel 68 (borde vara artikel 69) i EU:s resolutionsförordning, men inte senare än åtta år efter den dag då detta avtal börjar tillämpas, fördela de stabilitetsavgifter som insamlats på nationell nivå. Delarna ska användas med gradvis ömsesidighet på så sätt att de kommer att upphöra att existera i slutet av övergångsperioden, vilket stöder fondens effektiva verkan och funktion.

Enligt artikeln 12.2 ska avtalet gälla för de avtalsslutande parter vars institut omfattas av den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen i enlighet med relevanta bestämmelser i förordningen om en gemensam tillsynsmekanism och EU:s resolutionsförordning.

Bestämmelserna i denna artikel förutsätter inte ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Avdelning II **Förenlighet med och förhållande till unionsrätten**

Artikel 2. Avtalet ska tillämpas och tolkas av de fördragsslutande parterna i överensstämmelse med de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och med Europeiska unionens lagstiftning, särskilt artikel 4.3 i EU-fördraget och unionens lagstiftning avseende resolution av institut. Avtalet ska tillämpas i den mån det är förenligt med de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och med unionens lagstiftning. Det får inte inkräkta på unionens befogenheter att agera på den inre marknadens område. I detta avtal ska alla relevanta definitioner i artikel 3 i den gemensamma resolutionsförordningen tillämpas.

Bestämmelserna i artikeln förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Avdelning III **Överföring av stabilitetsavgifter och fondandelar**

Artikel 3. Överföring av stabilitetsavgifter. De avtalsslutande parterna förbinder sig gemensamt att oåterkalleligen till fonden överföra de stabilitetsavgifter som de uppbär från institut auktoriserade på sina respektive territorier i enlighet med artiklarna 66 och 67 (borde vara artiklarna 69 och 70) i den gemensamma resolutionsförordningen och i enlighet med de kriterier som fastställs i den förordningen och i de delegerade akter och de genomförandeakter som de hänvisar till. Överföringen av stabilitetsavgifter ska ske i enlighet med de villkor som fastställs i detta avtal.

Enligt artikel 3.2 ska de avtalsslutande parterna överföra på förhand betalda stabilitetsavgifter varje år senast den 30 juni det året. Den första överföringen av på förhand betalda stabilitetsavgifter till fonden ska ske senast den 30 juni 2016 eller, om avtalet ännu inte har trätt i kraft den dagen, senast sex månader efter dagen för dess ikraftträdande.

Enligt artikel 3.3 ska stabilitetsavgifter som uppburits av de avtalsslutande parterna i enlighet med artiklarna 103 och 104 i resolutionsdirektivet före den dag då detta avtal börjar tillämpas, överföras till den gemensamma resolutionsfonden senast den 31 januari 2016 eller, om avtalet ännu inte har trätt i kraft den dagen, senast en månad efter dess ikraftträdande. I denna punkt betonas det att myndighetens rätt att påföra en enhet avgiftsskyldighet av skattekaraktär och samla in avgiften inte baseras på avtalet utan i stället på resolutionsdirektivet och den gemensamma resolutionsförordningen.

Enligt artikel 3.4 ska eventuella belopp som genom de avtalsslutande parternas finansieringsarrangemang för resolution har utbetalats före den dag då detta avtal börjar tillämpas med avseende på resolutionsåtgärder inom deras territorium, dras av från dessa bidrag som ska överföras till fonden av denna avtalsslutande part. I ett sådant fall ska den avtalsslutande parten bli skyldig att till fonden överföra ett belopp motsvarande det som skulle ha krävts för att uppnå målnivån för dess finansiella arrangemang för resolution i enlighet med resolutionsdirektivets ar-

tikel 102, inom den tidsfrist som föreskrivs i direktivet.

Enligt artikel 3.5 ska de avtalsslutande parterna föra över stabilitetsavgifterna omedelbart efter det att de har samlats in.

Avtalets bestämmelser om överföring av stabilitetsavgifterna till den gemensamma resolutionsfonden genomförs så att det föreskrivs om detta i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Verket för finansiell stabilitet som föreslås bli inrättat ska i enlighet med avtalet sköta insamlingen av stabilitetsavgifter hos den finländska banksektorn och överföringen av medlen till den gemensamma resolutionsfonden.

Artikel 4. Fondandelar. Under övergångsperioden ska stabilitetsavgifterna som upp bärs på nationell nivå överföras till den gemensamma resolutionsfonden på ett sådant sätt att de fördelas till de delar som motsvarar varje avtalsslutande part. Storleken på andelarna ska för varje avtalsslutande part uppgå till alla stabilitetsavgifter som ska betalas av institut som är auktoriserade inom vart och ett av deras territorier i enlighet med artiklarna 65 och 66 (borde vara artiklarna 69 och 70) i den gemensamma resolutionsförordningen samt de delegerade akter och genomförandeakter som avses däri. Den gemensamma resolutionsnämnden ska, vid tidpunkten för detta avtals ikraftträdande och endast i informationssyfte, utarbeta en förteckning över storleken på andelarna till varje avtalsslutande part. Den förteckningen ska uppdateras varje år under övergångsperioden.

Bestämmelserna i denna artikel förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Artikel 5. Fondandelarnas funktionssätt. I avtalets artikel 5 föreskrivs att när det i enlighet med de relevanta bestämmelserna i EU:s resolutionsförordning har fattats beslut om att utnyttja fonden ska resolutionsnämnden ha befogenhet att förfoga över fondandelarna.

För det första ska kostnaderna i enlighet med artikel 5.1 a bäras av de fondandelar som motsvarar de avtalsslutande parter där det institut eller den koncern som försatts i resolution är etablerad eller auktoriserad. När en gränsöverskridande koncern är försatt i resolution ska kostnaderna fördelas mellan de

olika fondandelar som motsvarar de avtalsslutande parter där moderföretaget och dotterföretaget är etablerade eller auktoriserade, i proportion till de stabilitetsavgifter som var och en av de enheter eller den koncern som är föremål för resolution har erlagt till sina respektive delar med beaktande av de sammanlagda stabilitetsavgifter som alla enheter i koncernen har erlagt till sina nationella fondandelar. En avtalsslutande part där moderföretaget eller dotterföretaget är etablerat eller auktoriserat som anser att tillämpningen av detta kriterium för fördelning av kostnader som avses i första stycket leder till stor diskrepans mellan kostnadsfördelningen mellan delarna och riskprofilen för de enheter som berörs av resolutionen, kan begära att nämnden dessutom och utan dröjsmål beaktar de kriterier som fastställs i artikel 107.5 i resolutionsdirektivet. Om resolutionsnämnden inte hör sammar den berörda avtalsslutande partens begäran ska nämnden förklara sin ståndpunkt offentligt. De tillgängliga finansiella medlen inom de delar som motsvarar de avtalsslutande parter som avses i första stycket ska användas upp till den kostnad som varje nationell andel ska bidra med enligt de kriterier för kostnadsfördelning som fastställs i första och andra styckena. Under det första året av övergångsperioden ska alla de tillgängliga finansiella medlen inom de nämnda andelarna kunna användas. Under det andra och det tredje året av övergångsperioden ska 60 procent respektive 40 procent av de tillgängliga finansiella medlen inom de nämnda andelarna kunna användas. Under de efterföljande åren av övergångsperioden ska tillgången till de finansiella medlen inom de andelar som motsvarar dessa relevanta avtalsslutande parter årligen minskas med ett antal procentenheter som motsvarar $6\frac{2}{3}$ procentenheter. Den avsedda minskningen per år av tillgången till de finansiella medlen i de delar som motsvarar de relevanta avtalsslutande parterna ska fördelas jämnt per kvartal.

För det andra gäller att om de tillgängliga finansiella medlen i de fondandelar för de berörda avtalsslutande parterna som avses i artikel 5.1 a inte är tillgängliga för att uppfylla fondens uppdrag enligt artikel 75 (borde vara artikel 76) i EU:s resolutionsförordning, ska de tillgängliga finansiella medlen i de andelar

av fonden som motsvarar alla avtalsslutande parter användas. De finansiella medel som är tillgängliga i de andelar som tillhör alla avtalsslutande parter ska kompletteras i den utsträckning som anges i tredje stycket i detta led med de återstående finansiella medlen i de nationella andelar som motsvarar de avtalsslutande parter som berörs av resolution enligt led a.

Vid en gränsöverskridande koncernresolution ska finansiella medel som gjorts tillgängliga mellan fondandelarna för de berörda avtalsslutande parterna enligt första och andra styckena i denna punkt fördelas enligt samma kostnadsfördelningsnyckel som fastställs i artikel 5.1 a. Om institutet eller institutet auktoriserade i en av de berörda avtalsslutande parterna som omfattas av koncernresolutionen inte behöver alla de finansiella medel som finns tillgängliga enligt detta led b, ska de tillgängliga finansiella medel som inte behövs enligt detta led b användas vid resolution av enheterna auktoriserade i övriga avtalsslutande parter som berörs av koncernresolutionen.

Under övergångsperioden ska alla nationella fondandelar för de avtalsslutande parterna kunna användas så att under det första och det andra året av övergångsperioden 40 respektive 60 procent av de tillgängliga finansiella medlen inom de nämnda delarna ska kunna användas. Under de efterföljande åren av övergångsperioden ska tillgången till de finansiella medlen inom de nämnda delarna årligen ökas med 6 $\frac{2}{3}$ procentenheter. Den avsedda ökningen per år av tillgången till de finansiella medlen i alla nationella fondandelar för de avtalsslutande parterna ska fördelas jämnt per kvartal.

Enligt artikel 5.1 c gäller för det tredje att om de finansiella medel som används i enlighet med led b inte är tillräckliga för att uppfylla fondens uppdrag i enlighet med artikel 75 (borde vara artikel 76) i EU:s resolutionsförordning ska de återstående finansiella medlen i de delar som motsvarar de berörda avtalsslutande parterna som avses i led a användas. Vid en gränsöverskridande koncernresolution ska man använda andelarna för de berörda avtalsslutande parter som inte har bidragit med tillräckliga finansiella medel enligt leden a och b till denna punkt när det

gäller resolution av enheter auktoriserade på deras territorier. Bidragen från varje del ska fastställas i enlighet med de kriterier för kostnadsfördelning som fastställs i led a.

Enligt artikel 5.1 d gäller för det fjärde, utan att det påverkar de av nämndens befogenheter som avses i led e, att om de finansiella medel som avses i led c inte är tillräckliga för att täcka kostnaderna för en särskild resolutionsåtgärd, ska de berörda avtalsslutande parter som avses i led a överföra extraordinära efterhandsbidrag, som har insamlats i enlighet med de kriterier som fastställs i artikel 70 (borde vara artikel 71) i EU:s resolutionsförordning från institutet auktoriserade på deras respektive territorier. Vid en gränsöverskridande koncernresolution ska stabilitetsavgifter överföras av de berörda avtalsslutande parter som inte har bidraget med tillräckliga finansiella medel enligt leden a—c när det gäller resolution av enheter auktoriserade på deras territorier.

Artikel 5.1 e gäller den situationen att om de finansiella medel som avses i led c inte är tillräckliga för att täcka kostnaderna för en viss resolutionsåtgärd kan nämnden, så länge de extra stabilitetsavgifter som avses i led d inte finns omedelbart tillgängliga, även av skäl som rör de berörda institutens stabilitet, utöva sin befogenhet att i enlighet med artiklarna 72 och 73 i EU:s resolutionsförordning för fondens räkning ta upp lån eller andra former av stöd eller sin befogenhet att i enlighet med artikel 7 i detta avtal göra tillfälliga överföringar mellan olika fondandelar.

Om resolutionsnämnden beslutar att utöva de befogenheter som avses i första stycket i denna punkt ska de berörda avtalsslutande parter som avses i led d till fonden överföra de extra stabilitetsavgifter som betalats i efterhand, i syfte att återbetala antingen lånen eller de andra formerna av stöd eller den tillfälliga överföringen mellan olika fondandelar.

Enligt artikel 5.2 ska avkastning på investeringar på de belopp som har överförts till fonden, i enlighet med artikel 74 (borde vara artikel 75) i EU:s resolutionsförordning, fördelas proportionerligt mellan var och en av fondandelarna på grund av deras respektive tillgängliga finansiella medel, med undantag för alla eventuella fordringar eller oåterkalle-

liga betalningsåtaganden vid tillämpning av artikel 75 (borde vara artikel 76) i EU:s resolutionsförordning vilka kan hänföras till respektive andel. Avkastningen på investeringarna i de resolutionsinsatser som fonden kan användas till, i enlighet med artikel 75 (borde vara artikel 76) i EU:s resolutionsförordning, ska fördelas på grundval av deras respektive stabilitetsavgift till en särskild resolutionsåtgärd.

Enligt artikel 5.3 ska alla fondandelar slås samman och upphöra att existera efter övergångsperioden.

Bestämmelserna i denna artikel förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Artikel 6. Överföring av kompletterande stabilitetsavgifter och målnivå. De avtalsslutande parterna ska se till att där så är lämpligt fylla på fonden genom förhandsbidrag, som ska betalas in inom de tidsperioder som anges i artiklarna 69.2, 69.3 och 69.5 a (borde vara artiklarna 68.2, 68.3 och 68.5 a) i EU:s resolutionsförordning och som ska uppgå till ett belopp som motsvarar det som krävs för att den målnivå som anges i artikel 68.1 (borde vara artikel 69.1) i EU:s resolutionsförordning ska uppnås. Enligt artikel 6.2 ska under övergångsperioden överföringen av stabilitetsavgifter för att fylla på fördelas mellan fondandelarna så att de avtalsslutande parter som berörs av resolution ska överföra stabilitetsavgifter till den del av deras andel som inte ännu har gjorts ömsesidig i enlighet med artikel 5.1 a och b. Samtliga avtalsslutande parter ska överföra stabilitetsavgifter till den del av deras respektive andelar som har gjorts ömsesidig i enlighet med artikel 5.1 a och b.

Avtalets bestämmelser om överföring av medel till den gemensamma resolutionsfonden ska sättas i kraft genom lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Verket för finansiell stabilitet som föreslås bli inrättat ska i enlighet med avtalet sköta insamlingen av stabilitetsavgifter hos den finländska banksektorn och överföringen av medlen till den gemensamma resolutionsfonden.

Artikel 7. Tillfällig överföring mellan fondandelar. I avtalets artikel 7 föreskrivs om förutsättningarna för att resolutionsnämnden ska kunna besluta om överföringar

mellan fondandelar under övergångsperioden. Enligt artikeln kan de avtalsslutande parter som berörs av resolutionen, utan att det påverkar de skyldigheter som fastställs i artikel 5.1 a—d, under övergångsperioden hos nämnden ansöka om att tillfälligt få utnyttja den del av de tillgängliga finansiella medlen i de andelar av fonden som ännu inte har gjorts ömsesidiga och som motsvarar de övriga avtalsslutande parterna. I sådana fall ska de berörda avtalsslutande parterna därefter, före utgången av övergångsperioden, till fonden överföra extraordinära stabilitetsavgifter som betalats i efterhand till ett belopp motsvarande det belopp som mottagits av deras fondandelar plus den upplupna räntan så att de andra andelarna återbetalas.

Enligt 2 § 1 mom. i lagen om genomförande av avtalet ska statsrådet med stöd av riksdagens samtycke besluta om att till den gemensamma resolutionsnämnden framföra en begäran om överföring på Finlands vägnar. En sådan begäran förutsätter riksdagens samtycke eftersom den eventuellt kan leda till en situation där finska staten till fonden ska överföra ett belopp som tillhör den avtalsslutande part vars fondandel har använts för lånet. Detta är jämförligt med en sådan statsgaranti enligt grundlagens 82 § 2 mom., som kan beviljas endast med riksdagens samtycke.

Enligt artikel 7.2 ska det belopp som tillfälligt överförs från var och en av andelarna till mottagarna fastställas på grundval av deras storlek i enlighet med artikel 4.2 och får inte överstiga 50 procent av de tillgängliga finansiella medlen inom ramen för varje enskild fondandel som inte ännu har gjorts ömsesidig. Vid en gränsöverskridande koncernresolution ska finansiella medel som gjorts tillgängliga fördelas mellan andelarna för de berörda avtalsslutande parterna enligt denna punkt enligt samma kostnadsfördelningsnyckel i enlighet med vad som fastställs i artikel 5.1 a.

Enligt artikel 7.3 ska resolutionsnämndens beslut om ansökningar om en sådan tillfällig överföring av finansiella medel mellan delar som avses i punkt 1 fattas med enkel majoritet av ledamöterna vid dess plenarmöte enligt vad som anges i artikel 52 i EU:s resolutionsförordning. I sitt beslut om tillfällig överfö-

ring ska nämnden ange ränta, återbetalningsperiod och andra villkor rörande överföring av finansiella medel mellan fondandelar.

Enligt artikel 7.4 får resolutionsnämndens beslut om att godkänna en sådan tillfällig överföring av finansiella medel som avses i punkt 3 endast träda i kraft om ingen invändning har gjorts av någon av de avtalsslutande parter från vars fondandelar överföringen av gjorts, inom fyra kalenderdagar räknat från den dag då beslutet antas. Under övergångsperioden får en avtalsslutande part utöva sin rätt att invända endast om den kan komma att behöva de finansiella medlen från den nationella andel som motsvarar parten för att inom kort finansiera en resolutionsinsats eller om den tillfälliga överföringen skulle äventyra genomförandet av en pågående resolutionsåtgärd inom dess territorium, om den tillfälliga överföringen skulle kräva mer än de 25 procent av dess del av den nationella andel som ännu inte har gjorts ömsesidig i enlighet med artikel 5.1. a och b, eller om den anser att den avtalsslutande part, vars andel gagnas av den tillfälliga överföringen, inte tillhandahåller garantier för återbetalning från nationella källor eller stöd från ESM i enlighet med överenskomna förfaranden. Den avtalsslutande part som avser att invända ska vederbörligen styrka förekomsten av alla ovanstående omständigheter. Om invändningar görs i enlighet med de ovan nämnda kriterierna ska resolutionsnämndens beslut om tillfällig överföring antas med undantag av de finansiella medlen i fondandelarna för de avtalsslutande parter som gjort invändningen.

Enligt 2 § 2 mom. i förslaget till lag om genomförande av avtalet ska statsrådet för Finlands del besluta om rätten att göra invändningar i en situation där en begäran avser Finlands nationella fondandel.

Om ett institut hos en avtalsslutande part från vars fondandel i enlighet med denna artikel har överförts medel är föremål för resolution, kan avtalsparten i fråga be resolutionsnämnden att från sin fondandel överföra ett belopp som motsvarar det belopp som ursprungligen överförts från den andelen. Enligt artikel 7.5 ska nämnden på en sådan begäran omedelbart godkänna överföringen. I sådana fall ska de avtalsslutande parter som

ursprungligen gagnades av den tillfälliga överföringen av finansiella medel ha en skyldighet att till fonden, i överensstämmelse med de villkor som nämnden ska fastställa, överföra de belopp som anslagits för den berörda avtalsslutande parten.

Resolutionsnämnden ska precisera de allmänna grunder enligt vilka tillfällig överföring av medel av fondandelar genomförs.

Artikel 8. Avtalsslutande parter som inte har euron som valuta. I avtalets artikel 8 sammanställs bestämmelser som gäller avtalsslutande parter som inte har euron som valuta och deras eventuella anslutning till eller frånträde av avtalet. Artikelns punkt 1 gäller den situationen att Europeiska unionens råd senare än vid den tidpunkt då detta avtal ska tillämpas antar ett beslut om att upphäva ett undantag för en avtalsslutande part som inte har euron som valuta i enlighet med vad som fastställs i artikel 139.1 i EUF-fördraget eller med dess parters undantag enligt vad som avses i protokoll (nr 16) om vissa bestämmelser angående Danmark, eller om en avtalsslutande part som inte har euron som valuta i avsaknad av ett sådant beslut blir part i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen. Den avtalsslutande parten ska då till resolutionsfonden överföra ett belopp stabilitetsavgifter som uppburits på dess territorium motsvarande den del av den sammanlagda målnivån för sin nationella andel beräknad i enlighet med artikel 4.2, dvs. samma belopp som skulle ha överförts av den berörda avtalsslutande parten om den hade deltagit i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen sedan den tidpunkt från och med vilken detta avtal ska tillämpas.

Enligt artikel 8.2 ska eventuella belopp som finansieringsarrangemanget för resolution i en avtalsslutande part har utbetalats med avseende på resolutionsåtgärder inom deras territorium dras av från de belopp som ska överföras till resolutionsfonden. I ett sådant fall ska den avtalsslutande parten förbli skyldig att till fonden överföra ett belopp motsvarande det som skulle ha krävts för att uppnå målfinansieringsnivån för dess eventuella arrangemang för resolution i enlighet med artikel 102 i resolutionsdirektivet. Enligt

artikel 8.3 ska nämnden i samförstånd med den berörda avtalsslutande parten fastställa den exakta storleken på det belopp stabilitetsavgifter som ska överföras av den parten. I artikel 8.4 fastställs det att resolutionsfonden inte ska stå för kostnaderna för eventuella resolutionsåtgärder som inleds på territoriet för avtalsslutande parter som inte har euron som valuta före tidpunkten då beslutet om att upphäva deras undantag, före tidpunkten för ikraftträdandet av det ECB-beslut om nära samarbete som avses i artikel 7.2 i förordningen. Om ECB i den samlade bedömning av kreditinstituten som avses i artikel 7.2 b i förordningen anser att något av den berörda avtalsslutande partens institut håller på att falla eller sannolikt kommer att göra det ska fonden inte stå för kostnaderna för resolutionsåtgärder avseende detta kreditinstitut.

I artikel 8.5 föreskrivs om den situationen att det nära samarbetet med ECB avslutas. Då ska de stabilitetsavgifter som den avtalsslutande part som berörs av avslutandet har överfört återbetalas i enlighet med artikel 4.3 i EU:s resolutionsförordning. Avslutandet av det nära samarbetet med ECB ska inte påverka de avtalsslutande parternas rättigheter och skyldigheter som härrör från de resolutionsåtgärder som har genomförts under den period som dessa avtalsslutande parter omfattas av detta avtal och som rör överföring av stabilitetsavgifter som betalats i efterhand enligt artikel 5.1 d, påfyllning av fonden enligt artikel 6 och tillfällig överföring mellan fondandelar enligt artikel 7.

Bestämmelserna i denna artikel förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Artikel 9. Respekt för de allmänna principerna och målen för resolution. Enligt avtalets artikel 9 ska den ömsesidiga användningen av resolutionsfonden och överföringen av stabilitetsavgifter till fonden enligt artikelns punkt 1 vara beroende av varaktigheten i en sådan rättslig ram för resolution vars regler är likvärdiga eller åtminstone leder till samma resultat som reglerna i EU:s resolutionsförordning enligt vad som föreskrivs i följande regler, och utan att dessa ändras:

a) förfarandereglerna för antagande av en resolutionsordning enligt artikel 18 i EU:s resolutionsförordning,

b) reglerna för nämndens beslutsfattande enligt artiklarna 52 och 55 i EU:s resolutionsförordning,

c) allmänna principer för resolution enligt artikel 15 i EU:s resolutionsförordning, framför allt principerna om att aktieägarna i institutet under resolution ska bära de första förlusterna och att borgenärer till institutet under resolution ska bära förluster efter aktieägarna i enlighet med deras fordringsprioritetsordning,

d) reglerna för de resolutionsverktyg som avses i artikel 22.2 i EU:s resolutionsförordning, framför allt de regler som rör tillämpningen av de skuldnedskrivningsverktyg som fastställs i artikel 27 i förordningen samt i artiklarna 43 och 44 i resolutionsdirektivet och de särskilda tröskelvärden som fastställs däri med avseende på nedskrivning för aktieägare och borgenärer samt bidragen från fonden till en särskild resolutionsåtgärd.

I artikel 9.2 fastställs det att om de regler för resolution som avses i punkt 1 upphävs eller på annat sätt ändras mot någon av de avtalsslutande parternas vilja, kan denna avtalsslutande part utöva sina rättigheter i enlighet med internationell offentlig rätt när det gäller fundamental förändring av omständigheter. Här hänvisas till åtgärder som avses i Wienkonventionen om traktaträtten. Artikel 62 i Wienkonventionen gäller varje fundamental ändring av omständigheter som skett mot parternas vilja och som påverkar en väsentlig förutsättning för de avtalsslutande parternas samtycke till att vara bundna av bestämmelserna i detta avtal, i enlighet med stycke 17 i inledningen.

I artikel 9.2 föreskrivs att den rätt som avses i 1 punkten gäller också antagandet av regler om skuldnedskrivningsverktyg, på ett sätt som inte motsvarar eller åtminstone leder till ett resultat som är detsamma som och inte mindre strängt än resultatet av EU:s resolutionsförordning, så som vid tidpunkten för dess ursprungliga antagande. Då denna avtalsslutande part utövar sina rättigheter i enlighet med internationell offentlig rätt när det gäller en fundamental förändring av omständigheter, kan varje annan avtalsslutande part

på grundval av artikel 14 i avtalet om en gemensam resolutionsfond begära att domstolen ska kontrollera om det har skett en grundläggande förändring av omständigheterna och vilka konsekvenser som följer av detta, i enlighet med internationell offentlig rätt. I sin ansökan kan varje avtalsslutande part begära att domstolen uppskjuter verkställigheten av en åtgärd som är föremål för en tvist, varvid artikel 278 i EUF-fördraget och artiklarna 160–162 i domstolens rättegångsregler ska vara tillämpliga.

Enligt artikel 9.3 ska förfarandet inte föregripa eller påverka tillgången till de rättsmedel som föreskrivs i artiklarna 258, 259, 260, 263, 265 och 266 i EUF-fördraget.

Reglerna om investeransvar behandlas också i den förklaring (nr 1) som givits av de avtalsslutande parterna och EU:s övriga medlemsstater som ska antas i samband med att avtalet deponeras. I förklaringen konstateras det att de avtalsslutande parterna och de observatörer vid regeringskonferensen som är medlemmar av Europeiska unionens råd, som till fullo respekterar formföreskrifterna i de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen, noterar att deras mål och avsikt, såvida de inte alla enas om något annat, är att artikel 4.3 i EU:s resolutionsförordning, såsom vid tidpunkten för dess ursprungliga antagande, inte ska upphävas eller ändras, och att de principer och regler som avser skuldnedskrivningsverket inte ska upphävas eller ändras på ett sätt som inte motsvarar eller åtminstone leder till ett resultat som är detsamma som och inte mindre strängt än resultatet av EU:s resolutionsförordning, såsom vid tidpunkten för dess ursprungliga antagande. Avvikelse kan göras från denna princip om samtliga stater som står bakom förklaringen stöder ändringarna.

Bestämmelserna i artikeln förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Artikel 10. Efterlevnad. Enligt denna artikel ska de avtalsslutande parterna vidta de nödvändiga åtgärderna i sina nationella rättsordningar för att säkerställa att deras skyldighet att gemensamt överföra stabilitetsavgifterna i enlighet med detta avtal uppfylls. Utan att det påverkar domstolens befogenheter enligt artikel 14 i detta avtal får resolutionsnämnden på eget initiativ eller på begä-

ran av en avtalsslutande part överväga om en avtalsslutande part har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att överföra stabilitetsavgifterna till fonden, i enlighet med avtalet. Om den berörda avtalsslutande parten inte vidtar de åtgärder som krävs för att komma tillrätta med situationen inom den tidsfrist som fastställts av nämnden, ska användning av alla avtalsslutande parters fondandelar enligt vad som fastställs i artikel 5.1 b undantas när det gäller resolution av institut auktoriserade i den berörda avtalsslutande parten. Detta undantag ska upphöra att vara tillämpligt från och med det att nämnden konstaterar att den berörda avtalsslutande parten har vidtagit de åtgärder som krävs för att komma tillrätta med situationen. De beslut som fattas av nämnden i enlighet med denna artikel ska fattas med enkel majoritet av ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b i EU:s resolutionsförordning.

Bestämmelserna i denna artikel förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Avdelning IV **Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser**

Artikel 11. Ratificering, godkännande eller godtagande och ikraftträdande. Avtalet ska vara föremål för ratificering, godtagande eller godkännande av signatärerna i enlighet med deras respektive konstitutionella bestämmelser. Ratifikations-, godkännande- och godtagandeinstrumenten ska deponeras hos generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd. Avtalet träder i kraft första dagen av den andra månaden efter det datum då ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrumenten har deponerats av så många signatärer som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen att detta motsvarar minst 90 procent av summan av det vägda antalet röster för samtliga medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen, enligt vad som fastställs genom protokoll (nr 36) om övergångsbestämmelser.

Bestämmelserna i denna artikel förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Artikel 12. Tillämpning. Avtalet om en gemensam resolutionsfond ska i enlighet med artikel 12.1 gälla för de avtalsslutande parter som har deponerat sina ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrument, förutsatt att EU:s resolutionsförordning redan har trätt i kraft. I artikel 12.2 föreskrivs att avtalet ska gälla från och med den 1 januari 2016 för de avtalsslutande parter som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen och som har deponerat sina ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrument vid det datumet. Om avtalet inte har trätt i kraft senast den 1 januari 2016 ska det gälla från och med det datum då det träder i kraft för de avtalsslutande parter som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen och som har deponerat sina ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrument vid det datumet. För de avtalsslutande parter som inte har deponerat sina ratifikations-, godkännande eller godtagandeinstrument senast då avtalet börjar tillämpas internationellt, ska avtalet enligt artikel 12.3 gälla från och med den första dagen i den månad som följer på deponeringen av deras respektive ratifikations-, godkännande eller godtagandeinstrument.

Avtalet ska enligt artikel 12.4 inte gälla de avtalsslutande parter som har deponerat sina ratifikations-, godkännande eller godtagandeinstrument men som inte deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen senast vid det datum då avtalet börjar gälla. Datum för tillämpningen fastställs ovan i punkterna 1—3. Dessa avtalsslutande parter ska dock vara parter i det särskilda avtal som avses i artikel 14.2 från och med det datum då detta avtal börjar gälla, med avseende på möjligheten att hänskjuta tvister om tolkningen och tillämpningen av artikel 15 till domstolen. Avtalet ska gälla de avtalsslutande parterna från och med det datum då beslutet om att upphäva deras undantag enligt vad som fastställs i artikel 139.1 i EUF-fördraget eller deras undantag enligt vad som avses i Protokoll om vissa bestämmelser angående Danmark får verkan. Artikel 139.1 i EUF-fördraget gäller de medlemsstater beträffande vilka rådet inte

har beslutat att de uppfyller de nödvändiga villkoren för införandet av euron. Om rådet inte har fattat ett sådant beslut ska avtalet tillämpas från och med det datum då ECB:s beslut om nära samarbete som avses i artikel 7.2 i förordningen träder i kraft. Om inte något annat följer av avtalets artikel 8, ska avtalet upphöra att gälla för de avtalsslutande parter som har ingått det nära samarbete med ECB som avses i artikel 7.2 i förordningen, från och med det datum då detta nära samarbete avslutas i enlighet med artikel 7.8 i förordningen.

Till avtalets artikel 12 ansluter sig förklaring nr 2 enligt vilken signatärerna till det mellanstatliga avtalet om en gemensam resolutionsfond förklarar att de kommer att sträva efter att slutföra avtalets ratificeringsprocess i god tid i överensstämmelse med sina nationella lagstadgade krav så att den gemensamma resolutionsmekanismen kan vara fullständigt operativ senast den 1 januari 2016.

Bestämmelserna i denna artikel förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Artikel 13. Anslutning. Avtalet om en gemensam resolutionsfond ska vara öppet för anslutning för andra medlemsstater än de avtalsslutande parterna. Om inte annat följer av artikel 8.1—8.3 ska anslutningen få verkan när anslutningsinstrumenten deponeras hos depositarien, som ska meddela de övriga avtalsslutande parterna om detta. Texten till detta avtal på den anslutande medlemsstatens officiella språk, som också är ett officiellt språk i unionsinstitutionerna, ska efter det att den godkänts av de fördragsslutande parterna deponeras i depositariens arkiv såsom varande en giltig text av detta avtal.

Bestämmelserna i denna artikel förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Artikel 14. Tvistlösning. Om en avtalsslutande part är oenig med en annan avtalsslutande part om tolkningen av någon av bestämmelserna i detta avtal eller om en avtalsslutande part anser att en annan avtalsslutande part har underlåtit att uppfylla sina avtalsenliga skyldigheter, får den parten väcka talan vid domstolen. Domstolens dom ska vara bindande för parterna i målet. Om domstolen finner att en avtalsslutande part har underlåtit

att uppfylla sina avtalsenliga skyldigheter ska den berörda avtalsslutande parten vidta de åtgärder som krävs för att följa domen inom den tidsfrist som domstolen fastställer. Om den berörda avtalsslutande parten inte vidtar nödvändiga åtgärder för att åtgärda situationen inom den tidsfrist som domstolen fastställer ska användning av alla avtalsslutande parter delar enligt vad som fastställs i artikel 5.1 b undantas när det gäller institut auktoriserade i den berörda avtalsslutande parten.

Enligt artikelns punkt 2 utgör artikel 14 ett särskilt avtal mellan de avtalsslutande parterna i den mening som avses i artikel 273 i EUF-fördraget. Enligt artikel 14.3 får medlemsstaterna som inte har euron som valuta och som inte har ratificerat avtalet meddela depositarien att de har för avsikt att bli part i det särskilda avtal i syfte att kunna hänskjuta eventuella tvister om tolkningen och tillämpningen av artikel 15 till domstolen. Depositarien ska vidarebefordra den berörda medlemsstatens meddelande till de avtalsslutande parterna, varpå medlemsstaten blir part i det särskilda avtalet, för de syften som anges i punkt 2.

Bestämmelserna i denna artikel förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Artikel 15. Kompensation. De avtalsslutande parterna förbinder sig att gemensamt, skyndsamt och med ränta till varje medlemsstat som inte deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen återbetala det belopp som den icke-deltagande medlemsstaten har betalat in i egna medel motsvarande användningen av unionens allmänna budget vid utomobligatoriskt ansvar och kostnader relaterade till detta med avseende på unionsinstitutionernas utövande av befogenheter i enlighet med EU:s resolutionsförordning. Beloppet fastställs i enlighet med artikel 2.7 i rådets beslut 2007/436/EG, Euratom eller någon påföljande unionsakt som ändrar eller upphäver det beslutet. Kompensationskostnaderna ska fördelas proportionellt mellan de avtalsslutande parterna. Återbetalning till de icke-deltagande medlemsstaterna ska ske samma datum som betalningen av de belopp bokförs som avses i artikel 9.1 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 eller någon på-

följande unionsakt som ändrar eller upphäver det beslutet, som motsvarar betalningen från unionens budget för att reglera utomobligatoriskt ansvar och kostnader relaterade till detta efter antagandet av den därmed förbundna ändringsbudgeten. Eventuell ränta ska beräknas i enlighet med de bestämmelser om ränta på belopp som utbetalats för sent som är tillämpliga på unionens egna medel. Beloppen ska räknas om mellan de nationella valutorna och euron på grundval av en växelkurs som fastställts i enlighet med artikel 10.3 första stycket i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 eller någon påföljande unionsakt som ändrar eller upphäver det beslutet. Kommissionen ska samordna eventuella återbetalningar från de avtalsslutande parterna och dess samordnande roll ska inbegripa att beräkna på vilken grund betalningar ska göras, att sända meddelanden till de avtalsslutande parterna med betalningskrav och att beräkna räntan.

Bestämmelserna i denna artikel förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Artikel 16. Översyn. Senast två år från och med det datum då avtalet träder i kraft och därefter var adertonde månad ska resolutionsnämnden framlägga en rapport till Europaparlamentet och rådet om genomförande av avtalet, särskilt om huruvida den ömsesidiga användningen av resolutionsfonden fungerar väl och om dess inverkan på den finansiella stabiliteten och den inre marknaden. På grundval av en utvärdering av de erfarenheter av avtalets genomförande som framgår av de rapporter från nämnden som avses i artikel 16.1 ska, senast inom tio år från och med datumet för avtalets ikraftträdande, i enlighet med EU-fördraget och EUF-fördraget, nödvändiga åtgärder vidtas i syfte att införliva innehållet i detta avtal i unionens rättsliga ram.

I avtalet finns inga bestämmelser om hur införlivandet i praktiken ska genomföras. Förhållandet mellan å ena sidan avtalet om en gemensam resolutionsfond och å andra sidan EU:s resolutionsförordning ger utrymme för tolkning när det gäller befogenheterna. Eftersom befogenhetsfördelningen i fråga om ingåendet av avtalet är tolkningsbar är det också oklart vad införlivandet av de väsentli-

ga bestämmelserna i unionens rättsliga ram skulle förutsätta. En del av medlemsstaterna har ansett att införlivandet skulle förutsätta att fördragen ändras t.ex. så att i dem föreskrivs om en separat och uttrycklig rättslig grund gällande bankunionen, vilket skulle förtydliga befogenhetsförhållandena mellan unionsinstitutionerna. Andra medlemsstater och kommissionen anser emellertid att det inte längre finns något behov av ett avtal om en gemensam resolutionsfond efter att övergångsperioden löpt ut och att det då inte längre finns några nationella andelar i fonden.

Bestämmelserna i denna artikel förutsätter inga ändringar i Finlands nationella lagstiftning.

Lagförslag

Den föreslagna ikraftträdandelagen är en s.k. blandad lag som utöver en ikraftträdandebestämmelse i blankettform (1 §) innehåller bestämmelser som behövs för genomförandet av avtalet (2 §). Avsikten är att ta in bestämmelser om avtalet också i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

1 §. Denna paragraf innehåller en sedvanlig blankettbestämmelse varmed de bestämmelser i avtalet om en gemensam resolutionsfond genomförs som hör till området för lagstiftningen. De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen nämns nedan i avsnitt 2.6, där frågan om riksdagens samtycke behandlas.

2 §. Lagförslagets 2 § innehåller bestämmelser om det nationella förfarande som ska tillämpas i samband med tillfällig överföring som har betydelse för Finlands nationella fondandel. Lagförslagets 2 § 1 mom. gäller den situationen att Finland utövar rätten att i enlighet med artikel 7.1 i avtalet till den gemensamma resolutionsnämnden göra invändningar mot tillfällig överföring av fondandelar. Enligt avtalets artikel 7.3 fattar resolutionsnämnden beslut om överföring med en enkel majoritet av ledamöterna vid dess plenarmöte enligt vad som anges i artikel 52.1 i EU:s resolutionsförordning och anger samtidigt ränta, återbetalningsperiod och andra

villkor rörande överföring av finansiella medel. Beslutet träder i kraft om ingen invändning på de grunder som nämns i avtalets artikel 7.4 har gjorts av någon av de avtalsslutande parter från vars andelar överföringen har skett, inom fyra kalenderdagar räknat från den dag då beslutet antas.

I en sådan situation ska fondandelen undantas från överföringsbeslutet när den tillhör en avtalsslutande part som utnyttjat sin invändningsrätt. Avtalets artikel 7.5 gäller den situationen att den avtalsslutande parts kreditinstitut från vars fondandel medel har överförts är föremål för resolution. Den avtalsslutande parten kan då begära att resolutionsnämnden överför ett belopp som motsvarar det som ursprungligen överförts från den fondandelen. Resolutionsnämnden ska på en sådan begäran omedelbart godkänna överföringen. Därefter ska en avtalsslutande part som gagnades av den tillfälliga överföringen överföra de belopp till fonden som i enlighet med de villkor och förutsättningar som fastställts av resolutionsnämnden anslagits för den berörda avtalsslutande parten.

Enligt paragrafens 1 mom. ska statsrådet på Finlands vägnar med stöd av riksdagens samtycke besluta om att till den gemensamma resolutionsnämnden framföra en begäran om tillfällig överföring av en sådan annan avtalsslutande parts fondandel som avses i artikel 7.1 i avtalet. Riksdagens samtycke förutsätts för begäran eftersom framförandet av begäran kan leda till en situation där Finland till fonden ska överföra ett belopp som tillhör den avtalsslutande part från vars fondandel beloppet lånats. Detta kan jämföras med en sådan statsgaranti som i enlighet med grundlagens 82 § 2 mom. kan beviljas endast med riksdagens samtycke.

Enligt paragrafens 2 mom. beslutar statsrådet om utövande av rätten att enligt artikel 7.4 i avtalet göra invändningar mot tillfällig överföring av fondandelar i en situation där en annan avtalsslutande parts begäran avser Finlands nationella fondandel. Resolutionsfondens tillgångar består av stabilitetsavgifter som tagits ut hos kreditinstituten och förvaltas av resolutionsnämnden. Begäran gäller sålunda inte nationella tillgångar och den har inte heller några återverkningar på budgeten med beaktande också av avtalets artikel 7.5

enligt vilken medel som har överförts från en andel ska återföras om ett kreditinstitut etablerat i Finland är föremål för resolution. Enligt lagförslaget ska statsrådet besluta om Finlands utövande av rätten att göra invändningar mot tillfällig överföring från sin egen fondandel. Frågan är såtillvida principiellt viktig att det är motiverat att beslutat ska fattas av statsrådet och inte av ett ministerium.

3 §. Det föreslås att lagen träder i kraft och att avtalets övriga bestämmelser som hör till området för lagstiftningen genomförs vid en tidpunkt som statsrådet fastställer genom förordning, samtidigt som avtalet träder i kraft.

Ikraftträdande

Avtalet ska vara föremål för ratificering, godtagande eller godkännande av signatärerna i enlighet med deras respektive konstitutionella bestämmelser. Avtalet träder i kraft första dagen av den andra månaden efter det datum då ratifikations-, godkännande eller godtagandeinstrumenten har deponerats av så många signatärer som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen att detta motsvarar minst 90 procent av summan av det vägda antalet röster för samtliga medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen, enligt vad som fastställs genom protokoll (nr 36) om övergångsbestämmelser.

Det föreslås att lagen om genomförande av avtalet ska träda i kraft och att avtalets bestämmelser som inte hör till området för lagstiftningen ska träda i kraft vid en tidpunkt som fastställs genom statsrådets förordning, samtidigt som avtalet träder i kraft.

Genomförandet av avtalet förutsätter inte samtycke av Ålands lagting. Avtalet gäller ärenden som berör kreditinstitut och värdepappersföretag och i fråga om vilka riket enligt självstyrelselagens 27 § 41 punkten och 29 § 1 mom. 5 punkten har lagstiftningsbehörighet. Avtalet innebär inte skyldigheter som hänför sig till enskilda enheter inom den offentliga ekonomin.

1.4 Lag om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet

I denna lag föreslås bestämmelser om förvaltningsavgifter som ska betalas för att täcka löne- och förvaltningskostnaderna hos myndigheten för finansiell stabilitet och delvis kostnader hos stabilitetsfondens verksamhet.

1 §. Avgiftsskyldighet. Finländska kreditinstitut, filialer till kreditinstitut och värdepappersföretag som har sitt säte utanför EES och värdepappersföretag som hör till tillämpningsområdet för resolutionslagen ska betala avgifter av skattenatur. Avgifterna ska användas för att täcka de administrativa kostnaderna för Verket för finansiell stabilitet och för den resolutionsnämnd som avses i EU:s resolutionsförordning (1 mom.). Det föreslås att lagen ska tillämpas på sådana värdepappersföretag som enligt resolutionslagen står under tillsyn av Verket för finansiell stabilitet.

Lagen är huvudsakligen uppbyggd på motsvarande sätt som lagen om Finansinspektionens tillsynsavgift. Avgiftsskyldigheten inträder då Finansinspektionen har beviljat den avgiftsskyldiga koncession.

Avgiftsskyldigheten upphör då den avgiftsskyldiga upphör med sin verksamhet eller då Finansinspektionen har återkallat koncessionen. I fråga om värdepappersföretag har förändringar i koncessionen och sålunda i de tjänster som tillhandahålls och kapitalkraven betydelse för bedömning av tidpunkten då avgiftsskyldigheten inträder och upphör.

Enligt paragrafens 2 mom. svarar verket för debiteringen av förvaltningsavgiften. Avgiften ska betalas till statskontoret.

Enligt 3 mom. förvaltningsavgiften ska inte användas för att täcka kostnader orsakade av placeringsverksamhet som bedrivs av fonden för finansiell stabilitet.

2 §. Förvaltningsavgift. Förvaltningsavgiften är enligt 1 mom. en grundavgift i euro, en proportionell avgift eller en kombinerad grundavgift och proportionell avgift.

Grundavgiften är en fast avgift i euro (2 mom.). I 4 § föreskrivs om dess belopp.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om beräkning av den proportionella avgiften. Den ska beräknas på basis av balansomslutningen el-

ler omsättningen enligt det senast fastställda bokslutet. Förvaltningsavgiften som ska betalas av ett företag som inleder sin verksamhet består det år då verksamheten inleds endast av grundavgiften, eftersom den avgiftsskyldiga då inte ännu har något bokslut som en proportionell avgift kunde baseras på. Som ett värdepappersföretags omsättning ska betraktas summan av avkastningen enligt resultaträkningen så att nettointäkterna av värdepappershandeln och valutaverksamheten beaktas. Om nettointäkterna är negativa ska de antecknas som noll.

Ett kreditinstitut kan tillhandahålla investeringstjänster och på motsvarande sätt kan ett värdepappersföretag bedriva kreditinstitutsverksamhet. Av denna anledning föreskrivs i 4 mom. att om avgiftsskyldighet uppkommer på fler än en av de grunder som föreskrivs i denna lag ska avgiften debiteras endast en gång och på den grund som leder till den högsta avgiften.

3 §. Hur företagsregleringar påverkar den proportionella avgiften. Det är inte alltid rimligt att den proportionella avgiften bestäms uteslutande på basis av den avgiftsskyldigas eget bokslut för den senast avslutade räkenskapsperioden. I synnerhet om en fusion, delning, överföring av affärsverksamheten eller motsvarande arrangemang har genomförts efter att bokslutet fastställs ska verket beakta ändringarna då förvaltningsavgiften bestäms.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs om den betydelse som en fusion har för beräkning av den proportionella förvaltningsavgiften. Om t.ex. det avgiftsskyldiga företaget A efter den senast avslutade räkenskapsperioden vid en fusion övertagit det avgiftsskyldiga företaget B, ska det avgiftsskyldiga företaget A:s proportionella förvaltningsavgift bestämmas enligt de båda avgiftsskyldiga företagens sammanlagda balansomslutning eller omsättning. Eftersom det överlåtande avgiftsskyldiga företaget B har avvecklats i samband med registreringen av fusionen, påförs det inte längre någon förvaltningsavgift.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om de verkningar som en överlåtelse av affärsverksamheten har på bestämmandet av den proportionella förvaltningsavgiften. Om exempelvis det avgiftsskyldiga företaget A har

överlåtitt en del av sin affärsverksamhet till det avgiftsskyldiga företaget B ska den proportionella avgiften bestämmas med beaktande av överlåtelsen. Om A:s proportionella förvaltningsavgift bestäms på basis av balansräkningen eller omsättningen, ska från balansräkningen eller balansomslutningen dras av den andel som motsvarar den överlåtna affärsverksamheten i relation till A:s hela affärsverksamhet. På motsvarande sätt ska B:s balansomslutning ökas då B:s proportionella förvaltningsavgift bestäms.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs om den inverkan som en delning har på bestämmandet av den proportionella avgiften.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om tillämpning av paragrafen också på juridiska personer som inte betraktas som företag.

4 §. Proportionell förvaltningsavgift. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om sådana i enlighet med kreditinstitutslagen avgiftsskyldiga inlåningsbanker, kreditföretag och filialer till ett tredjelands kreditinstitut samt om värdepappersföretag och filialer till tredjeländers kreditinstitut och värdepappersföretag som avses i 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster. I fråga om värdepappersföretag är avgiftsgrunden omsättningen, vilket bättre motsvarar kostnaderna för utarbetande av resolutionsplaner samt kostnaderna för verkets övriga uppgifter enligt resolutionslagen. För kreditinstitut är avgiftsgrunden balansräkningen.

Proportionell förvaltningsavgift tas ut till utgången av det kalenderår då det avgiftsskyldiga företags verksamhetstillstånd har återkallats eller dess rätt att bedriva verksamhet annars har upphört (2 mom.).

5 §. Grundavgift för avgiftsskyldiga som betalar proportionell förvaltningsavgift. Grundavgiften för att täcka kostnaderna för verkets verksamhet ska vara tillräckligt stor för alla institut, eftersom den arbetsmängd som instituten orsakar verket varierar beroende på institutets storlek. Större institut är tillsynsobjekt för den resolutionsnämnd som avses i EU:s resolutionsförordning och den relativa arbetsmängd som små institut innebär för den nationella myndigheten kan sålunda förutses bli större på lång sikt. Eftersom resolutionsnämnden under sina första verksamhetsår kommer att delegera uppgifter

till de nationella resolutionsmyndigheterna, kommer de sist nämnda myndigheternas arbetsmängd i fråga om de stora instituten inte att minska nämnvärt. För kreditinstitut och värdepappersföretag föreslås en grundavgift på 300 euro.

Också filialer till kreditinstitut och värdepappersföretag som bedriver verksamhet i stater utanför EES ska enligt förslaget vara skyldiga att betala grundavgift. Dessa ska i enlighet med kreditinstitutslagen och lagen om investeringstjänster ansöka om Finansinspektionens tillstånd för sin verksamhet i Finland. Filialer ska enligt förslaget betala 300 euro i grundavgift.

I syfte att undvika dubbel avgiftsskyldighet föreskrivs i 2 mom. att om ett kreditinstituts holdingföretag samtidigt är dotterföretag i en annan koncern, ska hos moderföretaget inte tas ut avgift på samma grund.

6 §. Sänkning av förvaltningsavgiften. Hos de avgiftsskyldiga uppbärs i förvaltningsavgift högst 100 procent av beloppet i verkets budget som fastställts av finansministeriet. I paragrafen föreskrivs om sänkning av förvaltningsavgiften då avgifterna tillsammans med verkets övriga intäkter sannolikt skulle överstiga kostnaderna enligt verkets godkända budget (1 mom.). Syftet med bestämmelsen är att förhindra ett alltför stort uttag av förvaltningsavgifter.

Med överskott avses i momentet ett belopp varmed intäkterna överskrider 100 procent av kostnaderna. Trots att förvaltningsavgifter tas ut till ett lägre belopp är det möjligt att det uppkommer ett större överskott än ovan avses. Detta beror på att förvaltningsavgifterna debiteras under pågående kalenderår.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att vid sänkningen av förvaltningsavgiften ska beaktas summan av under tidigare kalenderår uppkomna överskott, antingen som ökning eller som minskning av intäkterna. Som en ökning av intäkterna ska beaktas tidigare års överskott och som minskning av intäkterna motsvarande underskott. Med underskott avses det belopp varmed intäkterna understiger 100 procent av kostnaderna enligt budgeten. Verket får avsätta en buffertpost på högst fem procent för att täcka eventuella underskott.

Verket ska sänka alla instituts avgiftsandel med ett lika stort proportionellt belopp (3 mom.).

7 §. Debitering av förvaltningsavgiften. Verket ska enligt 1 mom. bestämma förvaltningsavgiftens belopp och datum då den förfaller till betalning tidigast den 30 juni varje kalenderår. Orsaken till detta förfallodatum är att de avgiftsskyldiga då har upprättat bokslut för den föregående räkenskapsperioden. Verket ska då det bestämmer förfallodagen beakta vad som i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om uttag av avgifter för att täcka de administrativa kostnaderna för resolutionsnämndens verksamhet.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om avgifter som tas ut hos institut som inleder sin verksamhet under pågående avgiftsperiod eller som hör till tillämpningsområdet för resolutionslagen. Den första förvaltningsavgiften utgör en tolfedel av avgiften för hela kalenderåret multiplicerad med det antal kalendermånader som helt eller delvis infaller mellan avgiftsskyldighetens uppkomst och det första kalenderårets utgång. Den första avgiften förfaller till betalning den sista dagen i den kalendermånad som följer efter avgiftsskyldighetens uppkomst, dock tidigast den 30 juni respektive kalenderår.

I 3 mom. föreskrivs om det fall att avgiftsskyldigheten upphör under ett kalenderår. Till den avgiftsskyldige ska på ansökan återbetalas så många tolfedelar av förvaltningsavgiften som det infaller fulla kalendermånader mellan tidpunkten då avgiftsskyldigheten upphör och kalenderårets utgång.

Enligt paragrafens 4 mom. är information om förvaltningsavgifter offentlig.

I 5 mom. föreskrivs om verkets befogenhet att meddela föreskrifter. Enligt bestämmelsen kan verket meddela närmare föreskrifter om betalningsförfarandet, om betalning av avgiften i fler än en post samt om hur uppgifter som behövs för bestämmande av förvaltningsavgiften ska lämnas. Dessa befogenheter är av teknisk karaktär.

8 §. Överklagande. Enligt paragrafens 1 mom. överklagas beslut i det första skedet i ett omprövningsförfarande. Den som är missnöjd med verkets beslut om förvaltningsavgift ska först begära omprövning av beslutet.

Enligt paragrafens 2 mom. får verkets beslut med anledning av en begäran om omprövning överklagas genom besvär hos Helsingfors förvaltningsdomstol.

Enligt paragrafens 3 mom. får förvaltningsdomstolens beslut överklagas genom besvär endast om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd. Detta kan anses vara motiverat eftersom parten i första skedet kan använda omprövningsförfarandet.

9 §. Dröjsmålsränta på förvaltningsavgift och indrivning i utsökningsväg. Dröjsmålsränta och indrivning i utsökningsväg är förfaranden av en sådan karaktär att de i enlighet med grundlagen måste regleras genom lag. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att om en förvaltningsavgift inte betalas i tid ska dröjsmålsränta tas ut enligt räntelagen.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om indrivning av förvaltningsavgiften i utsökningsväg. Enligt förslaget får förvaltningsavgifter jämte ränta drivas in utan dom eller beslut i enlighet med lagen om verkställighet av skatter och avgifter.

10 §. Verkets rätt att få information. Verket har enligt denna paragraf trots sekretessbestämmelserna rätt att av en avgiftsskyldig få uppgifter som behövs för att fastställa förvaltningsavgiften. Till lagen om Finansinspektionens tillsynsavgift har på initiativ av ekonomiutskottet fogats en motsvarande bestämmelse.

11 §. Ikraftträdande. I denna paragraf föreskrivs om tidpunkten då lagen ska träda i kraft.

nansmarknaden som när det gäller tillsynen har ett väsentligt och nära samband med Finansinspektionens uppgifter. Finansinspektionen kan vid behov utöva också alla de tillsynsbefogenheter som föreskrivs i lagens 3 kap. för tillsynen över att resolutionslagen efterlevs. Finansinspektionen kan vidare meddela en offentlig varning för överträdelse av alla bestämmelser i resolutionslagen.

4 §. Tillsynsobjekt. I paragrafens 4 mom. 3 punkten stryks hänvisningen till insättningsgarantifonden, eftersom insättningsgarantifonden enligt den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet kommer att utgöra en del av myndigheten. Det är inte ändamålsenligt att Finansinspektionen övervakar en annan myndighets verksamhet.

26 §. Återkallande av verksamhetstillstånd samt därmed jämförbara förordnanden om avslutande av verksamhet. Det föreslås att till paragrafens 1 mom. 2 punkten fogas att omnämnande om en återhämtningsplan enligt kreditinstitutslagen, som om den inte genomförs eller om de åtgärder som nämns i planen inte vidtas under vissa förutsättningar kan leda till att tillsynsobjektets verksamhetstillstånd återkallas.

29 §. Tillsättning av ombud. Det föreslås att till denna paragraf fogas ett informativt nytt 6 mom. med ett förtydligande av förhållandet mellan tillsättning av ett ombud enligt paragrafen och den nya 11 kap. 10 a § som föreslås i kreditinstitutslagen och där det föreskrivs om tvångsförvaltning av kreditinstitut.

1.5 Lag om Finansinspektionen

3 §. Uppgifter. Det föreslås att till paragrafens 2 mom. fogas en ny 7 a punkt där det föreskrivs att Finansinspektionen fullgör sina lagstadgade uppgifter genom att övervaka efterlevnaden av resolutionslagen. Tillsynsuppgiften är parallell med den tillsynsuppgift som åläggs Verket för finansiell stabilitet och myndigheterna ska samarbeta när det gäller skötseln av uppgifterna, så som också föreskrivs närmare i lagens nya 44 b §. Resolutionslagens tillämpningsområde och innehåll är till sin karaktär en sådan reglering av fi-

4 kap. Administrativa påföljder

38 §. Ordningsavgift. Det föreslås att till paragrafens 1 mom. fogas en ny 6 punkt där det föreskrivs om påförande av ordningsavgift också när det är fråga om att någon försummar eller bryter mot skyldigheten att betala stabiliseringsavgift enligt lagen om myndigheten för finansiell stabilitet eller mot skyldigheten att betala insättningsgarantiavgift.

40 §. Påföljdsavgift. Det föreslås att till paragrafens 1 mom. fogas en hänvisning till resolutionslagens 18 kap. 1 § där det nämns

bestämmelser som är förenade med hot om påföljdsavgift.

41 §. Påförande av påföljdsavgift. Det föreslås att till paragrafens 6 mom. fogas en hänvisning som motsvarar det tillägg som föreslås i 40 § 1 mom.

44 b §. Samarbete med Verket för finansiell stabilitet. Det föreslås att till lagen fogas en ny paragraf där det uttryckligen föreskrivs om samarbetet mellan Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet, som ska inrättas enligt lagförslaget. Syftet med bestämmelsen är att understryka betydelsen av samarbetet mellan Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet, i synnerhet när det gäller tillsynen över att bestämmelserna i resolutionslagen efterlevs. I paragrafens första mening föreskrivs om en allmän samarbetskyldighet. I paragrafens andra mening åläggs Finansinspektionen uttryckligen att samråda med Verket för finansiell stabilitet innan Finansinspektionen vidtar sådana åtgärder som avses i paragrafen. Genom samrådsskyldigheten säkerställs det att de båda myndigheterna får den information som de behöver om verksamhet som strider mot resolutionslagstiftningen och om aktörerna i fråga. Eftersom resolutionslagen ska tillämpas på finansmarknaden kan Finansinspektionen meddela offentlig varning för förfaranden som strider mot bestämmelserna i lagen i fråga. Dessutom kan Finansinspektionen i överensstämmelse med 18 kap. 1 § i den föreslagna resolutionslagen påföra påföljdsavgift för försummelse eller överträdelse av bestämmelserna i resolutionslagens 2 kap. 4 §, för underlåtenhet att lämna uppgifter som behövs för resolutionsplaner och för försummelse eller överträdelse av den anmälningsskyldighet som avses i 4 kap. 1 §.

71 §. Rätt och skyldighet att lämna ut information. Det föreslås att till paragrafens 1 mom. 1 och 3 punkten samt 6 mom. med anledning av den föreslagna resolutionslagen fogas en hänvisning till Verket för finansiell stabilitet och till motsvarande myndigheter i andra EES-stater.

De ändringar som föreslås i paragrafens 1 mom. omfattar sekretessbestämmelserna i direktivets artikel 84. Föreslagna 6 mom. gäller delvis de krav som föreskrivs i direktivets artikel 82.2. Bestämmelser om Finansin-

spektionens informationsskyldighet på basis av den nämnda punkten finns också i kreditinstitutslagens 11 kap. 5 a §.

1.6 Kreditinstitutslag

1 kap. Allmänna bestämmelser

2 §. Annan lagstiftning om kreditinstitutsverksamhet. Det föreslås att till denna paragraf fogas ett nytt informativt 7 mom. om resolution av kreditinstitut.

8 §. Inlåningsbank. Enligt paragrafens nuvarande 3 mom. ska en inlåningsbank höra till den insättningsgarantifond som avses i 14 kap. Det föreslås att kapitlet upphävs på grund av den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Det föreslås att momentet ändras till en informativ bestämmelse där det konstateras att det i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet föreskrivs att inlåningsbanker är skyldiga att betala insättningsgarantiavgift och höra till insättningsgarantisystemet.

9 §. Inlåning. I definitionen i paragrafens nuvarande 1 mom. avses med inlåning återbetalbara medel som helt eller delvis ska ersättas ur insättningsgarantifonden i enlighet med 14 kap. 8 §. Det föreslås att momentet ändras eftersom 14 kap. om insättningsgaranti föreslås bli upphävt och eftersom det i den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet ingår bestämmelser om insättningsgarantisystemet. I den nämnda lagen ingår bl.a. definitioner av begreppen insättning ersättningsberättigad insättning och garanterad insättning. Med garanterad insättning avses den del av en ersättningsberättigad insättning som i enlighet med 5 kap. 8 § kan ersättas av insättningsgarantifondens medel. Begreppet garanterad insättning motsvarar i sak det nuvarande begreppet inlåning. Av denna anledning föreslås det att momentet ändras så att hänvisningen avser definitionen av begreppet garanterad insättning i 1 kap. 3 § 14 punkten i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Förslaget innebär i sak ingen ändring av begreppet inlåning som används i denna lag.

Det föreslås att den första meningen i paragrafens 2 mom. ändras så att vid marknadsfö-

ring enligt bestämmelsen får användas ordet ”inlåning” antingen som sådant eller i ett sammansättningsled endast i fråga om penningmedel som ingår i en sådan garanterad insättning som avses i 1 mom.

15 §. Holdingföretag. Det föreslås att begreppet EES-tillsynsmyndighet i paragrafens 3 mom. andra meningen ska definieras närmare. Enligt momentet ska förteckningen över holdingföretag och ändringar som gjorts i den tillställas de utländska EES-tillsynsmyndigheter som avses i 6 § 5 punkten i lagen om Finansinspektionen, i stället för de behöriga EES-tillsynsmyndigheterna. Begreppet motsvarar det begrepp ”utländska EES-tillsynsmyndigheter” som används i lagen om Finansinspektionen. Avsikten med förslaget är inte att i sak ändra det begrepp ”EES-tillsynsmyndigheter” som används i denna lag.

AVDELNING II

FÖRVALTNING OCH STYRNING

8 a kap. Återhämtningsplan

1 §. Skyldighet att upprätta en återhämtningsplan. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artikel 5.1 om kreditinstituts skyldighet att upprätta en återhämtningsplan. Paragrafen gäller kreditinstitut som inte omfattas av gruppbaserad tillsyn enligt 1 kap. 4 §.

Enligt paragrafens 1 mom. ska ett kreditinstitut ha en plan för att säkra sin fortsatta verksamhet efter en betydande försämring av kreditinstitutets finansiella situation. Ett kreditinstituts finansiella situation anses ha försämrats betydligt på det sätt som avses i momentet åtminstone då det finns en risk för att kreditinstitutet inte kan fullgöra sina finansiella åtaganden eller om det inte längre uppfyller interna solvens- och likviditetskrav enligt indikatorerna för återhämtningsplanen som avses i 4 § 1 mom.. Sådana finansiella förutsättningar för ett kreditinstituts verksamhet som avses i momentet är bl.a. det uppfyller solvens- och likviditetskraven.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att 1 mom. inte ska tillämpas på dotterföretag till ett moderföretag inom en finansiell företagsgrupp, om inte något annat följer av 12 §.

Sådana återhämtningsplaner som avses i paragrafen anses utgöra en del av det förvaltnings- och styrsystem som avses i 7 kap. 1 §.

2 §. Granskning av återhämtningsplanen. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artikel 5.2 om ett kreditinstituts skyldighet att granska sin återhämtningsplan. Enligt paragrafens 1 mom. ska ett kreditinstitut granska sin återhämtningsplan minst en gång om året. Finansinspektionen kan dock i enskilda fall kräva att ett institut uppdaterar sin återhämtningsplan oftare än så.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att återhämtningsplanen trots vad som föreskrivs i 1 mom. dessutom ska uppdateras efter en ändring av institutets rättsliga eller funktionella struktur, affärsverksamhet, finansiella ställning eller verksamhetsmiljö, om ändringen kan ha betydelse för planens genomförbarhet eller annars förutsätta att planen uppdateras.

3 §. Återhämtningsplanens innehåll. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artiklar 5.3—5.6 och 5.8 om vilka uppgifter som ska framgå av en återhämtningsplan.

Enligt paragrafens 1 mom. ska genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om uppgifter som ska framgå av en återhämtningsplan. Genom förordning av finansministeriet ska genomföras direktivets bilaga A om de uppgifter som ska ingå i en återhämtningsplan.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs med stöd av resolutionsdirektivets artikel 5.5 om Finansinspektionens rätt att i enskilda fall kräva att ett kreditinstitut i återhämtningsplanen tar in också andra uppgifter än de som nämns i denna paragraf. Ett sådant särskilt skäl som avses i momentet kan varar t.ex. kreditinstituts stora betydelse för stabiliteten på finansmarknaden. Vidare föreskrivs det i momentet att Finansinspektionen kan kräva att kreditinstitutet i planen tar in detaljerade uppgifter om finansieringsavtal som det är part i. Med finansieringsavtal avses finansieringsavtal enligt resolutionslagen.

I paragrafens 3 *mom.* föreskrivs i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artikel 5.6 att i återhämtningsplanen ska anges alternativa åtgärder för att bevara eller återställa ett kreditinstituts finansiella förutsättningar. Återhämtningsplanen ska innefatta beredskap för eventuella störningar både i hela det finansiella systemets funktion och i ett enskilt kreditinstitut eller dess finansiella företagsgrupps funktion. I återhämtningsplanen ska vidare anges eventuella åtgärder som kreditinstitutet kan vidta för genomförande av återhämtningsåtgärder inom rimlig tid. Dessutom föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 5.5 att i återhämtningsplanen ska anges eventuella åtgärder som kreditinstitutet kan vidta i det fall att förutsättningarna för tidigt ingripande enligt 11 kap. 5 a § är uppfyllda.

I paragrafens 4 *mom.* föreskrivs att återhämtningsplanen inte får baseras på antaganden om att det för återställande av kreditinstitutets finansiella ställning kommer att beviljas sådant extraordinärt offentligt finansiellt stöd som avses i resolutionslagen. I planen ska vid behov tas in en utredning om hur och när kreditinstitutet, om problem uppstår, kan ansöka om finansieringsarrangemang från Finlands Bank och vilka säkerheter institutet sannolikt har tillgång till. Momentet motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 5.3 och 5.4.

Paragrafens 5 *mom.* är av informativ karaktär och innehåller ett konstaterande om att innehållet i och bedömningen av återhämtningsplaner regleras dels i denna lag och dels i tekniska standarder som i enlighet med resolutionsdirektivet har antagits genom Europeiska kommissionens förordningar och beslut.

4 §. Återhämtningsplanens indikatorer och genomförandet av planen. Enligt denna paragrafs 1 *mom.* ska ett kreditinstitut i sin återhämtningsplan ange tydliga indikatorer och kvalitativa bedömningsgrunder som gör det möjligt att identifiera situationer där planen ska genomföras i syfte att säkerställa kreditinstitutets fortsatta verksamhet. Kreditinstitutet ska också ta i bruk arrangemang som gör det möjligt att tillförlitligt och regelbundet följa upp indikatorerna och de kvalitativa bedömningsgrunderna. Som en sådan indikator som avses i momentet ska betraktas minst det

sammanlagda kapitalkravet enligt 10 kap. 1 § i denna lag, ökat med ett belopp som motsvarar 1,5 procent av exponeringsbeloppet enligt artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning.

Enligt paragrafens 2 *mom.* ska kreditinstitutet vidta åtgärder i enlighet med återhämtningsplanen då de bedömningsgrunder som avses i 1 *mom.* är uppfyllda. När kreditinstitutet vidtar åtgärder i enlighet med återhämtningsplanen ska det säkerställas att planen är uppdaterad. Bestämmelsen hindrar inte att kreditinstitutet vidtar åtgärder enligt sin återhämtningsplan trots att planens indikatorer eller kvalitativa bedömningsgrunder inte visar på något behov av åtgärder, i det fall att kreditinstitutet med beaktande av omständigheterna anser att det är ändamålsenligt att vidta åtgärder i enlighet med återhämtningsplanen.

I paragrafens 3 *mom.* föreskrivs att kreditinstitutet kan besluta att inte vidta åtgärder enligt återhämtningsplanen, om kreditinstitutet med beaktande av omständigheterna inte anser att åtgärderna är behövliga. Kreditinstitutet ska fatta ett sådant beslut skriftligen och utan dröjsmål sända beslutet till Finansinspektionen.

I paragrafens 4 *mom.* föreskrivs att Finansinspektionen trots 3 *mom.* kan fatta beslut om utövande av befogenheter som föreskrivs i 11 kap. i denna lag och i 4 kap. i lagen om Finansinspektionen.

Förslaget motsvarar artikel 9 i resolutionsdirektivet.

5 §. Översändande av återhämtningsplanen för granskning. I paragrafens 1 *mom.* föreskrivs om kreditinstitutets skyldighet att sända återhämtningsplanen till Finansinspektionen för granskning. Kreditinstitutets högsta ledning ska godkänna återhämtningsplanen innan den sänds till Finansinspektionen. Ändringar i återhämtningsplanen ska sändas till Finansinspektionen alltid då det har gjorts betydande ändringar i planen. Kreditinstitutet ska då Finansinspektionen kräver det visa att planen uppfyller de villkor som föreskrivs i 6 § 1 *mom.*

I paragrafens 2 *mom.* föreskrivs om Finansinspektionens skyldighet att överlämna återhämtningsplanen och ändringar som gjorts i den till Verket för finansiell stabilitet som avses i lagen om myndigheten för finansiell

stabilitet. Om Verket för finansiell stabilitet konstaterar att återhämtningsplanen innehåller åtgärder som kan inverka negativt på möjligheterna att avveckla ett institut kan verket lägga fram rekommendationer om saken för Finansinspektionen.

Förslaget motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 5.9, 6.1 och 6.4.

6 §. Bedömning av återhämtningsplanen. I denna paragrafs 1 mom. föreskrivs om Finansinspektionens skyldighet att granska återhämtningsplanen inom sex månader från att ha mottagit den. Finansinspektionen ska samråda med de EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för övervakningen av betydande filialer, i den mån det är relevant för filialen. Med betydande filial avses en filial som är betydande i enlighet med resolutionslagen.

Finansinspektionen ska bedöma om återhämtningsplanen uppfyller de krav som föreskrivs i 3 och 4 § samt villkoren i momentets 1 och 2 punkt.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att Finansinspektionen i sin bedömning av en återhämtningsplan ska beakta kreditinstitutets kapital- och finansieringsstruktur i förhållande till dess funktionella struktur och de risker som är förenade med verksamheten.

Förslaget motsvarar artiklarna 6.2 och 6.3 i resolutionsdirektivet.

7 §. Revidering av återhämtningsplanen på yrkande av Finansinspektionen. I denna paragraf föreskrivs på basis av direktivets artiklar 6.5 och 6.6 om revidering av återhämtningsplanen på yrkande av Finansinspektionen.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs att om Finansinspektionen anser att det finns väsentliga brister i en återhämtningsplan eller hinder för genomförandet av planen ska den underätta kreditinstitutet och kräva att det inom två månader inkommer med en reviderad plan varav framgår hur bristerna eller hindren har åtgärdats. Innan Finansinspektionen kräver en reviderad plan ska den samråda med kreditinstitutet. Finansinspektionen kan förlänga tidsfristen med en månad.

Om Finansinspektionen anser att bristerna eller hindren inte i tillräcklig utsträckning har åtgärdats kan den enligt 2 mom. kräva att kreditinstitutet gör vissa ändringar i åter-

hämtningsplanen inom en tidsfrist som den bestämmer.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att om kreditinstitutet inte inom tidsfristen har gjort de ändringar som avses i 2 mom. eller om Finansinspektionen anser att revideringen av planen är otillräcklig och att bristerna eller hindren inte kan åtgärdas genom ändringarna i fråga, ska Finansinspektionen sätta ut en tidsfrist inom vilken kreditinstitutet ska visa hur det kan ändra sin affärsverksamhet i syfte att åtgärda bristerna eller hindren i återhämtningsplanen.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs att om ett kreditinstitut inte har gjort de ändringar i sin affärsverksamhet som avses i 3 mom. kan Finansinspektionen ålägga institutet att genomföra de åtgärder som den anser vara nödvändiga med hänsyn till hur allvarliga bristerna och hindren är samt med beaktande av åtgärdernas inverkan på kreditinstitutets affärsverksamhet.

Om kreditinstitutet inte har genomfört återhämtningsplanen inom den tid som anges i planen kan Finansinspektionen vidta åtgärder med stöd av sina befogenheter enligt 3 och 4 kap. i lagen om Finansinspektionen.

8 §. Skyldighet att upprätthålla en återhämtningsplan för en finansiell företagsgrupp. I paragrafen föreskrivs om skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan för en finansiell företagsgrupp.

Enligt paragrafens 1 mom. ska ett kreditinstitut som är moderföretag för en finansiell företagsgrupp och som inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat, för hela företagsgruppen upprätta en återhämtningsplan som omfattar gruppens samtliga företag, om inte något annat följer av 11 §.

Enligt paragrafens 2 mom. ska av återhämtningsplanen framgå nödvändiga åtgärder för att på nivån för företagsgruppens moderföretag och de enskilda företagen trygga verksamhetens kontinuitet i en situation där den finansiella företagsgruppens eller ett till den hörande företags finansiella situation har blivit märkbart svagare.

Återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp ska enligt paragrafens 3 mom. dessutom omfatta arrangemang som ska säkerställa ett konsekvent genomförande av åt-

gärden mellan företagen och betydande filialer. Enligt momentet ska i planen också ingå sådana arrangemang för internt finansieringsstöd inom den finansiella företagsgruppen som avses i 9 a kap.

Enligt paragrafens 4 mom. ska återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp och planerna för enskilda dotterföretag innehålla de uppgifter som föreskrivs i 3 § och gränsvärden som föreskrivs i 4 § samt kvalitativa bedömningsgrunder.

Enligt paragrafens 5 mom. ska av återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp framgå eventuella hinder för genomförande av åtgärden inom den finansiella företagsgruppen eller i företag som hör till den samt eventuella rättsliga och praktiska hinder för överföring av eget kapital eller återbetalning av skulder mellan företag som hör till den finansiella företagsgruppen.

Förslaget motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 7.1, 7.4—7.6 och 9.1.

9 §. Granskning av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att moderföretaget för en finansiell företagsgrupp ska sända återhämtningsplanen för den finansiella företagsgruppen till Finansinspektionen för granskning, då Finansinspektionen ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över den finansiella företagsgruppen. Återhämtningsplanen ska sändas till Finansinspektionen alltid då det har gjorts betydande ändringar i planen. Styrelsen för den finansiella företagsgruppens moderföretag eller dess förvaltningsråd, om det har ett sådant, ska godkänna företagsgruppens återhämtningsplan innan den sänds till Finansinspektionen. Den finansiella företagsgruppens moderföretag eller ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som hör till gruppen ska på Finansinspektionens yrkande visa att den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan uppfyller de villkor som föreskrivs i 8 §.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 7.3 att Finansinspektionen efter att ha mottagit en finansiell företagsgruppens återhämtningsplan enligt momentets 1 punkt ska sända den till Verket för finansiell stabilitet, enligt 2 punkten till de myndigheter som ansvarar för tillsyn och resolution av sådana i EES-stater be-

lägna utländska dotterföretag som hör till den finansiella företagsgruppen, enligt 3 punkten till den tillsynsmyndighet som ansvarar för tillsynen av en betydande filial som är belägen i en EES-stat och hör till den finansiella företagsgruppen, om det är väsentligt från filialens synpunkt, och enligt 4 punkten till andra sådana med hänsyn till ärendet väsentliga tillsynsmyndigheter som hör till ett tillsynskollegium som anses i 65 b § i lagen om Finansinspektionen. Finansinspektionen är enligt förslaget inte skyldigt att översända återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp till de centralbanker som hör till tillsynskollegiet.

Förslaget motsvarar resolutionsdirektivets artiklar 6.1, 7.3 och 7.7.

10 §. Bedömning av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 8.1 att Finansinspektionen ska tillsammans med de EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för tillsynen till dotterföretagen, efter samråd med de tillsynsmyndigheter som avses i 9 § 2 mom. 4 punkten samt tillsammans med de EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för tillsynen över betydande filialer, om det är väsentligt från filialens synpunkt bedöma om en finansiell företagsgruppens återhämtningsplan uppfyller de krav och förutsättningar som föreskrivs i 6 och 8 §.

Vid bedömningen ska iaktas det förfarande som föreskrivs i 7 § och beaktas återhämtningsåtgärdernas eventuella inverkan på finansmarknadens stabilitet i alla de EES-stater där den finansiella företagsgruppen bedriver affärsverksamhet. Om till den finansiella företagsgruppen inte hör dotterkreditinstitut eller dottervärdepappersföretag med säte i en annan EES-stat och inte heller betydande filialer som är etablerade i en annan EES-stat, ska Finansinspektionen ensam besluta om godkännande av återhämtningsplanen för den finansiella företagsgruppen samt vid behov om åtgärder enligt 7 §.

11 §. Godkännande av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper. I denna paragraf föreskrivs om godkännande av en återhämtningsplan för en finansiell företagsgrupp i en situation där Finansinspektionen

är den myndighet som ansvarar för tillsynen över företagsgruppens moderföretag.

Enligt paragrafens 1 mom. ska Finansinspektionen om möjligt fatta ett gemensamt beslut om godkännande av återhämtningsplanen tillsammans med de EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för tillsynen över dotterbolagen.

Enligt paragrafens 2 mom. ska beslutet fattas inom fyra månader från den dag då Finansinspektionen har sänt den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan till tillsynsmyndigheterna i fråga.

I paragrafens 3 och 4 mom. föreskrivs om situationer där något gemensamt beslut inte har fattats inom den tidsfrist som anges i 2 mom. Enligt 3 mom. ska Finansinspektionen då fatta ett beslut enligt 2 mom. 1 punkten om huruvida den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan uppfyller kraven och ett beslut enligt 1 mom. 3 punkten om eventuella åtgärder enligt 7 § i fråga om den finansiella företagsgruppens moderföretag. I Finansinspektionens beslut ska beaktas övriga behöriga tillsynsmyndigheters ställningstaganden och reservationer som de framför inom tidsfristen på fyra månader. Finansinspektionen ska sända beslutet till den finansiella företagsgruppens moderföretag och till de övriga tillsynsmyndigheter som avses i 1 mom.

Enligt paragrafens 4 mom. ska Finansinspektionen i sådana situationer i fråga om finländska kreditinstitut också fatta ett beslut enligt 1 mom. 2 punkten om huruvida för ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som hör till den finansiella företagsgruppen ska upprättas separata återhämtningsplaner och ett beslut enligt 1 mom. 4 punkten om eventuella åtgärder enligt 7 § i fråga om dotterföretag inom den finansiella företagsgruppen.

I paragrafens 5 mom. föreskrivs om den situationen att Finansinspektionen eller en annan myndighet som avses i 1 mom. i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit ett ärende som avses i 1 mom. till EBA. Finansinspektionen ska då skjuta upp sitt eget beslut. Om EBA fattar ett beslut i ärendet ska Finansinspektionen avgöra det i enlighet med EBA:s beslut. Enligt momentet ska den tidsfrist på fyra månader som avses i 2 mom. anses vara en sådan för-

likningstid som avses i nämnda artikel 19. Om EBA inte har avgjort ärendet inom en månad från det att ärendet sänts till den, kan Finansinspektionen avgöra ärendet. Ärendet kan inte hänskjutas till EBA för avgörande efter den tidsfrist på fyra månader som nämns i 2 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet.

I paragrafens 6 mom. föreskrivs att Finansinspektionen i stället för att fatta ett eget beslut i sådana fall som avses i 4 mom. ska fatta ett gemensamt beslut tillsammans med de EES-tillsynsmyndigheter som avses i 1 mom.

Förslaget motsvarar artiklarna 8.2—8.5 i resolutionsdirektivet.

12 §. Bedömning av finansiella företagsgruppers återhämtningsplaner då Finansinspektionen är ansvarig tillsynsmyndighet för dotterföretag. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 8.6 om beslut i anslutning till bedömning av finansiella företagsgruppers återhämtningsplaner i situationer där Finansinspektionen är den myndighet som ansvarar för tillsynen över ett dotterföretag i en finansiell företagsgrupp.

Enligt paragrafens 1 mom. ska Finansinspektionen, då den från en EES-tillsynsmyndighet som ansvarar för tillsynen över en finansiell företagsgrupp moderföretag har fått företagsgruppens återhämtningsplan, sträva efter att den myndigheten och övriga behöriga EES-tillsynsmyndigheter ska fatta ett gemensamt beslut om ärenden som avses i 11 § 1 mom. inom fyra månader från det att den ansvariga EES-tillsynsmyndigheten har sänt den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan till tillsynsmyndigheterna i fråga.

I paragrafens 2 och 3 mom. föreskrivs om situationer där ett gemensamt beslut inte har fattats inom den tidsfrist som föreskrivs i 1 mom.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att om ett gemensamt beslut i frågor som avses i 11 § 1 eller 3 punkten inte har fattats inom tidsfristen och om den ansvariga EES-tillsynsmyndigheten för den finansiella företagsgruppen fattar sitt eget beslut i ärendet, ska Finansinspektionen erkänna beslutet. Finansinspektionen kan dock i enlighet med ar-

tikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen sända ärendet till EBA för avgörande.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att om ett gemensamt beslut som avses i 11 § 1 mom. 2 eller 4 punkten inte har fattats inom tidsfristen, ska Finansinspektionen besluta om en återhämtningsplan för företag som står under dess tillsyn.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs om den situationen att Finansinspektionen eller en EES-tillsynsmyndighet i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har sänt ett ärende som avses i 1 mom. till EBA för avgörande. Finansinspektionen ska då skjuta upp sitt beslut som avses i 3 mom. Om EBA fattar ett beslut i ärendet ska Finansinspektionen avgöra ärendet i enlighet med EBA:s beslut. Om EBA inte har avgjort ärendet inom en månad från det att det inkommit, kan Finansinspektionen avgöra det.

I paragrafens 5 mom. föreskrivs att Finansinspektionen, i stället för att fatta ett eget beslut i ärenden som avses i 3 mom., kan fatta ett gemensamt beslut tillsammans med de EES-tillsynsmyndigheter som avses i 1 mom.

13 §. Förenklade skyldigheter. Enligt paragrafens 1 mom. ska Finansinspektionen med beaktande av de målsättningar och tillämpningsprinciper som avses i 1 kap. 6 § i resolutionslagen samt de betydande negativa konsekvenser för finansmarknadens funktion, övriga institut och värdepappersföretag, tillgången på finansiering eller för ekonomin som det skulle få om kreditinstitutet försätts i konkurs fastställa vilka krav som ska ställas på återhämtningsplanerna och som innebär avvikelser från de krav som föreskrivs i detta kapitel. Finansinspektionen kan trots vad som föreskrivs ovan tillämpa fullständiga skyldigheter som föreskrivs ovan i detta kapitel.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att Finansinspektionen ska tillställa EBA en rapport om tillämpningen av denna paragraf.

Förslaget motsvarar artiklarna 4.1, 4.3 och 4.7 i resolutionsdirektivet.

14 §. En sammanslutnings förpliktelse. I paragrafens 1 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 4.8 och 4.9 om Finansinspektionens rätt att efter samråd med Verket för finansiell stabilitet besluta att bestämmelserna i detta kapitel inte

ska tillämpas på medlemsinstituten i en sådan sammanslutning som avses i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker. En förutsättning är att kreditinstitutet i enlighet med 9 kap. 1 § helt eller delvis, så som avses i artikel 10 i EU:s tillsynsförordning, har beviljats undantag från tillsynskraven eller hör till skyddssystemet för instituten. Med skyddssystemet för instituten avses ett sådant system enligt resolutionsdirektivets artikel 2.1.8 som uppfyller kraven i artikel 113.7 i EU:s resolutionsförordning.

Om ett medlemskreditinstitut har beviljats undantag enligt 1 mom. ska i enlighet med 2 mom. bestämmelserna i detta kapitel på gruppnivå tillämpas på centralinstitutet och på institut som anslutit sig till det, så som avses i artikel 10 i EU:s tillsynsförordning. Det skyddssystem som avses ovan ska då uppfylla kraven enligt detta kapitel i tillsammans med varje medlem som beviljats undantag.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att återhämtningsplanen för ett medlemskreditinstitut som står under tillsyn enligt artikel i SSM-förordningens 6.4 om en gemensam tillsynsmekanism eller som har en betydande andel av det finansiella systemet ska upprättas i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel. Enligt paragrafens 4 mom. anses ett institut ha en betydande andel av det finansiella systemet om det sammanlagda värdet av dess tillgångar överstiger 30 miljarder euro, eller om förhållandet mellan dess sammanlagda tillgångar och bruttonationalprodukten i hemstaten överstiger 20 procent, och om det sammanlagda värdet av tillgångarna inte understiger 5 miljarder euro.

Enligt paragrafens 5 mom. ska Finansinspektionen tillställa EBA en rapport om tillämpningen av denna paragraf.

Förslaget motsvarar artiklarna 4.7—4.9 i resolutionsdirektivet.

9 a kap. **Finansiellt stöd till finansiella företagsgrupper**

1 §. Stödavtal för finansiella företagsgrupper. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 19 om stödavtal för finansiella företagsgrupper. Avsikten är att denna paragraf och de övriga paragraferna i detta kapitel ska tillämpas endast

i situationer där begränsningar som föreskrivs någon annanstans i lag hindrar att koncernföretag sinsemellan ingår sådana avtal som avses i paragrafen. Trots att det för närvarande inte föreskrivs om sådana begränsningar i finsk lag föreslås att till lagen för säkerhets skull fogas de bestämmelser om internt finansiellt stöd som direktivet förutsätter.

I paragrafens 1 mom. föreskrivs att ett institut och de företag som hör till samma finansiella företagsgrupp som institutet, trots vad som någon annanstans i lag föreskrivs om begränsning av rätten att ingå avtal, kan ingå ett avtal som uppfyller kraven i detta kapitel om finansiellt stöd till ett annat sådant företag inom gruppen som uppfyller förutsättningarna för tidigt ingripande enligt 11 kap. 5 a §. Med ett avtal om finansiellt stöd är det dock inte möjligt att avvika från de begränsningar som gäller tillsyn över kreditinstituts finansiella ställning. Sådana begränsningar som ska tillämpas trots bestämmelserna i detta kapitel är i synnerhet de krav gällande minimikapital och likvida medel som föreskrivs i EU:s tillsynsförordning samt de begränsningar som gäller i fråga om stora exponeringar, när dessa begränsningar tillämpas på interna transaktioner inom en finansiell företagsgrupp.

De föreslagna bestämmelserna begränsar inte på det sätt som avses i direktivets artikel 19.3 den rätt som ett företag som hör till en finansiell företagsgrupp har att inom de gränser som kreditinstitutslagstiftningen och den allmänna bolagslagstiftningen ställer besluta om finansiellt stöd eller annat internt ekonomiskt stöd (2 mom.). Enligt den nämnda artikeln inverkar de föreslagna bestämmelserna inte heller på etableringsrätten för ett företag som hör till en finansiell företagsgrupp.

Bestämmelserna i detta kapitel är sålunda inte, med undantag för 9 §, bindande förfarandenormer för företagen inom en finansiell företagsgrupp utan endast förutsättningar för att eventuella andra begränsningar som föreskrivs någon annanstans i lag inte ska utgöra hinder för att ingå ett giltigt avtal.

Enligt paragrafens 3 mom. kan ett företag som hör till en finansiell företagsgrupp och är part i ett avtal om finansiellt stöd i enlighet med artikel 19.5 b ge ett annat företag inom

gruppen finansiellt stöd genom att bevilja lån eller genom att ställa borgen eller säkerhet. De föreslagna bestämmelserna hindrar i enlighet med artikel 19.5 b inte att de som tar emot finansiellt stöd i enlighet med stödavtalet åläggs ömsesidig skyldighet att erbjuda den andra avtalsparten finansiellt stöd.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs i överensstämmelse med artikel 19.7 att ett avtal om finansiellt stöd ska gälla arrangemang för betalning av vederlag på marknadsvillkor då stödet beviljas eller grunderna för fastställande av vederlag. Vederlaget ska fastställas utifrån tidpunkten då det finansiella stödet beviljas. Avtal om finansiellt stöd ska dessutom uppfylla de övriga krav enligt den nämnda artikeln som föreskrivs i momentet.

I lagen föreskrivs inte uttryckligen om de principer som framgår av artiklarna 19.3, 19.4, 19.5 a eller 19.6, 19.8 och 19.9, eftersom de principerna ska tillämpas redan enligt den gällande lagen.

2 §. Godkännande av stödavtal för finansiella företagsgrupper. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 20 om godkännande av stödavtal för finansiella företagsgrupper. Finansinspektionen har befogenhet att godkänna ett avtal då Finansinspektionen är ansvarig för den gruppbaseade tillsynen över den finansiella företagsgruppen.

Om till den finansiella företagsgruppen hör företag som är belägna i en annan EES-stat ska Finansinspektionen om möjligt fatta ett gemensamt beslut med de andra staternas tillsynsmyndigheter om godkännande av avtalet. Om ett gemensamt beslut inte nås inom den tidsfrist på fyra månader som avses i 4 mom. kan Finansinspektionen fatta ett eget beslut om inte en myndighet i en annan EES-stat han hänskjutit ärendet till EBA för avgörande. Om ärendet har hänskjutits till EBA ska Finansinspektionen fatta sitt beslut i överensstämmelse med EBA:s avgörande.

3 §. Godkännande av finansiella stödavtal för dotterföretag. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 19 om godkännande av finansiella stödavtal för sådana i Finland registrerade dotterföretag som hör till en finansiell företagsgrupp, i överensstämmelse med de principer som föreskrivs i 2 §.

4 §. Aktie- eller andelsägares godkännande av ett finansiellt stödavtal. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 21 att för ett förslag till finansiellt stödavtal ska inhämtas godkännande från samtliga företags bolagsstämma som är part i avtalet eller från motsvarande organ som utövar den högsta beslutanderätten i företaget. Detta ska också befullmäktiga företagets styrelse att verkställa beslutet. Enligt paragrafen ska styrelsen årligen rapportera till bolagsstämman eller motsvarande organ om avtalet och genomförandet av det.

5 §. Finansinspektionens informationsskyldighet. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 22 om Finansinspektionens informationsskyldighet när det gäller avtal om finansiellt stöd och ändringar i sådana avtal. Enligt paragrafen ska Finansinspektionen tillstålla Verket för finansiell stabilitet de finansiella stödavtal som den godkänt och de ändringar som gjorts i avtalen.

6 §. Villkor för finansiellt stöd. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 23 om villkoren för beviljande av finansiellt stöd till en finansiell företagsgrupp. Enligt paragrafen kan finansiellt stöd beviljas på villkor att samtliga de förutsättningar som nämns i paragrafen är uppfyllda. Med beaktande av karaktären av stödavtal föreskrivs i paragrafen inte om begränsningar i fråga om beviljande av finansiellt stöd utan i stället om de villkor som ska tas in i avtalet om finansiellt stöd för att det ska vara giltigt, trots eventuella begränsningar som föreskrivs någon annanstans i lag.

7 §. Beslut om tillhandahållande och mottagande av finansiellt stöd. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 24 om beslut som gäller tillhandahållande och mottagande av finansiellt stöd samt om rapportering av sådana beslut till den ansvariga tillsynsmyndigheten för företagen inom den finansiella företagsgruppen i fråga. Om ett beslut inte uppfyller de villkor som föreskrivs i denna paragraf kan tillsynsmyndigheten förbjuda verkställighet av beslutet. I överensstämmelse med vad som ovan konstateras om karaktären av ett finansiellt stödavtal kan Finansinspektionen endast invända mot att det beviljas finansiellt

stöd som strider mot begränsningar någon annanstans i lag.

8 §. Finansinspektionens invändningsrätt. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 25 om den behöriga myndighetens invändningsrätt som enligt vad som ovan anförts gäller endast i en situation där ett stödbeslut strider mot begränsningar som föreskrivs någon annanstans i lag.

9 §. Offentliggörande av avtal om finansiellt stöd. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 26 om offentliggörande av avtal om finansiellt stöd. Enligt paragrafen ska ett företag som ingått avtal om finansiellt stöd offentliggöra avtalets centrala villkor och namnen på de företag som är parter i avtalet samt uppdatera informationen minst en gång om året, med iakttagande av vad som i artiklarna 431—434 i EU:s tillsynsförordning föreskrivs om offentliggörande av information om instituts finansiella ställning.

11 kap. Tillsyn över finansiell ställning

5 a §. Allmänna förutsättningar för tidigt ingripande. Det föreslås att till lagen fogas en allmän bestämmelse om Finansinspektionens rätt att vidta åtgärder för tidigt ingripande. Bestämmelsen motsvarar direktivets artikel 27 och kreditinstitutsdirektivets artikel 102. I lagförslaget 6, 9 och 10 a § föreskrivs närmare om Finansinspektionens befogenheter i fråga om tidigt ingripande och om förutsättningarna för tillämpning av dem.

Eftersom Finansinspektionen med stöd av båda de nämnda artiklarna är skyldig att bedöma om ett kreditinstitut sannolikt får fortsätta sin verksamhet, föreslås det att i paragrafen föreskrivs om förutsättningarna för tidigt ingripande enligt båda de nämnda artiklarna.

I paragrafens 1 mom. 1 punkten föreskrivs på motsvarande sätt som i direktivets artikel 32.1 a och b om förutsättningarna för att ställa institut under resolutionsförvaltning och i momentets 2 punkt på motsvarande sätt som i kreditinstitutsdirektivet artikel 102.1 a om förutsättningarna för tidigt ingripande. Den förutsättning för resolution som avses i direk-

tivets artikel 32.1 b ingår i praktiken i den föreslagna paragrafens 1 mom. 2 punkten. Föreslagna 1 mom. gäller också den situationen att Finansinspektionen redan har konstaterat att kreditinstitutet inte längre uppfyller förutsättningarna för koncession och i enlighet med 28 § i lagen om Finansinspektionen har beviljat kreditinstitutet en tidsfrist för avhjälpande av bristerna.

Paragrafens 2 mom. motsvarar den förutsättning för att ställa institut under resolutionsförvaltning som föreskrivs i direktivets artikel 32.4 d och som regleras i resolutionslagens 4 kap. 1 § 2 mom. 3 punkten. Enligt den punkten kan ett institut ställas under resolutionsförvaltning oberoende av övriga grunder, om institutet är i behov av extraordinärt offentligt stöd, med undantag för sådant offentligt stöd som uttryckligen nämns i punkten. Det föreslås att motsvarande grund nämns också som förutsättning för tidigt ingripande. Trots att direktivet inte förutsätter en sådan bestämmelse är det motiverat att ta in den i lagen, med beaktande av att myndigheterna i enlighet med del allmänna proportionalitetsprincip som gäller inom förvaltningen alltid ska vidta lindriga åtgärder snarare än stränga, om syftet med åtgärderna kan uppnås med lindrigare metoder.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 81.1 om ett kreditinstituts skyldighet att underrätta Finansinspektionen om att förutsättningarna för tidigt ingripande enligt denna paragraf är uppfyllda.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets 81.2 om Finansinspektionens skyldighet att underrätta de övriga finansmarknadsmyndigheter som nämns i momentet om att förutsättningarna för tidigt ingripande är uppfyllda. Anmälningsskyldigheten gäller dock inte de förutsättningar för tidigt ingripande som avses i 1 mom. 2 punkten, eftersom det är meningen att den punkten ska tillämpas endast i fråga om överträdelser som inte äventyrar förutsättningarna för beviljande av koncession. Finansinspektionen ska dessutom underrätta Verket för finansiell stabilitet också om sådana åtgärder för tidigt ingripande som vidtas av Finansinspektionen.

Sådana förutsättningar som avses i 1 § 2 mom. i detta kapitel ska enligt förslaget tillämpas dels på enskilda kreditinstitut och dels också på gruppnivå.

6 §. Buffertkrav enligt prövning. Det föreslås att paragrafens 2 mom. ändras eftersom motsvarande bestämmelse om stresstest i den gällande paragrafens 2 punkt överförs till 5 a § 1 mom. 1 punkten i detta kapitel.

10 §. Finansinspektionens övriga särskilda befogenheter vid tillsyn över solvens och likviditet. Det föreslås att i paragrafen i överensstämmelse med direktivets artikel 27 tas in bestämmelser om kompletterande befogenheter genom att till paragrafens 1 mom. fogas nya 3 och 5—11 punkter. I paragrafen föreskrivs inte särskilt om rätten att avsätta styrelseledamöter eller verkställande direktören eftersom det finns bestämmelser om detta i 28 § i lagen om Finansinspektionen. I paragrafen föreskrivs inte heller särskilt i överensstämmelse med artikel 27.1 h om rätten att inspektera och inhämta information, eftersom Finansinspektionen redan nu i enlighet med 3 kap. i lagen om Finansinspektionen har motsvarande rättigheter.

10 a §. Kreditinstitut under tvångsförvaltning. I paragrafens 1 mom. föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artikel 29 om ombuds befogenheter och om offentliggörande av beslut om tillsättning av ett ombud. På ombud ska dessutom tillämpas 29 § i lagen om Finansinspektionen.

Enligt 2 mom. ska Finansinspektionen precisera i vilka avseenden ett ombud får utöva befogenheter som tillkommer styrelsen eller verkställande direktören eller ärenden som styrelsen eller verkställande direktören inte har befogenhet att besluta om. Bestämmelsen hindrar inte att alla befogenheter som tillkommer styrelsen och verkställande direktören begränsas på det sätt som avses i punkterna.

Finansinspektionen ska anmäla och handelsregistermyndigheten ska utöver de uppgifter som föreskrivs i handelsregisterlagen registrera också begränsningar som avser styrelsens eller verkställande direktörens befogenheter. Dessutom ska i fråga om ombudet anmälas och registreras motsvarande personuppgifter som i fråga om styrelseledamöterna och verkställande direktören.

I lagen föreskrivs inte uttryckligen om ombudets ersättnings- och straffansvar utan i dessa avseenden ska tillämpas vad som i 29 § i lagen om Finansinspektionen föreskrivs om ombudets tjänsteansvar.

Enligt paragrafens 3 *mom.* kan Finansinspektionen när som helst besluta om indragning av ett ombuds befogenheter.

10 b §. Samråds- och underrättelseskyldigheter gällande tillsynsåtgärder. I denna paragraf föreskrivs i överensstämmelse med direktivets artiklar 30.1 och 30.2 om Finansinspektionens skyldighet att göra anmälan om tillsättning av ombud enligt 10 a § för ett kreditinstitut som hör till en finansiell företagsgrupp med verksamhet i flera medlemsstater. Enligt den föreslagna paragrafen gäller motsvarande anmälningsskyldighet också Finansinspektionens beslut med stöd av 6, 8, 10 och 10 a §. I de sist nämnda avseendena är bestämmelsen inte baserad på direktivet. I 13 och 13 a § föreskrivs om myndigheternas gemensamma beslutsfattande.

13 §. En finansiell företagsgrupps gemensamma beslut om bevakningsvärdering. Det föreslås att paragrafens rubrik ändras så att den bättre stämmer överens med paragrafens innehåll med avseende på den nya 13 a § som föreslås.

13 a §. En finansiell företagsgrupps gemensamma beslut om tidigt ingripande. Enligt denna paragraf ska det beslutsförfarande som avses i 13 § tillämpas också på åtgärder som avses i 6, 9, 10 och 10 a §, dock så att ett sådant gemensamt beslut som avses i denna paragraf ska fattas eller ärendet överförs till EBA för avgörande inom en tidsfrist på fem dagar.

13 b §. Den betydelse som ett tidigt ingripande har för vissa avtalsvillkor. Det föreslås att till lagen fogas en ny paragraf enligt vilken avtalsparterna inte som ett avtalsbrott (*event of default*) kan åberopa sådana åtgärder i samband med tidigt ingripande som avses i 5 a §. Bestämmelsen är baserad på resolutionsdirektivets artikel 68.

14 kap. **Insättningsgaranti**

Det föreslås att detta kapitel upphävs eftersom insättningsgaranti i enlighet med vad

som föreslås ovan ska regleras i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

17 kap. **Tredjeländers kreditinstituts rätt att etablera och öppna representationer i Finland**

3 §. Beviljande av koncession för filialer. Det föreslås att till paragrafens 1 *mom.* fogas en *ny 2 a punkt* med anledning av insättningsgarantidirektivets artikel 15, vilket innebär att Finansinspektionen bl.a. ska säkerställa att insättningsgarantin i filialens hemstat motsvarar Finlands insättningsgarantisystem. Med avvikelse från den gällande lagen kan ett kreditinstitut i ett tredjeland inte delta i det finländska insättningsgarantisystemet. Bestämmelsen står inte i konflikt med internationella handelsavtal om avreglering av finansiella tjänster, eftersom värdstaten som ett villkor för etableringsrätt kan ställa att företaget i fråga uppfyller de krav gällande finansmarknadens stabilitet i samma utsträckning som krävs i fråga om värdstatens motsvarande företag (s.k. *prudential carve out*).

19 kap. **Resolution och avveckling av utländska kreditinstitut**

1 §. Definitioner. Det föreslås att till paragrafens 1 *mom.* fogas en hänvisning till resolutionsdirektivets.

20 kap. **Administrativa påföljder**

1 §. Påföljdsavgift. Det föreslås att till paragrafens 2 *mom.* fogas en *ny 7 punkt* enligt vilken påföljdsavgift för försummelser och överträdelser kan påföras också när det är fråga om vissa bestämmelser om återhämtningsplaner, om internt finansiellt stöd och om tidigt ingripande. När det gäller sådana överträdelser och försummelser som avses i bestämmelserna ska de maximibelopp för påföljdsavgiften tillämpas som avses i 41 §

6 mom. i lagen om Finansinspektionen. Med den föreslagna paragrafen genomförs resolutionsdirektivets artikel 111.1 a, b och d. Finansinspektionen kan med stöd av de gällande befogenhetsbestämmelserna utöva också andra sådana åtgärds- och påföljdsbefogenheter som avses i direktivets artikel 111.2 när det är fråga om överträdelser eller försummelser av de bestämmelser i kreditinstitutslagen som avses här. I momentets 6 punkt föreslås en ändring av ett skiljetecken.

Det föreslås att paragrafens 5 mom. kompletteras med ett omnämnande om förordningar och beslut som kommissionen utfärdar med stöd av resolutionsdirektivet.

I lagens övergångsbestämmelse föreskrivs det att de uppgifter som hör till den gamla insättningsgarantifonden, som avvecklas i enlighet med denna lag, när lagen träder i kraft ska överföras på den insättningsgarantifond som avses i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Verket för finansiell stabilitet ska enligt förslaget ansvara för fondens verksamhet och rättsliga åtaganden, så som närmare föreskrivs i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

Förslaget innebär inte en försämring av insättningsgarantin och inte heller ändras användningsändamålet för tillgångarna i insättningsgarantifonden och den gamla insättningsgarantifonden, dvs. att skydda garanterade insättningar. Den gamla insättningsgarantifondens insamlade tillgångar får fortsättningsvis användas uteslutande för sådana i lagen angivna garantirelaterade syften som enligt förslaget regleras i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Alla uppgifter, rättigheter och skyldigheter i anslutning till insättningsgarantin ska när denna lag träder i kraft överföras på insättningsgarantifonden. För den gamla insättningsgarantifonden kommer inte att återstå några andra uppgifter och den kommer t.ex. inte att med stöd av lagen kunna ta ut garantiavgifter.

I övergångsbestämmelsen räknas upp de lagrum som ska tillämpas på den gamla insättningsgarantifonden, på förvaltningen av dess tillgångar samt på fondens medlemmar. Avsikten är att förvaltningen av tillgångarna i så stor utsträckning som möjligt ska hållas oförändrad. Den gamla insättningsgarantifondens tillgångar består av fondkapitalet

och avkastningen på det. I beslut som gäller placeringsverksamheten är det skäl att beakta den omständigheten att maximitiden för garanterade insättningar förkortas till sju dagar, på det sätt som närmare föreskrivs i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Skyldigheten att höra till den gamla insättningsgarantifonden gäller endast de inlåningsbanker som är medlemmar i fonden då lagen träder i kraft.

Bestämmelserna i 14 kap., som föreslås bli upphävt, ska enligt förslaget tillämpas om de inte står i konflikt med lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Bestämmelserna om den gamla insättningsgarantifonden ska tillämpas så länge som det i fonden finns tillgångar att förvalta, varefter fonden avvecklas. Efter att den gamla insättningsgarantifonden avvecklats övergår dess återstående förpliktelser till Verket för finansiell stabilitet och insättningsgarantifonden.

I övergångsbestämmelsen föreskrivs också om användning av den gamla insättningsgarantifondens tillgångar. Tillgångarna kan för det första användas för att täcka medlemsbankernas årliga garantiavgifter. Det kan dels vara fråga om att nå upp till insättningsgarantins miniminivå genom att hos inlåningsbankerna ta ut en garantiavgift under övergångsperioden på 10 år och dels om att hos inlåningsbankerna ta ut en garantiavgift efter ett eventuellt ersättningsfall. I fondens stadgar ska närmare preciseras fördelningsgrunderna mellan medlemsinstituten.

Om insättningsgarantifonden har andra fordringar på den gamla insättningsgarantifondens medlemsinstitut, kan den gamla insättningsgarantifondens delegationen eller styrelse besluta att fondmedel ska användas för att täcka också de fordringarna. Dessutom kan den gamla insättningsgarantifonden på sina medlemsinstituts vägnar betala avgifter, exempelvis extra årliga garantiavgifter eller amorteringar, i samband med att insättningsgarantifondens åtaganden täcks. Den gamla insättningsgarantifondens tillgångar kan utnyttjas också för att täcka kostnaderna för fondförvaltningen. Sådana är enligt förslaget exempelvis kostnaderna för placering av tillgångarna.

När Verket för finansiell stabilitet betalar ut ersättningar eller sköter insättningsgaranti-

fondens övriga åtaganden ska verket enligt förslaget i första hand använda insättningsgarantifondens medel. Om de inte räcker ska hos inlåningsbankerna tas ut extra årliga garantiavgifter. Om detta inte kan ske tillräckligt snabbt, med beaktande av den sju dagars tidsfrist inom vilken insättningar i fortsättningen ska ersättas, eller om uttag av extra avgifter i stället för användning av den gamla insättningsgarantifondens tillgångar inte tillräckligt väl tryggar stabiliteten, kan Verket för finansiell stabilitet ålägga insättningsgarantifonden att till fonden överföra ett belopp som räcker för ersättningarna. Den gamla insättningsgarantifondens tillgångar tryggar då alla garanterade insättningar i inlåningsbankerna, oberoende av om inlåningsbanken är medlem i den gamla insättningsgarantifonden eller inte. Om tillgångarna fortfarande är otillräckliga kan Verket för finansiell stabilitet ålägga bankerna att låna medel till fonden. Verket kan i sista hand ansöka om lån till fonden enligt vad som föreskrivs i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

Verket för finansiell stabilitet får enligt förslaget bestämma på vilket sätt och inom vilken tid tillgångar ska överföras från den gamla insättningsgarantifonden till den nya. En sådan situation kan aktualiseras t.ex. då insättningsgarantifondens alla tillgångar har använts och då det inte är möjligt att hos inlåningsbankerna tillräckligt snabbt ta ut ett tillräckligt stort belopp i extra avgifter.

Finansministeriet ska enligt förslaget, på motsvarande sätt som i nuläget, på ansökan av den gamla insättningsgarantifonden fastställa dess stadgar. Av stadgarna ska framgå principerna och förfarandena för användning av fondens tillgångar för ändamål som gagnar medlemmarnas förpliktelser i samband med insättningsgarantin. Dessutom ska av stadgarna framgå fondens interna beslutsmekanism när det gäller användningen av tillgångarna. Den gamla insättningsgarantifonden ska effektivt samarbeta med verket.

Finansinspektionen ska övervaka den gamla insättningsgarantifondens placeringsverksamhet. Fonden ska dock ge Verket för finansiell stabilitet den information om placeringsverksamheten, exempelvis om fördelningen av placeringstillgångarna och om oli-

ka placeringsinstruments och -tillgångars värde, som verket behöver.

1.7 Lag om en sammanslutning av inlåningsbanker

3 kap. Styrning av sammanslutningen, riskhantering och kapitaltäckning

20 a §. *Återhämtningsplan och resolutionsplan.* I denna paragraf föreskrivs om en sammanslutnings återhämtningsplan och resolutionsplan. På återhämtningsplanen ska tillämpas vad som i kreditinstitutslagens 8 a kap. föreskrivs om återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper. På en sammanslutnings resolutionsplan ska tillämpas vad som i resolutionslagens 2 kap. föreskrivs om en koncerns resolutionsplan.

1.8 Lag om investeringstjänster

6 kap. Ekonomiska verksamhetsföretag för tillhandahållande av investeringstjänster samt tillsyn över den ekonomiska stabiliteten

2 §. *Ekonomisk stabilitet och tillsyn.* Det föreslås att till paragrafens 1 mom. fogas en hänvisning enligt vilken vad som i 8 a kap. i kreditinstitutslagen föreskrivs om återhämtningsplaner och i 9 a kap. i kreditinstitutslagen föreskrivs om stöd till finansiella företagsgrupper ska tillämpas också på värdepappersföretag vilkas aktiekapital i enlighet med 6 kap. 1 § 1 mom. ska uppgå till minst 730 000 euro.

13 a kap. Likvidation och konkurs

1 och 2 §. Det föreslås att till lagen fogas ett nytt kap. som innebär att artikel 117 i resolutionsdirektivet genomförs och att Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut utsträcks till att gälla också värdepappersföretag.

14 kap. **Särskilda bestämmelser om utländska värdepappersföretag**

4 §. *Likvidationsförfarande och resolutionsåtgärder gällande utländska EES-värdepappersföretag.* Det föreslås att till kapitlet fogas en ny 4 § varmed artikel 117 i resolutionsdirektivet genomförs.

15 kap. **Administrativa påföljder**

2 §. *Påföljdsavgift.* Det föreslås att till paragrafens 2 mom. fogas en ny 7 punkt enligt vilken påföljdsavgift för försummelser och överträdelser kan påföras också när det är fråga om vissa bestämmelser om återhämtningsplaner, om internt finansiellt stöd och om tidigt ingripande. När det gäller sådana överträdelser och försummelser som avses i bestämmelserna ska de maximibelopp för påföljdsavgiften tillämpas som avses i 41 § 6 mom. i lagen om Finansinspektionen. I momentets 6 punkt föreslås en ändring av ett skiljetecken.

Det föreslås att till paragrafens 6 mom. fogas ett omnämnande av förordningar och beslut som kommissionen utfärdat med stöd av resolutionsdirektivet.

1.9 Lag om statens säkerhetsfond

Det föreslås att lagen om statens säkerhetsfond upphävs då lagstiftningen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag träder i kraft. Lagen om statens säkerhetsfond har haft en central betydelse som en del av den nationella ramen för rekonstruktion av banker. Utgångspunkten för lagen om statens säkerhetsfond har, till åtskillnad från resolutionslagen som är baserad på resolutionsdirektivet, varit användning av offentliga medel för att rädda probleminstitut. Syftet med direktivet är att skydda offentliga medel genom att om möjligt förhindra uppkomsten av situationer där det är nödvändigt att trygga den finansiella stabiliteten genom användning av extraordinärt offentligt finansiellt stöd för att rädda en eller flera banker som råkat i svårigheter.

Det föreslås att sakinnehållet i 19 b § i lagen om statens säkerhetsfond ska överföras till resolutionslagens 16 kap.

1 §. Enligt denna paragraf ska lagen upphävas. Fondens uppgift är att trygga stabiliteten i inlåningsbankernas verksamhet. Enligt den gällande lagen får fondens medel användas bl.a. till att teckna aktier och andelar i inlåningsbanker, bevilja lån till banker, ställa borgen för lån som upptas av bankerna och bevilja annat finansiellt stöd, om sådant behövs för att trygga stabiliteten på finansmarknaden. Statens säkerhetsfond kan också under vissa förutsättningar äga aktier i ett egendomsförvaltningsbolag vars syfte är förvalta en sådan banks egendom eller ansvarsförbindelser som är föremål för offentliga stödåtgärder. Fondens centrala uppgifter är av en sådan karaktär att de när den nya resolutionslagstiftningen träder i kraft överförs till Verket för finansiell stabilitet eller i enskilda fall till EU:s gemensamma resolutionsmekanism.

2 §. Denna paragraf innehåller övergångsbestämmelser. När lagen träder i kraft ska ärenden som inkommit till statens säkerhetsfond i enlighet med 1 mom. överföras till finansministeriet utan att särskilda åtgärder vidtas.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att ärenden som avses i 1 mom. i övrigt ska slutbehandlas med iakttagande av de bestämmelser som gällde innan denna lag trädde i kraft. Exempelvis lagens bestämmelser om fondens fullmäktige och anvisningsnämnd ska tillämpas till dess att alla de ärenden som avses ovan har slutbehandlats. I praktiken kommer t.ex. fullmäktige att inte längre ha några uppgifter efter att Egendomsförvaltningsbolaget Arsenal Ab:s verksamhet har avvecklats.

Statens säkerhetsfonds nuvarande verksamhet har enbart samband med eftervården av 1990-talets bankkras. Fondens uppgifter består huvudsakligen av tillsynen över avvecklingen av Egendomsförvaltningsbolaget Arsenal Ab och Yrityspankki Skop Oyj samt ägarstyrningen i samband med dem. Båda bolagen är försatta i likvidation. Statens säkerhetsfond koordinerar dessutom skadeståndsrättegångar som har inletts på basis av specialgranskningar i enlighet med lagen om statens säkerhetsfond.

3 §. I denna paragraf föreskrivs att då statens säkerhetsfond avvecklas som en fond utanför statsbudgeten ska dess tillgångar intäktsföras i statsbudgeten. Finansministeriet ska ansvara för intäktsföringen. Fonden har inte andra lösa egendom än värdepapper. Fondens andra egendom kan överföras till statens balans i enlighet med villkor som finansministeriet bestämmer. Fonden har ingen annan lös egendom än värdepapper. Dess övriga egendom kan på villkor som finansministeriet bestämmer överföras till statens balansräkning.

4 §. I denna paragraf föreskrivs om lagens ikraftträdande som enligt förslaget ska ske samtidigt som lagstiftningen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag träder i kraft.

1.10 Lag om Finlands Bank

26 a §. *Samarbete med finansministeriet, Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet.* I denna paragraf föreskrivs på motsvarande sätt som enligt den nya lagen om myndigheten för finansiell stabilitet och enligt lagen om Finansinspektionen om Finlands Banks skyldighet att samarbeta med Verket för finansiell stabilitet och Finansinspektionen. Enligt resolutionsdirektivets artikel 3.4 ska medlemsstaterna kräva att de myndigheter som utövar tillsyns- och resolutionsfunktioner och de personer som utövar de funktionerna på myndigheternas vägnar samarbetar nära vid förberedandet, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut. Denna artikel genomförs med den nya bestämmelse som föreslås.

1.11 Lag om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform

21 §. Det föreslås att paragrafens 2 mom. ändras och att till paragrafen fogas ett *nytt* 3 mom. som motsvarar resolutionsdirektivets artikel 108 om prioritering av insättningar i samband med kreditinstituts insolvensförfaranden. Trots att garanterade insättningar vid en resolution är skyddade mot förluster, kan för täckning av förlusterna eventuellt användas andra ersättningsberättigade insättningar.

Syftet med bestämmelsen är att skydda fysiska personer samt små och medelstora företags insättningar som överstiger det belopp som gäller i fråga om garanterade insättningar. Sådana insättningar ska prioriteras jämfört med borgenärers sedvanliga icke-säkerställda och icke-prioriterade fordringar. Insättningsgarantifondens fordringar har högre prioritet än insättningar.

24 f §. I paragrafens 1 mom. om rättsverkningarna av nettningsöverenskommelser föreslås en sådan ändring att i momentet hänvisas till resolutionslagen och i synnerhet till dess 11 kap. om de verkningar som resolution och tidigt ingripande har på avtalsvillkor och på de befogenheter som tillkommer Verket för finansiell stabilitet när det gäller att tillfälligt delegera rätten att säga upp eller häva avtal. Med denna bestämmelse genomförs artikel 117 i resolutionsdirektivet och artikel 25 i direktiv 2001/24/EG.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs i överensstämmelse med 1 mom. att rättsverkningarna av återköpsavtal regleras dels i enlighet med den lag som ska tillämpas på avtalen och dessutom i enlighet med de bestämmelser i resolutionslagen som avses i 1 mom. och i enlighet med 29 § i lagen om Finansinspektionen, där det föreskrivs om tillfällig förvaltning av institut i överensstämmelse med resolutionsdirektivets artikel 29. Förslaget är baserat på ändringen i artikel 26 i direktiv 2001/24/EG.

1.12 Lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform

30 §. Det föreslås att paragrafens 2 mom. ändras och att till paragrafen fogas ett *nytt* 3 mom. varmed artikel 108 i direktivet sätts i kraft. Bestämmelsen motsvarar till innehållet det förslag som avser ändring av 21 § i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform.

1.13 Sparbankslag

118 §. Det föreslås att paragrafens 2 mom. ändras och att till paragrafen fogas ett *nytt* 3 mom. varmed direktivets artikel 108 sätts i kraft. Bestämmelsen motsvarar till innehållet

det förslag som avser ändring av 21 § i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform.

1.14 Lag om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet

1 a, 3, 10, 12, 13, 15 och 16 a §. Det föreslås att befogenheten att besluta om avbrytande av en inlåningsbanks verksamhet överförs från finansministeriet till Verket för finansiell stabilitet, som avses i den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Paragrafernas hänvisningar till finansministeriet föreslås sålunda bli ändrade så att de avser Verket för finansiell stabilitet. Det föreslås i dessa paragrafer ändringar om Finansinspektionen som inte påverkar den svenska texten.

2 §. Anmälningsskyldighet. Det föreslås att paragrafernas hänvisningar till finansministeriet ändras så att de avser Verket för finansiell stabilitet. Det föreslås att till paragrafen fogas ett *nytt 3 mom.* där det föreskrivs om undantag med stöd av resolutionslagen eller kreditinstitutslagen från anmälningsskyldigheten enligt paragrafen i situationer där banken redan har gjort en sådan anmälan som avses i momentet. Syftet med momentet är att minska överlappningen mellan bankens och myndigheternas uppgifter och att sålunda minska dessas administrativa börda.

4 §. Avbrottsbeslut. Det föreslås att paragrafens hänvisningar till finansministeriet ändras så att de avser Verket för finansiell stabilitet. Bestämmelsen ska tillämpas endast i undantagsfall, t.ex. då Verket för finansiell stabilitet under ett veckoslut fattar beslut om att ett institut ska ställas under resolutionsförvaltning. Syftet med begränsningen bör vara att i en så stor utsträckning som möjligt trygga nedskrivningen av skulder. Det kan då vara motiverat att förhindra insättningsflykt när det är fråga om insättningar som inte omfattas av insättningsgarantin, genom att tillfälligt under ett veckoslut förhindra att insättarna kommer åt sina bankkonton.

Det föreslås att paragrafens *3 mom.* om överklagande ändras i syfte att förbättra sådana inlåningsbankers rättsskydd som är föremål för verkets beslut. Enligt det föreslagna momentet ska verkets beslut kunna över-

klagas hos Helsingfors förvaltningsdomstol. En inlåningsbank ska sålunda i enlighet med förvaltningsprocesslagen ha rätt att överklaga förvaltningsdomstolens beslut till högsta förvaltningsdomstolen. Eftersom sådana beslut som avses i lagen kommer att vara relativt sällsynta och förutsätta att beslutsfattaren är väl insatt i lagstiftningen på området, är det skäl att koncentrera dessa fall till Helsingfors förvaltningsdomstol, på samma sätt som man över huvud taget har gjort inom området för den lagstiftning som gäller finansmarknaden. Det föreslås att till lagen fogas en övergångsbestämmelse om överklagande av förvaltningsbeslut som meddelats innan lagen trätt i kraft.

9 §. Förhållande till likvidation, konkurs och resolutionsförvaltning. Det föreslås att till paragrafen fogas ett *nytt 2 mom.* där det konstateras att verksamheten i en bank som är ställt under resolutionsförvaltning i enlighet med lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag eller i enlighet med EU:s resolutionsförordning som avses i den nyss nämnda lagens 1 kap. 1 § 4 mom. inte ska kunna avbrytas i enlighet med denna lag. Det föreslås att till paragrafens rubrik foga ett omnämnande av resolutionsförvaltning.

11 §. Åtgärdsplan. Det föreslås att paragrafens hänvisningar till finansministeriet ändras så att de avser Verket för finansiell stabilitet. I paragrafen föreslås ett *nytt 4 mom.* där det föreskrivs om undantag från skyldigheten att i enlighet med paragrafen upprätta en åtgärdsplan i en situation där banken redan i enlighet med momentet har upprättat planer med stöd av resolutionslagen eller kreditinstitutslagen. Avsikten med momentet är att minska bankens och myndigheternas överlappande uppgifter och sålunda deras administrativa börda.

14 §. Särskilda bestämmelser som skall tillämpas på företagssanering. Det föreslås att hänvisningarna till finansministeriet i denna paragraf ändras så att de avser Verket för finansiell stabilitet. I paragrafens *5 mom.* föreslås en sådan precisering att till borgenärsdelegationen, utöver en representant för Verket för finansiell stabilitet, dessutom kan höra en representant för insättningsgarantifonden om verket anser att det behövs. Det hör till verkets uppgifter att förvalta insättningsgaranti-

fonden och sköta dess uppgifter. Verkets ordinarie representant kan sannolikt samtidigt företräda också insättningsgarantifonden i borgenärsdelegationen.

Enligt lagens övergångsbestämmelse ska på överklagande av ett förvaltningsbeslut som getts före lagens ikraftträdande tillämpas de bestämmelse som gällde innan lagen trädde i kraft

1.15 Lag om stadganden om rättsvård som ansluter sig till medlemskapet i Europeiska unionen

1 §. *Verkställighet av avgöranden av Europeiska unionens institutioner och organ.* Det föreslås att till paragrafens 2 mom. fogas en hänvisning till verkställighet av den gemensamma resolutionsnämndens beslut om administrativa påföljdsavgifter och vitesförelägganden. I artikel 41.3 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs att sanktionsavgifter och viten som resolutionsnämnden påför är direkt verkställbara enligt förordningen, när deras belopp är slutligt fastställt. Medlemsstaterna ska utse en nationell myndighet som till resolutionsnämndens beslut fogar avgörandet utan andra formaliteter än kontroll av avgörandets äkthet. I enlighet med lagens 4 § ska justitieministeriet förordna om verkställighet i ett sådant ärende. Resolutionsnämndens beslut motsvarar till sin rättsliga karaktär beslut som är verkställbara med stöd av EU-förordningarna om gemenskapsvarumärken, gemenskapsformgivning och gemenskapens växtförädlarrätt, som nämns i paragrafens 2 mom. Det kan således anses vara motiverat att också det nationella genomförandet regleras på samma sätt.

1.16 Värdepappersmarknadslag

11 kap. Offentliga uppköpserbjudanden och skyldighet att lämna erbjudanden

21 §. *Undantag från skyldigheten att lämna obligatoriskt uppköpserbjudande.* Det föreslås att till denna paragraf fogas ett nytt 6 mom. om undantag i fråga om skyldigheten

att lämna ett obligatoriskt uppköpserbjudande i sådana fall då överskridningen av gränsen för skyldigheten att lämna erbjudande beror på att Verket för finansiell stabilitet utövar resolutionsbefogenheter i enlighet med resolutionslagen.

1.17 Lag om tillfällig bankskatt

Det föreslås att denna lag upphävs eftersom det inte längre är motiverat att ta ut bankskatt hos inlåningsbankerna, då dessa blir skyldiga att till Verket för finansiell stabilitet betala EU:s stabilitetsavgift i enlighet med lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Orsakerna till att lagen upphävs behandlas närmare i den allmänna motiveringen.

1.18 Lag om företagssanering

2 §. *Tillämpningsområde.* Det föreslås att paragrafens nuvarande 2 mom. ändras och att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. Enligt förslaget ska till förteckningen i paragrafens 2 mom. över företag som inte kan vara föremål för saneringsförfarande fogas en ny 4 punkt om institut som ställts under resolutionsförvaltning. Dessutom föreslås i momentet en sådan ändring att andra mening i momentets 3 punkt avknoppas till ett nytt 3 mom. I detta nya 3 mom. föreskrivs om undantag i fråga om inlåningsbanker när det gäller begränsning av tillämpningsområdet enligt 2 mom.

2 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

2.1 Befogenheter som tillkommer Verket för finansiell stabilitet

Enligt grundlagens 119 § 2 mom. ska de allmänna grunderna för statsförvaltningens organ regleras genom lag, om deras uppgifter omfattar utövning av offentlig makt. Med allmänna grunder avses närmast enhetens

namn, ansvarsområde, huvudsakliga uppgifter och behörighet (RP 1/1998 rd, s. 174). Också den omständigheten att ett organs mandatperiod eventuellt är tidsbestämd har ansetts höra till de allmänna grunderna (GrUU 12/2004 rd). Verkets uppgifter innebär utövande av t.o.m. betydande offentlig makt och ska sålunda enligt förslaget regleras genom lag. Verkets befogenheter är exceptionellt omfattande när det gäller att trygga ett omfattande allmänintresse och förhindra allvarliga störningar på finansmarknaden. I lagen föreslås dessutom bestämmelse om de allmänna grunderna för verkets verksamhet.

Inom finansministeriets förvaltningsområde ska enligt förslaget inrättas ett nytt verk, dvs. Verket för finansiell stabilitet. Ovan i styckena 3.2.1 och 3.3.1 behandlas frågan om inrättande av verket och om alternativa placeringar av verket. Verkets uppgifter och befogenheter regleras i nya bestämmelser. För närvarande har endast statens säkerhetsfond, som avses i lagen om statens säkerhetsfond, och statsrådet delvis liknande uppgifter för tryggnad av stabiliteten i inlåningsbankernas verksamhet som den nya myndighet som föreslås bli inrättad.

Det föreslås att från lagen om statens säkerhetsfond som föreslås bli upphävd överförs 19 b § om begränsning av verksamheten på finansmarknaden till 16 kap. 1—3 § i den nya resolutionslagen. Grundlagsutskottet har bl.a. i sitt utlåtande om 19 b § i lagen om statens säkerhetsfond påpekat att den föreslagna regleringen gav möjlighet till också kraftiga ingripanden i egendomsskyddet som avses i grundlagens 15 § och näringsfriheten som avses i grundlagens 18 § (GrUU 7/2009 rd). Grundlagsutskottet ansåg att för regleringen talar vissa faktorer som är acceptabla i sammanhang som detta med tanke på framför allt stabiliteten på den finansiella marknaden och därmed också kundskyddet (GrUU 43/2004 rd). Grundlagsutskottet ansåg att regleringen var baserad på ett med avseende på systemet med grundläggande rättigheter godtagbart starkt samhälleligt intresse och att det dessutom var av betydelse att åtgärderna hade förknippats med nödvändighetsförutsättningen och en relativt kort tidsfrist, att beslutet om åtgärderna hade sammankopplats med samrådsbestämmelserna och att besvärsträtten

inte hade begränsats. Grundlagsutskottet ansåg i sitt utlåtande om regeringens proposition (RP 5/2009 rd) att 19 b § i lagen om statens säkerhetsfond, som nu föreslås bli överförd till resolutionslagen, inte förutsatte att lagförslaget behandlades i grundlagsordning.

Till verkets befogenheter hör enligt förslaget bl.a. att utarbeta resolutionsplaner för institut, att ställa institut under resolutionsförvaltning och använda resolutionsverktyg (nedskrivning av skulders nominella värde och konvertering av skulder, överlåtelse av affärsverksamhet samt inrättande av tillfälliga institut eller egendomsförvaltningsbolag), att delta i resolution samt att samla in stabilitetsavgifter och insättningsgarantiavgifter. Verkets befogenheter möjliggör sålunda ingripande i egendomsskyddet som tryggas enligt grundlagen. Verkets åtgärder är enligt förslaget förenliga med proportionalitetskravet, eftersom Finansinspektionen och ECB i samband med tillsynen över institutens kapitaltäckning i första hand ska vidta åtgärder för att trygga kapitaltäckningen på den nivå som lagstiftningen förutsätter. De nämnda tillsynsmyndigheterna ska vid behov vidta föregripande åtgärder för att upprätthålla ett instituts funktionsförmåga. Verket för finansiell stabilitet kan utöva befogenheterna endast då institutet inte längre är funktionsdugligt eller då det hotas av ett insolvensförfarande eller då andra förutsättningar för resolutionsförvaltning enligt lagstiftningen är uppfyllda.

En begränsning som avser egendomsskydd och näringsfrihet måste också vara nödvändig för uppnåendet av ett godtagbart syfte och den får inte gå längre än vad som är motiverat med beaktande av betydelsen av det bakomliggande samhällsintresset i förhållande till det rättsliga intresse som skyddas. Resolutionsverktyget är avsett att vara ett alternativ till likvidation och konkurs. Användningen av verktyget har begränsats så att de som är ägare och borgenärer i förhållande till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag under resolution inte ska försättas i en sämre ställning än de skulle ha vid en likvidation eller konkurs. Tillämpningen av verkets befogenheter främjar en jämlik behandling av företagen och sunda konkurrensförhållanden, då en störningssituation som hotar stabilitete

ten på finansmarknaden kan undanröjas genom att ett kreditinstitut eller värdepappersföretag ställts under resolutionsförvaltning och genom att en banks ägare och investerares ansvar realiserar utan något tvingande behov att ingripa i situationen genom stödrangemang som förutsätter användning av offentliga medel.

Det föreslås att verket inrättas framför allt för genomförande av resolutionsdirektivet. Verkets på direktivet baserade uppgifter och befogenheter kan anses vara motiverade med beaktande av resolutionsåtgärdernas exceptionella karaktär och med beaktande av att syftet med dem är att förhindra att en allvarlig störning som hotar stabiliteten på finansmarknaden sprider sig mellan kreditinstituten. Resolutionsåtgärder kommer i sista hand i fråga när det är nödvändigt att ingripa i sådana kreditinstituts och värdepappersföretags verksamhet som inte har förmåga att fortsätta sin verksamhet. Avsikten är att på förhand vidta stimulerande åtgärder för att förhindra att sådana institut råkar i kris.

I de lagar som föreslås i denna proposition har direktivets bestämmelser beaktats på ett övergripande sätt och verkets befogenheter har efter behov begränsats i överensstämmelse med den övriga nationella lagstiftningen. I lagen föreslås inga bestämmelser t.ex. om verktyget för offentligt aktiekapitalstöd enligt resolutionsdirektivets artiklar 56–58 och om verktyget för tillfälligt offentligt ägande som ett ministerium eller statsrådet skulle besluta om. I lagen föreslås inte heller bestämmelser om sådana enligt direktivet icke-nedskrivningsbara beskattnings- och socialskyddsbaserade skulder som vid ett instituts konkurs skulle ha bättre förmånsrätt än övriga skulder, eftersom sådana skulder inte är prioriterade enligt den gällande konkurslagstiftningen. I lagen föreslås inte heller undantag i fråga om kundmedel, eftersom kundmedel enligt finsk lag inte räknas som ett kreditinstituts skulder och eftersom det därför inte är nödvändigt att uttryckligen nämna dem. Dessutom föreslås att t.ex. en fond utanför statsbudgeten som förvaltas av verket får ta lån endast med statsrådets tillstånd, inom ramen för de lånefullmakter som riksdagen från fall till fall beviljar i samband med behandlingen av statsbudgeten. För att fonden

ska få ta lån måste statsrådet ge sitt samtycke (lagförslag 2, 3 kap. 8 §).

Bestämmelserna om sådana ändringar i aktieinnehavet i ett institut som är ställt under resolutionsförvaltning som ska göras i samband med inrättandet av ett egendomsförvaltningsbolag eller tillfälligt institut motsvarar det som i grundlagens 15 § 2 mom. föreskrivs om expropriation av egendom för allmänt behov mot full ersättning. Enligt grundlagsutskottets tolkning förutsätter grundlagens krav att det ska vara fråga om ett allmänt behov inte nödvändigtvis att inlösningen sker till förmån för ett offentligt samfund (GrUU 4/2000 rd, s. 4, GrUU 53/2001 rd och GrUU 28/2012 rd). Det finns sålunda inget hinder för att genom en ändring av aktieinnehavet i ett institut inrätta ett egendomsförvaltningsbolag eller ett tillfälligt institut.

Värderingen av aktier, andelar och andra värdepapper i eget kapital ska baseras på resolutionsdirektivet och delvis på aktiebolagslagen. Det nominella värdet på värdepapper i eget kapital ska skrivas ned eller konverteras efter det att institutet har ställts under resolutionsförvaltning eller är eller sannolikt blir oförmöget att fortsätta sin verksamhet. De rättigheter som tillkommer ägare av värdepapper i eget kapital ska enligt förslaget tryggas i överensstämmelse med artikel 52 i stadgan om de grundläggande rättigheterna. Verket kan använda resolutionsverktyg endast när det är fråga om institut som fallerar eller sannolikt kommer att falla, och bara om det är nödvändigt för att tillgodose det allmänna intresset av finansiell stabilitet. Resolutionsverktyg bör i synnerhet tillämpas om institutet inte kan avvecklas genom normala insolvensförfaranden eller konkurs och utan att destabilisera det finansiella systemet, om åtgärderna krävs för att trygga en snabb överföring och upprätthålla systemviktiga funktioner och om det inte finns några rimliga utsikter till andra alternativa privata lösningar, inklusive kapitaltillskott från befintliga aktieägare eller någon tredje part, tillräckligt för att återställa institutets fulla bärkraft.

Aktieägarna och övriga innehavare av värdepapper i eget kapital får inte lida större förluster än i det fall att institutet skulle ha försatts i likvidation eller konkurs den dag då verket fattade beslut om att försätta institutet

i resolution. Den som äger värdepapper i eget kapital får då rätt till ersättning efter att ägaransvaret realiserats, till fullt värde i enlighet med värderingen.

Grundlagsutskottet har ansett att den omständigheten har en allmän betydelse med tanke på egendomsskyddet att regleringen avser ett begränsat verksamhetsområde och att juridiska personer som bedriver professionell verksamhet inom detta område i sin utlånings- och inlåningsverksamhet har en särskild betydelse för andra aktörers finansiella ställning (GrUU 53/2001 rd och GrUU 17/2004 rd). Utskottet har också ansett att ju större avståndet är mellan en juridisk person och enskilda individer och ju mera indirekta effekterna av de föreslagna åtgärderna är på individernas konkreta ekonomiska intressen, desto mindre sannolikt är det att åtgärder som avser en juridisk person kan stå i konflikt med grundlagens bestämmelser om egendomsskydd (GrUU 45/1996 rd, s. 2, se även GrUU 17/1997 rd, s. 3 och GrUU 9/2008 rd).

Verket har enligt förslaget befogenhet att med resolutionsåtgärder ingripa i vissa avtalsvillkor och att begränsa instituts och tredjeparters avtalsfrihet (lagförslag 1, 12 kap. 8—11 §). Avtalsfriheten är inte uttryckligen skyddad i grundlagen men den skyddas i viss mån genom den klausul i grundlagens 15 § 1 mom. som avser egendom (RP 309/1993 rd, s. 62). Enligt grundlagsutskottets utlåtande ska en reglering bedömas utifrån de allmänna förutsättningarna för begränsning av grundläggande rättigheter (GrUU 33/1998 rd och GrUU 15/2004 rd).

Verket föreslås inte få rätt att påföra administrativa påföljder i pengar, utan sådana ska påföras av Finansinspektionen som tillsammans med Verket för finansiell stabilitet övervakar efterlevnaden av resolutionslagstiftningen (lagförslag 5, 38 och 40 §). Grundlagsutskottet har tagit ställning till Finansinspektionens administrativa påföljder bl.a. i samband med att värdepappersmarknadslagen stiftades (GrUU 17/2012 rd). Enligt *ne bis in idem*-principen får samma person inte påföras både en administrativ påföljd av straffrättslig karaktär och en straffrättslig påföljd för en och samma gärning. Denna princip har beaktats i 40 § 3 mom. i lagen om

Finansinspektionen där det föreskrivs att en fysisk person inte kan påföras påföljdsavgift för en gärning eller försummelse som enligt lag är straffbar. Finansinspektionen kan dock i enlighet med bestämmelsen i fråga påföra påföljdsavgift och avstå från att anmäla ärendet till förundersökningsmyndigheten, om gärningen eller försummelsen med hänsyn till dess menlighet, gärningsmannens skuld sådan den framgår av gärningen, den vinning som erhållits och övriga omständigheter i anslutning till gärningen eller försummelsen anses vara ringa bedömd som en helhet. Syftet med den föreslagna bestämmelsen är att i likhet med gällande 40 § 3 mom. ge Finansinspektionen rätt att för smärre gärningar och försummelser påföra en påföljdsavgift i stället för att göra en anmälan till förundersökningsmyndigheten.

När en gärning strider mot en bestämmelse för vilken kan påföras både en administrativ och en straffrättslig påföljd är det dock trots *ne bis in idem*-principen möjligt att påföra en juridisk person som bryter mot bestämmelsen en påföljdsavgift och dessutom kan exempelvis personer i den juridiska personens ledning ådömas en straffrättslig påföljd. Sådana bestämmelser ingår t.ex. i kreditinstitutslagens 20 kap. 1 §. Samma person kan dock inte för samma gärning påföras både en straffrättslig påföljd och en administrativ påföljd som kan betraktas som ett straffrättsligt straff.

Ne bis in idem-principen beaktas dessutom redan i gällande 42 § 3 mom. i lagen om Finansinspektionen, vilket innebär att ordningsavgift eller påföljdsavgift inte kan påföras en person som misstänks för samma gärning i en förundersökning, en åtalsprövning eller ett brottmål som behandlas i domstol. Ordningsavgift eller påföljdsavgift kan inte heller påföras den som har dömts för samma gärning genom en lagakraftvunnen dom.

Verkets beslut får överklagas genom besvär, med undantag för vissa bestämmelser om godkännande av en värdering utan lagstadgad grund eller vägande skäl och när det inte är fråga om att bifoga värderingen till ett beslut om nedskrivning av aktier eller andelar och om tillämpning av resolutionsverktyg (lagförslag 1, 5 kap. 6 och 10 §). Dessa begränsningar är motiverade med beaktande av

värderingens betydelse som en del av verkets resolutionsåtgärder och ärendenas brådskanande natur. Grundlagsutskottet har därför ansett det vara problematiskt att förena beslut som gäller enskilda personers rättigheter med besvärsförbud, såväl med tanke på rättsskyddskravet i anslutning till expropriation av egendom som med beaktande av grundlagens 21 § 1 mom. och artikel 6 i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna. Grundlagsutskottet har i sina bedömningar fäst avseende framför allt vid om det är fråga om smärre undantag av det slag som det är möjligt att lagstifta om, i förhållande till grundlagens huvudregel för överklagande (se RP 309/1993 rd, s. 74 och GrUU 53/2001 rd).

2.2 Förvaltningskostnaderna vid Verket för finansiell stabilitet

De administrativa kostnaderna för verkets och delvis fondens verksamhet ska enligt förslaget täckas med avgifter som samlas in hos de kreditinstitut och värdepappersföretag som hör till tillämpningsområdet för lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag samt hos filialer till tredjeländers kreditinstitut och värdepappersföretag (lagförslag 4). I fråga om finansieringen av verksamheten gäller särskilda bestämmelser (lagförslag 2, 2 kap. 8 §). Från statsförfattningsrättslig synpunkt har avgiften karaktären av en skatt och den ska bedömas utifrån grundlagens 81 § 1 mom. (bl.a. GrUU 41/2004 rd, GrUU 67/2002 rd och GrUU 28/2008 rd). Enligt den nämnda grundlagsbestämmelsen föreskrivs om statsskatt genom lag som ska innehålla bestämmelser om grunderna för skattskyldigheten och skattens storlek samt om de skattskyldigas rättsskydd. Avgiftens belopp har inte något direkt samband med verkets kostnader för en enskild avgiftsskyldig. Bestämmelserna om avgiften i lagförslag 4 motsvarar huvudsakligen lagen om Finansinspektionens tillsynsavgift (879/2008).

I förslaget till avgiftslag föreskrivs om grunderna för avgiftens belopp. Lagförslagets 2 § innehåller allmänna bestämmelser om förvaltningsavgiften. Lagförslagets 4 och

5 § innehåller detaljerade bestämmelser om grunderna för avgiften. I 9 § föreskrivs om dröjsmålsränta på förvaltningsavgift och om indrivning i utsökningsväg.

Enligt lagförslagets 6 § kan Verket för finansiell stabilitet enligt prövning sänka förvaltningsavgiften. Grundlagsutskottet anser det vara möjligt från statsförfattningsrättslig synpunkt att ge en myndighet befogenhet att bevilja skattelättnader (GrUU 17/1982, s. 1, GrUU 4/1991, s. 1—2, GrUU 1/1998 rd, s. 3—4, GrUU 19/2002 rd, s. 6—7 och GrUU 5/2010, s. 4). Befogenheterna får dock inte vara så omfattande att rättsläget enligt ordalydelsen i respektive lag om grunderna för skattskyldigheten och skattens belopp väsentligt kan ändras genom att befogenheterna utövas. Möjligheten att bevilja lättnader ska sålunda utnyttjas i uppenbart exceptionella fall i förhållande till de lagstadgade grunderna för skatten. Av lagen ska framgå på vilka grunder lättnader kan beviljas och likaså i vilket syfte lättnader detta kan ske.

Som en godtagbar grund har ansetts t.ex. att en full avgift är uppenbart oskälig (GrUU 5/2010 rd, s. 4, GrUU 44/2005 rd, s. 3 och GrUU 4/1991 rd, s. 2). Möjligheten att bevilja lättnad ”av särskilda skäl” är däremot alltför generell med beaktande av den exakta regleringen (GrUU 44/2005 rd, s. 3—4; se dock GrUU 5/2010 rd, s. 4, där de särskilda skälen har direkt samband med att det vore uppenbart oskäligt att ta ut avgiften till fullt belopp). En myndighet kan inte heller ges befogenhet att bevilja lättnad ”på villkor som den själv bestämmer” (GrUU 44/2005 rd, s. 4). En sådan reglering skulle kompletteras med omnämmanden som begränsade myndighetens befogenhet (GrUU 5/2010 rd, s. 4). Det kan vara svårt att dimensionera avgifterna och förvaltningskostnaderna mot varandra och dessutom kan det ske förändringar i institutens balansräkningar och resultaträkningar som läggs till grund för avgifterna. Syftet med bestämmelsen är att de avgiftsbelopp som samlas in ska motsvara kostnaderna för verkets verksamhet. Bestämmelsen ska tillämpas enhetligt på de avgiftsskyldiga så att samtliga avgiftsskyldigas proportionella avgiftsandel beräknas.

De avgiftsskyldigas rättsskydd säkerställs så att den som är missnöjd med verkets be-

slut får begära omprövning hos verket, medan verkets beslut med anledning av omprövningen får överklagas genom besvär (8 §).

Bestämmelsen om sänkning av avgiften skiljer sig från motsvarande bestämmelser i lagen om Finansinspektionens tillsynsavgift. Finansinspektionen verkar i anslutning till Finlands Bank, som täcker eventuella verksamhetsrelaterade underskott. Det föreslås därför att verkets budget i sin helhet ska täckas med avgifter som samlas in hos kreditinstituten och värdepappersföretagen.

Verket har prövningsrätt också enligt lagförslaget 10 §, enligt vilken verket har rätt att av en avgiftsskyldig få de uppgifter som behövs för att fastställa förvaltningsavgiften. Skyldigheten att lämna uppgifter begränsas i bestämmelsen till att avse endast nödvändiga uppgifter. Variationerna när det gäller karaktären av de avgiftsskyldigas verksamhet och omfattningen av verksamheten är så pass stora att det inte är ändamålsenligt att på lagnivå bestämma vilka uppgifter och utredningar som ska tillställas verket för att det ska kunna ansvara för debiteringen av förvaltningsavgifter.

På de grunder som anförs ovan kan det anses att lagförslaget uppfyller kraven i grundlagens 81 §.

2.3 Inrättande av en fond utanför statsbudgeten

Enligt grundlagens 87 § kan genom lag bestämmas att en statlig fond ska lämnas utanför statsbudgeten, om skötseln av någon bestående statlig uppgift nödvändigtvis kräver det. Frågan om grundande av en fond utanför statsbudgeten behandlas ovan i stycke 3.2.2 och 3.3.3.

I enlighet med resolutionsdirektivet föreslås det i lagförslag 2 att stabilitetsavgifterna ska fonderas och överföras till en ny fond utanför statsbudgeten. Fonden ska bestå av två delar, dvs. av resolutionsfonden till vilken betalas stabilitetsavgifter och av insättningsgarantifonden till vilken betalas insättningsgarantiavgifter. Fondernas tillgångar ska hållas åtskilda från varandra i bokföring-

en. Fonden ska förvaltas av Verket för finansiell stabilitet. Fonden ska ha en separat styrelse för organisering av placeringsverksamheten.

Resolutionsdirektivet förutsätter att det via fonden skapas ett nationellt finansieringssystem för resolutioner. Resolutionsmyndighetens skyldighet är att se till att de avgiftsskyldiga inrättningarna betalar in stabilitetsavgifterna till fullt belopp och i rätt tid och att avgifterna överförs vidare till den resolutionsnämnd som avses i EU:s resolutionsförordning.

Stabilitetsavgifterna är avgifter som från statsförfattningsrättslig synpunkt är av skattekaraktär och ska betalas av kreditinstitut och värdepappersföretag som hör till tillämpningsområdet för lagförslag 1 samt som ska överföras till den gemensamma resolutionsfond som avses i EU:s resolutionsförordning. I resolutionsdirektivet, i EU:s resolutionsförordning, i det mellanstatliga avtal som ingås med stöd av förordningen och i kommissionens delegerade förordning föreskrivs hur avgifterna ska bestämmas. De uppgifter som enligt förslaget ska åläggas Verket för finansiell stabilitet är sålunda av permanent karaktär.

Finska staten ansvarar inte för stabilitetsavgifterna ens temporärt, dvs. inte ens i det fall att de finländska institutens avgiftsandelar av någon anledning inte kan samlas in och trots att stabilitetsavgifterna till fullt belopp måste redovisas inom den stadgade tidsfristen. I ett sådant fall kan verket utan dom uppbära avgifterna jämte ränta (lagförslag 4). Dessutom kan Finansinspektionen påföra institutet en administrativ påföljd.

Det föreslås inga bestämmelser om sådana statens stabiliseringsverktyg som avses i resolutionsdirektivets artiklar 56—58 och varmed staten kunde delta i resolutionskostnaderna under vissa förutsättningar. Stabiliseringsverktygen inte utgör en del av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen och de inte heller är avsedda att utgöra en del av systemet i fråga om de länder som hör till bankunionen. Användning av stabiliseringsverktyg skulle innebära en avvikelse från syftet med direktivet, dvs. att bryta ödesgemenskapen mellan staten och institutet samt från målsättningen att säkerstäl-

la ägarnas och borgenärernas ansvar. Bestämmelserna hindrar emellertid inte att det i exceptionella situationer som hotar hela systemet dock kommer att vara möjligt att i enlighet med grundlagens 82 § fatta ett separat beslut i riksdagen om statsborgen eller lån som beviljas med riksdagens samtycke. Sådana situationer ska emellertid inte regleras på förhand i resolutionslagstiftningen.

Resolutionsfonden och insättningsgarantifonden begränsar inte riksdagens makt att besluta om statsbudgeten, eftersom avgifterna samlas in som avgifter av skattekaraktär och eftersom staten enligt de föreslagna bestämmelserna inte kommer att vara tvungen att delta i finansieringen av resolutionskostnader eller insättningsgarantikostnader.

Enligt förarbetena till grundlagen (RP 1/1998 rd) rd kan det anses att nödvändighetskriteriet är uppfyllt om det är fråga om en bestående statlig uppgift och de budgetekonomiska redskapen, såsom förslags- eller reservationsanslag, inte är lämpliga för uppgiften i fråga. Det är exceptionellt och svårt att förutse i vilken utsträckning fondens medel kommer att användas för resolutionskostnader. Insamling av stabilitetsavgifter och insättningsgarantiavgifter i form av skatter och behandling av dem t.ex. som reservationsanslag gör inte möjligt att snabbt använda de insamlade medlen för finansiering av resolutionskostnader eller för att garantera insättningar i enlighet med verkets beslut.

Den andra delen av den nya fond som föreslås bli inrättad utgörs av insättningsgarantifonden, som enligt gällande lagstiftning med stöd av kreditinstitutslagen behandlas som en separat fond som garanterar insättarnas tillgodohavanden i inlåningsbankerna. Eftersom insättningsgarantifondens verksamhet dels är av permanent karaktär och dels också en viktig offentlig uppgift samt eftersom verksamhet är en fast del av resolution i den nya lagstiftningen är det ändamålsenligt att det allmänna ansvarar för verksamheten också i administrativt avseende (se kap. 2.4). Det föreslås sålunda att de uppgifter som hör till den nuvarande insättningsgarantifonden som sköts av inlåningsbankerna ska överföras till Verket för finansiell stabilitet.

Verket ska samla in insättningsgarantiavgifter enligt insättningsgarantidirektivet, för-

valta tillgångarna, besluta om utbetalning av medel samt ansvara för att ersättningar betalas ut till insättarna i en situation då insättningsgarantifonden blir ersättningsskyldig. Det finns många olika omständigheter som talar för att myndigheterna ska ansvara för organiseringen av insättningsgarantifonden: den helt nya resolutionslagstiftningen och myndighetsramen, behovet att koordinera resolutionsåtgärderna och att genomföra dem på ett flexibelt sätt och vid behov mycket snabbt samt de skärpta krav som i det nya direktivet ställs på insättningsgarantin och som innebär att insättningsgarantiärsättningar måste kunna betalas ut inom sju dagar i stället för såsom tidigare inom 20 dagar. Den nya lagstiftningen innebär också att insättningsgarantifondens medel i vissa situationer måste användas för resolutionsfinansiering. Detta betyder att oklarheterna i den nuvarande insättningsgarantifondens rättsliga ställning elimineras, då fonden kommer att vara en del av ett statligt verk. Inlåningsbankerna ska också i fortsättningen ha möjlighet att i verkets styrelse delta i beslutsfattandet om placeringen av fondens tillgångar.

Insättningsgarantiavgifterna kommer, i likhet med stabilitetsavgifterna, att från statsförfattningsrättslig synpunkt vara skatter som enligt grundlagens 81 § 1 mom. ska bestämmas genom lag. Insättningsgarantiavgifterna kommer i likhet med stabilitetsavgifterna inte att tas upp i statsbudgeten.

Med hjälp av resolutionsfonden och insättningsgarantifonden sköts ett från samhällets synpunkt viktigt uppdrag, vilket innebär att det finns beredskap för exceptionella kriser med användning av andra medel än skattemedel och att insättarnas tillgodohavanden i inlåningsbankerna skyddas. Eventuella utbetalningar från fonderna kommer sannolikt att vara betydande och svåra att förutse. Fondförvaltningen gör det möjligt att under normala förhållanden placera tillgångarna på ett effektivt och betryggande sätt samt snabb användning av medel i resolution. Att en fond är inrättad utanför statsbudgeten innebär att den kan vara självständig i sin verksamhet och flexibel i sin medelsanvändning samt att den kan ha beredskap för oförutsedda utgifter.

2.4 Insättningsgarantifondens ställning

Enligt gällande lag förvaltas insättningsgarantifonden av en delegation som utses av inlåningsbankerna (kreditinstitutslagens 14 kap. 3 §). Stadgarna för insättningsgarantifonden fastställs av finansministeriet. I lagen finns inga uttryckliga bestämmelser om fondens status som juridisk person eller om fondens rättsliga karaktär. I praktiken sköter insättningsgarantifonden för närvarande på inlåningsbankernas vägnar Finansbranschens centralförbund, vars föregångare Bankföreningen i Finland rf då insättningsgarantifonden inrättades lämnade i en ansökan om fastställelse av stadgarna till finansministeriet. Insättningsgarantifondens rättsliga ställning och status som juridisk person är sålunda för närvarande delvis bristfälligt reglerad. Insättningsgarantifondens verksamhet och karaktär, i förhållande till vad som i grundlagens 124 § föreskrivs om att anförtro offentliga förvaltningsmyndigheter till andra än myndigheter, behandlas ovan i styckena 3.2.2 och 3.3.2.

Insättningsgarantifondens medel kan enligt lagen användas endast för betalning av ersättningar till insättare i sådana insolvenssituationer som närmare definieras i lagen. I lagen föreskrivs uttryckligen att en inlåningsbank inte har rätt att kräva ut sin andel av insättningsgarantifondens tillgångar och inte heller rätt att överlåta andelen till någon annan. För tydlighetens skull konstateras i lagen, i överensstämmelse med kreditinstitutslagens 14 kap. 6 §, att andelen inte får räknas som bankens tillgångar (lagförslag 2, 5 kap. 4 §).

I det nya insättningsgarantidirektivet föreskrivs, liksom i det nuvarande, uttömmande om användning av insättningsgarantifondens medel. Medlen får enligt det nya direktivet användas endast för betalning av ersättningar till insättare och, under förutsättningar som närmare föreskrivs i insättningsgarantidirektivet och resolutionsdirektivet, för resolution av inlåningsbanker. I direktivet föreskrivs vidare att enbart inlåningsbankerna själva ansvarar för inbetalningar till fonden. I bestämmelserna om insättningsgarantifondens uppgifter och användning av insättningsga-

rantiavgifterna endast för ersättning av obetalda insättningar föreslås inga ändringar.

Enligt lagförslag 2 ska en offentlig myndighet, Verket för finansiell stabilitet, inrättas som ansvarig myndighet för insättningsgarantisystemet. Verket ska förvalta insättningsgarantifonden som en fond utanför statsbudgeten. Eftersom både inbetalningarna till den föreslagna insättningsgarantifonden och användningen av medlen i detalj regleras i EU:s lagstiftning, gäller i fråga om insättningsgarantifonden inte i något avseende prövning i anslutning till riksdagens budgetmakt och genom lag kan inte heller annars föreskrivas om användning av fondens medel för andra ändamål. Upprätthållandet av insättningsgarantin, ersättningen av insättningar och insättningsgarantifondens deltagande i resolutionskostnader är sådana varaktiga betydande offentliga uppgifter som det är ändamålsenligt att det allmänna ansvarar för, med tanke på det politiska ansvaret för att de ordnas på ett effektivt sätt. Grundlagsutskottet har i sin tolkning av frågan om myndighetsuppgifternas betydelse uppmärksammat bl.a. om den omständigheten att en uppgift anförtros en privaträttslig aktör inverkar på en myndighets uppgifter eller skyldigheter och om uppdraget inbegriper utövande av beslutanderätt (GrUU 11/2006 rd). Insättningsgarantifondens uppgifter utgör i fortsättningen ett fast element i beslutsfattandet om resolutionsåtgärder och har, enligt vad som anförs ovan, ett väsentligt samband med myndighetens uppgifter och skyldigheter. Av dessa skäl anser statsrådet att det finns tillräckliga särskilda skäl att anse att det är ändamålsenligt att i den föreslagna lagen, i den ordning som avses i grundlagens 87 §, föreskriva att insättningsgarantifonden ska vara en fond som förvaltas av en statlig myndighet och står utanför statsbudgeten.

Det föreslås att tillgångarna i den insättningsgarantifond som avses i den gällande lagen i enlighet med övergångsbestämmelsen i lagförslag 6 kan överföras till den insättningsgarantifond som nämns i lagförslag 2 och förvaltas av en offentlig myndighet. Förslaget ska i detta avseende bedömas med beaktande av vad som i grundlagens 15 § föreskrivs om egendomsskydd. Eftersom insättningsgarantifondens medel kan användas en-

dast för sådana syften som avses i lagen och eftersom varken de inlåningsbanker som är medlemmar i fonden – eller någon annan – enligt den gällande lagen har rätt till fondens tillgångar, hindrar inte grundlagens bestämmelser om egendomsskydd eller dess övriga bestämmelser att tillgångarna överförs från den insättningsgarantifond som avses i den gällande lagen till den nya insättningsgarantifond som inrättas genom lagförslag 2, dvs. genom en lag som stiftas i enlighet med grundlagens 87 §, utan tillämpning av lagstiftningsordningen enligt grundlagens 73 §.

2.5 Behovet av riksdagens samtycke och behandlingsordningen för avtalet om en gemensam resolutionsfond

Det mellanstatliga avtalet om en gemensam resolutionsfond är till sin rättsliga utformning ett sedvanligt internationellt fördrag mellan EU:s medlemsstater inom ramen för deras nationella befogenheter. Förhållandet mellan å ena sidan avtalet om den gemensamma resolutionsfonden och å andra sidan EU:s resolutionsförordning lämnar utrymme för tolkning när det gäller befogenheterna. Förhandlingsresultatet när det gäller avtalet om den gemensamma resolutionsfonden måste ses mot bakgrund av det faktum att förvaltningsorganen och medlemsstaterna hade divergerande åsikter om den rättsliga grunden för EU:s resolutionsförordning (artikel 114 i EUF-fördraget). Också Finland ansåg att den rättsliga grunden var oklar och kunde ifrågasättas (GrUU 28/2013 rd). Med avseende på frågan om den rättsliga grundens tillräcklighet ansågs det vara särskilt problematiskt om EU har befogenhet att reglera överföringen av de medel som samlas in hos kreditinstituten till den gemensamma resolutionsfonden. Också andra frågor som gällde fondens verksamhet ansågs vara problematiska. Det beslöt att dessa frågor ska regleras i ett mellanstatligt avtal som kompletterar EU:s resolutionsförordning och resolutionsdirektivet, dvs. ett avtal som medlemsstaterna ingår med utövande av sina nationella befogenheter. Enligt grundlagens 94 § 1 mom. krävs riksdagens godkännande för fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller sådana bestämmelser som hör till området för

lagstiftningen eller annars har avsevärd betydelse, eller som enligt grundlagen eller av någon annan anledning kräver riksdagens godkännande.

Enligt grundlagsutskottets tolkningspraxis hör en bestämmelse till området för lagstiftningen om den gäller utövande eller begränsning av någon grundläggande fri- eller rättighet som är skyddad i grundlagen, om den i övrigt gäller grunderna för individens rättigheter och skyldigheter, om den sak som bestämmelsen gäller enligt grundlagen ska regleras i lag, om det finns lagbestämmelser om det som lagen gäller eller om det enligt rådande uppfattning i Finland ska lagstiftas om saken. En bestämmelse som avser en internationell förpliktelse hör enligt dessa grunder till området för lagstiftningen oberoende av om bestämmelsen står i konflikt eller i överensstämmelse med en bestämmelse i Finlands lagstiftning (GrUU 11/2000 rd och GrUU 12/2000 rd).

Bestämmelser som av någon annan anledning förutsätter riksdagens godkännande är bl.a. bindande förpliktelser som gäller riksdagens budgetmakt (GrUU 45/2000 rd). Grundlagsutskottet har ansett att denna bestämmelse dock inte kräver riksdagens samtycke när det gäller alla sådana internationella förpliktelser som har betydelse för budgeten. Riksdagens samtycke förutsätts när det gäller internationella förpliktelser som för staten innebär betydande kostnader. Utgångspunkten för bedömningen av hur betydande kostnaderna är kan anses vara i vilken utsträckning förpliktelsen är bindande för riksdagen då den beslutar om statsbudgeten. Om utgiften då blir så liten att den ryms i budgetanslaget kan en sådan förpliktelse inte ens om den är återkommande kräva riksdagens samtycke i enlighet med grundlagens 94 § 1 mom. eller av något annat skäl som anges i grundlagen (GrUU 29/2012 rd).

Grundlagsutskottet har i förhandlingsskedet bedömt innehållet i avtalet om den gemensamma resolutionsfonden i sitt utlåtande GrUU 1/2014 rd samt i sitt protokoll 18/2014 rd. Avtalsförhandlingarna pågick då fortfarande och avtalsbestämmelserna hade inte i alla avseenden preciserats. Dessutom hade grundlagsutskottet behandlat avtalets innehåll i anslutning till EU:s resolutionsförord-

ning i utlåtandet GrUU 28/2013 rd. I sitt utlåtande GrUU 1/2014 rd konstaterade utskottet att avtalet innehållsmässigt har ett nära samband med EU:s resolutionsförordning och resolutionsdirektivet samt med EU:s förvaltningsorgan. Avtalet kan sålunda till sitt innehåll och sina verkningar klart jämföras med unionsärenden, vilket innebär att det enligt utskottets åsikt klart är fråga om ett unionsärende som enligt grundlagens 93 § 2 mom. hör till statsrådets behörighet.

Utskottet understryker i sina ställningstaganden betydelsen av ett täckande och fullständigt investeransvar med tanke på tryggheten av riksdagens budget- och finansmakt, eftersom behovet av att använda resolutionsmedel och offentlig finansiering då kan minimeras. Bestämmelserna om investeransvar i avtalet om den gemensamma resolutionsfonden skärptes under förhandlingarna till följd av utskottets ställningstagande. Enligt avtalet har en avtalspart rätt att på det sätt som grundlagsutskottet förutsätter säga upp avtalet om bestämmelserna om investeransvar ändras så att statens ansvar ökar märkbart (avtalets artikel 9). Till tryggheten av riksdagens budget- och finansmakt ansluter sig också avtalets bestämmelser om i vilken ordning kostnaderna för resolutionsåtgärder ska täckas (avtalets artikel 5). Syftet med bestämmelserna är att säkerställa att det finansiella ansvaret i första hand avser kreditinstitutens kapitaltäckning, investerare och de nationella finansieringsandelarna i kreditinstitutets hemstat. Utskottet förutsatte också att det måste vara möjligt att förbjuda lån mellan fondandelar (avtalets artikel 7.4) och att medlemsstaterna inte genom avtalet ska kunna åläggas att ställa statsborgen för resolutionsnämndens upplåning (inledande stycket 13).

Dessa mål uppnåddes under förhandlingarna. Finland förenade sig i samband med undertecknandet av avtalet om den gemensamma resolutionsfonden om Tysklands förklaring där det betonas att avtalet och EU:s resolutionsförordning bör tolkas så att de inte innebär att medlemsstaterna blir solidariskt ansvariga, inte leder till ändringar i ESM-avtalet och i synnerhet inte till förpliktelser som innebär användning av offentliga medel

på ett sätt som begränsa avtalsparternas budgetsuveränitet eller fiskaliska ansvar.

Statsrådet ansåg under förhandlingarna att avtalet inte kommer att bli problematiskt med tanke på riksdagens budgetmakt eftersom besluten, de som avses i avtalets artikel 15 undantagna, om de frågor som har ekonomiska konsekvenser uttryckligen ska fattas nationellt.

Bestämmandet av stabilitetsavgifterna och insamlingen av avgifterna hos kreditinstituten ska ske i enlighet med artiklarna 70 och 71 i EU:s resolutionsförordning samt i enlighet med delegerade akter och genomförandebestämmelser som antagits med stöd av förordningen. I avtalets artiklar 3 och 6 föreskrivs om överföring av stabilitetsavgifter i enlighet med de förutsättningar som anges i avtalet. Avsikten är att i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet ta in bestämmelser om överföring av stabilitetsavgifter. Bestämmelserna i avtalets artiklar 3 och 6 hör till området för Finlands lagstiftning.

I avtalets artikel 7 föreskrivs om tillfällig överföring mellan fondandelar. En begäran om sådan tillfällig överföring förutsätter för Finlands vidkommande riksdagens samtycke, eftersom det efter att begäran framställts kan uppkomma en situation där Finland ska överföra ett belopp till den avtalspart från vars fondandel har lånats ut medel. Detta kan jämföras med sådan statsgaranti som i enlighet med grundlagens 82 § 2 mom. kan beviljas endast med riksdagens samtycke.

Avsikten är att i 2 § i lagen om genomförande av avtalet föreskriva om godkännande av beslut om framställande av begäran och om invändningsrätten för Finlands vidkommande.

I avtalets artikel 9 föreskrivs om respekt för de allmänna principerna och målen för resolution samt om följderna av ändringar som berör dessa bestämmelser. Denna fråga hör till området för Finlands lagstiftning eftersom artikel 9.1 c och d innehåller bestämmelser om delägares och borgenärers rättigheter och skyldigheter.

I avtalets artikel 10.2 föreskrivs om förfarandet som innebär att resolutionsnämnden på eget initiativ eller på begäran av en avtalslutande part får överväga om en avtalslutande part har underlåtit att uppfylla sin skyl-

dighet att överföra stabilitetsavgifterna till resolutionsfonden samt om eventuella påföljder för överträdelse av bestämmelsen. En sådan bindande bestämmelse om tolkningen av avtalet kan indirekt inverka på tolkningen av bestämmelser som hör till området för lagstiftningen och hör därför enligt grundlagsutskottets praxis till området för lagstiftningen (GrUU 6/2001 rd).

I avtalets artikel 14 föreskrivs om lösning av tvister som gäller tolkningen av avtalet. I denna bestämmelse är det fråga om en ny obligatorisk bindande tvistlösningsmekanism. Tvistlösningen kan ha betydelse för hur en bestämmelse gällande ett ärende som i Finland reglerats på lagnivå ska tillämpas. Artikeln utgör ett sådant skiljeavtal som avses i artikel 271 i EUF-fördraget. En bestämmelse av denna typ hör till området för Finlands lagstiftning (se GrUU 1/2011 rd och GrUU 31/2001 rd).

I avtalets artikel 15 föreskrivs om de avtalslutande parternas skyldighet att betala ersättningar. Bestämmelsen har relevans för riksdagens budgetmakt eftersom den kan leda till betydande oförutsedda kostnader. Av denna anledning förutsätter avtalets artikel 15 riksdagens samtycke.

Ett internationellt fördrag kan förutsätta riksdagens samtycke också av den anledningen att det så som avses i grundlagens 94 § 1 mom. har en avsevärd betydelse. Regeringen har på denna grund hänskjutit t.ex. en ändring av artikel 136 i EUF-fördraget till riksdagen för behandling (RP 12/2001 rd). Under sin behandling av propositionen förenade sig grundlagsutskottet om tolkningen eftersom ett sådant avgörande, som helhet betraktat och i synnerhet med beaktande av dess tillämpningsområde, i stor utsträckning påverkar den ekonomiska verksamheten inom unionen och därför kan anses vara synnerligen viktigt. Utskottet påpekade å andra sidan att varje ändring som påverkar utvecklingen av unionens institutionella system inte nödvändigtvis är betydande, trots att den bakomliggande statliga förpliktelsen (att betrakta som basavtal) eventuellt är det (jfr GrUU 38/2001 rd, s 2). Utskottet uppmärksammade den omständigheten att ändringen av artikel 136 i EUF-fördraget inte innebär att något nytt ekonomiskt arrangemang inrät-

tas utan endast att det skapas en tydlig rättslig ram för en sådan möjlighet.

Avtalet om en gemensam resolutionsfond är inte i sig relevant för den statliga ekonomin. Enligt en helhetsbedömning innebär den gemensamma resolutionsfonden dock att en gemensam resolutionsmekanism kan skapas. Skapande av en gemensam resolutionsmekanism innebär att uppgifterna i samband med regleringen av det finansiella systemet och upprätthållandet av stabiliteten överförs till unionsnivån, liksom även ansvaret för kostnaderna efter övergångsperioden. Detta leder till att medlemsstaternas finansiella system blir mindre sårbara i förhållande till eventuella problem inom banksektorn och att risken minskar för att euroländerna ska få skuldproblem av dt slag som drabbat dem under de senaste åren. På det hela taget kan inrättandet av resolutionsmekanismen och resolutionsfonden få en stor betydelse och förutsätter därför riksdagens samtycke.

Vidare föreslås att riksdagen ska samtycka till att Finland i samband med att ratifikationsinstrumentet deponeras och avtalet undertecknas avger en förklaring där det betonas att avtalet om den gemensamma resolutionsfonden och EU:s resolutionsförordning ska tolkas så att de inte innebär solidariskt ansvar för medlemsstaternas vidkommande, inte leder till ändring av ESM-avtalet och i synnerhet inte till förpliktelser att använda offentliga medel på ett sätt som begränsar avtalsparternas budgetsuveränitet eller fiskaliska ansvar. Grundlagsutskottet har ansett det vara på sin plats att riksdagen genom ett uttryckligt beslut ger sitt samtycke också till förklaringar och deklarationer om sådana avtalsbestämmelser som hör till riksdagens behörighet och som påverkar innehålllet i eller omfattningen av Finlands internationella förpliktelser i förhållande till själva avtalet (GrUU 45/2000 rd och GrUU 21/2003 rd). En förklaring har betydelse för innebörden av en förpliktelse eftersom avsikten med den är att bekräfta tolkningen av innehålllet i ett avtal.

På de grunder som anförs ovan hör godkännandet av avtalet om den gemensamma resolutionsfonden i enlighet med grundlagens 94 § 1 mom. till riksdagens behörighet.

Enligt grundlagens 95 § 2 mom. kan ett lagförslag om ikraftträdande av en internationell förpliktelse behandlas i vanlig lagstiftningsordning. Om förslaget dock gäller grundlagen eller ändring av rikets territorium ska riksdagen, utan att förslaget lämnas vilande, godkänna det med ett beslut som har fattats med minst två tredjedelar av de avgivna rösterna. Enligt grundlagsutskottets tolkningspraxis kan en sådan kvalificerad behandlingsordning som avses i 95 § 2 mom. tillämpas endast när det är fråga om förpliktelser som direkt följer av de föreslagna ikraftträdandebestämmelserna. I annat fall ska frågan om behandlingsordningen för ett lagförslag bedömas i enlighet med grundlagens 73 § (GrUU 45/2000 rd, s. 6).

Med stöd av det som anförs ovan görs bedömningen att lagförslagen 1 och 3—18 kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning, medan lagförslag 2 ska godkännas i den ordning som föreskrivs i grundlagens 87 §. Eftersom lagförslagen dock innehåller vissa frågor som är av betydelse för tolkningen av grundlagen, är det skäl att inhämta grundlagsutskottets utlåtande i ärendet.

Enligt regeringens uppfattning innehåller avtalet inte bestämmelser som berör grundlagen på det sätt som avses i dess 94 § 2 mom. Lagförslaget innehåller inga bestämmelser som är problematiska från grundlagens synpunkt. Regeringen anser att avtalet kan godkännas med enkel majoritet och att lagförslaget kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning. Med stöd av det som anförs ovan samt i enlighet med grundlagens 94 § föreslås att

riksdagen godkänner det avtal om överföring av och ömsesidighet för bi-

drag till den gemensamma resolutionsfonden som den 21 maj 2014 ingicks i Bryssel mellan Konungariket Belgien, Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Estland, Irland, Republiken Grekland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Kroatien, Republiken Italien, Republiken Cypern, Republiken Lettland, Republiken Litauen, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Republiken Malta, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Polen, Republiken Portugal, Rumänien, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien och Republiken Finland, och att

riksdagen ger sitt samtycke till att Finland i samband med att ratifikationsinstrumentet deponeras och avtalet undertecknas ska ge en förklaring där det betonas att avtalet om den gemensamma resolutionsfonden och EU:s resolutionsförordning ska tolkas så att de för medlemsstaterna inte innebär solidariskt ansvar, inte leder till ändring av ESM-avtalet och i synnerhet inte till förpliktelser att använda offentliga medel på ett sätt som begränsar de avtalsslutande parternas budgetsuveränitet eller fiskaliska ansvar.

Med stöd av det som anförs ovan och eftersom avtalet innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen föreläggs riksdagen samtidigt följande lagförslag:

1.

Lag**om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

AVDELNING I**ALLMÄNT**

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

I denna paragraf föreskrivs om kreditinstitut och värdepappersföretags, nedan *institut*, beredskap för resolution, ställning under resolutionsförvaltning institut som råkat i finansiella svårigheter, resolutionsåtgärder, omorganisering av verksamheten, befogenheter av myndigheten för finansiell stabilitet, skyddsåtgärder för aktieägare och borgenärer, koncernresolution och om erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeländer. Dessutom föreskrivs i lagen statsrådets rätt att för viss tid begränsa verksamheten på den finländska finansmarknaden samt finansmarknadsaktörernas verksamhet.

Bestämmelserna om institut i 4—18 ska i samband med resolution av institut dessutom tillämpas på:

1) finansiella holdingföretag som är moderföretag för institut, på blandade finansiella holdingföretag och på holdingföretag med blandad verksamhet, samt på

2) sådana institut eller dotterföretag till företag som avses i 1 punkten, om det är finansiella institut.

Kap. 15 i denna lag ska dessutom tillämpas på filialer som tredjeländers institut har etablerat i Finland.

Denna lag ska tillämpas om inte något annat följer av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och gemensam bankresolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010, nedan *EU:s resolutionsförordning*, eller av det avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden, nedan *fördrag*.

2 §

Myndigheten för finansiell stabilitet

De myndighetsuppgifter vid resolution av institut och resolutionsplanering som avses i denna lag hör till Verket för finansiell stabilitet, nedan *verket*, som avses i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/), nedan *verklagen*, om inte något annat följer av EU:s resolutionsförordning eller uttryckligen föreskrivs i denna lag.

Planeringsuppgifterna i samband med en koncernresolution ska skötas av verket, om koncernens moderföretag är ett finländskt företag som inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat och om inte något annat föreskrivs nedan i denna lag.

De uppgifter som vid en koncernresolution enligt 4—14 kap. ska skötas av myndigheten för finansiell stabilitet hör till verket, om kreditinstitutet eller värdepappersföretaget

eller dess moderföretag enligt 1 § 2 mom. 1 punkten är ett finländskt företag som inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat och om inte något annat föreskrivs nedan i denna lag.

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

- 1) *kreditinstitut* kreditinstitut enligt 1 kap. 7 § i kreditinstitutslagen (610/2014),
- 2) *värdepappersföretag* värdepappersföretag enligt 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster (747/2012),
- 3) *finansiellt institut* ett finansiellt institut enligt artikel 4.1.26 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, nedan EU:s tillsynsförordning,
- 4) *moderföretag* ett moderföretag enligt 1 kap. 6 § i bokföringslagen (1336/1997),
- 5) *dotterföretag* ett dotterföretag enligt 1 kap. 6 § i bokföringslagen,
- 6) *koncern* ett moderföretag och dess dotterföretag,
- 7) *grupp* en företagsgrupp som består av kreditinstitut eller värdepappersföretag samt deras moderföretag enligt 1 § 2 mom. 1 punkten och dotterföretag enligt 2 punkten i samma moment,
- 8) *finansiellt holdingföretag* ett sådant holdingföretag inom finanssektorn som avses i artikel 4.1.20 i EU:s tillsynsförordning,
- 9) *blandat finansiellt holdingföretag* ett sådant blandat finansiellt holdingföretag inom finanssektorn som avses i artikel 4.1.21 i EU:s tillsynsförordning,
- 10) *holdingföretag* med blandad verksamhet ett sådant holdingföretag med blandad verksamhet inom finanssektorn som avses i artikel 4.1.22 i EU:s tillsynsförordning,
- 11) *moderföretag för en grupp* kreditinstitut och värdepappersföretag som är moderföretag till ett annat kreditinstitut eller värdepappersföretag eller till ett dotterföretag enligt 1 § 2 mom. 2 punkten, samt moderföre-

tag till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag enligt 1 punkten i det nämnda momentet,

12) *dotterföretag till en grupp* ett dotterföretag enligt 1 § 2 mom. 2 punkten till ett moderföretag enligt 11 punkten,

13) *resolutionsverktyg* åtgärder enligt 7 kap. 2 § i denna lag,

14) *resolutionsbefogenheter* verkets befogenheter enligt 12 kap. i denna lag,

15) EES-stat en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

16) *tredjeland* en stat utanför EES-området,

17) *tredjeländers kreditinstitut* utländska kreditinstitut enligt 1 kap. 7 § i kreditinstitutslagen,

18) *tredjeländers värdepappersföretag* utländska värdepappersföretag enligt 1 kap. 9 § i lagen om investeringstjänster,

19) *filial* en filial enligt 1 kap. 13 § i kreditinstitutslagen,

20) *betydande filial* en filial som är belägen i en annan EES-stat än Finland och anses vara betydande i den staten,

21) *koncernresolution* samtidig tillämpning av resolutionsverktyg på institut och företag som hör till samma grupp,

22) *resolution* tillämpning av resolutionsverktyg i institut som avses i 1 § för att uppnå syften som nämns i 6§,

23) *resolutionsfond* den resolutionsfond som avses i 4 kap. verklagen,

24) *extraordinärt offentligt finansiellt stöd* sådant statligt stöd som avses i artikel 107.1 i fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt och som beviljas för att bevara eller återställa bärkraften, likviditeten eller solvensen hos ett institut eller ett annat företag som avses i 1 § 2 mom. samt sådant annat offentligt övernationellt finansiellt stöd som om det beviljades på nationell nivå skulle betraktas som statligt stöd,

25) *behörig myndighet* en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i EU:s tillsynsförordning och Europeiska centralbanken i fråga om de särskilda uppgifter som tilldelas den enligt rådets förordning (EU) nr 1024/2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut, nedan *SSM-förordningen*.

I denna lag avses med *finansiella avtal*

- 1) värdepappersavtal, inbegripet
 - a) avtal om köp, försäljning eller lån av ett värdepapper, en grupp eller ett index av värdepapper,
 - b) optioner på ett värdepapper eller en grupp eller ett index av värdepapper,
 - c) återköps- eller omvända återköpstransaktioner för ett sådant värdepapper, en sådan grupp eller ett sådant index,
- 2) råvaruavtal, inbegripet
 - a) avtal om köp, försäljning eller lån av en råvara, en råvarugrupp eller ett råvaruindex för framtida leverans,
 - b) optioner på en råvara eller råvarugrupp eller ett råvaruindex,
 - c) återköps- eller omvända återköpstransaktioner för en sådan råvara eller råvarugrupp eller ett sådant råvaruindex,
- 3) future- och terminavtal, inbegripet avtal om inköp, försäljning eller överföring av en råvara eller en egendom av någon annan art, tjänst, rättighet eller intresse för ett fastställt pris vid ett framtida datum,
- 4) swappavtal, inbegripet
 - a) swappar och optioner avseende räntesatser, avista- eller andra växelkurser, valuta, aktieindex eller aktier, skuldindex eller skuld, råvaruindex eller råvaror, väder, utsläpp eller inflation,
 - b) totalavkastningsswappar, kreditspreadsswappar eller kreditswappar,
 - c) varje avtal eller transaktioner som liknar dem som avses i led a eller b och som är föremål för återkommande handel på swapp- eller derivatmarknaderna,
- 5) avtal om interbanklån där lånetiden är tre månader eller mindre,
- 6) ramavtal för något av de avtal eller överenskommelser som avses i leden 1—5.

Vad som i denna lag föreskrivs om koncerner och grupper ska tillämpas också på sammanslutningar som avses i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010). Vad som i denna lag föreskrivs om koncerners och grupper moderföretag ska tillämpas också på en sammanslutnings centralinstitut. Vad som i denna lag föreskrivs om dotterföretag ska tillämpas också på medlemsinstitut och på andra företag som hör till sammanslutningen än på centralinstitutet.

Med institut avses i 4—14 kap. ett institut under resolution och företag som hör till samma grupp som detta.

Användning av stabilitetsavgifter som avses i 4 kap. i verklagen är inte extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

4 §

Europeiska unionens lagstiftning och Europeiska bankmyndigheten

I denna lag avses med

- 1) *resolutionsdirektivet* Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012,
- 2) *Europeiska banktillsynsförordning* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG,
- 3) *kreditinstitutsdirektivet* Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG,
- 4) *Europeiska bankmyndigheten* Europeiska bankmyndigheten som avses i EU:s banktillsynsförordning.

5 §

Europeiska unionens tekniska standarder

Resolutionsbestämmelser finns, utöver i denna lag, i de tekniska standarder som avses i resolutionsdirektivet och antagits genom

Europeiska kommissionens, nedan *kommis- sionen*, förordning eller beslut.

6 §

Resolutionslagens syften och allmänna till- lämpningsprinciper

Verket ska vid tillämpning av denna lag beakta följande allmänna resolutionssyften:

- 1) kontinuiteten i institutets kärnverksamhet,
- 2) förebyggande av spridningseffekter mellan instituten och andra störningar som även- tyrrar finansmarknadens stabilitet samt främ- jande av marknadsdisciplinen,
- 3) skyddande av offentliga medel,
- 4) tryggande av insättares och investerares medel samt kundmedel som innehas av insti- tuten,
- 5) bevarande av kapitalvärden och minime- ring av resolutionskostnaderna.

Om de syften som avses i 1 mom. står i konflikt med varandra ska verket när den be- slutar om tillämpning av denna lag väga och beakta syftena på så sätt att det är möjligt att uppnå dem på ett optimalt sätt.

Vid tillämpning av denna lag ska verket i fråga om institut och i fråga om företag som avses i 1 § 2 mom. beakta bland annat

- 1) arten och omfattningen av affärsverk- samheten samt i vilka former den bedrivs,
- 2) den juridiska formen och ägarstrukturen,
- 3) riskprofilen,
- 4) bindningar till andra institut eller finan- siella system,
- 5) om något av undantagen i artikel 113.6 eller 7 i EU:s tillsynsförordning är tillämpligt på företaget,
- 6) företagets investeringstjänster i enlighet med 11 § i lagen om investeringstjänster.

7 §

Bestämmelser om lagval

Denna lags bestämmelser om resolutions- verktyg och -befogenheter ska tillämpas på ett instituts tillgångar och skulder i en annan EES-stat, om inte något annat följer av denna lag eller av lagvalsbestämmelserna i 24 a—

24 k § i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001).

AVDELNING II

BEREDSKAP FÖR RESOLUTION

2 kap.

Resolutionsplan

1 §

Skyldighet att upprätta en resolutionsplan

Verket ska, efter samråd med Finansin- spektionen och resolutionsmyndigheterna för betydande filialer, upprätta en resolutions- plan för ett institut. Av resolutionsplanen ska framgå vilken beredskap det finns för resolu- tionsåtgärder som verket kan vidta, om förut- sättningarna för att tillsätta en resolutionsför- valtning är uppfyllda. I planen ska närmare anges eventuella materiella hinder för möj- ligheterna till avveckling och omorganisering och vid behov nämnas vilka betydande åtgärder som krävs för att undanröja hindren.

Vad som föreskrivs i 1 mom. ska inte till- lämpas på institut som hör till en koncern för vilken enligt 5 § ska upprättas en koncernre- solutionsplan.

I resolutionsplanen ska anges alternativa sätt när det gäller att komma till rätta med enskilda instituts problem samt när det gäller avhjälpande av omfattande instabilitet inom den finansiella sektorn eller det finansiella systemet.

Resolutionsplanen får inte bygga på att in- stitutet beviljas

- 1) antaganden om extraordinärt offentligt finansiellt stöd,
- 2) akut likviditetsstöd från centralbanken, eller på
- 3) likviditetsstöd från centralbanken med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

I resolutionsplanen ska ges en utredning om hur och när institutet kan ansöka om cen- tralbankens stöd och närmare anges eventuel- la tillgångar som kan användas som säkerhet.

Verket kan ålägga ett institut att bistå vid upprättandet av en resolutionsplan och vid uppdatering av planen.

Verket kan besluta att institutet och företag hör till samma grupp som detta ska föra en detaljerad förteckning över finansiella avtal i vilka institutet eller ett företag som hör till samma grupp som detta är part. Verket kan bestämma en tid då förteckningen senast ska upprättas och inom vilken uppgifter om avtalen ska tillställas verket.

2 §

Uppdatering av resolutionsplanen

Verket ska årligen uppdatera institutens resolutionsplaner.

En resolutionsplan ska dessutom uppdateras efter varje sådan förändring i institutets rättsliga eller funktionella struktur, affärsverksamhet eller finansiella ställning som kan ha relevans för planens genomförbarhet eller annars förutsätter att planen uppdateras. Institutet och Finansinspektionen ska utan dröjsmål rapportera förändringar till verket.

3 §

Resolutionsplanens innehåll

Av resolutionsplanen ska framgå hur de alternativa resolutionsverktyg och -befogenheter som avses i avdelning III tillämpas på institutet.

Genom förordning av finansministeriet föreskrivs närmare om de krav som ställs på resolutionsplanens innehåll för genomförande av resolutionsdirektivet.

4 §

Uppgifter som behövs för upprättande av en resolutionsplan

Institutet ska tillställa verket de uppgifter och utredningar som behövs för att upprätta, underhålla och genomföra resolutionsplanen, så som närmare föreskrivs genom förordning av finansministeriet. Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestä-

melser om de uppgifter och utredningar som behövs för upprättande av resolutionsplanen och genomförande av resolutionsdirektivet.

Om Finansinspektionen har de uppgifter och utredningar som avses i 1 mom. ska Finansinspektionen på verkets begäran tillställa detta uppgifterna och utredningarna.

5 §

Skyldighet att upprätta en koncernresolutionsplan

Om en koncerns moderföretag inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat, ska verket upprätta en koncernresolutionsplan i samråd med de myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernens utländska dotterföretag och efter att ha hört resolutionsmyndigheterna i den stat där betydande filialer har sitt säte, i den mån som det är relevant från filialernas synpunkt. I koncernresolutionsplanen ska tas in en för hela koncernen gällande plan för eventuell resolution på moderföretagets nivå eller uppdelad på dotterföretagens nivå.

Av koncernresolutionsplanen ska framgå vilka resolutionsåtgärder som vidtas i fråga om följande koncernföretag:

- 1) det företag inom unionen som är moderföretag,
- 2) de dotterföretag inom unionen som hör till koncernen,
- 3) de företagsenheter som avses i 1 kap. 1 § 2 mom.
- 4) de dotterföretag utanför unionen som hör till koncernen.

En koncernresolutionsplan ska upprättas på basis av de uppgifter som avses i 4 §.

6 §

Vad en koncernresolutionsplan ska innehålla

I koncernresolutionsplanen ska

- 1) redogöras för resolutionsåtgärder som avser de enskilda koncernföretagen, samt anges åtgärdernas förenlighet med de alternativa förfaranden som avses i 1 § 3 mom.,
- 2) granskas i vilken utsträckning resolutionsverktyg som omfattar hela koncernen

kan användas och resolutionsbefogenheter utövas på ett samordnat sätt i fråga om koncernföretagen, inklusive åtgärder för att underlätta försäljning av koncernen eller en del av den till en tredje part och identifiera eventuella hinder i dessa avseenden,

3) vid behov redogöras för samarbetsarrangemang med tredjeländers myndigheter,

4) preciseras åtgärder som är nödvändiga för att underlätta resolutionen,

5) anges vilka ytterligare åtgärder verket har för avsikt att vidta i samband med resolutionen,

6) redogöras för hur resolutionsåtgärderna ska finansieras och enligt vilka principer det finansiella ansvaret ska fördelas mellan olika EES-stater.

Koncernresolutionsplanen får inte bygga på att den tillerkänns finansiellt stöd eller likviditetsstöd som avses i 1 § 4 mom. Principerna för ansvarsfördelningen när det gäller finansiering av resolutionsåtgärder ska fastställas opartiskt och i synnerhet beakta 14 kap. 13 §, inverkan på finansmarknadens stabilitet samt ett rättvist bemötande av alla medlemsstater som deltar i resolutionen.

I koncernresolutionsplanen ska ha en beskrivning av hur avvecklingsalternativen enligt 3 kap. 2 § ska bedömas.

7 §

Förfaranden i anslutning till koncernresolutionsplaner

Moderföretaget i en koncern ska i enlighet med 4 § tillstålla verket uppgifter och utredningar om sig själv och, i den utsträckning som verket bestämmer, om andra koncernföretag.

Verket ska förmedla information som avses i 1 mom. till

- 1) Europeiska bankmyndigheten,
- 2) resolutionsmyndigheterna i de till koncernen hörande dotterföretagens hemstater,
- 3) de EES-staters resolutionsmyndigheter där en betydande filial till ett koncerninstitut är belägen, till den del som detta är relevant för filialen,
- 4) de behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i kreditinstitutsdirektivet,

5) resolutionsmyndigheterna i de EES-stater där företag som avses i 1 kap. 1 § 2 mom. är belägna.

Verket ska tillstålla de myndigheter som avses i 2 mom. all den information som är relevant för att dessa myndigheter ska kunna sköta sina uppgifter.

Verket är inte skyldigt att förmedla information om dotterföretag i tredjeländer utan samtycke av tillsynsmyndigheten eller resolutionsmyndigheten för dotterföretaget i fråga.

Verket ska upprätta en koncernresolutionsplan och behandla planen och ändringar i den i resolutionskollegiet som avses i 14 kap. 2 §, efter att ha hört de behöriga myndigheter som svarar för tillsynen över instituten som hör till koncernen och för tillsynen över betydande filialer. Verket kan be ett tredjelands resolutionsmyndighet delta i behandlingen av ett ärende som avses i detta moment, om det i tredjelandet finns företag eller betydande filialer som hör till koncernen.

Koncernresolutionsplaner ska varje år revideras av verket.

En koncernresolutionsplan ska dessutom uppdateras efter varje sådan förändring i institutets rättsliga eller funktionella struktur, affärsverksamhet eller finansiella ställning som kan ha relevans för planens genomförbarhet eller som annars förutsätter att planen revideras.

8 §

Godkännande av koncernresolutionsplaner

Verket beslutar om godkännande av en koncernresolutionsplan i samråd med de myndigheter som ansvarar för resolutionen av dotterbolagen.

Verket ska eftersträva ett gemensamt beslut med de myndigheter som avses i 1 mom. inom fyra månader från den dag då verket förmedlade information enligt 4 §.

Om de myndigheter som avses i 1 mom. inte har fattat ett gemensamt beslut enligt 1 mom. inom den tidsfrist som anges i 2 mom., ska verket fatta ett beslut om koncernresolutionsplanen. I beslutet, som ska tillställas koncernens moderföretag, beaktas

övriga resolutionsmyndigheters synpunkter och reservationer.

Verket ska i sådana fall som avses i 3 mom. fatta ett beslut om en separat resolutionsplan för de dotterföretag som omfattas av verkets behörighet. Av beslutet ska framgå orsakerna till en tvist som avses i 3 mom. och beaktas de synpunkter och reservationer som övriga resolutionsmyndigheter har framfört. Verket ska underrätta resolutionskollegiets som avses i 14 kap. 2 § övriga medlemmar om sitt beslut.

Om verket eller en annan myndighet som avses i 1 mom. i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har överfört en tvist till Europeiska bankmyndigheten för avgörande, ska verket skjuta upp sitt eget beslut och invänta bankmyndighetens beslut samt slutgiltigt avgöra ärendet i enlighet med det beslutet.

Den fyramånadersperiod som avses i 2 mom. är liktydlig med förlikningsperioden enligt den artikel som nämns i 5 mom. Ärendet kan inte översändas till Europeiska bankmyndigheten för avgörande efter den fyramånadersperiod som nämns i 2 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket göra ett beslut enligt 3 eller 4 mom.

Verket ska i sådana fall som avses i 4 mom. och där något gemensamt beslut inte har kunnat fattas erkänna och tillämpa en annan resolutionsmyndighets beslut om dotterföretag som hör till dess behörighet.

Om verket gör bedömningen att en tvist om koncernresolutionsplan som avses i 1 mom. har relevans för statens finanspolitiska ansvar, ska verket inleda en sådan omprövning av koncernresolutionsplanen som omfattar minimikrav för kapitalbas och nedskrivningsbara skulder.

9 §

Informationsskyldighet om resolutionsplaner

Verket ska tillställa Finansinspektionen sådana resolutionsplaner och koncernresolutionsplaner som avses i detta kapitel samt ändringar i planerna.

10 §

Förenklade skyldigheter för vissa institut

Verket ska med beaktande av de omständigheter och principer som stiftas i 1 kap. 6 § samt de betydande negativa konsekvenser som det har för finansmarknadens funktion, övriga institut, tillgången på finansiering och över huvud taget för ekonomin, att ett institut försätts i konkurs, fastställa villkoren för avvikelse från följande krav på resolutionsplanen som föreskrivs i detta kapitel:

1) vilka uppgifter som ska ingå i resolutionsplanen,

2) tidsfrist för resolutionsplanen och dess uppdatering,

3) innehållet i den information som enligt 4 § behövs om ett institut,

4) information som behövs för den bedömning av avvecklings- och omorganiseringsmöjligheterna för ett institut som avses i 3 kap. 1 § och för en koncern som avses i 2 §.

Före en sådan bedömning som avses i 1 mom. ska verket samråda med Finansinspektionen.

Verket ska rapportera till Europeiska bankmyndigheten om tillämpningen av denna paragraf.

11 §

Förpliktelser som gäller sammanslutningar

Verket kan besluta att 1—9 § inte ska tillämpas på institut som hör till en sådan sammanslutning som avses i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker och som i enlighet med 9 kap. 1 § i kreditinstitutslagen helt eller delvis har beviljats undantag från de tillsynskrav som avses i artikel 10 i EU:s tillsynsförordning.

Om ett institut i enlighet med 9 kap. 1 § i kreditinstitutslagen har beviljats undantag från tillsynskraven, ska 1—9 § på grund av konsolidering tillämpas på institutets centralinstitut och på de institut som på det sätt som avses i artikel 10 i EU:s tillsynsförordning har anslutit sig till centralinstitutet.

Resolutionsplanen för ett institut som i enlighet med artikel 6.4 i SSM-förordningen

står under Europeiska centralbankens tillsyn eller som har en betydande andel av det finansiella systemet, ska godkännas i enlighet med 1—4 § i detta kapitel.

Ett institut har en sådan betydande andel av det finansiella systemet som avses i 3 mom. om

1) det sammanlagda värdet av dess tillgångar överstiger 30 miljarder euro, eller om

2) dess andel av hemstatens bruttonationalprodukt överstiger 20 procent, om det sammanlagda värdet av tillgångarna inte är mindre än fem miljarder euro.

Verket ska rapportera till Europeiska bankmyndigheten om tillämpningen av denna paragraf.

12 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I EU:s resolutionsförordning föreskrivs om resolutionsplanering inom ramen för EU:s gemensamma resolutionsmekanism. I förordningens artikel 8 föreskrivs om företagsenheter och koncerner vilkas resolutionsplaner ska upprättas och godkännas av resolutionsnämnden som avses i artikel 38 i EU:s resolutionsförordning, i artikel 9 om andra än ovan nämnda företagsenheter och koncerner vilkas resolutionsplaner ska upprättas och godkännas av den nationella resolutionsmyndigheten och i artikel 11 om resolutionsnämndens rätt att vid upprättande av resolutionsplaner tillämpar förenklade skyldigheter och undantag.

3 kap.

Bedömning av avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter

1 §

Skyldighet att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av institut

Verket ska bedöma om ett institut kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i denna lag utan extra-

ordinärt finansiellt stöd eller akut likviditetsstöd från centralbanker eller likviditetsstöd med icke standardmässiga villkor. Verket ska vid bedömningen samråda med Finansinspektionen. Om institutet har en betydande filial i en annan EES-stat ska verket också samråda med de resolutionsmyndigheter som är behöriga i förhållande till filialen, om det är relevant från filialens synpunkt.

Ett institut kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i denna lag, om

1) det kan avvecklas i ett likvidations- eller konkursförfarande,

2) institutets verksamhet kan omstruktureras genom företagssanering, eller om

3) institutets verksamhet kan omorganiseras så att kontinuiteten i dess kärnfunktioner säkras.

Avvecklingen, saneringen eller omorganiseringen av ett institutets verksamhet ska genomföras så att den får så få negativa konsekvenser som möjligt för stabiliteten i Finlands eller övriga EES:s staters finansiella system.

Verket ska bedöma möjligheterna att avveckla och omorganisera ett institut samtidigt som det i enlighet med 2 kap. 1 och 2 § upprättar en resolutionsplan för institutet eller granskar planen. Verket ska rapportera till Europeiska bankmyndigheten om det gör bedömningen att institutet inte uppfyller de villkor för avveckling eller omorganisering av verksamhet som föreskrivs i denna paragraf.

2 §

Skyldigheten att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av en koncern

Om verket ansvarar för en koncernresolution ska det i samråd med de myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernens dotterföretag bedöma om koncernen kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i 1 §. I samband med bedömningen ska verket samråda med Finansinspektionen och de myndigheter som

ansvarar för tillsynen över de dotterföretag som hör till koncernen samt resolutionsmyndigheterna i de EES-stater där institut som hör till gruppen har betydande filialer, i den mån som detta är relevant från filialernas synpunkt.

En koncern kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i denna lag om

1) de institut som hör till koncernen kan avvecklas i ett likvidations- eller konkursförfarande,

2) de institut som hör till koncernen kan omstruktureras genom företagssanering, eller om

3) de instituts verksamhet som hör till koncernen kan omorganiseras så att kontinuiteten i institutens kärnfunktioner säkras antingen så att de separeras från övriga funktioner om detta kan göras enkelt och utan onödigt dröjsmål, eller på något annat lämpligt sätt.

Avvecklingen, omstruktureringen eller omorganiseringen av koncernen ska genomföras på ett sådant sätt att den får så få negativa konsekvenser som möjligt för stabiliteten i Finlands eller övriga EES-staters finansiella system.

Den bedömning som avses i denna paragraf ska i enlighet med 5 § behandlas i det resolutionskollegium som avses i 14 kap. 2 §.

Bedömningen av möjligheterna att avveckla och omorganisera en koncern ska göras samtidigt som koncernresolutionsplanen upprättas eller granskas. Vid bedömningen ska iakttas det beslutsförfarande som föreskrivs i 2 kap. 8 §.

Verket ska utan dröjsmål underrätta Europeiska bankmyndigheten, om det inte kan anses möjligt att avveckla en koncern.

3 §

Omständigheter som är relevanta för bedömningen

Genom förordning av finansministeriet utfärdas för genomförande av resolutionsdirektivet närmare bestämmelser om omständigheter som verket åtminstone ska beakta vid be-

dömningen av om villkoren enligt 1 och 2 § är uppfyllda.

4 §

Undanröjande av hinder för avveckling av ett institut och omorganisering av verksamheten

Om verket i sin bedömning enligt 1 §, efter att ha hört Finansinspektionen, konstaterar att det finns ett väsentligt hinder för avveckling av ett institut eller omorganisering av dess verksamhet, ska verket skriftligen underrätta institutet, Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna i stater där institutet har betydande filialer.

Institutet ska inom fyra månader efter att ha fått ett sådant meddelande som avses i 1 mom., för verket lägga fram ett förslag till åtgärder för undanröjande av hinder som verket konstaterat.

Verket ska bedöma om de åtgärder som institutet föreslagit i enlighet med 2 mom. räcker för att undanröja ett hinder som verket konstaterat. Vid sin bedömning ska verket samråda med Finansinspektionen. Om verket anser att de åtgärder som institutet föreslagit inte räcker för att undanröja hindret, ska verket kräva att institutet vidtar de åtgärder som verket nämnt för att hindret ska kunna undanröjas. Verket ska skriftligen underrätta institutet om de åtgärder som krävs och institutet ska inom en månad efter att ha tagit emot meddelandet lägga fram en plan för hur åtgärderna ska genomföras. När verket beslutar vilka åtgärder som ska vidtas ska det visa varför de åtgärder är nödvändigt och de åtgärder som institutet föreslagit inte räcker. Verket ska när det beslutar om åtgärdskraven beakta vilken inverkan hindret i fråga om avvecklings- och omorganiseringsmöjligheterna har på finansmarknadens stabilitet samt åtgärdernas inverkan på institutets affärsverksamhet, på stabiliteten i dess verksamhet och på institutets betydelse för samhällsekonomin.

Verket kan kräva att institutet vidtar följande åtgärder för att undanröja hinder för avveckling av ett institut eller omorganisering av dess verksamhet:

1) i syfte att säkerställa koncernens kärnfunktioner omprövar innehållet i och behovet av koncerninterna finansieringsavtal samt upprättar serviceavtal om kärnfunktioner, antingen med koncerninterna eller med externa företag,

2) begränsar institutets ansvarsförbindelser,

3) på begäran eller regelbundet tillställer verket information som är relevant för resolutionen,

4) säljer vissa av institutets tillgångar,

5) begränsar eller avslutar vissa delar av institutets affärsverksamhet,

6) begränsar institutets affärsverksamhet eller produktförsäljning,

7) gör en sådan rättslig eller funktionell omstrukturering av institutet att dess kärnfunktioner i rättsligt och ekonomiskt hänseende kan åtskiljas från övriga funktioner vid tillämpningen av resolutionsverktyg enligt 9—11 kap.,

8) i institutets hemstat eller i dess moderföretags hemstat grundar ett finansiellt holdingföretag som moderföretag för institutet,

9) institutet eller dess moderbolag emitterar nedskrivningsbara skuldinstrument enligt 8 kap. i syfte att uppfylla villkoren i 8 kap. 7 §,

10) i syfte att uppfylla villkoren i 8 kap. 7 § gällande andra åtgärder än sådana som avses i 9 punkten, inklusive framför allt nedskrivningsbara skuldinstrument som institutet emitterat, omförhandlar villkoren för finansiella instrument som i enlighet med EU:s resolutionsförordning hör till de egna medlen, för att säkerställa att verkets beslut att i enlighet med 6 kap. skriva ned värdet på de finansiella instrumenten kan verkställas i den stat vars lag ska tillämpas på dem,

11) inrättning av ett separat finansiellt holdingföretag som ges bestämmanderätt över institutet, om

a) det är nödvändigt för att främja resolutionen av institutet och för undvikande av att användningen av sådana resolutionsbefogenheter och -verktyg som avses i denna lag får negativa konsekvenser för andra än finansiella företag som hör till koncernen,

b) institutet är dotterföretag till ett finansiellt holdingföretag

Innan verket kan lägga fram åtgärdskrav för institutet enligt 3 mom. måste verket be-

döma de konsekvenser som åtgärden eventuellt får för institutet, för den inre marknaden för finansiella tjänster samt för det finansiella systemets stabilitet i andra EES-stater och i Europeiska unionen. Verket ska vid bedömningen samråda med Finansinspektionen och vid behov också med Finlands Bank och finansministeriet.

Upprättandet av en resolutionsplan och utformningen av ett gemensamt beslut om godkännande av ett förslag till koncernresolution ska avbrytas till dess att verket har beslutat om åtgärder för undanröjande av ett relevant hinder.

5 §

Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern

Om verket ansvarar för resolutionen av ett institut ska det i ett resolutionskollegium som avses i 14 kap. 2 § i samråd med de övriga myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernföretag om möjligt göra en sådan bedömning som avses i 2 § och gemensamt besluta om åtgärder som enligt 4 § 4 mom. ska vidtas i koncernföretagen. I samband med beslutet ska det tillsynskollegium som avses i 65 b § i lagen om Finansinspektionen (878/2008) höras och, i fråga om betydande filialer, också de behöriga resolutionsmyndigheterna om det är relevant från filialens synpunkt.

Verket ska i samband med tillämpningen av denna paragraf i överensstämmelse med artikel 25.1 i Europeiska banktillsynsförordningen i samråd med Finansinspektionen och Europeiska bankmyndigheten upprätta en rapport och sända den till koncernens moderföretag, de myndigheter som ansvarar för resolutionen av dotterföretag och till resolutionsmyndigheterna i betydande filialers hemstater. I samband med rapporten ska de myndigheter höras som ansvarar för tillsynen över de institut som hör till koncernen. I rapporten ska behandlas väsentliga hinder för en effektiv användning av resolutionsverktygen och -befogenheterna i koncernen samt konsekvenserna för institutets affärsverksamhet, och rekommenderas lämpliga och riktade åtgärder.

gärder som verket anser vara behövliga för undanröjande av hindren.

Koncernens moderföretag kan inom fyra månader från den dag då den tagit emot rapporten enligt 2 mom., för verket föreslå alternativa åtgärder för undanröjande av de hinder som nämns i rapporten.

Om moderföretaget i enlighet med 3 mom. har föreslagit alternativa åtgärder ska verket underrätta Finansinspektionen och Europeiska bankmyndigheten samt resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen och betydande filialer, om detta är relevant från filialernas synpunkt. Verket ska sträva efter att resolutionskollegiet inom fyra månader efter rapporten fattar ett gemensamt beslut om de väsentliga hindren och om vilka åtgärder som krävs för undanröjande av dem. I beslutet ska beaktas åtgärdernas eventuella inverkan i alla de EES-stater där koncernen bedriver verksamhet. I samband med beslutet ska verket samråda med de behöriga resolutions- och tillsynsmyndigheterna för filialerna. Verket ska skriftligen delge det gemensamma beslutet till koncernens moderföretag.

Om ett gemensamt beslut inte har fattats inom den tid som avses i 4 mom. ska verket besluta om åtgärder som avses i 4 § 4 mom. och ska genomföras på koncernnivå. I verkets beslut ska beaktas synpunkter och reservationer som framförts av andra resolutionsmyndigheter. Verket ska delge beslutet till koncernens moderföretag.

Om en annan resolutionsmyndighet i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett beslut som avses i denna paragraf till Europeiska bankmyndigheten, ska verket skjuta upp sitt beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Den tidsfrist på fyra månader som avses i 4 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ett ärende kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter den tidsfrist på fyra månader som nämns i 4 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket göra ett beslut enligt 4 mom.

6 §

Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern i en situation där planeringen av koncernresolutionen ska skötas av resolutionsmyndigheten i en annan EES-stat

I en situation där planeringen av en koncernresolution hör till resolutionsmyndigheten i en annan EES-stat och verket är behörig resolutionsmyndighet för ett dotterbolag som hör till koncernen, ska verket i resolutionskollegiet som avses i 14 kap. 2 §, i samråd med övriga resolutionsmyndigheter, göra en sådan bedömning som avses i 1 § och fatta ett gemensamt beslut om åtgärder som avses i 4 § 4 mom. Verket ska delge den rapport som avses i 5 § 2 mom. till de dotterbolag i koncernen för vilka verket är behörig resolutionsmyndighet.

Om något gemensamt beslut inte har fattats inom den fyra månaders tidsfrist som avses i 5 § 4 mom. ska verket besluta om åtgärder som enligt 4 § 4 mom. ska riktas på finländska dotterföretaget. Verket ska beakta synpunkter som framförts av andra övriga resolutionsmyndigheter. Verket ska delge beslutet till finländska dotterföretag och till den resolutionsmyndighet som ansvarat för planeringen av koncernresolutionen.

Om en annan resolutionsmyndighet i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten, ska verket skjuta upp sitt eget beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Den tidsfrist på fyra månader som avses i 5 § 4 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter den nämnda tidsfristen på fyra månader eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket göra ett beslut enligt 3 mom.

Verket kan överföra ärenden som avses i 1 mom. till Europeiska bankmyndigheten.

7 §

Tidigt ingripande

Verket kan innan ett institut ställas under resolutionsförvaltning ålägga institutet att börja förhandla med eventuella köpare om överlåtelse av institutets tillgångar eller affärsfunktioner, om

1) verket av Finansinspektionen har fått ett sådant meddelande som avses i 11 kap. 5 a § 4 mom. i kreditinstitutslagen,

2) verket på vägande skäl antar att kreditinstitutet sannolikt under de följande tolv månaderna inte förmår uppfylla koncessionsvillkoren eller fullgöra sina åtaganden, eller om

3) kreditinstitutet har meddelat verket att det behöver offentligt kapital- eller likviditetsstöd som är avsett att trygga finansmarknadens funktion i svåra krissituationer.

8 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 10 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om bedömning av möjligheten att avveckla och omorganisera institut och koncerner samt om åtgärder för att undanröja hinder för avvecklings- och omorganisationsmöjligheter.

AVDELNING III

RESOLUTION

4 kap.

Ställning av institut under resolutionsförvaltning

1 §

Villkor för resolutionsförvaltning

Ett institut kan ställas under resolutionsförvaltning om alla följande villkor är uppfyllda:

1) institutet är oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet,

2) om man med beaktande av förhållandena inte rimligen kan anta att det med andra åtgärder är möjligt att inom en rimlig tid säkerställa institutets fortsatta verksamhet, utan att de mål äventyras som avses i 1 kap. 6 § 1 mom.,

3) ställning av institut under resolutionsförvaltning är nödvändig för att säkerställa ett viktigt allmänt intresse.

Ett institut anses vara oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet på det sätt som avses i 1 mom. 1 punkten, om det

1) bryter eller sannolikt i en nära framtid kommer att bryta mot villkoren för fortsatt koncession,

2) är oförmöget eller sannolikt i en nära framtid kan bedömas bli oförmöget att fullgöra sina åtaganden, eller om

3) behöver sådant extraordinärt offentligt stöd för att kunna fortsätta sin verksamhet, som är inte en tillfällig statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanken eller om rekapitalisering på normala villkor av ett institut som inte uppfyller villkoren i 1 och 2 punkten eller i 6 kap. 1 § 2 mom. och när dessa åtgärder behövs för att avhjälpa en allvarlig störning på finansmarknaden.

Villkoret i 1 mom. 3 punkten uppfylls om ställning under resolutionsförvaltning är en proportionerlig och behövlig åtgärd för att uppnå de mål som avses i 1 kap. 6 § 1 mom. och dessa mål inte på motsvarande sätt kan uppnås genom att försätta institutet i konkurs eller likvidation.

Institutets styrelse ska utan dröjsmål meddela Finansinspektionen om den anser att institutet uppfyller de villkor som avses i 1 mom. i punkten. Finansinspektionen ska utan dröjsmål i enlighet med detta moment underrätta verket om meddelandet.

Om verket eller Finansinspektionen gör bedömningen att institutet uppfyller de villkor som avses i 1 mom. 1 eller 2 punkten ska de underrätta dels varandra om bedömningen och dels

1) den behöriga tillsynsmyndigheten för institutet eller koncernen,

2) Finlands Bank och Europeiska centralbanken,

- 3) den myndighet som eventuellt är ansvarig för koncernresolutionen,
- 4) finansministeriet,
- 5) Europeiska systemrisknämnden.

resolutionsförvaltning samt av beslut som avses i 3 och 4 mom.

2 §

Beslut om resolutionsförvaltning av ett institut

Verket ska, efter att det från Finansinspektionen fått ett sådant meddelande som avses i 1 § 4 mom. eller i 11 kap. 5 a § 4 mom. i kreditinstitutslagen eller efter samråd med Finansinspektionen, på eget initiativ bedöma om de villkor som stiftas i 1 § är uppfyllda. Om verket bedömer att villkoren i 1 § inte är uppfyllda ska det besluta att institutet inte ställas under resolutionsförvaltning. Om villkoren är uppfyllda ska verket besluta att institutet ställas under resolutionsförvaltning. Av beslutet om resolutionsförvaltning ska framgå åtminstone

- 1) datum och klockslag då resolutionen inleds,
- 2) institutets skyldighet att offentliggöra beslut enligt 4 §,

3) sådana åtgärder enligt denna lag som resolutionsmyndigheten beslutat om då den ställde institutet under resolutionsförvaltning.

Då institutet med ett beslut enligt 1 mom. har ställas under resolutionsförvaltning kan verket besluta om åtgärder som avser institutets verksamhet, tillgångar och skulder, så som föreskrivs nedan i denna lag.

Om verket efter ett beslut som avses i 1 mom. fattar beslut om användning av resolutionsverktyg enligt 8—11 kap., ska på beslutet innehåll tillämpas 1 mom., delgivande 3 § och offentligtgörande 4 §.

Om en värdering enligt 5 kap. 1 § i överensstämmelse med 3 § 1 mom. 1 punkten i det nämnda kapitlet visar att resolutionsvillkoren inte är uppfyllda, ska verket återkalla sitt beslut om att enligt 2 § ställa institutet under resolutionsförvaltning. Beslutet om att återkalla beslutet ska omedelbart delges de aktörer som nämns i 3 § och offentliggöras i enlighet med 4 §.

I 17 kap. 3 § föreskrivs om överklagande av verkets beslut om att ställa institut under

3 §

Delgivning av beslut

Verket ska utan dröjsmål delge beslut som avses i 2 § till

- 1) det institut som beslutet avser,
- 2) Finansinspektionen och Europeiska centralbanken,
- 3) den behöriga tillsynsmyndigheten för en filial till det institut som ställas under resolutionsförvaltning,
- 4) en eventuell institutets resolutionsmyndighet som svarar om resolution på koncernnivå,
- 5) Finlands Bank,
- 6) Finansministeriet,
- 7) Europeiska systemrisknämnden,
- 8) de europeiska tillsynsmyndigheterna,
- 9) kommissionen,
- 10) upprätthållare av avvecklingssystem om institutet är en sådan deltagare i avvecklingssystem som avses i 2 § i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem (1084/1999).

4 §

Offentliggörande av beslut om inledande av resolutionsförfarande

En sammanfattning av beslutet eller annanstans hela beslutet om att ställa ett institut under resolutionsförvaltning ska offentliggöras

- 1) på verkets webbsidor,
- 2) på Finansinspektionens webbsidor,
- 3) på det instituts webbsidor som är föremål för förfarandet,
- 4) på Europeiska bankmyndighetens webbsidor,
- 5) i officiella tidningen.

I sammanfattning som avses i 1 mom. ska innehålla beskrivning av dess betydelse för institutets förvaltningsorgans befogenheter

och institutets avtalsparters ställning och i synnerhet för slutkunderna samt tillämpning av principerna för insättningsgaranti.

Verket ska dessutom offentliggöra beslutet i Europeiska unionens officiella tidning samt i två nationella dagstidningar på det officiella språket, i de EES-stater där ett institut som omfattas av beslutet har en filial eller där institutet tillhandahåller tjänster enligt kreditinstitutslagen eller lagen om investeringstjänster. Verket ska också meddela när beslutet upphör att gälla.

I meddelandet om ett beslut som avses i 2 § ska samtidigt nämnas syftet med förfarandet, tillämplig lagstiftning, besvärstiden och behörig besvärsmyndighet. Beslutet är i kraft oberoende av om meddelandet offentliggjorts.

Om aktierna, andelarna eller skuldinstrumenten i det institut som förfarandet avser är föremål handel på en reglerad marknad, ska utöver de uppgifter som avses i 2 mom. på det sätt som information enligt värdepappersmarknadslagen (746/2012) ska hållas tillgänglig för allmänheten.

Om aktierna, andelarna eller skuldinstrumenten i det institut som förfarandet avser inte är föremål för handel på en reglerad marknad ska de uppgifter som avses i 2 mom. tillställas institutets kända aktie- eller andelsägare samt borgenärer.

Om ett beslut som avses i 1 mom. innebär att förverkligandet av någon av institutets avtalsparters lagstadgade eller avtalsenliga rättigheter skjuts upp eller på annat sätt begränsas, ska utöver information som avses i 2 mom. dessutom offentliggöras varaktigheten av och villkoren för uppskovet eller begränsningen samt, om varaktigheten eller villkoren senare ändras, ändringarnas innehåll.

5 §

Resolutionsförvaltning av företag som hör till en grupp

Verket ska när ett institut ställas under resolutionsförvaltning samtidigt ställa under resolutionsförvaltning

1) de dotterföretag som hör till samma grupp som institutet om det uppfyller villkoren i 2 mom.,

2) gruppens moderföretag om det uppfyller villkoren i 1 § eller om det annars är skäl att ställa under resolutionsförvaltning för att säkerställa en effektiv tillämpning av denna lag på företag som hör till gruppen eller på hela gruppen.

Vid tillämpning av 1 § 1 mom. på företag som avses i denna paragraf ska de villkor som nämns i momentet bedömas på grund av både med avseende på de krav som gäller enskilda företag och med avseende på gruppbaserade krav som gäller koncernens moderföretag.

6 §

Allmänna principer för resolution

Vid användning av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter ska iaktas följande allmänna principer om inte något annat följer av denna lag:

1) aktie- eller andelsägare, innehavare av kapitallån och borgenärer som ansvarar för institutets förlust ska ha samma förmånsrätt som vid institutets konkurs, och aktie- eller andelsägarnas aktier eller andelar ska dras in i samma förhållande som värdet skrivs ned för att täcka förlusterna,

2) borgenärer och andra innehavare av finansiella instrument som har samma förmånsrätt ska behandlas jämnt,

3) aktie- och andelsägare samt borgenärer får inte åsamkas större förluster än vad som hade varit fallet om institutet i stället för resolution hade försatts i konkurs,

4) verket ska för institutet utse en ny styrelse, verkställande direktör och högsta ledning om detta inte äventyrar resolutionens syften.

Om ett institut som är ställt under resolutionsförvaltning är moder- eller dotterföretag i en koncern till vilken hör ett eller flera företag i en annan EES-stat, ska resolutionsåtgärderna genomföras så att konsekvenserna blir så små som möjligt för övriga koncernföretag och för hela koncernen samt för finansmarknadens stabilitet i alla de EES-

stater där institutet bedriver verksamhet och i övriga EES-stater.

förhållande till institutet i fråga och till andra företag i samma koncern.

7 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 15 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om allmänna resolutionsprinciper, i artikel 16 om resolution av finansiella institut och moderbolag enligt artikel 2 b samt i artikel 18 om villkoren för ställning under resolutionsförvaltning och om resolutionsförfarandet.

5 kap.

Värdering av tillgångar och skulder

1 §

Värdering

Verket ska utan dröjsmål, innan värdet på aktier och andelar skrivs ned i enlighet med 6 kap. och innan resolutionsåtgärder vidtas, se till att institutets tillgångar och skulder värderas så som föreskrivs i detta kapitel (*värdering*). Verket kan följa bestämmelserna i detta kapitel också innan institutet ställas under resolutionsförvaltning.

Värderingen ska baseras på allmänt vedertagna metoder och, om inte något annat följer av Europeiska unionens, nedan *EU*, bestämmelser om statligt stöd, på försiktiga antaganden. Värderingens resultat ska vara rimligt och rättvist.

2 §

Värderare

Den som utför värdering enligt 1 § (*värderare*) ska ha sådan utbildning och erfarenhet som behövs med beaktande av arten och omfattningen av institutets verksamhet samt övriga relevanta omständigheter.

Värderaren ska vara oberoende i förhållande till verket och övriga myndigheter samt i

3 §

Värderingens syfte

Syftet med värderingen är att skapa förutsättningar för verkets beslut om

1) huruvida de villkor för nedskrivning av värdet på aktier och andelar som föreskrivs i denna lag eller villkoren för ställning under resolutionsförvaltning är uppfyllda,

2) vilka resolutionsåtgärder som eventuellt ska vidtas,

3) huruvida värdet på aktier och andelar och antalet aktier som innehas av varje aktie- eller andelsägare ska skrivas ned och hur mycket,

4) huruvida skuldernas nominella belopp ska skrivas ned och skulderna konverteras till aktier eller andelar och i vilken utsträckning,

5) vilka tillgångar och skulder som ska överföras i samband med inrättandet av ett tillfälligt institut eller egendomsförvaltningsbolag samt hur stort vederlag som ska betalas till ett institut ställas under resolutionsförvaltning och till dess aktie- eller andelsägare,

6) vilka av institutets tillgångar och skulder som ska överföras i samband med affärsverksamheten samt vilket nettovärde de tillgångar som ska överföras har på marknaden,

7) hur stort antal aktier eller andelar som ska överföras samt överföringspriset vid avyttring av affärsverksamhet som sker genom överföring av institutets aktier eller andelar så som avses i 9 kap. 1 § 2 mom.

Dessutom ska det vid värderingen säkerställas att institutets alla eventuella förluster fastställs vid den tidpunkt då resolutionsverktygen tillämpas eller värdet på aktier eller andelar skrivs ned.

4 §

Kompletterande bestämmelser om värdering

Vid värderingen ska

1) aktierna eller andelarna, kapitallånen och skulderna indelas i klasser beroende på

förmånsrätten vid institutets likvidation och konkurs,

2) fastställas vilket belopp som betalas till innehavarna av finansiella instrument som hör till någon av de klasser som avses i 1 punkten, om institutet hade försatts i konkurs.

Vid värderingen ska det beaktas att verket kan

1) ta ut kostnaderna för användning av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter hos det institut som ställde under resolutionsförvaltning, i enlighet med 7 kap. 2 § 3 mom.,

2) ålägga institutet som är ställt under resolutionsförvaltning att till resolutionsfonden betala räntor eller avgifter för lån eller säkerheter som beviljats av fondens medel följas som uttryckligen föreskrivs om användning av resolutionsfondens medel.

Värderingen får inte baseras på antaganden om att institutet under eller efter resolutionen kommer att beviljas extraordinärt offentligt finansiellt stöd, akut likviditetsstöd från centralbanken eller sådant likviditetsstöd från centralbanken med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

5 §

Utredning om och bilagor till värdering

Över värderingen ska upprättas en skriftlig utredning som är baserat på bokföringen och bokslutshandlingarna:

1) en uppdaterad balansräkning och en rapport över institutets finansiella ställning,

2) en analys och en uppskattning av tillgångarnas bokföringsvärde, som vid tillämpning av 3 § 1 mom. 5 och 6 punkten kan kompletteras med tillgångarnas och skuldernas marknadsvärde,

3) en förteckning över skulderna i bokföringen och bokslutshandlingarna samt uppgifter om motsvarande fordringar och om den förmånsrättsordning som ska tillämpas på dem i enlighet med lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning (1578/1992), nedan *betalningsordningslagen*,

4) en förteckning över tillgångar som institutet innehar för en sådan tredje parts räkning som har äganderätt till tillgångarna.

6 §

Godkännande av värdering

Värderaren ska tillställa verket värderingen för godkännande inom den tid som verket bestämmer. Verket ska godkänna värderingen om den har utförts i enlighet med denna lag och om det inte finns något annat vägande skäl att inte godkänna den.

7 §

Preliminär värdering

Om en värdering enligt 1 § på grund av ärendets brådskande natur eller av något annat vägande skäl inte kan göras före nedskrivning av värdet på aktierna eller andelarna eller innan resolutionsåtgärder vidtas, ska verket värdera tillgångarna och skulderna preliminärt (*preliminär värdering*).

En preliminär värdering ska göras i mån av möjlighet, i enlighet med 1 §, 4 § 1 mom. och 5 §.

En preliminär värdering ska ha en reservation för eventuella ytterligare förluster.

Verket kan trots vad som föreskrivs i 1 § skriva ned värdet på aktier och andelar samt vidta resolutionsåtgärder på basis av den preliminära värderingen.

8 §

Komplettering av en preliminär värdering så att den blir definitiv

En preliminär värdering enligt 7 § ska utan obefogat dröjsmål kompletteras så att den i enlighet med 1—6 § blir definitiv. En definitiv värdering kan utföras antingen separat eller samtidigt som en värdering enligt 12 §.

Vid en definitiv värdering ska dessutom

1) säkerställas att förluster till fullt belopp beaktas i institutets bokföring,

2) uppskattas behovet att skriva upp värdet på fordringarna eller betala ytterligare vederlag i enlighet med 9 §.

9 §

Annullering av skuldnedskrivning samt betalning av ytterligare vederlag

Om en värdering enligt 8 § visar att nettovärdet på institutets tillgångar är högre än det nettovärde som uppskattats vid den preliminära värderingen, ska verket ersätta den skada som orsakats av skillnaden till motsvarande delar genom att

1) annullera skuldnedskrivning som gjorts i enlighet med 8 kap.,

2) ålägga ett sådant tillfälligt institut som avses i 10 kap. eller ett sådant egendomsförvaltningsbolag som avses i 11 kap. att betala ytterligare vederlag till mottagarna av överförda tillgångar och skulder.

10 §

Värdering som fogas till verkets beslut

Verket ska foga en sådan värdering som avses i detta kapitel till sitt beslut om nedskrivning av värdet på aktier eller andelar enligt 6 kap. 1 § och till beslut användning av resolutionsverktyg enligt 7 kap. 1 §.

Värderingen får inte separat överklagas genom besvär.

11 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 20 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs som värdering av en sådan enhets tillgångar och skulder som avses i förordningens artikel 2.

12 §

Bedömning av behandlingen av aktieägare, andelsägare och borgenärer

Verket ska utan dröjsmål efter det att resolutionsåtgärder har vidtagits enligt 8—11 kap., i syfte att bedöma om aktieägare, andelsägare och borgenärer skulle ha fått samma, bättre eller sämre behandling än i det fall att institutet i stället för resolution skulle

ha försatts i konkurs. Bedömningen ska göras separat från den värdering som avses i 1 §.

I fråga om den som gör bedömningen och godkännandet av bedömningen ska tillämpas vad som i 2 § föreskrivs om värderare och i 6 § om godkännande av värdering.

13 §

Bedömningsförfarande

Vid bedömning enligt 12 § ska följande beskrivas och utvärderas:

1) den behandling som aktie- eller andelsägarna eller borgenärerna skulle ha fått om institutet som ställde under resolutionsförvaltning och är föremål för resolutionsåtgärder skulle ha försatts i konkurs vid den tidpunkt då beslutet om ställning under resolutionsförvaltning fattades,

2) den faktiska handling som aktie- eller andelsägarna och borgenärerna fått under resolutionen av institutet,

3) eventuella skillnader i behandlingen enligt 1 respektive 2 punkten.

Vid bedömningen ska det

1) antas att institutet som är ställt under resolutionsförvaltning och som är föremål för resolutionsåtgärder har försatts i konkurs vid den tidpunkt då resolutionsbeslutet fattades,

2) antas att resolutionsåtgärder inte vidtagits,

3) bortses från att institutet som är ställt under resolutionsförvaltning eventuellt har beviljats extraordinärt offentligt stöd.

6 kap.

Nedskrivning av aktier, andelar och andra poster i eget kapital samt indragning av aktier och andelar

1 §

Skyldighet att skriva ned det nominella värdet på eget kapital

Verket ska utan dröjsmål efter att ett institut har ställt under resolutionsförvaltning och värderats enligt 5 kap. 1 § besluta av nedskrivning av förluster samt indragning av aktier och andelar. Verket ska täcka institu-

tets förluster genom att skriva ned det egna kapitalets nominella värde samt, under de förutsättningar som föreskrivs i 3 §, det nominella värdet på aktier eller andelar i företag som hör till samma grupp som institutet och på andra poster i eget kapital, eller det bokföringsmässiga motvärdet om aktierna eller andelarna inte har något nominellt värde. Samtidigt ska verket dra in varje aktie- eller andelsägares aktier eller andelar i samma förhållande som verkets förluster har täckts i enlighet med detta moment, om verket inte beslutar att aktierna eller andelarna ska överlåtas till sådana borgenärer vilkas fordringar har skrivits ned eller i enlighet med 8 kap. konverterats till finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen.

Verket ska vidta åtgärder enligt 1 mom. också om det anser att

1) det är nödvändigt att vidta åtgärder för att trygga institutets fortsatta verksamhet, eller

2) institutet utöver extraordinärt offentligt stöd.

Institutet har inte sådana förutsättningar att fortsätta verksamheten som avses i 2 mom. 1 punkten då det så som avses i 4 kap. 1 § 2 mom. är eller sannolikt blir oförmöget att fortsätta med sin verksamhet och det med beaktande av förhållandena inte rimligen kan antas att det med andra åtgärder än sådana som avses i denna paragraf är möjligt att inom en rimlig tid säkerställa institutets fortsatta verksamhet. Vid bedömningen av om en grupp är eller sannolikt blir oförmögen att fortsätta sin verksamhet ska tillämpas vad som i 4 kap. 1 § 2 mom. föreskrivs om bedömning av institutet.

Stöd som avses i 2 mom. 2 punkten ska inte hållas rekapisering på normala villkor av ett sådant institut som inte uppfyller de villkor som avses i 4 kap. 1 § 2 mom. 1 och 2 punkten eller 1 punkten i 2 moment.

Antalet aktier eller andelar i institutet ska i samma förmånsrättsordning som vid en konkurs minskas i de poster i eget kapital som avses i 1 mom., om inte något annat följer av artikel 54 i EU:s tillsynsförordning. Nedskrivning av aktier, andelar och andra poster i eget kapital ändrar inte ägarens ansvar för förpliktelser som hänförs till det nedskrivna värdet eller för eventuell skadeståndsskyl-

dighet i samband med överklagande av åtgärder som avses i 1 mom.

Nedskrivning av värdet på aktier eller andelar i dotterföretag får inte överstiga nedskrivningen av motsvarande poster i moderföretaget.

På nedskrivning av aktie- eller andelskapital ska inte tillämpas vad som föreskrivs någon annanstans i lag, med undantag för vinstutdelningsbegränsningar till följd av nedskrivning av aktie- eller andelskapital samt skyldigheten att anmäla nedskrivning av aktie- eller andelskapital för registrering och registermyndighetens skyldighet att registrera nedskrivningen.

Vad som i detta kapitel föreskrivs om aktier och andelar ska tillämpas också på sparbankers grundfundsandelar.

Verket kan före tillämpning av åtgärder i denna paragraf besluta att ett kreditinstitut i andelslagsform ska ombildas till ett andelsbanksaktiebolag enligt 18 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013) och att en sparbank ska ombildas till ett sparbanksaktiebolag enligt 91 § i sparbankslagen (1502/2001).

Bestämmelserna i detta kapitel ska tillämpas trots vad som någon annanstans i lag föreskrivs om befogenheter som tillkommer ett instituts förvaltningsorgan.

2 §

Samråd med övriga myndigheter

Före ett sådant beslut som avses i 1 § ska verket underrätta Finansinspektionen om saken. Om institutet som är föremål av beslutet hör till en grupp vars gruppbaseade tillsyn en annan EES-stats tillsynsmyndighet ansvarar för, ska verket underrätta också denna tillsynsmyndighet samt motsvarande myndighet i den andra EES-staten.

Om ett dotterföretag som avses i 3 § 1 mom. 2 punkten eller ett moderföretag som avses i 3 punkten är föremål av ett beslut ska verket underrätta också alla de övriga EES-staters tillsynsmyndigheter och motsvarande myndigheter där man har för avsikt att fatta beslut i överensstämmelse med 3 § 1 mom. 2 eller 3 punkten.

Av en underrättelse som avses i 1 eller 2 mom. ska framgå det tilltänkta åtgärd och dess motivering. I underrättelsen ska myndigheterna ges tillfälle att yttra sig om den.

Efter samråd med övriga myndigheter ska verket innan ett beslut som avses i 1 § bedöma om det är möjligt att i stället för beslutet överföra institutets tillgångar från dess moderföretag eller att göra ett tidigt ingripande enligt 11 kap. 5 a § 1 mom. i kreditinstitutslagen.

Verket får inte fatta beslut som avses i 3 § 1 mom. 2 eller 3 punkten om någon av de myndigheter som avses i 1 eller 2 mom. i denna paragraf motsätter sig beslutet.

3 §

Nedskrivning av eget kapital i företag som hör till samma grupp

Då ett institut hör till samma grupp som ett institut i en annan EES-stat ska verket besluta åtgärder som avses i 1 § om verket är

1) ett dotterbolag som är registrerat i Finland och den behöriga myndigheten i den andra EES-staten ansvarar för den gruppbase-
rade tillsynen och de poster som avses i 1 § 1 mom. har beaktats såväl vid beräkningen av dotterföretagets kapitalbas som vid beräkningen av det konsoliderade kapitalkravet och om verket i ett gemensamt beslut med motsvarande myndighet i den andra EES-staten anser att det är nödvändigt att vidta åtgärderna för att trygga förutsättningarna för fortsatt verksamhet,

2) ett dotterföretag som är registrerat i en annan EES-stat och Finansinspektionen ansvarar för den gruppbase-
rade tillsynen och de poster som avses i 1 § 1 mom. har beaktats såväl vid beräkningen av dotterföretagets kapitalbas som vid beräkningen av det konsoliderade kapitalkravet och om verket i ett gemensamt beslut med den andra EES-statens motsvarande myndighet anser att det är nödvändigt att vidta åtgärderna för att trygga förutsättningarna för fortsatt verksamhet,

3) ett moderbolag och de poster som avses i 1 § 1 mom. har beaktats såväl vid beräkningen av moderföretagets kapitalbas som vid beräkningen av det gruppbase-
rade kapi-

talkravet och om Finansinspektionen ansvarar för den gruppbase-
rade tillsynen, och att verket anser att det är nödvändigt att vidta åtgärderna för att trygga förutsättningarna för fortsatt verksamhet.

På sådant gemensamt beslutsfattande som avses i 1 och 2 punkten ska tillämpas vad som föreskrivs i 14 kap. 10 §.

4 §

Beslutsinformation till andra myndigheter

Finansinspektionen och de myndigheter som ansvarar för resolution av företag som hör till samma grupp eller för tillsynen i en annan EES-stat ska av verket informeras om beslut som avses i 1 §.

5 §

Offentliggörande av beslut

Verket ska på sina webbsidor offentliggöra beslut som avses i 1 § eller en beslutssammanfattning.

6 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 21 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om nedskrivning och konvertering av aktier och andelar när det gäller företagsenheter som avses i förordningens artikel 2 och koncerner som är etablerade i en deltagande medlemsstat.

7 kap.

Allmänna principer för resolutionsverktyg

1 §

Tillämpning av resolutionsverktyg

Verket ska besluta om tillämpning av ett eller flera resolutionsverktyg som avses i 2 § på ett institut då

1) institutet eller företaget har ställts under resolutionsförvaltning i enlighet med 4 kap. 1 §, och

2) verket i enlighet med 6 kap. 1 § har fattat ett beslut om att nedskriva det nominella värdet av bokföringsmässiga motvärdet av finansiella instrument som räknas in i institutets eller, då de finansiella instrumenten har ett nominellt värde, företagets bokföringsmässiga kapitalbas och om annullering av varje aktie- eller andelsägares aktier eller andelar.

Beslut om tillämpning av ett eller flera resolutionsverktyg kan fattas samtidigt som eller efter ett beslut som avses i 1 mom. 2 punkten.

2 §

Resolutionsverktyg

Resolutionsverktyg är

1) nedskrivning av det nominella värdet på ett instituts eller tillfälligt instituts skulder och konvertering av skulderna till finansiella instrument i syfte att förbättra institutets solvens eller överföra dess tillgångar i enlighet med 2—4 punkten, så som föreskrivs i 8 kap. (*nedskrivning och konvertering av skulder*),

2) inlösen och vidareöverföring av ett instituts aktier och andelar eller överföring av institutets tillgångar och skulder och omedelbart avslutande av institutets verksamhet, så som föreskrivs i 9 kap. (*överföring av affärsverksamhet*),

3) inlösen av ett instituts aktier och andelar från deras ägare och vidareöverföring till ett nybildat aktiebolag, eller överföring av institutets tillgångar och skulder till ett sådant aktiebolag för att fortsätta institutets eller företagets affärsverksamhet samt avslutande av institutets verksamhet, så som föreskrivs i 10 kap. (*tillfälligt institut*),

4) överföring av ett instituts eller tillfälligt instituts tillgångar och skulder helt eller delvis till ett eller flera sådana aktiebolag vars syfte är att så förmånligt som möjligt omvandla bolagets tillgångar till pengar, så som föreskrivs i 11 kap. (*egendomsförvaltningsbolag*).

Då vid resolutionen av ett institut används endast verktyg som avses i 1 mom. 2 eller 3 punkten och med dessa verktyg överförs endast en del av institutets tillgångar eller skulder, ska verket avveckla institutet genom ett insolvensförfarande eller genom likvidation. Vid avvecklingen av institutet ska verket beakta vilka verksamhetsförutsättningar den aktör eller det tillfälliga institut har som övertar affärsverksamheten samt de allmänna målsättningarna i 1 kap. 6 § och de allmänna principerna i 4 kap. 6 §.

Verket kan besluta ta ut en rimlig ersättning för sina kostnader för användningen av resolutionsverktyg hos institutet eller det tillfälliga institutet eller dra av ersättningen från det inlösenpris som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten. Verkets fordringar enligt detta moment ska betalas vid institutets konkurs eller vid avveckling av institutet eller bolaget enligt 1 mom. 3 eller 4 punkten, med bästa förmånsrätt efter garanterad insättning enligt verklagen och sådana fordringar som avses i 3 § i betalningsordningslagen.

Skillnaden mellan det pris på aktier eller andelar som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten och ett pris som är lägre än detta ska fullt ut ersättas till institutets aktie- eller andelsägare.

3 §

Beslutsfattande, registrering och rättsverkningar

Verket kan fatta beslut som avses i 2 § och besluta att de ska verkställas trots vad som någon annanstans i lag föreskrivs om de befogenheter som tillkommer institutets förvaltningsorgan. Vad som någon annanstans i lag föreskrivs om förvaltningsorganens befogenheter ska tillämpas om inte verket beslutar något annat. Vad som någon annanstans i lag föreskrivs om förvaltningsorganens straff- och skadeståndsrättsliga ansvar ska inte tillämpas på deras beslut, till den del som befogenheterna har begränsats i enlighet med detta moment.

Om ett institut företar en rättshandling i strid med 1 mom. om behörighet är rättshandlingen ogiltig, utom i det fall att den

andra parten var i god tro om att institutet inte hade rätt att företa rättshandlingen i fråga.

I fråga om registrering av beslut som avses i 1 § och beslutens rättsverkningar samt i fråga om beslutsprocessen hos andra mottagande företag än tillfälliga institut och egendomsförvaltningsbolag samt rapportering till myndigheter ska tillämpas vad som föreskrivs någon annanstans i lag, om inte annat följer av denna lag. På registrering av aktiekapital som i form av apport betalats till ett institut, till ett tillfälligt institut eller till ett egendomsförvaltningsbolag ska inte tillämpas vad som i 2 kap. 8 § 3 mom. i aktiebolagslagen (624/2006) föreskrivs om revisorsyttrande.

Vad som föreskrivs någon annanstans i lag om återvinning till konkursbo och om en borgenärs rätt att motsätta sig en rättshandling ska inte tillämpas på rättshandlingar som innebär att verket överför ett institut eller företags tillgångar eller skulder i enlighet med denna lag och inte heller på verkets beslut enligt 7 §. På en insättares rätt att säga upp en insättning ska dock tillämpas 6, 9 och 13 § i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform, 9, 10 och 30 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform samt 69, 87 a och 89 § i sparbankslagen.

I 12 kap. 7 § föreskrivs om de rättsverkningar som beslut som avses i denna paragraf har på avtalsparters rättigheter.

Om något annat av Finansinspektionens tillsynsobjekt än ett sådant institut som är föremål för åtgärder, till följd av tillämpningen av 8—11 kap. inte längre uppfyller sina lagstadgade åtaganden, ska verket underrätta Finansinspektionen. Finansinspektionen ska, efter att ha fått underrättelsen, för ett sådant tillsynsobjekt sätta ut en tidsfrist inom vilken tillsynsobjektet ska uppfylla de lagstadgade kraven.

4 §

Offentliggörande av beslut

Verket ska på sina webbsidor offentliggöra beslut och beslutssammanfattningar som avses i 1 §.

5 §

Tillämpning av värdepappersmarknadslagstiftningen

Vad som i 4 kap. i värdepappersmarknadslagen föreskrivs om prospekt och innehållet i prospekt samt i 11 kap. i samma lag om offentliga uppköpserbjudanden och skyldighet att lämna erbjudanden, ska inte tillämpas vid överföring eller förvärv av aktier med stöd av bestämmelserna i 9—11 kap.

6 §

Tillämpning av bestämmelserna om ägartillsyn

När skulder konverteras till aktier eller andelar på det sätt som avses i 8 kap. eller när aktier eller andelar överförs med stöd av 9 kap., tillämpas 3 kap. i kreditinstitutslagen, 7 kap. 14 § i lagen om investeringstjänster och 32 a—32 c § i lagen om Finansinspektionen, om inte något annat föreskrivs nedan i denna paragraf.

Finansinspektionen ska utan obefogat dröjsmål besluta om den förbjuder ett förvärv eller begränsar det till rättigheter som är baserade på aktier eller andelar. I sin prövning ska Finansinspektionen beakta hur brådskande konverteringen eller överföringen är samt behovet att uppnå syftet med resolutionen. Finansinspektionens beslut ska delges verket och den anmälningsskyldige.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i kreditinstitutslagen och i lagen om investeringstjänster kan verket med stöd av bestämmelserna i 8 och 9 kap. i denna lag överföra aktier och andelar innan Europeiska centralbanken har fattat beslut enligt 3 kap. 2 § 2 mom. i kreditinstitutslagen eller Finansinspektionen har beviljat tillstånd enligt 7 kap. 15 § 2 mom. i lagen om investeringstjänster. Verket har emellertid uteslutande rätt att utöva de rättigheter som är förenade med aktierna och andelarna till dess att Europeiska centralbanken har fattat sitt beslut eller Finansinspektionen har beviljat nämnda tillstånd eller Finansinspektionen har beslutat

om den förbjuder överlåtelsen av aktierna eller andelarna eller till utgången av den tidsfrist som avses i 32 b § i lagen om Finansinspektionen.

7 §

Tillsättning av ombud

Verket kan med sitt beslut tillsätta för ett institut ett ombud som enligt anvisningar ska utöva de befogenheter som tillkommer verket enligt denna lag. Verket ska i enlighet med 4 kap. 4 § 1—3 mom. offentliggöra beslutet om tillsättningen av ombudet. På ombudet tillämpas bestämmelserna om tjänsteansvar.

Ombudet ska ha med avseende på uppdragets art och omfattning tillräcklig förmåga, erfarenhet och yrkesskicklighet och också i övrigt vara lämplig för uppdraget. Ombudet ska i uppdraget på alla sätt främja de allmänna resolutionsmålen som avses i 1 kap. 6 §. Ombudet ska regelbundet och alltid i början och slutet av sin mandatperiod upprätta och tillställa verket en rapport om institutets finansiella situation och om skötseln av sina uppgifter som ombud.

Ett ombud kan tillsättas för högst ett år. Ombudets mandatperiod kan av särskilda skäl förlängas med ett år i sänder. Verket kan återkalla tillsättningen.

Om ett ombud tillsätts för ett institut som hör till samma grupp som ett institut i en annan EES-stat, ska verket med motsvarande resolutionsmyndigheter i den andra EES-staten om möjligt avtala att samma ombud ska tillsättas för alla institut som hör till gruppen.

Om ombudet med stöd av denna paragraf får att utöva befogenheter som tillkommer institutets styrelse eller verkställande direktör, ska verket göra en registeranmälan om begränsning av styrelsens eller verkställande direktörens befogenheter och med ombudets personuppgifter. Uppgifterna ska föras in i handelsregistret, utöver de som ska registreras med stöd av handelsregisterlagen (129/1979).

8 §

Registrering i andra EES-stater

Verket ska be att beslut som avses i 1 § förs in i en annan EES-stats fastighetsregister, handelsregister eller något annat offentligt register, om sådana beslut ska registreras enligt lagstiftningen i staten i fråga.

9 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 17 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om fordringars förmånsrätt, i artikel 22 om allmänna principer för resolutionsverktyg och i artikel 23 om resolutionsplaner som ska innehålla detaljerade uppgifter om de resolutionsverktyg som tillämpas på institut under resolution.

8 kap.

Skuldnedskrivning och konvertering av skulder till kapitalbasinstrument

1 §

Rätt att skriva ned skulder och konvertera dem till kapitalbasinstrument

Verket kan med sitt beslut, med de undantag som anges i 5 och 6 §, helt eller delvis skriva ned det nominella värdet av andra skuldinstrument i institut och tillfälliga institut enligt 10 kap. än sådana som avses i 4 §, nedan *nedskrivningsbara skulder*, och konvertera de nedskrivna skulderna till kapitalbasinstrument på det sätt som föreskrivs i detta kapitel.

Vad som i 1 mom. föreskrivs om tillfälliga instituts skulder ska tillämpas endast också på skulder som i enlighet med denna lag har överförts till ett tillfälligt institut.

Ett institut som ställde under resolutionsförvaltning ska ha adekvata system för att säkerställa att verket vid behov utan dröjsmål kan få tillgång till information som behövs för tillämpning av bestämmelserna i detta kapitel.

2 §

Förslag till omorganiseringsplan av verksamheten

Ett institut ska inom en månad från ett beslut som avses i 1 § för verket lägga fram ett förslag till omorganisering av verksamheten. Verket kan av särskilda skäl förlänga den tidsfrist med en månad.

Verket ska i samråd med Finansinspektionen bedöma förslaget. Om det är sannolikt att genomförandet av omorganiseringen återställer institutets livskraft, verket ska godkänna förslaget. Om detta mål inte uppnås genom förslaget ska verket i samråd med Finansinspektionen underrätta institutet om sin bedömning. Institutet ska då inom två veckor efter meddelandet tillställa verket ett kompletterat förslag. Verket ska inom en vecka efter att ha fått det kompletterade förslaget antingen kräva att institutet ytterligare kompletterar förslaget eller godkänna förslaget.

Vid nedskrivning av det nominella beloppet av ett i 1 kap. 1 § 2 mom. avsett företags skuldinstrument ska moderföretaget lägga fram ett förslag som avses i 1 mom. i denna paragraf och som omfattar gruppens samtliga företag.

Institutet ska genomföra åtgärderna i det förslag som godkänts i enlighet med 2 mom. och minst var sjätte månad rapportera till verket hur genomförandet av förslaget framskrider. Verket kan i samråd med Finansinspektionen förutsätta att institutet kommer in med ett nytt förslag för godkännande av verket, om det anser att detta är nödvändigt för att uppnå det mål som avses i 2 mom.

Genom förordning av finansministeriet utfärdas de närmare bestämmelser om vilka krav som ska ställas på förslag enligt denna paragraf, som behövs för genomförande av resolutionsdirektivet.

3 §

Genomförande av nedskrivning och konvertering

När verket skriver ned skulders nominella värde och konverterar det belopp som motsvarar nedskrivningen till kapitalbasinstrument,

ska verket på basis av en värdering enligt 5 kap. uppskatta det totalbelopp varmed de nedskrivningsbara skuldernas nominella belopp ska skrivas ned och, under de förutsättningar som föreskrivs i 4 mom., konvertera det till kapitalbasinstrument.

Om institutets skulder överstiger dess tillgångar ska verket först skriva ned skuldernas bokföringsvärde med ett belopp som motsvarar skillnaden mellan skulderna och tillgångarna, i samma ordning som skulderna vid institutets konkurs motsvarar förluster.

Dessutom ska verket skriva ned skuldernas nominella värde och konvertera ett mot nedskrivningen svarande belopp till kärnprimärkapitalinstrument. Konvertering ska göras på ett sådant antal som efter nedskrivningen av skuldernas nominella värde enligt 2 mom. behövs för att öka institutets eller det tillfälliga institutets kapitalbas till ett sådant tröskelvärde som gör det möjligt att trygga marknadens förtroende för institutets eller det tillfälliga institutets fortsatta verksamhet.

Om ett institut eller tillfälligt institut har finansiella instrument med sämre förmånsrätt vid konkurs, ska sådana skulder skrivas ned till fullt belopp innan skulder med bättre förmånsrätt skrivs ned. Om ett institut eller tillfälligt institut har finansiella instrument som enligt villkoren kan konverteras till instrument som vid en konkurs har sämre förmånsrätt, ska instrumenten konverteras i enlighet med de villkor som gäller för dem, innan detta moment tillämpas.

När skulder i enlighet med 1 mom. konverteras till kapitalbasinstrument kan verket använda ett annat konverteringsförhållande för skulder som vid konkurs har avvikande förmånsrätt. Verket ska då iaktta den ena av följande principer:

1) konverteringsförhållandet ska vara sådant att det garanterar att borgenären får rimlig ersättning för den förlust som orsakas av att en skuld skrivs ned och konverteras,

2) konverteringskursen för skulder med bättre förmånsrätt ska vara högre än för skulder med sämre förmånsrätt.

En borgenär med en fordran vars nominella värde har skrivits ned på grundval av som föreskrivs i 3 mom. har rätt att få mot nedskrivningen svarande finansiella instrument med sämre förmånsrätt än den nedskrivna

skulden. I 13 kap. föreskrivs om andra skyddsåtgärder för borgenärer.

Vad som nedan i detta kapitel föreskrivs om institut ska tillämpas också på tillfälliga institut som avses i 10 kap.

4 §

Skulder vars nominella värde inte kan skrivas ned

Detta kapitel ska inte tillämpas på följande skulder:

1) insättningar som ersätts enligt 5 kap. i verklagen,

2) säkrade skulder om säkerhetens verkliga värde täcker skuldbeloppet,

3) skulder baserade på anställningsförhållanden, med undantag för rörliga ersättningar som avses i 8 kap. 2 § 4 punkten i kreditinstitutslagen,

4) skulder för köp av råvaror och tjänster som institutet eller företaget behöver i sin verksamhet,

5) en ursprungligen högst sju dagars skuld till ett institut som inte hör till samma grupp som institutet i fråga,

6) skulder som uppkommit i samband med clearing och avveckling av betalningar eller värdepapper inom ett avvecklingssystem som avses i 2 § 1 mom. i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem och som förfaller till betalning tidigare än sju dagar från ett beslut som avses i 7 kap. 1 § i denna lagen.

7) insättningsgarantiavgifter enligt 5 kap. 4 § 1 mom. i verklagen.

5 §

Fakultativa undantag gällande nedskrivningsbara skulder

Verket kan med de begränsningar som anges nedan i denna paragraf besluta att på en skuld eller en del av en skuld inte ska tillämpas 1 §. Denna paragraf ska inte tillämpas på finansiella instrument som hänförs till institutets kapitalbas.

Verket kan fatta beslut enligt 1 mom., om nedskrivning och konvertering av skulder till kapitalbasinstrument

1) i praktiken inte kan ske inom en rimlig tid,

2) på ett orimligt sätt skulle äventyra institutets förmåga att upprätthålla sina kärnfunktioner eller fortsätta med sin kärnverksamhet,

3) på ett orimligt sätt skulle äventyra finansmarknadens stabilitet,

4) skulle försämra värdet på andra borgenärs fordringar mer än i det fall att skulderna inte skrivs ned och konverteras.

Belopp som inte skrivs ned i enlighet med 1 mom. kan användas för nedskrivning av övriga nedskrivningsbara skulders nominella värde enligt 1 §, dock med iakttagande av 4 kap. 6 § 1 mom. 3 punkten. Verket kan också besluta att det återstående beloppet i enlighet med 6 § ska täckas ur resolutionsfonden.

När verket överväger att fatta beslut enligt 1 mom. ska det i tillräcklig utsträckning beakta:

1) principen att de förluster som ett institut som försatts i resolution har ådragit sig ska täckas genom nedskrivning av de finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen och skulderna med samma förmånsrätt som vid institutets konkurs,

2) de egna medel och nedskrivningsbara skulder som återstår för institutet som är ställda under resolutionsförvaltning,

3) behovet av tillräckliga medel för resolutionen.

Verket ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om beslut som avses i denna paragraf. Om 6 § tillämpas på ett beslut, får detta inte verkställas utan kommissionens samtycke.

6 §

Användning av resolutionsfonden i särskilda fall

Ett instituts skulder som inte skrivits ned med stöd av 3 § och som enligt 3 mom. i den paragrafen inte har täckts genom ökning av de övriga skuldernas andel av hela det nedskrivna beloppet, kan helt eller delvis täckas med medel ur resolutionsfonden så som föreskrivs i denna paragraf.

Resolutionsfondens medel kan, med de begränsningar som nämns i 3 mom., användas i sådana fall som avses i 1 mom. för

1) täckning av institutets förluster om de överskrider institutets nettotillgångar värderade enligt 5 kap. 1 §,

2) förvärv av aktier och andelar i institutet samt andra finansiella instrument som hänförs till institutets kapitalbas.

Verket kan som villkor för tillämpning av 2 mom. 2 punkten ställa att det belopp som med stöd av punkten betalats till institutet senare ska återbetalas av institutets utdelningsbara fria egna kapital.

Resolutionsfondens medel kan användas för sådana syften som avses i 2 mom. endast efter det att de nedskrivningsbara skuldernas nominella värde i enlighet med 1 § har skrivits ned med minst ett belopp som motsvarar åtta procent av institutets som är ställda under resolutionsförvaltning enligt 5 kap. beräknade balansomslutning. Medel kan användas dock högst med ett belopp som

1) behövs för att trygga de finansiella verksamhetsförutsättningarna för institutet som är ställda under resolutionsförvaltning på det sätt som avses i 7 kap. 1 §, och som

2) motsvarar högst fem procent av institutets som är ställda under resolutionsförvaltning balansomslutning beräknad enligt 5 kap., om inte något annat följer av 5 mom. i denna paragraf.

Verket kan i undantagsfall besluta att belopp som överstiger den gräns som föreskrivs i 4 mom. 2 punkten ska täckas med medel ur fonden eller på något annat sätt. Förutsättningen är att det nominella värdet av alla andra nedskrivningsbara skulder har skrivits ned till fullt belopp i enlighet med detta kapital än

1) medel på konto i en inlåningsbank,

2) ännu inte registrerade medel på konto som används för betalningsförmedling,

3) med undantag för medel som tillhör ett offentligt samfund, ett annat institut eller finansiellt institut.

Resolutionsfondens medel kan, med avvikelse från 4 mom., användas för ändamål som avses i 2 mom. om

1) de nedskrivningsbara skuldernas nominella värde har skrivits ned och av skulderna i enlighet med 1 § har konverterats minst ett belopp som motsvarar 20 procent av det sammanlagda beloppet av institutets som är ställda under resolutionsförvaltning riskväg-

da tillgångar och poster utanför balansräkningen enligt EU:s tillsynsförordning,

2) resolutionsfonden disponerar över minst ett belopp som motsvarar tre procent av garanterad insättning enligt 5 kap. 8 § i verklagen, och om

3) institutets som är ställda under resolutionsförvaltning tillgångar enligt den konsoliderade balansräkningen uppgår till mindre än 900 miljarder euro.

7 §

Minimikrav för nedskrivningsbara skulder

Ett institut ska ständigt ha en kapitalbas och nedskrivningsbara skulder som sammanlagt uppgår till minst ett belopp som verket bestämmer. Verket ska samråda med Finansinspektionen innan det fastställer kapitalkravet. Verket ska när det fastställer kravet beakta åtminstone

1) behovet att säkerställa uppnåendet av målen för resolutionen,

2) behovet att, i det fall att skulderna nedskrivs och konverteras, säkerställa att institutet har tillräckligt med nedskrivningsbara skulder för att institutets kapitalbas ska kunna ökas till ett tröskelvärde som tryggar institutets eller det tillfälliga institutets fortsatta verksamhet samt marknadens förtroende,

3) institutets storlek, affärs- och finansieringsmodell samt riskprofil,

4) i vilken utsträckning resolutionen kan finansieras ur insättningsgarantifonden i enlighet med 5 kap. 14 § i verklagen,

5) vilka negativa konsekvenser det skulle få för den finansiella stabiliteten, övriga institut eller det finansiella systemet om institutets verksamhet upphör.

Vad som i 1 mom. föreskrivs om ett instituts kapitalbas, nedskrivningsbara skulder och balansomslutning ska tillämpas på institutets konsoliderade kapitalbas, konsoliderade nedskrivningsbara skulder och konsoliderade balansomslutning. I 12 § 3 mom. föreskrivs om värdering av derivat.

De nedskrivningsbara skulderna kan räknas in i det sammanlagda belopp som avses i 1 mom. endast om

1) det finansiella instrumentet är till fullo betalt,

2) institutet inte direkt eller indirekt har beviljat kredit eller ställt säkerhet för förvärv av de finansiella instrument som skulden är baserad på,

3) skulden förfaller till betalning tidigast ett år efter att den uppkommit,

4) skulden inte hänför sig till ett derivat,

5) skulden inte är baserad på garanterad insättning med stöd av 5 kap. 8 § i verklagen,

6) institutet inte har någon fordringsrätt och inte har ställt säkerhet eller gått i borgen för skulden.

Om ett tredjeland lag tillämpas på en skuld kan verket förutsätta att skulden ska betraktas som en nedskrivningsbar skuld endast i det fall att verkets eventuella beslut om nedskrivning och konvertering av skulden anses vara bindande och giltigt enligt tredjelandets lagstiftning. På yrkande av verket ska institutet lägga fram utredning om saken.

Denna paragraf ska inte tillämpas på hypoteksbanker som avses i 2 kap. i lagen om hypoteksbanksverksamhet (688/2010).

8 §

Skulder som är nedskrivningsbara enligt avtal

Verket kan besluta att minimikrav enligt 7 § delvis ska täckas med skulder som är nedskrivningsbara enligt avtal. Som sådan skuld kan godkännas endast en skuld på vilken tillämpas avtalsvillkor

1) som gör det möjligt att i enlighet med denna lag skriva ned eller konvertera skulden före övriga nedskrivningsbara skulder, och

2) som innebär att skulden vid konkurs ges sämre förmånsrätt än övriga nedskrivningsbara skulder.

9 §

Tillsyn över minimikrav för nedskrivningsbara skulder

Ett institut ska ha tillräckliga system för att säkerställa att verket fortlöpande kan övervaka att institutet eller företaget uppfyller de krav som föreskrivs i 7 §. Verket ska i samråd med Finansinspektionen fortlöpande övervaka att kraven efterlevs.

Verket ska underrätta Europeiska bankmyndigheten om de minimikrav som enligt 7 § ställs på varje institut.

10 §

Samarbete med andra EES-staters resolutionsmyndigheter

Verket ska tillsammans med övriga myndigheter som ansvarar för resolution av koncernbolag besluta om tillämpning av minimikravet gällande nedskrivningsbara skulder på basis av moderföretagets konsoliderade balansräkning.

Om de myndigheter som avses i 1 mom. inte inom fyra månader har fattat ett sådant gemensamt beslut som avses i 1 mom. och verket är ansvarig myndighet för koncernresolutionen, ska verket fatta resolutionsbeslutet. I beslutet ska beaktas den bedömning av koncernbolagen som gjorts av övriga resolutionsmyndigheter och beslutet ska tillställas koncernens moderföretag.

Om en myndighet som avses i 1 mom. i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett beslut som avses i 1 eller 2 mom. till Europeiska bankmyndigheten för avgörande, ska verket skjuta upp sitt beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Den fyra månaders tidsfrist som avses i 2 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten för avgörande efter den fyra månaders tidsfrist som avses i 2 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad träder ska verket göra beslut enligt 2 mom.

Om det till samma grupp som institutet eller till ett institut som är beläget i en annan EES-stat hör minst ett företag som har sitt säte i Finland och minst ett företag som har sitt säte i en annan EES-stat, ska verket tillsammans med resolutionsmyndigheten i den andra EES-staten eftersträva ett gemensamt beslut om tillämpning av 7 § eller av motsva-

rande lagstiftning i den andra EES-staten på basis av moderföretagets konsoliderade balansräkning och om tillämpning av 7 § eller motsvarande lagstiftning i den andra EES-staten på ett dotterföretag.

Om de myndigheter som avses i 5 mom. inte inom fyra månader har fattat ett sådant gemensamt beslut som avses i momentet ska verket fatta beslutet i fråga om dotterföretag som hör till dess behörighet. I beslutet ska beaktas de myndigheters synpunkter och reservationer som ansvarar för koncernresolutionen och beslutet ska tillställas koncernens moderföretag och dotterföretag.

Om den för koncernresolutionen ansvariga myndigheten i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett beslut som avses i 6 mom. till Europeiska bankmyndigheten för avgörande, ska verket skjuta upp sitt eget beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut. Ärendet får dock inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten om det på basis av dotterbolagets balansräkning beräknade kravet med högst en procentenhet skiljer sig från det på basis av den konsoliderade balansräkningen beräknade kravet.

Den tidsfrist på fyra månader som avses i 7 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter den fyra månaders tidsfrist som avses i 2 mom. eller efter att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har gett sitt beslut inom en månad träder ska verket göra beslut enligt 2 mom.

Beslut som avses i denna paragraf ska omprövas minst en gång per år.

11 §

Undantag från tillämpning av minimikraven för nedskrivningsbara skulder i en grupp

Verket kan i egenskap av ansvarig koncernresolutionsmyndighet besluta att på ett institut som verkar som moderföretag i en grupp ska tillämpas minimikravet enligt 7 §

endast på basis av institutets konsoliderade finansiella ställning. En förutsättning det är att Finansinspektionen har tillämpa på moderföretaget kapitalkravet enligt artikel 7 i EU:s tillsynsförordning endast på basis av institutets konsoliderade finansiella ställning.

Verket kan i egenskap av den myndighet som ansvarar för resolution av ett institut som är dotterföretag i en grupp besluta att minimikrav som föreskrivs i 7 § inte ska tillämpas på dotterföretaget, om

1) gruppens moderföretag och dotterföretaget i fråga är registrerade och övervakas i Finland,

2) moderföretaget i enlighet med 1 kap. 5 § 1 mom. har bestämmanderätt över dotterföretaget och dotterföretaget omfattas av den gruppbaseade tillsynen över moderföretaget,

3) på gruppens moderföretag i Finland tillämpas det minimikrav som föreskrivs i 7 §, på basis av moderföretagets konsoliderade finansiella ställning,

4) där är inte några hinder för att moderföretaget övertar ansvaret för dotterföretagets skuld eller tecknar finansiella instrument som hänför sig till dotterföretagets kapitalbas,

5) dotterföretaget leds i enlighet med sunda och försiktiga affärsprinciper och moderföretaget garanterar dotterföretagets åtaganden på ett sätt som Finansinspektionen godkänt, eller dotterföretagets exponeringar är mindre betydande,

6) förfarandena för bedömning, mätning och tillsyn av moderföretagets exponeringar omfattar också dotterföretaget, och om

7) Finansinspektionen i enlighet med artikel 7.1 i EU:s tillsynsförordning har beviljat undantag i fråga om tillämpning av kapitalkrav på dotterföretag.

12 §

Hur nedskrivning och konvertering tillämpas på derivat

Derivatskulder kan skrivas ned endast efter att derivatkontraktet har avslutats. Verket kan i samband med resolutionsåtgärder avsluta ett derivatkontrakt oberoende av dess villkor.

Om nettningsavtal tillämpas på derivatkontrakt ska verket eller en värderare som avses i 5 kap. 2 § i samband med värdering enligt

1 § i det nämnda kapitlet fastställa en sådan derivatskuld till nettobelopp, i enlighet med nettningsavtalets villkor.

Verket eller en värderare som avses i 5 kap. 2 § ska fastställa värdet av skulder som hänförs sig till derivat utifrån

1) metoder som lämpar sig för att fastställa värdet på olika klasser av derivat, inbegripet transaktioner som omfattas av nettningsavtal,

2) principer för att fastställa den relevanta tidpunkt då värdet av derivatpositioner ska fastställas,

3) metoder som lämpar sig för att jämföra den värdeförstörelse som skulle bli följden av nedskrivningen och konverteringen av skulder som hänförs sig till derivat.

13 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 12 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om de minimikrav som institut och moderföretag enligt artiklarna 8 och 9 ska vara skyldiga att följa när det gäller egna medel och nedskrivningsbara skulder som omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter. I artikel 27 i samma förordning föreskrivs om nedskrivning av skulder och om konvertering av skulder till kapitalbasinstrument.

9 kap.

Överföring av affärsverksamhet

1 §

Rätt att överföra ett instituts verksamhet

Verket kan besluta att ett instituts verksamhet som är ställd under resolutionsförvaltning helt eller delvis ska överföras till ett annat institut eller till någon annan tredje part i en eller flera omgångar, så som föreskrivs i detta kapitel. Denna paragraf ska inte tillämpas på överföring av affärsverksamhet till ett tillfälligt institut, om inte något annat föreskrivs i bestämmelserna i 10 kap.

Med *överföring av affärsverksamhet* avses i denna lag

1) fusionering av ett institut med ett annat institut eller med ett annat företag,

2) uppdelning av ett institut i två eller flera institut eller andra företag,

3) överföring av ett instituts tillgångar och skulder till en köpare,

4) inlösen och vidareöverföring av ett instituts aktier och andelar.

2 §

Principer för överföring av affärsverksamhet

Affärsverksamhet får inte överföras på villkor som avviker från dem som allmänt tillämpas vid verksamhetsöverlåtelser mellan parter som inte står i beroendeförhållande till varandra. Vid inlösen av aktier och andelar i ett företag som ställts under resolutionsförvaltning bestäms inlösenvärdet på basis av en värdering som föreskrivs 5 kap.

Verket kan, med samtycke av förvärvaren, till institutet återföra tillgångar och skulder som i enlighet med detta kapitel har överförts till ett annat företag eller när det är fråga om aktier eller andelar som lösts in hos en aktie- eller andelsägare. Överföringar som avses i detta moment ska göras på villkor som avses i 1 mom.

På överföring av affärsverksamhet ska tillämpas sådana skyddsåtgärder gällande delvis egendomsöverföring som avses i 13 kap.

Det mottagande institutet anses fortsätta det instituts verksamhet som är ställd under resolutionsförvaltning om det mottar rätten att använda tillhandahållna tjänster och att etablera sig i en annan EES-stat.

3 §

Förfarandet vid överföring av affärsverksamhet

Verket ska offentligt bjuda ut sådan affärsverksamhet till försäljning som ska överföras eller separat bjuda ut varje del av verksamheten, om inte något annat följer av 2 mom.

Verket kan överföra affärsverksamhet utan offentligt bjuda om det inte därigenom hotas finansmarknadens stabilitet eller syftet med resolutionen annars äventyras, eller om ett

effektivt genomförande av resolutionen inte försvåras.

Verket ska välja sådant förmånligaste anbud som inte äventyrar möjligheterna att på ett tillförlitligt sätt fortsätta med den affärsverksamhet som ska säljas eller förverkligandet av resolutionens syften.

Vid tillämpning av bestämmelserna i detta kapitel kan en värdepappersemittent under de förutsättningar som föreskrivs i den nämnda paragrafen skjuta upp offentliggörande av uppgifter som avses i 6 kap. 5 § i värdepappersmarknadslagen.

4 §

Fortsättning av affärsverksamheten

Det mottagande företaget har rätt att bedriva koncessionsenlig verksamhet endast i den utsträckning som koncessionen avser. När det gäller rätten att tillhandahålla tjänster i en annan EES-stat och rätten att etablera sig i en annan EES-stat anses det företaget som mottar verksamhet att fortsätta det instituts verksamhet som är ställd under resolutionsförvaltning.

Institutets rätt att delta i betalnings- och avvecklingssystem, verka på en reglerad marknad och höra till insättningsgarantifonden och ersättningsfonden för investerare samt övriga jämförbara rättigheter övergår till det mottagande företaget direkt med stöd av lag, om det mottagande företaget uppfyller förutsättningar för utövande av rättigheten.

Trots vad som föreskrivs i 2 mom. kan verket bevilja det mottagande företaget rättigheter enligt 2 mom. även om det inte uppfyller villkoren för utövande av en rättighet som avses i momentet. En sådan rättighet är i kraft högst två år i sänder.

5 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 24 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om överföring av affärsverksamhet

inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen.

10 kap.

Tillfälliga institut

1 §

Inrättande av ett tillfälligt institut samt överlåtelse av tillgångar och skulder

Verket kan bilda ett aktiebolag för att fortsätta med ett instituts centrala affärsfunktioner som är ställda under resolutionsförvaltning (*tillfälligt institut*) samt besluta om överföring av institutets tillgångar eller skulder i en eller flera poster till ett tillfälligt institut, enligt vad som föreskrivs i detta kapitel. På ett tillfälligt institut ska tillämpas kreditinstitutslagen och lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform eller lagen om investeringstjänster, om inte något annat föreskrivs nedan. Av bolagsordningen för ett tillfälligt institut ska framgå att aktiebolaget är ett sådant tillfälligt institut som avses i denna lag.

Verket ska teckna minst en så stor andel av aktierna i det tillfälliga institutet som motsvarar mer än hälften av det röstetal som samtliga aktier medför. Aktiekapitalet ska betalas kontant eller apporten genom att till det tillfälliga institutet överförs tillräckligt mycket av institutets tillgångar efter att dess egna tillgångar och skulder under resolutionen har skrivits ned i enlighet med 6 och 8 kap. Verket ska fastställa värdet av apportegendom som avses i detta moment med följer av vad som i 5 kap. föreskrivs om värdering av tillgångar. Ett tillfälligt institut borgenärer får i enlighet med 8 kap. konvertera högst ett så stort skuldbelopp till aktier i det tillfälliga institutet att verkets bestämmanderätt är trygkad.

Verket kan i enlighet med detta kapitel besluta att tillgångar eller skulder som överlåts till ett tillfälligt institut ska återföras till institutet eller, när det är fråga om aktier eller andelar om lösts in hos en aktie- eller andels-

ägare, till aktie- eller andelsägaren, om denna överföring uttryckligen är tillåtet i verkets beslut om överföring av tillgångarna eller skulderna eller om tillgångarna eller skulderna i fråga har överförts till ett tillfälligt institut i strid med beslut.

På inrättande av ett tillfälligt institut och på överlåtelse av tillgångar och skulder ska tillämpas vad som i 13 kap. föreskrivs om skyddsåtgärder vid delvis överföring av egendom.

2 §

Fortsatt verksamhet

Verket ska i samband med överlåtelse av affärsverksamhet till ett tillfälligt institut försäkra sig om det tillfälliga institutets förmåga att utan avbrott upprätthålla institutets centrala funktioner.

Det mottagande institutet anses fortsätta det instituts verksamhet som är ställd under resolutionsförvaltning och det har rätten att tillhandahålla tjänster och att etablera sig i en annan EES-stat.

Finansinspektionen ska med avvikelse från kreditinstitutslagen och lagen om investeringstjänster besluta om beviljande av verksamhetstillstånd för ett tillfälligt institut utan dröjsmål efter att från verket ha fått meddelande om att det tillfälliga institutet har inrättats eller om att bestämmelserna i detta kapitel ska tillämpas på ett tidigare inrättat tillfälligt institut. Finansinspektionen kan på ansökan av verket bevilja ett tillfälligt institut tillstånd att under en viss tid avvika från de nämnda lagarnas krav gällande solvens och likviditet.

Verkets rättigheter att delta i betalnings- och avvecklingssystem, agera på en reglerad marknad samt att höra till insättningsgarantifonden och ersättningsfonden för investerare samt övriga jämförbara rättigheter, övergår till det tillfälliga institutet.

Trots vad som föreskrivs i 4 mom. kan verket besluta att ett tillfälligt instituts rättighet enligt 4 mom. gäller högst två år i sänder, om det tillfälliga institutet inte uppfyller de

krav för utövande av rättigheterna som föreskrivs eller anges i systemets villkor.

3 §

Ägande och ledande av ett tillfälligt institut

Verket får inte före ett beslut som avses i 4 § överföra bestämmanderätt enligt 1 § 2 mom.

Verket ska se till att ett tillfälligt instituts ledning och personal har den yrkesskicklighet som behövs för att förvalta dess tillgångar.

Styrelsen och verkställande direktören för ett tillfälligt institut ska leda institutet enligt sunda och försiktiga affärsprinciper samt i enlighet med den verksamhetsplan som verket godkänt, de risktagningsprinciper som ingår i planen och de ersättningsprinciper som verket godkänt.

Om inte något annat följer av de begränsningar som uppställts i enlighet med EU:s eller medlemsstaternas konkurrensregler ska ett tillfälligt institut ledas så att institutet eller dess affärsverksamhet kan överföras inom den tidsfrist som anges i 4 § 1 mom.

4 §

Avslutande av ett tillfälligt instituts verksamhet

Verket ska fatta beslut om fusion eller delning av ett tillfälligt institut som är försatt i resolution, om försäljning av dess aktier eller om annan avveckling så snart som möjligt och senast två år från den dag då det har övertagit den sista delen av den affärsverksamhet, de tillgångar eller de skulder som ska överlåtas till institutet.

Verket kan förlänga den tidsfrist som avses i 1 mom. med högst ett år i sänder, om det är nödvändigt för att det tillfälliga institutet ska kunna avvecklas eller dess aktier säljas eller om förlängningen av tidsfristen behövs för att trygga en fortsättning på det tillfälliga instituts centrala bank- eller finansfunktioner.

När verket avslutar ett tillfälligt instituts verksamhet ska det offentligt till försäljning bjuda ut det tillfälliga institutets aktier, andelar och tillgångar. Verket ska välja det förmanligaste erbjudandet som inte äventyrar resolutionens syften eller finansmarknadens störningsfria funktion.

På avveckling av ett tillfälligt institut ska i övrigt tillämpas vad som någon annanstans i lag föreskrivs om avveckling av aktiebolag.

5 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 25 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om egendomsförvaltningsbolag som besvarar tillfälliga institut inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen.

11 kap.

Egendomsförvaltningsbolag

1 §

Bildande av egendomsförvaltningsbolag samt överlåtelse av tillgångar och skulder

Verket kan vid tillämpning av bestämmelserna i 8—10 kap. bilda ett eller flera aktiebolag (*egendomsförvaltningsbolag*) och under de förutsättningar som föreskrivs i 2 mom. besluta om överföring av tillgångarna och skulderna i det institut eller tillfälliga institut som försatts i resolution, i en eller flera poster till ett egendomsförvaltningsbolag. Av egendomsförvaltningsbolagets bolagsordning ska framgå att bolaget är ett sådant egendomsförvaltningsbolag som avses i denna lag.

Verket kan besluta om överföring av tillgångarna skulderna i ett institut eller tillfälligt institut som är försatt i resolution till ett egendomsförvaltningsbolag, om tillgångarna och skulderna inte kan säljas utan förlust eller utan att störa finansmarknadens funktion eller om detta förutsätts för att säkerställa institutets eller det tillfälliga institutets verksamhet.

Verket ska, med tillämpning av vad som i 5 kap. föreskrivs om värdering av tillgångar, bestämma det vederlag mot vilket tillgångar eller skulder överförs till egendomsförvaltningsbolaget.

Verket ska vid tillämpning av denna paragraf teckna en minst så stor andel av egendomsförvaltningsbolagets aktier som motsvarar mer än hälften av det röstetal som bolagets samtliga aktier medför. På vederlaget för aktierna ska tillämpas 3 mom.

Verket kan besluta att tillgångar eller skulder som i enlighet med detta kapitel har överförts till ett egendomsförvaltningsbolag ska återföras till institutet, om denna överföring är tillåtet i verkets beslut om överföring av tillgångarna eller skulderna eller om skulderna eller tillgångarna har överförts till det tillfälliga institutet i strid med nämnda beslut.

På sådan överföring av tillgångar, rättigheter, skulder och övriga förpliktelser som avses i detta kapitel ska tillämpas de skyddsåtgärder vid delvis överföring av egendom som avses i 13 kap.

2 §

Ägande och ledande av egendomsförvaltningsbolag

Verket ska se till att ett egendomsförvaltningsbolags ledning och personal har den yrkesskicklighet som krävs för förvaltningen av egendomsförvaltningsbolagets tillgångar.

Egendomsförvaltningsbolagets styrelse och verkställande direktör ska leda egendomsförvaltningsbolaget enligt sunda och försiktiga affärsprinciper samt i enlighet med den verksamhetsplan som verket godkänt, de risktagningsprinciper som ingår i planen och de ersättningsprinciper som verket godkänt. Verket kan besluta om återföring av tillgångar och skulder som överförts i enlighet med detta kapitel till institutet eller det tillfälliga institutet, om en sådan överföring uttryckligen nämns i verkets beslut enligt vilket en tillgångspost eller en skuld har överförts till egendomsförvaltningsbolaget och tillgångsposten eller skulden återförs inom den tidsfrist som anges i beslutet.

3 §

Avslutande av egendomsförvaltningsbolags verksamhet

Verket ska sälja ett egendomsförvaltningsbolags aktier, besluta om fusion eller delning eller avveckla bolaget så snart som möjligt, utan att avslutandet av verksamheten leder till betydande förluster eller störningar på finansmarknaden eller äventyrar uppnåendet av de mål för resolutionen som avses i 1 kap. 6 §.

När verket avslutar ett egendomsförvaltningsbolags verksamhet ska det till offentlig försäljning bjuda ut egendomsförvaltningsbolagets aktier, andelar och tillgångar. Verket ska välja det förmånligaste erbjudande som inte äventyrar resolutionens syften eller finansmarknadens störningsfria funktion.

På avveckling av ett egendomsförvaltningsbolag ska i övrigt tillämpas vad som någon annanstans i lag föreskrivs om avveckling av aktiebolag.

4 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 26 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om avskiljande av tillgångar som besvarar egendomsförvaltningsbolag som används inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen.

AVDELNING IV

VERKETS BEFOGENHETER OCH SKYDDSÅTGÄRDER

12 kap.

Verkets befogenheter

1 §

Befogenheter

Verket har rätt att

1) trots sekretessbestämmelserna få de handlingar, uppgifter och utredningar av institutet som verket behöver för tillämpning av resolutionsverktyg, upprättande av resolutionsplaner och skötsel av andra uppgifter som föreskrivs i denna lag,

2) trots sekretessbestämmelserna utföra inspektioner i institut i den utsträckning som skötseln av uppgifterna kräver.

Verket har befogenhet att under de förutsättningar som föreskrivs i denna lag,

1) ta kontroll över ett institut och utöva alla de rättigheter och befogenheter som tilldelats dess ägare, förvaltningsråd, styrelse, verkställande direktör och andra som hör till den högsta ledningen,

2) lösa in och vidareöverföra aktier och andelar som emitterats av institutet,

3) överföra institutets tillgångar och skulder till en annan part, i enlighet med dennas samtycke,

4) skriva ned värdet på institutets nedskrivningsbara skulder,

5) konvertera nedskrivningsbara skulder till aktier i institutet eller dess moderföretag eller till andelar eller aktier i ett tillfälligt institut till vilket institutets tillgångar eller skulder överförs,

6) dra in skuldinstrument som institutet emitterat,

7) skriva ned aktier och andelar samt andra poster i eget kapital och att ogiltigförklara sådana aktier och andelar i förhållande till nedskrivningen av dem,

8) kräva att ett institut eller dess moderföretag emitterar nya aktier eller andelar,

9) ändra förfallodagen för skulder samt räntan för skuldförbindelser och nedskrivningsbara skulder, flytta förfallodatum för räntan och avbryta betalningsskyldigheten för viss tid,

10) säga upp och avsluta derivatkontrakt,

11) avsätta medlemmar i institutets förvaltningsråd och styrelse samt verkställande direktören och säga upp andra personer som hör till den verkställande ledningen enligt 1 kap. 20 § i kreditinstitutslagen, trots vad som föreskrivs någon annanstans i lag, samt att utse nya personer i stället för dem,

12) ålägga Finansinspektionen att i enlighet med 32 a § i lagen om Finansinspektionen fatta beslut om ägarens lämplighet och till-

förlitlighet inom en rimlig tid som den föreslår, trots vad som i den nämnda lagens 32 b § föreskrivs om tidsfrister.

Vad som i 1 mom. föreskrivs om institut ska tillämpas också på företag som på uppdrag av ett institut sköter uppgifter i anslutning till dess affärsverksamhet, bokföring, datasystem, riskhantering eller interna kontroll.

De rättigheter som avses i 1 och 2 mom. ska, om inte något annat följer av bestämmelserna om statligt stöd, tillämpas trots vad som föreskrivs någon annanstans i lag, beslutas med stöd av lag eller avtalas mellan avtalsparterna.

Verket kan utöva befogenheter som föreskrivs i denna paragraf trots vad som föreskrivs någon annanstans i lag eller i institutets bolagsordning eller stadgar eller annars avtalas om skyldigheten att utverka en annan myndighets eller persons samtycke till utövande av en befogenhet eller om skyldigheten att göra anmälan till en myndighet innan en befogenhet utövas.

2 §

Kompletterande befogenheter

Verket har, när det utövar resolutionsbefogenheter enligt 8—11 kap., rätt att

1) överföra ett instituts tillgångar och skulder så att ansvarsförbindelser i samband med dem kvarstår hos institutet, om inte något annat följer av bestämmelserna i 13 kap.,

2) upphäva rätten att förvärva aktier eller andelar i institut som är föremål för resolutionsåtgärder,

3) kräva att Finansinspektionen avbryter handeln med finansiella instrument i ett institut som är ställd under resolutionsförvaltning eller skjuter upp upptagandet till handel på en sådan reglerad marknad som avses i 2 § 6 punkten i lagen om handel med finansiella instrument (748/2012),

4) besluta att mottagaren i samband med överföringen av ett instituts tillgångar eller skulder har samma rättigheter och skyldigheter att delta i handeln på en reglerad marknad och i betalnings- och avvecklingssystemen

samt i insättningsgarantifonden och ersättningsfonden för investerare, med undantag för rättigheter och skyldigheter till följd av begränsning av förvaltningsorgans befogenheter,

5) besluta att institutet och mottagaren av tillgångarna eller skulderna ska ge varandra information som är relevant för överföringen eller någon annan åtgärd och sålunda bidrar till att resolutionsåtgärderna genomförs på ett effektivt sätt,

6) annullera eller ändra villkoren i ett avtal där institutet är part samt besluta att den part som tar emot rättigheterna, tillgångarna eller skulderna blir avtalspart i stället för institutet.

När verket utövar resolutionsbefogenheter enligt denna lag har det rätt att bestämma att kontinuitetsarrangemang ska vidtas för att säkerställa resolutionsåtgärdernas effektivitet och att den enhet som tar emot rättigheterna, tillgångarna eller skulderna får bedriva den affärsverksamhet som överförs. Kontinuitetsarrangemanget kan innebära

1) att avtal som ingåtts av det institut som är ställd under resolutionsförvaltning fortsätter att gälla, så att mottagaren övertar ansvaret för institutets rättigheter och skyldigheter som har samband med de tillgångar och skulder som överförs till den mottagande enheten och mottagaren ersätter institutet i alla relevanta avtalshandlingar,

2) att mottagaren åläggs att i stället för institutet delta i alla rättegångar och andra rättsliga förfaranden som avser överförda finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder,

3) andra med 1 punkten jämförbara kontinuitetsarrangemang.

Vad som föreskrivs i 1 mom. 4 punkten och 2 mom. 2 punkten inverkar inte på

1) de anställdas rätt att säga upp eller häva arbetsavtal,

2) en avtalsparts rätt att säga upp eller häva ett avtal eller utöva andra avtalade rättigheter, om

a) detta enligt avtalsvillkoren är möjligt med anledning av en åtgärd som ett institut som är ställd under resolutionsförvaltning har vidtagit eller underlåtit att vidta före överföringen eller som den mottagaren har vidtagit eller underlåtit att vidta efter överföringen, och

b) inte något annat följer av 11 §.

3 §

Befogenheter att kräva tjänster och faciliteter

Verket kan besluta att ett institut ska tillhandahålla mottagaren av tillgångarna eller skulderna sådana tjänster och faciliteter som är nödvändiga för att affärsverksamheten ska kunna bedrivas effektivt och som inte inbegriper någon form av finansiellt stöd. Det som föreskrivs ovan i detta moment ska tillämpas också på företag som hör till en grupp och är föremål för likvidations- eller konkursförfarande.

Verket har rätt att i Finland genomföra ett sådant beslut av en annan EES-stats resolutionsmyndighet som stämmer överens med 1 mom. och avser en grupp till vilken ett i Finland registrerat företag hör.

Tjänster och faciliteter som avses i 1 och 2 mom. ska tillhandahållas

1) på samma villkor som enligt avtal om tjänster och faciliteter har tillhandahållits ett institut som är ställd under resolutionsförvaltning omedelbart innan resolutionsåtgärder vidtagits, eller

2) på rimliga villkor i andra fall än sådana som avses i 1 punkten.

4 §

Hur andra EES-staters beslut om resolutionsåtgärder genomförs i Finland

Ett sådant resolutionsbeslut enligt lagstiftningen i en annan EES-stat som gäller överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder belägna i Finland eller som gäller sådana tillgångar, rättigheter eller skulder som finsk lag tillämpas på, träder i Finland i kraft utan något särskilt beslut samtidigt som resolutionsbeslutet träder i kraft i den andra EES-staten.

Ett sådant resolutionsbeslut enligt lagstiftningen i en annan EES-stat som gäller ned-

skrivning av aktier, andelar eller skulder eller konvertering av skulder till aktier eller andelar, träder i Finland i kraft utan något särskilt beslut samtidigt som resolutionsbeslutet träder i kraft i den andra EES-staten. Det som föreskrivs ovan i detta moment ska tillämpas trots att

1) på aktierna, andelarna eller skulderna tillämpas finsk lag, eller

2) en fysisk person i egenskap av borgenär är bosatt i Finland, en juridisk person i egenskap av borgenär är registrerad i Finland eller trots att borgenären är ett finländskt offentligt samfund.

Vad som i 2 mom. föreskrivs om resolutionsbeslut ska tillämpas också på beslut som avses i 6 kap. 1 och 3 §.

Verket ska på begäran av den resolutionsmyndighet i en annan EES-stat som fattat ett beslut som avses i 1—3 mom. genomföra beslutet.

Överklagande av beslut som avses i 1—3 mom. regleras i den EES-stats lagstiftning enligt vilken beslutet har fattats.

5 §

Kompletterande bestämmelser om skyddsåtgärder

Verket ska besluta om resolutionsåtgärder

1) som gäller sådana tillgångar eller skulder i en annan EES-stat på vilka tillämpas den andra EES-statens lagstiftning,

2) varmed aktier, andelar eller skulder skrivs ned eller skulder konverteras till aktier eller andelar, om

a) en annan EES-stats lagstiftning tillämpas på dem,

b) borgenären är en fysisk person som är bosatt i en annan EES-stat,

c) borgenären är en juridisk person som har sitt stadgeenliga säte i en annan EES-stat, eller om

d) borgenären är ett offentligt samfund i en annan EES-stat.

Vad som i 1 mom. 2 punkten föreskrivs om resolutionsbeslut ska på motsvarande sätt tillämpas också på beslut om nedskrivning av

aktier eller andelar innan en eventuell resolutionsåtgärd vidtas.

På sådana skyddsåtgärder vid delvis överföring av egendom som vidtas i samband med tillgångar, rättigheter och skulder som avses i 1 mom. 1 punkten, ska tillämpas vad som i 13 kap. föreskrivs om skyddsåtgärder.

6 §

Befogenheter att överföra egendom som är belägen i ett tredjeland

När resolutionsåtgärder avser egendom som är belägen i ett tredjeland eller tillgångar eller skulder på vilka tillämpas ett tredjelands lagstiftning, kan verket besluta att

1) ett ombud eller någon annan person som utövar kontroll över institutet som är ställde under resolutionsförvaltning och mottagaren av tillgångarna eller skulderna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att överföringen, nedskrivningen eller någon annan åtgärd får verkan,

2) ett ombud eller någon annan person som utövar kontroll över institutet som är ställde under resolutionsförvaltning förvaltar tillgångarna eller betalar skulden för mottagarens räkning, till dess att överföringen, nedskrivningen eller en annan åtgärd får verkan,

3) rimliga kostnader som mottagaren ådrar sig när den utför åtgärder som avses i 1 eller 2 punkten ersätts på någon av de grunder som nämns i 7 kap. 2 § 3 mom.

Verket kan besluta att på ett ombud som tillsatts för ett institut eller på någon annan som utövar kontroll över institutet samt på mottagaren ska tillämpas bestämmelserna i 1 mom. om verket överför eller har för avsikt att överföra institutets aktier eller andelar eller dess tillgångar eller skulder från institutet till en annan enhet och

1) de tillgångar som överförts eller ska överföras är belägna i ett tredjeland, eller

2) ett tredjelands lagstiftning tillämpas på de aktier, andelar, övriga tillgångar eller skulder som har överförts eller ska överföras.

Vad som föreskrivs i 1 mom. 1 punkten ska inte tillämpas om det är exceptionellt osäkert om en överlåtelse, nedskrivning eller annan

åtgärd kommer att genomföras i ett tredjeland.

7 §

Hur vissa avtalsvillkor påverkas av resolution och tidigt ingripande

Resolutionsåtgärder eller åtgärder som enligt 15 kap. 2 § 3 mom. beslutats av ett tredjelands resolutionsmyndighet betraktas inte som insolvensförfarande enligt lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem eller lagen om finansiella säkerheter (11/2004) och inte heller som en händelse som berättigar till nettning eller annat genomförande av avtal, om de centrala avtalsvillkoren och förpliktelserna fortfarande efterlevs.

En resolutionsåtgärd som avses i 1 mom. och en händelse som har direkt samband med tillämpning av momentet berättigar inte åtgärder som syftar till att

1) säga upp eller häva ett avtal, avbryta genomförandet av ett avtal, netta betalningsförpliktelser eller kvitta skulder,

2) komma i besittning av institutets egendom, utöva kontroll över sådan egendom eller realisera säkerheter, eller att

3) påverka institutets avtalsenliga rättigheter.

Vad som föreskrivs i 2 mom. 1 punkten ska tillämpas endast också ett sådant av en grupp dotterföretag ingånget avtal för vars förpliktelser moderföretaget eller ett annat företag som hör till gruppen har ställt säkerhet eller vars förpliktelser ett företag som hör till gruppen har garanterat på något annat sätt.

Vad som föreskrivs i 2 och 3 mom. ska tillämpas om de centrala avtalsvillkoren och förpliktelserna fortfarande efterlevs.

Vad som föreskrivs ovan i denna paragraf begränsar inte en persons rätt att vidta en åtgärd om rätten är baserad på någon annan omständighet än en åtgärd i samband med ett tidigt ingripande, en resolutionsåtgärd eller en händelse som har direkt samband med denna.

Vad som föreskrivs i enlighet med 1—3 mom. tillämpas till ett avbrott eller en begränsning utan stängning av 8—10 §.

8 §

Befogenheter att skjuta upp genomförandet av avtal

Utöver vad som föreskrivs i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001) har verket rätt att skjuta upp fullgörandet av ett instituts avtalade betalnings- eller leveransskyldigheter från och med offentliggörandet av en underrättelse om saken, till och med den bankdag som följer på dagen för offentliggörandet.

Om en förpliktelse som avses i 1 mom. enligt avtal har förfallit under uppskovstiden, anses förpliktelsen ha förfallit omedelbart efter utgången av uppskovstiden.

Om fullgörandet av förpliktelser skjuts upp i enlighet med 1 mom. skjuts också motpartens betalnings- och leveransskyldigheter upp för samma tid.

Vad som föreskrivs i 1—3 mom. ska inte tillämpas på

1) garanterad insättning i enlighet med 5 kap. 8 § i verktagen eller i enlighet med någon annan EES-stats motsvarande lagstiftning,

2) betalnings- och leveransskyldigheter i samband med avvecklingssystem som avses i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem och på deltagare i sådana system samt motsvarande avvecklingssystem i andra EES-stater och deltagare i dem och inte heller på centrala motparter eller centralbanker,

3) fordringar som omfattas av ersättningsfondens investerarskydd enligt lagen om investeringstjänster och inte heller på fordringar som omfattas av motsvarande skydd i någon annan EES-stat.

9 §

Befogenheter att begränsa möjligheter att göra säkerhetsrätt gällande

Verket kan begränsa borgenärens möjligheter att göra säkerhetsrätt gällande med avse-

ende på ett instituts tillgångar. En sådan begränsning får vara i kraft högst under den uppskovstid som avses i 8 § 1 mom.

Vad som föreskrivs i 1 mom. gäller inte säkerhetsrätt inom avvecklingssystem som avses i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem och deras deltagare samt motsvarande avvecklingssystem i andra EES-stater och deras deltagare och inte heller centrala motparter och centralbankers säkerhetsrätter som avser tillgångar som ställts som säkerhet eller marginal för ett institut som är ställd under resolutionsförvaltning.

I sådana fall som avses i 13 kap. 1 § ska verket säkerställa att begränsningar enligt 1 mom. på samma sätt gäller alla de företag som hör till en grupp och är föremål för resolutionsåtgärder.

10 §

Befogenheter att tillfälligt skjuta upp rätten att säga upp eller häva avtal

Verket kan skjuta upp en parts rätt att säga upp eller häva ett avtal som parten ingått med ett institut som är ställd under resolutionsförvaltning. Ett uppskov som avses ovan får vara gällande högst så länge som föreskrivs i 9 § 1 mom.

Verket kan skjuta upp en parts rätt att säga upp eller häva ett avtal som parten ingått med ett dotterföretag till ett institut som är ställd under resolutionsförvaltning om

1) institutet som är ställd under resolutionsförvaltning har ställt säkerhet för avtalskyldigheterna eller på något annat sätt garanterat fullgörande av skyldigheterna,

2) den avtalsenliga uppsägnings- eller hävningsrätten enbart är grundad på institutets som är ställd under resolutionsförvaltning insolvens eller finansiella ställning och om

3) alla tillgångar och skulder i dotterföretaget som omfattas av avtalet har överförs till och övertagits av, eller får överföras till och övertas av den mottagande enheten, eller om verket på något annat sätt tillhandahåller ett adekvat skydd för sådana skyldigheter om befogenheten att överföra tillgångarna och

skulderna har utövats eller får utövas i förhållande till institutet som är ställda under resolutionsförvaltning.

Ett uppskov som avses i 2 mom. får vara gällande högst så länge som avses i 8 § 1 mom. Uppskovstidens längd bestäms beroende på i vilken stat dotterföretaget har sitt säte.

Vad som avses i 1 och 2 mom. tillämpas inte på avvecklingssystem som avses i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem eller på deltagare i systemen, på motsvarande avvecklingssystem i andra EES-stater eller på deltagare i systemen och inte heller på centrala motparter och centralbanker.

11 §

Kompletterande bestämmelser om utövande och uppskjutande av rätt att säga upp eller häva avtal

En avtalspart kan utnyttja uppsägnings- eller hävningsrätt enligt 10 § före utgången av den uppskovstid som avses i paragrafens 1 eller 3 mom., om parten från verket har fått ett meddelande om att

1) de rättigheter och skyldigheter som omfattas av avtalet inte överförs till någon annan, eller om att

2) de skulder som omfattas av avtalet inte skrivs ned i enlighet med 8 kap. 3 § 3 mom.

När verket i enlighet med 10 § 1 eller 2 mom. skjuter upp uppsägnings- eller hävningsrätten och när ett sådant meddelande som avses i denna paragrafs 1 mom. inte har getts, kan rätten efter uppskovstiden, med de begränsningar som avses i 7 §, utövas enligt följande:

1) om de avtalsenliga tillgångarna och skulderna har överförts till en annan person får en motpart utöva rätten i enlighet med avtalsvillkoren endast när det är fråga om en utlösande händelse från den mottagande enhetens sida,

2) om de avtalsenliga rättigheterna och skyldigheterna stannar kvar hos institutet och verket inte har skrivit ned de avtalsenliga rättigheterna och skulderna i enlighet med 8 kap. 3 § 3 mom., får en motpart utöva upp-

sägnings- eller hävningsrätten i enlighet med avtalsvillkoren omedelbart efter uppskovstiden enligt 8 § 1 mom.

Verket eller Finansinspektionen kan kräva att institutet för en förteckning över avtal som hör till tillämpningsområdet för 10 §.

På yrkande av verket eller Finansinspektionen ska det transaktionsregister som avses i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister till EES-staternas resolutionsmyndigheter och tillsynsansvariga myndigheter lämna den information som myndigheterna behöver för att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 81 i den nämnda förordningen.

13 kap.

Skyddsåtgärder

1 §

Skyddsåtgärder för aktieägare och borgenärer

Om verket i enlighet med 6 kap. skriver ned skuldernas nominella värde eller ersätter dem med finansiella instrument som har bättre förmånsrätt, får borgenärerna inte drabbas av större förluster än om institutet skulle ha försatts i likvidation eller konkurs omedelbart före beslutet att ställa institutet under resolutionsförvaltning.

Om verket överför endast en del av institutets rättigheter, tillgångar eller skulder eller minskar den relativa ägarandelen, har de ägare och borgenärer vilkas rättigheter, tillgångar eller skulder inte har överförts eller ägarandelar inte har minskats, rätt till en minst lika stor ersättning som de hade fått om institutet skulle ha försatts i likvidation eller konkurs omedelbart före beslutet att ställa institutet under resolutionsförvaltning.

2 §

Ägares och borgenärers rätt till ersättning

Om det vid en värdering enligt 5 kap. 12 och 13 § fastställs att en aktie- eller andels-

ägare, en borgenär eller insättningsgarantifonden har fått en mindre ersättning än den skulle ha fått vid institutets likvidation eller konkurs, ska mellanskillnaden betalas i enlighet med EU:s resolutionsförordning.

3 §

Skyddsåtgärder för motparter vid delvis överföring

Skyddsåtgärder enligt denna paragraf och 4—7 § ska tillämpas om verket

1) överför endast en del av ett instituts som är ställd under resolutionsförvaltning, tillfälligt institut eller egendomsförvaltningsbolags rättigheter, tillgångar eller skulder till en annan enhet, eller

2) använder valuta som avses i 12 kap. 2 § 1 mom. 6 punkten.

Skyddsåtgärder ska användas på följande arrangemang och motparter:

1) finansiell äganderättsöverföring då säkerhet ställs,

2) annan säkerhet än sådan som avses i 1 punkten,

3) kvittning,

4) nettning av förpliktelser,

5) emission av täckta obligationer,

6) värdepapperisering och andra strukturerade finansiella arrangemang samt finansiella instrument som i väsentlig utsträckning används i skyddssyfte.

På skyddsåtgärder ska tillämpas de begränsningar som avses i 12 kap. 7—11 §. Skyddsåtgärder ska tillämpas oberoende av antal parter, uppkomstgrund eller tillämplig lagstiftning.

4 §

Skydd av arrangemang för finansiell säkerhet, kvittning och nettning

Verket får inte överföra ett instituts tillgångar eller skulder på ett sådant sätt att endast en del av de tillgångar eller skulder som omfattas av den finansiella säkerheten, kvitt-

ningen eller nettningen överförs till en annan enhet.

Verket får inte ändra eller avveckla rättigheter, tillgångar eller skulder som är skyddade genom arrangemang som avses i 1 mom., genom att tillämpa kompletterande befogenheter som avses i 12 kap. 2 §.

Rättigheter, tillgångar och skulder är skyddade på det sätt som avses i 1 mom. om parterna i arrangemanget har rätt att kvitta eller netta dem.

Verket får trots 1 och 2 mom., i syfte att säkerställa tillgången till ersättningsberättigade insättningar,

1) överföra ersättningsberättigade insättningar som ingår i arrangemang enligt 1 mom., utan att överföra andra rättigheter, tillgångar eller skulder som ingår i samma arrangemang,

2) överföra eller avveckla tillgångar och skulder som avses i 1 mom. eller ändra villkoren för dem utan att överföra ersättningsberättigade insättningar.

5 §

Skydd av säkerhetsarrangemang

Verket får inte

1) överföra skulder för vilka har ställts säkerhet, utan att säkerheten överförs samtidigt,

2) överföra en säkerhet om inte avkastningen på den överförs samtidigt,

3) överföra avkastningen på en säkerhet om inte säkerheten överförs samtidigt,

4) ändra villkoren för ett säkerhetsarrangemang eller avveckla arrangemanget genom användning av kompletterande befogenheter enligt 12 kap. 2 § på ett sådant sätt att skulden inte längre skulle vara säkrad.

Verket får trots 1 mom., i syfte att säkerställa tillgången till ersättningsberättigade insättningar,

1) överföra ersättningsberättigade insättningar som ingår i arrangemang som avses i 1 mom. utan att överföra andra rättigheter, tillgångar eller skulder som ingår i samma arrangemang,

2) överföra eller avveckla rättigheter, tillgångar eller skulder som avses i 1 mom. eller ändra villkoren för dem utan att överföra ersättningsberättigade insättningar.

6 §

Skydd av strukturerade finansieringsarrangemang och täckta obligationer

Om ett institut är part i ett strukturerat finansieringsarrangemang får verket inte genomföra en sådan överföring av institutets tillgångar eller skulder som innebär att till en annan enhet överförs endast en del av de tillgångar eller skulder som omfattas av finansieringsarrangemanget. Verket får inte avveckla rättigheter, tillgångar eller skulder som omfattas av finansieringsarrangemanget och inte heller ändra villkoren för dem genom användning av sådana kompletterande befogenheter som avses i 12 kap. 2 §.

Verket får trots 1 mom., i syfte att säkerställa tillgången till ersättningsberättigade insättningar,

1) överföra ersättningsberättigade insättningar som ingår i arrangemang som avses i 1 mom. utan att överföra andra tillgångar eller skulder som hör till samma arrangemang,

2) överföra eller avveckla tillgångar eller skulder som avses i 1 mom. eller ändra villkoren för dem utan överföring av ersättningsberättigade insättningar.

Vad som i 1 och 2 mom. föreskrivs om strukturerade finansieringsarrangemang ska på motsvarande sätt tillämpas också på täckta obligationer.

7 §

Skydd av handels- och avvecklingssystem vid delvis överföring

Resolutionsåtgärder inverkar inte på sådana avvecklingssystemens funktion som avses i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och

valutahandel samt avvecklingssystem och inte heller på tillämpningen av reglerna för dessa avvecklingssystem, om verket

1) överför endast en del av institutets tillgångar eller skulder, eller

2) tillämpar sådana kompletterande befogenheter som avses i 12 kap. 2 § för hävning av ett avtal eller ändring av villkoren i ett avtal där en part är ett institut som är ställd under resolutionsförvaltning, eller för att ersätta institutet med den mottagande enheten som avtalspart.

AVDELNING V

KONCERNRESOLUTION SAMT FÖRHÅLLANDE TILL TREDJELÄNDER

14 kap.

Koncernresolution

1 §

Allmänna principer för beslutsfattande och åtgärder

Verket ska ta hänsyn till följande allmänna principer om ett beslut eller en åtgärd kan få konsekvenser i en eller flera EES-stater

1) beslut ska fattas och åtgärder vidtas effektivt, i rätt tid och vid behov skyndsamt,

2) verket, Finansinspektionen, Finlands Bank och övriga myndigheter ska samarbeta med varandra för att beslut ska kunna fattas och åtgärder vidtas på ett samordnat och effektivt sätt,

3) myndigheternas roller och uppgifter ska vara tydligt definierade,

4) i samband med beslutsfattandet och åtgärderna ska verket ta hänsyn till intressena i den stat där moder- och dotterföretag har sitt säte samt till den sannolika effekt som ett beslut eller en åtgärd har på den finansiella stabiliteten, samhällsekonomin tillstånd, resolutionsfonden, insättningsgarantifonden och ersättningsfonden för investerare,

5) i samband med beslutsfattandet eller åtgärderna ska verket ta hänsyn till intressena i den värdstat där en betydande filial är etablerad samt till den effekt som ett beslut eller en åtgärd har på den statens finansiella stabilitet,

6) i samband med beslutsfattandet eller åtgärderna ska verket avväga olika EES-staters intressen mot varandra och det ska undvikas att en eller flera EES-staters intressen skyddas på ett orättvist sätt,

7) verket ska beakta och i samband med resolutionsåtgärderna följa en resolutionsplan, om det inte gör bedömningen av resolutionens syften effektivare kan uppnås genom sådana åtgärder som inte ingår i resolutionsplanen,

8) verket ska samråda med en EES-stats tillsynsmyndighet för ett moderföretag, ett dotterföretag eller en filial om sådana delar av beslut och åtgärder som kan få konsekvenser för moderföretaget, dotterföretaget eller filialen eller för medlemsstaternas finansiella stabilitet.

2 §

Inrättande av resolutionskollegier

Verket ska inrätta ett resolutionskollegium om verket ansvarar för resolutionen av ett institut och om till gruppen hör ett institut som en behörig myndighet i en annan EES-stat har auktoriserat.

Verket ska inrätta ett resolutionskollegium också i det fall att verket eller resolutionsmyndigheten för något annat institut som hör till gruppen anser att de förutsättningar för resolutionsförvaltning som avses i 4 kap. 1 § är uppfyllda eller om kollegiet ska uppnå enighet om att godkänna eller förkasta resolutionsåtgärder som vidtas av ett tredjeland resolutionsmyndighet och dess hemstat.

Verket behöver inte inrätta ett resolutionskollegium om ett annat kollegium eller motsvarande organ sköter de uppgifter som avses i denna paragraf eller i 4 §, och iakttar de villkor som föreskrivs i detta kapitel och motsvarande procedurbestämmelser.

3 §

Resolutionskollegiets medlemmar och observatörer

Medlemmar i resolutionskollegiet är

- 1) verket,
- 2) varje resolutionsmyndighet för ett dotterföretag som omfattas av gruppbaserad tillsyn i en annan EES-stat,
- 3) resolutionsmyndigheten för moderföretaget för en grupp i en annan EES-stat,
- 4) resolutionsmyndigheten för en betydande filial som är belägen i en annan EES-stat,
- 5) den för den gruppbaseade tillsynen över ett företag som hör till en grupp i en annan EES-stat ansvariga tillsynsmyndigheten och den behöriga myndigheten, om resolutionsmyndigheten är medlem i kollegiet,
- 6) det behöriga ministeriet i en annan EES-stat, om kollegiemedlemmen inte representerar det behöriga ministeriet,
- 7) den myndighet som är ansvarig för insättningsgarantisystemet i en annan EES-stat, om den statens resolutionsmyndighet är medlem i kollegiet,
- 8) Europeiska bankmyndigheten.

Om den behöriga myndighet som avses i 1 mom. 5 punkten är en annan aktör än en centralbank, kan en behörig myndighet representera en centralbank i kollegiet tillsammans med en representant för centralbanken.

Europeiska bankmyndigheten har i kollegiet inte sådana uppgifter som avses i 4 § och inte heller rösträtt.

Verket kan inkalla ett tredjeland resolutionsmyndighet som observatör i resolutionskollegiet, om institutet i fråga har ett dotterföretag eller en betydande filial i tredjelandet och om myndigheten enligt verkets bedömning är bunden av motsvarande sekretessförpliktelser som enligt denna lag.

4 §

Resolutionskollegiets uppgifter och verksamhet

Till resolutionskollegiets uppgifter hör informationsutbyte om sådan koncernresolu-

tion som berör flera EES-stater. Kollegiet ska också

1) utbyta information om utveckling av koncernresolutionsplaner enligt 2 kap. 5 §, om tillämpning av förberedande och förebyggande befogenheter och om koncernresolution,

2) utveckla koncernresolutionsplaner,

3) på det sätt som avses i 3 kap. 2 § bedöma förutsättningarna för avveckling och omorganisering av företag som hör till samma koncern som institutet och för avveckling av koncernförhållandet samt vidta åtgärder för undanröjande av hinder i dessa avseenden,

4) besluta om inrättande av en koncernresolutionsordning enligt 11 § och upprätta ett avtal om ordningen,

5) överväga tillämpning av sådana minimikrav på koncernnivå som avses i 8 kap.,

6) samordna koncernresolutionsstrategierna och informationen om ordningen,

7) samordna användningen av finansieringsarrangemang som enligt verklagen gäller resolutionsfonden,

8) i enlighet med 8 kap. uppställa gruppbaserade minimikrav för skuldinstrument på dotterbolagsnivå.

Verket är ordförande för kollegiet om verket ska inrätta ett resolutionskollegium enligt 2 §.

Ordförande för kollegiet

1) fastställer för resolutionskollegiet skriftliga riktlinjer för tillsynssamarbetet, efter samråd med kollegiets övriga medlemmar,

2) organiserar resolutionskollegiets verksamhet,

3) sammankallar resolutionskollegiet och upprättar dagordning för sammanträdena,

4) underrättar resolutionskollegiets övriga medlemmar om planerade sammanträden,

5) beslutar vilka medlemmar och observatörer som ska kallas till resolutionskollegiets sammanträden, med beaktande av ärendenas betydelse för dem som inkallas från andra medlemsstater och i synnerhet ärendenas eventuella betydelse för den finansiella stabiliteten i respektive medlemsstat,

6) informerar resolutionskollegiets medlemmar om sammanträdenas beslut och resultat,

7) sköter informationen mellan myndigheterna.

Med avvikelse från 3 mom. 5 punkten har en annan EES-stats resolutionsmyndighet rätt att delta i kollegiets sammanträden om det ärende som behandlas gäller ett grupp företag och har samband med utformningen av ett gemensamt beslut eller med ett institut som hör till gruppen och är beläget inom myndighetens behörighetsområde.

5 §

Verkets deltagande i ett utländskt resolutionskollegium

Verket deltar i en EES-stats och ett tredjelandets resolutionskollegium enligt denna lag, om ett finländskt institut hör till gruppen och är dotterföretag till ett utländskt institut eller om det finländska institutet har en betydande filial i en annan EES-stat.

6 §

Europeiska resolutionskollegier

Om ett institut som är auktoriserat i ett tredjeland har ett dotterföretag eller minst två betydande filialer i en eller flera EES-stater, ska resolutionsmyndigheterna i EES-staterna inrätta ett europeiskt resolutionskollegium.

På verkets skyldighet att inrätta ett europeiskt resolutionskollegium för resolution av dotterföretag och, vid behov, av filialer ska 2—5 § tillämpas. Om instituten inte hör till en grupp ska kollegiemedlemmarna besluta och utse en ordförande för kollegiet.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. kan EES-staternas resolutionsmyndigheter fatta ett gemensamt beslut om att inte inrätta ett europeiskt resolutionskollegium, om ett annat kollegium eller motsvarande organ sköter de uppgifter som avses i denna paragraf och i 4 § samt iakttar de villkor som föreskrivs i detta kapitel samt motsvarande procedurbestämmelser.

7 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

Med avvikelse från 2—6 § ska vid resolution iakttas artiklarna 5, 18, 29, 31 och 32 i EU:s resolutionsförordning.

8 §

Verkets skyldighet att meddela att resolutionsvillkoren är uppfyllda

Om verket anser att ett finländskt institut som hör till en grupp och för vilket har inrättats eller ska inrättas ett resolutionskollegium enligt 2 §, eller att institutets moderföretag eller ett företag som hör till samma grupp uppfyller villkoren för resolutionsförvaltning som föreskrivs i 4 kap., ska verket underrätta resolutionskollegiets övriga medlemmar och Finansinspektionen om

1) ett beslut enligt vilket institutet, dess moderföretag eller ett finansiellt institut som hör till samma finansiella företagsgrupp uppfyller villkoren för resolutionsförvaltning,

2) vilka resolutionsåtgärder verket har för avsikt att tillämpa på institutet, dess moderföretag eller ett finansiellt institut som hör till samma finansiella företagsgrupp eller om ett likvidations- eller konkursförfarande, om verket anser att ett sådant vara ett lämpligare förfarande för institutets, dess moderföretags eller ett finansiellt instituts som hör till samma finansiella företagsgrupp, resolution.

Om verket anser att ett finländskt institut som hör till en sådan grupp och för vilket i en annan EES-stat har inrättats eller ska inrättas ett resolutionskollegium i enlighet med lagstiftningen i den andra EES-staten, eller dess moderföretag som är registrerat i Finland eller ett i Finland registrerat finansiellt institut som hör till samma finansiella företagsgrupp uppfyller villkoren för resolutionsförvaltning enligt 4 kap., eller om verket från Finansinspektionen har fått motsvarande meddelande, ska verket ge den myndighet som ansvarar för koncernresolutionen i den andra EES-staten, den tillsynsmyndighet i den andra EES-staten som ansvarar för tillsynen över gruppen, resolutionskollegiets övriga med-

lemmar och Finansinspektionen den information som avses i 1 mom.

9 §

En annan EES-stats koncernresolutionsmyndighets svar till verket samt verkets åtgärder

Om en koncernresolutionsmyndighet i en annan EES-stat efter verkets meddelande enligt 8 § 2 mom. och efter samråd med resolutionskollegiets övriga medlemmar meddelar verket att resolutionsvillkoren sannolikt inte är uppfyllda i ett företag som hör till gruppen och som har sitt säte i någon annan EES-stat än Finland, kan verket vidta åtgärder som nämns i meddelandet.

Om koncernresolutionsmyndigheten i den andra EES-staten efter ett sådant meddelande från verket som avses i 8 § 2 mom. och efter samråd med resolutionskollegiets övriga medlemmar meddelar verket att resolutionsvillkoren sannolikt är uppfyllda i ett företag som hör till gruppen och har sitt säte i en annan EES-stat än Finland, ska verket invänta ett förslag till koncernresolutionsordning från den andra EES-statens koncernresolutionsmyndighet.

Om den andra EES-statens koncernresolutionsmyndighet inte föreslår en koncernresolutionsordning inom 24 timmar efter att den från verket har fått ett meddelande enligt 8 § 2 mom. och inte heller efter en längre tid som avtalats mellan verket och den andra EES-statens koncernresolutionsmyndighet, får verket vidta de resolutionsåtgärder som avses i underrättelsen eller andra åtgärder som avses i dess meddelande.

Om den andra EES-statens koncernresolutionsmyndighet föreslår en resolutionsordning inom 24 timmar efter att den från verket ha fått ett meddelande enligt 8 § 2 mom. och inte heller efter en längre tid som avtalats mellan verket och den andra EES-statens koncernresolutionsmyndighet, ska verket överväga om det kan godkänna koncernresolutionsordningen samt de föreslagna åtgärderna och förfarandena.

Om verket anser att det inte kan godkänna en koncernresolutionsordning eller om det avviker från den eller anser att på institutet, dess moderföretag, ett företag som hör till

samma grupp, med hänsyn till de finansiella stabiliteten måste tillämpas andra resolutionsåtgärder eller insolvensförfaranden än de som nämns i ordningen, ska verket underätta resolutionskollegiets övriga medlemmar om sitt beslut och skälen, samtidigt som verket informerar dem om de åtgärder som det kommer att vidta. I sin prövning av ärendet ska verket beakta beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i övriga berörda EES-stater samt på övriga företag som hör till gruppen.

Om verket anser att det inte kan godkänna en koncernresolutionsordning kan det med övriga EES-staters resolutionsmyndigheter fatta ett gemensamt beslut om godkännande av koncernresolutionsordningen, trots att resolutionsmyndigheterna i en eller flera EES-stater motsätter sig.

10 §

Verkets informationsskyldighet och uppgifter när det i egenskap av koncernresolutionsmyndighet bedömer förutsättningarna för resolution av ett institut

Verket ska i egenskap av koncernresolutionsmyndighet, i sådana fall som avses i 8 § 1 mom. eller då det från en annan EES-stats resolutionsmyndighet har fått ett meddelande med information som avses i 8 § 1 mom. om ett institut som är auktoriserat i den andra EES-staten eller om ett företag som hör till samma grupp som institutet, bedöma de sannolika effekter som resolutionsåtgärder eller ett likvidations- eller konkursförfarande får på gruppen och på de företag som hör till den. Verket ska framför allt bedöma om resolutionsvillkoren är uppfyllda i företag som hör till gruppen och har sitt säte i två eller flera EES-stater.

Om verket efter samråd med resolutionskollegiets övriga medlemmar gör bedömningen att villkoren för resolution sannolikt inte är uppfyllda i företag som hör till gruppen och har säte i två eller flera EES-stater, ska verket underrätta resolutionskollegiets övriga medlemmar om saken.

Om verket efter samråd med resolutionskollegiets övriga medlemmar gör bedömningen att villkoren för resolution sannolikt

är uppfyllda i företag som hör till gruppen och har säte i två eller flera EES-stater, ska verket i enlighet med 11 § upprätta en koncernresolutionsordning som det tillställer resolutionskollegiets övriga medlemmar i syfte att nå ett gemensamt beslut om ordningen.

Om upprättandet av en koncernresolutionsordning baseras på en sådan underrättelse från en annan EES-stats resolutionsmyndighet som avses i 1 mom., ska resolutionsordningen tillställas resolutionskollegiets övriga medlemmar inom 24 timmar efter att underrättelsen från den andra EES-statens resolutionsmyndighet anlände. Tidsfristen kan förlängas genom ett gemensamt beslut av verket och den andra EES-statens resolutionsmyndighet.

Verket kan i samband med resolutionsåtgärder, likvidation eller konkurs upprätta en koncernresolutionsordning om

1) resolutionsåtgärder och andra åtgärder i moderbolaget visar att något av gruppens institut uppfyller resolutionsvillkoren,

2) resolutionsåtgärder eller andra åtgärder i moderbolaget inte längre är tillräckliga för att stabilisera situationen eller sannolikt inte kommer att leda till ett optimalt resultat,

3) en behörig myndighet i en EES-stat gör bedömningen att ett eller flera dotterföretag uppfyller resolutionsvillkoren,

4) resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på koncernnivå kommer att omfatta dotterföretag på ett sätt som gör en koncernresolutionsordning lämplig.

11 §

Koncernresolutionsordning som upprättas av verket

I koncernresolutionsordningen ska

1) beskrivas vilka resolutionsåtgärder verket kommer att använda på moderföretaget i en grupp och på de övriga företag i gruppen som är registrerade enligt finsk lag, samt de resolutionsåtgärder som övriga EES-staters resolutionsmyndigheter i egenskap av resolutionskollegiets medlemmar ska på grupp företag med säte i övriga EES-stater,

2) beskrivas hur resolutionsåtgärderna ska samordnas,

3) ingå en finansieringsplan med beaktande av den koncernresolutionsplan som avses i 2 kap. 6 § samt principerna för fördelning av finansieringsansvaret mellan EES-staternas finansieringssystem i enlighet med 2 kap. 6 § 1 mom. 6 punkten,

4) beaktas och följas en sådan resolutionsplan som avses i 2 kap., om verket inte gör bedömningen att resolutionens syften kan uppnås genom sådana effektivare åtgärder som inte ingår i resolutionsplanen,

5) beaktas beslutets effekter på den finansiella stabiliteten i övriga EES-stater som berörs av resolutionen.

12 §

Godkännande av en koncernresolutionsordning

Verket ska försöka nå ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsordning med resolutionsmyndigheterna i de övriga EES-stater där de dotterföretag som hör till en grupp har sitt säte.

Om en eller flera sådana resolutionsmyndigheter i en annan EES-stat som avses i 1 mom. godkänner ett förslag till en koncernresolutionsordning, ska verket med de myndigheterna fatta ett gemensamt beslut om ordningen. Beslutet ska tillämpas på gruppföretag som har sitt säte i EES-staten i fråga.

13 §

Finansiering av en resolution

Verket ska innan resolutionsåtgärder vidtas föreslå finansieringsarrangemang för övriga EES-staters resolutionsmyndigheter. Finansieringsarrangemangen ska framgå av koncernresolutionsordningen och godkännas i enlighet med 12 §.

Finansieringsplanen ska ha:

1) en värdering av de tillgångar och skulder som hänför sig till en koncernresolution som avses i 5 kap.,

2) de förluster som ska redovisas av varje institut som hör till gruppen vid den tidpunkt då resolutionsverktygen används,

3) för varje institut som hör till gruppen de förluster som skulle drabbar ägarna och borgenärerna,

4) bidrag som nationella insättningsgarantifonderna skulle vara skyldiga att lämna i enlighet med 5 kap. 14 § i verklagen,

5) det totala bidraget genom det nationella finansieringsarrangemanget som motsvarar stabilitetsfonden som föreskrivs i 2 § i verklagen för resolution och syftet med och formen för bidraget,

6) grunden för beräkning av det belopp som det nationella finansieringsarrangemanget som motsvarar stabilitetsfonden för varje institut som hör till gruppen är skyldigt att bidra med för att bygga upp det bidrag som avses i 7 punkten,

7) det belopp som det nationella finansieringsarrangemanget som motsvarar stabilitetsfonden är skyldigt att bidra med till finansieringen av koncernresolutionen,

8) de lånebelopp som det nationella finansieringsarrangemanget som motsvarar stabilitetsfonden för varje institut som hör till gruppen kommer att ta upp från institut, finansinstitut och övriga tredje parter enligt 3 kap. 8 § i verklagen,

9) tidsfristen för finansiering av koncernresolutionen.

Vid beräkningen av bidraget från det nationella finansieringsarrangemanget som motsvarar stabilitetsfonden ska särskilt beaktas

1) den andel av gruppens riskvägda tillgångar som innehas av institut som omfattas av koncernresolution,

2) den andel av gruppens tillgångar som innehas av institut som omfattas av koncernresolutionen,

3) förluster som har orsakat koncernresolutionen och som härrör från Finansinspektionens auktoriserade tillsynsobjekt,

4) medel som enligt finansieringsplanen förväntas användas för att direkt gagna institut som omfattas av koncernresolutionen.

Finansieringsmedlen för koncernresolutionen ska fördelas mellan deltagarna i det nationella finansieringsarrangemanget som motsvarar stabilitetsfonden för koncernreso-

lutionen i enlighet med de bidrag som avses i 2 mom. 7 punkten.

14 §

Särskilda bestämmelser om koncernresolution

Verket ska vidta åtgärder enligt 8—13 § utan obefogat dröjsmål och med vederbörlig hänsyn till hur brådskande situationen är.

Om en koncernresolutionsordning inte genomförs ska verket bedriva ett nära samarbete med resolutionskollegiets övriga medlemmar och ska sträva att uppnå en samordnad resolutionsstrategi för de institut som är oförmögna eller sannolikt kommer att bli oförmögna att fortsätta med sin verksamhet.

Verket ska ge resolutionskollegiets övriga medlemmar tillräcklig information om åtgärder som det vidtagit med stöd av 8—13 § och om hur resolutionen framskrider.

15 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

Med avvikelse från 8—13 § ska i samband med en koncernresolution tillämpas artiklarna 31 och 32 i EU:s resolutionsförordning.

15 kap.

Tredjeländers resolutionsbeslut och tredjeländers filialer

1 §

Tillämpning

Om Finland med ett tredjeland har avtalat om ömsesidigt erkännande av en resolution ska 1—4 § tillämpas.

Om EU har ingått avtal med ett tredjeland ska avtalet tillämpas i stället för bestämmelserna i detta kapitel, till den del som avtalet avviker från dem.

2 §

Erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeländer

Om ett europeiskt resolutionskollegium enligt 14 kap. 6 § har inrättats för en koncernresolution, ska verket i egenskap av kollegie-medlem sträva efter att kollegiet fattar ett gemensamt beslut om erkännande av resolutionsförfarandet i ett tredjeland, om ett institut eller moderföretag i tredjelandet

1) har betydande dotterbolag eller filialer i minst två EES-stater,

2) har tillgångar, rättigheter eller skulder i minst två EES-stater och på dem tillämpas lagstiftningen i staterna i fråga.

Verket måste verkställa beslut som avses i 1 mom. enligt finsk lag, om inte något annat följer av 4 §.

Om ett gemensamt beslut enligt 1 mom. inte har fattats eller om ett europeiskt resolutionskollegium inte har inrättats, kan verket erkänna tredjelandets resolutionsförfarande. Verket ska i sitt beslut beakta alla de sådana EES-staters intressen där ett tredjelands institut eller moderföretag bedriver verksamhet. Verket ska beakta också beslutets eventuella inverkan på gruppen i övrigt samt på finansmarknadens stabilitet i EES-staterna i fråga.

3 §

Rätt att vägra erkänna resolutionsförfaranden i tredjeländer

Trots vad som föreskrivs i 2 § 1 mom. får verket vägra erkänna ett europeiskt resolutionskollegiums beslut att erkänna resolutionsförfaranden i ett tredjeland enligt 14 kap. 12 § 2 mom., om

1) tredjelandets resolutionsförfarande skulle ha negativa konsekvenser för finansmarknadens stabilitet i Finland eller någon annan EES-stat,

2) en separat resolutionsåtgärd som avser tredjelandets filial i Finland är nödvändig för att uppnå ett eller flera av de resolutionsmål som anges i 1 kap. 6 §,

3) tredjelandets resolutionsförfarande skulle leda till att borgenärer, särskilt insättare som har sitt säte i en EES-stat eller vars insättningar betalas i en EES-stat, inte skulle få samma behandling som borgenärer och insättare i ett tredjeland,

4) erkännandet av tredjelandets resolutionsförfarande skulle ha avsevärda budgetkonsekvenser för Finland, eller om

5) effekterna av ett erkännande av tredjelandets resolutionsförfarande skulle strida mot finsk lagstiftning.

4 §

Genomförande av tredjeländers resolutionsförfaranden

Om ett europeiskt resolutionskollegium eller verk i enlighet med 2 § beslutar erkänna ett tredjelandets resolutionsförfarande har verket rätt att använda resolutionsverktyg som avses i 7 kap. 2 § och befogenheter som avses i 12 kap.

1) på sådana tillgångar i tredjelandets institut eller moderföretag som är belägna i Finland eller på vilka tillämpas finsk lag,

2) på sådana tillgångar, skulder och rättigheter i en i Finland belägen filial till ett institut i ett tredjeland, på vilka tillämpas finsk lag eller gäller fordringar som är verkställbara i Finland.

Verket kan i situationer som avses i 1 mom.

1) till nya ägare överföra ägandet av ett tredjelandets instituts eller moderföretags dotterföretag som är beläget i Finland,

2) använda befogenheter som avses i 12 kap. 8—10 § till förmån för en person som står i avtalsförhållande till ett tredjelandets institut eller moderföretags i Finland beläg-

na dotterföretag eller filial, om detta är nödvändigt för att genomföra tredjelandets resolutionsförfarande,

3) ogiltigförklara avtalsenliga rättigheter att säga upp eller häva avtal, kräva tidigareläggning av avtalsförpliktelser eller på annat sätt påverka tredjelandets instituts eller moderföretags eller något annat grupp företags avtalsförpliktelser, om den avtalsenliga rättigheten är baserad på användning av resolutionsbefogenheter eller -verktyg med avseende på tredjelandets institut eller moderföretag genom tredjelandets resolutionsmyndighets försorg eller annars med stöd av tredjelandets resolutionslagstiftning och om förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet fortsättningsvis fullgörs.

Verket kan använda resolutionsbefogenheter och -verktyg som avses i 8—12 kap. till förmån för ett tredjelandets instituts moderföretag som har sitt säte i Finland, om det är nödvändigt med hänsyn till allmänintresset och om tredjelandets resolutionsmyndighet anser att tredjelandets institut uppfyller resolutionsvillkoren enligt lagstiftningen i landet i fråga. I så fall tillämpas 12 kap. 7 §.

Denna paragraf ska inte tillämpas om ett konkursförfarande gällande tredjelandets institut pågår i Finland.

5 §

Verkets beslut om resolution av en filial i ett tredjeland

Verket kan besluta om sådana resolutionsförfaranden som avser en i Finland belägen filial till ett tredjelandets institut, då förfarandena inte är baserade på tredjelandets resolutionsförfarande, om det är nödvändigt med hänsyn till allmänintresset och om:

1) filialen till tredjelandets institut uppfyller inte längre eller kommer sannolikt inte att uppfylla villkoren för auktorisation och det kan inte förväntas att filialen genom myndigheternas, ett tredjelandets eller marknadens åtgärder kommer att uppfylla auktorisationsvillkoren eller att åtgärderna inom rimlig tid kan förhindra att filialen blir insolvent,

2) institutet i tredjelandet betalar inte sina skulder till borgenärer inom EES-området eller skulder i anslutning till förpliktelser mot filialer när de förfaller till betalning, inga resolutions- eller sedvanliga insolvensförfaranden har eller kommer enligt verkets bedömning att inledas inom rimlig tid i tredjelandet,

3) tredjelandets resolutionsmyndighet har inlett ett resolutionsförfarande som avser institutet i tredjelandet eller har underrättat verket om att den avser att inleda sådant förfarande.

Verket ska i samband med ett beslut som avses i 1 mom. i enlighet med 14 kap. 8 och 9 § samråda med de resolutionsmyndigheter som deltar i ett europeiskt resolutionskollegium.

När verket i en situation som avses i 1 och 2 mom. vidtar resolutionsåtgärder ska det beakta resolutionens syften enligt 1 kap. 6 § och handla i enlighet med de principer för användning av resolutionsverktyg som föreskrivs i 4 kap. 6 §.

6 §

Samarbete med tredjeländers myndigheter

Trots vad som föreskrivs i artikel 33 i EU:s resolutionsförordning ska verket vid behov avtala om samarbetsarrangemang med myndigheterna i ett tredjeland, om sådant inte nämns i EU-avtal som avses i 1 § 2 mom. Samarbetsarrangemang får inte vara förpliktande för parterna.

Verket ska underrätta Europeiska bankmyndigheten om samarbetsarrangemang som avses i 1 mom.

7 §

Information till tredjeländers myndigheter

Verket har rätt att till tredjeländers myndigheter lämna endast information som behövs för utförande av motsvarande resolu-

tionsuppgifter som enligt denna lag. Verket får lämna ut information till tredjeländers myndigheter endast om de är bundna av motsvarande tystnadsplikt som verket.

Verket får inte utan uttryckligt samtycke av den myndighet som lämnat sekretessbelagd information lämna vidare informationen till tredjeländers myndigheter. Informationen får användas endast för ändamål som samtycket avser.

I fråga om utlämnande av personuppgifter ska personuppgiftslagen (523/1999) tillämpas.

AVDELNING VI

BEGRÄNSNING AV VERKSAMHET SAMT SEKRETESS, ÖVERKLAGANDE OCH PÅFÖLJDER

16 kap.

Begränsning av verksamhet

1 §

Beslut om begränsning av verksamhet

Trots vad som föreskrivs någon annanstans i denna lag kan statsrådet, om det på grund av allvarliga internationella störningar på finansmarknaden eller på grund av åtgärder av andra staters myndigheter är nödvändigt för att trygga stabiliteten och en störningsfri verksamhet på den finländska finansmarknaden eller hos finansmarknadsaktörerna, för högst sex månader

1) begränsa kreditinstitutens, fondbolagens, förvaringsinstitutens, värdepappersföretagens, börsernas, clearingorganisationernas, de centrala motparternas och värdepapperscentralernas koncessionsenliga och regelmässiga verksamhet,

2) besluta om begränsningar och förbud gällande de förfaringssätt som ska iakttas på en reglerad marknad enligt lagen om handel med finansiella instrument och på en multilateral handelsplattform i Finland.

2 §

Beslutsförfarande

Beslut som avses i 1 § fattas vid statsrådets allmänna sammanträde. Finansministeriet ska be Finlands Bank, Finansinspektionen och verket om yttranden innan beslut fattas, om inte något annat följer av ärendets brådskande natur.

3 §

Tillsyn över efterlevnaden av beslut

Finansinspektionen övervakar efterlevnaden av statsrådsbeslut som fattats med stöd av detta kapitel.

17 kap.

Sekretess och överklagande

1 §

Sekretessplikt

Information om verksamhet som regleras i denna lag ska sekretessbeläggas enligt vad som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999), kreditinstitutslagen och lagen om investerings-tjänster.

2 §

Rätt och skyldighet att lämna information

Utöver vad som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet har verket rätt att trots sekretessbestämmelserna lämna information

1) till de myndigheter och personer samt den insättningsgarantifond som avses i 2 och 3 mom.,

2) till tredjeländers myndigheter, personer och insättningsgarantifonder som motsvarar de myndigheter och den insättningsgarantifond som avses i 1 punkten, om myndigheterna är bundna av motsvarande tystnadsplikt som gäller för finländska myndigheter och insättningsgarantifonden,

3) till utländska myndigheter som har till uppgift att delta i ett kreditinstituts likvidations- eller konkursförfarande eller i något annat motsvarande förfarande, om myndigheterna är bundna av motsvarande tystnadsplikt som gäller för finländska myndigheter,

4) till den som på uppdrag av verket utför uppgifter som omfattas av verkets befogenheter,

5) till mottagare som avses i 9 kap., till tillfälliga institut som avses i 10 kap. och till egendomsförvaltningsbolag som avses i 11 kap.

Verket ska underrätta följande myndigheter om beslut som avses i 4 kap. 2 § och om därpå baserade beslut om enskilda resolutionsåtgärder:

- 1) institut och dess holdingföretag,
- 2) finansministeriet,
- 3) Finansinspektionen,
- 4) Finlands Bank.

Information som föreskrivs i 2 mom. ska tillämpas också på sådana myndigheter och insättningsgarantifonder i EES- stater som avses i 2 mom. och där ett kreditinstituts moderföretag eller moderföretagets dotterföretag eller en filial till kreditinstitutet eller till ett annat kreditinstitut inom samma grupp hörande filial är belägna samt, om någon annan myndighet än en myndighet som nämns ovan ansvarar för makrotillsynen i den andra EES-staten, på den andra myndigheten, om mottagaren av informationen är bunden av motsvarande tystnadsplikt som enligt denna lag.

Information som lämnats med stöd av denna paragraf får inte utan resolutionsföretagets eller verkets samtycke lämnas vidare till en annan myndighet, person eller insättningsgarantifond än en sådan som avses i 2 och 3 mom.

Till ett meddelande som avses i 2 och 3 mom. ska fogas en kopia av beslut som avses i 4 kap. 2 §.

3 §

Överklagande

Verkets beslut enligt denna lag får överklagas genom besvär hos Helsingfors förvaltningsdomstol. Verket har rätt att överklaga

Helsingfors förvaltningsdomstols beslut varmed förvaltningsdomstolen har ändrat eller upphävt verkets beslut. Om överklagande föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

Verket ska tillställa förvaltningsdomstolen de ekonomiska uppskattningar som verkets beslut är baserade på.

Om ett beslut som avses i 1 mom. upphävs påverkar detta inte giltigheten av en överlåtelse till en tredje part av tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i det upphävda beslutet, om förvärvaren var i god tro vid överlåtelsen.

Till den som lidit skada på grund av ett upphävt beslut ska betalas ersättning av resolutionsfondens medel. Verket fattar på ansökan beslut om utbetalning av ersättning.

Verkets resolutionsbeslut kan sättas i kraft trots att det överklagats, om inte besvärsmyndigheten beslutar något annat.

4 §

Resolutionens inverkan på likvidation, konkurs, företagssanering och temporärt avbrytande av verksamheten

Om ett institut som är ställt under resolutionsförvaltning får institutet och företag som hör till samma grupp som institutet inte försättas i likvidation eller konkurs och mot institutet får inte heller inledas saneringsförfarande enligt lagen om företagssanering (47/1993) eller avbrottsförfarande enligt lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet, om inte verket tagit initiativ till förfarandet och om inte något annat föreskrivs i 3 mom.

En domstol eller myndighet som behandlar en ansökan som avses i 1 mom. ska utan dröjsmål underrätta verket och Finansinspektionen om ansökan eller beredningen av beslutet.

Beslut som avses i 1 mom. får fattas, om verket

1) har meddelat att det inte har för avsikt att vidta resolutionsåtgärder, eller

2) inte har besvarat ett meddelande som avses i 2 mom. inom sju dygn från det att meddelandet sändes.

5 §

Begäran om anstånd med rättegång eller annat rättsligt förfarande

Verket har rätt att be domstolen skjuta upp en rättegång eller ett annat rättsligt förfarande där ett institut som är ställt under resolutionsförvaltning är eller kan bli part, om uppskovet behövs för att resolutionsverktyg ska kunna tillämpas eller resolutionsbefogenheterna fungera effektivt.

18 kap.

Administrativa påföljder

1 §

Påföljdsavgift

Påföljdsavgift påförs för försummelse eller överträdelse av bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen, dvs. 2 kap. 4 § om uppgifter som behövs för upprättande av en resolutionsplan och 4 kap. 1 § 4 mom. om skyldighet att underrätta Finansinspektionen.

Bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver de som nämns i 1 mom., dessutom de närmare bestämmelser och föreskrifter samt förordningar och beslut som kommissionen har utfärdat med stöd av resolutionsdirektivet.

Påföljdsavgift kan, utöver eller i stället för en påföljdsavgift som påförs en juridisk person, påföras en sådan person i den juridiska personens ledning vars förpliktelser har åsidosatts genom en handling eller försummelse som avses i denna paragraf. Ett villkor för att personen i fråga ska påföras påföljdsavgift är att denne på ett avgörande sätt har bidragit till handlingen eller försummelsen.

2 §

Påförande och verkställighet av administrativa påföljder

I 4 kap. i lagen om Finansinspektionen föreskrivs om påförande, offentliggörande och verkställighet av administrativa påföljder samt om behandling av ärenden i marknadsdomstolen.

19 kap.

Ikraftträdande

1 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .
Vad som föreskrivs i 8 kap. 6 § 4—6 mom.
i denna lag ska tillämpas från och med den
1 januari 2016.

2.

Lag**om myndigheten för finansiell stabilitet**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

I denna lag föreskrivs om myndigheten för finansiell stabilitet och dess förvaltning, om stabilitetsavgifter och insättningsgarantier samt om bokslut för och revision av stabilitetsfonden.

2 §

Verket för finansiell stabilitet och dess verksamhetsområde

Verket för finansiell stabilitet, nedan *verket*, är den nationella resolutionsmyndigheten som ska säkerställa stabiliteten på finansmarknaden och omorganisera sådana kreditinstituts och värdepappersföretags verksamhet som drabbats av finansiella svårigheter.

Verket hör till finansministeriets förvaltningsområde och ministeriet ansvarar för styrningen av verket. Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om verkets administrativa ställning.

Verket förvaltar stabilitetsfonden, nedan *fonden*, som står utanför statsbudgeten och är sammansatt av den resolutionsfond för stabilitetsavgifter som avses i 4 och av insättningsgarantifonden för insättningsgarantiavgifter som avses i 5 kap.

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) *EU:s resolutionsförordning* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010,

2) *det mellanstatliga avtalet* ett avtal mellan medlemsstaterna i euroområdet och andra EU-stater om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden,

3) *resolutionslagen* lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/),

4) *kreditinstitut* institut enligt 1 kap. 7 § i kreditinstitutslagen (610/2014),

5) *värdepappersföretag* bolag enligt 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster (747/2012),

6) *grupp* en grupp enligt 1 kap. 3 § 1 mom. 7 punkten i resolutionslagen,

7) *stabilitetsavgifter* nationella avgifter som överförs till resolutionsfonden,

8) *EU:s stabilitetsavgift* avgift som tas ut med stöd av EU:s resolutionsförordning och överförs till resolutionsfonden,

9) *avgiftsskyldig kreditinstitut* enligt i 1 § 1 mom. i resolutionslagen,

10) *inlåningsbank* en bank enligt 1 kap. 8 § i kreditinstitutslagen,

11) *insättning* likvida medel på konto i en inlåningsbank och likvida medel på väg att inflyta samt i enlighet med insättningsavtalet upplupna räntor det datum då beslut enligt 5 kap. 10 § 2 mom. fattades; som insättning betydts dock inte medel

a) som är baserade på värdepapper enligt 2 kap. 1 § i värdepappersmarknadslagen (746/2012), eller medel

b) som inlåningsbanken enligt avtalsvillkoren har rätt eller skyldighet att betala tillbaka enligt något annat värde än det nominella beloppet,

12) *ersättningsberättigade insättningar* andra än

a) offentliga samfunds insättningar,

b) andra kreditinstituts, värdepappersföretags, fondbolags, AIF-förvaltares och finansiella instituts insättningar för egen räkning,

c) försäkringsbolags, försäkringsföreningars, pensionsstiftelsers och försäkringskassors insättningar,

d) insättningar av medel som erhållits genom brott enligt 32 kap. i strafflagen (39/1889); om brottet är föremål för förundersökning eller rättegång kan fonden skjuta upp utbetalningen av ersättningen till dess att domstolens beslut har vunnit laga kraft,

e) insättningar på ett sådant konto för kundmedel som avses i 9 kap. 3 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster och har öppnats i tjänsteleverantörens namn,

f) insättningar som ägs av en person vars identitet inte kan utredas i enlighet med 2 kap. i lagen om förhindrande och utredning av penningtvätt och av finansiering av terrorism (503/2008),

g) sådana värdepapper i främmande kapital som har utfärdats av ett kreditinstitut samt förpliktelser i samband med skuldinstrument,

13) *juridisk person* som agerar på finansmarknaden ett tillsynsobjekt enligt 4 § i lagen om Finansinspektionen (878/2008) eller en annan sådan finansmarknadsaktör som avses i 5 § i nämnda lag,

14) *garanterad insättning* den del av en ersättningsberättigad insättning som kan ersättas med stöd av 5 kap. 8 §,

15) *insättare* en fysisk eller juridisk person, ett dödsbo eller någon annan sammanslutning av flera personer som i ett insättnings-

avtal antecknats som kontoninnehavare, om inte något annat följer av 2 mom.,

16) *insättningsgarantiavgift* en avgift som tas ut hos inlåningsbanker och överförs till insättningsgarantifonden,

17) *EU:s tillsynsförordning* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Vid tillämpning av 1 mom. 15 punkten ska, i det fall att som kontoinnehavare

1) var och en av dem som betraktas insättare av ett belopp som motsvarar dennes relativa andel av tillgångarna på kontot, om i inlåningsavtalet har antecknats flera personer,

2) den person betraktas som insättare som tillgångarna på kontot tillhör, om

a) dessa personer är kända när ett beslut enligt 5 kap. 9 § 2 mom. fattas,

b) i kontoavtalet har antecknats någon annan tjänsteleverantör än en sådan som avses i 1 mom. 12 punkten e underpunkten och

c) kontot används för förvaring av tillgångar som tillhör någon annan än kontoinnehavaren.

4 §

Uppgifter

Verket ska

1) sköta sina uppgifter enligt resolutionslagen och tillsammans med Finansinspektionen övervaka att lagen efterlevs,

2) i enlighet med EU:s resolutionsförordning delta i den resolutionsnämnds arbete som avses i artikel 42 i förordningen, samarbeta med resolutionsnämnden och ge nämnden den information som den behöver för att utföra sina uppgifter,

3) ansvara för beräkningen av betalningsandelarna när det gäller de stabilitetsavgifter som avses i EU:s resolutionsförordning, för insamlingen och förvaltningen av avgifterna samt för överföringen av avgifterna till den fond som avses i den nämnda förordningen,

4) dra försorg om att de avgifter samlas in och överförs till resolutionsnämnden, vilka tas ut för att täcka nämndens administrativa kostnader,

5) genomföra resolutionsnämndens beslut,

6) sköta insättningsgarantifondens uppgifter enligt 5 kap., samla in insättningsgarantiavgifterna och förvalta dem samt bestämma tidpunkten för avgiftsskyldighetens inträde,

7) i samråd med finansministeriet bereda ärenden som gäller beviljande av lån och garantier enligt artikel 73 i EU:s resolutionsförordning, till den fond som avses i förordningen,

8) göra framställningar och ta initiativ som gäller utveckling av bestämmelser och föreskrifter om resolution inom finanssektorn,

9) sköta sina uppgifter enligt kreditinstitutslagen,

10) samarbeta med övriga myndigheter,

11) ordna utbildning inom sitt uppgiftsområde,

12) sköta sina uppgifter enligt andra lagar och förordningar.

I resolutionslagen och EU:s resolutionsförordning föreskrivs dessutom om målet för verkets verksamhet och om dess uppgifter.

2 kap.

Förvaltning

1 §

Ledning

Verket leds av en överdirektör som utses och avsätts av statsrådet. Överdirektören ansvarar för att verkets mål nås samt för utvecklingen av verkets verksamhet och för dess resultat.

Överdirektören har en mandatperiod på fem år och kan väljas om för högst två på varandra följande mandatperioder.

Behörighetsvillkor för överdirektörstjänsten är en för tjänsten lämplig högre högskoleexamen, sådan mångsidig erfarenhet och kännedom om finansmarknaden som uppgiften förutsätter samt i praktiken visad ledarförmåga och ledarerfarenhet.

Vid förhinder för överdirektören ska denne ersättas av en tjänsteman som finansministeriet utser till ställföreträdare för överdirektören.

Genom förordning av statsrådet kan utfärdas närmare bestämmelser om en ställföreträdare för överdirektören.

2 §

Beslutanderätt

Överdirektören ska avgöra de ärenden som hör till myndigheten, om inte något annat uttryckligen föreskrivs nedan.

Överdirektören fastställer verkets arbetsordning.

Verket ska till finansministeriet göra framställning om sådana beslut enligt resolutionslagen vars genomförande förutsätter förfarandet. I 3 kap. 8 § föreskrivs närmare om förfarandet.

Genom förordning av statsrådet kan utfärdas närmare bestämmelser om ledning av verket och om beslutanderätt.

3 §

Oberoende

Verkets verksamhet ska ordnas så att oberoendet och opartiskheten vid skötseln av uppgifterna är tryggad.

Verkets tjänstemän ska i sitt uppdrag vara oberoende av kreditinstitut, värdepappersföretag och företag som hör till samma grupp och de får inte höra till dessas förvaltningsråd, styrelse, fullmäktige, principaler eller revisorer och inte heller stå i tjänste- eller uppdragsförhållande till dem.

Bestämmelser om jäv finns i förvaltningslagen (434/2003).

4 §

Delegation

Verket ska ha en delegation som består av representanter som utses av verket, finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen och vars uppgift är att säkerställa samarbetet och informationsutbytet mellan nämnda myndigheter. Delegationen tillsätts av finansministeriet för tre år i sänder, på förslag av de myndigheter som nämns i detta kapitel.

Genom förordning av statsrådet kan utfärdas närmare bestämmelser om den närmare sammansättningen av den delegation och om dess uppgifter.

5 §

Tjänstemän

Verket ska ha tillräcklig personal för skötsel av sina uppgifter på ett ändamålsenligt sätt. Tjänstemännen utnämns av överdirektören.

Behörighetsvillkor för verkets experttjänstemän är lämplig högskoleexamen och omfattande förtrogenhet med området.

På tjänstemännen tillämpas i övrigt stats-tjänstemannalagen (750/1994).

Statsrådet kan med avvikelse från 1 mom. besluta att en tjänsteman vid finansministeriet, Finlands Bank eller Finansinspektionen, med dennes samtycke för viss tid utnämns till tjänsteman vid verket. Efter att ha hört tjänstemannens arbetsgivare gör överdirektören en framställning om utnämningen.

6 §

Anmälningsskyldighet

Överdirektören ska före utnämningen ge en utredning om

- 1) sin näringsverksamhet,
- 2) sitt ägande i företag och om betydande annan förmögenhet,
- 3) sina skulder, borgensförbindelser och övriga ansvarsförbindelser,
- 4) övriga bindningar som kan ha betydelse för bedömningen av överdirektörens förutsättningar att sköta tjänsteuppgifterna.

Vad som föreskrivs i 1 mom. ska tillämpas också på den som utnämns till en tjänst och som i sina tjänsteuppgifter annat än tillfälligt har tillgång till sekretessbelagda uppgifter om finansmarknaden eller om enskilda företags eller personers ekonomiska ställning eller affärshemligheter.

Redogörelseskyldigheten enligt 1 mom. gäller också den som utnämns till ett tjänsteförhållande för att sköta uppgifter som hör till en tjänst som avses i 1 eller 2 mom.

En tjänsteman ska utan dröjsmål anmäla väsentliga förändringar i de uppgifter som ingår i redogörelsen, rätta bristfälligheter i uppgifterna och vid behov komplettera sin redogörelse. Tjänstemännen ska vid behov på

begäran av verket även annars lämna uppgifter om omständigheter som avses i 1 mom.

Verkets överdirektör och tjänstemän ska till den förteckning som förs av finansministeriet göra anmälan om krediter som de fått av kreditinstitut, värdepappersföretag eller företag som hör till dessas grupp samt om borgens- eller andra ansvarsförbindelser som kreditinstitut eller företag har ställt för dem.

Om verkets överdirektör eller tjänstemän innehar aktier som i Finland är föremål för handel på en reglerad marknad eller multilateral handelsplattform samt finansiella instrument vars värde bestäms utifrån aktierna i fråga, ska de i enlighet med 7 § göra anmälan om dem till den förteckning som förs av finansministeriet.

Redogörelsens uppgifter om omständigheter som nämns i 1 mom. 1—3 punkten är sekretessbelagda. Var och en har dock rätt till insyn i den förteckning som avses i 6 mom.

Genom förordning av statsrådet kan utfärdas närmare bestämmelser om utredning.

7 §

Insideranmälan

Verkets överdirektör och tjänstemän ska göra insideranmälan inom en månad efter att ha tillträtt uppdraget.

Den som är anmälningsskyldig enligt 1 mom. ska i insideranmälan nämna

1) omyndig, vars intressebevakare den anmälningsskyldige är,

2) organisationer och stiftelser där den anmälningsskyldige eller en omyndig som avses i 1 punkten direkt eller indirekt har bestämmande inflytande,

3) sitt samt en i 1 punkten avsedd omyndig och en i 2 punkten avsedd organisations eller stiftelses innehav av aktier och finansiella instrument vars värde bestäms utifrån aktierna i fråga, när de i Finland är föremål för handel på en reglerad marknad eller på en multilateral handelsplattform.

Insideranmälan ska innehålla uppgifter som behövs för att identifiera personen, organisationen eller stiftelsen i fråga samt uppgifter om aktierna och de andra finansiella instrumenten.

Information enligt 2 mom. 2 och 3 punkten behöver inte uppges till den del den gäller bostadsaktiebolag, ömsesidiga fastighetsaktiebolag som avses i 28 kap. 2 § i lagen om bostadsaktiebolag (1599/2009), ideella eller ekonomiska föreningar eller organisationer som drivs utan vinstsyfte. Om en organisation bedriver regelbunden handel med finansiella instrument, ska emellertid information om denna lämnas.

Den anmälningsskyldige ska inom 14 dagar underrätta verket om ändringar som gäller

1) förvärv och avyttring av aktier och finansiella instrument som avses i 2 mom. 3 punkten, om förändringen i innehavet uppgår till minst 5 000 euro,

2) andra uppgifter som avses i denna paragraf.

8 §

Finansiering av verksamheten

Kostnaderna för verkets verksamhet ska täckas med avgifter som i enlighet med lagen om förvaltningsavgifter till Verket för finansiell stabilitet (/) tas ut hos kreditinstitut och värdepappersföretag.

3 kap.

Fondens tillgångar och placeringen av dem samt kostnader och upplåning

1 §

Fondens tillgångar

Fondens tillgångar utgörs av stabilitetsavgifter och insättningsgarantiavgifter, av anslutningsavgifter som avses i 5 kap. 4 § samt av placeringstillgångar som förvärvats för avgifterna och av avkastningen på dem.

2 §

Separering av tillgångar

Stabilitetsavgifter liksom även placerings-tillgångar som förvärvats för avgifterna och avkastningen på dem ska separeras från in-

sättningsgarantiavgifter och anslutningsavgifter liksom även från placeringstillgångar som förvärvats för avgifterna samt från avkastningen på dem.

3 §

Fondens driftskostnader

Fondens driftskostnader ska täckas genom avgifter som tas ut hos kreditinstituten och värdepappersföretagen i enlighet med lagen om förvaltningsavgifter till Verket för finansiell stabilitet. Kostnaderna för fondens placeringsverksamhet ska täckas med fondens medel.

4 §

Placeringsbeslut om fondtillgångar

Verkets fond som avses i 4 och 5 kap. har en styrelse som beslutar om fondens riskhantering, placeringsplaner och -principer samt styr placeringen av tillgångarna. Finansministeriet utser styrelsen för tre år i sänder. Styrelsen har en ordförande, en vice ordförande samt minst tre och högst fem andra medlemmar. För varje medlem utses en personlig ersättare.

Minst två medlemmar och deras personliga ersättare ska utses bland personer som föreslås av intresseorganisationerna för kreditinstituten och sammanslutningarna av inlåningsbanker. Finansministeriet kan entlediga styrelsemedlemmar. Finansministeriet ska på framställning av verket fastställa medlemmarnas arvoden och, på framställning av styrelsen, fondens arbetsordning.

Styrelsen är beslutförför när tre medlemmar eller ersättare samt ordföranden eller vice ordföranden är närvarande. Varje medlem har en röst. Ärendena avgörs med enkel majoritet. Vid lika röstetal avgör mötesordförandens röst.

Vad som föreskrivs i 2 kap. 6 och 7 § om anmälningsskyldighet tillämpas också på styrelsens ordförande, medlemmar och ersättare.

På styrelsens ordförande, vice ordförande, medlemmar och ersättare ska när de sköter

uppgifter enligt denna lag tillämpas straffrättsliga bestämmelser om tjänsteansvar. I skadeståndslagen (412/1974) föreskrivs om skadeståndsansvar.

5 §

Placering av fondtillgångar

Verket ska placera de fondtillgångar som det förvaltar så att placeringarna tryggar säkerhet, avkastning och likviditet samt har lämplig spridning. Fondens styrelse ska upprätta en plan för placering av fondtillgångarna (*placeringsplan*). Placeringsplanen ska framför allt beakta fondens karaktär och de krav som placeringsverksamheten ställer. Av planen ska framgå hur fonden planerar att sprida placeringarna, hur fondens rättigheter i anslutning till innehav ska utövas samt principerna för val av förvaltare.

6 §

Särskilda bestämmelser om placering av insättningsgarantifondens tillgångar

Utöver vad som föreskrivs i 5 § ska insättningsgarantifondens tillgångar placeras i finansiella instrument på vilka i enlighet med EU:s tillsynsförordning vid beräkning av kapitalkravet för kreditrisken ska tillämpas en riskvikt på högst 50 procent, om inte styrelsen av särskilda skäl beslutar placera medlen i andra sådana värdepapper vars risk inte nämnvärt avviker från den risk som är förenad med skuldinstrument som avses i detta moment.

Fondtillgångar får inte placeras i aktier eller andelar i en inlåningsbank eller företagsenhet som hör till samma grupp som en sådan bank och inte heller i andra värdepapper som har emitterats av en bank som betalar insättningsgarantiavgift eller en företagsenhet som hör till samma koncern eller av bankens säkerhetsfond. Fondtillgångar får inte heller på annat sätt placeras i en inlåningsbank som betalar insättningsgarantiavgift eller i en fö-

retagsenhet som hör till samma grupp som en sådan bank eller i bankens säkerhetsfond.

Vad som i 2 mom. föreskrivs om inlåningsbanker ska tillämpas också på utländska kreditinstitut och företagsenheter som hör till samma koncern och är skyldiga att betala insättningsgarantiavgift.

Vad som föreskrivs i 2 mom. utgör inte hinder för att placera tillgångar i placeringsfonder som avses i 11 kap. i lagen om placeringsfonder (48/1999).

Insättningsgarantifondens likviditet ska vara tillräckligt tryggad med hänsyn till fondens verksamhet. Avkastningen på placeringarna ska läggas till insättningsgarantifondens kapital.

7 §

Fondens riskhantering

Verket ska ha effektiva och tillförlitliga förvaltnings- och styrsystem för identifiering, hantering, begränsning och uppföljning av risker som är förenade med insättningsgarantifondens tillgångar och ersättningar samt för riskrapportering samt tillräckliga likviditetssystem för betalning av ersättningar till insättare inom den tid som föreskrivs i 5 kap. 10 §.

Verket ska regelbundet, minst vart tredje år, utföra stresstester i syfte att säkerställa att dess egna och inlåningsbankernas informationssystem uppfyller de krav som föreskrivs i detta kapitel.

Utöver vad som föreskrivs i 2 mom. ska stresstester dessutom utföras omedelbart efter att en ny betydande inlåningsbank blivit skyldig att betala insättningsgarantiavgift eller efter att det har skett betydande förändringar i inlåningsbankernas eller verkets datasystem.

Information som inlåningsbanker med stöd av denna paragraf har tillställt verket får användas endast för stresstester enligt denna paragraf och informationen får inte bevaras längre än vad som är nödvändigt för att utföra stresstester.

Vad som i 1 mom. föreskrivs om förvaltnings- och styrsystem samt om de risker som

är förenade med tillgångar och betalning av ersättningar ska tillämpas också på resolutionsfonden som avses i 4 kap.

8 §

Upplåning och utlåning

Fonden kan med statsrådets tillstånd och på villkor som det bestämmer ta upp lån inom gränserna för de lånefullmakter som riksdagen beviljar i samband med behandlingen av statsbudgeten, enligt vad statsrådet bestämmer. För låneräntor och återbetalning ska användas fondens medel.

Resolutionsfonden kan låna pengar från en fond som motsvarar resolutionsfonden i en annan EES-stat, om

1) de stabilitetsavgifter som tagits ut i enlighet med 4 kap. 6 § inte räcker för att täcka förluster, kostnader eller andra utgifter för användningen av resolutionsfonden,

2) sådana extra stabilitetsavgifter som enligt 4 kap. 7 § ska betalas i efterhand inte omedelbart är tillgängliga, och om

3) andra alternativa finansieringsarrangemang inte omedelbart står till förfogande på rimliga villkor.

I låneavtalet ska för alla långivare avtalas om enhetliga ränte-, återbetalnings- och övriga villkor, om inte verket och alla långivare gemensamt avtalar något annat.

Resolutionsfonden kan med statsrådets samtycke låna ut till en annan resolutionsfond i en annan EES-stat.

4 kap.

EU:s stabilitetsavgift till EU:s gemensamma resolutionsfond och stabilitetsavgiften till den nationella resolutionsfonden

EU:s gemensamma resolutionsfond

1 §

Beräkning av EU:s stabilitetsavgift

Den som är avgiftsskyldig ska årligen senast den 30 april i enlighet med artiklarna 70

och 71 i EU:s resolutionsförordning betala in EU:s stabilitetsavgift till den resolutionsfond som förvaltas av verket. EU:s stabilitetsavgift debiteras av verket.

2 §

Betalningsförfarande för EU:s stabilitetsavgift

Verket ska beräkna stabilitetsavgiften för varje avgiftsskyldig och se till att EU:s stabilitetsavgifter samlas in i enlighet med EU:s resolutionsförordning och Europeiska kommissionens delegerade bestämmelser samt fördraget.

Verket kan utfärda närmare föreskrifter om betalningsförfarandet för EU:s stabilitetsavgift.

Beloppet av EU:s årliga stabilitetsavgift kan sänkas i motsvarighet till resolutionsfondens avkastning på placeringen av EU:s stabilitetsavgifter.

Genom förordning av statsrådet kan utfärdas närmare bestämmelser om debitering och rapporteringsförfarandet av EU:s stabilitetsavgifter.

3 §

Överföring av EU:s stabilitetsavgifter

Verket ska årligen senast den 30 juni överföra EU:s stabilitetsavgifter som tagits ut i enlighet med 1 och 2 § till den fond som avses i EU:s resolutionsförordning, så som föreskrivs i förordningen och avtalas i det mellanstatliga avtalet.

4 §

Hänvisning till EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet

Målnivån för EU:s stabilitetsavgift, fastställande av betalningsandelen, uttag av en

extra stabilitetsavgift och användningen av EU:s stabilitetsavgifter föreskrivs i artiklarna 69—71 i EU:s resolutionsförordning och artiklarna 3—5 i det mellanstatliga avtalet.

Resolutionsfonden

5 §

Den nationella stabilitetsavgiften och målnivån för resolutionsfonden

Värdepappersföretag ska årligen senast den 30 april till resolutionsfonden som förvaltas av verket betala en stabilitetsavgift som beräknas i enlighet med 6 §.

Uttaget av stabilitetsavgifter hos värdepappersföretagen ska ökas så jämnt som möjligt, så att det sammanlagda beloppet den 31 december 2024 når upp till den målnivå som fastställts för resolutionsfonden. Målnivån ska beräknas som en andel av den sammanlagda målnivå som fastställs för värdepappersföretagen och kreditinstituten och som utgör en procent av de ersättningsberättigade insättningarna.

Resolutionsfondens målnivå ska bestämmas som en andel av den kalkylerade målnivå som avses i 2 mom. på så sätt att den motsvarar den andel som utgörs av värdepappersföretagens sammanlagda skuldbelopp, med avdrag för eget kapital från det sammanlagda skuldbeloppet för alla de värdepappersföretag som betalar stabilitetsavgift och de kreditinstitut som betalar EU:s stabilitetsavgift skulder samt med avdrag för deras eget kapital och ersättningsberättigade insättningar.

Värdepappersföretag ska årligen betala ett belopp som motsvarar sammanlagt 10 procent av målnivån.

Om stabilitetsavgifternas belopp efter den tidsfrist som anges i 2 mom. sjunker under målnivån, ska verket ta ut stabilitetsavgifter till dess att målnivån har nåtts.

Genom förordning av statsrådet kan utfärdas närmare bestämmelser om debitering och rapporteringsförfarandet av stabilitetsavgiften.

6 §

Grunderna för fastställande av den nationella stabilitetsavgiften

Ett värdepappersföretags årliga andel av alla värdepappersföretags sammanlagda stabilitetsavgift fastställs så att dess sammanlagda skuldbelopp, med undantag för eget kapital, ställs i relation till de i Finland verkssamma värdepappersföretagens sammanlagda skuldbelopp, med undantag för eget kapital.

När stabilitetsavgiftens storlek bestäms ska värdepappersföretagets riskexponering beaktas i enlighet med Europeiska kommissionens delegerade bestämmelser.

7 §

Extra nationella stabilitetsavgifter

Om fondens tillgångar inte räcker för att täcka förluster, kostnader eller andra utgifter som orsakats av ett värdepappersföretags resolutionsåtgärder, ska hos värdepappersföretagen tas ut extra stabilitetsavgifter i enlighet med 6 § till dess att fondens målnivå har uppnåtts. Den årliga extra stabilitetsavgiften får vara högst tre gånger större än de årliga stabilitetsavgifterna.

Verket kan besluta helt eller delvis avstå från att ta ut extra avgifter för en tid av högst sex månader, om betalningen av stabilitetsavgift skulle äventyra ett värdepappersföretags likviditet eller betalningsförmåga. På ansökan av ett värdepappersföretag kan betalningen skjutas upp högst två gånger.

8 §

Användning av nationella stabilitetsavgifter

Verket kan använda stabilitetsavgifter för att täcka kostnaderna för resolutionsåtgärder som avser ett värdepappersföretag. Sådana åtgärder är

1) garantier för ett sådant värdepappersföretags, dess dotterföretags, egendomsförvaltningsbolags eller tillfälligt instituts tillgångar eller skulder som är föremål för resolution,

2) beviljande av lån till ett värdepappersföretag, dess dotterföretag, ett egendomsförvaltningsbolag eller ett tillfälligt institut som är föremål för resolution,

3) köp av egendom i ett värdepappersföretag som är föremål för resolution,

4) betalning av finansieringsandelar till ett egendomsförvaltningsbolag eller tillfälligt institut,

5) en sådan betalning till ett värdepappersföretag under resolution som har gjorts enligt 8 kap. 5 och 6 § i resolutionslagen i stället för att sänka ett skuldinstruments nominella belopp, om verket har skrivit ned skulderna i enlighet med det nämnda kapitalets 5 § beslutat undanta en del av skulderna från nedskrivningen,

6) frivilligt lån för andra finansieringsarrangemang,

7) en kombination av åtgärder i punkterna 1—6.

Verket kan använda stabilitetsavgifter också för åtgärder som avses i 1 mom. om verket i enlighet med 9 kap. i resolutionslagen överlåter ett värdepappersföretag till köparen av institutets affärsverksamhet.

9 §

Resolutionsfondens deltagande i koncernresolution

Resolutionsfonden kan delta i koncernresolution av ett värdepappersföretag när villkoren i 14 kap. 13 § i resolutionslagen är uppfyllda.

10 §

Tillsyn

Finansinspektionen övervakar efterlevnaden av bestämmelserna om avgiftsskyldighet i 1 och 5 §.

5 kap.

Insättningsgaranti

1 §

Insättningsgarantifondens uppgifter

Insättningsgarantifonden som förvaltas av verket ska trygga insättarnas tillgodohavanden i inlåningsbanker.

Inlåningsbankerna ska höra till insättningsgarantisystemet.

2 §

Inlåningsbankernas interna system och information till verket

Inlåningsbankerna ska ha interna system för att säkerställa kontinuerlig uppföljning av varje insättares ersättningsberättigade insättningar och garanterade insättningar.

Inlåningsbankerna ska på begäran ge verket de uppgifter som avses i 1 mom.

3 §

Miniminivån för insättningsgarantifondens tillgångar

Insättningsgarantifondens tillgångar ska uppgå minst till ett belopp som motsvarar 0,8 procent av inlåningsbankernas garanterad insättning.

4 §

Insättningsgarantiavgift och insättningsgarantisystemets anslutningsavgift

Om insättningsgarantifondens tillgångar sjunker under det belopp som anges i 3 § ska inlåningsbankerna årligen till verket betala en insättningsgarantiavgift som beräknas i enlighet med 5 § och ska överföras till insättningsgarantifonden så att den når upp till miniminivån enligt 3 §.

En ny inlåningsbank ska betala insättningsgarantisystemets anslutningsavgift som utgör 0,8 procent av den sammanlagda garanterade insättningarna. Anslutningsavgiften

ska i sin helhet betalas inom tio år från anslutningen så att inlåningsbanken varje år betalar minst en tiondel av den totala avgiften. Det första året betalas ett belopp som motsvarar minst en tiondel av det sammanlagda avgiftsbeloppet beräknat på basis av inlåningsbankens kalkylerade garanterade insättningar vid utgången av det andra kalenderåret efter anslutningsåret. Den årliga anslutningsavgiften ska ökas eller minskas i samma förhållande som beloppet av inlåningsbankens garanterade insättningar ökar eller minskar under respektive år.

Vad som föreskrivs i 2 mom. ska inte tillämpas på en inlåningsbank som bildas till följd av att inlåningsbanker som betalar insättningsgarantiavgift fusioneras eller delas eller till följd av att bankernas affärsverksamhet överläts. Om en inlåningsbank bildas till följd av fusion mellan en eller flera inlåningsbanker och utländska inlåningsbanker som betalar insättningsgarantiavgift, ska anslutningsavgiften enligt 2 mom. beräknas på basis av det sammanlagda beloppet av de utländska inlåningsbankernas garanterade insättningar.

Avgifter som en inlåningsbank betalat till fonden återbetalas inte till banken, trots att insättningsgarantifondens tillgångar överskrider miniminivån enligt 3 §.

Genom förordning av statsrådet kan utfärdas närmare bestämmelser om debitering och rapporteringsförfarandet av insättningsgarantiavgift och anslutningsavgift.

5 §

Insättningsgarantiavgiftens belopp

Den årliga insättningsgarantiavgiften bestäms på basis av inlåningsbankens kapitaltäckning och den garanterade insättningar, på så sätt att förhållandet mellan kapitalkravet för täckning av inlåningsbankens risker beräknade i enlighet med EU:s tillsynsförordning och kapitalbasen multipliceras med summan av bankens garanterade insättning enligt 8 § 1 och 2 mom., varefter produkten multipliceras med koefficienten enligt 2 mom.

Den koefficient som avses i 1 mom. ska för varje år fastställas så att insättningsgaranti-

fondens tillgångar når upp till miniminivån enligt 3 § senast det sjätte kalenderåret efter det att fondens tillgångar underskred miniminivån enligt 3 §.

Om inlåningsbanken i enlighet med EU:s tillsynsförordning står under tillsyn på grundval av sin gruppbaseade finansiella ställning, ska insättningsgarantiavgiften beräknas på basis av det gruppbaseade kapitalkravet för täckning av riskerna och den konsoliderade kapitalbasen, multiplicerad med beloppet av de till den finansiella företagsgruppen hörande kreditinstitutens garanterade insättning.

För inlåningsbanker som hör till en sammanslutning av inlåningsbanker ska beräknas en gemensam insättningsgarantiavgift på basis av de till sammanslutningen hörande institutens i enlighet med 19 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010) beräknade konsoliderade kapitaltäckning, som om sammanslutningen skulle vara ett kreditinstitut. Sammanslutningens centralinstitut ska till insättningsgarantifonden betala insättningsgarantiavgiften för de banker som hör till sammanslutningen. Insättningsgarantiavgiften som betalas av centralinstitutet ska fördelas mellan medlemskreditinstituten i förhållande till kapitalkravet som beräknats i enlighet med 1 mom. Med tillstånd av verket kan insättningsgarantiavgiften fördelas också på något annat sätt.

Den totala inlåningen enligt 1 mom., kapitalbasens storlek och kapitalkravet ska beräknas på basis av det bokslut som fastställts för räkenskapsperioden före betalningen av insättningsgarantiavgiften.

Verket utfärdar närmare föreskrifter om betalning av avgiften.

6 §

Tilläggsfinansiering

Om insättningsgarantifondens tillgångar inte räcker för betalning av ersättningar kan verket ålägga inlåningsbankerna att som en extra årlig insättningsgarantiavgift betala högst ett belopp som årligen motsvarar 0,5 procent av inlåningsbankens garanterade insättningar.

Om insättningsgarantifondens tillgångar efter att en extra avgift enligt 1 mom. har tagits ut fortfarande inte räcker för betalning av ersättningar eller att återbetala lån enligt detta moment, kan verket ålägga inlåningsbankerna att till fonden låna det belopp som saknas. Varje inlåningsbanks andel bestäms i samma förhållande som dess andel av de insättningsgarantiavgifter som ska betalas enligt 4 §. Om upplåning av fonden föreskrivs i 3 kap. 8 §.

Om insättningsgarantifondens placeringar inte tillräckliga snabbt kan realiseras innan fonden blir ersättningskyldig, kan fonden för högst ett år i sänder ta lån för att betala ersättningar i enlighet med 3 kap. 8 §.

Verket kan skjuta upp en inlåningsbanks betalnings- och utlåningsskyldighet enligt denna paragraf om det är nödvändigt för att trygga inlåningsbankens kapitaltäckning eller likviditet.

Genom förordning av finansministeriet föreskrivs närmare om villkoren för låneavtal som inlåningsbanker måste ingå enligt denna paragraf.

7 §

Användning av insättningsgarantifondens tillgångar

Insättningsgarantifondens tillgångar får inte användas för andra ändamål än betalning av ersättningar till insättare i enlighet med detta kapitel, om inte något annat följer av 2 mom. eller 14 eller 15 §.

Verket kan i stället för ett beslut som avses i 9 § 2 mom. besluta att insättningsgarantifondens tillgångar ska användas för finansiering av arrangemang varmed en inlåningsbanks insättningar överförs på en annan finländsk inlåningsbank. Verket kan fatta ett beslut som avses i detta moment efter att ha fått ett meddelande som avses i 9 § 1 mom. eller verket annars konstaterar att inlåningsbanken är insolvent.

Verket kan fatta beslut enligt 2 mom. om det finns grundad anledning att anta att den omständigheten att det saknas ett beslut kan leda till betalning av ersättningar till insättarna och om båda följande förutsättningar är uppfyllda:

1) antingen uppgår verkets regressfordran till följd av betalning av ersättningar och verkets sammanlagda administrativa kostnader för betalning av ersättningar till ett större belopp än insättningsgarantifondens regressfordran på inlåningsbanken till följd av tillämpningen av 2 mom. eller också kommer användningen av insättningsgarantifondens tillgångar för betalning av ersättningar till insättarna i stället för en överföring av inlåningsstocken sannolikt att äventyra förtroendet för Finlands finansiella system, och

2) överföringen av insättningarna i en annan inlåningsbank har ingen väsentlig inverkan på insättarens möjligheter att använda inlåningskontot.

Vad som i 15 § föreskrivs om verkets regressrätt mot inlåningsbanker ska på motsvarande sätt tillämpas på belopp som verket har betalat till den bank som med stöd av 2 mom. tar emot insättningarna.

8 §

Garanterade insättningar

Av insättningsgarantifondens medel ersätts en insättares ersättningsberättigade insättningar i en och samma inlåningsbank, dock sammanlagt högst till ett belopp av 100 000 euro.

Trots vad som i 1 mom. föreskrivs om ersättningsens maximibelopp ska en insättares fordran till fullt belopp betalas av insättningsgarantifondens medel, om insättaren på ett tillförlitligt sätt visar att fordran grundar sig på medel som insättaren har fått vid försäljning av en bostad som varit i dennes eget bruk och att dessa medel används för anskaffning av en ny bostad för eget bruk. Förutsättning är dessutom att de medel som har satts in på konto i en inlåningsbank högst sex månader före den dag då banken på det sätt som avses i 9 § har underlåtit att betala insättarens tillgodohavande eller registrerats på insättarens konto efter nämnda tidpunkt. Om inte något annat kan visas anses inlåningsbanken ha underlåtit att betala insättarens tillgodohavande på det sätt som avses i detta moment den dag då denne gjort en anmälan enligt 9 § 1 mom. eller en dag som infaller före det och då verket av en annan insättare

fått en anmälan enligt det momentet utifrån vilken det fattat ett beslut enligt 2 mom. i den paragrafen.

Trots vad som föreskrivs ovan i denna paragraf har en insättare som inte använt sitt konto på 24 månader inte rätt till ersättning om ersättningsbeloppet är mindre än verkets kostnader för utbetalning av ersättningen.

Om insättaren redan tidigare i enlighet med 1 och 2 mom. har fått ersättning för sina tillgodohavanden ur fonden ska insättarens tillgodohavanden i samma inlåningsbank ersättas av fondens medel endast till den del som tillgodohavandena är baserade på medel som har satts in på banken efter att ersättning som avses i detta moment har betalats ut.

Vid tillämpning av denna paragraf ska inlåningsbanker som hör till en sammanslutning av inlåningsbanker betraktas som en och samma inlåningsbank.

I 11 kap. i lagen om investeringstjänster föreskrivs om ersättningsfonden för investerarskydd.

9 §

Avgiftsskyldighetens inträde

Om en inlåningsbank inte har betalat ostridiga tillgodohavanden som förfallit till betalning, kan insättaren göra en anmälan om saken till verket.

Verket ska inom fem arbetsdagar från en anmälan som avses i 1 mom. eller efter att ha fått kännedom om att en inlåningsbank genom beslut av en domstol eller någon annan myndighet har konstaterats vara betalningsoförmögen, bestämma om inlåningen ska ersättas ur insättningsgarantifonden.

En förutsättning för avgiftsskyldighet är att orsaken till att ett tillgodohavande som avses i 1 mom. inte har betalats ut, enligt vad som utretts, är att banken har betalnings- eller andra ekonomiska svårigheter och att svårigheterna enligt verkets bedömning inte är tillfälliga. Verket ska fatta beslut enligt denna paragraf i samråd med Finansinspektionen och Finlands Bank.

Verket ska vid bedömningen av om svårigheter som avses i 2 mom. är tillfälliga beakta de kreditinstituts inbördes ansvar som hör till

en sammanslutning som avses i 5 kap. i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker.

När verket har fattat ett beslut enligt 2 mom. ska det underrätta den inlåningsbank som beslutet avser, insättarna, finansministeriet och Finansinspektionen samt, om inlåningsbanken hör till en säkerhetsfond som avses i 13 kap. i kreditinstitutslagen, också säkerhetsfonden om beslutet. Om banken har en filial i utlandet ska dessutom tillsynsmyndigheten och insättningsgarantifonden i den stat där filialen har sitt säte underrättas om beslutet. Verket ska dessutom genom en offentlig kungörelse meddela vilka åtgärder insättarna ska vidta för att trygga sina tillgodohavanden. Kungörelsen ska publiceras på finska och svenska i de största dagstidningarna inom inlåningsbankens verksamhetsområde.

För verkställande av verkets beslut enligt 2 mom. ska inlåningsbanken underrätta verket om insättarna och deras inlåning som ska ersättas enligt 8 §. Denna information får verket lämna ut endast till sådana myndigheter som enligt 15 kap. 14 § i kreditinstitutslagen har rätt att få sekretessbelagd information.

10 §

Utbetalning av ersättningar

Insättningsgarantifonden ska utan särskild ansökan till insättarna betala ut ersättning enligt 8 § inom sju arbetsdagar från verkets beslut enligt 9 §, om inte något annat följer av 2 mom. Om inlåningsbanken före ett beslut som avses i 9 § har försatts i likvidation eller konkurs, ska tidsfristen enligt detta moment räknas från beslutet om likvidationen eller konkursen.

Verket kan besluta att en tilläggstid på högst tre månader ska beviljas för utbetalning av ersättning, om

- 1) insättarens rätt till ersättning är oklar,
- 2) insättarens rätt att förfoga över kontot har begränsats genom ett myndighetsbeslut,
- 3) kontot inte har använts på 24 månader,
- 4) insättarens fordran genomförs i full enligt 8 § 2 mom., eller om

5) det är fråga om en insättning på ett konto i en utländsk filial som avses i 11 §.

Om verket inte har den information om en insättare som behövs för utbetalning inom den tid som föreskrivs i 1 eller 2 mom. ska verket inom den tid som anges i 2 mom. deponera ersättningen hos regionförvaltningsverket, med iakttagande av vad som föreskrivs i lagen om deponering av pengar, värdepapper, värdepapper eller handlingar som betalning eller till befrielse från annan fullgörelseskyldighet (281/1931).

Ersättningen ska betalas i euro eller, om insättningen har gjorts i en inlåningsbanks utländska filial, i valutan i den stat där filialen har sitt säte. Om kontovalutan inte är euro eller valutan i den stat där filialen har sitt säte kan ersättningen betalas i kontovalutan eller i euro. Ersättningen ska omvandlas till euro enligt kursen den dag då verket i enlighet med 9 § beslutar om ersättningsskyldigheten.

11 §

Ersättningar till filialers insättare

Om en inlåningsbank har en filial i en annan EES-stat, ska verket be insättningsgarantifonden i den staten ge filialens insättare den information som behövs för utbetalning av ersättningar samt betala ut ersättningarna. Verket ska rikta informationen och anvisningarna till den andra EES-statens insättningsgarantifond och ställa nödvändiga tillgångar till dess förfogande.

Om en inlåningsbank som är belägen i en annan EES-stat har en filial i Finland, ska verket på begäran av insättningsgarantifonden i inlåningsbankens hemstat ge filialens insättare den information som behövs för utbetalning av ersättningar och till dem betala ersättningar i enlighet med de anvisningar som insättningsgarantifonden i inlåningsbankens hemstat har gett, om den nämnda myndigheten till verkets förfogande har ställt de tillgångar som behövs för utbetalning av ersättningarna.

Verket kan trots denna bestämmelse, med den myndighet som ansvarar för insättningsgarantin i den andra EES-staten komma

överens om att den information som avses i paragrafen ska lämnas och ersättningarna betalas ut på något annat sätt, om det inte försämrar insättarnas ställning.

12 §

Hur insättningsgarantin påverkas av att en inlåningsbanks koncession återkallas

När Finansinspektionen med stöd av 26 § i lagen om Finansinspektionen beslutar återkalla en inlåningsbanks koncession kan den för verket lägga fram ett förslag om att inlåningen ska ersättas i enlighet med denna lag.

13 §

Hur insättningsgarantin påverkas av att inlåningsstocken överförs

Om inlåningen i en inlåningsbank i samband med bankens fusion eller delning, överlåtelse av affärsverksamheten eller flyttning av sätet, helt eller delvis ska ersättas ur en annan EES-stats insättningsgarantifond, ska verket till denna överlämna en mot den överförda inlåningen svarande andel av de insättningsgarantiavgifter som under de senaste 12 månaderna före registreringen av fusionen, delningen, överlåtelsen av affärsverksamheten eller flyttningen av sätet har tagits ut hos inlåningsbanken, med undantag för extra insättningsgarantiavgifter som avses i 6 §.

Inlåningsbanken ska senast sex månader före överföringen av inlåningen enligt 1 mom. underrätta verket och insättningsgarantifonden i den EES-stat som avses i 1 mom.

Inlåningsbanken är skyldig att betala insättningsgarantiavgifter enligt 4 och 6 § till dess att fusionen, delningen, överlåtelsen av affärsverksamheten eller flyttningen av sätet har registrerats.

I lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001), i sparbankslagen (1502/2001) och i lagen om an-

delsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013) föreskrivs om insättarnas rätt att säga upp insättningar i sådana fall som avses i denna paragraf.

14 §

Insättningsgarantifondens resolutionsfinansiering

Verket kan besluta att insättningsgarantifondens medel ska användas till resolutionsfinansiering i samband med

1) nedskrivning av finansiella instruments nominella belopp, högst motsvarande den värdeminskning på inlåningen som ersätts och för vilka verket skulle ha ansvarat på motsvarande sätt som i fråga om andra borgenärer med samma förmånsrätt, om inlåningsbanken hade försatts i konkurs,

2) andra resolutionsåtgärd än i samband med nedskrivning av finansiella instruments nominella belopp, högst till beloppet av de förluster på garanterad insättning och för vilka verket skulle ha ansvarat på motsvarande sätt som i fråga om andra borgenärer med samma förmånsrätt, om inlåningsbanken hade försatts in konkurs.

Utbetalning som avses i 1 mom. ska ske kontant.

Insättningsgarantifondens tillgångar kan användas högst till det förlustbelopp som fonden skulle ha ansvarat för om inlåningsbanken hade försatts i konkurs.

När verket beslutar skriva ned det nominella skuldbeloppet får insättningsgarantifondens tillgångar inte användas för rekapitalisering av inlåningsbanken eller för finansiering av ett tillfälligt institut.

Om de influtna insättningsgarantiavgifternas andel av förlusterna är större än den andel som resolutionsfonden skulle ha täckt vid inlåningsbankens konkurs, ska verket överföra en motsvarande andel av skillnaden till insättningsgarantifonden.

Om en inlåningsbank är föremål för resolution och dess garanterad insättning ska överföras till en annan inlåningsbank, har insättarna i enlighet med detta kapitel inte rätt att få ersättning ur insättningsgarantifonden för den del av sina insättningar som inte över-

förs, om de överförda tillgångarna uppnår eller överstiger den maximala skyddsnivå som avses i 3 mom.

15 §

Verkets regressrätt

Verket får mot en inlåningsbank regressrätt till det belopp varmed inlåningsbankens insättningar har ersatts ur insättningsgarantifonden eller använts annanstans för resolutionsfinansiering i enlighet med 14 §. I fråga om räntan på regressfordringar tillämpas 7 och 12 § i räntelagen (633/1982). Verket kan helt eller delvis avstå från en fordran som avses i denna paragraf, om en betalning av fordran skulle äventyra inlåningsbankens finansiella verksamhetsförutsättningar.

Regressfordringar som avses i denna paragraf har vid inlåningsbankens konkurs samma förmånsrätt som den ersatta inlåningen skulle ha haft.

16 §

Samarbete med andra EES-staters insättningsgarantifonder

Verket ska samarbeta och i tillräcklig utsträckning utbyta information med insättningsgarantifonderna i de EES-stater där en inlåningsbank eller en annan EES-stats inlåningsbank som har en filial i Finland bedriver verksamhet.

Verket ska för sin del medverka till att samarbetsprinciperna och -förfarandena vid behov fastställs i ett skriftligt tillsynsprotokoll som ska undertecknas av samtliga insättningsgarantifonder som avses i 1 mom.

17 §

Rapporteringsskyldighet till Europeiska bankmyndigheten

Verket ska årligen senast den 31 mars till Europeiska bankmyndigheten rapportera det sammanlagda inlåningsbelopp som ersätts

samt insättningsgarantifondens tillgångar vid utgången av det föregående året.

18 §

Inlåningsbankernas informationsskyldighet

En inlåningsbank ska i tillräcklig utsträckning informera sina insättare om insättningsgarantin samt om ändringar i tidigare givna uppgifter. Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om uppgifter som ska ges.

19 §

Tillsyn

Finansinspektionen övervakar att detta kapitel och med stöd av det utfärdade bestämmelser och föreskrifter efterlevs i inlåningsbankerna.

Finansinspektionen ska utan dröjsmål meddela verket om den i en inlåningsbank observerar betydande brister när det gäller efterlevnaden av bestämmelserna i detta kapitel.

6 kap.

Fondens bokslut och revision

1 §

Fondens bokslut och revision

Fondens räkenskapsperiod är ett kalenderår.

Verket ska upprätta ett separat bokslut över fondens verksamhet. Resolutionsfonden och insättningsgarantifonden ska behandlas separat i bokslutet.

Finansministeriet ska årligen för revisionen av fondens förvaltning, ekonomi och räkenskaper tillsätta två revisorer som ska vara antingen revisorer som är godkända av Centralhandelskammaren eller revisorer inom den offentliga förvaltningen och ekonomin.

Revisorerna ska granska fondens förvaltning, bokföring och bokslut. Revisorerna ska för varje räkenskapsperiod avge en revi-

sionsberättelse som ska innehålla yttranden särskilt om

1) huruvida bokslutet är upprättat i enlighet med de bestämmelser och föreskrifter som gäller för upprättande av bokslut,

2) huruvida bokslutet ger riktiga och tillräckliga uppgifter om resultatet av fondens verksamhet och om dess ekonomiska ställning,

3) huruvida fondens förvaltning och verksamhet har skötts i enlighet med gällande bestämmelser och föreskrifter,

4) fastställande av bokslutet,

5) disponering av fondens resultat på det sätt som verket föreslagit.

När revisionen har verkställts ska revisorerna i bokslutet göra en anteckning om detta, med en hänvisning till revisionsberättelsen samt ett yttrande om huruvida bokslutet har upprättats i enlighet med god bokförings-sed. Om en revisor under räkenskapsperioden finner att det finns skäl till betydande anmärkning i fråga om fondens förvaltning och ekonomi, ska finansministeriet omedelbart underrättas om saken. Verket och fonden är skyldiga att vid behov bistå revisorn vid verkställandet av revisionen.

2 §

Fastställande av fondens bokslut

Fondens bokslut ska fastställas av finansministeriet, som i det sammanhanget beslutar om de åtgärder som fondens bokslut och revisionsberättelsen samt de övriga utredningar och bedömningar om verkets ekonomi, verksamhet och resultat som ministeriet inhämtat ger anledning till. Finansministeriet ska senast den 30 april efter räkenskapsåret besluta om fastställande av fondens bokslut.

3 §

Fondens årsberättelse

Utöver vad som i 21 a § i lagen om statsbudgeten (423/1988) föreskrivs om bokföringen, redovisningen och bokslutet hos statliga fonder utanför budgeten, ska resolutionsfondens och insättningsgarantifonden behandlas separat i fondens årsberättelse. Av

årsberättelsen ska framgå respektive fonds inkomster och utgifter under kalenderåret samt dess tillgångar och skulder vid räkenskapsårets slut.

4 §

Statens revisionsverks granskningsrätt

I 2 § i lagen om statens revisionsverk (676/2000) föreskrivs om statens revisionsverks rätt att granska fonden.

7 kap.

Särskilda bestämmelser

1 §

Samarbete med finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen samt med övriga myndigheter

Verket ska samarbeta med finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen vid planeringen och beredningen av resolutionsåtgärder enligt resolutionslagen, vid uppföljningen av besluten samt vid fastställande av insättningsgarantiavgifter, stabilitetsavgifter och av EU:s stabilitetsavgifter.

Verket ska dessutom samarbeta med övriga inhemska myndigheter och med den resolutionsnämnd som avses i EU:s resolutionsförordning.

2 §

Rätt att få information

Verket har, trots vad som i lagen vad som offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) eller någon annanstans i lag föreskrivs om sekretessbeläggning av information, rätt att utan dröjsmål från Finlands Bank och Finansinspektionen samt från övriga myndigheter få all information som är nödvändig för skötsel av verkets uppgifter.

Verket har dessutom, trots vad som i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet eller någon annanstans i lag föreskrivs om sekretessbeläggning av information, rätt att utan dröjsmål från Finlands Bank och Fi-

nansinspektionen få information som kan ha betydelse för stabiliteten på finansmarknaden eller annars för finansmarknadens utveckling eller orsaka betydande störningar i det finansiella systemets funktion.

3 §

Informationsskyldighet

Utöver vad som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet ska verket, trots sekretessbestämmelserna, utan dröjsmål till finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen överlämna information som den innehar om ärenden som enligt verkets bedömning kan ha betydelse för stabiliteten på finansmarknaden eller annars ha betydelse för finansmarknadens utveckling, orsaka betydande störningar i det finansiella systemets funktion eller påverka kontinuiteten i kreditinstitutens eller värdepappersföretagens verksamhet.

Utöver vad som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet ska verket, trots sekretessbestämmelserna, utan dröjsmål till andra myndigheter än de som avses i 1 mom. överlämna information som är nödvändig för utförande av deras lagstadgade uppgifter, om inte något annat följer av denna eller någon annan lag.

4 §

På finansmarknaden verksam juridiska personers informationsskyldighet

En på finansmarknaden verksam juridisk person och fysiska personer i dess anställning ska, trots sekretessbestämmelserna, utan obefogat dröjsmål på begäran ge verket information och utredningar som behövs för att verket ska kunna sköta sina lagstadgade uppgifter enligt denna lag eller resolutionslagen.

5 §

Vite

Om en juridisk person som är verksam på finansmarknaden eller en fysisk person i dess anställning underlåter att iakttä föreskrifter

eller förbud som verket har utfärdat med stöd av denna lag eller resolutionslagen kan verket med sitt beslut ålägga den juridiska personen att fullgöra sina skyldigheter, om försummelsen inte är obetydlig. Verket kan förena beslutet med vite.

6 §

Överklagande

Verkets beslut med stöd av denna lag får överklagas genom besvär hos Helsingfors förvaltningsdomstol.

Verket har rätt att genom besvär överklaga ett beslut av Helsingfors förvaltningsdomstol varmed förvaltningsdomstolen har ändrat eller upphävt verkets beslut. Om överklagande föreskrivs annanstans i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

Verkets beslut kan verkställas trots att det överklagats, om inte besvärsmyndigheten bestämmer annorlunda eller något annat föreskrivs någon annanstans i lag.

7 §

Verkställighet av vite

Vite jämte ränta som har dömts ut i enlighet med denna lag är direkt utmättningsbar. Drivning av det föreskrivs i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

8 §

Dröjsmålsränta på stabilitetsavgift och insättningsgarantiavgift samt indrivning i utsökningssvåg

Om en stabilitetsavgift eller insättningsgarantiavgift inte betalas i tid ska dröjsmålsränta betalas enligt 4 § 1 mom. i räntelagen.

Tillsynsavgifter och insättningsgarantiavgifter som har bestämts med stöd av denna lag får jämte ränta drivas in utan dom eller beslut i enlighet med lagen om verkställighet av skatter och avgifter.

9 §

Ordningsavgift

Ordningsavgift påförs för försummelse att iaktta eller överträdelse av bestämmelser som avses i 38 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen, dvs. 4 kap. 1 § i denna lag om skyldighet att betala EU:s stabilitetsavgift och 5 § i denna lag om skyldighet att betala nationell stabilitetsavgift samt 5 kap. 4 § i denna lag om skyldighet att betala insättningsgarantiavgift.

10 §

Påförande och verkställighet av administrativa påföljder

I 4 kap. i lagen om Finansinspektionen föreskrivs hur administrativa påföljder påförs, offentliggörs, verkställs och behandlas i marknadsdomstolen.

8 kap.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

1 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .

Innan denna lag träder i kraft kan finansministeriet vidta åtgärder för utnämning av verkets överdirektör och dennes ställföreträdare samt för organisering av verksamheten i övrigt.

Finansministeriet ska sköta verkets uppgifter enligt denna lag till dess att verket blir funktionsdugligt, dock högst till den 1 januari 2016.

2 §

Övergångsbestämmelser

Med avvikelse från 5 kap. 10 § 1 mom. ska ersättningar betalas ut inom

1) 20 arbetsdagar till den 31 december 2018,

2) 15 arbetsdagar från den 1 januari till den 31 december 2019.

Med avvikelse från 1 mom. ska till insättare från den 1 januari 2016 i ersättning senast den femte arbetsdagen efter den tidsfrist som avses i 5 kap. 10 § 1 mom. betalas 1 000 euro eller ett mindre belopp som insättaren kräver, dock högst det maximibelopp som med stöd av 5 kap. 8 § ska betalas till en insättare, om denne kräver detta före utgången av den sist nämnda tidsfristen och lägger fram en tillräcklig motivering med hänsyn till sin personliga ekonomiska ställning.

En inlåningsbank ska till verket betala en årlig garantiavgift som ska användas så att insättningsgarantifonden når upp till den miniminivå som föreskrivs i 5 kap. 3 § 1 mom. De årliga avgifterna ska betalas senast den sista juni varje kalenderår. Insättningsgarantifondens målnivå ska uppnås senast den 3 juli 2024.

Verket för finansiell stabilitet ska se till att insättningsgarantifondens uppgifter samt andra möjliga förbindelser vederbörligen överförs till verket och fonden senast den 31 december 2015 som föreskrivs i denna lag och i kreditinstitutslag.

Anställningsförhållandet för insättningsgarantifondens ombudsman ska när denna lag träder i kraft ombildas till ett tjänsteförhållande.

En avgiftsskyldigs andel av den årliga stabilitetsavgiften enligt 4 kap. ska år 2015 beräknas som en andel av de sammanlagda skulderna, med undantag för eget kapital och garanterade insättningar i förhållande till det sammanlagda beloppet av alla finländska kreditinstituts skulder, med undantag för eget kapital och garanterade insättningar. De avgiftsskyldiga ska år 2015 betala ett belopp som motsvarar 0,1 procent av det sammanlagda beloppet av de finländska kreditinstitutens garanterade insättningar.

Vad som föreskrivs i 4 kap. 8 § ska år 2015 tillämpas också på avgiftsskyldiga.

Enligt vad som i statsbudgeten för 2015 beslutas om överföring av medel till stabilitetsfonden, kan de överföras som EU:s stabilitetsavgift vidare till EU:s gemensamma resolutionsfond i enlighet med vad finansministeriet bestämmer.

Verket ska beakta bankskatt som med stöd av lagen om tillfällig bankskatt inlöst under den tid lagen varit i kraft och som överförs till stabilitetsfonden när det fastställer stabilitetsavgifter enligt 4 kap. på så sätt att den årligen minskar de avgiftsskyldigas stabilitetsavgift från år 2015. När stabilitetsavgiften bestäms ska bankskatten räknas de skattskyldiga instituten till godo i samma förhållande som de har betalat bankskatt från år 2015 så länge som de medlen räcker.

3.

Lag

om godkännande av avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden samt med förslag till lag om genomförande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i det avtal som den 21 maj 2014 i Bryssel ingicks om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden mellan Konungariket Belgien, Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Estland, Irland, Republiken Grekland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Kroatien, Republiken Italien, Republiken Cypern, Republiken Lettland, Republiken Litauen, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Republiken Malta, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Polen, Republiken Portugal, Rumänien, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien och

Republiken Finland gäller som lag, sådana Finland har förbundit sig till dem.

2 §

Statsrådet beslutar med stöd av riksdagens samtycke om att till den gemensamma resolutionsnämnden framföra en begäran om tillfällig överföring av en sådan annan avtalsslutande parts fondandel som avses i artikel 7.1 i det avtal som nämns i 1 §.

Statsrådet beslutar om utövande av rätten att enligt artikel 7.4 i avtalet göra invändningar mot tillfällig överföring av fondandelar.

3 §

Om genomförande av andra bestämmelser i avtalet och om ikraftträdandet av denna lag föreskrivs genom förordning av statsrådet.

4.

Lag**om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Avgiftsskyldighet

Skyldiga att betala förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet, nedan *verket*, och stabilitetsfonden som avses i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) är

1) kreditinstitut och filialer till tredjeländers kreditinstitut som avses i 1 kap. 7 § i kreditinstitutslagen (610/2014),

2) värdepappersföretag som avses i 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster (747/2012) och filialer till tredjeländers värdepappersföretag vars minimikapital svarar vad som föreskrivs i 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster.

Verket svarar för debiteringen av förvaltningsavgiften. Förvaltningsavgiften ska betalas till statskontoret.

Förvaltningsavgiften ska inte användas för att täcka kostnader orsakade av placeringsverksamhet som bedrivs av fonden för finansiell stabilitet.

2 §

Förvaltningsavgift

Förvaltningsavgiften bestäms kalenderårsvis som en grundavgift i euro, som en proportionell avgift eller som en kombinerad grundavgift och proportionell avgift, så som föreskrivs i denna lag.

Grundavgiften är en fast avgift i euro.

Den proportionella avgiften beräknas på basis av det avgiftsskyldiga institutets eller företags balansomslutning eller omsättning enligt det senast fastställda bokslutet, så som föreskrivs i denna lag.

Som ett värdepappersföretags omsättning anses de sammanlagda intäkterna enligt resultaträkningen, inklusive nettointäkterna från värdepapperstransaktioner och valuta-verksamhet. Om nettointäkterna är negativ ska de antecknas som noll.

Om avgiftsskyldighet uppkommer på flera än en av de grunder som föreskrivs i denna lag ska avgiften, om inte något annat föreskrivs nedan, debiteras endast en gång och på den grund som leder till den högsta avgiften.

3 §

Hur företagsregleringar påverkar den proportionella avgiften

Om ett annat företag under den senast avslutade räkenskapsperioden har fusionerats med ett avgiftsskyldigt företag, ska det överlåtande företags balansomslutning eller omsättning beaktas när det avgiftsskyldiga företags proportionella avgift bestäms för de kalendermånader som helt eller delvis infaller mellan registreringen av fusionen och kalenderårets utgång.

Om ett avgiftsskyldigt företag efter den senast avslutade räkenskapsperioden har övertagit ett annat företags eller en annan filials

affärsverksamhet, ska det överlåtande företags eller den överlåtande filialens balansomslutning eller omsättning beaktas när det övertagande avgiftsskyldiga företags proportionella avgift bestäms för de kalendermånader som helt eller delvis infaller mellan övertagandet av affärsverksamheten och kalenderårets utgång. Om det avgiftsskyldiga företaget har övertagit endast en del av ett annat företags eller en annan filials affärsverksamhet, ska det överlåtande företags eller den överlåtande filialens balansomslutning eller omsättning beaktas när det avgiftsskyldiga företags proportionella avgift bestäms, men endast i det förhållande som den överlåtna andelen av affärsverksamheten utgör av det överlåtande företags eller den överlåtande filialens hela affärsverksamhet. Den överlåtna affärsverksamheten eller en del av den ska inte beaktas då den proportionella avgiften för den tid mellan överlåtelse av affärsverksamhet och kalenderårets utgång bestäms i fråga om ett företag eller en filial som överlåtit sin affärsverksamhet eller en del av den.

Om ett företag efter den senast avslutade räkenskapsperioden har delats upp i två eller flera företag så att minst ett av de övertagande företagen är avgiftsskyldigt, ska den proportionella andel av det delade företags balansomslutning eller omsättning som motsva-

rar de nettotillgångar som erhållits från det delade företaget i förhållande till det delade företags nettotillgångar före delningen beaktas när de övertagande avgiftsskyldiga företags proportionella avgift bestäms för de månader som helt eller delvis infaller mellan registreringen av delningen och kalenderårets utgång. Om det delade företaget är avgiftsskyldigt och inte upplöses i samband med delningen, ska den proportionella andel av det delade företags balansomslutning eller omsättning som motsvarar de i samband med delningen överlåtna nettotillgångarna i förhållande till företags nettotillgångar före delningen, inte beaktas när det delade företags proportionella avgift bestäms för de kalendermånader som helt eller delvis infaller mellan registreringen av delningen och kalenderårets utgång.

Vad som föreskrivs i denna paragraf ska tillämpas också på övriga juridiska personer.

4 §

Proportionell förvaltningsavgift

Avgiftsgrunden för en proportionell förvaltningsavgift och avgiftens belopp i procent av avgiftsgrunden samt vilka som är avgiftsskyldiga bestäms som följer:

<i>Avgiftsskyldig</i>	<i>Avgiftsgrund</i>	<i>Avgiftsbelopp i procent av avgiftsgrunden</i>
inlåningsbank enligt kreditinstitutslagen	balansomslutning	0,0006
kreditföretag enligt kreditinstitutslagen	balansomslutning	0,0006
filial till ett tredjelands kreditinstitut	balansomslutning	0,0006
värdepappersföretag enligt 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster	omsättning	0,03
filial till ett tredjelands värdepappersföretag vars minimikapital svarar vad som föreskrivs i 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster	omsättning	0,03

Proportionell förvaltningsavgift tas ut till utgången av det kalenderår då det avgiftsskyldiga företags verksamhetstillstånd har återkallats eller dess avgiftsskyldiges rätt att bedriva verksamhet annars har upphört.

5 §

Grundavgift för avgiftsskyldiga som betalar proportionell förvaltningsavgift

Grundavgiftens för avgiftsskyldiga som betalar proportionell förvaltningsavgift belopp i

euro samt vilka som är avgiftsskyldiga bestäms som följer:

<i>Avgiftsskyldig</i>	<i>Avgift i euro</i>
affärsbank enligt lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001), sparbanksaktiebolag enligt sparbankslagen (1502/2001) och andelsbanksaktiebolag enligt lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013)	300
sparbank enligt 1 § i sparbankslagen	300
inlåningsbank eller kreditinstitut i andelslagsform enligt 1 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform	300
annat kreditinstitut	300
centralinstitut för en sammanslutning av inlåningsbanker enligt lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010)	300
holdingföretag för ett kreditinstitut	300
filial till ett tredjelands kreditinstitut	300
värdepappersföretag enligt 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster	300
filial till ett tredjelands värdepappersföretag vars minimikapital svarar vad som föreskrivs i 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster	300

Om ett kreditinstituts holdingföretag samtidigt är dotterföretag i en annan koncern, ska hos moderföretaget inte tas ut avgift på samma grund.

6 §

Sänkning av förvaltningsavgiften

Om beloppet som tas ut som förvaltningsavgifter tillsammans med verkets övriga intäkter sannolikt skulle överstiga kostnaderna enligt verkets godkända budget (*överskott*), ska verket vid behov fastställa avgiften enligt 2 § så mycket lägre att det sannolikt inte uppkommer något överskott.

Vid tillämpning av 1 mom. ska som ökning av intäkterna beaktas tidigare kalenderår uppkomna överskott och som minskning det belopp varmed de förvaltningsavgifter som tagits ut tillsammans med verkets övriga intäkter har understigit kostnaderna enligt verkets godkända budget.

Verket ska sänka alla avgiftsskyldigas förvaltningsavgift med ett lika stort proportionellt belopp.

7 §

Debitering av förvaltningsavgiften

Förvaltningsavgift debiteras av verket. Förvaltningsavgiften förfaller till betalning vid en tidpunkt som verket bestämmer, dock tidigast den 30 juni under kalenderåret. Verket ska sända avgiftsbeslutet till den avgiftsskyldige senast 30 dagar före den första förfallodagen.

För den som blir avgiftsskyldig under ett kalenderår bestäms den första förvaltningsavgiften genom att en tolfedel av avgiften för hela kalenderåret multipliceras med det antal kalendermånader som helt eller delvis infaller mellan avgiftsskyldighetens uppkomst och det första kalenderårets utgång. Den första förvaltningsavgiften enligt detta moment förfaller till betalning den sista dagen i den kalendermånad som följer efter avgiftsskyldighetens uppkomst, dock inte före den 30 juni under kalenderåret.

Om avgiftsskyldigheten upphör under ett kalenderår ska till den avgiftsskyldige på ansökan återbetalas så många tolfedelar av förvaltningsavgiften som det infaller fulla kalendermånader mellan tidpunkten då avgiftsskyldigheten upphör och kalenderårets utgång.

Information om förvaltningsavgifter är offentlig.

Verket för finansiell stabilitet kan meddela närmare föreskrifter om betalningsförfarandet, om betalning av avgiften i flera än en post och om hur uppgifter som behövs för bestämmande av förvaltningsavgiften ska lämnas.

8 §

Överklagande

Den som är missnöjd med verkets beslut enligt denna lag får begära omprövning av beslutet. Förhållande för rättelseyrkande föreskrivs i 7 a kap. i förvaltningslagen (434/2003).

Verkets beslut med anledning av en begäran om omprövning får överklagas genom besvär hos Helsingfors förvaltningsdomstol. I förvaltningsprocesslagen (586/1996) föreskrivs om ändringssökande.

Helsingfors förvaltningsdomstols beslut får överklagas genom besvär endast om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd.

9 §

Dröjsmålsränta på förvaltningsavgift och indrivning i utsökningsväg

Om en förvaltningsavgift inte betalas i tid ska dröjsmålsränta betala enligt 4 § 1 mom. i räntelagen (633/1982).

Förvaltningsavgifter som har bestämts med stöd av denna lag får jämte ränta drivas in direkt utmättningsbar. Indrivning av avgift föreskrivs i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

10 §

Verkets rätt att få information

Verket har trots sekretessbestämmelserna rätt att av en avgiftsskyldig som avses i 1 § få de uppgifter som behövs för att fastställa förvaltningsavgiften.

11 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .

5.

Lag**om ändring av lagen om Finansinspektionen**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om Finansinspektionen (878/2008) 4 § 4 mom. 3 punkten, 26 § 1 mom. 2 punkten, 38 § 1 mom. 5 punkten, 40 § 1 mom., 41 § 6 mom., 71 § 1 mom. 1 och 3 punkten samt 6 mom.,

sådana de lyder, 4 § 4 mom. 3 punkten i lag 752/2012, 26 § 1 mom. 2 punkten i lag 170/2014, 38 § 1 mom. 5 punkten i lag 254/2013, 40 § 1 mom., 41 § 6 mom. och 71 § 6 mom. i lag 611/2014 och 71 § 1 mom. 3 punkten i lag 194/2011 samt

fogas till 3 § 2 mom. en ny 7 a punkt, till 29 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 170/2014, ett nytt 6 mom., till 38 § 1 mom., sådant det lyder i lagarna 752/2012, 254/2013 och 170/2014, en ny 6 punkt och till lagen en ny 44 b § som följer:

3 §

Uppgifter

Finansinspektionen fullgör sina lagstadgade uppgifter genom att

7 a) tillsammans med Verket för finansiell stabilitet som avses i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) övervaka att finansmarknadsaktörerna iakttar de på dem tillämpliga bestämmelserna i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/), nedan *resolutionslagen*,

4 §

Tillsynsobjekt

Med *övriga tillsynsobjekt* avses i denna lag

3) säkerhetsfonden enligt 13 kap. i kreditinstitutslagen (610/2014) och ersättningsfonden för investerarskydd enligt lagen om investeringstjänster,

26 §

Återkallande av verksamhetstillstånd samt därmed jämförbara förordnanden om avslutande av verksamhet

Finansinspektionen kan återkalla ett tillsynsobjekts verksamhetstillstånd eller, om ECB eller någon annan myndighet är behörig tillståndsmyndighet, framställa att denna ska återkalla tillståndet, om förverkligandet av de mål som i 1 § uppställs för tillsynen över finansmarknaden inte tillräckligt väl kan tryggas genom begränsning av tillsynsobjektets verksamhet i enlighet med 27 § eller med andra åtgärder enligt vad som föreskrivs i denna lag eller någon annanstans i lag och om

2) tillsynsobjektet inte inom utsatt tid har kunnat genomföra de åtgärder som anges i en återhämtningsplan enligt 8 a kap. i kreditinstitutslagen, en åtgärdsplan enligt 11 § i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001), en plan för att återställa konglomeratets kapitaltäckning enligt 25 § i lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat eller en sådan plan för att återställa en sund finansiell

ställning eller en sådan plan för kortfristig finansiering som avses i 11 kap. 25 eller 26 §, 26 kap. 12 eller 13 § i försäkringsbolagslagen, 20 § i lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag, 46 § i lagen om utländska försäkringsbolag eller 12 kap. 6 b § eller 12 a kap. 7 eller 8 § i lagen om försäkringsföreningar eller om genomförandet av en sådan plan har försummats, eller

29 §

Tillsättning av ombud

På tillsättning av ombud i ett kreditinstitut eller värdepappersföretag ska dessutom tillämpas 11 kap. 10 a § i kreditinstitutslagen.

4 kap

Administrativa påföljder

38 §

Ordningsavgift

Finansinspektionen ska ålägga den att betala ordningsavgift som uppsåtliga eller av oaktsamhet

5) försummar eller bryter mot rapporteringsskyldigheten enligt artikel 42.2 i auktioneringsförordningen,

6) försummar eller bryter mot skyldigheten att betala EU:s stabiliseringsavgift enligt 4 kap. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet eller mot skyldigheten att betala insättningsgarantiavgift enligt 5 kap. i samma lag.

40 §

Påföljdsavgift

Påföljdsavgift ska påföras den som uppsåtliga eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot de bestämmelser eller beslut som avses i 15 kap. 2 § i värdepappersmarknadslagen, 15 kap. 2 § i lagen om investerings tjänster, 10 kap. 2 § i lagen om handel med

finansiella instrument, 15 § i lagen om värdepapperskonton, 8 kap. 9 § i lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet, 48 a § i lagen om betalningsinstitut, 22 kap. 2 § i lagen förvaltare av alternativa investeringsfonder, 144 b § i lagen om investeringstjänster, 20 kap. 1 § i kreditinstitutslagen eller 18 kap. 1 § i resolutionslagen.

41 §

Påförande av påföljdsavgift

Om en påföljdsavgift påförs för en överträdelse eller försummelse som avses i 20 kap. 1 § 2 och 4 mom. i kreditinstitutslagen, 15 kap. 2 § 2 och 5 mom. i lagen om investeringstjänster eller i 18 kap. 1 § i resolutionslagen, får en juridisk person, trots vad som föreskrivs i 3 mom., påföras en påföljdsavgift som uppgår till högst tio procent av den juridiska personens omsättning under året före gärningen eller försummelsen. Om den juridiska personen hör till en koncern avses med omsättning den omsättning som framgår av koncernens yttersta moderföretags koncernbokslut. Trots vad som föreskrivs i 4 mom. får en fysisk person för överträdelse eller försummelse av de bestämmelser som avses ovan i detta moment påföras högst fem miljoner euro i påföljdsavgift. Trots det som föreskrivs ovan i detta moment får påföljdsavgiften emellertid vara högst två gånger större än den vinning som erhållits genom gärningen eller försummelsen, om vinningen kan fastställas.

44 b §

Samarbete med Verket för finansiell stabilitet

Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet ska samarbeta sinsemellan. Innan Finansinspektionen vidtar åtgärder enligt 3 eller 4 kap. ska den samråda med Verket för finansiell stabilitet, om ett tillsynsobjekt eller en annan finansmarknadsaktör handlar i strid med resolutionslagen eller sådana förordningar och beslut som kommissionen ut-

färdat med stöd av resolutionsdirektivet som avses i 1 kap. 4 § 1 punkten i senast nämnda lagen.

71 §

Rätt och skyldighet att lämna ut information

Utöver vad som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) har Finansinspektionen utan hinder av sekretessbestämmelserna rätt att lämna ut information till

1) social- och hälsovårdsministeriet, finansministeriet, Verket för finansiell stabilitet och andra myndigheter som övervakar finansmarknaden eller svarar för dess funktion, för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter,

3) myndigheter som övervakar finansmarknaden i andra EES-stater, resolutionsmyndigheter i andra EES-stater, andra myndigheter som ansvarar för finansmarknadens funktion i andra EES-stater samt till de europeiska tillsynsmyndigheterna, gemensamma kommittén för de europeiska tillsynsmyndigheterna och Europeiska systemrisknämnden,

Finansinspektionen ska, trots vad som i någon annan lag föreskrivs om sekretess, utan dröjsmål informera finansministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, Finlands Bank och Verket för finansiell stabilitet om den fått veta något som kan ha inverkan på finansmarknadens stabilitet eller i övrigt betydande inverkan på finansmarknadens utveckling eller orsaka betydande störningar i det finansiella systemet. Vad som föreskrivs i detta moment ska tillämpas också på motsvarande myndighet och insättningsgarantifond i en sådan annan EES-stat, där ett kreditinstituts moderföretag eller moderföretagets dotterföretag eller en filial till kreditinstitutet eller ett annat kreditinstitut inom dess grupp hörande filial enligt 1 kap. 3 § 1 mom. 7 punkten i resolutionslagen är belägna, samt om någon annan än en ovan nämnd myndighet ansvarar för makrotillsynen i den andra EES-staten, på en sådan annan myndighet i den andra EES-staten, om informationen är av en sådan betydelse i den andra EES-staten som avses i detta moment och om mottagaren är bunden av motsvarande tystnadsplikt som enligt denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag**om ändring av kreditinstitutslagen**

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i kreditinstitutslagen (610/2014) 14 kap.,
ändras 1 kap. 8 § 3 mom., 9 § och 15 § 3 mom., 11 kap. 6 § 2 mom., 10 § och rubriken för
 13 §, 19 kap. 1 § 1 punkten och 20 kap. 1 § 2 mom. 6 punkten och 5 mom., samt
fogas till 1 kap. 2 § ett nytt 7 mom., till lagen nya 8 a och 9 a kap., till 11 kap. nya 5 a §,
 10 a, 10 b, 13 a och 13 b §, till 17 kap. 3 § 1 mom. en ny 2 a punkt samt till 20 kap. 1 §
 2 mom. en ny 7 punkt som följer:

1 kap.

9 §

Allmänna bestämmelser*Inlåning*

2 §

*Annan lagstiftning om kreditinstitutsverk-
 samhet*

Med *inlåning* avses i denna lag ersätt-
 ningsberättigade insättning enligt 1 kap. 3 §
 11 punkten i lagen om myndigheten för fi-
 nansiell stabilitet.

Vid marknadsföring får ordet "inlåning"
 användas, antingen som sådant eller som ett
 sammansättningsled, endast i fråga om pen-
 ningmedel som är garanterad insättning . Vid
 marknadsföring som gäller mottagande av
 andra återbetalbara medel från allmänheten
 får förfarandet inte heller i övrigt försvåra
 särskiljandet av inlåning från andra återbe-
 talbara medel.

Bestämmelser om resolution av kreditinsti-
 tut finns i lagen om resolution av kreditinsti-
 tut och värdepappersföretag (/), nedan *re-
 solutionslagen*, samt i Europaparlamentets
 och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om
 fastställande av enhetliga regler och ett en-
 hetligt förfarande för resolution av kreditin-
 stitut och vissa värdepappersföretag inom
 ramen för en gemensam resolutionsmekani-
 sm och gemensam resolutionsfond och om
 ändring av förordning (EU) nr 1093/2010,
 nedan *EU:s resolutionsförordning*.

15 §

Holdingföretag

8 §

Inlåningsbank

I lagen om myndigheten för finansiell sta-
 bilitet (/) föreskrivs om inlåningsbankers
 skyldighet att betala insättningsgarantiavgift
 och att höra till insättningsgarantisystem.

Finansinspektionen ska föra en förteckning
 över holdingföretag som är moderföretag i en
 sådan finansiell företagsgrupp som enligt
 denna lag står under Finansinspektionens till-
 syn. Finansinspektionen ska sända förteck-
 ningen och ändringar i den för kännedom till
 EES-tillsynsmyndigheter som avses i 6 §
 5 punkten i lag om Finansinspektionen, ned-

an *EES-tillsynsmyndigheter*, Europeiska kommissionen och Europeiska bankmyndigheten.

det kan ha betydelse för planens genomförbarhet eller annars förutsätta att planen uppdateras.

AVDELNING II

3 §

FÖRVALTNING OCH STYRNING

Återhämtningsplanens innehåll

8 a kap.

Återhämtningsplan

1 §

Skyldighet att upprätta en återhämtningsplan

Ett kreditinstitut som inte hör till en koncern som enligt 1 kap. 4 § omfattas av gruppbaserad tillsyn ska ha en plan (*återhämtningsplan*) för att säkra sin fortsatta verksamhet efter en betydande försämring av kreditinstitutets finansiella situation. Det anses ha skett en bytande försämring av den finansiella situationen om det finns risk för att kreditinstitutet inte kan fullgöra sina finansiella åtaganden eller om kreditinstitutet inte längre uppfyller interna solvens- och likviditetskrav enligt de indikatorer för återhämtningsplanen som avses i 4 § 1 mom.

Vad som föreskrivs i 1 mom. ska inte tillämpas på dotterföretag till ett moderföretag inom en finansiell företagsgrupp, om inte något annat följer av 12 §.

2 §

Granskning av återhämtningsplanen

Ett kreditinstitut ska granska sin återhämtningsplan minst en gång om året. Finansinspektionen får i enskilda fall kräva att ett institut granskar sin återhämtningsplan oftare.

Återhämtningsplanen ska dessutom granskas efter förändring i institutets rättsliga eller funktionella struktur, affärsverksamhet, finansiella ställning eller verksamhetsmiljö om

Genom förordning av finansministeriet utfärdas sådana närmare bestämmelser om uppgifter som ska framgå av en återhämtningsplan för genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EG, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, nedan *resolutionsdirektivet*.

Finansinspektionen kan i enskilda fall av särskilda skäl kräva att ett kreditinstitut i återhämtningsplanen tar in också andra uppgifter än sådana som avses i denna paragraf. Vidare kan Finansinspektionen kräva att kreditinstitutet i planen tar in detaljerade uppgifter om finansieringsavtal som det är part i.

I återhämtningsplanen ska anges alternativa åtgärder för att bevara eller återställa ett kreditinstituts finansiella förutsättningar. Återhämtningsplanen ska innefatta beredskap för eventuella störningar både i hela det finansiella systemets funktion och i ett enskilt kreditinstituts eller dess finansiella företagsgrupps funktion. I återhämtningsplanen ska anges eventuella åtgärder som kreditinstitutet kan vidta i det fall att förutsättningarna för tidigt ingripande enligt 11 kap. 5 a § är uppfyllda. I återhämtningsplanen ska tas in en beskrivning av förfaranden som gör det möjligt att inom en rimlig tid säkerställa genomförandet av återhämtningsåtgärder.

Återhämtningsplanen får inte baseras på antaganden om att det för återställande av kreditinstitutets finansiella ställning det kommer att beviljas sådant extraordinärt of-

fentligt finansiellt stöd som avses i 1 kap. 3 § 24 punkten i resolutionslagen. I planen ska vid behov tas in en utredning om hur och när kreditinstitutet, om problem uppstår, kan ansöka om finansieringsarrangemang från Finlands Bank och vilka säkerheter institutet sannolikt har tillgång till.

Innehållet i och bedömningen av återhämtningsplaner regleras dels i denna lag och i bestämmelser och föreskrifter som utfärdats med stöd av den och dels i tekniska standarder som i enlighet med resolutionsdirektivet har antagits genom Europeiska kommissionens förordningar och beslut.

4 §

Återhämtningsplanens indikatorer och genomförandet av planen

Ett kreditinstitut ska i sin återhämtningsplan ange tydliga indikatorer och kvalitativa bedömningsgrunder som gör det möjligt att identifiera situationer där planen ska genomföras i syfte att säkra kreditinstitutets fortsatta verksamhet. Kreditinstitutet ska ta i bruk arrangemang som gör det möjligt att tillförlitligt och regelbundet följa upp indikatorerna och de kvalitativa bedömningsgrunderna. Som en indikator ska betraktas minst det sammanlagda kapitalkravet enligt 10 kap. 1 §, ökat med ett belopp som motsvarar 1,5 procent av exponeringsbeloppet enligt artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning.

Kreditinstitutet ska vidta åtgärder i enlighet med återhämtningsplanen då de bedömningsgrunder som avses i 1 mom. är uppfyllda, om inte något annat följer av 3 mom.

Kreditinstitutet kan trots vad som föreskrivs i 2 mom. besluta att inte vidta åtgärder enligt återhämtningsplanen, om kreditinstitutet med beaktande av omständigheterna inte anser att åtgärderna är behövliga. Kreditinstitutet ska fatta beslut som avses i detta moment skriftligen och utan dröjsmål sända beslutet till Finansinspektionen.

Finansinspektionen kan trots 3 mom. fatta beslut om utövande av befogenheter som fö-

reskrivs i 11 kap. i denna lag och i 4 kap. i lagen om Finansinspektionen.

5 §

Översändande av återhämtningsplanen för granskning

Ett kreditinstitut ska sända återhämtningsplanen till Finansinspektionen för granskning. Kreditinstitutets styrelse eller förvaltningsråd, om kreditinstitutet har ett sådant, ska godkänna planen innan den sänds till Finansinspektionen. Kreditinstitutet ska då Finansinspektionen kräver det visa att planen uppfyller de villkor som föreskrivs i 6 § 1 mom.

Finansinspektionen ska överlämna återhämtningsplanen och ändringar som gjorts i den till Verket för finansiell stabilitet som avses i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

6 §

Bedömning av återhämtningsplanen

Finansinspektionen ska inom sex månader efter att ha mottagit återhämtningsplanen granska denna och efter samråd med de EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för övervakningen av betydande filialer, i den mån det är relevant för filialen, bedöma om återhämtningsplanen uppfyller de krav som föreskrivs i 3 och 4 § samt följande villkor:

1) genomförandet av planen kan rimligen förväntas upprätthålla kreditinstitutets finansiella förutsättningar,

2) planen och de specifika alternativen i planen kan rimligen förväntas bli genomförda snabbt och effektivt i situationer av finansiell stress och i största möjliga utsträckning undvika några betydande negativa effekter på det finansiella systemet, inbegripet scenarier som skulle leda till att andra institut skulle

genomföra återhämtningsplaner under samma period.

När Finansinspektionen bedömer en återhämtningsplan ska den beakta kreditinstitutets kapital- och finansieringsstruktur i förhållande till dess funktionella struktur och de risker som är förenade med verksamheten.

7 §

Revidering av återhämtningsplanen på yrkande av Finansinspektionen

Om Finansinspektionen anser att det finns väsentliga brister i en återhämtningsplan eller hinder för genomförandet av planen ska den underrätta kreditinstitutet och kräva att det inom två månader inkommer med en reviderad plan varav framgår hur bristerna eller hindren har åtgärdats. Finansinspektionen kan förlänga tidsfristen med en månad. Innan Finansinspektionen kräver en reviderad plan ska den samråda med kreditinstitutet.

Om Finansinspektionen anser att bristerna eller hindren inte i tillräcklig utsträckning har åtgärdats kan den kräva att kreditinstitutet gör vissa ändringar i återhämtningsplanen inom en tidsfrist som den bestämmer.

Om kreditinstitutet inte inom tidsfristen har gjort de ändringar som avses i 2 mom. eller om Finansinspektionen anser att revideringen av planen är otillräcklig och att bristerna eller hindren inte kan åtgärdas genom ändringarna i fråga, ska Finansinspektionen sätta ut en tidsfrist inom vilken kreditinstitutet ska visa hur det kan ändra sin affärsverksamhet i syfte att åtgärda bristerna eller hindren i återhämtningsplanen.

Finansinspektionen kan ålägga institutet att genomföra de åtgärder som den anser vara nödvändiga, med hänsyn till hur allvarliga bristerna och hindren är samt åtgärdernas inverkan på kreditinstitutets affärsverksamhet. Finansinspektionen kan ålägga institutet att

1) reducera riskprofilen i institutet, även likviditetsrisken,

2) möjliggöra rekapitaliseringsåtgärder i rätt tid,

3) vidta ändringar i institutets strategi och struktur,

4) vidta ändringar i finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnafärsområdena och de kritiska funktionerna,

5) vidta förändringar i institutets besluts-, styrnings- och tillsynsstruktur.

8 §

Skyldighet att upprätta en återhämtningsplan för en finansiell företagsgrupp

Ett kreditinstitut som är moderföretag för en finansiell företagsgrupp och som inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat, ska för hela företagsgruppen upprätta en återhämtningsplan som omfattar gruppens samtliga företag, om inte något annat följer av 11 §.

Av återhämtningsplanen ska framgå nödvändiga åtgärder för företagsgruppens moderföretag och de enskilda företagen för att trygga verksamhetens kontinuitet i en situation där den finansiella företagsgruppens eller ett till den hörande företags finansiella situation har blivit märkbart svagare.

Återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp ska dessutom omfatta arrangemang som ska säkerställa ett konsekvent genomförande av åtgärderna mellan företagen och betydande filialer. I planen ska också ingå sådana arrangemang för internt finansieringsstöd inom den finansiella företagsgruppen som avses i 9 a kap.

Av återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp och av planerna för de enskilda dotterföretagen ska framgå de uppgifter som föreskrivs i 3 § och de indikatorer och kvalitativa bedömningsgrunder som föreskrivs i 4 §.

Av återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp ska framgå eventuella hinder för att genomföra återhämtningsåtgärder inom den finansiella företagsgruppen eller i företag som hör till gruppen. Av återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp ska framgå eventuella rättsliga och praktiska hinder för överföring av egna medel eller återbetalning av skulder mellan företag som hör till gruppen.

9 §

Granskning av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper

Moderföretaget för en finansiell företagsgrupp ska sända återhämtningsplanen för den finansiella företagsgruppen till Finansinspektionen för granskning. Återhämtningsplanen ska sändas till Finansinspektionen alltid då det har gjorts betydande ändringar i planen. Styrelsen för den finansiella företagsgruppens moderföretag eller dess förvaltningsråd, om det har ett sådant, ska godkänna företagsgruppens återhämtningsplan innan den sänds till Finansinspektionen. Den finansiella företagsgruppens moderföretag eller ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som hör till gruppen ska på Finansinspektionens yrkande visa att den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan uppfyller de villkor som föreskrivs i 8 §.

Finansinspektionen ska efter att ha mottagit en finansiell företagsgrupps återhämtningsplan sända den till

- 1) Verket för finansiell stabilitet,
- 2) de myndigheter som ansvarar för tillsyn och resolution av sådana i EES-stater belägna utländska dotterföretag som hör till den finansiella företagsgruppen,
- 3) den tillsynsmyndighet som ansvarar för tillsynen av en betydande filial som är belägen i en EES-stat och hör till den finansiella företagsgruppen, om det är väsentligt från filialens synpunkt,
- 4) andra sådana med hänsyn till ärendet väsentliga tillsynsmyndigheter som hör till ett tillsynskollegium som avses i 65 b § i lagen om Finansinspektionen.

10 §

Bedömning av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper

Finansinspektionen ska tillsammans med de EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för tillsynen över dotterföretagen, efter samråd med de tillsynsmyndigheter som avses i 9 § 2 mom. 4 punkten, samt tillsammans med de

EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för tillsynen över betydande filialer, om det är väsentligt från filialens synpunkt bedöma om en finansiell företagsgrupps återhämtningsplan uppfyller de krav som föreskrivs i 6 § och 8 §. Vid bedömningen ska följas förfarande som föreskrivs i 7 § och beaktas återhämtningsåtgärdernas eventuella inverkan på finansmarknadens stabilitet i alla de EES-stater där den finansiella företagsgruppen bedriver affärsverksamhet.

11 §

Godkännande av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper

Finansinspektionen ska tillsammans med de EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för tillsynen över dotterbolagen om möjligt fatta ett gemensamt beslut om

1) huruvida den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan uppfyller lagstadgade krav,

2) huruvida ett företag som hör till den finansiella företagsgruppen ska upprätta en återhämtningsplan på ett enskilt instituts nivå,

3) åtgärder enligt 7 § som avser den finansiella företagsgruppens moderföretag,

4) åtgärder enligt 7 § som avser den finansiella företagsgruppens dotterföretag.

Ett sådant gemensamt beslut som avses i 1 mom. ska fattas inom fyra månader från den dag då Finansinspektionen har sänt den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan till de tillsynsmyndigheter som avses i 10 §.

Om ett gemensamt beslut inte har fattats inom den tid som föreskrivs i 2 mom. ska Finansinspektionen fatta ett beslut i vilket beaktas övriga behöriga tillsynsmyndigheters ställningstaganden och reservationer som de framfört inom tidsfristen på fyra månader. Finansinspektionen ska sända beslutet till den finansiella företagsgruppens moderföretag och till de övriga tillsynsmyndigheter som avses i 1 mom.

Om ett i 1 mom. avsett gemensamt beslut om frågor som avses i 1 mom. 2 eller 4 punk-

ten inte har fattats inom den tid som föreskrivs i 2 mom., ska Finansinspektionen fatta ett beslut om upprättande av separata återhämtningsplaner för de företag som står under dess tillsyn och om tillämpning av åtgärder som föreskrivs i 7 § i dotterföretags nivå.

Om Finansinspektionen eller en annan EES-myndighet som avses i 1 mom. i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit ett ärende som avses i 1 mom. till Europeiska bankmyndigheten, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt eget beslut enligt 3 och 4 mom. Om Europeiska bankmyndigheten fattar ett beslut i ärendet ska Finansinspektionen avgöra ärendet i enlighet med Europeiska bankmyndighetens beslut. Den tidsfrist på fyra månader som avses i 2 mom. är en sådan förlikningstid som avses i den ovan nämnda artikeln. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten för avgörande efter den tidsfrist på fyra månader som nämns i 2 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad från det att ärendet sänts till den, kan Finansinspektionen avgöra ärendet.

Finansinspektionen kan i stället för att fatta ett eget beslut i sådana fall som avses i 4 mom. fatta ett gemensamt beslut tillsammans med några av de tillsynsmyndigheter som avses i 1 mom.

12 §

Bedömning av finansiella företagsgruppers återhämtningsplaner då Finansinspektionen är ansvarig tillsynsmyndighet för dotterföretag

Finansinspektionen ska, då den från en EES-tillsynsmyndighet som ansvarar för tillsynen över en finansiell företagsgrupps moderföretag fått företagsgruppens återhämtningsplan, sträva efter att den myndigheten och övriga behöriga EES-tillsynsmyndigheter ska fatta ett gemensamt beslut om ärenden som avses i 11 § 1 mom. inom fyra månader från det att den ansvariga EES-tillsynsmyndigheten har sänt den finansiella

företagsgruppens återhämtningsplan till tillsynsmyndigheterna i fråga.

Om ett gemensamt beslut i frågor som avses i 11 § 1 mom. 1 eller 3 punkten inte har fattats inom den tidsfrist som föreskrivs i 1 mom. och om den ansvariga EES-tillsynsmyndigheten för den finansiella företagsgruppen fattar sitt eget beslut i ärendet, kan Finansinspektionen tillämpa beslutet. Finansinspektionen kan dock i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen sända ärendet till Europeiska bankmyndigheten för avgörande.

Om ett gemensamt beslut i frågor som avses i 11 § 1 mom. 2 eller 4 punkten inte har fattats inom den tidsfrist som föreskrivs i 1 mom., ska Finansinspektionen besluta om en återhämtningsplan för företag som står under dess tillsyn.

Om Finansinspektionen eller en EES-tillsynsmyndighet i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har sänt ett ärende som avses i 1 mom. till Europeiska bankmyndigheten för avgörande, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 3 mom. Om Europeiska bankmyndigheten fattar ett beslut i ärendet ska Finansinspektionen avgöra ärendet i enlighet med Europeiska bankmyndighetens beslut. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten för avgörande efter den tidsfrist på fyra månader som föreskrivs i 1 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort beslutet inom en månad från det att det inkommit för avgörande, kan Finansinspektionen avgöra det.

Finansinspektionen kan, i stället för att fatta ett eget beslut i ärenden som avses i 3 mom., fatta ett gemensamt beslut tillsammans med några av de EES-tillsynsmyndigheter som avses i 1 mom.

13 §

Förenklade skyldigheter

Finansinspektionen ska, med beaktande av de syften och tillämpningsprinciper som avses i 1 kap. 6 § i resolutionslagen samt de be-

tydande negativa konsekvenser för finansmarknadens funktion, övriga institut och värdepappersföretag, tillgången på finansiering och för ekonomin det skulle få om kreditinstitutet försätts i konkurs, fastställa vilka krav som ska ställas på återhämtningsplanerna och som innebär avvikelse från följande krav som föreskrivs i detta kapitel:

- 1) vilka uppgifter som ska tas in i en återhämtningsplan,
- 2) tidsfristen för en återhämtningsplan och dess uppdatering,
- 3) innehållet i uppgifter som avses i 3 och 8 § och ska lämnas av ett institut.

Finansinspektionen ska tillställa Europeiska bankmyndigheten en rapport om tillämpningen av denna paragraf.

14 §

En sammanslutnings förpliktelser

Finansinspektionen kan, efter samråd med verket, besluta att bestämmelserna i detta kapitel inte ska tillämpas på medlemsinstituten i en sådan sammanslutning som avses i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010) och som enligt 9 kap. 1 § helt eller delvis, så som avses i artikel 10 i EU:s tillsynsförordning har beviljats undantag från tillsynskraven eller som hör till skyddssystemet för institut.

Om ett institut har beviljats undantag enligt 1 mom. ska bestämmelserna i detta kapitel på gruppnivå tillämpas på centralinstitutet och på institut som anslutit sig till det, så som avses i artikel 10 i EU:s tillsynsförordning. Det skyddssystem som avses i 1 mom. ska uppfylla kravet enligt detta kapitel, i samarbete med medlemskreditinstitut som beviljats undantag.

Återhämtningsplanen för ett medlemskreditinstitut som står under tillsyn enligt artikel 6.4 i SSM-förordningen eller som har en betydande andel av det finansiella systemet ska upprättas i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel.

Ett institut har en sådan betydande andel av det finansiella systemet som avses i 3 mom. om

1) det sammanlagda värdet av dess tillgångar överstiger 30 miljarder euro, eller om

2) förhållandet mellan dess sammanlagda tillgångar och bruttonationalprodukten i hemstaten överstiger 20 procent, om det sammanlagda värdet av tillgångarna inte understiger fem miljarder euro.

Finansinspektionen ska tillställa Europeiska bankmyndigheten en rapport om tillämpningen av denna paragraf.

9 a kap.

Finansiellt stöd till finansiella företagsgrupper

1 §

Stödavtal för finansiella företagsgrupper

Ett institut och de företag som hör till samma finansiella företagsgrupp som institutet kan trots vad som någon annanstans i lag föreskrivs om begränsningar i rätten att ingå avtal, ingå ett avtal som uppfyller kraven i detta kapitel om finansiellt stöd till ett annat sådant företag inom gruppen om det uppfyller förutsättningarna för tidigt ingripande enligt 11 kap. 5 a §.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. ska ett institut och ett företag som hör till dess finansiella företagsgrupp iaktta vad som i EU:s tillsynsförordning, i övriga EU-förordningar om tillsyn över institut och i kreditinstitutsdirektivet föreskrivs om begränsning av transaktioner mellan företag som hör till en finansiell företagsgrupp.

Ett företag som hör till en finansiell företagsgrupp och är part i ett avtal om finansiellt stöd kan bevilja ett annat företag inom gruppen finansiellt stöd genom att bevilja lån eller genom att ställa borgen eller säkerhet.

Ett avtal om finansiellt stöd ska gälla arrangemang för betalning av vederlag på marknadsvillkor då stödet beviljas eller nämna grunderna för fastställande av vederlag. Vederlag fastställs utifrån tidpunkten då det finansiella stödet beviljas. Avtalet ska dessutom uppfylla följande krav:

1) varje avtalspart ska fatta ett självständigt beslut om avtalet,

2) att delta i avtalet om finansiellt stöd ska vara förenligt med de deltagande företagens intressen,

3) den avtalspart som erbjuder finansiellt stöd ska ha relevant information om de stödtagande företagen när avtalet om finansiellt stöd upprättas och innan stödet beviljas,

4) parterna kan avtala om finansiellt vederlag oberoende av om vederlaget baseras på information som parterna enligt lag måste offentliggöra,

5) sådana tillfälliga effekter på marknadspriset som beror på faktorer som är externa i förhållande till den finansiella företagsgruppen behöver inte beaktas i avtal om grunderna för fastställande av vederlag för finansiellt stöd.

2 §

Godkännande av stödavtal för finansiella företagsgrupper

Finansinspektionen godkänner på ansökan av en finansiell företagsgrupps moderföretag ett finansieringsavtal för den finansiella företagsgruppen, om Finansinspektionen ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över ett företag som hör till gruppen och om institutet inte är dotterföretag till ett kreditinstitut som står under gruppbasead tillsyn av en annan EES-stats myndighet. Till ansökan ska fogas ett avtalsförslag varav framgår vilka företag inom den finansiella företagsgruppen avtalet är avsett att gälla.

Finansinspektionen ska, med tanke på ett gemensamt beslut, utan dröjsmål för känedom förmedla ansökan till den behöriga tillsynsmyndigheten för varje dotterföretag som föreslås blir part i stödavtalet.

Finansinspektionen kan förbjuda parterna att ingå avtal om avtalsförslaget inte uppfyller de villkor som föreskrivs i detta kapitel.

Finansinspektionen och övriga behöriga myndigheter ska inom fyra månader från den dag då Finansinspektionen mottagit en ansökan enligt 1 mom. om möjligt fatta ett gemensamt beslut om huruvida ett förslag till

avtal om finansiellt stöd villkoren i detta kapitel.

Om Finansinspektionen och övriga behöriga myndigheter inte når ett gemensamt beslut inom den tidsfrist som avses i 4 mom., ska Finansinspektionen fatta ett eget beslut. I beslutet ska beaktas de synpunkter och reservationer som inom fyra månader har framförts av övriga behöriga myndigheter. Finansinspektionen ska delge beslutet till de övriga behöriga myndigheterna.

Om en behörig myndighet inom den tidsfrist som avses i 4 mom. i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordning har överfört ärendet till Europeiska bankmyndigheten, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt avgöra ärendet i enlighet med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Ett ärende kan inte överföras till Europeiska bankmyndigheten efter utgången av den tidsfrist som avses i 4 mom. eller efter ett gemensamt beslut.

3 §

Godkännande av finansiella stödavtal för dotterföretag

Om Finansinspektionen från en annan EES-tillsynsmyndighet som ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över ett institut har fått ett meddelande om att ett till gruppen hörande dotterföretag som är registrerat i Finland har förslagits som part i ett finansiellt stödavtal för gruppen, ska Finansinspektionen bedöma om det föreslagna finansiella stödavtalet är förenligt med de villkor som föreskrivs i detta kapitel.

Om Finansinspektionen konstaterar att ett förslag till finansiellt stödavtal enligt 1 mom. inte uppfyller de krav som föreskrivs i denna lag, ska Finansinspektionen underrätta den finansiella företagsgruppens moderföretag och den andra EES-tillsynsmyndighet om sitt beslut som ansvarar för den gruppbaseade tillsynen.

Om Finansinspektionen och övriga behöriga myndigheter inte inom den tidsfrist som avses i 2 § 4 mom. når ett gemensamt beslut

om stödavtal för en finansiell företagsgrupp, kan Finansinspektionen överföra behandlingen av det föreslagna finansiella stödavtalet till Europeiska bankmyndigheten inom fyra månaders tidsfrist.

4 §

Aktie- eller andelsägares godkännande av ett finansiellt stödavtal

Ett företag som är avtalspart ska för ett förslag till finansiellt stödavtal som godkänts av Finansinspektionen inhämta ett godkännande också från det företags bolagsstämman, andelsstämman eller principalmöte som är part i avtalet.

Ett finansiellt stödavtal träder i kraft då ett i 1 mom. avsett förvaltningsorgan i det företag som är part i avtalet för sin del har godkänt avtalet och befullmäktigat företagets styrelse att slutgiltigt besluta att företaget vid behov ska tillhandahålla eller ta emot finansiellt stöd i enlighet med avtalet och bestämmelserna i detta kapitel.

Styrelsen för ett företag som är part i ett finansiellt stödavtal ska årligen till det förvaltningsorgan som avses i 1 mom. ge en rapport om avtalet och om genomförandet av eventuella beslut i enlighet med avtalet.

5 §

Finansinspektionens informationsskyldighet

Finansinspektionen ska tillställa Verket för finansiell stabilitet de finansiella stödavtal som den godkänt och de ändringar som gjorts i avtalen.

6 §

Villkor för finansiellt stöd

Finansiellt stöd ska uppfylla följande villkor:

1) stödet kan bedömas avhjälpa de finansiella svårigheterna i det företag som mottar stödet,

2) stödet ska syfta till att bevara eller återställa solvensen eller likviditeten i hela den finansiella företagsgruppen eller i något av de företag som hör till den, vilket innebär att det företag som ger stödetagnar sina egna intressen,

3) stödet ska ges i enlighet med denna lag och mot vederlag,

4) på grundval av den information som företagets styrelse har tillgång till vid tidpunkten då det finansiella stödet beviljades kan det rimligen antas att det mottagande företaget återbetalar stödet och det avtalade vederlaget,

5) stödet äventyrar inte likviditeten eller solvensen i det företag som ger stödet,

6) det företag som tillhandahåller stödet uppfyller de krav som enligt lag ställs på företagets finansiella ställning vid den tidpunkt då stödet tillhandahålls och därefter, om inte Finansinspektionen beviljar undantag i dessa avseenden,

7) stödet försvårar inte en eventuell omorganisering av funktionerna i det företag som ger stödet.

7 §

Beslut om tillhandahållande och mottagande av finansiellt stöd

Ett beslut om tillhandahållande eller mottagande av finansiellt stöd i enlighet med ett godkänt stödavtal ska fattas av styrelsen för respektive företag som är part i avtalet.

Av beslutet om finansiellt stöd ska framgå syftet med stödförslaget och uttryckligen att de stödvillkor som anges i detta kapitel är uppfyllda.

Beslut om beviljande av finansiellt stöd ska rapporteras till Finansinspektionen eller till någon annan myndighet som ansvarar för tillsynen över den finansiella företagsgruppen, till den myndighet som ansvarar för tillsynen över företaget som mottar det finansiella stödet och till Europeiska bankmyndigheten. Av rapporten ska framgå syftet med det finansiella stöd som föreslås samt att det föreslagna stödet uppfyller de villkor för finansiellt stöd som föreskrivs i detta kapitel.

Till rapporten ska fogas avtalet om det finansiella stödet.

Finansinspektionen ska utan dröjsmål underrätta de myndigheter i andra EES-stater om beslutet vilka ansvarar för tillsynen över företag som hör till den finansiella företagsgruppen och de övriga myndigheterna i det tillsynskollegium som avses i 65 b § i lagen om Finansinspektionen samt de myndigheter som hör till resolutionskollegiet för gruppen.

8 §

Finansinspektionens invändningsrätt

Finansinspektionen kan inom fem arbetsdagar från mottagandet av en rapport som avses i 7 § förbjuda eller begränsa tillhandahållandet av finansiellt stöd, om de stöd villkor som föreskrivs i detta kapitel inte är uppfyllda. Finansinspektionen ska utan dröjsmål underrätta Europeiska bankmyndigheten, de myndigheter i andra EES-stater som ansvarar för tillsynen över företag som hör till den finansiella företagsgruppen och de övriga tillsynsmyndigheterna i ett tillsynskollegium som avses i 65 b § i lagen om Finansinspektionen samt de myndigheter som hör till resolutionskollegiet för gruppen, om sitt beslut att förbjuda eller begränsa det finansiella stödet.

Om Finansinspektionen förbjuder eller begränsar tillhandahållandet av finansiellt stöd ska Finansinspektionen, om den myndighet som ansvarar för tillsynen över det stödmottagande företaget kräver det, bedöma om den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan eller, om det stödmottagande företaget är skyldigt att upprätta en separat återhämtningsplan, om företagets återhämtningsplan uppfyller de krav som föreskrivs i 8 a kap. 10 §.

Om en annan EES-tillsynsmyndighet har förbjudit eller begränsat tillhandahållandet av finansiellt stöd till ett företag under Finansinspektionens tillsyn, kan Finansinspektionen hänskjuta ärendet till Europeiska bankmyndigheten inom två dagar efter att ha fått vetenskap om saken.

Finansiellt stöd får inte betalas ut förrän Finansinspektionen har fattat ett beslut enligt denna paragraf eller före utgången av den beslutsfrist som avses i 1 mom.

9 §

Offentliggörande av avtal om finansiellt stöd

Företag som har ingått avtal om finansiellt stöd ska offentliggöra avtalets centrala villkor och namnen på de företag som är parter i avtalet samt uppdatera informationen minst en gång om året, med iakttagande av vad som i artiklarna 431—434 i EU:s tillsynsförordning föreskrivs om offentliggörande av information om instituts finansiella ställning.

11 kap.

Tillsyn över finansiell ställning

5 a §

Allmänna förutsättningar för tidigt ingripande

Finansinspektionen kan under de förutsättningar som föreskrivs i 6, 9, 10 och 10 a § vidta tillsynsåtgärder enligt de nämnda paragraferna, om

1) Finansinspektionen efter stresstester enligt 4 § eller annars har vägande skäl att anta att ett kreditinstitut sannolikt inte under de följande tolv månaderna kommer att uppfylla förutsättningarna för koncession eller fullgöra sina åtaganden, eller om

2) kreditinstitutet eller ett företag som hör till samma finansiella företagsgrupp i något annat avseende inte uppfyller sina skyldigheter som föreskrivs i denna lag eller i EU:s tillsynsförordning.

Finansinspektionen kan utöver vad som föreskrivs i 1 mom. vidta där nämnda tillsynsåtgärder om ett kreditinstitut har meddelat att det är i behov av extraordinärt offentligt stöd som avses 4 kap. 1 § 2 mom. 3 punkten i resolutionslagen.

Kreditinstitutet eller dess moderföretag ska utan dröjsmål underrätta Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet om att villkoren för tidigt ingripande enligt 1 mom. 1 punkten och 2 mom. är uppfyllda.

Finansinspektionen i enlighet med 3 mom. underrätta Verket för finansiell stabilitet, finansministeriet, Finlands Bank och insättningsgarantifonden om att de i momentet angivna villkoren är uppfyllda som föreskrivs i 3 mom. Finansinspektionen ska dessutom underrätta verket om tillsynsåtgärder som den vidtar med stöd av 6, 9, 10 eller 10 a §.

Vad som föreskrivs i 4 mom. ska tillämpas också på en sådan myndighet i en EES-stat som motsvarar den myndighet som avses i 4 mom. och på insättningsgarantifonden i en sådan EES-stat där kreditinstitutets moderföretag eller moderföretagets dotterföretag eller en filial till kreditinstitutet ett till annat kreditinstitut inom gruppen är belägna samt, om någon annan myndighet än en sådan som nämns ovan ansvarar för makrotillsynen i den andra EES-staten, om den som tar emot informationen är bunden av motsvarande sekretesskyldighet som enligt denna lag.

6 §

Buffertkrav enligt prövning

Finansinspektionen kan ställa buffertkrav enligt denna paragraf om

1) Finansinspektionen på basis av en bedömning enligt 2 § eller en bedömning på grunder som ställts på förhand anser att

a) kreditinstitutets kapitalbas inte räcker för att uppfylla det kapitalbehov som kreditinstitutet enligt 9 kap. 1 § har beräknat för sin total exponering, eller om

b) kreditinstitutet har bedömt sitt ovan nämnda kapitalbehov och sitt därpå baserade kapitalmål eller den kapitalbas som krävs för täckningen av de stora exponeringar mot kunder som avses i EU:s tillsynsförordning på ett väsentligen bristfälligt eller felaktigt sätt, eller om

2) de förutsättningar som avses i 5 a § 1 mom. 1 punkten uppfyllas.

10 §

Finansinspektionens övriga särskilda befogenheter vid tillsyn över solvens och likviditet

Om det inte på något ändamålsenligt annat sätt är möjligt att säkerställa ett kreditinstituts kapitalbas eller likviditet i förhållande till de totala exponeringarna kan Finansinspektionen, utöver vad som föreskrivs i detta kapitel 6—9 § och i lagen om Finansinspektionen, i enlighet med 6 § 5 mom.

1) begränsa summan av kreditinstitutets och till dess finansiella företagsgrupp hörande företags till räkenskapsperioden hänförliga, resultatrelaterade löner och ersättningar samt avtalsbaserade pensioner i förhållande till företagets avkastning under räkenskapsperioden; vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas på löner, ersättningar och pensioner som ska betalas enligt bindande avtal som gäller när denna lag träder i kraft,

2) kräva att kreditinstitutet regelbundet rapporterar sådan information om kreditinstitutets finansiella ställning som avses i EU:s tillsynsförordning och i denna lag, i större utsträckning och mer frekvent än vad som krävs i den nämnda förordningen eller i denna lag eller i bestämmelser eller föreskrifter som utfärdats med stöd av dem,

3) ställa kvalitativa krav på hanteringen av kreditinstitutets likviditet samt kvantitativa krav på kreditinstitutets likviditet på basis av den information som kreditinstitutet med stöd av EU:s tillsynsförordning eller annars är skyldigt att regelbundet rapportera till Finansinspektionen,

4) kräva att kreditinstitutet regelbundet offentliggör annan information om sin finansiella ställning än sådan som avses i EU:s tillsynsförordning eller offentliggör information oftare än vad som krävs i den nämnda förordningen,

5) kräva att kreditinstitutet inom en viss tid lägger fram en bedömning av orsakerna till att det inte uppfyller eller sannolikt inte under de följande tolv månaderna kommer att uppfylla de krav som ställs på dess verksamhet; om åtgärder enligt en sådan återhämtningsplan som avses i 8 a kap. inte enligt Finansinspektionen är tillräckliga för att upp-

fylla kraven inom en rimlig tid, kan Finansinspektionen kräva att kreditinstitutet lägger fram en särskild plan för hur kraven ska uppfyllas inom den tid som anges i planen,

6) kräva att kreditinstitutet sammankallar bolagsstämman eller motsvarande förvaltningsorgan som utövar den högsta beslutanderätten i kreditinstitutet, för behandling av ett eller flera ärenden som Finansinspektionen bestämt eller, om kreditinstitutet inte inom den tid som Finansinspektionen bestämt har vidtagit åtgärder för att sammankalla stämman, sammankallar denna för behandling av ett eller flera ärenden som Finansinspektionen bestämt, i övrigt med iakttagande av vad som i lagen eller kreditinstitutets bolagsordning eller stadgar föreskrivs om sammankallande av extra stämma,

7) kräva att kreditinstitutet upprättar en plan för skuldomläggning enligt Finansinspektionens anvisningar,

8) kräva ändring av kreditinstitutets affärsstrategi och dess juridiska eller operativa strukturer, enligt Finansinspektionens anvisningar,

9) i enlighet med 29 § i lagen om Finansinspektionen tillsätta ett ombud för kreditinstitutet,

10) kräva att kreditinstitutet vidtar åtgärder i enlighet med sin återhämtningsplan,

11) ålägga kreditinstitutet att i enlighet med 5 kap. i resolutionslagen vidta åtgärder för värdering av kreditinstitutets tillgångar och skulder.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om kreditinstituts finansiella ställning samt om rapportering och offentliggörande av information ska tillämpas också i fråga om krav på kreditinstituts gruppbaseade finansiella ställning samt rapportering och offentliggörande av information om den.

Finansinspektionen ska för ett kreditinstitut sätta ut en tidsfrist inom vilken kreditinstitutet ska vidta åtgärder som Finansinspektionen kräver med stöd av denna paragraf.

10 a §

Kreditinstitut under tvångsförvaltning

Om Finansinspektionen med stöd av 29 § i lagen om Finansinspektionen har begränsat

den verksamhet som kreditinstitutets ledning får bedriva kan Finansinspektionen, när de villkor som föreskrivs i 5 a § är uppfyllda, för högst ett år i sänder tillsätta ett eller flera ombud enligt 29 § i lagen om Finansinspektionen för att utöva de befogenheter som tillkommer ledningen, om det behövs för att trygga kreditinstitutets verksamhet. Ombuden ska i sin verksamhet följa Finansinspektionens anvisningar.

Finansinspektionen ska precisera i vilka avseenden ett ombud får utöva befogenheter som tillkommer kreditinstitutets ledning och offentliggöra ombudets namn och befogenheter i kreditinstitutet samt göra registeranmälan om ombudets personuppgifter och befogenheter, med iakttagande av vad som föreskrivs om registrering av personuppgifter vars befogenheter ombudet utövar.

Finansinspektionen kan när som helst besluta om indragning av ett ombuds befogenheter.

10 b §

Samråds- och underrättelseskyldigheter gällande tillsynsåtgärder

Om Finansinspektionen ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över ett kreditinstitut till vars finansiella företagsgrupp hör ett eller flera utländska EES-kreditinstitut, ska Finansinspektionen innan den vidtar tillsynsåtgärder enligt 6, 8—10 eller 10 a § samråda med den myndighet som ansvarar för tillsynen över kreditinstitutets dotterinstitut som är beläget i en annan medlemsstat och underrätta Europeiska bankmyndigheten om saken.

Om Finansinspektionen ansvarar för tillsynen över ett kreditinstitut som är dotterföretag till ett holdingföretag eller kreditinstitut som är beläget i en annan EES-stat, ska Finansinspektionen innan den vidtar tillsynsåtgärder som avses i 1 mom. samråda med den utländska EES-tillsynsmyndighet som ansvarar för den gruppbaseade tillsynen.

Finansinspektionen ska, efter att från en annan EES-tillsynsmyndighet ha fått meddelande om tillsynsåtgärder vilka motsvarar åtgärder enligt 1 mom. och avser ett i en annan EES-stat etablerat dotterinstitut till ett finländskt kreditinstitut, bedöma tillsynsåtgär-

dernas inverkan på kreditinstitutets övriga dotterföretag och rapportera sin bedömning till den EES-tillsynsmyndighet som ansvarar för tillsynen över detta dotterföretag senast tre dagar efter att ha mottagit meddelandet.

13 §

En finansiell företagsgrupps gemensamma beslut om bevakningsvärdering

13 a §

En finansiell företagsgrupps gemensamma beslut om tidigt ingripande

Om Finansinspektionen ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över ett kreditinstitut vars finansiella företagsgrupp omfattar ett eller flera utländska EES-kreditinstitut, ska Finansinspektionen med tillsynsmyndigheten i ett sådant utländskt EES-kreditinstituts hemstat eftersträva enighet om tillämpningen av 5 a § på kreditinstitutets moderföretag. Finansinspektionen ska be Europeiska bankmyndigheten om ett yttrande, ifall någon av de myndigheter som avses i detta moment ber om ett sådant.

Om enighet om tillämpningen av 5 a § inte uppnås inom fem dagar från det att Finansinspektionen har delgivit beslutet till de myndigheter som avses i 10 b § 1 mom., kan Finansinspektionen ensam besluta att de bestämmelser som nämns i 5 a § ska tillämpas på den finansiella företagsgruppens moderföretag. Finansinspektionen ska utan dröjsmål delge beslutet till de myndigheter som avses ovan i detta moment. Om Finansinspektionen eller någon av de övriga behöriga myndigheter som avses i detta moment före utgången av den tidsfrist som avses ovan har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten på det sätt som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut, invänta Europeiska bankmyndighetens beslut och avgöra ärendet i enlighet med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Om en utländsk EES-tillsynsmyndighet ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över

ett kreditinstitut till vars finansiella företagsgrupp hör ett finländskt kreditinstitut, ska Finansinspektionen före ett beslut rörande ett kreditinstitut som avses i 1 mom. höra den utländska EES-tillsynsmyndighet som avses ovan. Om Finansinspektionen eller någon annan behörig myndighet som ansvarar för tillsynen över ett företag inom den finansiella företagsgruppen har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten på det sätt som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut, invänta Europeiska bankmyndighetens beslut och avgöra ärendet i enlighet med Europeiska bankmyndighetens beslut.

13 b §

Den betydelse som ett tidigt ingripande har för vissa avtalsvillkor

På tillsynsåtgärder som avses i 5 a § ska tillämpas vad som i 12 kap. 7 § i resolutionslagen föreskrivs om den inverkan som resolutionsåtgärder har på avtalsvillkor som avses i paragrafen.

17 kap.

Tredjeländers kreditinstituts rätt att etablera och öppna representationer i Finland

3 §

Beviljande av koncession för filialer

Finansinspektionen ska bevilja koncession om

2 a) filialen enligt lagstiftningen och sin auktorisation i hemstaten från allmänheten får ta emot insättningar och om den insättningsgaranti som med stöd av hemstatens lagstiftning ska tillämpas på filialens insättare inte väsentligt avviker från den insättningsgaranti som tillämpas på finländska inlåningsbankers insättare,

19 kap.

Resolution och avveckling av utländska kreditinstitut

1 §

Definitioner

I detta kapitel avses med

1) *resolutionsåtgärder* resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som avses i resolutionslagen och som baserar sig på en myndighets beslut och som syftar till att trygga eller återställa ett utländskt kreditinstituts finansiella situation och som kan påverka tredje mans rättigheter gentemot kreditinstitutet samt tillämpning och användning av resolutionsverktyg och befogenheter som avses i resolutionsdirektivet,

20 kap.

Administrativa påföljder

1 §

Påföljdsavgift

Bestämmelser och beslut som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver vad som föreskrivs i 1 mom., dessutom

6) bestämmelserna om kundkontroll i 6—9 och 17—21 § i lagen om förhindrande och utredning av penningtvätt och om finansiering av terrorism, om bevarande av uppgifter om kundkontroll i 10 § i samma lag samt om rapporteringsskyldighet i 23 och 24 § i samma lag,

7) bestämmelserna i 8 a kap. 1—3, 8 och 9 § om kreditinstituts och finansiella företagsgruppers skyldighet att upprätta och revidera återhämtningsplaner enligt 3 § och 4 § 1 mom. samt om godkännande av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper, 9 a kap. 7 § 1 mom. om meddelande av planer om tillhandahållande av finansiellt stöd till myndigheterna och 11 kap. 5 a § 3 mom. om rapportering till myndigheterna.

Bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver de som nämns i 1, 2 och 4 mom. i denna paragraf, dessutom sådana närmare bestämmelser och föreskrifter samt förordningar och beslut som kommissionen utfärdat med stöd av kreditinstitutsdirektivet, resolutionsdirektivet och EU:s tillsynsförordning och som avses i nämnda moment.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Genom denna lag avvecklas den insättningsgarantifond som avses i 14 kap. 1 §, nedan *gamla insättningsgarantifonden*. Den gamla insättningsgarantifondens uppgifter överförs när denna lag träder i kraft på den insättningsgarantifond som avses i 5 kap. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet, *nedan insättningsgarantifond*.

På den gamla insättningsgarantifonden ska efter att denna lag trätt i kraft tillämpas

1) 1 kap. 3 § 1 mom. om Finansinspektionens tillsyn,

2) 1 § 1 mom. i upphävda 14 kap. om inlåningsbankers skyldighet att höra till fonden,

3) 2 § 1 mom. i upphävda 14 kap. om fondens stadgar och fastställelse av dem,

4) 3 § i upphävda 14 kap. om förvaltning av fonden,

5) 6 § i upphävda 14 kap. om fondens självständighet,

6) 13 § i upphävda 14 kap. om placering av fondens medel,

7) 22 § i upphävda 14 kap. om tystnadsplikt.

Vad som föreskrivs i 3 mom. 2 punkten ska tillämpas endast på inlåningsbanker som är medlemmar i fonden när denna lag träder i kraft.

De bestämmelser som avses i 3 mom. ska tillämpas till den del som de inte står i konflikt med lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. De nämnda bestämmelserna skall tillämpas fram till dess att det inte längre finns tillgångar i den gamla insättningsgarantifonden och den avvecklas. Efter att den

gamla insättningsgarantifonden avvecklats övergår dess återstående förpliktelser till insättningsgarantifonden.

I enlighet med den gamla insättningsgarantifondens delegations eller styrelsens beslut tillgångar kan användas för att täcka

1) medlemskreditinstitutets årliga garantiavgifter,

2) andra fordringar än sådana som insättningsgarantifonden enligt 1 punkten har på den gamla insättningsgarantifondens medlemsinstitut,

3) kostnader för fondförvaltningen.

Om insättningsgarantifondens tillgångar inte räcker för betalning av garanterade insättningar eller för andra insättningsgarantifondens förpliktelser så som föreskrivs i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet ska Verket för finansiell stabilitet

1) ta ut extra årliga garantiavgifter i enlighet med 5 kap. 6 § 1 mom. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet,

2) ålägga den gamla insättningsgarantifonden att överföra fondens tillgångar, om avgifter som avses i 1 punkten inte kan tas ut till-

räckligt snabbt och på ett sätt som tryggar stabiliteten,

3) ålägga inlåningsbankerna att till insättningsgarantifonden låna medel i enlighet med 5 kap. 6 § 2 mom. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet, eller

4) ta upp lån till fonden i enlighet med 3 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet, om de arrangemang som avses i 1—3 punkten är otillräckliga.

Den gamla insättningsgarantifonden ska överföra tillgångarna till insättningsgarantifonden på det sätt som Verket för finansiell stabilitet bestämmer.

Finansministeriet fastställer i den gamla insättningsgarantifondens stadgar principerna och förfarandena enligt vilka fondens tillgångar kan användas för ändamål som gagnar medlemmarna.

Den gamla insättningsgarantifonden ska på begäran av Verket för finansiell stabilitet utan dröjsmål ge verket uppdaterad och heltäckande information om fondens placeringsverksamhet samt effektivt samarbeta med verket.

7.

Lag

om ändring av lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010) en ny 20 a § som följer:

3 kap
Styrning av sammanslutningen, riskhantering och kapitaltäckning

20 a §

Återhämtningsplan och resolutionsplan

På en sammanslutnings återhämtningsplan ska tillämpas vad som i 8 a kap. i kreditinsti-

tutslagen föreskrivs om återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper. På en sammanslutningsresolutionsplan ska tillämpas vad som i 2 kap. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) föreskrivs om koncerners resolutionsplaner.

Denna lag träder i kraft den 20 .

8.

Lag**om ändring av lagen om investeringstjänster**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om investeringstjänster (747/2012) 6 kap. 2 § 1 mom. samt 15 kap. 2 § 2 mom. 6 punkten och 6 mom., sådana de lyder i lag 623/2014, samt
fogas till lagen ett nytt 13 a kap., till 14 kap. en ny 4 § och till 15 kap. 2 § 2 mom., sådant det lyder i lag 623/2014 en ny 7 punkt som följer:

6 kap.

**Ekonomiska verksamhetsförutsättningar
 för tillhandahållande av investeringstjänster
 samt tillsyn över den ekonomiska stabiliteten**

2 §

Ekonomisk stabilitet samt tillsyn

På ett värdepappersföretags ekonomiska verksamhetsförutsättningar, på tillsynen över dess ekonomiska ställning samt på utfärdandet av dispens tillämpas 9—11 kap. i kreditinstitutslagen (610/2014). Med avvikelse från 10 kap. 2 § i kreditinstitutslagen ska ett värdepappersföretag alltid ha en kapitalbas som uppgår till minst det belopp som föreskrivs i 1 §. På värdepappersföretag vilkas aktiekapital enligt lagen alltid ska uppgå till minst 730 000 euro tillämpas dessutom 8 a kap. i kreditinstitutslagen.

—————

13 a kap.

Likvidation och konkurs

1 §

Tillämpningsområde

Detta kapitel tillämpas på värdepappersföretag som lyds 6 kap. 1 § 1 mom. tillämpningsområde.

2 §

Tillämpning av bestämmelserna i affärsbankslagen

I fråga om värdepappersföretags likvidation och konkurs tillämpas vad som i 6 kap. i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001), nedan *affärsbankslagen*, föreskrivs om kreditinstitut, med undantag för dess 20 § 2 mom., 20 b §

1 mom. 1 punkten, 22 § 2 mom., 22 a § 1 mom. 1 punkten samt 23 och 24 §.

Likvidatorerna ska i enlighet med 20 kap. 10 § i aktiebolagslagen göra en anmälan också till ersättningsfonden för investerare, om värdepappersföretaget är medlem i fonden samt till Finansinspektionen om anmälan är baserad på något annat beslut än ett sådant som avses i 19 § i affärsbankslagen.

En borgenär vars fordran uteslutande är baserad på ett tillgodohavande som till fullt belopp ska ersättas ur ersättningsfonden, kan inte ansöka om att värdepappersföretaget ska försättas i konkurs på grund av denna fordran.

14 kap.

Särskilda bestämmelser om utländska värdepappersföretag

4 §

Likvidationsförfarande och resolutionsåtgärder gällande utländska EES-värdepappersföretag

I fråga om likvidationsförfarande och omorganisering åtgärder gällande utländska EES-värdepappersföretag på vilka tillämpas Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, nedan *resolutionsdirektivet*, tillämpas vad som i 19 kap. 1—4 § i kreditinstitutslagen föreskrivs om utländska EES-kreditinstitut.

15 kap.

Administrativa påföljder

2 §

Påföljdsavgift

Bestämmelser och beslut som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver vad som föreskrivs i 1 mom., dessutom

6) bestämmelserna om kundkontroll i 6—9 och 17—21 § i lagen om förhindrande och utredning av penningtvätt och om finansiering av terrorism, om bevarande av uppgifter om kundkontroll i 10 § i samma lag samt om rapporteringsskyldighet i 23 och 24 § i samma lag,

7) bestämmelserna i 8 a kap. 1—3, 8 och 9 § om kreditinstituts och finansiella företagsgruppers skyldighet att upprätta och revidera återhämtningsplaner enligt 3 § och 4 § 1 mom. samt om godkännande av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper, 9 a kap. 7 § 1 mom. i kreditinstitutslagen om meddelande av planer om tillhandahållande av finansiellt stöd till myndigheterna och 11 kap. 5 a § 3 mom. om rapportering till myndigheterna.

Bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver de som nämns i 1, 2 och 5 mom. i denna paragraf, dessutom sådana närmare bestämmelser och föreskrifter samt förordningar och beslut som kommissionen utfärdat med stöd av resolutionsdirektivet, kreditinstitutsdirektivet och EU:s tillsynsförordning.

Denna lag träder i kraft den 20 .

9.

Lag**om upphävande av lagen om statens säkerhetsfond**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Genom denna lag upphävs lagen om statens säkerhetsfond (379/1992).

2 §

När denna lag träder i kraft ska ärenden som inkommit till statens säkerhetsfond överföras till finansministeriet.

Ärenden som avses i 1 mom. ska slutbehandlas med iakttagande av de bestämmelser som gällde innan denna lag trädde i kraft.

3 §

Finansministeriet ska intäktsföra statens säkerhetsfonds tillgångar i statsbudgeten. Finansministeriet kan på villkor som det bestämmer överföra fondens övriga egendom till staten.

4 §

Denna lag träder i kraft den 20 .

10.

Lag**om ändring av lagen om Finlands Bank**

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om Finlands Bank (214/1998) en ny 26 a § som följer:

26 a §

Samarbete med finansministeriet, Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet

Finlands Bank ska samarbeta med finansministeriet, Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet vid planeringen och

tillsynen över resolutionsåtgärder som avses i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) samt vid uppföljningen av de beslut som fattats.

Denna lag träder i kraft den 20 .

11.

Lag**om ändring av 21 och 24 f § i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001) 21 och 24 f §, sådan de lyder i lag 408/2004 som följer:

21 §

Ett kreditinstitut kan försättas i konkurs på egen ansökan eller på ansökan av en borgenär, med iakttagande av vad som föreskrivs i konkursstadgan (31/1868) och nedan i detta kapitel.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning (1578/1992) har vid ett kreditinstituts konkurs

1) fysiska personers och juridiska personers ersättningsberättigade andra insättningar än sådana som överskrider gränsvärdena i 5 § 2 punkten i revisionslagen (459/2007) förmånsrätt i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt och sådana skulder som avses i 3 punkten,

2) den del av en insättning som med stöd av 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) ersätts i sin helhet, vid tillämpning av 1 punkten förmånsrätt i förhållande till den del av insättningen som inte omfattas av skyddet,

3) ersättningar som avses i 7 kap. 2 § 3 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) förmånsrätt

i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om garanterad insättning ska på motsvarande sätt tillämpas också på Verket för finansiell stabilitets regressfordringar enligt 5 kap. 15 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

24 f §

Rättsverkningarna av nettningsöverenskommelser regleras uteslutande av den lag som är tillämplig på dessa avtal, om inte något annat följer av 12 kap. 7—11 § i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag.

Rättsverkningarna av återköpsavtal regleras uteslutande av den lag som är tillämplig på dessa avtal, om inte något annat följer av de bestämmelser i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag som nämns i 1 mom. eller i 24 e § av denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

12.

Lag**om ändring av 30 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013) 30 § som följer:

30 §

När en borgenär ansöker om att ett kreditinstitut ska försättas i konkurs ska domstolen utan dröjsmål underrätta Finansinspektionen om ansökan. Domstolen ska skjuta upp behandlingen av ärendet med högst en månad, om Finansinspektionen framställer en begäran om detta inom en vecka efter att ha mottagit det meddelande som avses i denna paragraf.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning (1578/1992) har vid ett kreditinstituts konkurs

1) fysiska personers och juridiska personers ersättningsberättigade andra insättningar än sådana som överskrider gränsvärdena i 5 § 2 punkten i revisionslagen (459/2007) förmånsrätt i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt och sådana skulder som avses i 3 punkten,

2) den del av en insättning som med stöd av 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) ersätts i sin helhet, vid tillämpning av 1 punkten förmånsrätt i förhållande till den del av insättningen som inte omfattas av skyddet,

3) ersättningar som avses i 7 kap. 2 § 3 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) förmånsrätt i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om garanterad insättning ska på motsvarande sätt tillämpas också på Verket för finansiell stabilitets regressfordringar enligt 5 kap. 15 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

Denna lag träder i kraft den 20 .

13.

Lag**om ändring av 118 § i sparbankslagen**

I enlighet med beslut

ändras i sparbankslagen (1502/2001) 118 § som följer:

118 §

En sparbanks egendom kan avträdas till konkurs genom beslut av styrelsen eller, om sparbanken är i likvidation, genom beslut av likvidatorerna. Under konkursen företräds sparbanken såsom konkursgäldenär av styrelsen och verkställande direktören eller av de likvidatorer som utsetts innan konkursen började. Under konkursen kan dock nya styrelsemedlemmar eller nya likvidatorer väljas.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning (1578/1992) har vid en sparbanks konkurs

1) fysiska personers och juridiska personers ersättningsberättigade andra insättningar än sådana som överskrider gränsvärdena i 5 § 2 punkten i revisionslagen (459/2007) förmånsrätt i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt och sådana skulder som avses i 3 punkten,

2) den del av en insättning som med stöd av 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) ersätts i sin helhet, vid tillämpning av 1 punkten förmånsrätt i förhållande till den del av insättningen som inte omfattas av skyddet,

3) ersättningar som avses i 7 kap. 2 § 3 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) förmånsrätt i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om garanterad insättning ska på motsvarande sätt tillämpas också på Verket för finansiell stabilitets regressfordringar enligt 5 kap. 15 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

Denna lag träder i kraft den 20 .

14.

Lag**om ändring av lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001) 1 a § 1 mom., 2 och 3 §, 4 § 1 och 3 mom., 9—12 §, 13 § 1 mom., 14 § 2, 3 och 5 mom., 15 § samt 16 a § 1 mom., av dem 1 a § 1 mom., 4 § 3 mom. och 16 a § 1 mom. sådana de lyder i lag 412/2004 och 3 och 11 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 593/2003 som följer:

1 a §

Bestämmelser om behörighet och tillämplig lag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet

Behörigt att besluta om avbrytande av en banks verksamhet är Verket för finansiell stabilitet enligt vad som föreskrivs i denna lag. Behörig att besluta om inledande av saneringsförfarande i fråga om en bank är en finsk domstol så som föreskrivs i denna lag och i lagen om företagssanering (47/1993). Förfarandet gäller också en banks filialer i andra stater inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (*EES-stater*).

nen utan dröjsmål underrätta Verket för finansiell stabilitet om saken.

Banken behöver emellertid inte göra en sådan anmälan som avses i 1 mom. om den har gjort en sådan anmälan som avses i 4 kap. 1 § 4 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) eller i 8 a kap. 4 § 3 mom. eller 11 kap. 5 a § 3 mom. i kreditinstitutslagen (610/2014).

3 §

Förutsättningar för avbrytande

Om det är tydligt att försättning av banks verksamhet ska skada allvarligt finansmarknadens stabilitet, ostörd verksamhet av finansmekanismen eller intresse av borgenär, Verket för finansiell stabilitet kan besluta om avbrytande av en banks verksamhet högst till en månad.

Verket för finansiell stabilitet kan av särskild anledning fatta beslut om att fortsätta avbrottet med högst en månad i sänder, likväl högst till dess att sex månader har förflutit från det beslut som avses i 1 mom.

4 §

Avbrottsbeslut

Verket för finansiell stabilitet ska före ett beslut som avses i 3 § samråda med Finansinspektionen och Finlands Bank samt med

2 §

Anmälningsskyldighet

Om en bank uppenbarligen inte förmår fullgöra sina åtaganden ska den omedelbart underrätta Verket för finansiell stabilitet, Finlands Bank och Finansinspektionen om detta. Till anmälan ska fogas en utredning om bankens likviditet och om orsakerna till att den försvagats.

Om bankens likviditet enligt Finlands Banks eller Finansinspektionens uppfattning är till den grad försvagad att banken uppenbarligen inte förmår fullgöra sina förbindelser, ska Finlands Bank eller Finansinspektio-

den bank som beslutet avser, om det kan ske utan att äventyra syftet med avbrottsbeslutet.

Verkets avbrottsbeslut får överklagas hos Helsingfors förvaltningsdomstol inom 30 dagar från det att beslutet har publicerats i Europeiska unionens officiella tidning. I fråga om överklagande gäller i övrigt förvaltningsprocesslagen (586/1996).

9 §

Förhållandet till likvidation, konkurs och resolutionsförvaltning

En bank får inte försättas i likvidation eller konkurs medan dess verksamhet är avbruten. Om bankens verksamhet avbryts ska ansökan om att försätta banken i likvidation eller konkurs skjutas upp till dess att avbrottsförfarandet upphör. Om ett beslut om inledande av företagssaneringsförfarande fattas medan avbrottsförfarandet pågår, ska efter att företagssaneringsförfarandet har inletts tillämpas vad som föreskrivs i 24 § lagen om företagssanering.

Verksamheten i en bank under resolution kan inte avbrytas i enlighet med denna lag.

10 §

Bankens bestämmanderätt samt begränsningar i den

Utöver vad som föreskrivs i 29 § lagen om företagssanering får en bank medan dess verksamhet är avbruten inte utan tillstånd av Verket för finansiell stabilitet ta emot insättningar eller andra medel av allmänheten vilka ska betalas tillbaka. Banken får inte heller utan ombudets samtycke bevilja eller på annat sätt förvärva nya krediter eller ingå eller förvärva andra finansieringsavtal och inte heller ingå derivatavtal i annat än säkrings- syfte. Med beviljande av kredit jämsställs beviljande av borgen eller andra ansvarsförbin-

delser eller ställande av säkerhet för annans skuld.

11 §

Åtgärdsplan

Banken ska omedelbart efter avbrottsbeslutet göra upp en plan varav framgår hur banken ämnar sanera sin ekonomiska ställning eller, om sådana åtgärder inte kan föreslås, hur banken ämnar avsluta sin verksamhet. Planen skall överlämnas till Verket för finansiell stabilitet inom den tid som föreskrivs i 3 § 1 mom. eller, om tiden har förlängts, inom den förlängda tidsfristen.

Om banken inte gör upp planen inom den i 1 mom. angivna tiden eller om det inte är möjligt att i planen föreslå åtgärder genom vilka bankens ekonomiska ställning sannolikt kan saneras inom den i 3 § angivna tiden, ska Verket för finansiell stabilitet göra en framställning till Finansinspektionen om att bankens koncession ska återkallas.

Verket för finansiell stabilitet ska före behandlingen av den i 1 mom. angivna planen inhämta Finansinspektionens och Finlands Banks utlåtande om den.

Banken behöver dock inte upprätta en sådan plan som avses i denna paragraf om banken har upprättat en återhämtningsplan enligt kreditinstitutslagen eller om på den enligt den nyss nämnda lagen tillämpas en återhämtningsplan för en finansiell företagsgrupp och banken har upprättat en resolutionsplan enligt lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag eller på den tillämpas en koncernresolutionsplan enligt den senast nämnda lagen.

12 §

Undantag vid tillämpningen av vissa bolagsrättsliga bestämmelser

Verket för finansiell stabilitet kan medan en banks verksamhet är avbruten, på ansökan av banken eller ombudet tillåta avvikelser från

vad som i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform, lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (1504/2001) samt sparbankslagen (1502/2001) föreskrivs om

1) intagande av mellanbokslut i fusionsplan,

2) förfarandet vid sammankallande av bankens högsta beslutande organ,

3) kvalificerad majoritet som enligt lagen eller bolagsordningen gäller det högsta beslutande organets beslut, och om

4) offentlig stämning på borgenärerna i samband med att banken fusioneras.

Dessutom förutsättning för avvikelse som avses i 1 mom. är att detta kan ske utan att borgenärernas och de i fusionen deltagande bankernas aktie- eller andelsägares eller medlemmars intressen äventyras väsentligt. Finlands Banks och Finansinspektionens utlåtande ska inhämtas om ansökan om avvikelse.

Vad som i 1 mom. föreskrivs om tillämpning av bestämmelserna om fusion skall i tillämpliga delar iakttas vid tillämpning av bestämmelserna om delning av en bank och överlåtelse av affärsverksamheten, om alla de övertagande företagen är kreditinstitut.

13 §

Tillämpning av lagen om företagssanering

Verket för finansiell stabilitet kan medan bankens verksamhet är avbruten göra en ansökan om inledande av saneringsförfarande enligt lagen om företagssanering. Till ansökan ska fogas en utredning om de förutsättningar för saneringsförfarandet som föreskrivs i 6 § 1 mom. 2 och 3 punkten i lagen om företagssanering eller samtycke av banken och minst två borgenärer vilkas fordringar representerar minst en femtedel av bankens kända skulder. På förfarandet tillämpas lagen om företagssanering, om inte nedan föreskrivs något annat.

14 §

Särskilda bestämmelser som skall tillämpas på företagssanering

Innan saneringsprogrammet fastställs ska domstolen be Verket för finansiell stabilitet ge ett yttrande om det. Utöver vad som i 8 kap. lagen om företagssanering föreskrivs om hinder för fastställande av saneringsprogram ska en banks saneringsprogram lämnas utan fastställelse om Verket för finansiell stabilitet har motsatt sig detta. Verket för finansiell stabilitet ska innan den ger sådant yttrande som avses i detta moment inhämta Finansinspektionens och Finlands Banks yttrande om saneringsprogrammet.

Den utredare som avses i 8 § lagen om företagssanering ska förordnas och skiljas från uppdraget på framställning av Finansinspektionen. Förordning av en person till utredare som föreslagits av borgenärsdelegationen eller en borgenär föreskrivs i 83 § och skiljande av den i 86 § i lagen om företagssanering. Finansinspektionens samtycke ska inhämtas innan en utredare kan förordnas eller skiljas från uppdraget på framställning eller yrkande av borgenärsdelegationen eller en borgenär.

Utöver vad som i 10 § 1 mom. lagen om företagssanering föreskrivs om borgenärsdelegationen ska Verket för finansiell stabilitet, Finansinspektionen, Finlands Bank och insättningsgarantifonden vara företrädare i delegationen samt även ersättningsfonden för investerare, om Verket för finansiell stabilitet anser att det behövs och om banken är medlem i den.

15 §

Återkallande av avbrottsbeslut

Verket för finansiell stabilitet ska omedelbart återkalla ett avbrottsbeslut om förutsättningarna för avbrottet har upphört. Verket ska före beslutet om återkallande av avbrottsbeslutet inhämta Finlands Banks och Finansinspektionens yttranden om det.

16 a §

Anmälan till tillsynsmyndigheterna i andra EES-stater

den tillhandahåller tjänster som avses i kreditinstitutslagen.

Verket för finansiell stabilitet ska utan dröjsmål i fråga om avbrott i en banks verksamhet och inledande av saneringsförfarande, inklusive de följder förfarandet kan få, informera tillsynsmyndigheterna i de andra EES-stater där banken har filialer eller där

Denna lag träder i kraft den 20 .
Vid överklagande av förvaltningsbeslut som getts innan denna lag trätt i kraft ska tillämpas de bestämmelser som gällde innan lagen trädde i kraft.

15.

Lag**om ändring av 1 § i lagen om stadganden om rättsvård som ansluter sig till medlemskapet i Europeiska unionen**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras 1 § i lagen om stadganden om rättsvård som ansluter sig till medlemskapet i Europeiska unionen (1554/1994), sådant det lyder i lag 1114/2011, som följer:

1 §

Verkställighet av avgöranden av Europeiska unionens institutioner och organ

Domar och beslut som är verkställbara med stöd av artikel 280 eller 299 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt eller med stöd av artikel 18 tredje stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen ska verkställas i Finland på samma sätt som en lagakraftvunnen dom som en domstol i Finland har meddelat i ett tvistemål.

Ett beslut som är verkställbart med stöd av artikel 86.1 i rådets förordning (EG) nr 207/2009 om gemenskapsvarumär-

ken eller artikel 71.1 i rådets förordning (EG) nr 6/2002 om gemenskapsformgivning, artikel 86.1 i rådets förordning (EG) nr 2100/94 om gemenskapens växtförädlarrätt eller artikel 41.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 ska verkställas i Finland på det sätt som föreskrivs i 1 mom.

Denna lag träder i kraft den 20 .

16.

Lag**om ändring av 11 kap. i värdepappersmarknadslagen**

I enlighet med riksdagens beslut
 fogas till 11 kap. 21 § i värdepappersmarknadslagen (746/2012) ett nytt 6 mom. som följer:

11 kap.

Offentliga uppköpserbudanden och skyldighet att lämna erbjudanden

21 §

Undantag från skyldigheten att lämna obligatoriskt uppköpserbudande

Det uppkommer ingen skyldighet att lämna ett obligatoriskt uppköpserbudande, om överskridningen av gränsen för skyldigheten att lämna erbjudande beror på att Verket för finansiell stabilitet, som avses i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/), utövar befogenheter enligt 9—11 kap. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/).

 Denna lag träder i kraft den 20 .

17.

Lag**om upphävande av lagen om tillfällig bankskatt**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Genom denna lag upphävs lagen om tillfällig bankskatt (986/2012).

2 §

Denna lag träder i kraft den 20 .

18.

Lag

om ändring av 2 § i lagen om företagssanering

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om företagssanering (47/1993) 2 §, sådant det lyder delvis ändrad i lag
1510/2001 som följer:

2 §

Tillämpningsområde

Saneringsförfarande kan tillämpas på enskilda näringsidkare, öppna bolag, kommanditbolag, aktiebolag, andelslag, bostadsaktiebolag eller föreningar som bedriver ekonomisk verksamhet. Med näringsidkare avses i denna lag även den som utövar yrke eller idkar gårdsbruk eller fiske.

Saneringsförfarandet gäller inte

1) kreditinstitut som avses i kreditinstitutslagen (610/2014),

2) försäkrings- eller pensionsanstalter,
3) bolag eller andelslag i likvidation,
4) institut som är ställda under resolutionsförvaltning enligt lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/).

En inlåningsbank kan vara föremål för saneringsförfarande så som föreskrivs i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001).

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 25 september 2014

Statsminister

ALEXANDER STUBB

Näringsminister *Jan Vapaavuori*

*Bilagor
Fördragstext*

**AVTAL OM ÖVERFÖRING AV OCH
ÖMSESIDIGHET FÖR BIDRAG TILL
DEN GEMENSAMMA RESOLUTIONS-
FONDEN**

DE AVTALSSLUTANDE PARTERNA Konungariket Belgien, Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Estland, Irland, Republiken Grekland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Kroatien, Republiken Italien, Republiken Cypern, Republiken Lettland, Republiken Litauen, Storbritannien och Nordirland, Luxemburg, Ungern, Republiken Malta, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Polen, Republiken Portugal, Rumänien, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien och Republiken Finland;

SOM ÄR FAST BESLUTNA att inrätta ett integrerat finansiellt ramverk inom Europeiska unionen i vilken bankunionen är en viktig del,

SOM ERINRAR om beslutet av företrädarna för euroområdet medlemsstater, församlat i Europeiska unionens råd den 18 december 2013, avseende förhandling om och ingående av ett mellanstatligt avtal om den gemensamma resolutionsfonden (nedan kallad *fonden*) som inrättas genom Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism¹ (SRM, single resolution mechanism) (nedan kallad *SRM-förordningen*) liksom det förhandlings-

**AGREEMENT ON THE TRANSFER
AND MUTUALISATION OF CONTRI-
BUTIONS TO THE SINGLE RESOLU-
TION FUND**

THE CONTRACTING PARTIES, the Kingdom of Belgium, the Republic of Bulgaria, the Czech Republic, the Kingdom of Denmark, the Federal Republic of Germany, the Republic of Estonia, Ireland, the Hellenic Republic, the Kingdom of Spain, the French Republic, the Republic of Croatia, the Italian Republic, the Republic of Cyprus, the Republic of Latvia, the Republic of Lithuania, the Grand Duchy of Luxembourg, Hungary, the Republic of Malta, the Kingdom of the Netherlands, the Republic of Austria, the Republic of Poland, the Portuguese Republic, Romania, the Republic of Slovenia, the Slovak Republic and the Republic of Finland;

COMMITTED TO achieving the establishment of an integrated financial framework in the European Union of which the banking union is a fundamental part;

RECALLING the Decision of the representatives of the euro area Member States meeting within the Council of the European Union of 18 December 2013, related to the negotiation and conclusion of an intergovernmental agreement concerning the Single Resolution Fund (the "Fund") established according to Regulation of the European Parliament and of the Council establishing uniform rules and a uniform procedure for the resolution of credit institutions and certain investment firms in the framework of a Single Resolution Mechanism and a Single Resolution Fund¹ ("SRM Regulation"), as well

¹ Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och gemensam bankresolutionsfond och om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010

Regulation of the European Parliament and of the Council establishing uniform rules and a uniform procedure for the resolution of credit institutions and certain investment firms in the framework of a Single Resolution Mechanism and a Single Resolution Fund and amending Regulation (EU) No 1093/2010 of the European Parliament and of the Council.

mandat som bifogas det beslutet,

as the Terms of Reference attached to that Decision;

SOM BEAKTAR FÖLJANDE:

WHEREAS:

(1) Europeiska unionen har under senare år antagit ett antal rättsakter som är av grundläggande betydelse för fullbordandet av den inre marknaden på området finansiella tjänster och för säkerställandet av den finansiella stabiliteten i euroområdet och unionen som helhet samt för processen mot en djupare ekonomisk och monetär union.

(1) The European Union has in the past years adopted a number of legal acts fundamental for the achievement of the internal market in the field of financial services and for guaranteeing the financial stability of the euro area and of the Union as a whole, as well as for the process towards deeper economic and monetary union.

(2) I juni 2009 uppmanade Europeiska rådet till inrättande av ett "enhetligt europeiskt regelverk som ska tillämpas på alla finansinstitut på den inre marknaden". Unionen har sålunda inrättat enhetliga harmoniserade tillsynsbestämmelser som kreditinstitut i hela unionen måste följa, genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013¹ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU².

(2) In June 2009, the European Council called for the establishment of a "*European single rule book applicable to all financial institutions in the Single Market*". The Union has thus established a single set of harmonised prudential rules, which credit institutions throughout the Union must respect, through Regulation (EU) No 575/2013 of the European Parliament and of the Council¹ and Directive 2013/36/EU of the European Parliament and of the Council².

(3) Unionen har dessutom inrättat de europeiska tillsynsmyndigheterna som tilldelats ett antal uppgifter inom mikrotillsyn. Dessa är Europeiska bankmyndigheten (EBA) som inrättats genom Europaparlamentets och rådets

(3) The Union has further set up the European Supervisory Authorities (ESAs) to which a number of tasks on micro prudential supervision are allocated. They are the European Banking Authority (EBA) established

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

Regulation (EU) No 575/2013 of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 on prudential requirements for credit institutions and investment firms and amending Regulation (EU) No 648/2012 (OJ L 176, 27.6.2013, p. 1).

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

Directive 2013/36/EU of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 on access to the activity of credit institutions and the prudential supervision of credit institutions and investment firms, amending Directive 2002/87/EC and repealing Directives 2006/48/EC and 2006/49/EC (OJ L 176, 27.6.2013, p. 338).

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

Regulation (EU) No 1093/2010 of the European Parliament and of the Council 24 November 2010 establishing a European Supervisory Authority (European Banking Authority), amending Decision No 716/2009/EC and repealing Commission Decision 2009/78/EC (OJ L 331, 15.12.2010, p. 12).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings-och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

Regulation (EU) No 1094/2010 of the European Parliament and the Council of 24 November 2010 establishing a European Supervisory Authority (European Insurance and Occupational Pensions Authority), amending Decision No 716/2009/EC and repealing Commission Decision 2009/79/EC (OJ L 331, 15.12.2010, p. 48).

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers-och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

Regulation (EU) No 1095/2010 of the European Parliament and of the Council 24 November 2010 establishing a European Supervisory Authority (European Securities and Markets Authority), amending Decision No 716/2009/EC and repealing Commission Decision 2009/77/EC (OJ L 331, 15.12.2010, p. 84).

⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

Regulation (EU) No 1092/2010 of the European Parliament and of the Council of 24 November 2010 on European Union macro-prudential oversight of the financial system and establishing a European Systemic Risk Board (OJ L 331, 15.12.2010, p. 1).

⁵ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

Council Regulation (EU) No 1024/2013 of 15 October 2013 conferring specific tasks on the European Central Bank concerning policies relating to the prudential supervision of credit institutions (OJ L 287, 29.10.2013, p. 63).

⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv om inrättande av en ram för återhämtning och rekonstruktion av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EG och direktiven 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG och 2011/35/EG, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012.

Directive of the European Parliament and of the Council establishing a framework for the recovery and resolution of credit institutions and investment firms and amending Council Directive 82/891/EEC, and Directives 2001/24/EC, 2002/47/EC, 2004/25/EC, 2005/56/EC, 2007/36/EC, 2011/35/EU,

förordning nr 1093/2010¹, Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010² och Europeiska värdepappers och marknadsmyndigheten (Esma) som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010³. Detta åtföljdes av inrättandet av Europeiska systemrisknämnden genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010⁴ som tilldelats ett antal uppgifter som rör makrotillsyn.

by Regulation (EU) No 1093/2010 of the European Parliament and of the Council¹, the European Insurance and Occupational Pensions Authority (EIOPA) established by Regulation (EU) No 1094/2010 of the European Parliament and of the Council² and the European Securities and Markets Authority (ESMA) established by Regulation (EU) No 1095/2010 of the European Parliament and of the Council³. That was accompanied by the establishment of the European Systemic Risk Board by Regulation (EU) No 1092/2010 of the European Parliament and of the Council⁴ to which some functions of macro prudential supervision have been allocated.

(4) Unionen har inrättat en gemensam tillsynsmekanism genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013⁵ om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken (ECB) i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut och som ger ECB tillsammans med de nationella behöriga myndigheterna tillsynsbefogenheter över de kreditinstitut som är etablerade i de medlemsstater som har euron som valuta och i de medlemsstater som inte har euron som valuta som har upprättat ett nära samarbete med ECB för tillsynsändamål (nedan kallade *de deltagande medlemsstaterna*).

(4) The Union has established a Single Supervisory Mechanism through Council Regulation (EU) No 1024/2013⁵, conferring specific tasks on the European Central Bank (ECB) concerning policies relating to the prudential supervision of credit institutions, and conferring upon the ECB, acting jointly with the national competent authorities, powers of supervision over the credit institutions established in the Member States whose currency is the euro and in the Member States whose currency is not the euro which have established a close cooperation with the ECB for supervision purposes (the "participating Member States").

(5) Genom Europaparlamentets och rådets direktiv om fastställande av ett ramverk för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag⁶ (nedan kallat *BRR direktivet*) harmoniserar unionen nationella lagar och förordningar om resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inklusive inrättandet av nationella finansieringsarrangemang för resolution.

(5) Through the Directive of the European Parliament and of the Council establishing a framework for the recovery and resolution of credit institutions and investment firms² ("BRR Directive"), the Union harmonises national laws and regulations on the resolution of credit institutions and certain investment firms, including the establishment of national resolution financing arrangements.

(6) Europeiska rådet angav i sina slutsatser från toppmötet den 13–14 december 2012 att i ett sammanhang där banktillsynen fak-

(6) The European Council of 13/14 December 2012 stated that "*In a context where bank supervision is effectively moved to a*

2012/30/EU and 2013/36/EU, and Regulations (EU) No 1093/2010 and (EU) No 648/2012, of the European Parliament and of the Council

¹ Rättegångsregler för domstolen av den 25 september 2012 (EUT L 265, 29.9.2012, s. 1) med senare ändringar.

Rules of Procedure of the Court of Justice of 25 September 2012 (OJ L 265 of 29.9.2012, p.1), including any subsequent amendments.

tiskt flyttas över till en gemensam tillsynsmechanism kommer det att krävas en gemensam resolutionsmekanism som har tillräckliga befogenheter för att säkerställa att alla banker i de deltagande medlemsstaterna kan bli föremål för resolution med hjälp av lämpliga verktyg. Vid mötet den 13–14 december 2012 angav Europeiska rådet vidare att den gemensamma resolutionsmekanismen bör grundas på bidrag från finanssektorn och innefatta lämpliga och effektiva säkerhetsarrangemang. Europeiska rådet angav även att detta säkerhetsarrangemang bör vara finanspolitiskt neutralt på medellång sikt, genom att man ser till att offentligt stöd återfås genom att efterhandsavgifter tas ut av finansväsendet. Unionen har i det sammanhanget antagit SRM-förordningen som skapar ett centraliserat system för beslutsfattande för resolution som ges adekvata finansiella resurser genom inrättandet av fonden. SRM-förordningen är tillämplig för de enheter som är belägna i de deltagande medlemsstaterna.

(7) Genom SRM-förordningen inrättas särskilt fonden liksom reglerna för dess användning. I BRR-direktivet och SRM-förordningen fastställs de allmänna kriterierna för beräkning av de förhands- och efterhandsbidrag från kreditinstitut som är nödvändiga för att finansiera fonden liksom medlemsstaternas skyldighet att ta ut dem på nationell nivå. De deltagande medlemsstater som uppbär bidrag från institut belägna inom deras respektive territorier i enlighet med BRR-direktivet och SRM-förordningen har fortfarande befogenhet att föra över de bidragen till fonden. Skyldigheten att föra över bidrag som uppburits på nationell nivå till fonden härrör inte från unionsrätten. En sådan skyldighet kommer att införas genom detta avtal som fastställer de villkor på vilka de avtalsslutande parterna i enlighet med sina konstitutionella bestämmelser gemensamt kommit överens om att överföra de bidrag de uppbär på nationell nivå till fonden.

(8) Varje deltagande medlemsstat bör utöva sina befogenheter att överföra bidrag som uppburits på nationell nivå på ett sådant sätt

single supervisory mechanism, a single resolution mechanism will be required, with the necessary powers to ensure that any bank in participating Member States can be resolved with the appropriate tools". The European Council of 13/14 December 2012 further stated that "*The single resolution mechanism should be based on contributions by the financial sector itself and include appropriate and effective backstop arrangements. This backstop should be fiscally neutral over the medium term, by ensuring that public assistance is recouped by means of ex post levies on the financial industry*". The Union has, in that context, adopted the SRM Regulation which creates a centralised system of decision making for resolution, endowed with the adequate financing means through the establishment of the Fund. The SRM Regulation applies to the entities located in the participating Member States.

(7) The SRM Regulation establishes, in particular, the Fund as well as the modalities for its use. The BRR Directive and the SRM Regulation lay down the general criteria to determine the fixing and calculation of ex ante and ex post contributions of institutions necessary for the financing of the Fund, as well as the obligation of Member States to levy them at national level. Nonetheless, the participating Member States who raise the contributions on the institutions located in their respective territories according to the BRR Directive and the SRM Regulation, remain competent to transfer those contributions towards the Fund. The obligation to transfer the contributions raised at national level towards the Fund does not derive from the law of the Union. Such obligation will be established by this Agreement which lays down the conditions upon which the Contracting Parties, in accordance with their respective constitutional requirements, jointly agree to transfer the contributions that they raise at national level to the Fund.

(8) The competence of each of the participating Member States to transfer contributions raised at national level should be exer-

att de efterlever principen om lojalt samarbete i artikel 4.3 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) enligt vilken medlemsstaterna bland annat ska hjälpa unionen att fullgöra sina uppgifter och ska avstå från varje åtgärd som kan äventyra uppnåendet av unionens mål. Därför bör de deltagande medlemsstaterna säkerställa att de finansiella resurserna kanaliseras enhetligt till fonden och därmed garanterar att den fungerar som den ska.

(9) I enlighet därmed har de avtalsslutande parterna ingått detta avtal varigenom de bland annat fastställer sin skyldighet att överföra de bidrag som uppburits på nationell nivå till fonden i enlighet med enhetliga kriterier, bestämmelser och villkor, särskilt fördelningen under en övergångsperiod av de bidrag de uppbär på nationell nivå till nationella delar som motsvarar varje avtalsslutande part liksom en gradvis ömsesidighet vid användningen av delarna så att delarna kommer att upphöra att existera i slutet av den övergångsperioden.

(10) De avtalsslutande parterna erinrar om att det är deras mål att bibehålla lika villkor och att minimera de övergripande resolutionskostnaderna för skattebetalarna, och de kommer att beakta den övergripande bördan för sina respektive banksektorer när de utformar bidragen till fonden och deras skattemässiga behandling.

(11) Innehållet i detta avtal har begränsats till de särskilda inslag beträffande fonden som kvarstår inom medlemsstaternas befogenhetsområde. Detta avtal påverkar inte de gemensamma regler som fastställs i unionsrätten och inte heller deras tillämpningsområde. Det har snarare utformats som ett komplement till unionslagstiftningen om bankresolution och som stöd med stark koppling till uppnåendet av unionens politik, i synnerhet upprättandet av den inre marknaden på området finansiella tjänster.

(12) Nationella lagar och bestämmelser om genomförande av BRR-direktivet, inbegripet

cised in such a manner that respects the principle of sincere cooperation enshrined in Article 4(3) of the Treaty on European Union (TEU), according to which Member States shall to, inter alia, facilitate the achievement of the Union's tasks and refrain from any measure which could jeopardise the attainment of the Union's objectives. For that reason, participating Member States should ensure that financial resources are uniformly channelled towards the Fund, hence guaranteeing its proper functioning.

(9) Accordingly, the Contracting Parties have concluded this Agreement whereby, inter alia, they establish their obligation to transfer the contributions raised at national level towards the Fund, pursuant to uniform criteria, modalities and conditions, in particular, the allocation during a transitional period of the contributions they raise at national level to different compartments corresponding to each Contracting Party, as well as the progressive mutualisation of the use of the compartments in such a manner that the compartments will cease to exist at the end of that transitional period.

(10) The Contracting Parties recall that it is their aim to preserve a level playing field and minimise the overall cost of resolution to tax payers and will consider the overall burden on the respective banking sectors when designing the contributions to the Fund and their tax treatment.

(11) The content of this Agreement is limited to those specific elements concerning the Fund that remain within the competence of Member States. This Agreement does not affect common rules established under the law of the Union nor does it alter their scope. It is rather designed as complementary to the Union legislation on banking resolution and as supportive and intrinsically linked to the achievement of Union policies, in particular the establishment of the internal market in the field of financial services.

(12) National laws and regulations implementing the BRR Directive, including those

de som avser upprättandet av nationella finansieringsarrangemang, börjar gälla den 1 januari 2015. Bestämmelserna om inrättandet av fonden enligt SRM-förordningen kommer i princip att vara tillämpliga från och med den 1 januari 2016. Följaktligen kommer de avtalsslutande parterna att uppbära bidrag som är öronmärkta för det nationella finansieringsarrangemang för resolution som de ska upprätta fram till och med den dag då SRM-förordningen börjar tillämpas, dvs. samma dag som de kommer att börja uppbära bidrag som är öronmärkta för fonden. För att stärka fondens finansiella kapacitet redan från starten åtar sig de avtalsslutande parterna att till fonden överföra de bidrag som de har uppburit enligt BRR-direktivet fram till och med den dag då SRM-förordningen börjar tillämpas.

(13) Det medges att det kan finnas situationer då de medel som finns tillgängliga i fonden inte är tillräckliga inför en särskild resolutionsåtgärd och där efterhandsbidrag som bör uppbäras för att täcka de nödvändiga extra beloppen inte finns omedelbart tillgängliga. För att under övergångsperioden säkerställa en fortlöpande finansiering som är tillräcklig bör, i enlighet med uttalandet från Eurogruppen och rådet av den 18 december 2013, de avtalsslutande parter som berörs av en viss resolutionsåtgärd tillhandahålla bryggfinansiering från nationella källor eller Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM) i enlighet med överenskomna förfaranden, vilket inbegriper att införa möjligheter till tillfälliga överföringar mellan nationella delar. De avtalsslutande parterna bör ha infört förfaranden som gör det möjligt att utan dröjsmål behandla en eventuell begäran om tillfällig finansiering. Ett gemensamt säkerhetsarrangemang kommer att utarbetas under övergångsperioden. Ett sådant säkerhetsarrangemang kommer att göra det lättare för fonden att låna. Banksektorn kommer att ha den yttersta ansvarskyldigheten för att göra återbetalningar genom bidrag i alla deltagande medlemsstater, inbegripet efterhandsbidrag. Dessa arrangemang kommer att säkerställa lika behandling för alla avtalsslutande parter som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanis-

related to the establishment of national financing arrangements, start to apply as from 1 January 2015. The provisions concerning the establishment of the Fund under the SRM Regulation will be, in principle, applicable as from 1 January 2016. As a consequence, the Contracting Parties will raise contributions earmarked to the national resolution financing arrangement they are to establish up to the date of application of the SRM Regulation, at which date they will start raising the contributions earmarked to the Fund. In order to reinforce the financial capacity of the Fund as of its inception, the Contracting Parties commit to transfer to the Fund the contributions they have raised by virtue of the BRR Directive up to the date of application of the SRM Regulation.

(13) It is acknowledged that there may exist situations where the means available in the Fund are not sufficient to face a particular resolution action, and where the ex post contributions that should be raised in order to cover the necessary additional amounts are not immediately accessible. Pursuant to the statement of the Eurogroup and of the Council of 18 December 2013, in order to ensure continuous sufficient financing during the transitional period, the Contracting Parties concerned by a particular resolution action should provide bridge financing from national sources or the European Stability Mechanism ("ESM") in line with agreed procedures, including the setting up of possibilities for temporary transfers between national compartments. The Contracting Parties should have in place procedures allowing them to address any request for bridge financing in a timely manner. A common backstop will be developed during the transitional period. Such a backstop will facilitate borrowings by the Fund. The banking sector will ultimately be liable for repayment by means of contributions in all participating Member States, including ex post contributions. Those arrangements will ensure equivalent treatment across all Contracting Parties participating in the Single Supervision Mechanism and the Single Resolution Mechanism, including Contracting Parties joining

men, även avtalsslutande parter som ansluter sig i ett senare skede, vad gäller rättigheter och skyldigheter och både under övergångsperioden och den ordinarie fasen. Arrangemangen kommer att ta hänsyn till lika villkor i förhållande till medlemsstater som inte deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen.

(14) Detta avtal bör ratificeras av alla medlemsstater som har euron som valuta och av de medlemsstater som inte har euron som valuta och som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen.

(15) Medlemsstater som inte har euron som valuta och som inte är avtalsslutande parter bör anslutas till detta avtal med fulla rättigheter och skyldigheter, i linje med dem som gäller för de avtalsslutande parterna, från och med den dag då de faktiskt antar euron som valuta eller från och med den dag då ECB:s beslut om nära samarbete enligt artikel 7.2 i förordning (EU) nr 1024/2013 träder ikraft.

(16) Den 21 maj 2014 bemyndigade företrädarna för medlemsstaternas regeringar de avtalsslutande parterna att uppmana Europeiska kommissionen och den gemensamma resolutionsnämnden (nedan kallad *nämnden*) att utföra de uppgifter som föreskrivs i detta avtal.

(17) I artikel 15 i SRM-förordningen såsom vid tidpunkten för dess ursprungliga antagande fastställs allmänna resolutionsprinciper enligt vilka institutets aktieägare ska bära de första förlusterna och borgenärer i institutet under resolution ska bära förluster efter aktieägarna i enlighet med deras fordringars prioritetsordning. I artikel 27 i SRM-förordningen fastställs i enlighet därmed ett skuldnedskrivningsverktyg som kräver att ett bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering motsvarande ett belopp som minst uppgår till 8 % av de sammanlagda skulderna, inklusive egna medel i institutet under resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden i överensstämmelse med den värdering som före-

at a later stage, in terms of rights and obligations and both in the transition period and in the steady state. Those arrangements will respect a level playing field with Member States that do not participate in the Single Supervision Mechanism and in the Single Resolution Mechanism.

(14) This Agreement should be ratified by all the Member States whose currency is the euro and by the Member States whose currency is not the euro that participate in the Single Supervisory Mechanism and in the Single Resolution Mechanism.

(15) Member States whose currency is not the euro that are not Contracting Parties should accede to this Agreement with full rights and obligations, in line with those of the Contracting Parties, as from the date when they effectively adopt the euro as currency or, otherwise, as from the date of entry into force of the ECB decision on close co-operation referred to in Article 7(2) of Regulation (EU) No 1024/2013.

(16) On 21 May 2014, the representatives of the Governments of the Member States authorized the Contracting Parties to request the European Commission and the Single Resolution Board (the "Board") to perform the tasks provided for in this Agreement.

(17) Article 15 of the SRM Regulation, as on the date of its initial adoption, establishes general principles governing resolution, pursuant to which the shareholders of the institution under resolution bear first losses and the creditors of the institution under resolution bear losses after the shareholders in accordance with the order of priority of their claims. Article 27 of the SRM Regulation lays down accordingly a bail in tool that requires that a contribution to loss absorption and recapitalisation equal to an amount not less than 8 % of the total liabilities including own funds of the institution under resolution, measured at the time of resolution action in accordance with the valuation provided for in

skrivs i artikel 20 i SRM-förordningen, har gjorts av aktieägare, innehavare av relevanta kapitalinstrument och andra kvalificerande skulder genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt, och som även kräver att bidraget från fonden inte överstiger 5 % av de sammanlagda skulderna, inklusive egna medel i institutet under resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden på grundval av den värdering som föreskrivs i artikel 20 i SRM-förordningen såvida inte alla prioriterade skulder utan säkerheter, förutom kvalificerande insättningar, fullt ut har skrivits ner eller konverterats. Dessutom fastställs i artiklarna 18, 52 och 55 i SRM-förordningen såsom vid tidpunkten för dess ursprungliga antagande ett antal förfaranderegler för beslutsfattande i nämnden och unionens institutioner. Dessa delar av SRM-förordningen utgör en väsentlig förutsättning för att de avtalsslutande parternas samtycke att vara bundna av detta avtal.

(18) De avtalsslutande parterna är medvetna om att de relevanta bestämmelserna i Wienkonventionen om traktaträtten liksom internationell sedvanerätt kommer att gälla i fråga om varje eventuell fundamental förändring av omständigheter som skett mot parternas vilja och som påverkar en väsentlig förutsättning för de avtalsslutande parternas samtycke till att vara bundna av bestämmelserna i detta avtal, i enlighet med skäl 17. De avtalsslutande parterna får följaktligen åberopa följderna av varje eventuell fundamental förändring av omständigheter som skett mot parternas vilja i enlighet med folkrätten. Om en avtalsslutande part åberopar sådana följder kan varje annan fördragsslutande part hänskjuta ärendet till Europeiska unionens domstol (nedan kallad *domstolen*). Domstolen bör beviljas befogenhet att bekräfta att det föreligger en fundamental förändring av omständigheter och konsekvenserna därav. De avtalsslutande parterna är medvetna om att ett sådant åberopande av följderna efter upphävande eller ändring av någon av de delar av SRM-förordningen som avses i skäl 17 som skett mot någon av de avtalsslutande parternas vilja och som kan tänkas påverka en väsentlig förutsättning för deras samtycke till att vara bundna av bestämmelserna i detta avtal

Article 20 of the SRM Regulation, has been made by shareholders, the holders of relevant capital instruments and other eligible liabilities through write down, conversion or otherwise, and also requires that the contribution from the Fund does not exceed 5 % of the total liabilities including own funds of the institution under resolution, measured at the time of resolution action in accordance with the valuation provided for in Article 20 of the SRM Regulation, unless all unsecured, non preferred liabilities, other than eligible deposits, have been written down or converted in full. Moreover, Articles 18, 52 and 55 of the SRM Regulation, as on the date of its initial adoption, establish a number of procedural rules on decision making of the Board and the institutions of the Union. Those elements of the SRM Regulation constitute an essential basis for the consent of the Contracting Parties to be bound by this Agreement.

(18) The Contracting Parties acknowledge that the relevant provisions of the Vienna Convention on Law of Treaties as well as international customary law shall apply in respect of any fundamental change of circumstances that has taken place against their will and that affects the essential basis of the consent of the Contracting Parties to be bound by the provisions of this Agreement, as referred to in recital (17). The Contracting Parties may accordingly invoke the consequences of any fundamental change of circumstances that has taken place against their will, pursuant to public international law. If a Contracting Party invokes such consequences, any other Contracting Party can submit the matter to the Court of Justice of the European Union ("Court of Justice"). The Court of Justice should be granted the power to verify the existence of any fundamental change of circumstances and the consequences deriving from it. The Contracting Parties recognise that such invocation of consequences after the repeal or the amendment of any of the elements of the SRM Regulation referred to in recital (17), that has taken place against the will of any of the Contracting Parties and which is susceptible of affect-

kommer att utgöra en tvist enligt artikel 273 i fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt (EUF-fördraget), och därför i kraft av den bestämmelsen kan hänskjutas till domstolen. Varje fördragsslutande part kan också inkomma med en ansökan om interimistiska åtgärder till domstolen i enlighet med artikel 278 i EUF-fördraget och artiklarna 160—162 i domstolens rättegångsregler¹. När domstolen avgör tvisten och beviljandet av interimistiska åtgärder bör den beakta de avtalsslutande parternas skyldigheter i enlighet med EU-fördraget och EUF-fördraget, inbegripet skyldigheter i samband med den gemensamma resolutionsmekanismen och dess integritet.

(19) Det hör till domstolens befogenheter att avgöra huruvida unionens institutioner, nämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna tillämpar skuldnedskrivningsverktyget på ett sätt som är förenligt med unionsrätten, i enlighet med de rättsmedel som fastställs i EU-fördraget och EUF-fördraget, närmare bestämt i artiklarna 258, 259, 260, 263, 265 och 266 i EUF-fördraget.

(20) Som ett folkrättsligt instrument omfattas de rättigheter och skyldigheter som fastställs i detta avtal av ömsesidighetsprincipen. Följaktligen är varje avtalsslutande parts samtycke till att vara bunden av detta avtal avhängigt av likvärdiga prestationer i fråga om de rättigheter och skyldigheter som åligger var och en av de avtalsslutande parterna. Om en avtalsslutande part åsidosätter sin skyldighet att överföra bidrag till fonden bör detta följaktligen få till konsekvens att enheterna auktoriserade på dess territorier utesluts från tillgång till fonden. Nämnden och domstolen bör ges befogenhet att avgöra och förklara huruvida de avtalsslutande parterna har underlåtit att fullgöra sitt åtagande att överföra bidrag, i enlighet med de förfaranden som fastställs i detta avtal. De avtalsslutande parterna är medvetna om att den enda rättsliga konsekvensen i händelse av åsidosättande av skyldigheten att överföra bidrag kommer att bli att den avtalsslutande part som gjort sig skyldig till åsidosättandet utesluts från finansiering inom ramen för fonden och att de

ing the essential basis of their consent to be bound by the provisions of this Agreement, will amount to a dispute concerning the application of this Agreement for the purposes of Article 273 of the Treaty on the Functioning of the European Union (TFEU) that can therefore be submitted to the Court of Justice by virtue of that provision. Any Contracting Party may also ask the Court of Justice for interim measures, in accordance with Article 278 TFEU and Articles 160 to 162 of the Rules of Procedure of the Court of Justice¹. When deciding on the dispute, as well as on the granting of interim measures, the Court of Justice should take into account the obligations of the Contracting Parties under TEU and TFEU, including those relating to the Single Resolution Mechanism and its integrity.

(19) The determination whether the institutions of the Union, the Board and the national resolution authorities apply the bail in tool in a manner which is compatible with the law of the Union falls within the powers of the Court of Justice in accordance with the legal remedies laid down in TEU and TFEU, namely Articles 258, 259, 260, 263, 265 and 266 TFEU.

(20) As an instrument of public international law, the rights and obligations laid down in this Agreement are subject to the principle of reciprocity. Accordingly, the consent by each of the Contracting Parties to be bound by this Agreement depends upon the equivalent performance of the rights and obligations incumbent on each of the Contracting Parties. As a consequence, the breach by any of the Contracting Parties of its obligation to transfer the contributions towards the Fund should entail the exclusion of the entities authorised in their territories from access to the Fund. The Board and the Court of Justice should be granted the power to determine and declare whether the Contracting Parties have breached their commitment to transfer the contributions, in accordance with the procedures laid down in this Agreement. The Contracting Parties recognise that in case of a breach of the obligation to transfer the contributions, the only legal

andra avtalsslutande parternas skyldigheter enligt avtalet förblir opåverkad.

(21) I detta avtal fastställs en mekanism varigenom de avtalsslutande parterna förbinder sig att gemensamt och med ränta skyndsamt till varje medlemsstat som inte deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen återbetala det belopp som den icke-deltagande medlemsstaten har betalat in i egna medel motsvarande användningen av unionens allmänna budget vid utomobligatoriskt ansvar och kostnader relaterade till detta med avseende på unionsinstitutionernas utövande av befogenheter i enlighet med SRM-förordningen. Varje enskild medlemsstats ansvar inom ramen för detta förfarande bör vara enskilt, inte solidariskt, och därför bör varje enskild deltagande medlemsstat endast svara för deras del av återbetalningsskyldigheten som fastställts i överensstämmelse med detta avtal.

(22) Tvister som uppstår mellan de avtalsslutande parterna rörande tolkningen och tillämpningen av detta avtal, inklusive de som rör efterlevnaden av de skyldigheter som fastställs i detta, bör hänskjutas till domstolen i enlighet med artikel 273 i EUF-fördraget. Medlemsstater som inte har euron som valuta och som inte är parter i detta avtal bör till domstolen kunna hänskjuta tvister rörande tolkningen och verkställigheten av de bestämmelser om kompensation för utomobligatoriskt ansvar och kostnader relaterade till detta som fastställs i detta avtal.

(23) Den överföring av bidrag från avtalsslutande parter som blir en del av den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen vid en tidpunkt efter den dag då detta avtal börjar tillämpas bör göras med iakttagande av principen om likabehandling i förhållande till de avtalsslutande parter som den dag då avtalet börjar tillämpas deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma

consequence will be the exclusion of the Contracting Party that has committed the breach from financing under the Fund and that the obligations of the other Contracting Parties under the Agreement shall remain unaffected.

(21) This Agreement lays down a mechanism whereby the participating Member States commit to reimburse, jointly, promptly and with interest to each Member State that is not participating in the Single Supervisory Mechanism and in the Single Resolution Mechanism, the amount that that non participating Member State has paid in own resources corresponding to the use of the general budget of the Union in cases of non contractual liability and costs related thereto, in respect of the exercise of powers by the institutions of the Union under the SRM Regulation. The liability of each participating Member State under this arrangement should be separate and individual, and not joint and several, and hence each of the participating Member States should respond only for their part of the obligation of reimbursement as determined in accordance with this Agreement.

(22) Disputes concerning the interpretation and application of this Agreement arising between the Contracting Parties, including those concerning compliance with the obligations laid down therein, should be submitted to the jurisdiction of the Court of Justice in accordance with Article 273 TFEU. Member States whose currency is not the euro that are not parties to this Agreement should be able to submit to the Court of Justice any dispute on the interpretation and enforcement of the provisions on compensation for non contractual liability and costs related thereto laid down in this Agreement.

(23) The transfer of contributions by Contracting Parties which become part of the Single Supervisory Mechanism and of the Single Resolution Mechanism at a date subsequent to the date of application of this Agreement should be made respecting the principle of equality of treatment with the Contracting Parties that participate in the

resolutionsmekanismen. Det är inte meningen att avtalsslutande parter som den dag då detta avtal börjar tillämpas deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen ska bära ansvaret för resolutioner till vilka det nationella finansieringsarrangemanget för de som deltar i ett senare skede skulle ha bidragit. Likaledes är det inte meningen att de senare ska stå för kostnaden för resolutioner som uppstår före det datum då de blir deltagande medlemsstater, för vilka fonden bör vara ansvarig.

(24) Om det nära samarbetet mellan ECB och en avtalsslutande part som inte har euron som valuta avslutas i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 1024/2013, bör beslut fattas om en rättvis uppdelning av de sammanlagda bidragen från den berörda avtalsslutande parten, med beaktande av både den berörda avtalsslutande partens och fondens intressen. I artikel 4.3 i SRM-förordningen fastställs följaktligen metoder, kriterier och förfarande för den nämndens överenskommelse med den medlemsstat som berörs av avslutningen av det nära samarbetet om återbetalningen av bidrag som denna medlemsstat har överfört.

(25) De avtalsslutande parternas målsättning är att snarast möjligt i enlighet med EU-fördraget och EUF-fördraget införliva de materiella bestämmelserna i detta avtal i unionens rättsliga ram samtidigt som de förfaranden och krav i fördragen som ligger till grund för Europeiska unionen respekteras fullt ut.

HAR ENATS OM FÖLJANDE BESTÄMMELSER.

Single Supervisory Mechanism and in the Single Resolution Mechanism at the date of application of this Agreement. Contracting Parties participating in the Single Supervisory Mechanism and in the Single Resolution Mechanism at the date of application of this Agreement are not supposed to bear the burden of resolutions to which the national financial arrangements of those participating at a later stage were supposed to contribute. Likewise, the latter are not supposed to bear the cost of resolutions, arising before the date when they become participating Member States, for which the Fund should be liable.

(24) In the event that the close cooperation with the ECB of a Contracting Party, whose currency is not the euro, is terminated in accordance with Article 7 of Regulation (EU) No 1024/2013, a fair partition of the cumulated contributions from the Contracting Party concerned should be decided taking into account the interests of both the Contracting Party concerned and the Fund. Accordingly, Article 4(3) of the SRM Regulation lays down the modalities, criteria and the procedure for the Board to agree with the Member State concerned by termination of close cooperation on the recoupment of contributions transferred by that Member State.

(25) While fully respecting the procedures and requirements of the Treaties on which the European Union is founded, the Contracting Parties' objective is to incorporate the substance provisions of this Agreement, in accordance with the TEU and the TFEU as soon as possible into the legal framework of the Union.

HAVE AGREED UPON THE FOLLOWING PROVISIONS:

AVDELNING I

SYFTE OCH TILLÄMPNINGSOMRÅDE

ARTIKEL 1

TITLE I

PURPOSE AND SCOPE

ARTICLE 1

1. Genom detta avtal förbinder sig de avtalsslutande parterna att

a) föra över de bidrag som insamlats på nationell nivå i enlighet med BRR-direktivet och SRM förordningen till den gemensamma resolutionsfonden (nedan kallad *fonden*) som inrättats genom den förordningen, och

b) under en övergångsperiod från och med den dag då detta avtal börjar tillämpas enligt artikel 12.2 i detta avtal och till och med den dag då fonden når den målnivå för finansieringen som avses i artikel 68 i SRM-förordningen men inte senare än åtta år efter den dag då detta avtal börjar tillämpas (nedan kallad *övergångsperioden*) fördela de bidrag som insamlats på nationell nivå, i enlighet med SRM-förordningen och BRR-direktivet, till olika delar som motsvarar varje avtalsslutande part. Delarna ska användas med gradvis ömsesidighet på så sätt att de kommer att upphöra att existera i slutet av övergångsperioden,

vilket stöder fondens effektiva verkan och funktion.

2. Detta avtal ska gälla för de avtalsslutande parter vars institut omfattas av den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen i enlighet med relevanta bestämmelser i rådets förordning (EU) nr 1024/2013 och SRM-förordningen (de avtalsslutande parter som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen).

AVDELNING II

FÖRENLIGHET MED OCH FÖRHÅLLANDE TILL UNIONSRÄTTEN

ARTIKEL 2

1. Detta avtal ska tillämpas och tolkas av de fördragsslutande parterna i överensstämmelse

1. By this Agreement, the Contracting Parties commit to:

(a) transferring the contributions raised at national level in accordance with the BRR Directive and the SRM Regulation to the Single Resolution Fund (the "Fund") established by that Regulation; and

(b) allocating, during a transitional period starting at the date of application of this Agreement as determined under Article 12(2) of this Agreement and elapsing at the date when the Fund reaches the target level fixed in Article 68 of the SRM Regulation but not later than 8 years after the date of application of this Agreement (the transitional period), the contributions they raise at national level in accordance with the SRM Regulation and the BRR Directive to different compartments corresponding to each Contracting Party. The use of the compartments shall be subject to a progressive mutualisation in such a manner that they will cease to exist at the end of the transitional period,

thereby supporting the effective operations and functioning of the Fund.

2. This Agreement shall apply to the Contracting Parties whose institutions are subject to the Single Supervisory Mechanism and the Single Resolution Mechanism, in accordance with the relevant provisions of, respectively, Regulation (EU) No 1024/2013 and of the SRM Regulation (the Contracting Parties participating in the Single Supervisory Mechanism and in the Single Resolution Mechanism).

TITLE II

CONSISTENCY AND RELATIONSHIP WITH THE LAW OF THE UNION

ARTICLE 2

1. This Agreement shall be applied and interpreted by the Contracting Parties in con-

med de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och med Europeiska unionens lagstiftning, särskilt artikel 4.3 i EU-fördraget och unionens lagstiftning avseende resolution av institut.

2. Detta avtal ska tillämpas i den mån det är förenligt med de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och med unionens lagstiftning. Det får inte inkräkta på unionens befogenheter att agera på den inre marknads område.

3. I detta avtal ska alla relevanta definitioner i artikel 3 i SRM-förordningen tillämpas.

formity with the Treaties on which the European Union is founded and with European Union law, in particular Article 4(3) of the TEU and Union legislation concerning the resolution of institutions.

2. This Agreement shall apply insofar as it is compatible with the Treaties on which the European Union is founded and with the Union law. It shall not encroach upon the competences of the Union to act in the field of the internal market.

3. For the purposes of this Agreement, the relevant definitions set out in Article 3 of the SRM Regulation shall apply.

AVDELNING III

ÖVERFÖRING AV BIDRAG OCH DELAR

ARTIKEL 3

Överföring av bidrag

1. De avtalsslutande parterna förbinder sig gemensamt att oåterkalleligen att till fonden överföra de bidrag som de uppbär från institut auktoriserade på sina respektive territorier i enlighet artiklarna 69 och 70 i SRM-förordningen och i enlighet med de kriterier som fastställs i den förordningen och i de delegerade akter och de genomförandeakter som de hänvisar till. Överföringen av bidrag ska ske i enlighet med de villkor som fastställs i artiklarna 4—10 i detta avtal.

2. De avtalsslutande parterna ska överföra förhandsbidrag som motsvarar varje år senast den 30 juni det året. Den första överföringen av förhandsbidrag till fonden ska ske senast den 30 juni 2016 eller, om avtalet ännu inte har trätt i kraft den dagen, senast sex månader efter dagen för dess ikraftträdande.

3. Bidrag som uppburits av de avtalsslutande parterna i enlighet med artiklarna 103 och 104 i BRR-direktivet före den dag då detta

TITLE III

TRANSFER OF CONTRIBUTIONS AND COMPARTMENTS

ARTICLE 3

Transfer of contributions

1. The Contracting Parties jointly commit to irrevocably transfer to the Fund the contributions that they raise from the institutions authorised in each of their territories by virtue of Articles 69 and 70 of the SRM Regulation, and in accordance with the criteria laid down therein and in the delegated and implementing acts to which they refer. The transfer of contributions shall take place in accordance with the conditions laid down under Articles 4 to 10 of this Agreement.

2. The Contracting Parties shall transfer the ex ante contributions corresponding to every year by 30 June of that year at the latest. The initial transfer of ex ante contributions to the Fund will take place by 30 June 2016 at the latest or, if the Agreement has not entered into force by that date, six months after its date of entry into force at the latest.

3. Contributions raised by the Contracting Parties in accordance with Articles 103 and 104 of the BRR Directive before the date of

avtal börjar tillämpas ska överföras till fonden senast den 31 januari 2016 eller, om avtalet ännu inte har trätt i kraft den dagen, senast en månad efter dess ikraftträdande.

4. Eventuella belopp som genom de avtalslutande parternas finansieringsarrangemang för resolution har utbetalats före den dag då detta avtal börjar tillämpas med avseende på resolutionsåtgärder inom deras territorium ska dras av från dessa bidrag i punkt 3 som ska överföras till fonden av denna avtalslutande part. I ett sådant fall ska den avtalslutande parten förbli skyldig att till fonden överföra ett belopp motsvarande det som skulle ha krävts för att uppnå målnivån för dess finansiella arrangemang för resolution i enlighet med artikel 102 i BRR-direktivet inom den tidsfrist som föreskrivs i det direktivet.

5. De avtalslutande parterna ska föra över efterhandsbidrag omedelbart efter det att de har samlats in.

ARTIKEL 4

Delar

1. Under övergångsperioden ska bidrag som uppbärs på nationell nivå överföras till fonden på ett sådant sätt att de fördelas till de delar som motsvarar varje avtalslutande part.

2. Storleken på delarna för varje avtalslutande part ska uppgå till alla bidrag som ska betalas av institut som är auktoriserade inom vart och ett av deras territorier i enlighet med artiklarna 68 och 69 i SRM-förordningen samt de delegerade akter och genomförandekter som avses däri.

3. Nämnden ska, vid tidpunkten för detta avtals ikraftträdande och endast i informationssyfte, utarbeta en förteckning över storleken på delarna för varje avtalslutande part. Den förteckningen ska uppdateras varje år under övergångsperioden.

application of this Agreement shall be transferred to the Fund by 31 January 2016 at the latest or, if the Agreement has not entered into force by that date, one month after its date of entry into force at the latest.

4. Any amount disbursed by the resolution financing arrangement of a Contracting Party before the date of application of this Agreement in respect of resolution actions within its territory shall be deducted from those contributions to be transferred by that Contracting Party towards the Fund referred to in paragraph 3. In such a case, the Contracting Party in question shall remain bound to transfer towards the Fund an amount equivalent to that which would have been necessary to achieve the target level of its resolution financing arrangement, in accordance with Article 102 of the BRR Directive and within the deadlines therein provided.

5. The Contracting Parties shall transfer ex post contributions immediately after their collection.

ARTICLE 4

Compartments

1. During the transitional period contributions raised at national level shall be transferred to the Fund in such a manner that they are allocated to compartments corresponding to each Contracting Party.

2. The size of the compartments of each Contracting Party shall be equal to the totality of contributions payable by the institutions authorized in each of their territories pursuant to Articles 68 and 69 of the SRM Regulation as well as to the delegated and implementing acts referred to therein.

3. The Board shall, at the date of entry into force of this Agreement, draw a list for information purposes only detailing the size of the compartments of each Contracting Party. That list shall be updated every year of the transitional period.

ARTIKEL 5

Delarnas funktionssätt

1. När det i enlighet med de relevanta bestämmelserna i SRM-förordningen har fattats beslut om att utnyttja fonden ska nämnden ha befogenhet att förfoga över delarna av fonden på följande sätt:

a) För det första ska kostnaderna bäras av de delar som motsvarar de avtalsslutande parter där det institut eller den koncern som försatts i resolution är etablerad eller auktoriserad. När en gränsöverskridande koncern är försatt i resolution ska kostnaderna fördelas mellan de olika delar som motsvarar de avtalsslutande parter där moderföretaget och dotterföretaget är etablerade eller auktoriserade i proportion till de bidrag som var och en av de enheter eller den koncern som är föremål för resolution har erlagt till sina respektive delar med beaktande av de sammanlagda bidrag som alla enheter i koncernen har erlagt till sina nationella delar.

En avtalsslutande part där moderföretaget eller dotterföretaget är etablerat eller auktoriserat som anser att tillämpningen av detta kriterium för fördelning av kostnader som avses i första stycket leder till stor diskrepans mellan kostnadsfördelningen mellan delarna och riskprofilen för de enheter som berörs av resolutionen, kan begära att nämnden dessutom och utan dröjsmål beaktar de kriterier som fastställs i artikel 107.5 i BRR-direktivet. Om nämnden inte hör samman den berörda avtalsslutande partens begäran ska den förklara sin ståndpunkt offentligt.

De tillgängliga finansiella medlen inom de delar som motsvarar de avtalsslutande parter som avses i första stycket ska användas upp till den kostnad som varje nationell del ska bidra med enligt de kriterier för kostnadsfördelning som fastställs i första och andra styckena på följande sätt:

ARTICLE 5

Functioning of the compartments

1. Where in accordance with the relevant provisions of the SRM Regulation recourse to the Fund is decided, the Board shall have the power to dispose of the compartments of the Fund in the following manner:

(a) In the first place, costs shall be borne by the compartments corresponding to the Contracting Parties where the institution or the group under resolution are established or authorised. When a cross border group is under resolution, costs shall be distributed between the different compartments corresponding to the Contracting Parties where the parent undertaking and subsidiaries are established or authorised in proportion to the relative amount of contributions that each of the entities of the group under resolution has provided to their respective compartments with respect to the aggregate amount of contributions that all the entities of the group have provided to their national compartments.

In case a Contracting Party where the parent undertaking or subsidiary are established or authorised considers that the application of this criterion for distribution of costs referred to in the first subparagraph leads to a large asymmetry between the distribution of costs between compartments and the risk profile of the entities concerned by resolution, it may request to the Board to consider, additionally and without any delay, the criteria laid down under Article 107(5) of the BRR Directive. If the Board does not follow the request submitted by the Contracting Party concerned, it shall explain its position publicly.

Recourse shall be had to the financial means available within the compartments corresponding to the Contracting Parties referred to in the first subparagraph, up to the cost that each national compartment is due to contribute according to the criteria for distribution of costs laid down in the first and sec-

– Under det första året av övergångsperioden ska alla de tillgängliga finansiella medlen inom de nämnda delarna kunna användas.

– Under det andra och det tredje året av övergångsperioden ska 60 % respektive 40 % av de tillgängliga finansiella medlen inom de nämnda delarna kunna användas.

– Under de efterföljande åren av övergångsperioden ska tillgången till de finansiella medlen inom de delar som motsvarar dessa relevanta avtalsslutande parter årligen minskas med ett antal procentenheter som motsvarar $6\frac{2}{3}$ procentenheter.

Den avsedda minskningen per år av tillgången till de finansiella medlen i de delar som motsvarar de relevanta avtalsslutande parterna ska fördelas jämnt per kvartal.

b) För det andra gäller att om de tillgängliga finansiella medlen i de delar för de berörda avtalsslutande parterna som avses i led a inte är tillräckliga för att uppfylla fondens uppdrag enligt artikel 75 i SRM-förordningen ska de tillgängliga finansiella medlen i de delar av fonden som motsvarar alla avtalsslutande parter användas.

De finansiella medel som är tillgängliga i de delar som tillhör alla avtalsslutande parter ska kompletteras i den utsträckning som anges i tredje stycket i detta led med de återstående finansiella medlen i de nationella delar som motsvarar de avtalsslutande parter som berörs av resolution enligt led a.

Vid en gränsöverskridande koncernresolution ska finansiella medel som gjorts tillgängliga mellan delarna för de berörda avtalsslutande parterna enligt första och andra styckena i denna punkt fördelas enligt samma kostnadsfördelningsnyckel som fastställs i led a.

ond subparagraphs, in the following manner:

– during the first year of the transitional period, recourse shall be had to all the financial means available within the said compartments;

– during the second and third year of the transitional period, recourse shall be had to the 60 % and 40 % respectively of financial means available within the said compartments;

– during the subsequent years of the transitional period, the availability of the financial means in the compartments corresponding to these relevant Contracting Parties shall decrease annually by $6\frac{2}{3}$ percentage points.

The referred decrease per year of the availability of financial means in the compartments corresponding to the relevant Contracting Parties shall be spread evenly per quarter.

(b) In the second place, if financial means available in the compartments of the Contracting Parties concerned referred to in point (a) are not sufficient to comply with the mission of the Fund as referred to in Article 75 of the SRM Regulation, recourse shall be had to the available financial means in the compartments of the Fund corresponding to all the Contracting Parties.

The financial means available in the compartments of all the Contracting Parties shall be supplemented, to the same degree specified in the third subparagraph of this point, by the remaining financial means in the national compartments corresponding to the Contracting Parties concerned by resolution referred to in point (a).

In case of a cross-border group resolution, the allocation of financial means made available between the compartments of the Contracting Parties concerned pursuant to the first and second subparagraphs of this point shall follow the same key for the distribution of costs among them, as laid down under

Om institutet eller instituten auktoriserade i en av de berörda avtalsslutande parterna som omfattas av koncernresolutionen inte behöver alla de finansiella medel som finns tillgängliga enligt detta led b, ska de tillgängliga finansiella medel som inte behövs enligt detta led b användas vid resolution av enheterna auktoriserade i övriga avtalsslutande parter som berörs av koncernresolutionen.

Under övergångsperioden ska alla nationella delar för de avtalsslutande parterna kunna användas på följande sätt:

- Under det första och det andra året av övergångsperioden ska 40 % respektive 60 % av de tillgängliga finansiella medlen inom de nämnda delarna kunna användas.

- Under de efterföljande åren av övergångsperioden ska tillgången till de finansiella medlen inom de nämnda delarna årligen ökas med 6 ⅔ procentenheter.

Den avsedda ökningen per år av tillgången till de finansiella medlen i alla nationella delar för de avtalsslutande parterna ska fördelas jämnt per kvartal.

c) För det tredje gäller att om de finansiella medel som används i enlighet med led b inte är tillräckliga för att uppfylla fondens uppdrag i enlighet med artikel 75 i SRM-förordningen ska de återstående finansiella medlen i de delar som motsvarar de berörda avtalsslutande parterna som avses i led a användas.

Vid en gränsöverskridande koncernresolution ska man använda delarna för de berörda avtalsslutande parter som inte har bidragit med tillräckliga finansiella medel enligt leden a och b till denna punkt när det gäller resolution av enheter auktoriserade på deras territorier. Bidragen från varje del ska fastställas i enlighet med de kriterier för kostnadsfördelning som fastställs i led a.

d) För det fjärde gäller, utan att det påver-

point (a). If the institution or institutions authorised in one of the Contracting Parties concerned subject to the group resolution do not need the totality of the financial means available under this point (b), the available financial means not needed under this point (b) shall be used in the resolution of the entities authorised in the other Contracting Parties concerned by the group resolution.

During the transitional period, recourse to all the national compartments of the Contracting Parties shall be made in the following manner:

- during the first and second year of the transitional period, recourse shall be had to the 40 % and 60 % respectively of the financial means available within the said compartments;

- during the subsequent years of the transition period, the availability of the financial means in the said compartments shall increase annually by 6 ⅔ percentage points.

The referred increase per year of the availability of the financial means in all the national compartments of the Contracting Parties shall be spread evenly per quarter.

(c) In the third place, if the financial means used in accordance with point (b) are not sufficient to comply with the mission of the Fund as referred to in Article 75 of the SRM Regulation, recourse shall be had to any remaining financial means in the compartments corresponding to the Contracting Parties concerned referred to in point (a).

In case of cross border group resolution, recourse shall be had to the compartments of the Contracting Parties concerned that have not provided enough financial means under points (a) and (b) in relation to the resolution of entities authorised in their territories. Contributions by each compartment shall be determined according to the criteria for distribution of costs laid down in point (a).

(d) In the fourth place, and without prejudice to the powers of the Board referred to

kar de av nämndens befogenheter som avses i led e, att om de finansiella medel som avses i led c inte är tillräckliga för att täcka kostnaderna för en särskild resolutionsåtgärd ska de berörda avtalsslutande parter som avses i led a överföra extraordinära efterhandsbidrag, som har insamlats i enlighet med de kriterier som fastställs i artikel 67 i SRM-förordningen från instituten auktoriserade på deras respektive territorier.

Vid en gränsöverskridande koncernresolution ska efterhandsbidrag överföras av de berörda avtalsslutande parter som inte har bidragit med tillräckliga finansiella medel enligt leden a—c när det gäller resolution av enheter auktoriserade på deras territorier.

e) Om de finansiella medel som avses i led c inte är tillräckliga för att täcka kostnaderna för en viss resolutionsåtgärd kan nämnden, så länge de extraordinära efterhandsbidrag som avses i led d inte finns omedelbart tillgängliga, även av skäl som rör de berörda institutens stabilitet, utöva sin befogenhet att i enlighet med artiklarna 72 och 73 i SRM-förordningen för fondens räkning ta upp lån eller andra former av stöd eller sin befogenhet att i enlighet med artikel 7 i detta avtal göra tillfälliga överföringar mellan olika delar.

Om nämnden beslutar att utöva de befogenheter som avses i första stycket i denna punkt ska de berörda avtalsslutande parter som avses i led d till fonden överföra de extraordinära efterhandsbidragen i syfte att återbetala antingen lånen eller de andra formerna av stöd eller den tillfälliga överföringen mellan olika delar.

2. Avkastning på investeringar på de belopp som har överförts till fonden, i enlighet med artikel 74 i SRM-förordningen, ska fördelas proportionerligt mellan var och en av delarna på grundval av deras respektive tillgängliga finansiella medel, med undantag för alla eventuella fordringar eller oåterkalleliga betalningsåtaganden vid tillämpning av artikel

under point (e), if the financial means referred to in point (c) are not sufficient to cover the costs of a particular resolution action, the Contracting Parties concerned referred to in point (a) shall transfer to the Fund the extraordinary ex post contributions from the institutions authorized in their respective territories, raised in accordance with the criteria laid down in Article 70 of the SRM Regulation.

In the case of cross border group resolution, ex post contributions shall be transferred by the Contracting Parties concerned that have not provided enough financial means under points (a) to (c) in relation to the resolution of entities authorised in their territories.

(e) If the financial means referred to in point (c) are not sufficient to cover the costs of a particular resolution action, and as long as extraordinary ex post contributions referred to in point (d) are not immediately accessible, including for reasons relating to the stability of the institutions concerned, the Board may exercise its power to contract for the Fund borrowings or other forms of support in accordance with Articles 72 and 73 of the SRM Regulation, or its power to make temporary transfers between compartments in accordance with Article 7 of this Agreement.

In case the Board decides to exercise the powers referred to in the first subparagraph of this point, the Contracting Parties concerned referred to in point (d) shall transfer to the Fund the extraordinary ex post contributions in order to reimburse the borrowings or other form of support, or the temporary transfer between compartments.

2. Returns of investments of the amounts transferred to the Fund, in accordance with Article 74 of the SRM Regulation, shall be allocated to each of the compartments pro rata on the basis of their respective available financial means, excluding any claims or irrevocable payment commitments for the purposes of Article 75 of the SRM Regulation attributable to each compartment. Returns of

75 i SRM-förordningen vilka kan hänföras till respektive del. Avkastningen på investeringarna i de resolutionsinsatser som fonden kan användas till, i enlighet med artikel 75 i SRM-förordningen, ska fördelas på grundval av deras respektive bidrag till en särskild resolutionsåtgärd.

3. Alla delar ska slås samman och upphöra att existera efter övergångsperioden.

investments of the resolution operations that the Fund may undertake, in accordance with Article 75 of the SRM Regulation, shall be allocated to each of the compartments pro rata on the basis of their respective contribution to a particular resolution action.

3. All the compartments shall be merged and shall cease to exist after the elapsing of the transitional period.

ARTIKEL 6

Överföring av kompletterande förhandsbidrag och målnivå

1. De avtalsslutande parterna ska se till att de där så är lämpligt fylla på fonden genom förhandsbidrag, som ska betalas in inom de tidsperioder som anges i artikel 68.2, 68.3 och 68.5 a i SRM-förordningen och som ska uppgå till ett belopp som motsvarar det som krävs för att den målnivå som anges i artikel 68.1 i SRM-förordningen ska uppnås.

2. Under övergångsperioden ska överföringen av bidrag för att fylla på fördelas mellan delarna på följande sätt:

a) De avtalsslutande parter som berörs av resolution ska överföra bidrag till den del av deras del som ännu inte har gjorts ömsesidig i enlighet med artikel 5.1 a och b.

b) Samtliga avtalsslutande parter ska överföra bidrag till den del av deras respektive delar som har gjorts ömsesidig i enlighet med artikel 5.1 a och b.

ARTICLE 6

Transfer of additional ex ante contributions and target level

1. The Contracting Parties shall ensure that, where appropriate, they replenish the Fund through ex ante contributions, to be paid within the periods laid down in Article 68(2), (3) and (5)(a) of the SRM Regulation in an amount equivalent to that required to achieve the target level specified in Article 68(1) of the SRM Regulation.

2. During the transitional period, the transfer of contributions related to replenishment shall be distributed between the compartments in the following manner:

(a) the Contracting Parties concerned by resolution shall transfer contributions to the part of their compartment that has not yet been subject to mutualisation in accordance with points (a) and (b) of Article 5(1);

(b) all the Contracting Parties shall transfer contributions to the part of their respective compartments subject to mutualisation in accordance with points (a) and (b) of Article 5(1).

ARTIKEL 7

Tillfällig överföring mellan delar

1. Utan att det påverkar de skyldigheter som fastställs i artikel 5.1 a—d kan de avtalsslutande parter som berörs av resolutionen

ARTICLE 7

Temporary transfer between compartments

1. Without prejudice to the obligations laid down under points (a) to (d) of Article 5(1), the Contracting Parties concerned by resolu-

under övergångsperioden hos nämnden ansöka om att tillfälligt få utnyttja den del av de tillgängliga finansiella medlen i de delar av fonden som ännu inte har gjorts ömsesidiga som motsvarar de övriga avtalsslutande parterna. I sådant fall ska de berörda avtalsslutande parterna därefter, före utgången av övergångsperioden, till fonden överföra extraordinära efterhandsbidrag till ett belopp motsvarande det belopp som mottagits av deras delar plus den upplupna räntan så att de andra delarna återbetalas.

2. Det belopp som tillfälligt överförs från var och en av delarna till mottagarna ska fastställas på grundval av deras storlek i enlighet med artikel 4.2 och får inte överstiga 50 % av de tillgängliga finansiella medlen inom ramen för varje enskild del som ännu inte har gjorts ömsesidig. Vid en gränsöverskridande koncernresolution ska finansiella medel som gjorts tillgängliga fördelas mellan delarna för de berörda avtalsslutande parterna enligt denna punkt enligt samma kostnadsfördelningsnyckel i enlighet med vad som fastställs i artikel 5.1 a.

3. Nämndens beslut om ansökningar om en sådan tillfällig överföring av finansiella medel mellan delar som avses i punkt 1 ska fattas med enkel majoritet av ledamöterna vid dess plenarmöte enligt vad som anges i artikel 52.1 i SRM-förordningen. I sitt beslut om tillfällig överföring ska nämnden ange ränta, återbetalningsperiod och andra villkor rörande överföring av finansiella medel mellan delar.

4. Nämndens beslut om att godkänna en sådan tillfällig överföring av finansiella medel som avses i punkt 3 får endast träda i kraft om ingen invändning har gjorts av någon av de avtalsslutande parter, från vars delar överföringen har gjorts, inom fyra kalenderdagar räknat från den dag då beslutet antas.

Under övergångsperioden får en avtalsslutande part utöva sin rätt att invända endast om

tion may, during the transitional period, request to the Board to temporarily make use of the part of the financial means available in the compartments of the Fund not yet mutualised corresponding to the other Contracting Parties. In such a case, the Contracting Parties concerned shall subsequently transfer to the Fund, before the transitional period has elapsed, extraordinary ex post contributions in an amount equivalent to the one received by their compartments, plus the interest accrued, so that the other compartments are refunded.

2. The amount temporarily transferred from each of the compartments to the recipient ones shall be pro rata to their size, as determined under Article 4(2) and shall not exceed 50 % of the available financial means within each compartment not yet subject to mutualisation. In case of cross-border group resolution, the allocation of financial means made available between the compartments of the Contracting Parties concerned pursuant to this paragraph shall follow the same key for the distribution of costs among them, as laid down under point (a) of Article 5(1).

3. Decisions of the Board on the request for the temporary transfer of financial means between compartments referred to in paragraph 1 shall be taken by simple majority of the members of its plenary session, as specified in Article 52(1) of the SRM Regulation. In its decision on temporary transfer, the Board shall specify the rate of interest, the period for refunding and other terms and conditions concerning the transfer of financial means between compartments.

4. The decision of the Board agreeing on the temporary transfer of financial means referred to in paragraph 3 may only enter into force if no objection has been expressed by any of the Contracting Parties from whose compartments the transfer has been made within a period of 4 calendar days since the date of adoption of the decision.

During the transitional period, the right of objection of a Contracting Party may only be exercised if:

a) den kan komma att behöva de finansiella medlen från den nationella del som motsvarar parten för att inom kort finansiera en resolutionsinsats eller om den tillfälliga överföringen skulle äventyra genomförandet av en pågående resolutionsåtgärd inom dess territorium,

b) den tillfälliga överföringen skulle kräva mer än de 25 % av dess del av den nationella del som ännu inte har gjorts ömsesidig i enlighet med artikel 5.1 a och b, eller

c) den anser att den avtalsslutande part, vars del gagnas av den tillfälliga överföringen, inte tillhandahåller garantier för återbetalning från nationella källor eller stöd från ESM i enlighet med överenskomna förfaranden.

Den avtalsslutande part som avser att använda ska vederbörligen styrka förekomsten av alla ovanstående omständigheter som avses i leden a—c.

Om invändningar görs i enlighet med denna punkt ska nämndens beslut om tillfällig överföring antas med undantag av de finansiella medlen i delarna för de avtalsslutande parter som gjort invändningen.

5. Om ett institut som hör till en avtalsslutande part från vars del finansiella medel har överförts i kraft av denna artikel är föremål för resolution får den avtalsslutande parten begära att nämnden från fonden till dess del överför ett belopp som motsvarar det som ursprungligen överförts från den delen. Nämnden ska på en sådan begäran omedelbart godkänna överföringen.

I sådana fall ska de avtalsslutande parter som ursprungligen gagnades av den tillfälliga överföringen av finansiella medel ha en skyldighet att till fonden, i överensstämmelse med de villkor som nämnden ska fastställa, överföra de belopp som i enlighet med första stycket anslagits för den berörda avtalsslutande parten.

(a) it might require the financial means from the national compartment that corresponds to it to finance a resolution operation in the near term or if the temporary transfer would jeopardise the conduct of an ongoing resolution action within its territory;

(b) the temporary transfer would take more than the 25 % of its part of the national compartment not yet subject to mutualisation in accordance with points (a) and (b) of Article 5(1); or

(c) it considers that the Contracting Party whose compartment benefits from the temporary transfer is not providing guarantees of refunding from national sources or support from the ESM in line with agreed procedures.

The Contracting Party intending to object shall duly substantiate the occurrence of any of the circumstances referred to in points (a) to (c).

In case objections are raised in accordance with this paragraph, the decision on temporary transfer of the Board shall be adopted excluding the financial means of the compartments of the objecting Contracting Parties.

5. If an institution of a Contracting Party from whose compartment financial means have been transferred by virtue of this Article is subject to resolution, that Contracting Party may request the Board to transfer from the Fund to its compartment an amount equivalent to that initially transferred from that compartment. The Board shall, upon such a request, agree immediately on the transfer.

In such a case, the Contracting Parties that initially benefited from the temporary use of financial means shall be held liable to transfer to the Fund the amounts allocated to the Contracting Party concerned pursuant to the first subparagraph, in accordance with the terms and conditions to be specified by the Board.

6. Nämnden ska fastställa allmänna kriterier för villkoren för hur tillfällig överföring av finansiella medel mellan delar enligt denna artikel ska äga rum.

6 The Board shall specify general criteria determining the conditions upon which the temporary transfer of financial means among compartments envisaged in this Article shall take place.

ARTIKEL 8

Avtalsslutande parter som inte har euron som valuta

1. Om Europeiska unionens råd vid en senare tidpunkt än den tidpunkt då detta avtal ska tillämpas enligt artikel 12.2 antar ett beslut om att upphäva ett undantag för en avtalsslutande part som inte har euron som valuta i enlighet med vad som fastställs i artikel 139.1 i EUF-fördraget eller med dess parter undantag enligt vad som avses i protokoll (nr 16) om vissa bestämmelser angående Danmark, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget (*Protokoll om vissa bestämmelser angående Danmark*), eller om en avtalsslutande part som inte har euron som valuta i avsaknad av ett sådant beslut blir part i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen, ska den till fonden överföra ett bidragsbelopp som uppburits på dess territorium motsvarande den del av den sammanlagda målnivån för sin nationella del beräknad i enlighet med artikel 4.2, dvs. samma belopp som skulle ha överförts av den berörda avtalsslutande parten om den hade deltagit i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen sedan den tidpunkt från och med vilken detta avtal ska tillämpas enligt artikel 12.2.

2. Eventuella belopp som finansieringsarrangemanget för resolution i en avtalsslutande part som avses i punkt 1 har utbetalats med avseende på resolutionsåtgärder inom deras territorium ska dras av från de belopp som ska överföras till fonden av denna avtalsslutande part i enlighet med punkt 1. I ett sådant fall ska den avtalsslutande parten förbli skyldig att till fonden överföra ett belopp motsvarande det som skulle ha krävts för att uppnå målfinansieringsnivån för dess finansiella arrangemang för resolution i enlighet med arti-

ARTICLE 8

Contracting Parties whose currency is not the euro

1. In the case that at a date subsequent to the one of application of this Agreement under Article 12(2) a decision is adopted by the Council of the European Union abrogating the derogation of a Contracting Party whose currency is not the euro, as defined in Article 139(1) TFEU or its exemption, as referred to in Protocol (No 16) on certain provisions related to Denmark annexed to the TEU and the TFEU ("Protocol on certain provisions related to Denmark") or if, in the absence of any such decision, a Contracting Party whose currency is not the euro becomes part of the Single Supervisory Mechanism and of the Single Resolution Mechanism, it shall transfer towards the Fund an amount of contributions raised in its territory equivalent to the part of the total target level for its national compartment calculated in accordance with Article 4(2), thus equal to that which would have been transferred by the Contracting Party concerned if it had participated in the Single Supervisory Mechanism and the Single Resolution Mechanism since the date of application of this Agreement under Article 12(2).

2. Any amount disbursed by the resolution financing arrangement of a Contracting Party referred to in paragraph 1 in respect of resolution actions within its territory shall be deducted from those to be transferred by that Contracting Party towards the Fund by virtue of paragraph 1. In such a case, the Contracting Party in question shall remain bound to transfer towards the Fund an amount equivalent to that which would have been necessary to achieve the target level of its resolution financing arrangement, in accordance with Ar-

kel 102 i BRR-direktivet) inom den tidsfrist som föreskrivs i det direktivet.

3. Nämnden ska i samförstånd med den berörda avtalsslutande parten fastställa den exakta storleken på det bidragsbelopp som ska överföras av den parten i enlighet med de villkor som fastställs i punkterna 1 och 2.

4. Fonden ska inte stå för kostnaderna för eventuella resolutionsåtgärder som inleds på territoriet för avtalsslutande parter som inte har euron som valuta före tidpunkten då beslutet om att upphäva deras undantag enligt vad som fastställs i artikel 139.1 i fördraget eller deras undantag enligt vad som avses i Protokoll om vissa bestämmelser angående Danmark får verkan eller före tidpunkten för ikraftträdandet av det ECB-beslut om nära samarbete som avses i artikel 7.2 i förordning (EU) nr 1024/2013.

Om ECB i den samlade bedömning av kreditinstituten som avses i artikel 7.2 b i förordning (EU) nr 1024/2013 anser att något av den berörda avtalsslutande partens institut håller på att falla eller sannolikt kommer att göra det ska fonden inte stå för kostnaderna för resolutionsåtgärder avseende detta kreditinstitut.

5. Om det nära samarbetet med ECB avslutas ska de bidrag som den avtalsslutande part som berörs av avslutandet har överfört återbetalas i enlighet med artikel 4.3 i SRM-förordningen.

Avslutande av det nära samarbetet med ECB ska inte påverka de avtalsslutande parternas rättigheter och skyldigheter som härrör från de resolutionsåtgärder som har genomförts under den period som dessa avtalsslutande parter omfattas av detta avtal och som rör

- överföring av efterhandsbidrag enligt artikel 5.1 d,

- påfyllning av fonden enligt artikel 6, och

- tillfällig överföring mellan delar enligt ar-

ticle 102 of the BRR Directive and within the deadlines therein provided.

3. The Board shall determine, in agreement with the Contracting Party concerned, the exact amount of contributions to be transferred by it, pursuant to the criteria laid down in paragraphs 1 and 2.

4. The costs of any resolution action initiated in the territory of the Contracting Parties whose currency is not the euro before the date when the decision abrogating their derogation, as defined in Article 139(1) TFEU, or their exemption, as referred to in the Protocol on certain provisions related to Denmark, takes effect or before the date of entry into force of the decision of the ECB on close cooperation referred to in Article 7(2) of Regulation (EU) No 1024/2013 shall not be borne by the Fund.

If the ECB, in its comprehensive assessment of the credit institutions referred to in point (b) of Article 7(2) of Regulation (EU) No 1024/2013, considers that any of the institutions of the Contracting Parties concerned is failing or likely to fail, resolution costs of resolution actions of those credit institutions shall not be borne by the Fund.

5. In case of termination of close cooperation with the ECB, contributions transferred by the Contracting Party concerned by termination are recouped in accordance with Article 4(3) of the SRM Regulation.

Termination of close cooperation with the ECB shall not affect the rights and obligations of the Contracting Parties stemming from resolution actions that have taken place during the period in which those Contracting Parties are subject to this Agreement and that are related to:

- the transfer of ex post contributions, under point (d) of Article 5(1);

- the replenishment of the Fund, under Article 6; and

- the temporary transfer between compart-

tikel 7.

ments, under Article 7.

ARTIKEL 9

Respekt för de allmänna principerna och målen för resolution

1. Den ömsesidiga användningen av fonden och överföringen av bidrag till fonden ska vara beroende av varaktigheten i en sådan rättslig ram för resolution vars regler är likvärdiga eller åtminstone leder till samma resultat som reglerna i SRM-förordningen enligt vad som föreskrivs i följande regler, och utan att dessa ändras:

a) Förfarandereglerna för antagande av en resolutionsordning enligt artikel 18 i SRM-förordningen.

b) Reglerna för nämndens beslutsfattande enligt artiklarna 52 och 55 i SRM-förordningen.

c) Allmänna principer för resolution enligt artikel 15 i SRM-förordningen, framför allt principerna om att aktieägarna i institutet under resolution ska bära de första förlusterna och att borgenärer till institutets under resolution ska bära förluster efter aktieägarna i enlighet med deras fordringsprioriteringsordning enligt punkt 1 a och 1 b i den artikeln.

d) Reglerna för de resolutionsverktyg som avses i artikel 22.2 i SRM-förordningen, framför allt de regler som rör tillämpningen av det skuldnedskrivningsverktyg som fastställs i artikel 27 i förordningen samt i artiklarna 43 och 44 i BRR-direktivet och de särskilda tröskelvärden som fastställs däri med avseende på nedskrivning för aktieägare och borgenärer samt bidragen från fonden till en särskild resolutionsåtgärd.

2. Om de regler för resolution som avses i punkt 1 som föreskrivs i SRM-förordningen, såsom vid tidpunkten för dess ursprungliga antagande, upphävs eller på annat sätt ändras mot någon av de avtalsslutande parternas vilja, inbegripet antagandet av regler om skuld-

ARTICLE 9

Respect of the general principles and objectives of resolution

1. The use of the Fund on a mutual basis and the transfer of contributions to the Fund shall be contingent upon the permanence of a legal framework on resolution whose rules are equivalent to, and lead at least to the same result of those under the SRM Regulation as laid down in the following rules, and without changing them:

(a) The procedural rules on the adoption of a resolution scheme as laid down under Article 18 of the SRM Regulation;

(b) The Board's decision making rules as laid down in Articles 52 and 55 of the SRM Regulation;

(c) General principles concerning resolution as laid down in Article 15 of the SRM Regulation, notably the principles that the shareholders of the institution under resolution bear first losses and that the creditors of the institution under resolution bear losses after the shareholders in accordance with the order of priority of their claims, enshrined in points (a) and (b) of paragraph (1) thereof;

(d) The rules on the resolution tools referred to under Article 22(2) of the SRM Regulation, notably those concerning the application of the bail in tool laid down under Article 27 thereof and in Articles 43 and 44 of the BRR Directive and the specific thresholds that they establish related to the imposition of losses on shareholders and on creditors and the contribution of the Fund to a particular resolution action.

2. In case the rules concerning resolution referred to in paragraph 1, provided for in the SRM Regulation as on the date of its initial adoption, are repealed, or otherwise amended against the will of any Contracting Party, including the adoption of bail in rules in a man-

nedskrivningsverktyg, på ett sätt som inte motsvarar eller åtminstone leder till ett resultat som är detsamma som och inte mindre strängt än resultatet av SRM-förordningen, såsom vid tidpunkten för dess ursprungliga antagande och denna avtalsslutande part utövar sina rättigheter i enlighet med internationell offentlig rätt när det gäller en fundamental förändring av omständigheter, kan varje annan avtalsslutande part på grundval av artikel 14 i detta avtal begära att domstolen ska kontrollera om det har skett en grundläggande förändring av omständigheterna och vilka konsekvenser som följer av detta, i enlighet med internationell offentlig rätt. I sin ansökan kan varje avtalsslutande part begära att domstolen uppskjuter verkställigheten av en åtgärd som är föremålet för en tvist, varvid artikel 278 i EUF-fördraget och artiklarna 160–162 i domstolens rättegångsregler ska vara tillämpliga.

3. Det förfarande som avses i punkt 2 i den härartikeln ska inte föregripa eller påverka tillgången till de rättsmedel som föreskrivs i artiklarna 258, 259, 260, 263, 265 och 266 i EUF-fördraget.

ner which is not equivalent or that does not lead, at least, to the same and not less stringent result than that deriving from the SRM Regulation as on the date of its initial adoption, and this Contracting Party exercises its rights under public international law regarding a fundamental change of circumstances, any other Contracting Party may, on the basis of Article 14 of this Agreement, request the Court of Justice to verify the existence of a fundamental change of circumstances and the consequences ensuing from it, in accordance with public international law. In its application, any Contracting Party may request the Court of Justice to suspend the operation of a measure which is the object of the dispute, in which case Article 278 TFEU and Articles 160 to 162 of the Rules of Procedure of the Court of Justice shall be applicable.

3. The procedure referred to in paragraph 2 of this Article shall not prejudice or affect recourse to legal remedies provided for under Articles 258, 259, 260, 263, 265 and 266 TFEU.

ARTIKEL 10

Efterlevnad

1. De avtalsslutande parterna ska vidta de nödvändiga åtgärderna i sina nationella rättsordningar för att säkerställa att deras skyldighet att gemensamt överföra bidragen i enlighet med detta avtal uppfylls.

2. Utan att det påverkar domstolens befogenheter enligt artikel 14 i detta avtal får nämnden på eget initiativ eller på begäran av en avtalsslutande part, överväga om en avtalsslutande part har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att överföra bidragen till fonden, i enlighet med detta avtal.

Om nämnden finner att en avtalsslutande part inte uppfyller sin skyldighet att betala in bidragen ska den fastställa en tidsfrist inom vilken den berörda avtalsslutande parten ska

ARTICLE 10

Compliance

1. Contracting Parties shall take the necessary measures in their national legal orders to ensure compliance with their obligation to jointly transfer the contributions in accordance with this Agreement.

2. Without prejudice to the power of the Court of Justice under Article 14 of this Agreement, the Board, acting on its own initiative or at the request of any Contracting Party, may consider whether a Contracting Party has failed to comply with its obligation to transfer the contributions to the Fund, as established in this Agreement.

In case the Board finds that a Contracting Party has failed to comply with its obligation to transfer the contributions, it shall set a deadline for the Contracting Party concerned

vidta de åtgärder som krävs för att komma tillrätta med situationen. Om den berörda avtalsslutande parten inte vidtar de åtgärder som krävs för att komma tillrätta med situationen inom den tidsfrist som fastställts av nämnden ska användning av alla avtalsslutande parter delar enligt vad som fastställs i artikel 5.1 b undantas när det gäller resolution av institut auktoriserade i den berörda avtalsslutande parten. Detta undantag ska upphöra att vara tillämpligt från och med det att nämnden konstaterar att den berörda avtalsslutande parten har vidtagit de åtgärder som krävs för att komma tillrätta med situationen.

3. De beslut som fattas av nämnden i enlighet med denna artikel ska fattas med enkel majoritet av ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b i SRM-förordningen.

to take the necessary measures in order to put an end to the breach. In case the Contracting Party concerned does not take the necessary measures to put an end to the breach within the deadline fixed by the Board, the use of compartments of all the Contracting Parties as laid down in point (b) of Article 5(1) shall be excluded in relation to the resolution of institutions authorised in the Contracting Party concerned. That exclusion shall cease to apply as from the moment when the Board determines that the Contracting Party concerned has taken the necessary measures to put an end to the breach.

3. Decisions of the Board under this Article shall be taken by simple majority of the Chair and the members referred to in point (b) of Article 43(1) of the SRM Regulation.

AVDELNING IV

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

ARTIKEL 11

Ratificering, godkännande eller godtagande
och ikraftträdande

1. Detta avtal ska vara föremål för ratificering, godtagande eller godkännande av signatärerna i enlighet med deras respektive konstitutionella bestämmelser. Ratifikations-, godkännande- och godtagandeinstrumenten ska deponeras hos generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd (nedan kallad *depositarien*). Depositarien ska meddela de andra signatärerna om varje deponering och om vilket datum deponeringen ägde rum.

2. Detta avtal träder i kraft första dagen av den andra månaden efter det datum då ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrumenten har deponerats av så många signatärer som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen att detta motsvarar minst 90 % av summan av det vägda antalet röster

TITLE IV

GENERAL AND FINAL PROVISIONS

ARTICLE 11

Ratification, approval or acceptance and entry into force

1. This Agreement shall be subject to ratification, approval or acceptance by its signatories in accordance with their respective constitutional requirements. The instruments of ratification, approval or acceptance shall be deposited with the General Secretariat of the Council of the European Union ("the Depositary"). The Depositary shall notify the other signatories of each deposit and the date thereof.

2. This Agreement shall enter into force on the first day of the second month following the date when instruments of ratification, approval or acceptance have been deposited by signatories participating in the Single Supervisory Mechanism and in the Single Resolution Mechanism that represent no less than 90 % of the aggregate of the weighted votes

för samtliga medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen, enligt vad som fastställs genom protokoll (nr 36) om övergångsbestämmelser, som fogas till EU-fördraget och EUF-fördraget.

of all Member States participating in the Single Supervisory Mechanism and in the Single Resolution Mechanism, as determined by Protocol (No 36) on transitional provisions annexed to the TEU and the TFEU.

ARTIKEL 12

Tillämpning

1. Detta avtal ska gälla för de avtalsslutande parter som har deponerat sina ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrument förutsatt att SRM-förordningen redan har trätt i kraft.

2. Under förutsättning att villkoret i punkt 1 i den här artikeln är uppfyllt och att detta avtal har trätt i kraft i enlighet med artikel 11.2 ska det gälla från och med den 1 januari 2016 för de avtalsslutande parter som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen och som har deponerat sina ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrument vid det datumet. Om detta avtal inte har trätt i kraft senast den 1 januari 2016 ska det gälla från och med det datum då det träder i kraft för de avtalsslutande parter som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen och som har deponerat sina ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrument vid det datumet.

3. För de avtalsslutande parter som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma resolutionsmekanismen och som inte har deponerat sina ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrument senast det datum då det börjar att tillämpas enligt punkt 2 ska detta avtal gälla från och med första dagen i den månad som följer på deponeringen av deras respektive ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrument.

4. Detta avtal ska inte gälla de avtalsslutande parter som har deponerat sina ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrument men som inte deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och i den gemensamma re-

ARTICLE 12

Application

1. This Agreement shall apply amongst the Contracting Parties that have deposited their instruments of ratification, approval or acceptance provided that the SRM Regulation has previously entered into force.

2. Subject to paragraph 1 of this Article, and provided that this Agreement has entered into force in accordance with Article 11(2), it shall apply as from 1 January 2016 amongst the Contracting Parties participating in the Single Supervisory Mechanism and in the Single Resolution Mechanism that have deposited their instruments of ratification, approval or acceptance by that date. If this Agreement has not entered into force by 1 January 2016 it shall apply as from its date of entry into force, amongst the Contracting Parties participating in the Single Supervisory Mechanism and in the Single Resolution Mechanism that have deposited their instruments of ratification, approval or acceptance by that date.

3. This Agreement shall apply to the Contracting Parties participating in the Single Supervisory Mechanism and in the Single Resolution Mechanism that have not deposited their instruments of ratification, approval or acceptance by the date of application under paragraph 2, as from the first day of the month following the deposit of their respective instrument of ratification, approval or acceptance.

4. This Agreement shall not apply to the Contracting Parties that have deposited their instruments of ratification, approval or acceptance but that do not participate in the Single Supervisory Mechanism and in the

solutionsmekanismen senast vid det datum då avtalet börjar gälla. Dessa avtalsslutande parter ska dock vara parter i det särskilda avtal som avses i artikel 14.2 från och med det datum då detta avtal börjar gälla, med avseende på möjligheten att hänskjuta tvister om tolkningen och tillämpningen av artikel 15 till domstolen.

Avtalet ska gälla de avtalsslutande parterna som avses i första stycket från och med det datum då beslutet om att upphäva deras undantag enligt vad som fastställs i artikel 139.1 i EUF-fördraget eller deras undantag enligt vad som avses i Protokollet om vissa bestämmelser angående Danmark får verkan eller, i frånvaro därav, från och med det datum då ECB:s beslut om nära samarbete som avses i artikel 7.2 i förordning (EU) nr 1024/2013 träder i kraft.

Om inte annat följer av dessartikel 8, ska detta avtal upphöra att gälla för de avtalsslutande parter som har ingått det nära samarbete med ECB som avses i artikel 7.2 i förordning (EU) nr 1024/2013 från och med det datum då detta nära samarbete avslutas i enlighet med artikel 7.8 i den förordningen.

Single Resolution Mechanism by the date of application of this Agreement. Those Contracting Parties shall however be part of the special agreement referred to in Article 14(2) as from the date of application of this Agreement for the purposes of submitting to the Court of Justice any dispute concerning the interpretation and enforcement of Article 15.

It shall apply to the Contracting Parties referred to in the first subparagraph as from the date when the decision abrogating their derogation, as defined in Article 139(1) TFEU or their exemption, as referred to in Protocol on certain provisions related to Denmark, takes effect or, in the absence thereof, as from the date of entry into force of the ECB decision on close cooperation referred to in Article 7(2) of Regulation (EU) No 1024/2013.

Subject to its Article 8, this Agreement shall cease to apply to the Contracting Parties that have established the close cooperation with the ECB referred to in Article 7(2) of Regulation (EU) No 1024/2013 as from the date of termination of that close cooperation in accordance with Article 7(8) of that Regulation.

ARTIKEL 13

Anslutning

Detta avtal ska vara öppet för anslutning för andra medlemsstater än de avtalsslutande parterna. Om inte annat följer av artikel 8.1—8.3 ska anslutningen få verkan när anslutningsinstrumentet deponeras hos depositarien, som ska meddela de övriga avtalsslutande parterna om detta. Texten till detta avtal på den anslutande medlemsstatens officiella språk, som också är ett officiellt språk i unionsinstitutionerna, ska efter det att den godkänts av de fördragsslutande parterna deponeras i depositariens arkiv såsom varande en giltig text av detta avtal.

ARTICLE 13

Accession

This Agreement shall be open to accession by Member States other than the Contracting Parties. Subject to paragraphs 1 to 3 of Article 8 accession shall be effective upon depositing the instrument of accession with the Depositary, which shall notify the other Contracting Parties thereof. Following authentication by the Contracting Parties, the text of this Agreement, in the official language of the acceding Member State that is also an official language of the institutions of the Union, shall be deposited in the archives of the Depositary as an authentic text of this Agreement.

ARTIKEL 14

Tvistlösning

1. Om en avtalsslutande part är oenig med en annan avtalsslutande part om tolkningen av någon av bestämmelserna i detta avtal, eller om en avtalsslutande part anser att en annan avtalsslutande part har underlåtit att uppfylla sina avtalsenliga skyldigheter, får den parten väcka talan vid domstolen. Domstolens dom ska vara bindande för parterna i målet.

Om domstolen finner att en avtalsslutande part har underlåtit att uppfylla sina avtalsenliga skyldigheter ska den berörda avtalsslutande parten vidta de åtgärder som krävs för att följa domen inom den tidsfrist som domstolen fastställer. Om den berörda avtalsslutande parten inte vidtar nödvändiga åtgärder för att åtgärda situationen inom den tidsfrist som domstolen fastställer ska användning av alla avtalsslutande parter delar enligt vad som fastställs i artikel 5.1 b undantas när det gäller institut auktoriserade i den berörda avtalsslutande parten.

2. Denna artikel utgör ett särskilt avtal mellan de avtalsslutande parterna i den mening som avses i artikel 273 i EUF-fördraget.

3. Medlemsstaterna som inte har euron som valuta och som inte har ratificerat detta avtal får meddela depositarien att de har för avsikt att bli part i det särskilda avtal som avses i punkt 2 i denna artikel i syfte att kunna hänskjuta eventuella tvister om tolkningen och tillämpningen av artikel 15 till domstolen. Depositarien ska vidarebefordra den berörda medlemsstatens meddelande till de avtalsslutande parterna, varpå medlemsstaten blir part i det särskilda avtal som avses i punkt 2 i denna artikel för de syften som anges i denna punkt.

ARTICLE 14

Dispute settlement

1. Where a Contracting Party disagrees with another Contracting Party on the interpretation of any of the provisions of this Agreement or when it considers that another Contracting Party has failed to comply with its obligations under this Agreement, it may bring the matter before the Court of Justice. The judgment of the Court of Justice shall be binding on the parties to the proceedings.

If the Court of Justice finds that a Contracting Party has failed to comply with its obligations under this Agreement, the Contracting Party concerned shall take the necessary measures to comply with the judgment within a period to be decided by the Court of Justice. In case the Contracting Party concerned does not take the necessary measures to put an end to the breach within the deadline fixed by the Court of Justice, the use of compartments of all the Contracting Parties as laid down in point (b) of Article 5(1) shall be excluded in relation to institutions authorised in the Contracting Party concerned.

2. This Article constitutes a special agreement between the Contracting Parties within the meaning of Article 273 TFEU.

3. Member States whose currency is not the euro that have not ratified this Agreement may notify the Depositary of their intention to be party to the special agreement referred to in paragraph 2 of this Article for the purposes of submitting to the Court of Justice any dispute concerning the interpretation and enforcement of Article 15. The Depositary shall communicate the notification by the Member State concerned to the Contracting Parties, upon which communication the Member State concerned shall become party to the special agreement referred to in paragraph 2 of this Article for the purposes described in this paragraph.

ARTIKEL 15

Kompensation

1. De avtalsslutande parterna förbinder sig att gemensamt, skyndsamt och med ränta till varje medlemsstat som inte deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen (nedan kallad *icke-deltagande medlemsstat*) återbetala det belopp som den icke-deltagande medlemsstaten har betalat in i egna medel motsvarande användningen av unionens allmänna budget vid utomobligatoriskt ansvar och kostnader relaterade till detta med avseende på unionsinstitutionernas utövande av befogenheter i enlighet med SRM-förordningen.

2. Det belopp som varje icke-deltagande medlemsstat anses ha bidragit med till utomobligatoriskt ansvar och kostnader relaterade till detta ska beräknas proportionellt på grundval av deras respektive bruttonationalinkomst, som fastställts i enlighet med artikel 2.7 i rådets beslut 2007/436/EG/Euratom¹ eller någon påföljande unionsakt som ändrar eller upphäver det beslutet.

3. Kompensationskostnaderna ska fördelas proportionellt mellan de avtalsslutande parterna på grundval av storleken på deras bruttonationalinkomst, i enlighet med vad som fastställs i artikel 2.7 i rådets beslut 2007/436/EG, Euratom eller någon påföljande unionsakt som ändrar eller upphäver det beslutet.

4. Återbetalning till de icke-deltagande medlemsstaterna ska ske samma datum som betalningen av de belopp bokförs som avses i artikel 9.1 i rådets förordning (EG, Euratom)

ARTICLE 15

Compensation

1. The Contracting Parties commit to reimburse jointly, promptly and with interest each Member State that is not participating in the Single Supervisory Mechanism and in the Single Resolution Mechanism ("non participating Member State") for the amount that that non participating Member State has paid in own resources corresponding to the use of the general budget of the Union in cases of non contractual liability and costs related thereto, in respect of the exercise of powers by the institutions of the Union under the SRM Regulation.

2. The amount that each of the non participating Member States is deemed to have contributed to the non-contractual liability and costs related thereto shall be determined pro rata on the basis of their respective gross national income determined in accordance with Article 2(7) of Council Decision 2007/436/EC, Euratom¹ or with any ensuing Union act amending or repealing it.

3. Compensation costs shall be distributed among the Contracting Parties pro rata on the basis of the weight of their respective gross national income, as determined in accordance with Article 2(7) of Council Decision 2007/436/EC, Euratom or with any ensuing Union act amending or repealing it.

4. The non participating Member States shall be reimbursed on the dates of the entries in the accounts referred to in Article 9(1) of Council Regulation (EC, Euratom)

¹ Rådets beslut 2007/436/EG, Euratom av den 7 juni 2007 om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (EUT L 163, 23.6.2007, s. 17).

Council Decision of 7 June 2007 on the system of the European Communities' own resources (OJ L 163, 23.6.2007, p. 17).

nr 1150/2000¹ eller någon påföljande unionsakt som ändrar eller upphäver det beslutet, som motsvarar betalningen från unionens budget för att reglera utomobligatoriskt ansvar och kostnader relaterade till detta efter antagandet av den därmed förbundna ändringsbudgeten.

Eventuell ränta ska beräknas i enlighet med de bestämmelser om ränta på belopp som utbetalats för sent som är tillämpliga på unionens egna medel. Beloppen ska räknas om mellan de nationella valutorna och euron på grundval av en växelkurs som fastställts i enlighet med artikel 10.3 första stycket i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 eller någon påföljande unionsakt som ändrar eller upphäver det beslutet.

5. Kommissionen ska samordna eventuella återbetalningar från de avtalsslutande parterna i enlighet med de kriterier som fastställs i punkterna 1—3. Kommissionens samordnande roll ska inbegripa att beräkna på vilken grund betalningar ska göras, att sända meddelanden till de avtalsslutande parterna med betalningskrav och att beräkna räntan.

No 1150/2000¹ or in any ensuing Union act amending or repealing it, of the amounts corresponding to the payments from the Union budget to settle the non contractual liability and costs related thereto following the adoption of the associated amending budget.

Any interest shall be calculated in accordance with the provisions on interest for amounts made available belatedly applicable to the Union's own resources. Amounts shall be converted between national currencies and the euro at an exchange rate determined in accordance with the first subparagraph of Article 10(3) of Council Regulation (EC, Euratom) No 1150/2000 or with any ensuing Union act amending or repealing it.

5. The Commission shall coordinate any reimbursement action by the Contracting Parties, in accordance with the criteria laid down under paragraphs 1 to 3. The Commission's coordination role shall include calculating the basis on which payments are to be made, issuing notices to the Contracting Parties requiring payments to be made and calculating interest.

ARTIKEL 16

Översyn

1. Senast två år från och med det datum då detta avtal träder i kraft och därefter var artonde månad ska nämnden framlägga en rapport till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av detta avtal, särskilt om huruvida den ömsesidiga användningen av fonden fungerar väl och om dess inverkan på den finansiella stabiliteten och den inre marknaden.

ARTICLE 16

Review

1. Within two years of the date of entry into force of this Agreement, at the latest and every 18 months thereafter, the Board shall assess and present to the European Parliament and to the Council a report on the implementation of this Agreement and in particular on the proper functioning of the mutual use of the Fund and its impact on financial stability and the internal market.

¹ Rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 2007/436/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 130, 31.5.2000, s. 1), med senare ändringar.

Council Regulation (EC, Euratom) No 1150/2000 of 22 May 2000 implementing Decision 2007/436/EC, Euratom on the system of the Communities' own resources (OJ L 130, 31.5.2000, p. 1), including any subsequent amendments.

2. På grundval av en utvärdering av de erfarenheter av avtalets genomförande som framgår av de rapporter från nämnden som avses i punkt 1 ska, senast inom tio år från och med datumet för detta avtals ikraftträdande, i enlighet med EU-fördraget och EUF-fördraget, nödvändiga åtgärder vidtas i syfte att införliva innehållet i detta avtal i unionens rättsliga ram.

Detta avtal är upprättat i ett enda original på engelska, bulgariska, danska, estniska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, kroatiska, lettiska, litauiska, maltesiska, nederländska, polska, portugisiska, rumänska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska och ungerska vilka alla texter är lika giltiga, och ska deponeras i depositariens arkiv, som ska överlämna en bestyrkt kopia till varje avtalsslutande part.

TILL BEVIS HÄR PÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta avtal.

AVSIKTSFÖRKLARINGAR FRÅN DE
AVTALSSLUTANDE PARTERNA OCH
DE OBSERVATÖRER VID REGERINGS-
KONFERENSEN SOM ÄR MEDLEMMAR
AV EUROPEISKA UNIONENS RÅD FÖR
DEPOSITION MED AVTALET

Förklaring nr 1:

De avtalsslutande parterna och de observatörer vid regeringskonferensen som är medlemmar av Europeiska unionens råd, som till fullo respekterar förföreskrifterna i de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen, noterar att deras mål och avsikt, såvida de inte alla enas om något annat, är att

a) artikel 4.3 i SRM-förordningen, såsom vid tidpunkten för dess ursprungliga antagande, inte ska upphävas eller ändras,

2. Within ten years of the date of entry into force of this Agreement, at the latest, on the basis of an assessment of the experience with its implementation contained in the reports drawn up by the Board in accordance with paragraph 1, the necessary steps shall be taken, in accordance with the TEU and the TFEU, with the aim of incorporating the substance of this Agreement into the legal framework of the Union.

Done at Brussels on ... 2014, in a single original, whose Bulgarian, Croatian, Czech, Danish, Dutch, English, Estonian, Finnish, French, German, Greek, Hungarian, Irish, Italian, Latvian, Lithuanian, Maltese, Polish, Portuguese, Romanian, Slovak, Slovenian, Spanish and Swedish texts are equally authentic, which shall be deposited in the archives of the Depositary which shall transmit a duly certified copy to each of the Contracting Parties.

DECLARATIONS OF INTENT BY THE
CONTRACTING PARTIES AND OB-
SERVERS OF THE INTERGOVERN-
MENTAL CONFERENCE THAT ARE
MEMBERS OF THE COUNCIL OF THE
EUROPEAN UNION TO BE DEPOSITED
WITH THE AGREEMENT:

Declaration no. 1:

While fully respecting the procedural requirements of the Treaties on which the European Union is founded, the Contracting Parties and observers of the intergovernmental Conference that are members of the Council of the European Union note that it is their objective and their intention that, unless they all agree otherwise:

(a) Article 4(3) of the SRM Regulation, as on the date of its initial adoption, is not repealed or amended;

b) de principer och regler som avser skuldnedskrivningsverktyget inte ska upphävas eller ändras på ett sätt som inte motsvarar eller åtminstone leder till ett resultat som är det samma som och inte mindre strängt än resultatet av SRM-förordningen, såsom vid tidpunkten för dess ursprungliga antagande.

(b) the principles and rules related to the bail in tool are not repealed or amended in a way that is not equivalent and does not lead to, at least, the same and not less stringent result than that deriving from the SRM Regulation as on the date of its initial adoption.

Förklaring nr 2:

Signatärerna till det mellanstatliga avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till fonden förklarar att de kommer att sträva efter att slutföra avtalets ratificeringsprocess i god tid i överensstämmelse med sina nationella lagstadgade krav så att den gemensamma resolutionsmekanismen kan vara fullständigt operativ senast den 1 januari 2016.

Declaration no. 2:

The signatories to the Intergovernmental Agreement on the transfer and mutualisation of contributions to the Single Resolution Fund declare that they will strive to complete its process of ratification in accordance with their respective national legal requirements in due time so as to permit the Single Resolution Mechanism to be fully operational by 1 January 2016.

5.

Lag**om ändring av lagen om Finansinspektionen**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om Finansinspektionen (878/2008) 4 § 4 mom. 3 punkten, 26 § 1 mom. 2 punkten, 38 § 1 mom. 5 punkten, 40 § 1 mom., 41 § 6 mom., 71 § 1 mom. 1 och 3 punkten samt 6 mom.,

sådana de lyder, 4 § 4 mom. 3 punkten i lag 752/2012, 26 § 1 mom. 2 punkten i lag 170/2014, 38 § 1 mom. 5 punkten i lag 254/2013, 40 § 1 mom., 41 § 6 mom. och 71 § 6 mom. i lag 611/2014 och 71 § 1 mom. 3 punkten i lag 194/2011 samt

fogas till 3 § 2 mom. en ny 7 a punkt, till 29 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 170/2014, ett nytt 6 mom., till 38 § 1 mom., sådant det lyder i lagarna 752/2012, 254/2013 och 170/2014, en ny 6 punkt och till lagen en ny 44 b § som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

3 §

3 §

*Uppgifter**Uppgifter*

Finansinspektionen fullgör sina lagstadgade uppgifter genom att

Finansinspektionen fullgör sina lagstadgade uppgifter genom att

7 a) tillsammans med Verket för finansiell stabilitet som avses i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) övervaka att finansmarknadsaktörerna iakttar de på dem tillämpliga bestämmelserna i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/), nedan **resolutionslagen**,

4 §

4 §

*Tillsynsobjekt**Tillsynsobjekt*

Med övriga tillsynsobjekt avses i denna lag

Med övriga tillsynsobjekt avses i denna lag

3) säkerhetsfonden och insättningsgarantifonden enligt kreditinstitutslagen och ersättningsfonden för investerarskydd enligt lagen

3) säkerhetsfonden enligt 13 kap. i kreditinstitutslagen (610/2014) och ersättningsfonden för investerarskydd enligt lagen om inve-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

om investeringstjänster,

steringstjänster,

26 §

Återkallande av verksamhetstillstånd samt därmed jämförbara förordnanden om avslutande av verksamhet

Finansinspektionen får återkalla ett tillsynsobjekts verksamhetstillstånd eller, om någon annan myndighet är behörig tillståndsmyndighet, framställa att denna ska återkalla tillståndet, om uppnåendet av de för tillsynen över finansmarknaden i 1 § uppställda målen inte tillräckligt väl kan tryggas genom begränsning av tillsynsobjektets verksamhet i enlighet med 27 § eller andra åtgärder enligt denna lag och om

2) tillsynsobjektet inte inom utsatt tid har kunnat genomföra de åtgärder som anges i en åtgärdsplan enligt 11 § i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001), en plan för att återställa konglomeratets kapitaltäckning enligt 25 § i lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat eller en sådan plan för att återställa en sund finansiell ställning eller en sådan plan för kortfristig finansiering som avses i 11 kap. 25 eller 26 § eller 26 kap. 12 eller 13 § i försäkringsbolagslagen, 20 § i lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag, 46 § i lagen om utländska försäkringsbolag eller 12 kap. 6 b § eller 12 a kap. 7 eller 8 § i lagen om försäkringsföreningar eller om genomförandet av en sådan plan har försummats, eller

29 §

Tillsättning av ombud

26 §

Återkallande av verksamhetstillstånd samt därmed jämförbara förordnanden om avslutande av verksamhet

Finansinspektionen kan återkalla ett tillsynsobjekts verksamhetstillstånd eller, om ECB eller någon annan myndighet är behörig tillståndsmyndighet, framställa att denna ska återkalla tillståndet, om *förverkligandet* av de mål som i 1 § uppställs för tillsynen över finansmarknaden inte tillräckligt väl kan tryggas genom begränsning av tillsynsobjektets verksamhet i enlighet med 27 § eller *med* andra åtgärder enligt *vad som föreskrivs i denna lag eller någon annanstans i lag* och om

2) tillsynsobjektet inte inom utsatt tid har kunnat genomföra de åtgärder som anges i en *återhämtningsplan enligt 8 a kap. i kreditinstitutslagen*, en åtgärdsplan enligt 11 § i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001), en plan för att återställa konglomeratets kapitaltäckning enligt 25 § i lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat eller en sådan plan för att återställa en sund finansiell ställning eller en sådan plan för kortfristig finansiering som avses i 11 kap. 25 eller 26 §, 26 kap. 12 eller 13 § i försäkringsbolagslagen, 20 § i lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag, 46 § i lagen om utländska försäkringsbolag eller 12 kap. 6 b § eller 12 a kap. 7 eller 8 § i lagen om försäkringsföreningar eller om genomförandet av en sådan plan har försummats, eller

29 §

Tillsättning av ombud

På tillsättning av ombud i ett kreditinstitut eller värdepappersföretag ska dessutom till-

lämpas 11 kap. 10 a § i kreditinstitutslagen.

4 kap

Administrativa påföljder

38 §

Ordningsavgift

Finansinspektionen ska ålägga den att betala ordningsavgift som uppsåtligen eller av oaktsamhet

5) försummar eller bryter mot rapporteringsskyldigheten enligt artikel 42.2 i auktioneringsförordningen.

4 kap

Administrativa påföljder

38 §

Ordningsavgift

Finansinspektionen ska ålägga den att betala ordningsavgift som uppsåtligen eller av oaktsamhet

5) försummar eller bryter mot rapporteringsskyldigheten enligt artikel 42.2 i auktioneringsförordningen,

6) försummar eller bryter mot skyldigheten att betala EU:s stabiliseringsavgift enligt 4 kap. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet eller mot skyldigheten att betala insättningsgarantiavgift enligt 5 kap. i samma lag.

40 §

Påföljdsavgift

Påföljdsavgift ska påföras den som uppsåtligen eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot de bestämmelser eller beslut som avses i 15 kap. 2 § i värdepappersmarknadslagen, 15 kap. 2 § i lagen om investerings tjänster, 10 kap. 2 § i lagen om handel med finansiella instrument, 15 § i lagen om värdepapperskonton, 8 kap. 9 § i lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet, 48 a § i lagen om betalningsinstitut, 22 kap. 2 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, 144 b § i lagen om placeringsfonder eller 20 kap. 1 § i kreditinstitutslagen.

40 §

Påföljdsavgift

Påföljdsavgift ska påföras den som uppsåtligen eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot de bestämmelser eller beslut som avses i 15 kap. 2 § i värdepappersmarknadslagen, 15 kap. 2 § i lagen om investerings tjänster, 10 kap. 2 § i lagen om handel med finansiella instrument, 15 § i lagen om värdepapperskonton, 8 kap. 9 § i lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet, 48 a § i lagen om betalningsinstitut, 22 kap. 2 § i lagen förvaltare av alternativa investeringsfonder, 144 b § i lagen om investerings tjänster, 20 kap. 1 § i kreditinstitutslagen eller 18 kap. 1 § i resolutionslagen.

41 §

Påförande av påföljdsavgift

Om en påföljdsavgift påförs för en överträdelse eller försummelse *av en bestämmelse* som avses i 20 kap. 1 § 2 och 4 mom. i kreditinstitutslagen eller 15 kap. 2 § 2 och 5 mom. i lagen om investeringstjänster får en juridisk person, trots vad som föreskrivs i 3 mom., påföras en påföljdsavgift som uppgår till högst tio procent av den juridiska personens omsättning under året före gärningen eller försummelsen. Om den juridiska personen hör till en koncern avses med omsättning den omsättning som framgår av koncernens yttersta moderföretags koncernbokslut. Trots vad som föreskrivs i 4 mom. får en fysisk person för överträdelse eller försummelse av de bestämmelser som avses ovan i detta moment påföras högst fem miljoner euro i påföljdsavgift. Trots det som föreskrivs ovan i detta moment får påföljdsavgiften emellertid vara högst två gånger större än den vinning som erhållits genom gärningen eller försummelsen, om vinningen kan bestämmas.

41 §

Påförande av påföljdsavgift

Om en påföljdsavgift påförs för en överträdelse eller försummelse som avses i 20 kap. 1 § 2 och 4 mom. i kreditinstitutslagen, 15 kap. 2 § 2 och 5 mom. i lagen om investeringstjänster *eller i 18 kap. 1 § i resolutionslagen*, får en juridisk person, trots vad som föreskrivs i 3 mom., påföras en påföljdsavgift som uppgår till högst tio procent av den juridiska personens omsättning under året före gärningen eller försummelsen. Om den juridiska personen hör till en koncern avses med omsättning den omsättning som framgår av koncernens yttersta moderföretags koncernbokslut. Trots vad som föreskrivs i 4 mom. får en fysisk person för överträdelse eller försummelse av de bestämmelser som avses ovan i detta moment påföras högst fem miljoner euro i påföljdsavgift. Trots det som föreskrivs ovan i detta moment får påföljdsavgiften emellertid vara högst två gånger större än den vinning som erhållits genom gärningen eller försummelsen, om vinningen kan fastställas.

44 b §

Samarbete med Verket för finansiell stabilitet

Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet ska samarbeta sinsemellan. Innan Finansinspektionen vidtar åtgärder enligt 3 eller 4 kap. ska den samråda med Verket för finansiell stabilitet, om ett tillsynsobjekt eller en annan finansmarknadsaktör handlar i strid med resolutionslagen eller sådana förordningar och beslut som kommissionen utfärdat med stöd av resolutionsdirektivet som avses i 1 kap. 4 § 1 punkten i senast nämnda lagen.

71 §

Rätt och skyldighet att lämna ut information

Utöver vad som föreskrivs i lagen om ofentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) har Finansinspektionen utan hinder av sekretessbestämmelserna rätt att lämna ut information till

1) social- och hälsovårdsministeriet, finansministeriet, Statens säkerhetsfond och andra myndigheter som övervakar finansmarknaden eller svarar för dess funktion, för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter,

3) myndigheter som övervakar finansmarknaden i andra EES-stater, andra myndigheter som svarar för finansmarknadens funktion i andra EES-stater samt till de europeiska tillsynsmyndigheterna, gemensamma kommittén för de europeiska tillsynsmyndigheterna och Europeiska systemrisknämnden,

Finansinspektionen ska, trots vad som någon annanstans i lag föreskrivs om sekretessbelagd information, utan dröjsmål informera finansministeriet, social- och hälsovårdsministeriet och Finlands Bank om inspektionen fått veta något som kan ha inverkan på finansmarknadens stabilitet eller i övrigt betydande inverkan på finansmarknadens utveckling eller orsaka betydande störningar i det finansiella systemet.

71 §

Rätt och skyldighet att lämna ut information

Utöver vad som föreskrivs i lagen om ofentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) har Finansinspektionen utan hinder av sekretessbestämmelserna rätt att lämna ut information till

1) social- och hälsovårdsministeriet, finansministeriet, *Verket för finansiell stabilitet* och andra myndigheter som övervakar finansmarknaden eller svarar för dess funktion, för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter,

3) myndigheter som övervakar finansmarknaden i andra EES-stater, *resolutionsmyndigheter i andra EES-stater*, andra myndigheter som ansvarar för finansmarknadens funktion i andra EES-stater samt till de europeiska tillsynsmyndigheterna, gemensamma kommittén för de europeiska tillsynsmyndigheterna och Europeiska systemrisknämnden,

Finansinspektionen ska, trots vad som i någon annan lag föreskrivs om sekretess, utan dröjsmål informera finansministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, Finlands Bank och *Verket för finansiell stabilitet* om den fått veta något som kan ha inverkan på finansmarknadens stabilitet eller i övrigt betydande inverkan på finansmarknadens utveckling eller orsaka betydande störningar i det finansiella systemet. *Vad som föreskrivs i detta moment ska tillämpas också på motsvarande myndighet och insättningsgarantifond i en sådan annan EES-stat, där ett kreditinstituts moderföretag eller moderföretagets dotterföretag eller en filial till kreditinstitutet eller ett annat kreditinstitut inom dess grupp hörande filial enligt 1 kap. 3 § 1 mom. 7 punkten i resolutionslagen är belägna, samt om någon annan än en ovan nämnd myndighet ansvarar för makrotillsynen i den andra EES-staten, på en sådan annan myndighet i den andra EES-staten, om informationen är av en sådan betydelse i den andra EES-staten som avses i detta moment och om mottagaren är bunden av motsvarande tystnadsplikt som enligt denna lag.*

Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag

om ändring av kreditinstitutslagen

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i kreditinstitutslagen (610/2014) 14 kap.,
ändras 1 kap. 8 § 3 mom., 9 § och 15 § 3 mom., 11 kap. 6 § 2 mom., 10 § och rubriken för
13 §, 19 kap. 1 § 1 punkten och 20 kap. 1 § 2 mom. 6 punkten och 5 mom., samt
fogas till 1 kap. 2 § ett nytt 7 mom., till lagen nya 8 a och 9 a kap., till 11 kap. nya 5 a §, 10
a, 10 b, 13 a och 13 b §, till 17 kap. 3 § 1 mom. en ny 2 a punkt samt till 20 kap. 1 § 2 mom.
en ny 7 punkt som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

1 kap.

Allmänna bestämmelser

Allmänna bestämmelser

2 §

2 §

*Annan lagstiftning om kreditinstitutsverk-
samhet*

*Annan lagstiftning om kreditinstitutsverk-
samhet*

*Bestämmelser om resolution av kreditinsti-
tut finns i lagen om resolution av kreditinsti-
tut och värdepappersföretag (/), nedan **re-
solutionslagen**, samt i Europaparlamentets
och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om
fastställande av enhetliga regler och ett en-
hetligt förfarande för resolution av kreditin-
stitut och vissa värdepappersföretag inom
ramen för en gemensam resolutionsmek-
anism och gemensam resolutionsfond och om
ändring av förordning (EU) nr 1093/2010,
nedan **EU:s resolutionsförordning**.*

8 §

Inlåningsbank

Inlåningsbanker ska höra till insättningsgarantifonden enligt 14 kap.

8 §

Inlåningsbank

I lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) föreskrivs om inlåningsbankers skyldighet att betala insättningsgarantiavgift och att höra till insättningsgarantisystem.

9 §

Inlåning

Med *inlåning* avses i denna lag återbetalbara medel som helt eller delvis ska ersättas ur insättningsgarantifonden i enlighet med 14 kap. 8 §.

Vid marknadsföring får ordet "inlåning" användas, antingen som sådant eller som ett sammansättningsled, endast i fråga om penningmedel som avses i 1 mom. Vid marknadsföring som gäller mottagande av andra återbetalbara medel från allmänheten får förfarandet inte heller i övrigt försvåra särskiljandet av inlåning från andra återbetalbara medel.

9 §

Inlåning

Med *inlåning* avses i denna lag *ersättningsberättigade insättning enligt 1 kap. 3 § 11 punkten i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.*

Vid marknadsföring får ordet "inlåning" användas, antingen som sådant eller som ett sammansättningsled, endast i fråga om penningmedel som *är garanterad insättning.* Vid marknadsföring som gäller mottagande av andra återbetalbara medel från allmänheten får förfarandet inte heller i övrigt försvåra särskiljandet av inlåning från andra återbetalbara medel.

15 §

Holdingföretag

Finansinspektionen ska föra en förteckning över holdingföretag som är moderföretag i en sådan finansiell företagsgrupp som enligt denna lag står under Finansinspektionens tillsyn. Finansinspektionen ska sända förteckningen och ändringar i den för kännedom till övriga behöriga EES-tillsynsmyndigheter, Europeiska kommissionen och Europeiska bankmyndigheten.

15 §

Holdingföretag

Finansinspektionen ska föra en förteckning över holdingföretag som är moderföretag i en sådan finansiell företagsgrupp som enligt denna lag står under Finansinspektionens tillsyn. Finansinspektionen ska sända förteckningen och ändringar i den för kännedom till *EES-tillsynsmyndigheter som avses i 6 § 5 punkten i lag om Finansinspektionen, nedan **EES-tillsynsmyndigheter**,* Europeiska kommissionen och Europeiska bankmyndigheten.

AVDELNING II

FÖRVALTNING OCH STYRNING

8 a kap.

Återhämtningsplan

1 §

Skyldighet att upprätta en återhämtningsplan

Ett kreditinstitut som inte hör till en koncern som enligt 1 kap. 4 § omfattas av gruppbaserad tillsyn ska ha en plan (återhämtningsplan) för att säkra sin fortsatta verksamhet efter en betydande försämring av kreditinstitutets finansiella situation. Det anses ha skett en betydande försämring av den finansiella situationen om det finns risk för att kreditinstitutet inte kan fullgöra sina finansiella åtaganden eller om kreditinstitutet inte längre uppfyller interna solvens- och likviditetskrav enligt de indikatorer för återhämtningsplanen som avses i 4 § 1 mom.

Vad som föreskrivs i 1 mom. ska inte tillämpas på dotterföretag till ett moderföretag inom en finansiell företagsgrupp, om inte något annat följer av 12 §.

2 §

Granskning av återhämtningsplanen

Ett kreditinstitut ska granska sin återhämtningsplan minst en gång om året. Finansinspektionen får i enskilda fall kräva att ett institut granskar sin återhämtningsplan oftare.

Återhämtningsplanen ska dessutom granskas efter förändring i institutets rättsliga eller funktionella struktur, affärsverksamhet, finansiella ställning eller verksamhetsmiljö om det kan ha betydelse för planens genomförbarhet eller annars förutsätta att planen uppdateras.

3 §

Återhämtningsplanens innehåll

Genom förordning av finansministeriet utfärdas sådana närmare bestämmelser om

uppgifter som ska framgå av en återhämtningsplan för genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EG, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, nedan resolutionsdirektivet.

Finansinspektionen kan i enskilda fall av särskilda skäl kräva att ett kreditinstitut i återhämtningsplanen tar in också andra uppgifter än sådana som avses i denna paragraf. Vidare kan Finansinspektionen kräva att kreditinstitutet i planen tar in detaljerade uppgifter om finansieringsavtal som det är part i.

I återhämtningsplanen ska anges alternativa åtgärder för att bevara eller återställa ett kreditinstituts finansiella förutsättningar. Återhämtningsplanen ska innefatta beredskap för eventuella störningar både i hela det finansiella systemets funktion och i ett enskilt kreditinstitut eller dess finansiella företagsgrupps funktion. I återhämtningsplanen ska anges eventuella åtgärder som kreditinstitutet kan vidta i det fall att förutsättningarna för tidigt ingripande enligt 11 kap. 5 a § är uppfyllda. I återhämtningsplanen ska tas in en beskrivning av förfaranden som gör det möjligt att inom en rimlig tid säkerställa genomförandet av återhämtningsåtgärder.

Återhämtningsplanen får inte baseras på antaganden om att det för återställande av kreditinstitutets finansiella ställning det kommer att beviljas sådant extraordinärt offentligt finansiellt stöd som avses i 1 kap. 3 § 24 punkten i resolutionslagen. I planen ska vid behov tas in en utredning om hur och när kreditinstitutet, om problem uppstår, kan ansöka om finansieringsarrangemang från Finlands Bank och vilka säkerheter institutet sannolikt har tillgång till.

Innehållet i och bedömningen av återhämtningsplaner regleras dels i denna lag och i bestämmelser och föreskrifter som utfärdats med stöd av den och dels i tekniska standarder som i enlighet med resolutionsdirektivet

har antagits genom Europeiska kommissionens förordningar och beslut.

4 §

Återhämtningsplanens indikatorer och genomförandet av planen

Ett kreditinstitut ska i sin återhämtningsplan ange tydliga indikatorer och kvalitativa bedömningsgrunder som gör det möjligt att identifiera situationer där planen ska genomföras i syfte att säkra kreditinstitutets fortsatta verksamhet. Kreditinstitutet ska ta i bruk arrangemang som gör det möjligt att tillförlitligt och regelbundet följa upp indikatorerna och de kvalitativa bedömningsgrunderna. Som en indikator ska betraktas minst det sammanlagda kapitalkravet enligt 10 kap. 1 §, ökat med ett belopp som motsvarar 1,5 procent av exponeringsbeloppet enligt artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning.

Kreditinstitutet ska vidta åtgärder i enlighet med återhämtningsplanen då de bedömningsgrunder som avses i 1 mom. är uppfyllda, om inte något annat följer av 3 mom.

Kreditinstitutet kan trots vad som föreskrivs i 2 mom. besluta att inte vidta åtgärder enligt återhämtningsplanen, om kreditinstitutet med beaktande av omständigheterna inte anser att åtgärderna är behövliga. Kreditinstitutet ska fatta beslut som avses i detta moment skriftligen och utan dröjsmål sända beslutet till Finansinspektionen.

Finansinspektionen kan trots 3 mom. fatta beslut om utövande av befogenheter som föreskrivs i 11 kap. i denna lag och i 4 kap. i lagen om Finansinspektionen.

5 §

Översändande av återhämtningsplanen för granskning

Ett kreditinstitut ska sända återhämtningsplanen till Finansinspektionen för granskning. Kreditinstitutets styrelse eller förvaltningsråd, om kreditinstitutet har ett sådant, ska godkänna planen innan den sänds till Finansinspektionen. Kreditinstitutet ska då Finansinspektionen kräver det visa att planen uppfyller de villkor som föreskrivs i 6 § 1

mom.

Finansinspektionen ska överlämna återhämtningsplanen och ändringar som gjorts i den till Verket för finansiell stabilitet som avses i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

6 §

Bedömning av återhämtningsplanen

Finansinspektionen ska inom sex månader efter att ha mottagit återhämtningsplanen granska denna och efter samråd med de EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för övervakningen av betydande filialer, i den mån det är relevant för filialen, bedöma om återhämtningsplanen uppfyller de krav som föreskrivs i 3 och 4 § samt följande villkor:

1) genomförandet av planen kan rimligen förväntas upprätthålla kreditinstitutets finansiella förutsättningar,

2) planen och de specifika alternativen i planen kan rimligen förväntas bli genomförda snabbt och effektivt i situationer av finansiell stress och i största möjliga utsträckning undvika några betydande negativa effekter på det finansiella systemet, inbegripet scenarier som skulle leda till att andra institut skulle genomföra återhämtningsplaner under samma period.

När Finansinspektionen bedömer en återhämtningsplan ska den beakta kreditinstitutets kapital- och finansieringsstruktur i förhållande till dess funktionella struktur och de risker som är förenade med verksamheten.

7 §

Revidering av återhämtningsplanen på yrkande av Finansinspektionen

Om Finansinspektionen anser att det finns väsentliga brister i en återhämtningsplan eller hinder för genomförandet av planen ska den underrätta kreditinstitutet och kräva att det inom två månader inkommer med en reviderad plan varav framgår hur bristerna eller hindren har åtgärdats. Finansinspektionen kan förlänga tidsfristen med en månad. Innan Finansinspektionen kräver en reviderad plan ska den samråda med kreditinstitu-

tet.

Om Finansinspektionen anser att bristerna eller hindren inte i tillräcklig utsträckning har åtgärdats kan den kräva att kreditinstitutet gör vissa ändringar i återhämtningsplanen inom en tidsfrist som den bestämmer.

Om kreditinstitutet inte inom tidsfristen har gjort de ändringar som avses i 2 mom. eller om Finansinspektionen anser att revideringen av planen är otillräcklig och att bristerna eller hindren inte kan åtgärdas genom ändringarna i fråga, ska Finansinspektionen sätta ut en tidsfrist inom vilken kreditinstitutet ska visa hur det kan ändra sin affärsverksamhet i syfte att åtgärda bristerna eller hindren i återhämtningsplanen.

Finansinspektionen kan ålägga institutet att genomföra de åtgärder som den anser vara nödvändiga, med hänsyn till hur allvarliga bristerna och hindren är samt åtgärdernas inverkan på kreditinstitutets affärsverksamhet. Finansinspektionen kan ålägga institutet att

1) reducera riskprofilen i institutet, även likviditetsrisken,

2) möjliggöra rekapitaliseringsåtgärder i rätt tid,

3) vidta ändringar i institutets strategi och struktur,

4) vidta ändringar i finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnafärsområdena och de kritiska funktionerna,

5) vidta förändringar i institutets besluts-, styrnings- och tillsynsstruktur.

8 §

Skyldighet att upprätta en återhämtningsplan för en finansiell företagsgrupp

Ett kreditinstitut som är moderföretag för en finansiell företagsgrupp och som inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat, ska för hela företagsgruppen upprätta en återhämtningsplan som omfattar gruppens samtliga företag, om inte något annat följer av 11 §.

Av återhämtningsplanen ska framgå nödvändiga åtgärder för företagsgruppens moderföretag och de enskilda företagen för att trygga verksamhetens kontinuitet i en situation där den finansiella företagsgruppens el-

ler ett till den hörande företags finansiella situation har blivit märkbart svagare.

Återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp ska dessutom omfatta arrangemang som ska säkerställa ett konsekvent genomförande av återgårderna mellan företagen och betydande filialer. I planen ska också ingå sådana arrangemang för internt finansieringsstöd inom den finansiella företagsgruppen som avses i 9 a kap.

Av återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp och av planerna för de enskilda dotterföretagen ska framgå de uppgifter som föreskrivs i 3 § och de indikatorer och kvalitativa bedömningsgrunder som föreskrivs i 4 §.

Av återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp ska framgå eventuella hinder för att genomföra återhämtningsåtgärder inom den finansiella företagsgruppen eller i företag som hör till gruppen. Av återhämtningsplanen för en finansiell företagsgrupp ska framgå eventuella rättsliga och praktiska hinder för överföring av egna medel eller återbetalning av skulder mellan företag som hör till gruppen.

9 §

Granskning av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper

Moderföretaget för en finansiell företagsgrupp ska sända återhämtningsplanen för den finansiella företagsgruppen till Finansinspektionen för granskning. Återhämtningsplanen ska sändas till Finansinspektionen alltid då det har gjorts betydande ändringar i planen. Styrelsen för den finansiella företagsgruppens moderföretag eller dess förvaltningsråd, om det har ett sådant, ska godkänna företagsgruppens återhämtningsplan innan den sänds till Finansinspektionen. Den finansiella företagsgruppens moderföretag eller ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som hör till gruppen ska på Finansinspektionens yrkande visa att den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan uppfyller de villkor som föreskrivs i 8 §.

Finansinspektionen ska efter att ha mottagit en finansiell företagsgrupps återhämtningsplan sända den till

- 1) Verket för finansiell stabilitet,
- 2) de myndigheter som ansvarar för tillsyn och resolution av sådana i EES-stater belägna utländska dotterföretag som hör till den finansiella företagsgruppen,
- 3) den tillsynsmyndighet som ansvarar för tillsynen av en betydande filial som är belägen i en EES-stat och hör till den finansiella företagsgruppen, om det är väsentligt från filialens synpunkt,
- 4) andra sådana med hänsyn till ärendet väsentliga tillsynsmyndigheter som hör till ett tillsynskollegium som avses i 65 b § i lagen om Finansinspektionen.

10 §

Bedömning av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper

Finansinspektionen ska tillsammans med de EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för tillsynen över dotterföretagen, efter samråd med de tillsynsmyndigheter som avses i 9 § 2 mom. 4 punkten, samt tillsammans med de EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för tillsynen över betydande filialer, om det är väsentligt från filialens synpunkt bedöma om en finansiell företagsgrupps återhämtningsplan uppfyller de krav som föreskrivs i 6 § och 8 §. Vid bedömningen ska följas förfarande som föreskrivs i 7 § och beaktas återhämtningsåtgärdernas eventuella inverkan på finansmarknadens stabilitet i alla de EES-stater där den finansiella företagsgruppen bedriver affärsverksamhet.

11 §

Godkännande av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper

Finansinspektionen ska tillsammans med de EES-tillsynsmyndigheter som ansvarar för tillsynen över dotterbolagen om möjligt fatta ett gemensamt beslut om

- 1) huruvida den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan uppfyller lagstadgade krav,
- 2) huruvida ett företag som hör till den finansiella företagsgruppen ska upprätta en återhämtningsplan på ett enskilt instituts

nivå,

3) åtgärder enligt 7 § som avser den finansiella företagsgruppens moderföretag,

4) åtgärder enligt 7 § som avser den finansiella företagsgruppens dotterföretag.

Ett sådant gemensamt beslut som avses i 1 mom. ska fattas inom fyra månader från den dag då Finansinspektionen har sänt den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan till de tillsynsmyndigheter som avses i 10 §.

Om ett gemensamt beslut inte har fattats inom den tid som föreskrivs i 2 mom. ska Finansinspektionen fatta ett beslut i vilket beaktas övriga behöriga tillsynsmyndigheters ställningstaganden och reservationer som de framfört inom tidsfristen på fyra månader. Finansinspektionen ska sända beslutet till den finansiella företagsgruppens moderföretag och till de övriga tillsynsmyndigheter som avses i 1 mom.

Om ett i 1 mom. avsett gemensamt beslut om frågor som avses i 1 mom. 2 eller 4 punkten inte har fattats inom den tid som föreskrivs i 2 mom., ska Finansinspektionen fatta ett beslut om upprättande av separata återhämtningsplaner för de företag som står under dess tillsyn och om tillämpning av åtgärder som föreskrivs i 7 § i dotterföretags nivå.

Om Finansinspektionen eller en annan EES-myndighet som avses i 1 mom. i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit ett ärende som avses i 1 mom. till Europeiska bankmyndigheten, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt eget beslut enligt 3 och 4 mom. Om Europeiska bankmyndigheten fattar ett beslut i ärendet ska Finansinspektionen avgöra ärendet i enlighet med Europeiska bankmyndighetens beslut. Den tidsfrist på fyra månader som avses i 2 mom. är en sådan förlikningstid som avses i den ovan nämnda artikeln. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten för avgörande efter den tidsfrist på fyra månader som nämns i 2 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad från det att ärendet sänts till den, kan Finansinspektionen avgöra ärendet.

Finansinspektionen kan i stället för att fatta ett eget beslut i sådana fall som avses i 4

mom. fatta ett gemensamt beslut tillsammans med några av de tillsynsmyndigheter som avses i 1 mom.

12 §

Bedömning av finansiella företagsgruppers återhämtningsplaner då Finansinspektionen är ansvarig tillsynsmyndighet för dotterföretag

Finansinspektionen ska, då den från en EES-tillsynsmyndighet som ansvarar för tillsynen över en finansiell företagsgrupps moderföretag fått företagsgruppens återhämtningsplan, sträva efter att den myndigheten och övriga behöriga EES-tillsynsmyndigheter ska fatta ett gemensamt beslut om ärenden som avses i 11 § 1 mom. inom fyra månader från det att den ansvariga EES-tillsynsmyndigheten har sänt den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan till tillsynsmyndigheterna i fråga.

Om ett gemensamt beslut i frågor som avses i 11 § 1 mom. 1 eller 3 punkten inte har fattats inom den tidsfrist som föreskrivs i 1 mom. och om den ansvariga EES-tillsynsmyndigheten för den finansiella företagsgruppen fattar sitt eget beslut i ärendet, kan Finansinspektionen tillämpa beslutet. Finansinspektionen kan dock i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen sända ärendet till Europeiska bankmyndigheten för avgörande.

Om ett gemensamt beslut i frågor som avses i 11 § 1 mom. 2 eller 4 punkten inte har fattats inom den tidsfrist som föreskrivs i 1 mom., ska Finansinspektionen besluta om en återhämtningsplan för företag som står under dess tillsyn.

Om Finansinspektionen eller en EES-tillsynsmyndighet i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har sänt ett ärende som avses i 1 mom. till Europeiska bankmyndigheten för avgörande, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 3 mom. Om Europeiska bankmyndigheten fattar ett beslut i ärendet ska Finansinspektionen avgöra ärendet i enlighet med Europeiska bankmyndighetens beslut. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten för avgörande efter den tidsfrist

på fyra månader som föreskrivs i 1 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort beslutet inom en månad från det att det inkommit för avgörande, kan Finansinspektionen avgöra det.

Finansinspektionen kan, i stället för att fatta ett eget beslut i ärenden som avses i 3 mom., fatta ett gemensamt beslut tillsammans med några av de EES-tillsynsmyndigheter som avses i 1 mom.

13 §

Förenklade skyldigheter

Finansinspektionen ska, med beaktande av de syften och tillämpningsprinciper som avses i 1 kap. 6 § i resolutionslagen samt de betydande negativa konsekvenser för finansmarknadens funktion, övriga institut och värdepappersföretag, tillgången på finansiering och för ekonomin det skulle få om kreditinstitutet försätts i konkurs, fastställa vilka krav som ska ställas på återhämtningsplanerna och som innebär avvikelse från följande krav som föreskrivs i detta kapitel:

- 1) vilka uppgifter som ska tas in i en återhämtningsplan,
- 2) tidsfristen för en återhämtningsplan och dess uppdatering,
- 3) innehållet i uppgifter som avses i 3 och 8 § och ska lämnas av ett institut.

Finansinspektionen ska tillställa Europeiska bankmyndigheten en rapport om tillämpningen av denna paragraf.

14 §

En sammanslutnings förpliktelser

Finansinspektionen kan, efter samråd med verket, besluta att bestämmelserna i detta kapitel inte ska tillämpas på medlemsinstitutet i en sådan sammanslutning som avses i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010) och som enligt 9 kap. 1 § helt eller delvis, så som avses i artikel 10 i EU:s tillsynsförordning har beviljats undantag från tillsynskraven eller som hör till skyddssystemet för institut.

Om ett institut har beviljats undantag en-

ligt 1 mom. ska bestämmelserna i detta kapitel på gruppnivå tillämpas på centralinstituttet och på institut som anslutit sig till det, så som avses i artikel 10 i EU:s tillsynsförordning. Det skyddssystem som avses i 1 mom. ska uppfylla kravet enligt detta kapitel, i samarbete med medlemskreditinstitut som beviljats undantag.

Aterhämtningsplanen för ett medlemskreditinstitut som står under tillsyn enligt artikel 6.4 i SSM-förordningen eller som har en betydande andel av det finansiella systemet ska upprättas i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel.

Ett institut har en sådan betydande andel av det finansiella systemet som avses i 3 mom. om

1) det sammanlagda värdet av dess tillgångar överstiger 30 miljarder euro, eller om

2) förhållandet mellan dess sammanlagda tillgångar och bruttonationalprodukten i hemstaten överstiger 20 procent, om det sammanlagda värdet av tillgångarna inte understiger fem miljarder euro.

Finansinspektionen ska tillställa Europeiska bankmyndigheten en rapport om tillämpningen av denna paragraf.

9 a kap.

Finansiellt stöd till finansiella företagsgrupper

1 §

Stödavtal för finansiella företagsgrupper

Ett institut och de företag som hör till samma finansiella företagsgrupp som instituttet kan trots vad som någon annanstans i lag föreskrivs om begränsningar i rätten att ingå avtal, ingå ett avtal som uppfyller kraven i detta kapitel om finansiellt stöd till ett annat sådant företag inom gruppen om det uppfyller förutsättningarna för tidigt ingripande enligt 11 kap. 5 a §.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. ska ett institut och ett företag som hör till dess finansiella företagsgrupp iakttä vad som i EU:s tillsynsförordning, i övriga EU-förordningar om tillsyn över institut och i

kreditinstitutsdirektivet föreskrivs om begränsning av transaktioner mellan företag som hör till en finansiell företagsgrupp.

Ett företag som hör till en finansiell företagsgrupp och är part i ett avtal om finansiellt stöd kan bevilja ett annat företag inom gruppen finansiellt stöd genom att bevilja lån eller genom att ställa borgen eller säkerhet.

Ett avtal om finansiellt stöd ska gälla arrangemang för betalning av vederlag på marknadsvillkor då stödet beviljas eller nämna grunderna för fastställande av vederlag. Vederlag fastställs utifrån tidpunkten då det finansiella stödet beviljas. Avtalet ska dessutom uppfylla följande krav:

1) varje avtalspart ska fatta ett självständigt beslut om avtalet,

2) att delta i avtalet om finansiellt stöd ska vara förenligt med de deltagande företagens intressen,

3) den avtalspart som erbjuder finansiellt stöd ska ha relevant information om de stödtagande företagen när avtalet om finansiellt stöd upprättas och innan stödet beviljas,

4) parterna kan avtala om finansiellt vederlag oberoende av om vederlaget baseras på information som parterna enligt lag måste offentliggöra,

5) sådana tillfälliga effekter på marknadspriset som beror på faktorer som är externa i förhållande till den finansiella företagsgruppen behöver inte beaktas i avtal om grunderna för fastställande av vederlag för finansiellt stöd.

2 §

Godkännande av stödavtal för finansiella företagsgrupper

Finansinspektionen godkänner på ansökan av en finansiell företagsgrupps moderföretag ett finansieringsavtal för den finansiella företagsgruppen, om Finansinspektionen ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över ett företag som hör till gruppen och om institutet inte är dotterföretag till ett kreditinstitut som står under gruppbasead tillsyn av en annan EES-stats myndighet. Till ansökan ska fogas ett avtalsförslag varav framgår vilka företag inom den finansiella företagsgruppen avtalet är avsett att gälla.

Finansinspektionen ska, med tanke på ett gemensamt beslut, utan dröjsmål för kännedom förmedla ansökan till den behöriga tillsynsmyndigheten för varje dotterföretag som föreslås blir part i stödavtalet.

Finansinspektionen kan förbjuda parterna att ingå avtal om avtalsförslaget inte uppfyller de villkor som föreskrivs i detta kapitel.

Finansinspektionen och övriga behöriga myndigheter ska inom fyra månader från den dag då Finansinspektionen mottagit en ansökan enligt 1 mom. om möjligt fatta ett gemensamt beslut om huruvida ett förslag till avtal om finansiellt stöd villkoren i detta kapitel.

Om Finansinspektionen och övriga behöriga myndigheter inte når ett gemensamt beslut inom den tidsfrist som avses i 4 mom., ska Finansinspektionen fatta ett eget beslut. I beslutet ska beaktas de synpunkter och reservationer som inom fyra månader har framförts av övriga behöriga myndigheter. Finansinspektionen ska delge beslutet till de övriga behöriga myndigheterna.

Om en behörig myndighet inom den tidsfrist som avses i 4 mom. i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordning har överfört ärendet till Europeiska bankmyndigheten, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt avgöra ärendet i enlighet med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Ett ärende kan inte överföras till Europeiska bankmyndigheten efter utgången av den tidsfrist som avses i 4 mom. eller efter ett gemensamt beslut.

3 §

Godkännande av finansiella stödavtal för dotterföretag

Om Finansinspektionen från en annan EES-tillsynsmyndighet som ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över ett institut har fått ett meddelande om att ett till gruppen hörande dotterföretag som är registrerat i Finland har förslagits som part i ett finansiellt stödavtal för gruppen, ska Finansinspektionen bedöma om det föreslagna finansiella stödavtalet är förenligt med de villkor som föreskrivs i detta kapitel.

Om Finansinspektionen konstaterar att ett förslag till finansiellt stödavtal enligt 1 mom. inte uppfyller de krav som föreskrivs i denna lag, ska Finansinspektionen underrätta den finansiella företagsgruppens moderföretag och den andra EES-tillsynsmyndighet om sitt beslut som ansvarar för den gruppbaseade tillsynen.

Om Finansinspektionen och övriga behöriga myndigheter inte inom den tidsfrist som avses i 2 § 4 mom. når ett gemensamt beslut om stödavtal för en finansiell företagsgrupp, kan Finansinspektionen överföra behandlingen av det föreslagna finansiella stödavtalet till Europeiska bankmyndigheten inom fyra månaders tidsfrist.

4 §

Aktie- eller andelsägares godkännande av ett finansiellt stödavtal

Ett företag som är avtalspart ska för ett förslag till finansiellt stödavtal som godkänts av Finansinspektionen inhämta ett godkännande också från det företags bolagsstämma, andelsstämma eller principalmöte som är part i avtalet.

Ett finansiellt stödavtal träder i kraft då ett i 1 mom. avsett förvaltningsorgan i det företag som är part i avtalet för sin del har godkänt avtalet och befullmäktigat företagets styrelse att slutgiltigt besluta att företaget vid behov ska tillhandahålla eller ta emot finansiellt stöd i enlighet med avtalet och bestämmelserna i detta kapitel.

Styrelsen för ett företag som är part i ett finansiellt stödavtal ska årligen till det förvaltningsorgan som avses i 1 mom. ge en rapport om avtalet och om genomförandet av eventuella beslut i enlighet med avtalet.

5 §

Finansinspektionens informationsskyldighet

Finansinspektionen ska tillställa Verket för finansiell stabilitet de finansiella stödavtal som den godkänt och de ändringar som gjorts i avtalen.

6 §

Villkor för finansiellt stöd

Finansiellt stöd ska uppfylla följande villkor:

1) stödet kan bedömas avhjälpa de finansiella svårigheterna i det företag som mottar stödet,

2) stödet ska syfta till att bevara eller återställa solvensen eller likviditeten i hela den finansiella företagsgruppen eller i något av de företag som hör till den, vilket innebär att det företag som ger stödet gagnar sina egna intressen,

3) stödet ska ges i enlighet med denna lag och mot vederlag,

4) på grundval av den information som företagets styrelse har tillgång till vid tidpunkten då det finansiella stödet beviljades kan det rimligen antas att det mottagande företaget återbetalar stödet och det avtalade vederlaget,

5) stödet äventyrar inte likviditeten eller solvensen i det företag som ger stödet,

6) det företag som tillhandahåller stödet uppfyller de krav som enligt lag ställs på företagets finansiella ställning vid den tidpunkt då stödet tillhandahålls och därefter, om inte Finansinspektionen beviljar undantag i dessa avseenden,

7) stödet försvårar inte en eventuell omorganisering av funktionerna i det företag som ger stödet.

7 §

Beslut om tillhandahållande och mottagande av finansiellt stöd

Ett beslut om tillhandahållande eller mottagande av finansiellt stöd i enlighet med ett godkänt stödavtal ska fattas av styrelsen för respektive företag som är part i avtalet.

Av beslutet om finansiellt stöd ska framgå syftet med stödförslaget och uttryckligen att de stödvillkor som anges i detta kapitel är uppfyllda.

Beslut om beviljande av finansiellt stöd ska rapporteras till Finansinspektionen eller till någon annan myndighet som ansvarar för tillsynen över den finansiella företagsgrup-

pen, till den myndighet som ansvarar för tillsynen över företaget som mottar det finansiella stödet och till Europeiska bankmyndigheten. Av rapporten ska framgå syftet med det finansiella stöd som föreslås samt att det föreslagna stödet uppfyller de villkor för finansiellt stöd som föreskrivs i detta kapitel. Till rapporten ska fogas avtalet om det finansiella stödet.

Finansinspektionen ska utan dröjsmål underrätta de myndigheter i andra EES-stater om beslutet vilka ansvarar för tillsynen över företag som hör till den finansiella företagsgruppen och de övriga myndigheterna i det tillsynskollegium som avses i 65 b § i lagen om Finansinspektionen samt de myndigheter som hör till resolutionskollegiet för gruppen.

8 §

Finansinspektionens invändningsrätt

Finansinspektionen kan inom fem arbetsdagar från mottagandet av en rapport som avses i 7 § förbjuda eller begränsa tillhandahållandet av finansiellt stöd, om de stöd-villkor som föreskrivs i detta kapitel inte är uppfyllda. Finansinspektionen ska utan dröjsmål underrätta Europeiska bankmyndigheten, de myndigheter i andra EES-stater som ansvarar för tillsynen över företag som hör till den finansiella företagsgruppen och de övriga tillsynsmyndigheterna i ett tillsynskollegium som avses i 65 b § i lagen om Finansinspektionen samt de myndigheter som hör till resolutionskollegiet för gruppen, om sitt beslut att förbjuda eller begränsa det finansiella stödet.

Om Finansinspektionen förbjuder eller begränsar tillhandahållandet av finansiellt stöd ska Finansinspektionen, om den myndighet som ansvarar för tillsynen över det stödmottagande företaget kräver det, bedöma om den finansiella företagsgruppens återhämtningsplan eller, om det stödmottagande företaget är skyldigt att upprätta en separat återhämtningsplan, om företagets återhämtningsplan uppfyller de krav som föreskrivs i 8 a kap. 10 §.

Om en annan EES-tillsynsmyndighet har förbjudit eller begränsat tillhandahållandet av finansiellt stöd till ett företag under Fi-

nansinspektionens tillsyn, kan Finansinspektionen hänskjuta ärendet till Europeiska bankmyndigheten inom två dagar efter att ha fått vetskap om saken.

Finansiellt stöd får inte betalas ut förrän Finansinspektionen har fattat ett beslut enligt denna paragraf eller före utgången av den beslutsfrist som avses i 1 mom.

9 §

Offentliggörande av avtal om finansiellt stöd

Företag som har ingått avtal om finansiellt stöd ska offentliggöra avtalets centrala villkor och namnen på de företag som är parter i avtalet samt uppdatera informationen minst en gång om året, med iakttagande av vad som i artiklarna 431—434 i EU:s tillsynsförordning föreskrivs om offentliggörande av information om instituts finansiella ställning.

11 kap.

Tillsyn över finansiell ställning

11 kap.

Tillsyn över finansiell ställning

5 a §

Allmänna förutsättningar för tidigt ingripande

Finansinspektionen kan under de förutsättningar som föreskrivs i 6, 9, 10 och 10 a § vidta tillsynsåtgärder enligt de nämnda paragraferna, om

1) Finansinspektionen efter stresstester enligt 4 § eller annars har vägande skäl att anta att ett kreditinstitut sannolikt inte under de följande tolv månaderna kommer att uppfylla förutsättningarna för koncession eller fullgöra sina åtaganden, eller om

2) kreditinstitutet eller ett företag som hör till samma finansiella företagsgrupp i något annat avseende inte uppfyller sina skyldigheter som föreskrivs i denna lag eller i EU:s tillsynsförordning.

Finansinspektionen kan utöver vad som föreskrivs i 1 mom. vidta där nämnda tillsynsåtgärder om ett kreditinstitut har meddelat att det är i behov av extraordinärt offentligt

stöd som avses 4 kap. 1 § 2 mom. 3 punkten i resolutionslagen.

Kreditinstitutet eller dess moderföretag ska utan dröjsmål underrätta Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet om att villkoren för tidigt ingripande enligt 1 mom. 1 punkten och 2 mom. är uppfyllda.

Finansinspektionen i enlighet med 3 mom. underrätta Verket för finansiell stabilitet, finansministeriet, Finlands Bank och insättningsgarantifonden om att de i momentet angivna villkoren är uppfyllda som föreskrivs i 3 mom. Finansinspektionen ska dessutom underrätta verket om tillsynsåtgärder som den vidtar med stöd av 6, 9, 10 eller 10 a §.

Vad som föreskrivs i 4 mom. ska tillämpas också på en sådan myndighet i en EES-stat som motsvarar den myndighet som avses i 4 mom. och på insättningsgarantifonden i en sådan EES-stat där kreditinstitutets moderföretag eller moderföretagets dotterföretag eller en filial till kreditinstitutet ett till annat kreditinstitut inom gruppen är belägna samt, om någon annan myndighet än en sådan som nämns ovan ansvarar för makrotillsynen i den andra EES-staten, om den som tar emot informationen är bunden av motsvarande sekretesskyldighet som enligt denna lag.

6 §

Buffertkrav enligt prövning

Finansinspektionen kan ställa buffertkrav enligt denna paragraf om

1) Finansinspektionen på basis av en bedömning enligt 2 § eller en bedömning på grunder som ställts på förhand anser att

a) kreditinstitutets kapitalbas inte räcker för att uppfylla det kapitalbehov som kreditinstitutet enligt 9 kap. 1 § har beräknat för sin totala exponering, eller om

b) kreditinstitutet har bedömt sitt ovan nämnda kapitalbehov och sitt därpå baserade kapitalmål eller den kapitalbas som krävs för täckningen av de stora exponeringar mot kunder som avses i EU:s tillsynsförordning på ett väsentligen bristfälligt eller felaktigt sätt, eller om

2) Finansinspektionen efter ett stresstest en-

6 §

Buffertkrav enligt prövning

Finansinspektionen kan ställa buffertkrav enligt denna paragraf om

1) Finansinspektionen på basis av en bedömning enligt 2 § eller en bedömning på grunder som ställts på förhand anser att

a) kreditinstitutets kapitalbas inte räcker för att uppfylla det kapitalbehov som kreditinstitutet enligt 9 kap. 1 § har beräknat för sin totala exponering, eller om

b) kreditinstitutet har bedömt sitt ovan nämnda kapitalbehov och sitt därpå baserade kapitalmål eller den kapitalbas som krävs för täckningen av de stora exponeringar mot kunder som avses i EU:s tillsynsförordning på ett väsentligen bristfälligt eller felaktigt sätt, eller om

2) de förutsättningar som avses i 5 a §

ligt 4 § gör bedömningen att kreditinstitutets kapitalbas under de följande tolv månaderna sannolikt underskrider det belopp som krävs enligt denna lag eller EU:s tillsynsförordning, eller om Finansinspektionen annars har vägande skäl att anta att beloppet underskrids.

1 mom. 1 punkten uppfyllas.

10 §

Finansinspektionens övriga särskilda befogenheter vid tillsynen över soliditet och likviditet

Om det inte på något annat ändamålsenligt sätt är möjligt att säkerställa att ett kreditinstituts kapitalbas eller likviditet är *tillräcklig* i förhållande till den totala exponeringen, kan Finansinspektionen utöver vad som föreskrivs i 6—9 § i detta kapitel och i lagen om Finansinspektionen, på de grunder som föreskrivs i 6 § 5 mom.

1) begränsa summan av kreditinstitutets och till dess finansiella företagsgrupp hörande företags till räkenskapsperioden hänförliga, resultatrelaterade löner och ersättningar samt avtalsbaserade pensioner i förhållande till företagets avkastning under räkenskapsperioden; vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas på löner, ersättningar och pensioner som ska betalas enligt bindande avtal som gäller när denna lag träder i kraft,

2) kräva att kreditinstitutet regelbundet rapporterar sådan information om kreditinstitutets finansiella ställning som avses i EU:s tillsynsförordning och i denna lag, i större utsträckning och mer frekvent än vad som krävs i den nämnda förordningen eller i denna lag eller i bestämmelser eller föreskrifter som utfärdats med stöd av dem,

3) kräva att kreditinstitutet regelbundet offentliggör annan information om sin finansiella ställning än sådan som avses i EU:s tillsynsförordning eller offentliggör sådan in-

10 §

Finansinspektionens övriga särskilda befogenheter vid tillsyn över solvens och likviditet

Om det inte på något ändamålsenligt annat sätt är möjligt att säkerställa ett kreditinstituts kapitalbas eller likviditet i förhållande till de totala exponeringarna kan Finansinspektionen, utöver vad som föreskrivs i *detta kapitel* 6—9 § och i lagen om Finansinspektionen, *i enlighet med 6 § 5 mom.*

1) begränsa summan av kreditinstitutets och till dess finansiella företagsgrupp hörande företags till räkenskapsperioden hänförliga, resultatrelaterade löner och ersättningar samt avtalsbaserade pensioner i förhållande till företagets avkastning under räkenskapsperioden; vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas på löner, ersättningar och pensioner som ska betalas enligt bindande avtal som gäller när denna lag träder i kraft,

2) kräva att kreditinstitutet regelbundet rapporterar sådan information om kreditinstitutets finansiella ställning som avses i EU:s tillsynsförordning och i denna lag, i större utsträckning och mer frekvent än vad som krävs i den nämnda förordningen eller i denna lag eller i bestämmelser eller föreskrifter som utfärdats med stöd av dem,

3) *ställa kvalitativa krav på hanteringen av kreditinstitutets likviditet samt kvantitativa krav på kreditinstitutets likviditet på basis av den information som kreditinstitutet med stöd av EU:s tillsynsförordning eller annars är skyldigt att regelbundet rapportera till Finansinspektionen,*

4) kräva att kreditinstitutet regelbundet offentliggör annan information om sin finansiella ställning än sådan som avses i EU:s tillsynsförordning eller offentliggör information

formation mer frekvent än vad som krävs i nämnda förordning.

oftare än vad som krävs i den nämnda förordningen,

5) kräva att kreditinstitutet inom en viss tid lägger fram en bedömning av orsakerna till att det inte uppfyller eller sannolikt inte under de följande tolv månaderna kommer att uppfylla de krav som ställs på dess verksamhet; om åtgärder enligt en sådan återhämtningsplan som avses i 8 a kap. inte enligt Finansinspektionen är tillräckliga för att uppfylla kraven inom en rimlig tid, kan Finansinspektionen kräva att kreditinstitutet lägger fram en särskild plan för hur kraven ska uppfyllas inom den tid som anges i planen,

6) kräva att kreditinstitutet sammankallar bolagsstämman eller motsvarande förvaltningsorgan som utövar den högsta beslutanderätten i kreditinstitutet, för behandling av ett eller flera ärenden som Finansinspektionen bestämt eller, om kreditinstitutet inte inom den tid som Finansinspektionen bestämt har vidtagit åtgärder för att sammankalla stämman, sammankallar denna för behandling av ett eller flera ärenden som Finansinspektionen bestämt, i övrigt med iakttagande av vad som i lagen eller kreditinstitutets bolagsordning eller stadgar föreskrivs om sammankallande av extra stämma,

7) kräva att kreditinstitutet upprättar en plan för skuldomläggning enligt Finansinspektionens anvisningar,

8) kräva ändring av kreditinstitutets affärsstrategi och dess juridiska eller operativa strukturer, enligt Finansinspektionens anvisningar,

9) i enlighet med 29 § i lagen om Finansinspektionen tillsätta ett ombud för kreditinstitutet,

10) kräva att kreditinstitutet vidtar åtgärder i enlighet med sin återhämtningsplan,

11) ålägga kreditinstitutet att i enlighet med 5 kap. i resolutionslagen vidta åtgärder för värdering av kreditinstitutets tillgångar och skulder.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om kreditinstituts finansiella ställning samt om rapportering och offentliggörande av information ska tillämpas också i fråga om krav på kreditinstituts gruppbaseade finansiella ställning samt rapportering och offentliggörande av information om den.

Finansinspektionen ska för ett kreditinstitut

sätta ut en tidsfrist inom vilken kreditinstitutet ska vidta åtgärder som Finansinspektionen kräver med stöd av denna paragraf.

10 a §

Kreditinstitut under tvångsförvaltning

Om Finansinspektionen med stöd av 29 § i lagen om Finansinspektionen har begränsat den verksamhet som kreditinstitutets ledning får bedriva kan Finansinspektionen, när de villkor som föreskrivs i 5 a § är uppfyllda, för högst ett år i sänder tillsätta ett eller flera ombud enligt 28 § i lagen om Finansinspektionen för att utöva de befogenheter som tillkommer ledningen, om det behövs för att trygga kreditinstitutets verksamhet. Ombuden ska i sin verksamhet följa Finansinspektionens anvisningar.

Finansinspektionen ska precisera i vilka avseenden ett ombud får utöva befogenheter som tillkommer kreditinstitutets ledning och offentliggöra ombudets namn och befogenheter i kreditinstitutet samt göra registeranmälan om ombudets personuppgifter och befogenheter, med iakttagande av vad som föreskrivs om registrering av personuppgifter vars befogenheter ombudet utövar.

Finansinspektionen kan när som helst besluta om indragning av ett ombuds befogenheter.

10 b §

Samråds- och underrättelseskyldigheter gällande tillsynsåtgärder

Om Finansinspektionen ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över ett kreditinstitut till vars finansiella företagsgrupp hör ett eller flera utländska EES-kreditinstitut, ska Finansinspektionen innan den vidtar tillsynsåtgärder enligt 6, 8—10 eller 10 a § samråda med den myndighet som ansvarar för tillsynen över kreditinstitutets dotterinstitut som är beläget i en annan medlemsstat och underrätta Europeiska bankmyndigheten om saken.

Om Finansinspektionen ansvarar för tillsy-

nen över ett kreditinstitut som är dotterföretag till ett holdingföretag eller kreditinstitut som är beläget i en annan EES-stat, ska Finansinspektionen innan den vidtar tillsynsåtgärder som avses i 1 mom. samråda med den utländska EES-tillsynsmyndighet som ansvarar för den gruppbaseade tillsynen.

Finansinspektionen ska, efter att från en annan EES-tillsynsmyndighet ha fått meddelande om tillsynsåtgärder vilka motsvarar åtgärder enligt 1 mom. och avser ett i en annan EES-stat etablerat dotterinstitut till ett finländskt kreditinstitut, bedöma tillsynsåtgärdernas inverkan på kreditinstitutets övriga dotterföretag och rapportera sin bedömning till den EES-tillsynsmyndighet som ansvarar för tillsynen över detta dotterföretag senast tre dagar efter att ha mottagit meddelandet.

13 §

*Gemensamt beslutsfattande om tillsyn över
finansiell ställning*

13 §

***En finansiell företagsgrupps gemensamma
beslut om bevakningsvärdering***

13 a §

***En finansiell företagsgrupps gemensamma
beslut om tidigt ingripande***

Om Finansinspektionen ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över ett kreditinstitut vars finansiella företagsgrupp omfattar ett eller flera utländska EES-kreditinstitut, ska Finansinspektionen med tillsynsmyndigheten i ett sådant utländskt EES-kreditinstituts hemstat eftersträva enighet om tillämpningen av 5 a § på kreditinstitutets moderföretag. Finansinspektionen ska be Europeiska bankmyndigheten om ett yttrande, ifall någon av de myndigheter som avses i detta moment ber om ett sådant.

Om enighet om tillämpningen av 5 a § inte uppnås inom fem dagar från det att Finansinspektionen har delgivit beslutet till de myndigheter som avses i 10 b § 1 mom., kan Fi-

nansinspektionen ensam besluta att de bestämmelser som nämns i 5 a § ska tillämpas på den finansiella företagsgruppens moderföretag. Finansinspektionen ska utan dröjsmål delge beslutet till de myndigheter som avses ovan i detta moment. Om Finansinspektionen eller någon av de övriga behöriga myndigheter som avses i detta moment före utgången av den tidsfrist som avses ovan har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten på det sätt som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut, invänta Europeiska bankmyndighetens beslut och avgöra ärendet i enlighet med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Om en utländsk EES-tillsynsmyndighet ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över ett kreditinstitut till vars finansiella företagsgrupp hör ett finländskt kreditinstitut, ska Finansinspektionen före ett beslut rörande ett kreditinstitut som avses i 1 mom. höra den utländska EES-tillsynsmyndighet som avses ovan. Om Finansinspektionen eller någon annan behörig myndighet som ansvarar för tillsynen över ett företag inom den finansiella företagsgruppen har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten på det sätt som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen, ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut, invänta Europeiska bankmyndighetens beslut och avgöra ärendet i enlighet med Europeiska bankmyndighetens beslut.

13 b §

Den betydelse som ett tidigt ingripande har för vissa avtalsvillkor

På tillsynsåtgärder som avses i 5 a § ska tillämpas vad som i 12 kap. 7 § i resolutionslagen föreskrivs om den inverkan som resolutionsåtgärder har på avtalsvillkor som avses i paragrafen.

(14 kap. upphävs)

17 kap.

Tredjeländers kreditinstituts rätt att etablera filialer och öppna representationer i Finland

3 §

Beviljande av koncession för en filial

Finansinspektionen ska bevilja koncession om

17 kap.

Tredjeländers kreditinstituts rätt att etablera och öppna representationer i Finland

3 §

Beviljande av koncession för filialer

Finansinspektionen ska bevilja koncession om

2 a) filialen enligt lagstiftningen och sin auktorisation i hemstaten från allmänheten får ta emot insättningar och om den insättningsgaranti som med stöd av hemstatens lagstiftning ska tillämpas på filialens insättare inte väsentligt avviker från den insättningsgaranti som tillämpas på finländska inlåningsbankers insättare,

19 kap.

Omstrukturering och avveckling av utländska kreditinstitut

1 §

Definitioner

I detta kapitel avses med

1) *omstruktureringsåtgärder* åtgärder som grundar sig på ett myndighetsbeslut och som syftar till att trygga eller återställa ett utländskt kreditinstituts finansiella situation och som kan påverka tredje mans rättigheter gentemot kreditinstitutet,

19 kap.

Resolution och avveckling av utländska kreditinstitut

1 §

Definitioner

I detta kapitel avses med

1) **resolutionsåtgärder** resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som avses i resolutionslagen och som baserar sig på en myndighetsbeslut och som syftar till att trygga eller återställa ett utländskt kreditinstituts finansiella situation och som kan påverka tredje mans rättigheter gentemot kreditinstitutet samt tillämpning och användning av resolutionsverktyg och befogenheter som avses i resolutionsdirektivet,

20 kap.

Administrativa påföljder

1 §

Påföljdsavgift

Bestämmelser och beslut som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver vad som föreskrivs i 1 mom., dessutom

6) bestämmelserna om kundkontroll i 6—9 och 17—21 § i lagen om förhindrande och utredning av penningtvätt och om finansiering av terrorism, om bevarande av uppgifter om kundkontroll i 10 § i den lagen samt om rapporteringsskyldighet i 23 och 24 § i den lagen.

Bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver de som nämns i 1, 2 och 4 mom. i denna paragraf, dessutom de närmare bestämmelser och föreskrifter samt förordningar och beslut som kommissionen antagit med stöd av kreditinstitutsdirektivet och EU:s tillsynsförordning och som avses i nämnda moment.

20 kap.

Administrativa påföljder

1 §

Påföljdsavgift

Bestämmelser och beslut som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver vad som föreskrivs i 1 mom., dessutom

6) bestämmelserna om kundkontroll i 6—9 och 17—21 § i lagen om förhindrande och utredning av penningtvätt och om finansiering av terrorism, om bevarande av uppgifter om kundkontroll i 10 § i *samma lag* samt om rapporteringsskyldighet i 23 och 24 § i *samma lag*,

7) bestämmelserna i 8 a kap. 1—3, 8 och 9 § om kreditinstituts och finansiella företagsgruppers skyldighet att upprätta och revidera återhämtningsplaner enligt 3 § och 4 § 1 mom. samt om godkännande av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper, 9 a kap. 7 § 1 mom. om meddelande av planer om tillhandahållande av finansiellt stöd till myndigheterna och 11 kap. 5 a § 3 mom. om rapportering till myndigheterna.

Bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver de som nämns i 1, 2 och 4 mom. i denna paragraf, dessutom sådana närmare bestämmelser och föreskrifter samt förordningar och beslut som kommissionen *utfärdat* med stöd av kreditinstitutsdirektivet, resolutionsdirektivet och EU:s tillsynsförordning och som avses i nämnda moment.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Genom denna lag avvecklas den insättningsgarantifond som avses i 14 kap. 1 §, nedan **gamla insättningsgarantifonden**. Den gamla insättningsgarantifondens uppgifter överförs när denna lag träder i kraft på den insättningsgarantifond som avses i 5 kap. i lagen om myndigheten för finansiell stabili-

tet, nedan **insättningsgarantifond**.

På den gamla insättningsgarantifonden ska efter att denna lag trätt i kraft tillämpas

1) 1 kap. 3 § 1 mom. om Finansinspektionens tillsyn,

2) 1 § 1 mom. i upphävda 14 kap. om inlåningsbankers skyldighet att höra till fonden,

3) 2 § 1 mom. i upphävda 14 kap. om fondens stadgar och fastställelse av dem,

4) 3 § i upphävda 14 kap. om förvaltning av fonden,

5) 6 § i upphävda 14 kap. om fondens självständighet,

6) 13 § i upphävda 14 kap. om placering av fondens medel,

7) 22 § i upphävda 14 kap. om tystnadsplikt.

Vad som föreskrivs i 3 mom. 2 punkten ska tillämpas endast på inlåningsbanker som är medlemmar i fonden när denna lag träder i kraft.

De bestämmelser som avses i 3 mom. ska tillämpas till den del som de inte står i konflikt med lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. De nämnda bestämmelserna skall tillämpas fram till dess att det inte längre finns tillgångar i den gamla insättningsgarantifonden och den avvecklas. Efter att den gamla insättningsgarantifonden avvecklats övergår dess återstående förpliktelser till insättningsgarantifonden.

I enlighet med den gamla insättningsgarantifondens delegations eller styrelsens beslut tillgångar kan användas för att täcka

1) medlemskreditinstitutets årliga garantiavgifter,

2) andra fordringar än sådana som insättningsgarantifonden enligt 1 punkten har på den gamla insättningsgarantifondens medlemsinstitut,

3) kostnader för fondförvaltningen.

Om insättningsgarantifondens tillgångar inte räcker för betalning av garanterade insättningar eller för andra insättningsgarantifondens förpliktelser så som föreskrivs i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet ska Verket för finansiell stabilitet

1) ta ut extra årliga garantiavgifter i enlighet med 5 kap. 6 § 1 mom. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet,

2) ålägga den gamla insättningsgarantifonden att överföra fondens tillgångar, om

avgifter som avses i 1 punkten inte kan tas ut tillräckligt snabbt och på ett sätt som tryggar stabiliteten,

3) ålägga inlåningsbankerna att till insättningsgarantifonden låna medel i enlighet med 5 kap. 6 § 2 mom. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet, eller

4) ta upp lån till fonden i enlighet med 3 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet, om de arrangemang som avses i 1—3 punkten är otillräckliga.

Den gamla insättningsgarantifonden ska överföra tillgångarna till insättningsgarantifonden på det sätt som Verket för finansiell stabilitet bestämmer.

Finansministeriet fastställer i den gamla insättningsgarantifondens stadgar principerna och förfarandena enligt vilka fondens tillgångar kan användas för ändamål som gagnar medlemmarna.

Den gamla insättningsgarantifonden ska på begäran av Verket för finansiell stabilitet utan dröjsmål ge verket uppdaterad och heläckande information om fondens placeringsverksamhet samt effektivt samarbeta med verket.

7.

Lag

om ändring av lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker

I enlighet med riksdagens beslut fogas till lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010) en ny 20 a § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap

3 kap

Styrning av sammanslutningen, riskhantering och kapitaltäckning

Styrning av sammanslutningen, riskhantering och kapitaltäckning

20 a §

Återhämtningsplan och resolutionsplan

På en sammanslutnings återhämtningsplan ska tillämpas vad som i 8 a kap. i kreditinstitutslagen föreskrivs om återhämtningsplaner

för finansiella företagsgrupper. På en sammanslutningsresolutionsplan ska tillämpas vad som i 2 kap. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) föreskrivs om koncerners resolutionsplaner.

Denna lag träder i kraft den 20 .

8.

Lag

om ändring av lagen om investeringstjänster

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om investeringstjänster (747/2012) 6 kap. 2 § 1 mom. samt 15 kap. 2 § 2 mom. 6 punkten och 6 mom., sådana de lyder i lag 623/2014, samt
fogas till lagen ett nytt 13 a kap., till 14 kap. en ny 4 § och till 15 kap. 2 § 2 mom., sådant det lyder i lag 623/2014 en ny 7 punkt som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

6 kap

6 kap.

**Ekonomiska verksamhetsförutsättningar
för tillhandahållande av investeringstjänster
samt tillsyn över den ekonomiska stabiliteten**

**Ekonomiska verksamhetsförutsättningar
för tillhandahållande av investeringstjänster
samt tillsyn över den ekonomiska stabiliteten**

2 §

2 §

Ekonomisk stabilitet samt tillsyn

Ekonomisk stabilitet samt tillsyn

På ett värdepappersföretags ekonomiska verksamhetsförutsättningar, på tillsynen över dess ekonomiska ställning och på utfärdandet av dispens tillämpas på motsvarande sätt 5 och 6 kap. i kreditinstitutslagen, med undantag för 44, 53, 66, 71, 80 och 81 § i den lagen. Vid tillämpning av 55 § i den lagen tillämpas 1 § i detta kapitel i stället för där nämnda 44 §.

På ett värdepappersföretags ekonomiska verksamhetsförutsättningar, på tillsynen över dess ekonomiska ställning samt på utfärdandet av dispens tillämpas 9—11 kap. i kreditinstitutslagen (610/2014). Med avvikelse från 10 kap. 2 § i kreditinstitutslagen ska ett värdepappersföretag alltid ha en kapitalbas som uppgår till minst det belopp som föreskrivs i 1 §. På värdepappersföretag vilkas aktiekapital enligt lagen alltid ska uppgå till minst 730 000 euro tillämpas dessutom 8 a kap. i kreditinstitutslagen.

13 a kap.

Likvidation och konkurs

1 §

Tillämpningsområde

Detta kapitel tillämpas på värdepappersföretag som lyds 6 kap. 1 § 1 mom. tillämpningsområde.

2 §

Tillämpning av bestämmelserna i affärsbankslagen

I fråga om värdepappersföretags likvidation och konkurs tillämpas vad som i 6 kap. i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001), nedan **affärsbankslagen**, föreskrivs om kreditinstitut, med undantag för dess 20 § 2 mom., 20 b § 1 mom. 1 punkten, 22 § 2 mom., 22 a § 1 mom. 1 punkten samt 23 och 24 §.

Likvidatorerna ska i enlighet med 20 kap. 10 § i aktiebolagslagen göra en anmälan också till ersättningsfonden för investerare, om värdepappersföretaget är medlem i fonden samt till Finansinspektionen om anmälan är baserad på något annat beslut än ett sådant som avses i 19 § i affärsbankslagen.

En borgenär vars fordran uteslutande är baserad på ett tillgodohavande som till fullt belopp ska ersättas ur ersättningsfonden, kan inte ansöka om att värdepappersföretaget ska försättas i konkurs på grund av denna fordran.

14 kap

Särskilda bestämmelser om utländska värdepappersföretag

14 kap.

Särskilda bestämmelser om utländska värdepappersföretag

4 §

Likvidationsförfarande och resolutionsåtgärder gällande utländska EES-värdepappersföretag

*I fråga om likvidationsförfarande och om-organiseringssåtgärder gällande utländska EES-värdepappersföretag på vilka tillämpas Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, nedan **resolutionsdirektivet**, tillämpas vad som i 19 kap. 1—4 § i kreditinstitutslagen föreskrivs om utländska EES-kreditinstitut.*

15 kap

Administrativa påföljder

2 §

Påföljdsavgift

Bestämmelser och beslut som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver vad som föreskrivs i 1 mom., dessutom

6) bestämmelserna i 6–9 och 17–21 § i lagen om förhindrande och utredning av penningtvätt och av finansiering av terrorism som gäller kundkontroll, i 10 § som gäller bevarande av uppgifter om kundkontroll samt i 23 och 24 § som gäller rapporteringsskyldighet.

Bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i

15 kap.

Administrativa påföljder

2 §

Påföljdsavgift

Bestämmelser och beslut som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver vad som föreskrivs i 1 mom., dessutom

6) bestämmelserna om kundkontroll i 6–9 och 17–21 § i lagen om förhindrande och utredning av penningtvätt och om finansiering av terrorism, om bevarande av uppgifter om kundkontroll i 10 § i samma lag samt om rapporteringsskyldighet i 23 och 24 § i samma lag,

7) bestämmelserna i 8 a kap. 1–3, 8 och 9 § om kreditinstituts och finansiella företagsgruppers skyldighet att upprätta och revidera återhämtningsplaner enligt 3 § och 4 § 1 mom. samt om godkännande av återhämtningsplaner för finansiella företagsgrupper, 9 a kap. 7 § 1 mom. i kreditinstitutslagen om meddelande av planer om tillhandahållande av finansiellt stöd till myndigheterna och 11 kap. 5 a § 3 mom. om rapportering till myndigheterna.

Bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

lagen om Finansinspektionen är, utöver de som anges i 1, 2 och 5 mom. i denna paragraf, de närmare bestämmelser och föreskrifter som avses i momenten i fråga samt de av kommissionen med stöd av kreditinstitutsdirektivet och EU:s tillsynsförordning antagna förordningar och beslut som avses i de nämnda momenten.

lagen om Finansinspektionen är, utöver de som nämns i 1, 2 och 5 mom. i denna paragraf, *dessutom sådana* närmare bestämmelser och föreskrifter *samt förordningar och beslut som kommissionen utfärdat med stöd av resolutionsdirektivet*, kreditinstitutsdirektivet och EU:s tillsynsförordning.

Denna lag träder i kraft den 20 .

10.

Lag

om ändring av lagen om Finlands Bank

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om Finlands Bank (214/1998) en ny 26 a § som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

26 a §

Samarbete med finansministeriet, Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet

Finlands Bank ska samarbeta med finansministeriet, Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet vid planeringen och tillsynen över resolutionsåtgärder som avses i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) samt vid uppföljningen av de beslut som fattats.

Denna lag träder i kraft den 20 .

11.

Lag**om ändring av 21 och 24 f § i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001) 21 och 24 f §, sådan de lyder i lag 408/2004 som följer:

Gällande lydelse

21 §

Ett kreditinstitut kan försättas i konkurs på egen ansökan eller på ansökan av en borgenär, med iakttagande av vad som föreskrivs i konkursstadgan (31/1868) och nedan i detta kapitel.

Ett kreditinstitut skall informera Finansinspektionen innan kreditinstitutet lämnar in ansökan om att dess egendom avträds till konkurs.

Föreslagen lydelse

21 §

Ett kreditinstitut kan försättas i konkurs på egen ansökan eller på ansökan av en borgenär, med iakttagande av vad som föreskrivs i konkursstadgan (31/1868) och nedan i detta kapitel.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning (1578/1992) har vid ett kreditinstituts konkurs

1) *fysiska personers och juridiska personers ersättningsberättigade andra insättningar än sådana som överskrider gränsvärdena i 5 § 2 punkten i revisionslagen (459/2007) förmånsrätt i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt och sådana skulder som avses i 3 punkten,*

2) *den del av en insättning som med stöd av 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) ersätts i sin helhet, vid tillämpning av 1 punkten förmånsrätt i förhållande till den del av insättningen som inte omfattas av skyddet,*

3) *ersättningar som avses i 7 kap. 2 § 3 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) förmånsrätt i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt.*

Vad som i denna paragraf föreskrivs om garanterad insättning ska på motsvarande sätt tillämpas också på Verket för finansiell stabilitets regressfordringar enligt 5 kap. 15 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

24 f §

Rättsverkningarna av nettningsöverenskommelser regleras uteslutande av den lag som är tillämplig på dessa avtal.

Rättsverkningarna av återköpsavtal regleras uteslutande av den lag som är tillämplig på dessa avtal, om inte annat följer av 24 e §.

24 f §

Rättsverkningarna av nettningsöverenskommelser regleras uteslutande av den lag som är tillämplig på dessa avtal, *om inte något annat följer av 12 kap. 7—11 § i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag.*

Rättsverkningarna av återköpsavtal regleras uteslutande av den lag som är tillämplig på dessa avtal, om inte något annat följer av *de bestämmelser i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag som nämns i 1 mom. eller i 24 e § av denna lag.*

Denna lag träder i kraft den 20 .

12.

Lag

om ändring av 30 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013) 30 §
som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

30 §

När en borgenär ansöker om att ett kreditinstitut ska försättas i konkurs ska domstolen utan dröjsmål underrätta Finansinspektionen om ansökan. Domstolen ska skjuta upp behandlingen av ärendet med högst en månad, om Finansinspektionen framställer en begäran om detta inom en vecka efter att ha mottagit det meddelande som avses i denna paragraf.

En borgenär vars fordran ersätts till fullt belopp uteslutande ur insättningsgarantifonden kan inte ansöka om att kreditinstitutet ska försättas i konkurs på grund av en sådan fordran.

30 §

När en borgenär ansöker om att ett kreditinstitut ska försättas i konkurs ska domstolen utan dröjsmål underrätta Finansinspektionen om ansökan. Domstolen ska skjuta upp behandlingen av ärendet med högst en månad, om Finansinspektionen framställer en begäran om detta inom en vecka efter att ha mottagit det meddelande som avses i denna paragraf.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning (1578/1992) har vid ett kreditinstituts konkurs

1) fysiska personers och juridiska personers ersättningsberättigade andra insättningar än sådana som överskrider gränsvärdena i 5 § 2 punkten i revisionslagen (459/2007) förmånsrätt i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt och sådana skulder som avses i 3 punkten,

2) den del av en insättning som med stöd av 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) ersätts i sin helhet, vid tillämpning av 1 punkten förmånsrätt i förhållande till den del av insättningen som inte omfattas av skyddet,

3) ersättningar som avses i 7 kap. 2 § 3 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) förmånsrätt i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om garanterad insättning ska på motsvarande sätt tillämpas också på Verket för finansiell stabilitets regressfordringar enligt 5 kap. 15 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

Denna lag träder i kraft den 20 .

13.

Lag

om ändring av 118 § i sparbankslagen

I enlighet med beslut
ändras i sparbankslagen (1502/2001) 118 § som följer:

Gällande lydelse

118 §

En sparbanks egendom kan avträdas till konkurs genom beslut av styrelsen eller, om sparbanken är i likvidation, genom beslut av likvidatorerna. Under konkursen företräds sparbanken såsom konkursgäldenär av styrelsen och verkställande direktören eller av de likvidatorer som utsetts innan konkursen började. Under konkursen kan dock nya styrelsemedlemmar eller nya likvidatorer väljas

Föreslagen lydelse

118 §

En sparbanks egendom kan avträdas till konkurs genom beslut av styrelsen eller, om sparbanken är i likvidation, genom beslut av likvidatorerna. Under konkursen företräds sparbanken såsom konkursgäldenär av styrelsen och verkställande direktören eller av de likvidatorer som utsetts innan konkursen började. Under konkursen kan dock nya styrelsemedlemmar eller nya likvidatorer väljas.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning (1578/1992) har vid en sparbanks konkurs

1) fysiska personers och juridiska personers ersättningsberättigade andra insättningar än sådana som överskrider gränsvär-

dena i 5 § 2 punkten i revisionslagen (459/2007) förmånsrätt i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt och sådana skulder som avses i 3 punkten,

2) den del av en insättning som med stöd av 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) ersätts i sin helhet, vid tillämpning av 1 punkten förmånsrätt i förhållande till den del av insättningen som inte omfattas av skyddet,

3) ersättningar som avses i 7 kap. 2 § 3 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) förmånsrätt i förhållande till osäkrade skulder utan förmånsrätt.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om garanterad insättning ska på motsvarande sätt tillämpas också på Verket för finansiell stabilitets regressfordringar enligt 5 kap. 15 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

Denna lag träder i kraft den 20 .

14.

Lag

om ändring av lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001) 1 a § 1 mom., 2 och 3 §, 4 § 1 och 3 mom., 9—12 §, 13 § 1 mom., 14 § 2, 3 och 5 mom., 15 § samt 16 a § 1 mom., av dem 1 a § 1 mom., 4 § 3 mom. och 16 a § 1 mom. sådana de lyder i lag 412/2004 och 3 och 11 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 593/2003 som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 a §

1 a §

Bestämmelser om behörighet och tillämplig lag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet

Bestämmelser om behörighet och tillämplig lag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet

Behörig att besluta om avbrytande av en banks verksamhet är finansministeriet på det sätt som föreskrivs i denna lag. Behörig att

Behörigt att besluta om avbrytande av en banks verksamhet är *Verket för finansiell stabilitet* enligt vad som föreskrivs i denna

besluta om inledande av saneringsförfarande i fråga om en bank är en finsk domstol på det sätt som föreskrivs i denna lag och i lagen om företagssanering (47/1993). Förfarandet gäller också en banks filialer i andra stater inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (*EES-stat*).

lag. Behörig att besluta om inledande av saneringsförfarande i fråga om en bank är en finsk domstol så som föreskrivs i denna lag och i lagen om företagssanering (47/1993). Förfarandet gäller också en banks filialer i andra stater inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (*EES-stater*).

2 §

Anmälningsskyldighet

Om en bank uppenbarligen inte förmår fullgöra sina förbindelser skall den omedelbart underrätta finansministeriet, Finlands Bank och finansinspektionen om detta. Till anmälan skall fogas en utredning om bankens likviditet och om orsakerna till att den försvagats.

Om bankens likviditet enligt Finlands Banks eller finansinspektionens uppfattning är till den grad försvagad att banken uppenbarligen inte förmår fullgöra sina förbindelser, skall Finlands Bank eller finansinspektionen utan dröjsmål underrätta finansministeriet om saken.

2 §

Anmälningsskyldighet

Om en bank uppenbarligen inte förmår fullgöra sina åtaganden ska den omedelbart underrätta *Verket för finansiell stabilitet*, Finlands Bank och *Finansinspektionen* om detta. Till anmälan ska fogas en utredning om bankens likviditet och om orsakerna till att den försvagats.

Om bankens likviditet enligt Finlands Banks eller *Finansinspektionen*s uppfattning är till den grad försvagad att banken uppenbarligen inte förmår fullgöra sina förbindelser, ska Finlands Bank eller *Finansinspektionen* utan dröjsmål underrätta *Verket för finansiell stabilitet* om saken.

Banken behöver emellertid inte göra en sådan anmälan som avses i 1 mom. om den har gjort en sådan anmälan som avses i 4 kap. 1 § 4 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/) eller i 8 a kap. 4 § 3 mom. eller 11 kap. 5 a § 3 mom. i kreditinstitutslagen (610/2014).

3 §

Förutsättningar för avbrytande

Finansministeriet kan avbryta en banks verksamhet för högst en månad om det är uppenbart att en fortsättning av verksamheten allvarligt skulle skada finansmarknadens stabilitet, betalningssystemens störningsfria funktion eller borgenärernas fördel.

Finansministeriet kan av särskild anledning fatta beslut om att fortsätta avbrottet med högst en månad i sänder, likväl högst till dess att sex månader har förflutit från det beslut

3 §

Förutsättningar för avbrytande

Om det är tydligt att försättning av banks verksamhet ska skada allvarligt finansmarknadens stabilitet, ostörd verksamhet av finansmekanismen eller intresse av borgenär, Verket för finansiell stabilitet kan besluta om avbrytande av en banks verksamhet högst till en månad.

Verket för finansiell stabilitet kan av särskild anledning fatta beslut om att fortsätta avbrottet med högst en månad i sänder, likväl högst till dess att sex månader har förflutit

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

som avses i 1 mom.

från det beslut som avses i 1 mom.

4 §

4 §

*Avbrottsbeslut**Avbrottsbeslut*

Finansministeriet skall före beslut om avses i 3 § höra finansinspektionen och Finlands Bank samt den bank som beslutet avser, om det kan ske utan att äventyra syftet med avbrottsbeslutet.

Verket för finansiell stabilitet ska före ett beslut som avses i 3 § samråda med Finansinspektionen och Finlands Bank samt den bank som beslutet avser, om det kan ske utan att äventyra syftet med avbrottsbeslutet.

Över finansministeriets avbrottsbeslut får besvär anföras hos högsta förvaltningsdomstolen inom 30 dagar från den dag då beslutet har publicerats i Europeiska unionens officiella tidning. Beträffande sökande av ändring gäller i övrigt *bestämmelserna* i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

Verkets avbrottsbeslut får överklagas hos *Helsingfors* förvaltningsdomstol inom 30 dagar från *det* att beslutet har publicerats i Europeiska unionens officiella tidning. *I fråga om överklagande* gäller i övrigt förvaltningsprocesslagen (586/1996).

9 §

9 §

*Förhållandet till likvidation och konkurs**Förhållandet till likvidation, konkurs och resolutionsförvaltning*

En bank får inte försättas i likvidation eller konkurs medan dess verksamhet är avbruten. Om bankens verksamhet avbryts skall ansökan om att försätta banken i likvidation eller konkurs skjutas upp till dess att avbrottsförfarandet upphör. Om ett beslut om inledande av företagssaneringsförfarande fattas medan avbrottsförfarandet pågår, skall efter att företagssaneringsförfarandet har inletts tillämpas vad som föreskrivs i 24 § lagen om företagssanering.

En bank får inte försättas i likvidation eller konkurs medan dess verksamhet är avbruten. Om bankens verksamhet avbryts ska ansökan om att försätta banken i likvidation eller konkurs skjutas upp till dess att avbrottsförfarandet upphör. Om ett beslut om inledande av företagssaneringsförfarande fattas medan avbrottsförfarandet pågår, ska efter att företagsaneringsförfarandet har inletts tillämpas vad som föreskrivs i 24 § lagen om företagssanering.

Verksamheten i en bank under resolution kan inte avbrytas i enlighet med denna lag.

10 §

10 §

*Bankens bestämmanderätt samt begränsningar i den**Bankens bestämmanderätt samt begränsningar i den*

Utöver vad som föreskrivs i 29 § lagen om företagssanering får en bank medan dess verksamhet är avbruten inte utan finansministeriets tillstånd ta emot insättningar eller

Utöver vad som föreskrivs i 29 § lagen om företagssanering får en bank medan dess verksamhet är avbruten inte utan tillstånd av *Verket för finansiell stabilitet* ta emot insätt-

andra medel av allmänheten vilka skall betalas tillbaka. Banken får inte heller utan ombudets samtycke bevilja eller på annat sätt förvärva nya krediter eller ingå eller förvärva andra sådana finansieringsavtal och inte heller ingå derivatavtal i annat än säkringssyfte. Med beviljande av kredit jämföras beviljande av borgen eller andra ansvarsförbindelser eller ställande av säkerhet för annans skuld.

ningar eller andra medel av allmänheten vilka ska betalas tillbaka. Banken får inte heller utan ombudets samtycke bevilja eller på annat sätt förvärva nya krediter eller ingå eller förvärva andra finansieringsavtal och inte heller ingå derivatavtal i annat än säkrings-syfte. Med beviljande av kredit jämföras beviljande av borgen eller andra ansvarsförbindelser eller ställande av säkerhet för annans skuld.

11 §

Åtgärdsplan

Banken skall omedelbart efter avbrottsbeslutet göra upp en plan varav framgår hur banken ämnar sanera sin ekonomiska ställning eller, om sådana åtgärder inte kan föreslås, hur banken ämnar avsluta sin verksamhet. Planen skall överlämnas till finansministeriet inom den tid som föreskrivs i 3 § 1 mom. eller, om tiden har förlängts, inom den förlängda tidsfristen.

Om banken inte gör upp planen inom den i 1 mom. angivna tiden eller om det inte är möjligt att i planen föreslå åtgärder genom vilka bankens ekonomiska ställning sannolikt kan saneras inom den i 3 § angivna tiden, skall finansministeriet göra en framställning till Finansinspektionen om att bankens koncession återkallas.

Finansministeriet skall före behandlingen av den i 1 mom. angivna planen inhämta finansinspektionens och Finlands Banks utlåtande om den.

11 §

Åtgärdsplan

Banken ska omedelbart efter avbrottsbeslutet göra upp en plan varav framgår hur banken ämnar sanera sin ekonomiska ställning eller, om sådana åtgärder inte kan föreslås, hur banken ämnar avsluta sin verksamhet. Planen skall överlämnas till *Verket för finansiell stabilitet* inom den tid som föreskrivs i 3 § 1 mom. eller, om tiden har förlängts, inom den förlängda tidsfristen.

Om banken inte gör upp planen inom den i 1 mom. angivna tiden eller om det inte är möjligt att i planen föreslå åtgärder genom vilka bankens ekonomiska ställning sannolikt kan saneras inom den i 3 § angivna tiden, ska *Verket för finansiell stabilitet* göra en framställning till Finansinspektionen om att bankens koncession ska återkallas.

Verket för finansiell stabilitet ska före behandlingen av den i 1 mom. angivna planen inhämta Finansinspektionens och Finlands Banks utlåtande om den.

Banken behöver dock inte upprätta en sådan plan som avses i denna paragraf om banken har upprättat en återhämtningsplan enligt kreditinstitutslagen eller om på den enligt den nyss nämnda lagen tillämpas en återhämtningsplan för en finansiell företagsgrupp och banken har upprättat en resolutionsplan enligt lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag eller på den tillämpas en koncernresolutionsplan enligt den senast nämnda lagen.

12 §

Undantag vid tillämpningen av vissa bolagsrättsliga bestämmelser

Finansministeriet kan medan en banks verksamhet är avbruten, på ansökan av banken eller ombudet tillåta avvikelser från vad som i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001), lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (1504/2001) samt sparbankslagen (1502/2001) föreskrivs om

- 1) intagande av mellanbokslut i fusionsplan,
- 2) förfarandet vid sammankallande av bankens högsta beslutande organ,
- 3) kvalificerad majoritet som enligt lagen eller bolagsordningen gäller det högsta beslutande organets beslut, och om
- 4) offentlig stämning på borgenärerna i samband med att banken fusioneras,

ifall detta kan ske utan att borgenärernas och de i fusionen deltagande bankernas aktie- eller andelsägares eller medlemmars intressen äventyras väsentligt. Finlands Banks och finansinspektionens utlåtande skall inhämtas om ansökan.

13 §

Tillämpning av lagen om företagssanering

Finansministeriet kan medan bankens verksamhet är avbruten göra en ansökan om inledande av saneringsförfarande enligt lagen om företagssanering. Till ansökan skall fogas en utredning om de förutsättningar för saneringsförfarandet som föreskrivs i 6 § 1 mom. 2 och 3 punkten i lagen om företagssanering eller samtycke av banken och minst två borgenärer vilkas fordringar representerar minst en femtedel av bankens kända skulder. På förfarandet tillämpas lagen om företagssanering, om

12 §

Undantag vid tillämpningen av vissa bolagsrättsliga bestämmelser

Verket för finansiell stabilitet kan medan en banks verksamhet är avbruten, på ansökan av banken eller ombudet tillåta avvikelser från vad som i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform, lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (1504/2001) samt sparbankslagen (1502/2001) föreskrivs om

- 1) intagande av mellanbokslut i fusionsplan,
- 2) förfarandet vid sammankallande av bankens högsta beslutande organ,
- 3) kvalificerad majoritet som enligt lagen eller bolagsordningen gäller det högsta beslutande organets beslut, och om
- 4) offentlig stämning på borgenärerna i samband med att banken fusioneras.

Dessutom förutsättning för avvikelse som avses i 1 mom. är att detta kan ske utan att borgenärernas och de i fusionen deltagande bankernas aktie- eller andelsägares eller medlemmars intressen äventyras väsentligt. Finlands Banks och Finansinspektionens utlåtande ska inhämtas om ansökan om avvikelse.

Vad som i 1 mom. föreskrivs om tillämpning av bestämmelserna om fusion skall i tillämpliga delar iaktas vid tillämpning av bestämmelserna om delning av en bank och överlåtelse av affärsverksamheten, om alla de övertagande företagen är kreditinstitut.

13 §

Tillämpning av lagen om företagssanering

Verket för finansiell stabilitet kan medan bankens verksamhet är avbruten göra en ansökan om inledande av saneringsförfarande enligt lagen om företagssanering. Till ansökan ska fogas en utredning om de förutsättningar för saneringsförfarandet som föreskrivs i 6 § 1 mom. 2 och 3 punkten i lagen om företagssanering eller samtycke av banken och minst två borgenärer vilkas fordringar representerar minst en femtedel av bankens kända skulder. På förfarandet tillämpas

inte nedan föreskrivs något annat.

lagen om företagssanering, om inte nedan föreskrivs något annat.

14 §

Särskilda bestämmelser som skall tillämpas på företagssanering

Innan saneringsprogrammet fastställs skall domstolen begära finansministeriets utlåtande om det. Utöver vad som i 8 kap. lagen om företagssanering föreskrivs om hinder för fastställande av saneringsprogram skall en banks saneringsprogram lämnas utan fastställelse om finansministeriet har motsatt sig detta. Finansministeriet skall innan den ger sådant utlåtande som avses i detta moment inhämta finansinspektionens och Finlands Banks utlåtande om saneringsprogrammet.

Den utredare som avses i 8 § lagen om företagssanering skall förordnas och skiljas från uppdraget på framställning av finansinspektionen. Till utredare kan dessutom förordnas en person som föreslagits av borgenärsdelegationen eller en borgenär, enligt vad som föreskrivs i 83 § lagen om företagssanering. Utredaren kan skiljas från uppdraget på yrkande av borgenärsdelegationen eller en borgenär, enligt vad som föreskrivs i 86 § i nämnda lag. Finansinspektionens samtycke skall utverkas innan en utredare kan förordnas eller skiljas från uppdraget på framställning eller yrkande av borgenärsdelegationen eller en borgenär.

Utöver vad som i 10 § 1 mom. lagen om företagssanering föreskrivs om borgenärsdelegationen skall finansministeriet, finansinspektionen, Finlands Bank och insättningsgarantifonden vara företrädare i delegationen samt även ersättningsfonden, om banken är medlem i den.

14 §

Särskilda bestämmelser som skall tillämpas på företagssanering

Innan saneringsprogrammet fastställs ska domstolen be *Verket för finansiell stabilitet* ge ett yttrande om det. Utöver vad som i 8 kap. lagen om företagssanering föreskrivs om hinder för fastställande av saneringsprogram ska en banks saneringsprogram lämnas utan fastställelse om Verket för finansiell stabilitet har motsatt sig detta. Verket för finansiell stabilitet ska innan den ger sådant yttrande som avses i detta moment inhämta Finansinspektionens och Finlands Banks yttrande om saneringsprogrammet.

Den utredare som avses i 8 § lagen om företagssanering ska förordnas och skiljas från uppdraget på framställning av Finansinspektionen. *Förordning av en person till utredare som föreslagits av borgenärsdelegationen eller en borgenär föreskrivs i 83 § och skiljande av den i 86 § i lagen om företagssanering.* Finansinspektionens samtycke ska inhämtas innan en utredare kan förordnas eller skiljas från uppdraget på framställning eller yrkande av borgenärsdelegationen eller en borgenär.

Utöver vad som i 10 § 1 mom. lagen om företagssanering föreskrivs om borgenärsdelegationen ska *Verket för finansiell stabilitet*, Finansinspektionen, Finlands Bank och insättningsgarantifonden vara företrädare i delegationen samt även ersättningsfonden *för investerare, om Verket för finansiell stabilitet anser att det behövs* och om banken är medlem i den.

15 §

Återkallande av avbrottsbeslutet

Finansministeriet skall omedelbart återkalla avbrottsbeslutet då förutsättningarna för avbrottet har upphört. Ministeriet skall före beslutet om återkallande av avbrottsbeslutet inhämta Finlands Banks och finansinspektionens utlåtanden om det.

16 a §

Anmälan till tillsynsmyndigheterna i andra EES-stater

Finansministeriet skall utan dröjsmål i fråga om avbrott i en banks verksamhet och inledande av saneringsförfarande, inklusive de följder förfarandet kan få, informera tillsynsmyndigheterna i de andra EES-stater där banken har en filial eller där den tillhandahåller tjänster som avses i kreditinstitutslagen.

15 §

Återkallande av avbrottsbeslut

Verket för finansiell stabilitet ska omedelbart återkalla ett avbrottsbeslut om förutsättningarna för avbrottet har upphört. *Verket* ska före beslutet om återkallande av avbrottsbeslutet inhämta Finlands Banks och Finansinspektionens yttranden om det.

16 a §

Anmälan till tillsynsmyndigheterna i andra EES-stater

Verket för finansiell stabilitet ska utan dröjsmål i fråga om avbrott i en banks verksamhet och inledande av saneringsförfarande, inklusive de följder förfarandet kan få, informera tillsynsmyndigheterna i de andra EES-stater där banken har filialer eller där den tillhandahåller tjänster som avses i kreditinstitutslagen.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Vid överklagande av förvaltningsbeslut som getts innan denna lag trätt i kraft ska tillämpas de bestämmelser som gällde innan lagen trädde i kraft.

15.

Lag**om ändring av 1 § i lagen om stadganden om rättsvård som ansluter sig till medlemskapet i Europeiska unionen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras 1 § i lagen om stadganden om rättsvård som ansluter sig till medlemskapet i Europeiska unionen (1554/1994), sådant det lyder i lag 1114/2011, som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

1 §

1 §

*Verkställighet av avgöranden av Europeiska unionens institutioner och organ**Verkställighet av avgöranden av Europeiska unionens institutioner och organ*

Domar och beslut som är verkställbara med stöd av artikel 280 eller 299 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt eller med stöd av artikel 18 tredje stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen ska verkställas i Finland på samma sätt som en lagakraftvunnen dom som en domstol i Finland har meddelat i ett tvistemål.

Ett beslut som är verkställbart med stöd av artikel 86.1 i rådets förordning (EG) nr 207/2009 om gemenskapsvarumärken eller artikel 71.1 i rådets förordning (EG) nr 6/2002 om gemenskapsformgivning eller artikel 86.1 i rådets förordning (EG) nr 2100/94 om gemenskapens växtförädlarrätt ska verkställas i Finland på det sätt som föreskrivs i 1 mom.

Domar och beslut som är verkställbara med stöd av artikel 280 eller 299 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt eller med stöd av artikel 18 tredje stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen ska verkställas i Finland på samma sätt som en lagakraftvunnen dom som en domstol i Finland har meddelat i ett tvistemål.

Ett beslut som är verkställbart med stöd av artikel 86.1 i rådets förordning (EG) nr 207/2009 om gemenskapsvarumärken eller artikel 71.1 i rådets förordning (EG) nr 6/2002 om gemenskapsformgivning, artikel 86.1 i rådets förordning (EG) nr 2100/94 om gemenskapens växtförädlarrätt *eller artikel 41.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vis-a värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010* ska verkställas i Finland på det sätt som föreskrivs i 1 mom.

Denna lag träder i kraft den 20 .

16.

Lag**om ändring av 11 kap. i värdepappersmarknadslagen**

I enlighet med riksdagens beslut
fögas till 11 kap. 21 § i värdepappersmarknadslagen (746/2012) ett nytt 6 mom. som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

11 kap

11 kap.

Offentliga uppköpserbjudanden och skyldighet att lämna erbjudanden**Offentliga uppköpserbjudanden och skyldighet att lämna erbjudanden**

21 §

21 §

*Undantag från skyldigheten att lämna obligatoriskt uppköpserbjudande**Undantag från skyldigheten att lämna obligatoriskt uppköpserbjudande*

Det uppkommer ingen skyldighet att lämna ett obligatoriskt uppköpserbjudande, om överskridningen av gränsen för skyldigheten att lämna erbjudande beror på att Verket för finansiell stabilitet, som avses i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/), utövar befogenheter enligt 9—11 kap. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/).

Denna lag träder i kraft den 20 .

18.

Lag**om ändring av 2 § i lagen om företagssanering**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om företagssanering (47/1993) 2 §, sådant det lyder delvis ändrad i lag
1510/2001 som följer:

Gällande lydelse

2 §

Tillämpningsområde

Saneringsförfarande kan tillämpas på enskilda näringsidkare, öppna bolag, kommanditbolag, aktiebolag, andelslag, bostadsaktiebolag eller föreningar som bedriver ekonomisk verksamhet. Med näringsidkare avses i denna lag även den som utövar yrke eller idkar gårdsbruk eller fiske.

Saneringsförfarandet gäller inte

- 1) kreditinstitut som avses i kreditinstitutslagen (1607/1993),
- 2) försäkrings- eller pensionsanstalter,
- 3) bolag eller andelslag i likvidation.

En depositionsbank kan *emellertid* vara föremål för saneringsförfarande på det sätt som föreskrivs i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001).

Föreslagen lydelse

2 §

Tillämpningsområde

Saneringsförfarande kan tillämpas på enskilda näringsidkare, öppna bolag, kommanditbolag, aktiebolag, andelslag, bostadsaktiebolag eller föreningar som bedriver ekonomisk verksamhet. Med näringsidkare avses i denna lag även den som utövar yrke eller idkar gårdsbruk eller fiske.

Saneringsförfarandet gäller inte

- 1) kreditinstitut som avses i kreditinstitutslagen (610/2014),
- 2) försäkrings- eller pensionsanstalter,
- 3) bolag eller andelslag i likvidation,
- 4) institut som är ställda under resolutionsförvaltning enligt lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (/).

En *inlåningsbank* kan vara föremål för saneringsförfarande *så* som föreskrivs i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001).

Denna lag träder i kraft den 20 .